

Soái Ca, Em Đến Đây Để Anh Ngược

Contents

Soái Ca, Em Đến Đây Để Anh Ngược	3
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Đã Kiêu Ngạo	3
2. Chương 2: Gặp Lần Thứ 2 Bị Hạ Nhục	7
3. Chương 3: Xứng Hay Không, Có Trời Mới Biết	11
4. Chương 4: Gian Lận	14
5. Chương 5: Tôi Sẽ Cùng Anh Thử	18
6. Chương 6: Ăn Bánh Trả Tiền	22
7. Chương 7: Minh Thích Cậu	26
8. Chương 8: Trung Học Đại Uy	30
9. Chương 9: Uy Vũ	34
10. Chương 10: Quá Khứ Và Hiện Tại	38
11. Chương 11: Lễ Hội 1	42
12. Chương 12: Lễ Hội 2	46
13. Chương 13: Cô Gái Mang Tên Minh Minh	50
14. Chương 14: Cạnh Tranh	54
15. Chương 15: Kế Hoạch Của Uy Vũ (1)	58
16. Chương 16: Điểm Yếu Của Cô	63
17. Chương 17: Yêu	67
18. Chương 18: Bảo Vệ Tình Yêu	70
19. Chương 19: Hai Thế Giới	74
20. Chương 20: Món Quà Bất Ngờ	78
21. Chương 21: Vai Diễn	85
22. Chương 22: Xuyên Không	89
23. Chương 23: Đồng Lân	93
24. Chương 24: Hán Thành - Thanh Duy	98
25. Chương 25: Kết Hôn - Xuất Giá	101
26. Chương 26: Vương Gia Triệu Tuấn Quốc	106
27. Chương 27: Kì Viện	110
28. Chương 28: Tiểu Đồng Tử	115
29. Chương 29: Không Phải Uy Phong	119
30. Chương 30: Di Hành	124
31. Chương 31: Tuyết Sương	129
32. Chương 32: Lộ Thân Phận	133
33. Chương 33: Ánh Mắt Bi Thương	138
34. Chương 34: Giữ Bên Cạnh	142
35. Chương 35: Xưng Hô	147
36. Chương 36: Mất Mặt Uy Phong	152
37. Chương 37: Sợ Bản Thân Nhầm Lẫn	156
38. Chương 38: Phong Ca, Để Yêu Huỳnh	160
39. Chương 39: Rối Trí	165
40. Chương 40: Uy Phong... Còn Sống??	170
41. Chương 41: Người Hầu	173

42. Chương 42: Mong Nhớ	177
43. Chương 43: Ban Rượu Độc	182
44. Chương 44: Tứ Vương Phi	187
45. Chương 45: Phong...	191
46. Chương 46: Hôn...	194
47. Chương 47: Đồng Lân Là Nữ Nhi.	198
48. Chương 48: Nhịp Đập Trái Tim	201
49. Chương 49: Mẫu Nghi Thiên Hạ	205
50. Chương 50: Mạnh Mẽ Chiếm Lấy	209
51. Chương 51: Nguyên Lâm Kẻ Thế Thân.	212
52. Chương 52: Oan Gia Ngộ Hạp.	216
53. Chương 53	220
54. Chương 54: Tĩnh Yên Chính Là Đồng Lân Ủ?	224
55. Chương 55: Trăng Và Dòng Sông	228
56. Chương 56: Hello Kitty	232
57. Chương 57: Trở Về Hiện Tại.	237
58. Chương 58: Tĩnh Yên, Nàng Đang Ở Đâu?	241
59. Chương 59: Người Xa Lạ	246
60. Chương 60: Lạnh Lùng Khiến Người Khác Đau Lòng	250
61. Chương 61: Chỉ Cần Em Hạnh Phúc	254
62. Chương 62:thành Thân	258
63. Chương 63: Không Thể Kiềm Nén Bản Thân	263
64. Chương 64: Không Từ Bỏ	267
65. Chương 65: Em Trốn Được Tôi Ủ?	273
66. Chương 66: Kí Ức	278
67. Chương 67: Tiếp Tục Yêu	283
68. Chương 68: Tìm Cha Cho Đứa Trẻ	287
69. Chương 69: Trò Đùa Của Uy Vũ	291
70. Chương 70: Món Cháo Tình Yêu.	296
71. Chương 71: Ngược	301
72. Chương 72: Hối Hận Muộn Màng.	306
73. Chương 73:	310
74. Chương 74	316
75. Chương 75	321
76. Chương 76	326
77. Chương 77: Anh Đừng Đi.	330
78. Chương 78: Người Đặc Biệt	336
79. Chương 79: Trùng Trị	341
80. Chương 80: Kế Hoạch Tổ Tình	347
81. Chương 81: Đợi Chờ...	350
82. Chương 82:	354
83. Chương 83: Hối Hận Muộn Màng	357
84. Chương 84	362
85. Chương 85: Giải Cứu	366
86. Chương 86: Minh Minh	371
87. Chương 87	376
88. Chương 88: Thế Tử	380
89. Chương 89:	385
90. Chương 90	388
91. Chương Ngoại Truyện: Trần - Vũ.	392
92. Chương 91	396
93. Chương 92	399
94. Chương 93	404
95. Chương 94	407

96. Chương 95	410
97. Chương 96	414
98. Chương 97	417
99. Chương 98	420
100. Chương 99	424
101. Chương 100	426
102. Chương 101: Hậu Cung	430
103. Chương 102	436
104. Chương 103: Chấn Chỉnh	441
105. Chương 104: Thay Đổi	445
106. Chương 105: Tư Tình	449
107. Chương 106: Hại Cho Thê Thảm	453
108. Chương 107.1: Vượt Ngục	457
109. Chương 107.2: Anh Đoạn Tình, Cô Đoạn Nghĩa.	460
110. Chương 108: Mưu Đồ.	463
111. Chương 109: Ưu Thế Hay Thất Thế	467
112. Chương 110: Yêu Hay Không Yêu	472
113. Chương 111: Gả Trần Trần	475
114. Chương 112: End	479
115. Ngoại Truyện	488

Soái Ca, Em Đến Đây Để Anh Ngược

Giới thiệu

Mười sáu tuổi cha chết, mẹ lâm bệnh nặng... một mình cô gái bé nhỏ làm đủ mọi việc để mua thuốc c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soai-ca-em-den-day-de-anh-nguoc>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Đã Kiêu Ngạo

4h sáng.

Trên đoạn đường vắng người, hiếm hoi lắm mới có thể nhìn thấy ánh đèn từ một chiếc xe hơi nào đó đi vào con đường của khu biệt thự này. Vậy mà trên con đường vắng vẻ, dưới ánh sáng của chiếc đèn đường le lói trên cao in bóng một cô gái trên người mặc chiếc áo khoác hơi cũ, bàn tay đeo một đôi bao tay dày cộm đang đập cốc gạch trên chiếc xe đạp khá cũ kĩ. Cô dừng trước một căn biệt thự sang trọng, đặt tờ báo mới nhất ngay ngắn trước cổng căn biệt thự to lớn và tiếp tục với những căn biệt thự khác cho đến khi hết sấp báo trong chiếc giỏ xe. Trên môi vẫn nở một nụ cười rạng rỡ mặc cho cái lạnh se buốt của mùa đông khiến gương mặt cô ửng đỏ, chỉ cần nghĩ đến hôm nay có tiền để mua thuốc ẹ và thức ăn cho đứa em gái nhỏ trong lòng cô đã chiến thắng được cái se lạnh của khí trời.

- Con gái, trời lạnh như vậy... nên chọn một công việc khác thôi. - Một ông lão bước ra từ căn biệt thự cuối cùng mà cô vừa đặt tờ báo vào chiếc hộp trước cổng.

Cô cuối đầu chào người đàn ông kia khẽ mỉm cười:” Chỉ sợ không có con hăng ngày đến đây, ông sẽ buồn thôi.” - Cô tinh nghịch đáp.

Người đàn ông kia cười hà hà, đứa trẻ này đúng là một đứa trẻ ngoan... ngày nào cũng đều đặn đến nơi này giao báo không trễ một phút nào, gặp ông liền cuối đầu chào hỏi đôi khi còn trò chuyện với ông đôi ba câu nhưng đều khiến ông bật cười.

- Tạm biệt ông ạ, vào đông rồi ông nhớ mặc áo ấm vào... ông đã có tuổi rồi làm việc cũng phải cẩn thận nhé.
- Cô lên chiếc xe cũ kĩ của mình quay đầu về phía người đàn ông kia mà nói, sau đó vẫy tay chào mà nhanh chóng đạp xe đi ra khỏi khu biệt thự này.

Ông lão mỉm cười, lần đó ông không nói mình chính là chủ nhân căn biệt thự này chỉ sợ cô bé kia sẽ không còn tự nhiên trò chuyện với ông nữa, ông chỉ giới thiệu mình là người làm vườn mà thôi... quả nhiên khi cùng là thân phận nghèo hèn, cô bé luôn tỏ ra gần gũi và thoải mái trò chuyện không một chút e dè.

Chiếc xe cộc cạch được dựng ngay ngắn trong khoảng sân chật hẹp, căn nhà nhỏ bé nằm trong một con hẻm không có số... cô cầm trên tay một lọ thuốc và thức ăn bước vào bên trong. Nhìn thấy mẹ và em gái còn ngủ liền bắt đầu chế biến thức ăn mà cô vừa mua từ chợ mang về.

Cuộc sống của cô trở nên thay đổi kể từ ngày ba cô bị tai nạn trong một lần bị té ngã khi đang thi công xây dựng tòa cao ốc The Century. Cuộc sống của cô gái 16 tuổi thay đổi từ ngày đó, cha chết - nguồn tài chính duy nhất không còn và mẹ lâm bệnh nặng, cô từ bỏ những thứ đáng ra một đứa trẻ như cô đáng có để hằng ngày ngoài giờ học đều chạy khắp nơi làm thêm để mua thuốc cho người mẹ đau ốm, cho đứa em gái vẫn còn thơ bé.

- Mẹ, mẹ dậy ăn chút cháo đi ạ. - Cô bước đến chiếc giường của mẹ mình đang nằm mà gọi. - Thuốc của mẹ con đặt sẵn trên bàn, mẹ ăn xong thì uống thuốc nhé. Khi nào Ngọc Diệp thức dậy, mẹ nhớ dặn em ấy ăn sáng rồi học bài. Hôm nay sau khi tan trường, có lẽ con phải đến chỗ làm luôn mẹ ạ, hôm qua con đi muộn người ta đã đe dọa sẽ đuổi việc con... Thừa mẹ, con đi học. - Ngọc Hân căn dặn mọi thứ trước khi đến trường, dù có bao nhiêu khó khăn cô gái nhỏ đều không từ bỏ mái trường, bởi vì có đến trường cô mới có cơ hội thoát được cảnh khó khăn trước mắt, có cơ hội mang mẹ đến bệnh viện lớn để tìm ra nguyên nhân căn bệnh.

Người phụ nữ với nét mặt cùng cực, già nua hơn số tuổi hiện tại của bà... nhìn đứa con gái lớn chỉ 17 tuổi đầu đã lam lũ vất vả bươn trải bên ngoài. Con bé đi từ sáng sớm đã rời khỏi nhà, khi về đến thì cũng là tối muộn. Bao nhiêu phí sinh hoạt của gia đình đều nhờ vào một cô gái 17 tuổi kia, còn bà từ ngày chồng mất thì cũng suy sụp mà không thể đi lại được nữa.

Ở trường, cô không có bất kì người bạn nào... chỉ vì cô không có thời gian giống như bao nhiêu người bạn cùng trang lứa, cô không thể cùng họ rong chơi mỗi khi tan trường cũng không tham gia bất kì hoạt động nào của lớp, tuy nhiên học lực của cô luôn đứng đầu lớp và đứng thứ ba toàn trường.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Ngọc Hân cũng vừa vụt chạy nhanh như bay vào vị trí của mình, phù hôm nay cô không bị phạt vì đi muộn nữa.

- Thông báo với cả lớp một tin vui, trường chúng ta sẽ cử ba bạn khối 12 đi thi môn Toán cấp thành phố. Bạn Ngọc Hân lớp chúng ta là một trong những thành viên sẽ được đi thi cùng các trường khác. - Cô giáo chủ nhiệm tươi cười nói, nhìn Ngọc Hân đầy tin tưởng. - Cả lớp cho Ngọc Hân một tràng vỗ tay ủng hộ tinh thần bạn nào.

Tiếng vỗ tay vang lên đầy gượng ép, Ngọc Hân cũng hơi bất ngờ vì quyết định lần này của trường. Trước kia chỉ cử Thanh Duy là người học ở lớp chuyên đứng đầu trường để đi thi, không ngờ lần này cho luôn cả ba suất.

Chỉ vừa vui mừng trong ít phút, cô giáo lại thông báo thời gian tới Ngọc Hân phải ở lại trường để cùng hai người còn lại ôn tập. Trong lòng tuy rất tiếc nhưng đành vậy thôi vì thời gian sau giờ học của cô là đến quán ăn làm thêm cho đến tối... cô sẽ không có thời gian mà ôn tập cùng hai người họ.

Đến cuối giờ, cô đi về phía văn phòng để gặp cô chủ nhiệm mà xin phép từ chối tham dự cuộc thi kia. Cô biết cô chủ nhiệm đã rất tin tưởng và kỳ vọng vào mình nhưng cô đành xin lỗi cô giáo, điều kiện của cô không cho phép cô làm những gì mình thích.

- Thưa cô. - Ngọc Hân cuối đầu đứng phía sau cô.

- Ngọc Hân hả em, em đến đây để hỏi thể lệ cuộc thi sao. - Cô giáo mỉm cười nói đưa cho Ngọc Hân một tờ giấy. - Đây là thể lệ cuộc thi và giải thưởng, năm nay có sự thay đổi rất lớn... hy vọng em sẽ chiến thắng.

Cô tò mò nhìn qua tờ giấy mà cô giáo đưa ình, hàng chữ giải thưởng được tô đậm khiến cô chú ý đầu tiên... Là tám số không, Ngọc Hân choáng váng với giải nhất dành cho cuộc thi này... không phải là nhiều như vậy chứ.

- Cô, ở đây có in nhầm không ạ. - Ngọc Hân ngập ngừng hỏi.

- Đó chính là điểm khác biệt mà cô vừa nhắc tới, năm nay tập đoàn Phong Vũ tài trợ chính cho cuộc thi, nghe nói con trai của ông chủ tập đoàn họ cũng tham gia nên họ mạnh tay như vậy. - Cô giáo ra vẻ đầy kỳ vọng. - Cô biết gia cảnh em khó khăn, đây không phải là cơ hội cho em sao... cô tin em sẽ làm được.

Cô cầm tờ giấy kia trên tay hơi rung rung, là 100 triệu đó... với số tiền này cô có thể đưa mẹ mình đến bệnh viện, có thể mua cho Ngọc Diệp một chiếc cặp mới, một chiếc xe đạp mới... cô quyết định sẽ không từ bỏ cơ hội này. Chỉ còn một tuần nữa sẽ đến ngày thi, không phải gấp rút như vậy chứ... những lần trước không phải sẽ thông báo trước một tháng để thí sinh chuẩn bị cơ mà, cô nhìn qua thể lệ và thời gian cuộc thi... chiếc xe đạp bị lạc tay lái mà chạy lên làn đường dành cho người đi bộ, gặp phải vật cản trước đầu bánh xe nên chiếc xe phải dừng lại. Cô đưa mắt nhìn về vật cản trước mặt, choáng ngợp với vẻ đẹp trai của người đang đứng trước đầu xe mình.

- Này, cậu không thấy đường hay sao mà cản đường xe tôi vậy hả. - Cô đưa mắt nhìn hấn ta mà nói.

Hấn ta không đáp, nhìn xuống chân mình thì vết lằn bánh xe đã làm bẩn giày của hấn. Đôi chân mày hấn ta cau lại một cách khó chịu, sau đó đưa ánh mắt hình viên đạn mà nhìn Ngọc Hân...

Cô hơi giật mình, gương mặt thanh tú, làn da trắng mịn không tỳ vết, đôi mắt hấn ta đen láy sáng lung linh, cộng thêm chiếc khuyên tai khá cách. Ngọc Hân hơi đỏ mặt khi bị hấn ta nhìn chằm chằm, đôi hơi luống cuống làm rơi tờ giấy trên tay xuống đất.

- Cô đã làm bẩn giày của tôi. - Uy Phong nhếch môi nói, đưa mắt nhìn Ngọc Hân một cách sắc bén. - Mau lau đi.

Ngọc Hân bị cái nhìn sắc như dao kia làm giật mình thoát khỏi cái ngượng ngùng trước vẻ đẹp trai của hấn, cô nhìn xuống chân hấn mới biết xe cô đã cán vào chân hấn tạo thành vết dơ trên chiếc giày màu đen bóng loáng kia. Lại phát hiện người sai chính là mình, là do cô đã không để tâm mà đi vào phần đường dành cho người đi bộ. Nhìn cái cách ăn mặc cũng đủ biết hấn ta thuộc tầng lớp gì, gây chuyện với bọn người này cũng không có lợi ích gì... hạ mình một chút cũng không chết ai.

- Xin lỗi, để tôi lau cho anh.

Ngọc Hân chóng xe đạp của mình xuống, hấn ta vẫn đứng đó mà theo dõi từng hành động của cô, cô cúi người xuống dùng chiếc khăn tay mình lau vết bẩn trên chiếc giày cao cấp kia, thật ra cô cũng chẳng biết giá trị của nó... chỉ biết rất may mắn là hấn chưa bắt cô đền. Tất nhiên Ngọc Hân cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng mình và hấn sẽ cãi nhau, rồi nhân duyên sẽ đưa họ yêu nhau giống như bao nhiêu câu chuyện mà trước kia cô từng đọc qua... cô hiểu rõ cuộc đời này sự phân chia đẳng cấp rất rõ ràng và một người giàu có sẽ chẳng bao giờ để mắt đến một cô gái nghèo... không phải là nghèo mà là quá nghèo như cô.

- Xin lỗi vì đã làm bẩn giày của cậu, tôi đã lau sạch rồi... tôi đi đây. - Ngọc Hân không để ý đến ánh mắt của hấn đang nhìn mình nữa, cô bắt đầu lên chiếc xe đạp mà chạy đi thật nhanh, một phần vì đã trễ giờ làm việc.

Uy Phong hơi cuối đầu nhìn về đôi giày đã được lau sạch, nhìn thấy tờ giấy mà cô gái khi nãy làm rơi trên đường, anh cúi người nhặt lên mở ra xem sau đó đôi môi hơi nhếch cười nhẹ.

- Phong, đến tìm em sao? - Văn Du chạy về phía Uy Phong mà nói.

- Ông sai anh đến đón em. - Phong nói, nắm lấy tay Vân Du kéo đi. - Ông rất nhớ em.

- Nhưng.... - Vân Du khựng lại. - Ba em không cho em đến nhà ông, ba em sẽ đuổi em đi nếu biết em theo anh về thăm ông.

- Nếu ông ấy đuổi em, em về sống cùng ông đi. - Uy Phong nhún mày nói. - Ông cũng đã lớn tuổi rồi, chuyện cũ cũng trôi qua rất lâu rồi.

- Anh Phong, anh biết em không bỏ ba em được mà. - Vân Du buồn rười rượi mà nói.

- Được rồi, anh không nói em không nói ba em sẽ không biết em về thăm ông đâu. - Uy Phong nhẹ nhàng nói, sau đó đưa Vân Du lên chiếc xe hơi màu đen láng bóng chạy vụt đi... chạy ngang qua một cô gái đang cộc cạch chạy chiếc xe đạp bên lề đường, Uy Phong đưa mắt lướt ngang qua cô rồi cho xe vụt chạy đi.

- Đây là thể lệ trong cuộc thi học sinh giỏi sắp tới của trường em mà, sao anh lại có nó. - Vân Du nhìn thấy tờ giấy mà Uy Phong quăng trong xe liền hỏi.

- Vô tình nhặt được thôi. - Uy Phong nhìn qua rồi đáp.

- Trường em chỉ có ba người tham dự. - Vân Du mỉm cười nói. - Em và Thanh Duy lần này sẽ được cùng nhau ôn tập, cùng nhau ăn trưa, cùng nhau thi tốt.

- Em họ của anh đã thích người ta rồi sao. - Uy Phong mỉm cười trêu chọc.

- Nhưng nghe nói lần này anh cũng thi sao? - Vân Du đưa ánh mắt nghi ngờ hỏi.

Uy Phong gật gật đầu, lại quay sang phía Vân Du nháy mắt:” Xem ra lần này anh sẽ chứng minh cho em họ biết rằng cậu Thanh Duy của em không thể giỏi hơn anh họ đâu.”

Vân Du hơi mỉm môi mà nói:” Đúng là tiền của tập đoàn Phong Vũ, khó mà người ngoài lấy được.”

Ngọc Hân chạy xe đến nơi làm việc, cô nhanh chóng thay đổi đồng phục rồi bắt đầu công việc... tuy nhiên trong đầu vẫn bị số tiền lớn kia làm phân tâm. Có lẽ cô phải cố gắng hơn nữa để dành lấy giải thưởng đó, nhưng Thanh Duy và Vân Du thật sự rất giỏi... còn hàng trăm người khác nữa, liệu cô có thể thắng được hay không?

- Quản lý, em xin nghỉ việc ạ. - Ngọc Hân sau khi dọn quán xong thì đi đến phía người quản lý mà nói.

- Có chuyện gì sao, hôm qua còn năn nỉ được làm tiếp mà.- Người quản lý nói.

- Dạ, nhà em có việc bận nên không thể làm được ạ. - Ngọc Hân đáp. - Rất cảm ơn chị đã giúp đỡ thời gian qua.

Chị quản lý cũng thấy thương tình Ngọc Hân vẫn còn đi học mà siêng năng làm việc nên cũng không gây khó dễ gì.

- Tiền lương tháng này của em. - Chị quản lý đưa bì thư cho Ngọc Hân.

- Không phải quy định là không làm hết tháng sẽ không được nhận lương ạ. - Ngọc Hân hơi ngạc nhiên.

- Quy định là do con người đặt ra, thì con người cũng có thể thay đổi nó. Em chê tiền sao, mau cầm lấy đi em cũng cần tiền mới đi làm mà. - Chị quản lý mỉm cười nói.

Cô vui sướng cầm số tiền ít ỏi trên tay, đó là công sức lao động vất vả của cô gần 2 tuần qua. Vì chỉ còn một tuần nữa sẽ đến ngày thi nên cô đã quyết định bỏ hết mà chú tâm ôn tập, cứ ngỡ rằng sẽ không được nhận lương nào ngờ chị quản lý thật sự là người tốt bụng như vậy. Trên đoạn đường khá xa về nhà, cô lại cảm thấy rất gần vì trong lòng đầy vui sướng.

- A, chị hai về rồi mẹ ơi. - Ngọc Diệp nghe tiếng dẫu xe liền chạy ra mừng cô.

- Ngọc Diệp ở nhà có ngoan không, đã học bài chưa. - Sau một ngày vất vả bên ngoài, khi về đến nhà nhìn thấy em gái vẫn khỏe mạnh vui đùa cô như quên đi hết vất vả.

- Chị hai, hôm nay mẹ ho rất nhiều... mẹ dặn em không được nói cho chị biết nhưng... - Ngọc Diệp khẽ nói vào tai cô.

- Ngoan lắm, sau này mẹ ở nhà thế nào cũng phải nói chị biết hiểu không. - Cô xoa đầu Ngọc Diệp sau đó rút trong túi ra mà nói. - Có quà cho em đây.

- Hộp màu... chị Hai sao chị biết em cần nó... em cảm ơn chị Hai. - Ngọc Diệp mừng rỡ.

Cô không đáp chỉ xoa đầu em gái mà mỉm cười... ngày bé khi ba cô còn sống thì tuổi thơ của cô không phải cực khổ như Ngọc Diệp, cha mất đi rồi... cô phải làm tất cả để bù đắp cho em gái mình. Nghĩ đến Ngọc Diệp phải sống trong thiếu thốn, cô rất xót xa chỉ biết cố gắng hơn.

Cô bước vào nhà thì mẹ cô đã ngủ rồi, từ ngày ba mất sức khỏe của mẹ ngày càng yếu đi thấy rõ. Cô bất lực chỉ có thể mua thuốc ẹ uống để qua đi cơn đau, Ngọc Hân chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng đến như vậy... dù đã rất cố gắng nhưng cuối cùng cô vẫn không thể đưa mẹ mình đi chữa bệnh.

2. Chương 2: Gặp Lần Thứ 2 Bị Hạ Nhục

- Thanh Duy, Vân Du, Ngọc Hân... ba em sẽ đại diện cho trường của chúng ta tham gia cuộc thi cấp thành phố lần này, thầy hy vọng các em sẽ mang vinh quang về cho trường mình.

- Dạ. - Cả ba cùng nhau đồng thanh.

- Để hỗ trợ cho các em ôn tập, nơi này có đầy đủ tất cả các sách tham khảo... và nơi này chỉ có ba em được ra vào thôi... các em yên tâm ôn tập. - Nói xong thầy hiệu trưởng liền đi ra ngoài.

Việc Vân Du thích Thanh Duy thì cả trường trung học này ai cũng đều rõ, chỉ có một mình Ngọc Hân là không biết điều đó vì cô thường không quan tâm đến những việc khác ngoài trừ học và kiếm tiền.

Nói là học chung nhưng Ngọc Hân luôn chọn một góc để đọc các tài liệu về những cuộc thi trước kia và giải đề của những cuộc thi đó, cô tuyệt nhiên không nói một lời nào cũng không để ý đến hai người còn lại.

- Duy, chúng ta đi ăn trước khi về nhé. - Du đưa đôi mắt long lanh đầy hy vọng nói với Duy

Thanh Duy nhìn sang phía Ngọc Hân đang cặm cụi giải bài tập khẽ nói:” Hân, cùng đi chứ.”

Ngọc Hân ngược mắt lên nhìn, đây là lần đầu tiên Thanh Duy nói chuyện với cô... có chút hơi bất ngờ cô liền đáp:” Không, hai cậu đi đi... mình cần giải xong bài tập này.”

- Vậy cậu ăn gì không, mình sẽ mua mang đến cho cậu. - Thanh Duy lại hỏi.

- Không cần đâu, mình không đói. - Cô từ chối, quan hệ chưa thân thiết đến mức nhận đồ ăn từ cậu ấy.

Vân Du nhìn thấy ánh mắt của Thanh Duy dành cho Ngọc Hân thì tỏ ra khá buồn bã, trước nay đều là cô thích cậu ấy mà cậu ấy chưa từng thích cô. Cô đã rất cố gắng học thật giỏi để Thanh Duy để mắt đến mình, cuối cùng đã thành công khi cô đứng hạng hai và Thanh Duy bắt đầu trò chuyện với cô về những môn học, hai người bắt đầu trở thành bạn bè.

- Duy, cậu ấy không đi chúng ta đi thôi. - Vân Du nói.

- Hai cậu đi đi, mình làm xong cũng phải về nhà. - Ngọc Hân đáp.

Thanh Duy bị Vân Du kéo đi, cô nhìn về phía họ rời khỏi căn phòng... hiện tại chỉ còn một mình cô tại nơi này thật yên tĩnh. Cô tiếp tục nhìn vào quyển sách trên bàn, cần phải nỗ lực hơn nữa... vì sức khỏe của mẹ.

4h sáng, vẫn như mọi ngày Ngọc Hân trên chiếc xe đạp không thể cũ hơn lạch cạch trên con đường vắng người qua lại mà giao báo cho từng căn biệt thự. Vẫn là căn biệt thự cuối cùng cô giao, vẫn là người đàn ông hiền từ kia mặc chiếc áo khoác màu nâu bước ra khỏi cổng mà nhận báo từ trên tay cô.

- Ông ạ, ngày mai cháu sẽ không đến giao báo đâu ạ. - Ngọc Hân cười tươi nói.

- Sao vậy, cháu bị ốm hả. - Người đàn ông kia đưa tay lên trán cô.

- Dạ không. - Cô lắc đầu. - Ngày mai là ngày cháu sẽ đi thi học sinh giỏi cấp thành phố. - Cô vui vẻ nói. - Giải thưởng lần này rất là lớn.

- Thật không ngờ cháu lại giỏi như vậy. - Người đàn ông vỗ đầu cô cưng chiều. - Hy vọng cháu sẽ chiến thắng

- Cháu nhất định phải chiến thắng ông ạ, cháu thật sự rất cần số tiền đó. - Ngọc Hân khẽ đáp.

- Cháu có việc gì sao? - Người đàn ông kia liền hỏi.

- Không có gì đâu ạ. - Ngọc Hân cười tươi, cô không muốn chia sẻ nỗi buồn này... cô chỉ muốn chia sẻ niềm vui mà thôi. - Cháu phải đi đây, tạm biệt ông.

Người đàn ông đưa tay vẫy chào tạm biệt Ngọc Hân...

- Ông, ông dậy sớm vậy. - Uy Phong từ phía sau cánh cổng căn biệt thự bước ra nói.

- Phong hả, hôm nay mặt trời mọc hướng tây rồi... thiếu gia lại thức dậy giờ này.

- Ngày nào cũng thấy ông thức giấc rất sớm... con cũng muốn biết dậy sớm có gì thú vị. - Uy Phong đưa mắt nhìn phía xa, màn sương mù đã che mắt cô gái trên chiếc xe đạp ở phía xa. - Người ta giao báo sớm thế ạ. - Anh nhìn thấy tờ báo trên tay ông liền hỏi.

Người đàn ông kia gật gù đáp:” Con bé giao báo ấy, sẽ là đối thủ nặng kí với hai đứa cháu của ta rồi.” Nói xong, ông mỉm cười đi vào bên trong.

Uy Phong không hiểu lời ông nói... nhìn về phía làn sương mù mịt kia rồi cũng quay bước vào bên trong.

Vào một buổi sáng đẹp trời, những tán mây màu trắng cuộn tròn thành những hình thù kì lạ đang bay bay trên một bầu trời xanh ngắt. Cô thức dậy rất sớm, mà cũng không đúng chính là đêm qua cô không hề ngủ... cô đã mượn tất cả các sách nâng cao trong thư viện để ôn tập cả đêm cuối cùng...

Cô dắt chiếc xe đạp cũ kĩ quen thuộc một mạch lái xe đến địa điểm diễn ra cuộc thi, đó chính là tòa nhà The Century... nó đã được xây dựng lên cách đây không lâu, nơi mà ba cô đã bị tai nạn khi đang xây dựng.

Bảo vệ nơi này nhìn chiếc xe đạp cũ kĩ của cô liền cười ngặt nghẽo bảo cô dựng tạm nơi nào đó mà không cần phải lấy thẻ.

- Đối với anh nó không có giá trị, nhưng với tôi nó là một gia tài... anh là người giữ xe lại không muốn giữ xe cho khách... việc này nếu cấp trên các anh biết được tôi e vị trí này các anh khó mà giữ được. - Ngọc Hân nói.

- Chỉ là một đứa trẻ con, lời nói lại sắc bén như vậy. - Tên giữ xe nói. - Thẻ đây cầm lấy, để ở nơi áo khoác một chút... nơi cao cấp nhìn thấy xe của cô thật buồn cười.

Cô cũng không quan tâm bọn họ chê cười chế giễu thế nào, đường đường chính chính là dắt chiếc xe mình vào nơi quy định. Khi cô bước ra khỏi hầm gửi xe thì một chiếc xe hơi màu đen đang từ từ tiến xuống... bên trong chiếc xe là Uy Phong đang đưa mắt nhìn cô qua lớp kính màu đen, còn cô vẫn hướng mắt về phía trước bước đi mà không quan tâm đến người bên trong chiếc xe hơi sang trọng.

Cuộc thi thu hút rất đông các trường trong thành phố tham dự, có cả trăm học sinh đang đứng bên ngoài The Century để chờ đợi thông báo từ ban tổ chức. Ngọc Hân tranh thủ mọi thời gian mà xem lại tất cả những gì mình đã ôn tập trong một tuần qua.

Tiếng micro vang lên, trên khán đài dựng tạm là một MC đang nói về cuộc thi và giới thiệu ban giám khảo và các giáo viên sẽ cạnh thi. Sau đó họ nói về giải thưởng dành cho người cao điểm nhất và chỉ có một giải thưởng duy nhất.

- Sau đây, tôi xin giới thiệu về người thừa kế tập đoàn Phong Vũ, thiếu gia Uy Phong cũng sẽ là một trong những thí sinh ngày hôm nay. - Vị MC giới thiệu.

Cô há hốc mồm nhìn thấy Uy Phong... là người lần đó cô đã đụng mặt sao, là người thừa kế tập đoàn Phong Vũ sao, lại còn là đối thủ của cô ư.

- Cô gái lau giày. - Uy Phong đi về phía Ngọc Hân đang đứng mà gọi.

- Tôi có tên. - Cô nhìn qua anh liền đáp.

- Thật không ngờ gặp lại cô ở nơi này. - Uy Phong nói

Cô không đáp, tiếp tục nhìn vào quyển sách trên tay

- Có cố gắng cũng không thắng nổi tôi đâu. - Uy Phong đưa tay lấy quyển sách trên tay cô. - Đừng cố gắng mà vô ích.

Ngọc Hân đành lại thì quyển sách vô tình rơi xuống đất, cô nhìn anh một cái rồi đáp:” Dù không thắng nhưng tôi không hối hận vì tôi đã cố gắng hết sức, nhưng cuộc thi chưa diễn ra... chưa thể nói lên điều gì.”

Uy Phong cười nhếch môi nhúng vai bỏ đi, cuộc thi này là ông dành cho anh... dù mọi người có cố gắng ra sao cũng không thể thay đổi điều gì.

Cuộc thi diễn ra căng thẳng với loại siêu đề thi cực kì khó hiểu. Nhưng Ngọc Hân gọi là trúng đề vì cô đã từng giải qua loại đề này khi mà đọc các sách nâng cao... cô làm bài một cách khá tự tin và kĩ càng... Cái gì mà đừng cố gắng vô ích chứ, cô sẽ cho tên kiêu ngạo kia sáng mắt.

Bước ra khỏi phòng thi đã nhìn thấy Vân Du gương mặt cực kì buồn bã ngồi bên cạnh Thanh Duy mà nói:” Loại đề này tớ chưa bao giờ gặp, mình đã bỏ rất nhiều câu.”

- Quả thật đề thi lần này quá khó. - Thanh duy cũng gật gù, nhìn thấy cô đi ra liền vẫy tay chào.

Ngọc Hân cũng đi về phía họ...

- Cậu làm tốt chứ. - Thanh Duy hỏi.

- Cũng tạm ổn. - Cô đáp.

- Vậy là tốt rồi. - Thanh Duy mỉm cười.

Vân Du nhìn từ xa thấy Uy Phong đang đi đến liền đứng dậy mỉm cười nói:” Phong, em ở đây.”

Nghe cái tên Phong, Ngọc Hân có chút ngờ ngợ nhưng thật không ngờ khi quay lại chính là tên Uy Phong kiêu ngạo thật... Không ngờ Vân Du lại có quen biết với hắn, lại gọi tên thân mật như vậy, không phải có Thanh Duy ở đây sao?

- Du, em làm bài tốt chứ. - Uy Phong hỏi.

Vân Du mè neho lắcc đầu.

- Phong, để em giới thiệu. - Vân Du kéo tay anh họ về phía Thanh Duy. - Đây là Thanh Duy, người đứng đầu trường em.

- Chào bạn, tôi là Uy Phong, là anh họ của Vân Du. - Uy Phong khẽ chào.

- Còn đây là Ngọc Hân, bạn ấy đứng thứ 3 trường em. - Vân Du nhìn Ngọc Hân nói.

Ngọc Hân nhìn ánh mắt của Uy Phong nhìn mình liền cảm thấy anh ta có vẻ đang xem thường cô, cô nói trước khi bị anh ta hạ nhục:” Không cần giới thiệu, tôi đã biết anh là ai.”

Uy Phong khẽ nhếch môi cười, sau đó lại khoát vai Vân Du mà nói:” Hôm nay tôi mời, xem như chúng ta xã street sau những ngày tháng ôn thi vất vả.”

- Nhất trí. - Vân Du phấn khởi. - Thanh Duy, cậu sẽ không từ chối chứ.

- Được, mình sẽ đi cùng cậu. - Thanh Duy bị Vân Du nắm lấy tay liền ấpp ứng nói.

- Còn cô ta. - Uy Phong hất mặt về phía Ngọc Hân

- Mọi người đi chơi vui vẻ, tôi phải về nhà rồi. - Ngọc Hân từ chối.

Cô vừa bước đi thì hai tay mình bị hai cánh tay kéo lại. Đó là hai cánh tay của Thanh Duy và Uy Phong cùng kéo cô lại. Uy Phong thấy vậy liền buông cô ra trước...

- Cậu đi cùng cho vui, cũng đã thi xong rồi. - Thanh Duy nói.

- Xin lỗi mình phải về nhà, mình có việc bận. - Ngọc Hân ái ngại nói.

- Được rồi Ngọc Hân, trường chúng ta có ba người đi thi... hai bọn mình đi để cậu đi về người ta sẽ nói bọn mình chia phe mà ức hiếp cậu. Xem như cậu vì bọn mình mà đi chung nhé, vả lại anh họ mình đã lên tiếng mời... cậu đồng ý đi. - Vân Du kéo cô sang một bên nói nhỏ, giọng điệu nài nỉ.

Chưa đợi cô đáp lời, Vân Du đã quay sang hai người phía sau mà reo lên:” Đi thôi, Ngọc Hân đồng ý đi cùng rồi.”

Chiếc xe màu đen sang trọng của Uy Phong dừng trước mặt ba người họ, đối với Vân Du thì nó đã quá quen thuộc rồi. Nhưng với cô thì đây là lần đầu tiên mà cô được ngồi vào bên trong... vì Vân Du muốn ngồi cạnh Thanh Duy nên cô kéo cậu ta về phía hàng ghế sau. Còn lại Ngọc Hân, cô lúng túng không biết cách mở cửa mà đứng bên ngoài.

- Lên xe thôi. - Uy Phong mở kính ra mà nói.

- Tôi... tôi không thể mở cửa. - Cô đáp.

Vân Du bùm miệng cười liền nhận thấy cái nhìn của cả Thanh Duy và Uy Phong liền im bật. Uy Phong hơi nghiêng người mà mở cửa cho cô bước vào ngồi bên cạnh anh.

Cả bốn người đến một nhà hàng lớn, một chiếc bàn ăn sang trọng được gọi bày ra vì khách quý ghé thăm. Rất nhiều món ăn được bày trên bàn mà cô chưa từng được nhìn qua... Vân Du ngồi bên cạnh Thanh Duy, còn cô buộc phải ngồi bên cạnh Uy Phong.

- Ăn thôi. - Uy Phong lên tiếng mời mọi người.

Loại nước trên bàn có vị ngọt ngọt cay cay rất ngon miệng, cô uống một ngụm vì khá là khô cổ... thấy mùi vị dễ uống lại uống hết cả một ly.

- Đồ ăn không hợp khẩu vị của cô. - Uy Phong thấy cô không ăn liền nói.

- Không phải. - Cô lắc đầu.

Thanh Duy mỉm cười dùng nĩa cầm trên tay mà nói:” Hân, cậu nhìn mình dùng dao và nĩa lấy thức ăn mà làm theo nhé.”

Cô hơi ngượng... thật ra là chưa bao giờ đến những nơi này... chưa bao giờ ăn bằng những vật dụng này.

- Anh biết không, Ngọc Hân trong trường chúng em có biệt danh là “ nữ hoàng băng giá”. - Vân Du liền nói.

- Cậu ấy không bao giờ nói với ai quá 3 câu.

Ngọc Hân chỉ cười trừ... là cô không muốn phân bua.

- Xem ra đã đắc tội, bắt nữ hoàng lau giày cho tôi. - Uy Phong nhếch cười, anh không thích cách mà cô nghe lời Thanh Duy bắt chước hần ta từng động tác.

Đang đưa miếng thịt lên miệng, cô vội phun ra khi anh nhắc đến việc lần đầu gặp đã bị hần ta bắt lau giày. Cô đứng lên, lấy khăn giấy lau miệng mà nói:” Uy Phong, những món ăn nơi này quả thật không quen dùng... cảm ơn đã mời tôi đến đây, xin phép.”

Uy Phong như không quan tâm đến lời cô nói, tiếp tục ăn những thứ trong đĩa của mình... Vân Du nhìn Ngọc Hân ra vẻ tức giận bỏ đi không hiểu đang xảy ra việc gì.

- Mặc kệ cô ta đi, chúng ta ăn thôi. - Uy Phong nói, nhìn về phía Thanh Duy mà nói. - Có vẻ như cậu rất quan tâm đến cô gái đó.

Thanh Duy chỉ đáp:” Anh cũng có thể cho là như vậy.”

Vân Du khẽ cúi đầu... câu nói đó chẳng khác nào là Thanh Duy đang nói:” Đúng, tôi đang quan tâm Ngọc Hân.”

3. Chương 3: Xứng Hay Không, Có Trời Mới Biết

Trên đoạn đường từ nhà hàng về lại tòa nhà The Century, không hiểu cô bị làm sao mà đầu óc cứ ong ong không nhìn rõ mọi thứ trước mắt. Cô nhìn phía trước từ một thành hai, sau đó là từ hai thành bốn... cuối cùng là ngồi bệt xuống bên đường lúc nào không hay không biết.

Một đám người đang bu quanh một cô nữ sinh đang mặc bộ đồng phục trung học, trên vai vẫn còn đeo chiếc balo hơi bạc màu... Trên gương mặt đỏ ửng, gục đầu xuống đất giống như một tên say rượu không còn tỉnh táo, mà chính xác là Ngọc Hân đang say rượu.

Chiếc xe hơi màu đen sang trọng lái ngang qua, tưởng chừng nó đã đi ngang qua như không liên quan nhưng cuối cùng chiếc xe hơi màu đen kia lại lùi lại để nhìn rõ ràng những gì vừa đưa mắt nhìn sơ qua.

Ngọc Hân cảm giác như mình đang bay lượn trên bầu trời đầy nắng, nắng quá gắt nên toàn thân cô nóng bức, đôi môi cô khô gáp, cô họng như không còn một nguồn nước nào.

- Nước, cho tôi nước. - Ngọc Hân kêu lên trong mê man.

- Chưa thấy ai chỉ uống một ngụm rượu nho đã say bí tỉ như cô ta. - Uy Phong bế Ngọc Hân trên tay đưa lên xe mình... cũng không biết nhà cô ta ở đâu đành đưa về nhà mình.

Tại biệt thự họ Uy, Uy Phong trên tay bế một cô gái bước vào nhà khiến toàn thể mọi người náo động. Chuyện là thiếu gia chưa từng đưa bất cứ cô gái nào về nhà, hôm nay lại bế một cô gái đang say rượu về nhà, chuyện này là đến tai lão gia thì thật không hay.

Đưa cô vào phòng anh, đặt cô lên chiếc giường mà mười tám năm qua chỉ có một mình anh được phép đặt lưng. Uy Phong đưa tay lê trán cô sau đó hơi nhíu mày, mang khăn và nước đến đắp lên trán cho cô gái “oan gia ngõ hẹp”.

Đầu cô vẫn nóng, có vẻ như cô không quen uống cái loại nước có cồn kia. Ngọc Hân bắt đầu sốt, cô nhắm rì đôi mắt lại mà mơ màng mê mẩn. Uy Phong chóng cằm, ngắm nhìn cô gái trước mặt mình... đúng là một cô nàng quá sức bình thường, cô ta có gì mà lại không hề đổ mặt bối rồi khi nói chuyện với anh như bao cô gái khác nhỉ. Nghĩ đi nghĩ lại, Uy Phong nhàm chán đứng lên... bỗng một bàn tay đưa lên nắm lấy tay anh, đôi mắt Ngọc Hân hơi hé lên trong cơn mê mẩn.

- Đừng đi. - Cô khẽ nói.

Uy Phong cũng không mấy ngạc nhiên, cô ta đừng nghĩ anh tốt với cô ta một chút thì nghĩa là anh để mắt đến. Uy Phong gạt tay Ngọc Hân ra khỏi tay mình.

- Đừng đi mà, đừng bỏ đi mà. - Ngọc Hân một lần nữa nắm chặt lấy, đôi mắt bắt đầu rơi ra từng giọt nước nóng hổi.

Anh nhìn cô một cách kì lạ...

- Ba... đừng bỏ con đi mà... con mệt mỏi lắm... con rất mệt. - Ngọc Hân khẽ nói, đôi mắt nhìn Uy Phong đầy nét van xin.

“Thì ra là mê mẩn, nhìn sao một thanh niên trẻ tuổi lại khí chất ngời ngời như anh thành ra ba cô ta... đúng là” - Anh thầm nghĩ nhưng lại nhìn cô, bàn tay yếu ớt đang siết chặt tay anh... Uy Phong ngồi xuống bên cạnh cô vuốt mái tóc mềm kia mà đáp:” Ngọc Hân ngoan, ngủ đi... ba sẽ không bỏ con đâu.”

Ngọc Hân an tâm ôm lấy cánh tay anh mà cứ nghĩ tay của người cha quá cô mà chìm sâu vào giấc ngủ. Uy Phong không nỡ rút tay mình ra mà để cô ôm, bàn tay còn lại lau đi vệt nước mắt chưa kịp khô trên bờ mi cô...

Cơn sốt hạ xuống, men rượu trong người cũng tan hết, Ngọc Hân tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong một căn phòng rất lớn, nó còn lớn hơn căn nhà mà mẹ con cô đang sống. Mà thật là so căn phòng này với ngôi nhà cô đang ở thì hơi không thích hợp, cô quay sang nhìn người đàn ông đang thiếp đi bên cạnh mình... lại nhìn thấy cô là đang ôm bàn tay của hắn ta một cách ngon lành cảnh đào. Tất nhiên cô nhận ra hắn ta là ai, Ngọc Hân hoảng hốt nhìn lại quần áo trên cơ thể vẫn y nguyên thì thở phào nhẹ nhõm.

Cô buông bàn tay kia ra một cách nhẹ nhàng nhất, thật tình nếu hấn ta tỉnh lại cô sẽ không còn mặt mũi nào mất... Cô dường như miên man nhớ lại những gì đã xảy ra và hiện tại chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống... thật là mất mặt.

Đeo chiếc balo của mình trên vai, cô rón rén mở cánh cửa phòng mà quan sát bên ngoài... Khi chắc chắn không có ai, cô nhanh chóng nhảy ra khỏi phòng anh mà bắt đầu cuộc tẩu thoát.

Bên trong căn phòng, Uy Phong khẽ mở mắt ra... nhìn về phía sau lưng cô gái đang rón rén mà nhếch môi cười...cô ta đúng là xem trời bằng vun, muốn trốn khỏi đây không phải là ai cũng có thể làm được.

Cô đi hết dãy này sang dãy khác đều có cảm giác quen thuộc, cảm giác như đã từng đi qua rồi... và cuối cùng cô đã xác định rằng mình bị lạc vào cái mê cung kì dị vào lúc nửa đêm. Cô đang lo cho chiếc xe của mình hơn, bọn họ có thể đã nghĩ cả rồi và không cho cô lấy xe... ngày mai cô sẽ không có phương tiện để đi giao báo.. Ngọc Hân vừa đi vừa suy nghĩ lại vừa tìm kiếm đường ra... không ngờ đi lạc vào một nơi mà hai mắt Ngọc Hân chỉ có thể trợn ngược.

- Tuy nhà họ lớn, nhưng không nhất thiết phải nuôi nhiều chó như vậy chứ. - Ngọc Hân khẽ nói khi thấy những con chó to lớn đang gầm gừ nhìn cô.

Những con chó hung hãn như muốn tấn công cô, Ngọc Hân thầm nghĩ không lẽ mình lại bỏ xác tại nơi này ư... mẹ và em gái của cô sẽ ra sao đây, nhưng cô rất.. rất sợ chó.

Bọn chó đang gầm lên hung hãn nhìn Ngọc Hân bỗng nhiên lại quấy đuôi cuối đầu bỏ đi, chưa hết hoảng sợ lại nhìn thấy chuyện kì lạ, cô đang ảo tưởng mình có sức mạnh kì bí khiến những con chó đang hung hãn kia sợ hãi cuối đầu. Nào ngờ khi quay đầu lại, lại gặp phải một người.

- Ông, là ông làm vườn phải ông ạ.

Uy lão gia gật gù.

Ngọc Hân nhìn xung quanh, sau đó lại nói:” Ông giúp con ra khỏi nơi này được không ạ, không biết kê ngạch nào thiết kế căn nhà nơi nào cũng giống nhau... con đi mãi không tìm được lối ra.”

- Người thiết kế căn biệt thự này chính là lão gia nhà họ Uy. - Ông bật cười đáp.

- Xem ra ông ta cũng quá rãnh rỗi, hoặc là không có sự sáng tạo. - Ngọc Hân nói. - Ông... ông dẫn đường cho con ra ngoài nhé. - Cô nũng nịu.

Uy lão gia lần này bị mắng nhưng không tức giận mà ngược lại còn cảm thấy thú vị. Ở trong căn nhà này lâu như vậy, chưa một ai dám nói chuyện tự nhiên với ông như cô bé này.

- Đi theo ta. - Ông quay đầu bước đi.

- Cảm ơn ông ạ. - Ngọc Hân vui vẻ đi theo phía sau lưng Uy lão gia.

- Có thể cho ta biết vì sao con lại lạc tại nơi này không? - Uy lão gia hỏi.

- Thật ra nói ra cũng thật xấu hổ ạ. - Ngọc Hân cũng không biết bắt đầu từ đâu.

- Haha, nếu con ngại có thể không cần nói. - Uy lão gia đưa cô ra đến cổng, vỗ đầu cô một cái rồi nói. - Ngày mai con sẽ đến đúng giờ chứ...

- Dạ, con nhất định đúng giờ ạ. - Ra được mê cung bí hiểm, Ngọc Hân vui như mở hội cuối đầu chào ông rồi chạy đi như một chú chim non đập cánh vỗ cánh.

Đi ra khỏi căn biệt thự nhà họ Uy, cô mới biết rằng hiện tại từ nơi này để đi bộ đến tòa nhà The Century chính là một vấn đề khá nghiêm trọng. Nhưng vì ngày mai, vì công việc đang chờ đợi cô phải nỗ lực hết mình... trên con đường ánh đèn soi sáng một bóng dáng cô gái đang bước đi từng bước đầy sự cố gắng và nỗ lực.

- Ngọc Hân, là cậu sao? - Tiếng phanh xe thắng lại, một giọng nói khá quen thuộc vang lên.

- Thanh Duy, cậu đi đâu giờ này. - Ngọc Hân ngạc nhiên hỏi.

- Mình vừa giải một số đề nên khá căng thẳng muốn ra ngoài hít thở một chút, còn cậu... vẫn chưa về nhà sao? - Thanh Duy nhìn bộ trang phục trên người cô liền đoán.

- Mình đang đi đến tòa nhà Century để lấy xe, mình để xe ở đó.

- Đi bộ ư? - Thanh Duy kinh ngạc.

Cô gật đầu.

- Để mình đưa cậu đến đó, lên xe đi. - Thanh Duy mỉm cười nói.

Ngọc Hân cũng biết đoạn đường còn khá xa, hiện tại có lẽ cũng đã trễ rồi... nếu cô đi bộ để đó thì có lẽ không kịp thời gian. Cô miễn cưỡng đồng ý, ngồi phía sau chiếc xe đạp của Thanh Duy.

- Ôm mình vào nhé, mình chạy rất phiêu đó. - Thanh Duy trêu chọc.

- Cậu mơ à.

- Ừ thì là mơ, mình rất vui khi cậu đã chịu nói chuyện bình thường với mình.

- Là cậu quá xem trọng mình rồi.

- Thôi bỏ đi... Ngọc Hân, cậu sẽ thi trường nào vậy? - Thanh Duy hỏi.

Cô hơi giật mình, đúng là cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ thi trường nào... cô chỉ biết đi làm rồi đi học... chưa xác định được điều gì.

- Mình chưa nghĩ ra. - Cô đáp.

- Khi nào nghĩ ra, hãy nói với mình nhé. - Thanh Duy nói.

- Có lí do gì sao?

- Không... mình chỉ tò mò thôi. - Thanh Duy lắc đầu nói.

Khi cô và Thanh Duy đến tòa nhà Century thì bên trong tòa nhà đã cài then đóng cửa, bên trong mọi ánh đèn cũng đã tắt. Bên dưới bãi giữ xe chính là không còn ai làm việc mà khóa từ bên ngoài. Bảng thông báo thời gian làm việc cũng ghi rõ... hiện tại đã hết giờ lấy xe.

- Chúng ta về thôi, ngày mai mình sẽ đưa cậu đến lấy xe. - Thanh Duy nói.

- Không được, mình phải lấy xe trong đêm nay. - Ngọc Hân có vẻ hoảng hốt.

- Nhưng họ đóng cửa ra về cả rồi, cậu gọi cũng không ai nghe thấy cả. - Thanh Duy nói.

- Không có xe, ngày mai làm sao mình có thể đi giao báo được... hôm nay mình đã xin nghỉ rồi, chắc chắn họ sẽ không nhận mình nữa. - Ngọc Hân lo lắng tìm cách. - Mình phải lấy xe đi cho bằng được.

Thanh Duy khẽ bắt ngờ, anh chỉ nghĩ cô chỉ đi làm thêm sau giờ học mà thôi... nào ngờ mỗi sáng cô phải dậy sớm để đi giao báo sáng, cuộc sống của Ngọc Hân cực khổ như vậy nhưng cô vẫn học rất giỏi khiến anh rất ngưỡng mộ.

- Mai mấy giờ cậu bắt đầu công việc. - Thanh Duy nói.

- 4h.

- Họ không mở cửa đâu, chúng ta phải về thôi.

Ngọc Hân bất lực... ngày mai cô biết phải làm sao đây.

Sáng hôm sau, dù không có xe nhưng cô vẫn dậy rất sớm để đi đến nơi lấy báo... dù không thể đi cũng phải thông báo cho ông chủ biết để sắp xếp. Cô vừa đi bộ ra đến đầu hẻm đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ngồi trên chiếc xe đạp quen mắt. Đó chính là Thanh Duy.

- Cậu làm gì ở đây? - Cô hỏi.

- Mình đến đây giúp cậu đi giao báo. - Thanh Duy mỉm cười. - Đi thôi.

- Không cần như vậy đâu, quan hệ của chúng ta không đến mức cậu phải thức vào giờ này để giúp mình. - Ngọc Hân vội nói. - Cậu về đi, tôi có thể tự lo liệu được.

Thanh Duy mặc kệ lời nói lạnh ngắt của cô, trên môi vẫn mỉm cười mà nói:” Dù sao cũng đã đến rồi, cậu chia ình một ít thù lao hôm nay là được.” - Anh nói xong, đẩy xe đi về phía trước quay lại nhìn cô đang đứng im nhìn anh một cách khó hiểu.

- Đi thôi, nếu đi trễ phần lương bị trừ cậu tự chịu nhé. - Thanh Duy ngồi trên xe mà nói. - Chúng ta đi thôi.

Ngọc Hân nghĩ đi nghĩ lại, dù sao cũng là không bị đuổi việc cậu ta cũng nhiệt tình như vậy. Cô ngồi trên chiếc xe đạp này lần thứ hai, và hai con người họ di chuyển trong cái lạnh buốt của mùa đông.

Túng tở báo buổi sáng được đặt trước cổng nhà mọi người như bao ngày bình thường, chỉ đến khi xấp báo cuối cùng được đưa đến địa chỉ biệt thự Uy gia kia. Người đàn ông có tuổi cũng vừa bước ra như mọi ngày để đón lấy tờ báo từ cô bé giao báo, nhưng ánh mắt lại nhìn về cậu thanh niên đang dựng xe phía sau.

- Bạn trai cháu. - Uy lão gia hỏi.

Ngọc Hân lắc đầu đáp:” Không phải ạ.”

- Hôm nay xem ra không thể trò chuyện với cháu được rồi, bạn trai cháu trông thật sáng sủa. - Uy lão đánh giá.

Từ phía sau Uy lão gia, Uy Phong cũng bước ra liền nhìn thấy Ngọc Hân đang đứng phía trước cửa nên tỏ ra khá ngạc nhiên, đưa mắt về phía xa liền thấy Thanh Duy thì đôi mày anh khẽ chau lại.

- Cô đến đây làm gì? - Uy Phong nói.

- Đây là cô gái giao báo hằng ngày cho nhà chúng ta. - Uy lão gia nói. - Cháu cũng quen sao?

Uy Phong hơi nhếch môi nhìn về phía Thanh Duy:” Công việc này xem ra nặng nhọc, phải cần đến hai người... liệu chúng ta có nên trả thêm phí cho họ không nhỉ?”

Ngọc Hân biết là Uy Phong đang châm chọc mình, cũng chẳng thèm nhìn hắn ta qua một cái. Cô khẽ nói:” Chào ông, cháu phải về rồi ạ.” - Nói xong, cô bước đi không hề quay qua nhìn Uy Phong lấy một cái.

- Xong việc rồi, về thôi. - Ngọc Hân đi về phía Thanh Duy mà nói.

Thanh Duy nhìn về phía hai người họ rồi dắt chiếc xe đạp đi theo phía sau lưng Ngọc Hân.

Uy lão gia nhìn về phía Uy Phong đang tựa lưng vào cổng tường cao, ánh mắt nhìn xa xăm về phía hai người họ...

- Cháu thích con bé đó sao?

Uy Phong bật cười lớn:” Cô ta xứng ư?”

- Thế ánh mắt đó, là gì?

- Vân Du thích cậu ta. - Uy Phong hất mặt về phía trước rồi nói. - Nhưng có vẻ cậu ta lại chọn một cô gái thua kém Vân Du của chúng ta quá nhiều.

Uy lão nghe Uy Phong nói rằng đứa cháu gái yêu quý thích cậu thanh niên kia cũng đưa mắt về phía hai con người đang đi ở phía xa... mà đánh giá.

4. Chương 4: Gian Lận

Một tuần sau...

Ngọc Hân quay trở về một cuộc sống như mọi ngày, nhưng chỉ có một điều khiến cô cảm thấy khá khó chịu là sáng nào cô cũng phải chạm mặt tên con trai kiêu ngạo mang tên Uy Phong. Từ ngày biết cô làm công việc này, hằng ngày hắn ta đều châm chọc cô cho hả lòng hả dạ hắn... mà nói cho cùng thì cô và hắn cũng đâu có xích mích hay thù hận gì ghê ghớm, ấy vậy mà chẳng ngày nào hắn nói ra được câu nào tốt lành.

Và hôm nay cũng vậy, cô đang đứng trước mặt tên kiêu ngạo Uy Phong, những khi hắn châm chọc cô đều không màn đôi co trả lời chỉ im lặng mà bước đi.

- Cô gái giao báo. – Uy Phong gọi khi mà cô đã đặt tờ báo vào đúng vị trí của nó rồi quay lưng bước đi như không hề nhìn thấy anh.

- Tôi có tên. – Ngọc Hân quay đầu lại nói.

- Ừ nhỉ. – Anh bật cười. – Tên cô là cô gái lau giày.

- Đồ điên. – Cô quay đầu đi.

- Không phải sao, hay là cô gái say rượu. – Uy Phong bước đi theo phía sau.

Nhắc đến lần cô bị say rượu rồi nằm trên giường bên cạnh hắn, đã vậy còn ôm lấy tay hắn khiến gương mặt cô đỏ ửng lên mà cảm thấy vô cùng xấu hổ. Ngọc Hân quay đầu lại thì anh đã bước tới gần mình hơn... cô hơi thoái lui một chút.

- Anh muốn gì hả, tôi với anh có quen có ân oán gì hay sao... sao anh cứ mãi châm chọc tôi chứ.

- Không phải cô đang vui sướng vì điều đó ư. – Uy Phong đưa tay mình đặt lên cằm cô nhếch môi cười. – Loại con gái như cô, muốn dùng cách này để tiếp cận tôi.

Ngọc Hân lần này bật cười, cô cười rất lớn... Cái cách mà cô cười kia khiến Uy Phong bị tổn thương nghiêm trọng sự tự tin và khiến anh cảm thấy bị cô ta làm nhục.

- Tiếp cận anh sao? – Ngọc Hân cười không dứt. – Thì ra anh đang bị mắc bệnh hoang tưởng.

Cô đưa tay lên gương mặt trắng mịn không một tỳ vết của Uy Phong mà vỗ nhẹ, cái kiểu như khinh khi lắm mà nói:” Cũng đẹp trai, cũng công tử nhà giàu” – Sau đó ra vẻ lắc đầu nói tiếp:” Nhưng xin lỗi, anh không phải thể loại mà tôi để mắt.”

Nói xong, Ngọc Hân cười lớn mà đi về phía xe mình, cô lên xe chạy một mạch đi mặc kệ Uy Phong đang đứng bất động nhìn cô với ánh mắt đầy lửa.

- Không phải thể loại cô để mắt ư... nhưng rất tiếc tôi sẽ khiến trong mắt cô chỉ có thể nhìn thấy tôi.

Hôm nay chính là ngày có kết quả của cuộc thi, trong lòng Ngọc Hân đầy hồi hộp lo lắng. Nếu như cô đoạt giải nhận về số tiền lớn đó cô sẽ ngay lập tức đưa mẹ vào bệnh viện để kiểm tra tình hình sức khỏe của bà.

- Ngọc Hân, lên phòng hiệu trưởng đi... thầy ấy nhắn tôi gọi bạn. – Lớp trưởng vừa thấy cô đến lớp liền nói.

- Cảm ơn bạn. – Cô gật đầu đáp.

Để chiếc balo vào vị trí ghế ngồi của mình, cô ra khỏi lớp đi về hướng phòng thầy hiệu trưởng. Cô vừa bước đến cửa thì một người đàn ông mặc áo vest đen bước ra trên tay xách chiếc cặp sách màu đen có in một logo rất quen, cô nhớ đã nhìn thấy nó ở đâu đó rồi.

- Hân, thầy cũng gọi cậu à. – Giọng nói của Thanh Duy từ phía sau.

Cô quay đầu lại đã nhìn thấy Thanh Duy và Vân Du đang đi bên nhau, không đáp cô chỉ gật đầu rồi bước vào phòng thầy hiệu trưởng.

- Các em đến rồi, ngồi xuống nào. – Thầy hiệu trưởng tươi cười nói.

Khi cả ba cùng ngồi vào những chiếc ghế trong bàn tiếp khách của hiệu trưởng, cô nhìn thấy ly trà còn đang uống dở của người đàn ông khi nãy... không hiểu anh hình ảnh chiếc cặp táp có in hình logo kia cứ xuất hiện mãi trong đầu.

- Hôm nay chính là ngày công bố về kì thi lần trước, thầy gọi các em đến đây để thông báo một tin quan trọng.

- Dạ. – Cả ba cùng nói.

- Trường trung học Đại Uy của tập đoàn Phong Vũ đã dành ba suất học bổng đặc biệt dành cho các em. – Thầy hiệu trưởng thông báo. – Sẽ miễn phí 100% học phí và tặng đồng phục cũng như thẻ thư viện VIP cho cả ba em.

- Có lí do gì sao ạ? – Khi Thanh Duy và Vân Du đều ngạc nhiên thì Ngọc Hân liền hỏi... đối với cô sẽ không ai cho không ai thứ gì.

Thầy hiệu trưởng liền đưa mắt nhìn cô, con bé này thật khác thường... bất cứ học sinh nào nghe tiếng Đại Uy đều thích thú và muốn được vào học ngôi trường cao cấp đó, vả lại là miễn tất cả các học phí thì còn gì bằng, đã vậy lại còn thách thức.

- Đại Uy họ thông báo, thầy cũng chỉ là người thông báo lại với các em. – Thầy hiệu trưởng nói tiếp. – Điều thứ 2 thầy muốn thông báo chính là kết quả của cuộc thi vừa qua...

Ngọc Hân hồi hợp chờ đợi...

- Kết quả lần này người dành giải thưởng chính là Uy Phong của trường Đại Uy, điểm số cao thứ hai là Vân Du và Thanh Duy... Ngọc Hân không nằm trong top đầu.

Ngọc Hân như không tin vào tai mình, cô không chiến thắng có thể hiểu được là do Uy Phong tài giỏi hơn những việc cô không nằm trong TOP hoặc kết quả còn thua cả hai người bạn cùng trường là không thể nào. Cô đã từng dò kết quả với họ, những câu họ đành bó tay thì cô cũng có thể giải... kết quả này có vấn đề.

- Thưa thầy, em không đồng ý với kết quả này. – Ngọc Hân đứng lên nói.

- Ý của em? – Thầy hiệu trưởng nhìn cô hỏi.

- Em muốn phúc khảo.

- Em muốn phúc khảo thì đi tới Phong Vũ mà đòi họ phúc khảo, nếu như kết quả phúc khảo không thay đổi thì có nghĩa là em không tin tưởng vào ban tổ chức.

- Dù có hậu quả thế nào, em cũng phải đòi lại công bằng cho bản thân mình. Thưa thầy, em về lớp...

Thanh Duy và Vân Du cũng cuối đầu chào thầy hiệu trưởng mà rời khỏi phòng, Vân Du đi bên cạnh Thanh Duy mà dò xét.

- Cậu nghĩ thế nào?

- Về việc của Hân ư, mình cũng thấy có chút không hợp lý. – Thanh Duy nhìn về phía trước, bóng dáng Ngọc Hân đang bước đi.

- Không, về việc chuyển đến Đại Uy học... cậu biết không học sinh trường Đại Uy năm nào cũng 100% đậu các trường đại học danh tiếng, rất có tương lai.

- Mình sẽ hỏi ý kiến của gia đình, còn cậu... mình cũng thắc mắc vì sao cậu không học ở Đại Uy mà học ở đây... không phải cậu là em họ của Uy Phong sao... cũng là con cháu nhà họ Uy.

Vân Du hơi gượng cười, cô tất nhiên muốn học ở Đại Uy hơn ai hết nhưng ba cô nhất quyết không cho dùng tiền của ông ngoại nên cô đành học ở một ngôi trường bình thường. Nay cô đạt được học bổng của Đại Uy, ba sẽ không còn lý do gì mà ngăn cản nữa.

- Không phải cậu từng nói, những thứ do bản thân mình tạo ra mới có thể tồn tại mãi mãi hay sao... – Vân Du đáp.

Ngọc Hân đứng trước tòa nhà Century, nơi mà tập đoàn Phong Vũ đặt trụ sở, thật ra về việc này là cô muốn kiện nhưng không biết phải tìm ai để kiện. Đến giờ phút này đứng trước nơi to lớn này không khỏi

có chút rung sợ... một cô bé học sinh trung học có thể chống lại bọn người trong giới kinh doanh được hay không.

- Hân, mày không có gì phải sợ... - Cô tự trấn an bản thân.

Ngọc Hân mặc bộ đồng phục học sinh, trên vai đeo chiếc balo bạc màu bước vào bên trong tòa nhà Century với ánh mắt đầy kì lạ của mọi người bên trong.

- Em tìm ai. - Bảo vệ chặn lại.

- Em tìm... - Ngọc Hân thật sự không biết phải tìm ai.

- Đây không phải nơi ai cũng có thể ra vào đâu, mời em ra ngoài để chúng tôi làm việc. - Chính thức bị đuổi.

- Em tìm người đứng đầu Phong Vũ. - Ngọc Hân nói lớn.

Hai người bảo vệ ngăn cô lại nghe cô nói liền bật cười lớn... một cô bé vẫn còn là học sinh lại dám đến đây tìm tổng giám đốc Uy, đúng là hết việc để đùa ư?

- Tổng giám đốc rất bận rộn không có thời gian gặp em đâu... tốt nhất em nên quay về nhà mà lo làm bài tập đi.

Bị đuổi ra ngoài, Ngọc Hân không biết làm cách nào để đi vào bên trong được, nhưng cô đã nói là sẽ nhất quyết phải đòi lại công bằng cho công sức mà cô bỏ ra. Cô quyết định ngồi xuống thêm bên ngoài tòa nhà Century.

Một chiếc xe hơi màu đen lái qua tòa nhà, Uy Phong quan sát cô gái có mái tóc dài đến ngang lưng, trên người mặc một bộ đồng phục đã khá là cũ... giống như là quần áo của năm ngoái... cô đang ngồi gần một chậu hoa và bắt đầu đếm cho thời gian trôi đi.

- Giám đốc Uy, anh mới đến. - Bọn bảo vệ chạy ra mở cửa để Uy Phong bước xuống.

Nghe hai chữ giám đốc, Ngọc Hân liền ngược mắt lên nhìn... nhưng không ngờ lại chính là kẻ mà cô không hề muốn chạm mặt... Bản tính kiêu ngạo sẵn có, nay đoạt được giải thưởng chắc chắn anh ta giống như đang bay trên bầu trời kia... Cô ước gì có thể một phát đá văng hất ta ra kia... đồ xấu xa giành mất 100tr của cô.

- Anh là giám đốc ư? - Ngọc Hân hỏi.

- Ồ, cô nhìn thấy tôi sao? Tôi cứ tưởng tôi không có trong mắt cô chứ. - Uy Phong bước đi.

- Đây, tôi có chuyện muốn khiếu nại công ty các người. - Ngọc Hân nói lớn khiến mọi người nhìn về phía cô.

- Khiếu nại ư, mang ra tòa án đi... luật sư của Phong Vũ sẽ gặp cô. - Uy Phong nhếch môi cười. - Chỉ e là cô chả có đủ phí.

- Các người gian lận trong việc chấm bài thi của tôi, tôi muốn đòi lại công bằng... Các người là những kẻ gian lận....

Uy Phong quay đầu lại khẽ nói:” Cô có muốn xem bài thi của mình không?”

Ngọc Hân gật đầu.

- Theo tôi. - Uy Phong đi phía trước, cô nối bước theo sau...

Uy Phong để mặc cô ngồi trong phòng giám đốc để đi đâu đó khá lâu, cô quan sát cách bài trí căn phòng này khá gọn gàng... trên kệ từng tập hồ sơ được phân ra khá rõ ràng. Nhìn vào bảng tên thật là oách nha, “Giám đốc Uy Phong”... đúng là hất ta sinh ra từ trong hủ vàng mà... mới học 12 đã làm giám đốc của tập đoàn lớn.

Cô nhìn vào bảng tên của anh trên bàn, bàn tay gờ thành cú đấm rồi búng vào cái tên anh một cái khẽ bật cười nói:” Búng chết anh này, đồ kiêu ngạo.”

Uy Phong từ bên ngoài đi vào nhìn thấy cái hành động đầy trẻ con của cô mà khẽ bật cười, sau đó đi về phía sau cô khẽ nói vào tai cô:” Sắp đến tuổi lấy chồng rồi, không nên có những hành động trẻ con như vậy.”

Bị hù đến chết, Ngọc Hân giật mình đứng lên thì đầu mình chạm vào cằm của anh khá mạnh... cả hai đau điếng mà cùng hét lên.

- Cô làm gì vậy hả. - Uy Phong xoa chiếc cằm mà nói.

- Câu đó là tôi hỏi anh đó... anh vào không gõ cửa lại từ phía sau hù dọa... - Ngọc Hân thì xoa cái đầu của mình.

- Đầu cô được đút bằng gì mà cứng như vậy chứ.

Cô không muốn cãi nhau với anh nữa, nhìn thấy tờ giấy trên tay anh ta liền nói:” Bài làm của tôi?”

Anh vút lên bàn, sau đó ngồi vào chiếc ghế của mình.

Cô mặc kệ thái độ của anh mà cầm bài làm của mình trên tay, đó chính xác là bài làm của cô... nhưng vì sao họ lại gạch sai hết tất cả chữ, rõ ràng là cô làm đúng. Ngọc Hân tức giận đến mức phát khóc, chưa bao giờ cô cảm thấy sự nỗ lực của mình bị bọn họ xem thường như vậy, chỉ bằng một đường xuyên... họ đã hất đi mọi cố gắng của cô không thương tiếc.

- Kết quả này là sai, tôi sẽ đòi lại công bằng, là các người gian lận.

- Cô.. nghĩ cô có gì để đi tìm cái gọi là công bằng, hả? - Uy Phong nắm chặt đôi tay của Ngọc Hân, nhìn vào ánh mắt đầy lệ của cô mà nói. - Nên nhớ cho rõ, kẻ mạnh sẽ luôn luôn thắng... kẻ hèn yếu mãi mãi không thể vượt qua.

- Là các người... các người đã dàn dựng trước ư?

- Cô hãy quay về mà tiếp tục cái cuộc sống hiện tại của mình... cô sẽ không làm gì được nếu như không có thứ gì trong tay.

- Anh nói đúng Uy Phong... tôi chẳng là gì cả. - Ngọc Hân nắm chặt bài làm của mình cho đến nhàu nát đi... anh ta nói đúng một học sinh nhỏ bé như cô có thể làm gì trước những sắp đặt của bọn họ... chỉ là cô ảm ức vì bị bọn họ lừa gạt mà thôi.

Ra khỏi cửa phòng giám đốc, cô tự lau đi giọt nước mắt kia... cô sẽ quay trở lại một cuộc sống trước kia, và hy vọng cái con người mang tên Uy Phong kia đừng bao giờ xuất hiện nữa...

5. Chương 5: Tôi Sẽ Cùng Anh Thử

Ngọc Hân xin nghỉ công việc giao báo buổi sáng sớm vì không còn muốn chạm mặt Uy Phong, không muốn bị hấn ta dùng những lời nói kiêu căng ngạo mạn mà châm chọc cô. Cô bắt đầu làm thêm ở một tiệm bán hàng 24h vào ca đêm để kiếm thêm thu nhập, cô nhất quyết phải kiếm tiền đưa mẹ đi đến bệnh viện vì sức khỏe của mẹ cô càng lúc càng không ổn.

- Hân, con đừng làm quá sức nữa... mặc kệ đừng dùng tiền mua thuốc ẹ nữa.- Mẹ cô vừa ho vừa nói.

- Mẹ yên tâm, con không sao đâu... - Cô nắm lấy tay mẹ mình.

- Tội nghiệp con gái tôi, mới mười bảy tuổi đầu đã phải bươn trải kiếm tiền. - Giọt nước mắt rơi ra từ trong khóe mắt sâu nhiều vết nhăn. - Con đáng ra phải được vui chơi cùng bạn bè, được ăn no ngủ kĩ ở cái độ tuổi đang phát triển... là lỗi của mẹ không tốt, không chăm sóc cho con được.

- Mẹ đừng nói như vậy, con sẽ không chịu được vì con quá vô dụng quá bất hiểu... con không thể đưa mẹ đến bệnh viện, mẹ đợi con thêm một chút nữa thôi... lương tháng này con sẽ đưa mẹ đến bệnh viện... mẹ phải khỏe để sống cả đời với con và em.

Mẹ cô không đáp, chỉ nhìn cô rồi dòng nước mắt lăn dài...

Mấy ngày liền cố tình ra ngoài cửa căn biệt thự sớm để đợi cô giao báo nhưng anh có vẻ hệt hăng vì người giao báo kia không phải là cô nữa.

- Con bé ấy sẽ không đến giao báo vào buổi sáng nữa đâu? - Uy lão gia đi ra từ phía sau mà nói.

- Sao ông biết? - Uy Phong quay lại hỏi.

- Ngày cuối cùng con bé đến đây, nó đến rất là sớm đặt tờ báo vào ô cửa rồi bỏ chạy rất nhanh... ta cảm thấy kì lạ gọi lại và con bé nói rằng hôm đó chính là ngày cuối cùng đến nơi này vào buổi sáng sớm.

- Đó là lí do mấy ngày gần đây ông chẳng thèm dậy sớm nữa. - Uy Phong cau mặt lại.

- Ta cứ nghĩ con không quan tâm. - Uy lão gia nói.

- Con quan tâm điều gì chứ?

- Không quan tâm mà ngày nào cũng thức dậy sớm ra trước cửa đứng đợi... rồi đi vào với gương mặt đầy thất vọng. - Uy lão trêu chọc. - Con đó, không thể qua mặt lão già này đâu.

Uy Phong không đáp mà bỏ vào trong, có thật là đúng như lời ông nói không nhỉ. Một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, bao nhiêu cô gái xinh đẹp đến kết giao đều không để mắt tới.. lại quan tâm đến con nhỏ dưới mức bình thường như con bé lau giày đó sao. Uy Phong nghĩ rồi lại nhếch môi cười, chắc là ông đã già rồi nên lắm cảm.

Kì thi đang diễn ra khá căng thẳng, vừa kiểm tra xong môn cuối cùng, Ngọc Hân đang trên đường đến nhà vệ sinh thì bị một đám nữ sinh khác chặn đường.

- Nghe nói mày là học sinh giỏi nhất trường đúng không? - một đám nữ sinh bu quanh lấy cô, đưa con gái hung hãn nhất đẩy Ngọc Hân mà nói.

- Tôi không quen các người. - Ngọc Hân toan bỏ đi, nhưng bị bọn chúng kéo vào trong nhà vệ sinh.

- Mày không nhớ tao ư? - Một đứa con gái có vẻ xinh xắn, cũng có đôi chút quen mặt. - Tao là con nhỏ ngồi gần mày hôm qua trong lúc thi môn Hóa đây, con nhỏ mà mày đã từ chối giúp tao làm bài.

- Tôi không có nghĩa vụ phải giúp bạn. - Ngọc Hân đáp.

- Chát. - Một cái tát thẳng vào mặt cô đau điếng... cô nhìn vào người vừa tát mình thì nhận thêm một cái tát nữa.

- Mày còn dám nhìn hã... - Bọn chúng đẩy cô quỳ gối xuống và bắt đầu dùng chân đạp vào người cô... cùng những câu nói thô tục phát ra từ trong miệng của những cô gái xinh xắn đáng yêu. Cô không phản kháng vì phản kháng cũng không lại bọn chúng, chỉ biết nằm im chịu trận để bọn chúng thỏa mãn...

Đến khi bọn chúng bỏ đi thì toàn thân cô đã bầm tím, cô đứng lên đi về lớp thì mọi người đã ra về cả rồi. Ngọc Hân nhếch môi cười nhẹ:” Cũng may là đồng phục không bị rách.”

Khi bị đánh cô đã che mặt lại nên trên gương mặt chỉ hơi ửng đỏ vì hai cú tát quá mạnh kia thôi, vết thương hầu hết trên người khá nhiều. Đau đớn nhưng chẳng biết nói cùng ai, Ngọc Hân bước trên sân trường vắng người... gió thổi qua tóc cô bay bay, cô không hề rơi một giọt lệ nào.

- Tính tiền cho tôi. - Một giọng nói quen thuộc vang lên, đưa một hộp nhỏ hình chữ nhật về phía Ngọc Hân vào lúc nửa đêm.

Ngọc Hân đưa mắt nhìn lên phía vị khách hàng này, thì ra chính là Uy Phong... cái tên cô không muốn gặp mặt.

- Cô làm ở đây sao, thật là trùng hợp. - Uy Phong giả vờ bất ngờ.

Cô cũng vờ như không quen anh, bắt đầu nhiệm vụ của mình... nhưng nhìn vài chiếc hộp chữ nhật mà anh ta mua liền muốn mắng chửi. Anh ta mua dom để làm gì chứ, làm cái gì thì việc này ai ai cũng biết... đúng là một con người không đàng hoàng.

- Cô biết đó, đàn ông mà phải có thứ phòng thân... phụ nữ bây giờ ghê ghớm lắm. - Anh cười cười giải thích.

- Cửa quý khách 50k. - Ngọc Hân tính tiền.

Uy Phong rút tiền trong ví ra liền nói.

- Tôi không mang theo tiền Việt, dùng tiền đô nhé. - Đưa ra tờ 100 đô.

Buổi tối để tránh trường hợp xấu nên ông chủ đã đến lúc chiều thu gom tiền chẵn về cả, ở đây gồm lại cũng không tới số tiền phải thối cho anh ta.

- Xin lỗi, cửa hàng không có tiền thối... quý khách có thể dùng thẻ. - Ngọc Hân đáp.

- Tôi lại không mang theo thẻ. - Uy Phong đáp.

- Vậy hy vọng lần sau quý khách sẽ ủng hộ cửa hàng chúng tôi. - Ngọc Hân dành lại cái hộp không bán.

- Ôi may quá... tôi hình như có mang theo tiền Việt. - Uy Phong nháy mắt. - Nhưng... cô có thể hướng dẫn tôi cách sử dụng không nhỉ.

Ngọc Hân trừng mắt nhìn anh, xem ra anh ta cố tình đến để châm chọc cô... đúng là con người này thật sự mang cô ra châm chọc là niềm vui của hắn ta.

- Uy Phong, anh muốn gì ở tôi hả. - Cô tức giận nói.

- Tôi sao, tôi muốn gì ở cô nhỉ. - Uy Phong nhìn cô rồi nói. - Cô có gì để khiến tôi muốn ư... nhưng thật ra nếu đổi khẩu vị cũng không phải là quá tệ. - Buông lời châm chọc.

- Anh... bị thần kinh. - Ngọc Hân mắng.

- Loại này mùi hương rất tốt... cô có muốn cùng tôi thử. - Uy Phong chọc tức cô.

- Giám đốc Uy... xem ra anh cũng thật keo kiệt nha. Anh vừa được 100tr tiền thưởng đó thôi, mang ra ngoài mà ăn bánh trả tiền... đến đây van xin tôi thử cùng anh sao, tôi không có tốt bụng mà bố thí cho anh.

- Van xin.. bố thí. - Uy Phong hẳn lên sự tức giận mà nói, trước giờ là chưa từng có cô gái nào dám nói với anh như vậy... họ có tự nguyện cho anh cũng không màng động.

- Nếu đã mua hàng xong, mời anh ra ngoài cho chúng tôi kinh doanh. - Ngọc Hân hất mặt lên mà nói.

- Rồi sẽ có một ngày, cô sẽ tự cởi bỏ trang phục trước mặt tôi mà cầu xin tôi động vào cô. - Uy Phong tức giận nói rồi bỏ đi.

Ngọc Hân cũng không vừa mà đáp lại:” Tên thần kinh biến thái.”

Vì công việc phải thức đêm khá vất vả nên cô thường tranh thủ ngủ mọi lúc có thể, cô ngủ vào 5p giữa giờ, ngủ vào cả giờ ra chơi.

- Hân, có người tìm cậu. - Lớp trưởng đi về phía Ngọc Hân mà gọi.

Cô nhìn ra cửa đã thấy Thanh Duy... kì lạ cậu ta thì có việc gì mà tìm cô.

- Có việc gì sao? - Giọng ngái ngủ.

- Trông cậu có vẻ tiêu tụy, hai mắt thâm quầng cả rồi. - Thanh Duy nói.

- Cậu đến tìm mình để nói như vậy sao, vậy tạm biệt... mình vào lớp đây. - Cô định quay vào.

- Không, mình có việc muốn hỏi cậu. - Thanh Duy nói nhanh. - Cậu có ý định chuyển đến Đại Uy không?

Ngọc Hân khẽ đưa tay lên miệng mà ngáp dài:” Không”

- Được rồi, mình biết rồi. - Nói xong Thanh Duy mỉm cười quay bước đi.

Cô nhìn Thanh Duy vài giây rồi cũng quay người vào lớp... tự hỏi trong lòng cậu ta bị làm sao ấy... việc cô ở lại hay chuyển đi thì có gì quan trọng sao?

Đó là một ngày mưa rơi rất lớn, cô ngồi trong cửa hàng chống cằm nhìn ra từng hạt mưa rơi tí tách tí tách... Ngọc Hân nhớ khi bé rất là thích mưa, mẹ cô thường hay kể những câu chuyện cổ tích trong những đêm mưa hai mẹ con ngồi trước cổng đợi ba về. Kí ức đẹp đó luôn đọng lại trong lòng cô, cô nhớ ba mình... nhớ những ngày mưa.

Trong màn mưa, bóng dáng một cô bé vừa chạy vừa khóc toàn thân ướt sũng đang hướng về phía cửa hàng nơi mà Ngọc Hân đang làm. Cô hoảng hốt chạy ra ngoài đưa Ngọc Diệp vào bên trong.

- Có chuyện gì sao?

- Chị... mẹ... mẹ ho rất nhiều, lại còn ra máu nữa. - Ngọc Diệp khóc lớn. - Em sợ lắm, em nhanh chóng chạy ra chỗ làm của chị.

Ngọc Hân hoảng hốt, cô đóng cửa hàng lại mà chạy về mặc cho có bị đuổi việc... mẹ cô mới là quan trọng nhất.

Khi vào đến trong nhà, mẹ cô đã ngất đi... Ngọc Hân hoảng hốt đến mức không còn suy nghĩ được điều gì... cô nhanh chóng chạy sang nhà hàng xóm nhờ họ gọi cấp cứu...

Mẹ cô được chuyển vào phòng cấp cứu ngay lập tức... hai đứa trẻ toàn thân ướt sũng với đôi mắt đỏ hoe ngồi trước phòng cấp cứu mà lo sợ.

- Chị hai, có phải mẹ sẽ chết không?

- Đừng nói vậy, mẹ chỉ bị ốm thôi... rồi mẹ sẽ về với chị em mình. - Cô ôm Ngọc Diệp vào lòng mà nói.

- Chị hai ơi, em lạnh quá. - Ngọc Diệp nép vào người Ngọc Hân.

Nhìn lại mới thấy toàn thân Ngọc Diệp đang lạnh run lên vì bộ quần áo ướt sũng...

- Để chị hai thay quần áo cho em. - May là khi này cô có gồm một ít quần áo theo...

Ngọc Diệp được thay quần áo khô thì đã bớt kêu lạnh, con bé ngồi đợi trước phòng cấp cứu khá lâu thì ngủ thiếp đi. Còn cô, cô đang lo lắng rất nhiều... cô sợ mẹ cũng bỏ cô mà đi...

Phòng cấp cứu mở ra, các bác sĩ bước ra với nét mặt căng thẳng.

- Bác sĩ, mẹ con có làm sao không ạ. - Ngọc Hân vội hỏi.

- Là ung thư phổi giai đoạn III, người nhà cần xạ trị cho bệnh nhân trước khi nó di căn. - Bác sĩ nói.

Ngọc Hân toàn thân nhẹ tênh, cô như ngã quỵ xuống sàn nhà... là ung thư phổi sao.

- Người nhà đi đóng tiền và nhanh chóng quyết định trước khi quá trễ. - Vị bác sĩ nói xong thì cũng đi.

Cô nhìn vào phiếu thông báo đóng tiền mà đau lòng như cắt... cô rất muốn cứu mẹ mình, nhưng cô làm sao có thể kiếm được số tiền lớn như vậy được. Nhìn trong ví chỉ còn vài trăm để mua thức ăn qua ngày, số tiền kia lại quá nhiều... cô không biết mình phải làm sao?

Ngồi trong phòng bệnh, từng cơn ho kéo dài của mẹ... máu lại phun ra đỏ cả chiếc khăn. Ngọc Hân đau lòng đến mức khóc ngất.

- Mẹ không sao đâu, chúng ta về thôi. - Mẹ cô cố gắng ngồi dậy, bà biết gia cảnh mình làm gì có tiền mà nằm tại nơi này.

- Mẹ, mẹ phải ở lại để điều trị bệnh... mẹ sẽ vui vẻ sống cùng con và em. - Ngọc Hân ngăn bà lại.

Cơn ho lại kéo tới... bà không nói được lời nào nữa chỉ ho rất nhiều...

Đợi mẹ ngủ, Ngọc Hân nhìn đôi bàn tay gầy yếu của mẹ... cô đứng lên đắp lại chiếc chăn lên ẹ và em gái mà rời khỏi bệnh viện... ngoài trời vẫn còn đang mưa...

Cô đi trong mưa... cô biết hiện tại chỉ có một người mới có đủ số tiền kia để cô mượn điều trị bệnh ẹ... Không thể giữ thể diện, vứt bỏ đi tự ái... cô nhanh chóng chạy đến căn biệt thự nguy nga kia mà bấm chuông.

- Cô tìm ai. - Nửa đêm có người bấm chuông inh ỏi, người làm ra vẻ khó chịu.

- Cháu tìm Uy Phong. - Cô đáp.

- Phong thiếu gia ngủ rồi, có gì mai đến nhé. - Người làm định đóng cửa lại.

- Cháu có việc rất gấp ạ. - Cô đưa tay ngăn lại. - Cô ơi, phiền cô đi thông báo giúp cháu một câu ạ. Rằng Ngọc Hân đến tìm anh ấy.

Cô giúp việc nhìn Ngọc Hân cũng tội tội, toàn thân cũng ướt sũng thế kia nên đành gật đầu. Uy Phong nghe tiếng chuông inh ỏi đã giật mình tỉnh lại, chỉ là không thể ngờ Ngọc Hân đến tìm mình.

- Có phải cô đang ngủ, cảm thấy quá nhớ tôi không? - Uy Phong mặc một chiếc áo choàng ngủ mà đi xuống từ phía cầu thang, tay vờ đưa lên tiếng ngáp dài.

- Uy Phong, tôi có việc muốn nhờ anh giúp đỡ. - Ngọc Hân đáp.

Uy Phong nhìn cô giúp việc đang chăm chú lắng nghe liền quay sang cô mà nói:” Cảm ơn cô, cô về phòng ngủ tiếp đi.”

Cô giúp việc nghe xong liền cúi chào rồi quay mặt bước đi.

- Uy Phong, tôi muốn... muốn... muốn mượn anh một số tiền. - Ngọc Hân ngập ngừng.

- Ồ! - Uy Phong nhếch môi cười nham hiểm. - Tiền của tôi, để ăn bánh trả tiền.

Ngọc Hân biết anh ta vẫn còn cay cú về việc hôm trước cô đã sỉ nhục anh ta như thế nào. Cô không biết phải làm thế nào để anh bỏ qua cho những lời nói kia, Ngọc Hân đứng lên đi về trước mặt anh... sau đó quỳ xuống.

- Xem như tôi quỳ xuống xin lỗi anh, anh hãy cho tôi mượn tiền... tôi thật sự rất cần nó. - Cô cúi đầu nói.

Uy Phong quay đầu bước đi, chính là cô ta khiến sự tự tôn của anh bị tổn thương nghiêm trọng... nghĩ rằng quỳ xuống như vậy anh có thể bỏ qua hay sao.

- Nếu cô muốn mượn tiền, cũng không phải tôi không thể cho... chỉ là tiền của tôi dùng là có mục đích cả thôi... số tiền ăn bánh kia có thể cho cô mượn nhưng lại nghĩ ai sẽ cùng tôi thử cái món mà tôi mua hôm nọ đây nhỉ.

Ngọc Hân không biết anh chỉ trêu cô... vì trong lòng quá lo lắng ẹ nên bước về phía anh, bàn tay cô nắm chặt lại mà nói:” Nếu anh cho tôi mượn số tiền đó, tôi sẽ cùng anh thử.”

6. Chương 6: Ăn Bánh Trả Tiền

Uy Phong đang đi đến tủ lạnh khui một lon bia cho vào miệng uống, nghe câu nói của cô liền phun ra ngoài hết. Anh hơi bóp mạnh lon bia khiến nó móp đi một góc, Uy Phong đặt lon bia lên bàn, sau đó ngồi xuống như trấn tĩnh những gì mình vừa nghe từ miệng của một cô gái có lòng tự trọng cao như cô ta.

- Cô cần tiền để làm gì? - Uy Phong hơi điệu giọng nói.

Ngọc Hân không muốn kể ra việc của gia đình mình, càng không muốn lấy lòng thương hại từ anh ta... Bản thân anh ta mà nói đối với cô là con người xấu xa bỉ ổi, nếu biết cô gặp khó khăn sẽ càng châm chọc cô mà thôi.

Thấy cô không trả lời, anh đưa lon bia lên miệng uống cạn một hơi rồi bóp nát lon bia kia mà quăng vào tường nghe tiếng động chói tai. Anh cũng không hiểu vì sao mình lại tức giận, càng nhìn cô gái quỳ gối trước mặt mình lại càng tức giận. Anh đứng lên đi về phía cô, bàn tay hơi nâng gương mặt cô lên... ánh mắt anh nhìn cô một cách khinh bỉ nhất.

- Van xin tôi đi.

Ngọc Hân đưa mắt nhìn Uy Phong, cổ họng cứng đờ... anh ta đang sỉ nhục cô...

- Uy Phong, tôi van xin anh. - Ngọc Hân khẽ nói.

Uy Phong nắm lấy tay cô mà kéo đi, cô tay bé nhỏ của cô bị anh siết chặt đến đỏ ửng lên. Ngọc Hân rất đau nhưng không hề lên tiếng, cô biết cô đang cần anh ta giúp đỡ chịu đựng một chút cũng chẳng sao. Anh

đẩy cô vào trong phòng mình, sau đó đóng sập cửa lại... cô nhìn anh có chút hoảng hốt, nhưng rồi cuối đầu chịu đựng không oán than một câu nào.

- Bắt đầu đi. – Uy Phong nói.

- Anh muốn như thế nào?

- Cởi hết trang phục trên người cô ra, trước mặt tôi. – Uy Phong nhếch môi nói, ánh mắt nhìn Ngọc Hân đầy khinh bỉ.

Cô có chút hoảng sợ, cô nhắm đôi mắt mình lại nhớ đến cảnh mẹ cô đau đớn quằn quại trên giường, những cơn ho kéo dài không dứt và máu đỏ cả chiếc khăn... những lời bác sĩ nói về bệnh tình của mẹ, những con số trong giấy nộp tiền... tất cả khiến cô chấp nhận đánh đổi tất cả... cô sẽ đánh đổi tất cả.

- Hối hận rồi ư. – Uy Phong ngồi trên ghế dựa, nhìn Ngọc Hân bất động liền nói.

Cô không đáp, mở mắt ra nhìn ánh đèn sáng trưng liền tỏ ra bối rối:” Có thể tắt đèn hay không, hoặc chỉ để đèn ngủ.”

Uy Phong nhìn cái nét lúng túng trên gương mặt cô, anh gật đầu rồi đi đến công tắc mà tắt đi ánh đèn chính, toàn căn phòng chỉ còn ánh đèn màu vàng mờ ảo. Trên tay cầm một ly rượu màu đỏ, anh đưa lên môi mình uống từng hớp nhỏ khẽ nói:

- Bắt đầu đi. – Uy Phong ra lệnh.

Chiếc áo đồng phục cửa hàng trên người cô vẫn còn ẩm ướt được trút bỏ ra khỏi người cô... rồi từ từ cô trút bỏ tất cả trước mặt anh. Trong cô hiện tại là sự nhục nhã ê chề, là đau đớn tột cùng. Trên người chỉ còn mỗi một bộ quần áo nội y màu trắng, cô đỏ mặt không dám đưa mắt nhìn người đàn ông đối diện.

Anh ngồi đó nhìn vào phần cơ thể của cô, trong ánh sáng mờ ảo anh bắt đầu nóng bừng cả người... đôi bàn tay bám chặt vào hai bên thành ghế.

Không thấy anh nói ra bất cứ câu nào, có lẽ anh ta chưa hài lòng ư... muốn cô trút bỏ luôn những gì còn lại trên cơ thể ư. Ngọc Hân quay lưng lại, bắt đầu cởi bỏ chiếc áo lá bên trên...

- Những thứ còn lại, tôi sẽ giúp cô. – Uy Phong nhếch môi cười nhạt, bàn tay kéo vai cô ngược lại đối diện với anh. Nhận thấy ánh mắt của anh đang nhìn mình, gương mặt cô đỏ bừng lên, cơ thể của cô chưa từng để một người khác giới nào nhìn thấy.

Nâng bờ môi Ngọc Hân lên, Uy Phong từ từ đưa gương mặt mình tiến lại gần cô hơn. Nếu như không phải là cô đang cầu xin anh ta giúp đỡ... cô chỉ muốn đá văng anh ta ra xa. Không muốn nhìn thấy mặt anh ta, cũng không muốn xem anh ta đang làm gì cô nhắm mắt lại mặc kệ tất cả.

Uy Phong thật chất chỉ muốn đùa Ngọc Hân một chút, không ngờ cô ta lại làm thật mà cởi bỏ hết y phục trước mặt anh thật. Cô ta cần tiền đến mức đó ư, hay là bản thân cô ta muốn dùng cách này mà gây sự chú ý từ anh. Nhưng đến thời điểm hiện tại, khi đối diện với cái gương mặt này... đôi mắt nhắm lại giống như đang chờ đợi khiêu khích anh... anh hiện tại thật sự không muốn đùa nữa mà chính là muốn làm thật.

Uy Phong đưa ly rượu lên môi, hớp một hớp đưa tất cả rượu trong ly vào miệng, sau đó đưa môi mình chạm vào môi cô, từ từ luống hết tất cả qua miệng cô... Ngọc Hân không cách nào từ chối được, bàn tay anh ta bám chặt vào eo cô không cho cô buông ra...

- Một chút rượu, cho thêm cuồng nhiệt. – Uy Phong cảm giác như cô đã uống hết tất cả rượu mà anh đẩy vào trong miệng thì buông cô ra mà nói.

- Uy Phong, anh muốn làm gì thì làm đi... tôi không có thời gian. – Cô đang lo lắng vì để một mình Ngọc Diệp ở bệnh viện cùng mẹ, chỉ muốn nhanh chóng mang tiền quay về.

Anh đặt chiếc ly lên bàn, bế thốc cái thân hình bé nhỏ của cô mà đặt lên giường lớn của mình, chiếc giường này không phải cô chưa từng nằm qua, chỉ là vì sao hiện tại cô lại cảm thấy kinh sợ nó như vậy... cô đủ lớn để hiểu những thứ cô sắp mất đi nó kinh khủng đến mức nào, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác.

- Nói đi, cầu xin tôi động vào cô. – Uy Phong đưa bàn tay mình chạm vào gương mặt của cô, dùng những lời thô thiển để hạ nhục Ngọc Hân.

- Cầu xin anh. – Ngọc Hân nhắm mắt lại, quay đầu tránh ánh mắt của anh.

- Nhìn vào mắt tôi. – Uy Phong dùng tay không chế chiếc cằm của cô, đẩy gương mặt cô về phía ánh mắt của mình.

Làn da cô không trắng, gương mặt cũng không có điểm nào xinh đẹp... chỉ có ánh mắt của cô, cái nhìn khinh bỉ mà cô dành cho anh khiến anh không thể nào quên đi được.

- Ngọc Hân, nói rằng cô thích tôi. – Uy Phong nói.

- Anh bị điên ư? – Cô giật mình, cái tên biến thái này.

- Nói mau. – Uy Phong gằn giọng.

Ý anh ta hiện tại là ý trời, cô không còn cách nào không làm theo.

- Tôi thích anh. – Ngọc Hân nói.

- Tôi cũng thích cô. – Uy Phong nhếch môi nói. Nhìn thấy ánh mắt trừng lên nhìn anh của cô, anh lại nói tiếp. – À không, chính là tôi thích dùng cô làm trò tiêu khiển.

Men rượu thấm dần trong người, toàn thân cô bắt đầu nóng lên, gương mặt trở nên đỏ ửng... thứ mà anh ta vừa đưa vào người cô khiến cô cảm thấy đầu óc mê man đến chóng mặt. Cô đưa bàn tay lên sờ vào gương mặt Uy Phong để xác định rõ ràng có phải anh ta đang đối diện cô hay không.

- Làm ơn đi, tôi thật sự rất cần số tiền đó... làm ơn... Uy Phong. – Ngọc Hân nói xong, bàn tay rơi xuống mà chìm vào trạng thái mê man.

- Đây, đây... vẫn chưa chơi đùa xong mà. – Uy Phong lay người cô, cảm nhận thấy hơi nóng từ trong người Ngọc Hân bốc ra.

Anh vội đi đến mở đèn sáng lên, nhìn toàn thân cô có rất nhiều vết đỏ và vết bầm tím... tự nghĩ khi này có làm gì quá tay với cô ta ư. Lại nhớ anh chưa hề đánh con gái, những vết thương trên người này cũng khá cũ rồi... cô ta vì sao lại bị hành hạ đến mức này chứ.

Từ bé sinh trong từ trong hũ vàng, chưa bao giờ phải chăm sóc cho bất kì ai... thế mà anh lần thứ hai phải chăm sóc cho cô gái say xỉn này... nhưng người gì mà chỉ uống một hợp rượu đã mê man không biết gì nữa rồi.

Mặc cho cô chiếc áo sơ mi của mình, xem ra thân hình học sinh tiểu học của cô ta chẳng có gì hấp dẫn... bỏ tiền ra để xem cô ta cởi đúng là lỗ nặng rồi. Uy Phong lau đi giọt mồ hôi đỏ ra trên trán cô... đúng là trừ cái ánh mắt đáng ghét kia ra thì khi cô ta ngủ cũng ngoan ngoãn như một chú cún con.

Anh không làm chủ được cảm xúc, khẽ đặt một nụ hôn lên bờ môi cô... khẽ nói nhỏ:” Ngoan một chút, bốn thiếu gia sẽ cưng... hiểu không?”

Khi Ngọc Hân tỉnh lại thì nhìn thấy bàn tay của ai đó đang đặt ngang bụng mình, cô quay người sang nhìn anh đang ngủ say bên cạnh mình... đây là lần thứ hai khi cô tỉnh lại nhìn thấy gương mặt đáng ghét kia. Cô không nhớ đêm qua có xảy ra việc gì hay không, chỉ nhớ anh ta bế cô lên giường và mắt cô nhìn vào ánh mắt của anh.

Trên người cô đang mặc chiếc áo sơ mi của anh, nội y vẫn còn trên người... anh ta nằm ngủ say sưa một bên như là kẻ vô tội, cô nhìn ra ngoài cửa sổ đã thấy ánh nắng đang chen nhau chiếu qua khe cửa... trời đã sáng rồi ư... chết tiệt.

- Đây, mau dậy cho tôi. – Ngọc Hân lay mạnh anh.

- Dì à, để con ngủ thêm một chút... hôm nay chủ nhật mà. – Uy Phong lấy chăn đắp hết cả người.

- Uy Phong, anh mau tỉnh lại. – Ngọc Hân đưa miệng vào tai anh mà hét lớn.

Uy Phong giật mình tỉnh lại, cả đêm cô ta sốt anh phải vật vả dùng nước ấm mà lau, lại canh chừng nhiệt độ cho cô ta đến gần sáng... vừa chớp mắt một chút cô ta liền tiếp tục hành hạ.

- Có việc gì. – Uy Phong mở mắt ra nói.

- Tôi muốn thứ anh đã hứa. – Ngọc Hân hơi cuối mặt nói.

Cuộc đời kinh doanh của anh chưa bao giờ thua lỗ như hôm nay, cô ta chạy đến đây rồi ngã bệnh bắt anh phải cả đêm chăm sóc. Đến bây giờ lại đòi anh cho cô ta mượn tiền, cô ta có biết suy nghĩ không chứ.

Nói thì nói vậy nhưng đã hứa thì phải giữ lời, dù sao mắt cũng đã lỡ nhìn cái thân hình học sinh tiểu học của cô ta... ai da ơi đi đến hộp đêm nhìn các em chân dài ba vòng nóng bỏng cũng không tốn kém đến mức nhìn cô gái này.

- Của cô đây. – Uy Phong rút ra một xấp tiền đưa về phía Ngọc Hân. – Của cô đây.

Ngọc Hân cầm xấp tờ giấy 100 đô, 50 tờ... đúng như số tiền để chữa trị ẹ cô.

- Tôi sẽ cố gắng trả cho anh. – Ngọc Hân nói.

- Không cần trả, xem như ăn bánh trả tiền... - Uy Phong đưa bàn tay sờ vào mông cô mà nói. – Rất là thú vị.

Nói xong anh cười lớn mà bỏ vào bên trong nhà tắm... Ngọc Hân cũng hơi nhếch môi cười, cái giá của đêm đầu tiên là đây sao... đêm đầu tiên của cô cùng với một tên sở Khanh kiêu ngạo chẳng để lại một chút cảm giác nào.

Nhìn lại trên người vẫn mặc chiếc áo của anh, quần áo đêm qua đã bốc mùi ỉm không thể mặc lại... cô lại rất muốn chạy đến bệnh viện để xem tình hình của mẹ...

- Uy Phong, anh có thể giúp tôi. – Ngọc Hân định gõ cửa nhà vệ sinh, không ngờ anh ta tắm mà không khóa chốt... vừa gõ cánh cửa đã mở bật ra.

Á...á...á...á...

Ngọc Hân nhìn thấy Uy Phong trần như nhộng thì hét lên, cô vội che mắt lại chạy nhanh đến giường.

Uy Phong lấy chiếc khăn tắm quần người lại mà bước ra ngoài... anh bật cười với trường hợp vừa rồi... đúng là thú vị.

- Anh vì sao tắm mà không đóng cửa hả.

- Đây là phòng tôi. – Uy Phong vuốt mái tóc mà nói, trên cô thể da thịt gấn chặc trắng mịn... không thể phủ nhận anh ta quá đẹp trai. – Có việc gì sao, vẫn chưa muốn về hay muốn chúng ta tiếp tục.

- Tôi... muốn hỏi mượn một bộ trang phục... quần áo tôi đều không thể mặc lại. – Ngọc Hân nói.

Uy Phong nhìn thấy trang phục dưới đất của cô, anh đi ra khỏi phòng không lâu thì mang về một chiếc váy màu xanh đen. Tuy hơi cũ nhưng vẫn còn lành lặn, trông lại khá vừa với cô.

- Của em gái anh sao? – Ngọc Hân hỏi.

- Tôi là con một. – Uy Phong đáp.

- Chắc là bạn gái anh quên mang về rồi. – Ngọc Hân đi vào trong nhà vệ sinh thay ra. – Tôi sẽ giặt sạch và trả lại.

Cô bước chân ra đến cửa thì Uy Phong cất tiếng:” Cô cần tiền để làm gì vậy?”

Ngọc Hân hơi trùng bước, cô không còn muốn liên quan đến người đàn ông này nữa... cô không muốn nhìn thấy anh ta nữa. Anh ta giống như một khoảng đen xuất hiện cho cuộc đời cô thêm cay đắng hơn, Ngọc Hân không đáp mà bỏ đi ra khỏi cửa.

Khi cô rời khỏi biệt thự Uy gia, Uy lão gia cũng bước vào phòng Uy Phong... nhìn anh từ trên cửa sổ đang nhìn theo bước chân của Ngọc Hân, Uy lão đứng từ phía sau mà nói.

- Còn dám nói không thích cô bé.
- Vì sao ông nghĩ con thích cô ta. – Uy Phong nói.
- Những thứ mẹ con để lại đều không cho ai động vào, lại mang cho con bé mặc... tất nhiên con bé cũng chiếm vai trò không nhỏ trong con.
- Chỉ là trường hợp bất đắc dĩ mà thôi, chẳng lẽ để cô ta không mặc gì ra đường. – Uy Phong đáp.
- Đó là việc của cô ta. – Uy lão gia cười lớn. – Nếu là con của trước khi gặp Ngọc Hân, con đã nói như vậy. Uy lão gia cười lớn bước ra khỏi phòng... Uy Phong không đáp một lời, thích cô ta ư... có thể sao?
- Anh Phong? – Vân Du nghe điện thoại liền reo lên.
- Cô bạn Ngọc Hân của em ở trường có hay bị ức hiếp không? – Uy Phong hỏi.
- Ngọc Hân ạ, cậu ấy không chơi với bất ai cả... là một người không có bạn bè nhưng em nghe nói cậu ấy vừa bị đám cá biệt đánh một trận vì không chỉ bài chúng lúc thi. – Vân Du run run nói.
- Thì ra là vậy?
- Sao ạ. – Vân Du hỏi lại.
- Không có gì, em chuẩn bị đến Đại Uy đi... môi trường ở đó không thích hợp với em đâu.
- Nhưng Thanh Duy... cậu ấy...
- Anh sẽ có cách để Thanh Duy cũng chuyển với em. – Uy Phong nói.

7. Chương 7: Mình Thích Cậu

Cầm số tiền lớn trong tay, Ngọc Hân nhanh chóng chạy đến bệnh viện để đóng tiền ẹ mình chuẩn bị cho quá trình xạ trị mà bác sĩ nói. Đối với cô, chỉ cần mẹ cô khỏe mạnh sống của cô và em gái là điều hạnh phúc nhất, cô không quan tâm đến mọi người sẽ đánh giá bản chất của mình. Là vì, họ không ở vị trí của cô sẽ không thể hiểu được... họ không có quyền đánh giá.

- Ngọc Diệp, mẹ đâu rồi em. – Ngọc Hân nhìn thấy Ngọc Diệp đang co người ngồi bẹp xuống đất trước cửa phòng bệnh liền lo lắng hỏi.
- Chị hai, chị đi đâu cả đêm vậy. – Ngọc Diệp rơm rớm nước mắt. – Đêm qua mẹ lại bị ho, sau đó gương mặt mẹ đỏ gấc lên như không thở được... em muốn đi gọi bác sĩ nhưng mẹ cứ kéo em lại. – Ngọc Diệp khóc lớn hơn. – Đến khi bác sĩ đến thì...thì... họ mang mẹ đi đâu đó rất nhanh mà em không thể theo kịp, em sợ chị quay về không tìm được nên ngồi nơi này đợi chị.
- Ngọc Hân lo sợ, nắm lấy tay em gái mình mà chạy khắp nơi hỏi xem mẹ mình đang ở đâu.
- Cô ơi, bệnh nhân đêm qua nằm ở phòng này đã chuyển đi đâu rồi ạ. – Ngọc Hân chạy đến cô y tá từ bên trong phòng bước ra.
- Cô là người nhà bà ấy sao, cả đêm chúng tôi đi tìm người nhà mãi mà không được. – Cô y tá nói.
- Mẹ cháu đâu rồi ạ. – Ngọc Hân hỏi.
- Cô bình tĩnh một chút đi, bà ấy đêm qua ngạt thở rất lâu mà người thân gọi bác sĩ quá trễ... bà ấy đã đi từ đêm qua rồi. – Cô y tá nói. – Chúng tôi đang đợi người nhà đến làm thủ tục nhận xác.

Nghe những lời cô y tá kia nói, Ngọc Hân như từ trên cao rơi xuống vực thẳm... là vì đêm qua cô bỏ đi nên mẹ cô đã mất, là vì cô không ở bên cạnh nên mẹ cô đã mãi mãi rời xa cô. Cô bàng hoàng lắp bắp.

- Cô ơi, có phải cô chỉ nói đùa không... mẹ cháu hiện đang ở đâu... cho cháu gặp mẹ cháu đi mà cô. – Giọng nói đã lạc đi, những giọt nước mắt rơi xuống.

- Tôi không có thời gian mà đùa với cháu, mẹ cháu đang ở nhà xác bệnh viện... tôi còn có việc phải đi. – Cô y tá nói xong thì bỏ đi.

Nắm bàn tay bé nhỏ của Ngọc Diệp đến nhìn gương mặt người mẹ đáng thương của mình lần cuối, là cô không dám tin vào sự thật trở trêu này. Gương mặt tái tím, làn da nhợt nhạt mặc dù mẹ cô còn khá trẻ, cô nắm lấy đôi bàn tay gầy gò trơ xương kia mà quỳ xuống khóc lớn:” Mẹ ơi, mẹ đừng bỏ chị em con mà.”

- Chị Hai, mẹ sẽ không về với chúng ta nữa ạ. – Ngọc Diệp cố lay nhưng mẹ cô bé vẫn không mở mắt ra, vẫn không mỉm cười vuốt mái tóc cô bé... cô bé khóc lớn, gọi mãi gọi mãi mẹ vẫn không tỉnh lại.

- Ngọc Diệp, em gái đáng thương của chị. – Cô ôm Ngọc Diệp vào trong vòng tay mình, khóc lớn.

Hai chị em ôm nhau khóc, người mẹ gầy gò nằm trên giường bệnh... bà ra đi để lại hai đứa trẻ bơ vơ trong dòng đời đầy nghiệt ngã.

Gió chiều thổi nhẹ nhẹ, Ngọc Hân mặc một chiếc áo sơ mi màu đen đứng trước linh cữu của mẹ mình... giọt nước mắt vẫn ướt đầm đôi bờ mi. Gia đình cô không có bà con thân thuộc, hàng xóm cũng chỉ vài người lao động nghèo ít khi qua lại... bạn bè tất nhiên là cô không có vì vậy hậu sự của mẹ cô diễn ra khá đơn điệu. Đến lúc đưa tiễn mẹ cô về nơi an nghỉ cuối cùng, cũng chỉ có hai chị em cô đứng trước mẹ mà khóc lớn... rồi từ đây trên thế gian này chỉ còn hai chị em cô dựa vào nhau mà sống.

Nếu đêm đó cô không bỏ đi, không bị Uy Phong chuốc rượu thì có lẽ mẹ cô đã không ra đi như vậy. Mẹ ngăn không cho Ngọc Diệp đi gọi bác sĩ, cô hiểu chính là mẹ biết cô không thể xoay sở chữa bệnh ẹ... cô biết chính là mẹ cô muốn ra đi nhưng vì sao trong tâm trí đều không thể chấp nhận sự thật hiện tại cô chính là một đứa trẻ mồ côi, sự thật là từ khi gặp Uy Phong... cô mất đi tất cả những thứ còn sót lại duy nhất... chính là mất hết.

Quay trở về căn nhà nhỏ trong một con hẻm không tên, nhìn chiếc giường nơi mẹ vẫn hay nằm đó mà đón cô về sau những buổi làm việc mệt mỏi. Còn ai sẽ hỏi thăm cô khi cô kiệt sức, còn ai sẽ động viên khi cô muốn từ bỏ con đường học tập.

Uy Phong dạo gần đây lại không thể tìm được Ngọc Hân kể từ ngày cô ấy rời khỏi biệt thự Uy gia, cô không đến trường cũng không đến nơi làm việc... địa chỉ của cô trong hồ sơ tại trường là địa chỉ nhà cũ của cô từ năm trước, họ nói cô đã chuyển đi nơi khác rồi. Uy Phong lái xe đi trên con đường rộng, tâm trạng của anh có chút không vui... vì sao anh lại phải đi tìm cô gái đó chứ, cả bản thân anh cũng không thể trả lời rõ ràng.

Trên đoạn đường đông người qua lại, từ phía xa xa anh nhìn thấy một cô gái đang chạy trên chiếc xe đạp cũ bên đường, Uy Phong bỗng dừng thẳng xe lại... nhanh chóng bước xuống xe chạy theo cô gái kia. Bàn tay anh chạm vào vai cô gái gọi lớn:” Đây, cô trốn ở đâu vậy.”

Một cô gái xa lạ quay lại, ánh mắt nhìn thấy sự hào nhoáng của Uy Phong lại đỏ mặt hỏi:” Có việc gì vậy ạ?”

Uy Phong biết mình nhận nhầm người thì lùi về sau một bước nói:” Xin lỗi, tôi nhầm người.”

Anh quay chân bước về phía xe của mình... Ngọc Hân, cuối cùng thì cô trốn ở nơi nào.

Trước cổng trường, Uy Phong đậu chiếc xe hơi màu đen bóng loáng khiến bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ nhìn anh. Một chàng trai đẹp như bức tranh do một tác giả nổi tiếng tạo nên, anh bỏ hai tay vào trong túi quần, người tựa vào chiếc xe sang trọng... ánh mắt nhìn về hướng cổng trường.

- Phong, anh đến đón em ạ. – Vân Du đang đi cùng Thanh Duy thì thấy Uy Phong vội chạy đến hỏi.

- Anh đến để đưa em đi mua một số thứ chuẩn bị cho việc chuyển trường. – Uy Phong nói.

- Chào anh. – Thanh Duy nói.

- Hai người đi cùng, còn cô gái kia đâu. – Uy Phong dò hỏi.

- Anh hỏi Ngọc Hân ạ, cậu ấy thường không đi chung với bọn em đâu... cậu ấy chỉ lủi một mình. Nhưng nhắc đến Hân mới nhớ, dạo này không nhìn thấy cậu ấy đến trường. – Vân Du quay sang Thanh Duy nói.
- Duy, cậu có thấy Hân không?

Thanh Duy hơi lắc đầu:” Hân đã xin nghỉ 3 ngày qua rồi.”

Xin nghỉ ba ngày sao, cũng là ba ngày không đến chỗ làm nữa. Nhưng cô ta bắt chấp để có được số tiền kia để làm gì nhỉ. Uy Phong nhìn Thanh Duy hỏi:” Cậu biết nhà cô ta ở đâu không?”

- Tôi chỉ biết hẻm vào. – Thanh Duy nói. – Nhưng anh hỏi làm gì?

- Lên xe, dù sao cũng là bạn bè... nghỉ lâu như vậy có lẽ là bị ốm nặng, chúng ta đến thăm bạn thôi. – Uy Phong nói xong thì lên xe.

Thanh Duy cũng muốn đến thăm Ngọc Hân nhưng cũng chưa tìm được lí do gì thích hợp. Lần này là đi chung ba người, cũng không có gì phải ngại nữa. Vân Du thấy anh họ và Thanh Duy lên xe, cũng nhanh chóng lên xe rời đi...

- Cô ơi, cho cháu hỏi nhà của bạn Ngọc Hân ở đâu ạ. – Vân Du hỏi một cô bán hàng nước bên trong con hẻm nhà Ngọc Hân.

- Ngọc Hân nào nhỉ? – Cô hàng nước suy nghĩ. – À, có phải con bé Ngọc Hân có mẹ vừa qua đời không... tội nghiệp nhà chỉ có ba mẹ con...

- Mẹ vừa qua đời ạ. – Cả Vân Du và Thanh Duy đều thốt lên.

- Mẹ con bé vừa qua đời vài hôm trước. Nhà chỉ còn có hai chị em, các cháu là bạn học của Hân à... tội nghiệp, không biết hai đứa trẻ đó sống thế nào đây. – Cô hàng nước vừa nói, vừa chỉ dẫn đường vào nhà Ngọc Hân.

Đi theo hướng được chỉ dẫn, rẽ rất nhiều ngã cuối cùng cả ba cũng đã bước đến nhà Ngọc Hân. Bên trong nhà trống trải chẳng có thứ gì giá trị hơn nổi niêu đã cũ kĩ, căn nhà mở cửa cả đêm trộm cũng chẳng buồn đi ngang qua.

- Có ai ở nhà không? – Vân Du gọi.

- Anh chị tìm chị hai em ạ. – Ngọc Diệp nhìn thấy Vân Du và Thanh Duy đang mặc đồng phục giống chị mình thì nghĩ họ là bạn của Ngọc Hân.

- Chị tìm chị Hân. – Vân Du nói.

- Chị Hân ra ngoài rồi ạ, có lẽ cũng sắp về đến. – Ngọc Diệp đáp. – Anh chị vào nhà chơi ạ.

Cả ba bước vào căn nhà bé xíu... quả nhiên là có thêm ba người khiến căn nhà trở nên chật chội và nóng bức. Ngọc Diệp không để tâm cho lắm, ngoan ngoãn rót nước ra ly mà mời từng người.

- Em tên gì, học lớp mấy rồi. – Vân Du mỉm cười nói.

- Em tên Diệp, em học lớp 4 ạ.

Ngọc Diệp vừa đáp xong thì từ bên ngoài Ngọc Hân cũng bước vào bên trong căn nhà bé nhỏ của mình. Trên tay cầm một ít trái cây để cúng mẹ, cô ngạc nhiên những vị khách hiếm hoi của gia đình. Đặc biệt là sự xuất hiện của Uy Phong, cô cảm thấy càng thêm buồn bã hơn.

- Các người đến đây làm gì? – Ngọc Hân đặt bọc trái cây lên bàn, nhìn về ba vị khách không mời mà tới.

- Không thấy bạn đến trường, mình lo lắng nên đến xem cậu bị gì. Vì sao mẹ cậu qua đời, lại không thông báo cho bọn mình đến chia sẻ nỗi buồn với cậu. – Thanh Duy nói.

- Mình với cậu... – Nhìn Thanh Duy. – Cả cậu. – Quay sang nhìn Vân Du, rồi lướt nhìn sang phía Uy Phong mà nói. – Cả anh nữa... chúng ta đâu thân thiết đến mức đó.

Uy Phong không nói một câu nào, đi đến bàn thờ mà thấp nén nhang ẹ cô... anh nhìn qua thời gian qua đời thì hơi giật mình một chút... đó không phải cái đêm cô ở trong biệt thự nhà anh hay sao?

- Không cần anh đến đây thương hại tôi, nếu các người muốn tốt cho tôi thì xin về đi... từ nay hãy xem như là không quen không biết. - Ngọc Hân đuổi khách.

- Hân, cậu đừng quá xúc động... bọn mình sẽ về mà. - Vân Du hơi hoảng, kéo tay Thanh Duy đi.

- Mình sẽ ghé thăm cậu sau. - Thanh Duy bị Vân Du kéo đi.

Uy Phong đặt hai tay vào túi quần, cũng bước đi ngang qua cô mà không nhìn cô lấy một cái. Anh đang sâu chuỗi lại những chuyện đã xảy ra, cô ta bỗng dưng chạy đến nhà làm mọi thứ anh yêu cầu để mượn số tiền kia. Rồi mất tích không một dấu vết, khi gặp lại thì mẹ cô ta mất ngay đêm hôm đó tại bệnh viện, có phải vì cần tiền cứu chữa ẹ nên cô ta mới chấp nhận từ bỏ cái lòng tự trọng cao ngất trời kia. Uy Phong có chút cảm thương nể phục trong lòng, anh quay lại nhìn cô gái nhỏ bé đang ôm đứa em gái... đôi môi tím nói điều gì đó rồi lại thôi mà bước ra khỏi căn nhà.

Vì nghĩ ba ngày không xin phép nên Ngọc Hân bị gọi lên phòng giám thị kỉ luật. Cô cũng không buồn nói ra một câu giải thích, giám thị có hỏi gì cũng chỉ biết im lặng... Cô quay về lớp nhận được rất nhiều ánh mắt tò mò của mọi người trong lớp nhưng không ai hỏi han bởi cô không có bạn và cũng không hề có ý định chia sẻ cùng ai.

Sau tang lễ của mẹ, số tiền còn lại cô tạo một tài khoản riêng trong ngân hàng để gửi vào, đó sẽ là số tiền để cho Ngọc Diệp sau này vào đại học. Còn hiện tại, cô vẫn có thể làm việc mà nuôi em gái ăn học. Tuổi thơ của cô đầy đủ... cô nhất quyết phải bù đắp cho đứa em gái tội nghiệp của mình.

Cuộc sống của cô trở lại như mọi ngày, cô không còn gặp lại Uy Phong nữa và cũng không mong muốn người đàn ông đó xuất hiện trước mắt cô nữa.

Đó là một buổi học thể dục tại trường, cô đi vào bên trong nhà vệ sinh để rửa mặt thì đụng mặt bọn người lần trước đánh mình. Cô không muốn bọn chúng gây sự nên quay đầu bỏ đi thì lại đụng vào người của bọn chúng.

- Mà không có mắt hả.

- Xin lỗi. - Ngọc Hân nói, sau đó tiếp tục bước đi.

Từ phía sau, bọn chúng nắm mái tóc cô mà kéo lại sau đó đẩy mạnh cô ngã xuống sàn nước. Bọn chúng bắt đầu quay quanh cô, bắt đầu bằng những lời lẽ thô tục.

Đôi môi cô hơi nhếch cười... muốn đánh cứ đánh... đánh chán chê rồi cũng xong việc.

- Con này lỳ, sắp như đòn mà còn dám cười. - Con cầm đầu mắng, bàn tay bóp gương mặt cô.

Ngọc Hân đưa đôi mắt không quan tâm nhìn cô ta... sau đó lại nhếch môi cười nói: " Thích thì đánh đi... chúng mày nói nhiều quá."

Chọc đúng vào cơn tức giận... một cái tát giáng trời vào gương mặt cô... sơ ý cô ngã xuống sàn đập đầu vào thành tường đổ máu... Ngọc Hân hơi choáng ở vùng đầu, đưa bàn tay sờ lên phần đang tê buốt, mùi máu tươi tràn xuống gò má. Cả bọn chúng hoảng hốt bỏ chạy hết, chỉ còn một mình cô nằm dưới sàn.

Đến khi máu đã ngừng chảy ra, cô cũng đã bớt choáng váng, Ngọc Hân đứng lên lấy nước xả đi vệt máu trên nền rồi bước đi ra khỏi nhà vệ sinh. Giờ học thể dục cũng đã tan, có lẽ cũng chẳng ai để ý đến sự vắng mặt của mình... cô bước ra khỏi cổng trường thì trời đã bắt đầu chiều buông... một cô nữ sinh mặc bộ đồng phục thể dục bị dính bẩn, đầu tóc rối bù cùng vết máu rỉ trên đầu vẫn còn âm ỉ rơi xuống... ai nhìn vào cũng khiếp sợ.

- Hân, cậu làm sao vậy? - Thanh Duy kinh ngạc nhìn thấy cô, anh vừa từ trong thư viện ra về.

Cô không đáp... dắt chiếc xe đạp cũ ra khỏi cổng trường.

Thanh Duy nhanh chóng bước theo phía sau: " Mình đưa cậu về."

- Cậu nên lo cho bản thân mình đi... đừng quan tâm đến tôi. - Ngọc Hân không nhìn Thanh Duy mà nói, ánh mắt hướng về phía trước.

Mặc dù cô nói vậy nhưng Thanh Duy vẫn đi theo phía sau cô...

- Cậu đừng theo mình nữa... mình không sao? - Nhìn thấy Thanh Duy mãi theo phía sau thì Ngọc Hân nói.
- Vì sao cậu lại không chịu chia sẻ cùng bất kì ai chứ, vì sao cứ giấu nỗi đau lòng trong lòng mình chứ... - Thanh Duy bước đến đối diện cô mà nói. - Hãy nói ra đi, nói hết ra đi cậu sẽ nhẹ lòng hơn.

Ngọc Hân lắc đầu mà đáp:” Vì sao tôi phải nói cho cậu biết, cậu và tôi không là gì của nhau cả.”

Thanh Duy rời chiếc xe đạp của mình khiến nó ngã lăn xuống đất, đi đến gần Ngọc Hân nắm lấy bàn tay đang đặt trên cổ lái của cô, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cô mà nói:” Cậu muốn biết vì sao mình quan tâm cậu ư... chính là vì mình thích cậu, Hân.”

Cô đưa mắt kinh ngạc nhìn về phía Thanh Duy... bàn tay của cô đang nằm trong bàn tay Thanh Duy... Một chiếc xe hơi màu đen dừng lại cách đó không xa, ánh mắt nhìn hai người đang nắm tay nhau trên con đường vắng có chút tức giận.

8. Chương 8: Trung Học Đại Uy

Chiếc xe hơi màu đen lái vụt qua hai con người đang đứng đó, cửa kính màu đen không thể biết người bên trong kia là ai.

Cô vội rút tay ra khỏi tay Thanh Duy, cô chưa từng nghĩ đến việc có bất cứ một mối quan hệ nam nữ với bất kì ai. Cô không có thời gian, không có điều kiện và càng không hề thích bất cứ nam nhân nào. Ngọc Hân lắc đầu nhìn Thanh Duy mà nói:” Nhưng tôi không thích cậu.”

- Tôi sẽ theo đuổi cậu.

Cô quay đầu lại mà nói:” Tùy cậu.”

Về đến nhà, giờ này Ngọc Diệp vẫn chưa đi học về nên cô tranh thủ nấu một bữa cơm cho em gái. Con bé hàng ngày đều phải ra ngoài ăn vì cô không có thời gian chăm sóc, con bé lại còn quá nhỏ để lo việc bếp núc. Cô vừa chiên trứng vừa hát, những bài hát dân ca mà mẹ cô từng hát cho cô nghe khi bé... trong lòng vô cùng hạnh phúc khi nhớ lại.

- Xem ra tâm trạng cô hôm nay vui như vậy. - Một giọng nói từ phía sau vọng vào.

Ngọc Hân khẽ giật mình, làm rơi chiếc đĩa xuống đất khi nhận ra giọng nói đó. Cô quay đầu lại đã nhìn thấy Uy Phong đang đứng trước cửa nhà.

- Anh đến đây làm gì?

Uy Phong không đáp, ngồi vào bàn bắt đầu rót nước từ trong bình ra mà uống một hơi dài:” Cũng không có gì, tiện đường đi ngang qua vào xin ngụm nước.”

- Uống xong có thể đi.

- Tiện thể xin bát cơm. - Uy Phong cười cười, hai mắt ánh hờn hờ.

- Anh không phải chỉ thích ăn ở nhà hàng lớn sao, thích uống rượu tây và ăn bằng dao nĩa sao? Nơi này không hợp với anh, mời anh về cho. - Ngọc Hân xua đuổi.

- Có nhiều thứ ăn mãi cũng ngán mà muốn đổi khẩu vị. Cô xem kiểu học sinh tiểu học như cô tôi cũng có thể nuốt trôi mà. - Bắt đầu châm chọc.

Ngọc Hân bắt đầu đỏ mặt khi hắn ta nhắc lại chuyện đó, nhưng anh ta đang nói sự thật... cô chính là bán thân mình để đổi lấy những đồng tiền kia.

- Bỏ ra 5k đô la để cố gắng nuốt trôi ư... xem ra anh thật biết cách kinh doanh. - Cô đáp. - Uy Phong, anh biết không... Phong Vũ vào tay anh trước sau cũng phá sản. - Là cô đang trừ cho nhà họ Uy sạch nghiệp.

- Cô. - Uy Phong tức giận, cô ta nói vậy chính là chê bai năng lực của anh ư. - Gương mặt cô, có chuyện gì đã xảy ra. - Khi anh nhìn thấy gương mặt trực tiếp của cô, đôi mắt anh nheo lại nhìn vết thương trên trán đưa bàn tay mình như muốn chạm vào để nhìn cho rõ

- Không được động vào tôi. - Ngọc Hân hét lên.

- Là bị đánh. - Uy Phong không để tâm đến lời cô.

- Không liên quan đến anh, rút đi. - Cô lùi một bước.

- Yên nào. - Uy Phong giữ yên đầu Ngọc Hân nhím chăm chăm vào vết thương lại nói. - Tử định đồ y tế để ở đâu. - Noi xong mới sức nhớ ra ngôi nhà này chắc có lẽ chẳng có những thứ đó. - Đợi một lát.

Không để Ngọc Hân đáp thì anh đã rời bước ra khỏi cửa nhà, cô đứng đó nhìn Uy Phong... hành động của anh ta thật kì lạ, lúc nắng lúc mưa thất thường.

Chưa đầy 10p sau thì Uy Phong quay về, trên tay cầm một túi nilong màu đen. Bên trong là bông gòn và thuốc đỏ, nhìn Ngọc Hân mà nói:” Vết thương trên trán cô không phải nhỏ đâu, phải sát trùng nếu không sẽ để lại sẹo.”

- Tôi không cần anh phải làm như vậy. - NGọc Hân quay mặt đi.

- Cứng đầu. - Uy Phong đứng đối diện cô, anh bắt đầu sát trùng vết thương cho cô bằng bông gòn... anh nhìn vào vết thương trên trán nhưng nhận được ánh mắt Ngọc Hân cũng đang nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau... là Ngọc Hân đang không hiểu vì sao Uy Phong lại trở nên như vậy, hôm nay anh ta bị ai nhập vào hay sao. Còn anh, chạm vào ánh mắt kia... khiến trái tim anh đập mạnh. Uy Phong không làm chủ được cảm xúc, tức giận với cảm giác lạ kì trong cơ thể liền quăng miếng bông gòn trên tay lên bàn mà lạnh giọng.

- Cô tự mình mà làm lấy.

- Tôi có nhờ anh sao? - Cuối cùng cũng lộ nguyên hình.

- Tôi nghe nói Đại Uy có suất học bổng dành cho cô, vì sao lại từ chối. - Uy Phong dò hỏi.

- Tôi không thích. - Ngọc Hân vừa bôi thuốc lên trán vừa nói. - Nói thẳng ra chính là tôi ghét phải nhìn thấy anh.

- Môi trường ở Đại Uy rất tốt, sẽ không có những chuyện như vừa xảy ra với cô. - Uy Phong nhún vai nói.

- Vả lại học bổng cho những học sinh ưu tú ở Đại Uy rất cao.

- Tôi không quan tâm.

Uy Phong đang muốn thuyết phục Ngọc Hân đến Đại Uy học theo học bổng mà anh đã cố tình sắp xếp cho cô. Vậy mà cô ta lại từ chối, Thanh Duy cũng từ chối... anh chính là không muốn hai người này có cơ hội ở cạnh nhau. Nếu cả ba bọn họ đều đến Đại Uy, sẽ dễ dàng kiểm soát hơn.

Chưa biết dùng cách nào để thuyết phục Ngọc Hân, biết chắc chắn rằng càng cưỡng ép thì cô gái này càng làm ngược lại... anh đang suy nghĩ thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân đi vào bên trong.

- Chị Hai. - Ngọc Diệp đầu tóc rối bời, trên người đầy vết bầm với đôi mắt đỏ hoe bước vào.

- Có chuyện gì vậy, ai đã khiến em ra thế này. - Ngọc Hân lo lắng nói.

- Chị... bọn chúng trêu em là mồ côi. - Ngọc Diệp khóc lớn. - Còn nói sẽ có người đưa em vào cô nhi viện...Chị hai, chị sẽ không đưa em vào cô nhi viện phải không? Chị sẽ ở bên em phải không... bọn chúng dù có đánh em đau như thế nào em cũng nói rằng em còn có chị hai, em không phải đứa mồ côi.

Ngọc Hân ôm em gái vào lòng, vì sao những đứa trẻ kia lại độc mồm độc miệng như vậy... đứa em ngoan ngoan hiền lành của cô có làm gì nên tội.

- Ngọc Diệp, tin chị đi... em còn chị hai mà, sẽ không ai có thể đưa em đi xa chị được.

Uy Phong đi về phía hai chị em, anh đưa bàn tay nắm lấy tay Ngọc Diệp, nhìn vết bầm trên tay cô bé sau đó đưa môi lên mà thổi vào nhẹ nhàng:” Em có muốn chuyển trường không, một ngôi trường sẽ không ai trêu chọc hay ức hiếp em.”

Ngọc Diệp gật đầu, cô bé rất sợ đến trường gặp những người bạn hằng ngày đều mang cô bé tra trêu chọc.

- Ngọc Hân, nếu cô muốn tốt cho em gái hãy đưa Ngọc Diệp đến tiểu học Đại Uy...
- Học phí ở Đại Uy bao nhiêu, không phải anh không biết. - Ngọc Hân lườm anh.
- Nếu cô chịu chuyển đến Đại Uy học, việc của Ngọc Diệp tôi sẽ lo liệu... cô quên tôi là ai sao?
- Vì sao anh muốn tôi đến đó?
- Cô quên rồi sao, tôi đã từng nói... tôi rất thích trêu đùa cô.

Ngọc Hân nhìn vào vết thương trên người Ngọc Diệp... cô không muốn em gái mình phải chịu cảnh bị ức hiếp như bản thân cô. Quay sang nhìn Uy Phong mà nói:” Được, tôi sẽ đến học ở Đại Uy.”

Chỉ trong một ngày, thủ tục của cô và Ngọc Diệp đã được chuyển vào Đại Uy nhanh nhất. Đồng phục của trường nổi tiếng có khác, nó được làm bằng chất liệu vải ngoại nhập từng đường mai mối chỉ rất chắc chắn. Cô tự soi mình trong gương với bộ đồng phục mới, biết nơi đó có Uy Phong cũng sẽ chẳng vui vẻ gì, nhưng cô biết trung học Đại Uy rất nổi tiếng và tất cả học viên đều có khả năng vào các trường đại học danh tiếng.

Đưa Ngọc Diệp đến trường tiểu học Đại Uy cách đó không xa lắm, trên chiếc xe đạp cũ cô bước vào ngôi trường mới với bao nhiêu ánh mắt nhìn kì lạ của mọi người. Điều này cũng không lạ với cô, cô đi đến đâu chẳng phải là sinh vật lạ.

Có thể nói bãi gửi xe nơi này không có lấy một chiếc xe đạp... mà chỉ toàn xe hơi hoặc vài chiếc mô tô, đúng là lạc vào thế giới của những cô chiêu cậu ấm. Khi bước ra khỏi tầng hầm gửi xe, mọi người đang tụ tập ở phía cổng trường rất đông, cô cũng tò mò bước ra xem có việc gì.

Đó là một chiếc xe thể thao màu đỏ chói mắt, trên xe là một nam sinh bước xuống với cặp kính mát còn đeo trên gương mặt. Áo sơ mi bỏ ngoài quần, không mặc chiếc áo vest đồng phục mà vắt ngang trên vai, chiếc cặp sách lại vắt phía sau lưng như nặng nhọc lắm. Cộng thêm là tiếng reo hò của các cô nữ sinh, Ngọc Hân tất nhiên vừa mới đến nên không hề biết nam sinh kia là ai, và tất nhiên điều đó cũng không thu hút cô... cô quay lưng bỏ đi để tìm lớp của mình đang nằm ở vị trí nào trong ngôi trường quá rộng lớn này.

- Chào cô, em là Ngọc Hân ạ. - Cô mang đơn nhập học đến phòng hiệu trưởng, vất vả lắm mới tìm được nơi này.

- À, thì ra đây là Ngọc Hân tài giỏi của trung học AK. Chào mừng em đến với Đại Uy, hy vọng em sẽ nhanh chóng quen với môi trường này. - Cô hiệu trưởng mỉm cười nói.

- Dạ, em xin phép về lớp ạ.

- Thầy Long, Ngọc Hân mới đến có lẽ chưa quen đường đi... thầy hướng dẫn em ấy giúp tôi.

- Vâng, thưa hiệu trưởng.

Thầy Long là thầy giáo dạy thể dục kiêm luôn tổng phụ trách của nhà trường, đưa Ngọc Hân giới thiệu một chút về các nơi cần biết sau đó liền đưa cô về lớp của mình. Thật là may mắn cho cô, cô nghĩ có lẽ sẽ khó khăn lắm để tìm ra lớp học nào ngờ được thầy đưa đến tận nơi.

- Em cảm ơn thầy. - Cô cuối đầu nói.

- Không có gì, là nhiệm vụ của thầy. Em vào lớp đi.

Lớp cô học là lớp 12B. Bỗng dưng trong lòng lại suy nghĩ, Uy Phong có học lớp này không nhỉ.

- Thầy có thể cho em hỏi một chút ạ.

- Em có gì thắc mắc sao?

- Em muốn hỏi Uy Phong, cậu ấy học lớp nào ạ.

- Đúng là con gái, ai cũng muốn biết về Uy Phong... cậu ấy học lớp 12A, nhưng rất ít khi đến trường... chỉ xuất hiện vào những ngày thi thôi.

- Không phải như thầy nghĩ đâu ạ. - Ngọc Hân xấu hổ nói. - Chào thầy, em vào lớp.

Khi cô vừa bước chân vào lớp, có một chút bất ngờ... đây là lớp học ư, nó còn đẹp hơn cả phòng hiệu trưởng.

- Đây rồi, bạn mới mà cô vừa nhắc đến. - Cô giáo chủ nhiệm niềm nở. - Em tự giới thiệu về mình đi.

- Em chào cô, chào các bạn. - Ngọc Hân đáp. - Mình là Ngọc Hân, vừa mới chuyển từ trung học AK đến đây, mong các bạn giúp đỡ.

Bên dưới mọi người chú ý về thành viên mới, nhưng không ai lên tiếng cho đến khi một cánh tay giơ lên... sau đó đứng lên nhìn về Ngọc Hân mà nói:” Thưa cô, em muốn lên phòng y tế.”

- Mới vào lớp đã muốn lên phòng y tế sao? - Cô chủ nhiệm nhìn về phía nam sinh kia mà nói tiếp. - Được rồi, em đi đi.

Nam sinh kia đứng lên, Ngọc Hân nhận ra đó chính là nam sinh đi chiếc xe màu đỏ khi nãy... hắn ta đi ngang qua phía cô, ánh mắt vẫn nhìn cô không rời... đến khi đi đến gần cô hơn, mắt hắn ta nháy một cái rồi cười nửa miệng bước qua cô. Cô hơi ngỡ người... cô và hắn ta có quen nhau sao.

- Em về chỗ ngồi đi... là vị trí cuối lớp. - Cô giáo chỉ về chiếc ghế còn trống duy nhất, đó là vị trí gần tên lập dị khi nãy.

- Dạ. - Cô đi về chỗ ngồi của mình bắt đầu ngày học đầu tiên.

Suốt cả buổi học cô nhìn về phía tên lập dị khi nãy, hắn ta vì sao lên phòng y tế lâu như vậy vẫn chưa quay lại... cho đến khi ra về cũng không thấy hắn quay lại. Điều kì lạ là tất cả thành viên trong lớp đều không quan tâm đến điều đó, đến giờ ra về cũng bỏ về cả... cặp sách của tên đó vẫn còn trong lớp học.

Suy nghĩ mãi không ra, nhìn lại thì chỉ còn một mình mình trong cái lớp học xa lạ này. Đúng là một ngôi trường chuyên, mọi người đều chỉ chú tâm học mà không quan tâm đến xung quanh. Cô thu dọn tập sách vào trong cặp, khi cô đi ra đến cửa lớp thì nhìn thấy tên lập dị đang bước vào.

Cô lùi một bước nhường đường cho hắn ta, hắn ta bước vào chặn ngang cánh cửa... ánh mắt nhìn Ngọc Hân mà nói:” Cậu... là bạn gái của Uy Phong đó sao.”

Ngọc Hân hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của người mà cô nghĩ đáng ra là làm sao có thể biết cô chỉ là có quen biết với Uy Phong.

- Không phải. - Ngọc Hân đáp. - Cậu tránh đường đi, tôi muốn ra về.

Hắn ta không nghe lời cô nói, đôi môi nhếch cười tiến về đối diện cô... hắn ta nhìn cô như muốn ăn thịt cô vậy... hắn càng tiến thì cô càng lùi, cho đến khi đến cửa sổ thì đã bị chặn lại. Hắn ta nhìn thấy Uy Phong đang nhìn về phía họ, đôi môi lại nhếch lên cười đầy thách thức, đưa đôi môi mình khẽ nói:” Có nghĩ sao, nếu tôi hôn bạn gái của hắn ta nhỉ.”

- Tôi đã nói, tôi không phải bạn gái anh ta. - Cô hơi rung lên mà đáp.

Bàn tay hắn ta vờ đưa lên bờ má của cô, bàn tay còn lại chặn đường không cho cô tẩu thoát... Hắn ta hơi cúi mặt lại gần Ngọc Hân, cô càng né sang một bên trong lo lắng... cái tên chết bầm này muốn dở trò gì.

Cô còn chưa kịp ra tay thì từ phía sau, Uy Phong đã tiến đến nhanh như cắt kéo tên lập dị kia ra khỏi cô... một cú đâm vào gương mặt hơi gầy gò và có làn da trắng bệch. Hắn ta ngã xuống nền nhà, không chịu đứng dậy chỉ cười lớn.

- Nó chưa làm gì cô chứ. - Uy Phong nắm tay Ngọc Hân hỏi.

Cô lắc đầu.

- Đi thôi. - Uy Phong kéo tay cô đi... sau đó dừng lại nhìn về phía tên lập dị mà găng giọng. - Vũ, nếu cậu còn dám động đến cô ấy... không chỉ là một cú đâm đâu.

Cô bị anh lôi đi... Ngọc Hân có nhìn qua người đang nằm dưới sàn, trông hắn có nét mặt rất đáng thương.

- Lần sau, cô đừng ở nơi nào một mình với tên đó. - Uy Phong nói.

Cô kéo tay mình ra khỏi tay Uy Phong, sau đó đáp:” Hắn ta là ai.”

- Là ai không quan trọng, hãy quên chuyện hôm nay đi... tôi sẽ không bao giờ để cho bất cứ ai động vào bất cứ thứ gì trên người cô, Ngọc Hân.”

Câu nói của Uy Phong... khiến cô hơi bối rối...

- Đồ điên. - Cô đáp, rồi quay lưng bước đi...

- Nhớ lời tôi căn dặn đó, không được nói chuyện với tên đó...

Cô vừa dắt chiếc xe ra cổng trường thì chiếc xe hơi màu đỏ lái vụt qua... Ngọc Hân nhìn về chiếc xe hơi kia, có lẽ hai tên này có thâm thù gì đó... nên mới lôi cô ra trút giận.

9. Chương 9: Uy Vũ

Ngày hôm sau, Ngọc Hân vẫn đến trường bằng chiếc xe đạp cũ kĩ của mình, lần này thì cô lại thấy một đám đông nữ sinh đang tập trung lại phía trước cổng trường. Chuyện này cũng không có gì lạ là, chắc lại là tên lập dị hôm qua mà thôi. Cô không quan tâm cho lắm, quay đầu bước đi thì phía sau một giọng nói quen thuộc kêu tên cô.

- Ngọc Hân. - Vân Du gọi lớn.

Cô quay lại thì nhìn thấy Uy Phong đang đứng cùng Vân Du, có cả Thanh Duy cũng xuất hiện bên cạnh họ. Tuy cũng là từ một trường chuyển đến đây học nhưng cô nhớ không nhầm thì cô và bọn họ hình như đầu thân thiết lắm, vì vậy cô hơi gật đầu rồi quay lưng đi về lớp của mình.

- Cậu ấy vẫn không thay đổi mặc dù đã chuyển đến đây. - Vân Du nói, sau đó nhìn về phía Uy Phong. - Phong, có phải em học cùng lớp với anh và Duy.

- Ủ, em và Thanh Duy sẽ học lớp 12A... còn Ngọc Hân sẽ học lớp 12B. - Uy Phong nói. - Anh đưa em vào lớp...

Thanh Duy cũng bước theo hai người họ, anh quyết định chuyển đến nơi này chính là vì nghe tin Ngọc Hân đã chuyển đi. Như những gì đã nói, anh quyết định sẽ theo đuổi cô, mặc cho cô từng nói không hề thích anh.

Sự xuất hiện của Uy Phong khiến cả lớp ngạc nhiên vì rất ít khi thấy anh đến lớp, chỉ có thể gặp mặt vào những buổi thi bắt buộc của trường mà thôi. Hôm nay, là vì lí do gì lại đến trường lại còn đi cùng hai thành viên mới... xem ra những thành viên mới này cũng có những ô dù rất lớn từ Phong Vũ.

Biết em họ rất thích Thanh Duy nên anh cố tình sắp xếp cho hai người bọn họ ngồi cạnh nhau, cái đó gọi là lửa gần gơm lâu ngày cũng bén. Vả lại, anh muốn Thanh Duy bị Vân Du bám chặt như sam, sẽ không có cơ hội mà đến gần Ngọc Hân nữa.

Lớp 12B vẫn như mọi ngày, các bạn học vẫn cặm cuội vào từng quyển sách trên bàn... và tất nhiên thành viên mới cũng rất thích cái không khí này, chính là không ai làm phiền ai. Cho đến khi một nam thành viên có mái tóc màu vàng, gương mặt gầy và trắng bệch bước vào lớp... cậu ta đi thẳng về phía cô - cũng đúng thời đó chính là chỗ ngồi của cậu ta mà. Ngọc Hân nhìn hẩn, trên miệng hẩn ngậm một cây kẹo mút... sau đó quăng chiếc cặp lên bàn nghe một tiếng rầm.

- Chào chị dâu. - Hẩn ta nhếch môi nói.

Ngọc Hân không đáp, cũng xem như hẩn không có mặt tại nơi này.

- Chị dâu thật thiếu lịch sự, tôi chào lại chẳng buồn nhìn. - Hẩn ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, sau đó đưa tay gác qua nơi tựa lưng của ghế cô.

- Ai là chị dâu của cậu. - Ngọc Hân trừng mắt nói.

- Lúc chị dâu tức giận, rất là đáng yêu. - Hẩn ta nháy mắt với cô.

- Thần kinh. - cô không muốn nói, quay mặt vào quyển sách đang đọc dở trên bàn.

- Nhưng mà cô dùng gì để câu dẫn đại thiếu gia nhà họ Uy vậy nhỉ. - Hẩn ta tựa lưng vào ghế, ngược mặt lên trần nhà mà nói. - Haha tôi biết rồi, là vì cô và cô ta quá giống nhau.

Ngọc Hân quay sang nhìn tên lập dị ngồi bên cạnh mình, hắn ta đang nói cô và ai giống nhau vậy nhỉ. Còn gọi cô là chị dâu, hôm qua lại nghĩ cô là bạn gái Uy Phong... chẳng lẽ cậu ta là em họ của Uy Phong giống như Vân Du sao. Nhưng chuyện của nhà họ Uy bọn họ, cô cũng chẳng buồn quan tâm...

- Tôi nói cho cậu biết, tôi không phải bạn gái Uy Phong... càng không phải chị dâu của cậu. - Ngọc Hân xích chiếc ghế mình ra cách xa hắn một chút, lại nói. - Từ hôm nay, chúng ta xem như không quen không biết... đừng làm phiền tôi.

Hắn ta nhếch môi cười nửa miệng, đưa tay cầm viên kẹo mút trên môi ra mà nói: "Không phải bạn gái Uy Phong, vậy hẹn hò với tôi đi tôi mới tin."

- Cậu bị điên à. - Ngọc Hân hét lên, thật là không thể chịu được.

Từ trên bục, giáo viên đang giảng bài nghe Ngọc Hân hét lên thì liền dừng lại nhìn về phía cuối lớp mà nói: "Ngọc Hân, Uy Vũ... hai em có vấn đề gì sao?"

- Thưa thầy, em vừa tỏ tình với bạn Ngọc Hân. - Uy Vũ giơ cao tay lên nói.

Mọi ánh mắt quay sang nhìn Ngọc Hân, cô xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất không ngóc đầu lên nổi.

- Quá lắm rồi, hai em ra trước cửa lớp đứng giờ tay lên cho hết tiết. - Thầy giáo khó tính tức giận.

Uy Vũ bật cười đi ra trước cửa lớp mà đứng, Ngọc Hân cũng không muốn nhận những ánh mắt kì lạ của mọi người nên cũng nhanh chóng rời khỏi vị trí mà ra trước cửa lớp đứng.

- Cậu vẫn chưa trả lời đề nghị của tôi. - Uy Vũ vẫn nhay mà nói.

- Nhờ câu nói điên khùng đó mà tôi mới bị phạt, cậu còn muốn đùa quá trớn ư... Tôi cảnh cáo cậu, tôi sẽ không nhận cậu nữa. - Ngọc Hân tức giận nhưng cố gắng nói nhỏ.

Uy Vũ bật cười, anh nhìn về phía cô mà nói: "Cô yên tâm đi, việc tôi và cô hẹn hò sẽ sớm đến tai Uy Phong mà thôi."

Cô nóng giận quay mặt đi, đúng như cô đoán mà... hắn ta tên là Uy Vũ, cũng là mang họ Uy thì chắc chắn là bà con gì với Uy Phong rồi. Đúng là những kẻ mang họ Uy, đều mang đến xui xẻo cho cô mà... vì sao tránh vỏ dưa lại gặp phải vỏ dưa chứ.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, Uy Vũ và Ngọc Hân bị thầy giáo khiển trách ngay tại trước cửa lớp... điều đó khiến Ngọc Hân càng thêm nổi tiếng vì cô bị phạt cùng "nam thần" được quan tâm thứ hai của trường Đại Uy, mà người đứng đầu tiên là Uy Phong.

- Thưa thầy, có việc gì vậy? - Uy Phong bước đến khi nhìn thấy Uy vũ và Ngọc Hân bị phạt.

- À, Uy Phong hả... hai đứa trẻ này trong giờ học lại bày trò phá phách... ta chỉ dạy dỗ chúng một chút. - Thầy giáo thừa biết Uy Vũ và em của Uy Phong.

- Đây là học sinh mới, có lẽ chưa hiểu rõ nội quy của chúng ta... mong thầy châm chước bỏ qua. - Uy Phong nhìn Ngọc Hân nói.

- Nếu em đã lên tiếng giúp chúng, xem như lần này thầy bỏ qua nhưng nếu có tái phạm, thầy sẽ theo luật mà phạt.

- Cảm ơn thầy. - Uy Phong kính cẩn chào.

Thầy giáo bước đi nhưng vẫn thắc mắc suy nghĩ, vì sao Uy Phong là anh trai của Uy Vũ lại không xin cho em trai mình mà lại đi xin giúp ột đứa học sinh vừa chuyển đến.

Uy Vũ nhúng vai nhìn Uy Phong nói: "Có phải nói cảm ơn không?"

- Cậu tốt nhất, đừng liên lụy cô ta nữa. - Uy Phong nói xong, chỉ nhin lướt qua Ngọc Hân rồi bỏ đi.

Thanh Duy nhìn thấy cô đang đứng ngoài hiên nhìn xuống khoảng sân trường rộng lớn bên dưới, vì Vân Du hôm nay theo Uy Phong đi một vòng Đại Uy mà không bám theo anh nữa. Không phải Thanh Duy không biết Vân Du thích anh, nhưng anh không muốn làm Vân Du tổn thương, cũng không muốn nhìn thấy cô gái

ngây thơ ấy buồn bã... cô cũng chỉ bám theo anh mà không hề ép buộc anh phải làm bạn trai của cô... chỉ là hai người bạn thường đi chung với nhau mà thôi.

- Hân, lớp học mới ổn chứ. - Thanh Duy đứng kế bên hỏi.

Ngọc Hân quay người nhìn Thanh Duy, từ cái ngày cậu ta nói thích cô... cô rất khó xử khi phải nói chuyện với cậu ta. Chỉ là trước đó quan hệ cũng không có gì là thân thiết... về sau lại càng xa cách hơn.

- Cũng không có gì không tốt. - Cô đáp.

- Cậu vẫn còn làm công việc giao báo sáng chứ?

- Không, mình nghỉ cũng khá lâu rồi.

- Công việc đó cũng không hợp với một cô gái chút nào. Công ty ba mình đang cần một nhân viên đánh máy ngoài giờ, nếu cậu cần việc mình sẽ giới thiệu cho cậu.

Ngọc Hân quay sang nhìn Thanh Duy, cô hơi gượng cười sau đó khẽ đáp:” Cảm ơn cậu đã nghĩ ình, nhưng công việc hiện tại của mình rất tốt... vả lại mình không muốn mang ơn cậu, không muốn có bất cứ liên quan nào với cậu.”

Cô nói xong liền bỏ đi, cô không muốn Thanh Duy nghĩ đến cô nữa... nhìn cái cánh mà Vân Du nhìn cậu ấy, nhìn cái cách mà Vân Du đối xử với cậu ấy... làm sao cậu ta có thể thích người khác ngoài Vân du được nhỉ. Có phải bọn con trai, đều thật ích kỉ hay không?

Khi cô quay về lớp học thì không nhìn thấy Uy Vũ nữa, có lẽ hắn ta lại lên phòng y tế nữa rồi. Đúng là ở bất cứ trường học nào cũng có nhiều thành phần học sinh, không phải ai ai cũng đều chăm ngoan học giỏi như lời đồn đại. Tiêu biểu là tên lười biếng Uy Vũ, hắn ta khi này còn khỏe như trâu trâu chọc cô, hiện tại đã chạy lên phòng y tế trốn học.

Hết giờ, lần này đã có kinh nghiệm xương máu nên cô nhanh chóng thu dọn cặp vở mà chạy ra khỏi lớp trước khi tên lập dị Uy Vũ quay lại. Nhưng lần này không gặp Uy Vũ mà lại bị tên Uy Phong chặn đường khi cô đang tiến xuống hầm giữ xe. Anh ta lôi cô vào một góc khuất mà bắt đầu lên lớp.

- Tôi đã cản dạn, em không được nói chuyện với cậu ta. - Uy Phong nói.

- Đây, cái miệng này là của tôi mà... tôi có quyền nói với bất cứ ai. - Ngọc Hân bất bình.

- Cô... tôi nói lần cuối... cô có chịu nghe lời không hả. - Uy Phong ghé sát mặt vào mặt cô.

- Vì sao tôi phải... ừm.. ừm... - Chưa nói dứt câu... bờ môi cô đã bị bờ môi anh chiếm trọn khiến cô không thể nói ra được... cô dấy dựa cố gắng đẩy anh ra nhưng đã bị bàn tay đầy sức mạnh của anh khống chế.

Ngọc Hân là lần đầu tiên hôn... cũng không phải ... thật ra là lần đầu tiên biết được cái cảm giác hôn môi này. Đôi môi anh mềm mại, hôn cô một cách nhẹ nhàng nhưng không cho phép cô được dứt ra. Chỉ là cô đã khá tức giận, cô không muốn hôn Uy Phong.

- Nếu cô còn không nghe lời, tôi sẽ hôn cô tiếp tục. - Uy Phong nói.

Bốp. - Một cái tát mạnh vào mặt Uy Phong khiến anh sững sờ...

- Anh nghĩ tôi sẽ như một con mèo ngoan ngoãn co rút người lại mà sợ hãi nghe lời anh sao... tôi nói anh đã đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi Uy Phong ạ. - Ngọc Hân lùi về sau một bước mà nói.- Nếu anh còn dám động chạm vào tôi, tôi cũng không ngại tát vào gương mặt đẹp trai nhưng quá chai mặt của anh.

Là anh đang rất là tức giận, từ lúc sinh ra cô là người con gái đầu tiên dám tát anh... nhưng là anh đang gặp phải loại con gái gì đây, nếu là các cô gái khác thì nhất định sẽ e ngại, đỏ mặt cuối cùng e thẹn... còn cô ta, là thể loại gì đây chứ?

- Chuyện của tôi, anh không cần can thiệp vào nữa... tôi sẽ không để anh và cái tên Uy Vũ chết bầm kia mang ra làm trò nữa đâu... bọn xúi quẩy nhà các người, phiền chết đi được. - Ngọc Hân nói xong liền bỏ đi.

Uy Phong tức giận nghẹn lời, tại sao anh lại muốn bóp nát cô ta ra như vậy:” Ngọc Hân, có được lắm... đã chọc giận đại thiếu gia nhà họ Uy này rồi.”

Ngọc Hân nghe được câu nói đó của Uy Phong, lại quay lại nói:” Tôi đợi xem anh sẽ làm gì tôi.”

Lúc nào nói chuyện với cô ta, đều bị cô ta chọc tức... trên đời này chỉ có một mình Ngọc Hân khiến anh tức giận mà không thể làm gì cô ta.

Ngọc Hân chỉ đến Đại Uy được vài ngày nhưng xem ra ai ai cũng biết đến cô. Cô dắt xe từ bên ngoài vào trong tầng hầm thì đều nhìn thấy ánh mắt của mọi người hướng về phía mình, sau đó còn to nhỏ nói điều gì đó. Đối với cô, tất nhiên vẫn là mặc kệ không quan tâm bọn họ đang nói gì, cô chỉ cần đến trường, đi làm, về nhà ôm em gái ngủ là điều hạnh phúc nhất rồi.

Bước vào lớp, cô tiến về chỗ ngồi của mình... vừa ngồi xuống thì bị ngã phịch xuống đất vì một người từ phía sau kéo ghế đi. Chết tiệt thật, cái mông của cô khá là đau...

- Đây chỉ là chào hỏi mà thôi, sẽ còn những chuyện thú vị. - Một cô gái lạ mặt nói, có vẻ không phải là thành viên của lớp.

Bọn chúng không làm gì nữa, kéo nhau ra khỏi lớp 12B. Cả ngày hôm đó cô vẫn thắc mắc lý do vì sao bọn họ lại đến tìm mình, vì sao ánh mắt của mọi người nhìn mình một cách kì lạ như vậy. Đến cuối giờ học, khi cô chuẩn bị ra về trước khi Uy Vũ quay về lớp thì có người đến tìm mình.

- Cậu là Ngọc Hân phải không, Vân Du lớp 12A nhắn cậu lên sân thượng gặp cậu ấy. - Một bạn học chạy đến nói với cô, giọng gấp gáp.

Vân Du sao, cậu ta thì có gì nói với cô nhỉ... hay là cậu ta biết việc Thanh Duy tỏ tình với cô. Thật là phiền phức quá mà, rõ ràng cô đã từ chối rồi còn gì... Cô vừa đi vừa nghĩ cuối cùng cũng đến sân thượng. Khi đẩy cánh cửa ra thì không nhìn thấy ai cả, cô bước ra ngoài thì nghe một tiếng rầm phía sau... là tiếng cánh cửa sân thượng đóng lại.

- Vân Du, là cậu sao? - Cô quay lại hỏi.

- Là bọn tao tìm mày. - Những cô bạn học khi sáng đang đứng trước mặt Ngọc Hân.

- Tôi và các cậu có quen biết ư? - Cô hỏi. - Các cậu tìm tôi có việc gì?

- Người trong bức ảnh này, có phải là mày không? - Cô ta đưa ra một bức ảnh chụp lúc Uy Phong đang hôn cô ở tầng hầm.

- Đúng, là tôi. - Cô đáp. - Nhưng... hần ta cưỡng hôn tôi.

Bỗng dưng bọn chúng cười lớn, cười như chưa bao giờ được cười... cô ta là ai mà dám nói Uy Phong cưỡng hôn cô ta chứ.

- Hôm trước mày dám câu dẫn Uy Vũ bọn tao đã tính bỏ qua à, lần này là dám hôn cả Uy Phong. Đại Uy có hai nam thần mày đều muốn câu dẫn ư... mày có xem lại mày là ai không hả. - Cô ta vừa nói, vừa hất người Ngọc Hân.

- Tôi không hề câu dẫn bọn họ. - Cô đáp.

- Ý mày nói là họ để ý mày trước hả. - Cô ta càng tỏ ra tức giận.

- Vì sao tôi phải nói cho các người. - Ngọc Hân trở nên lạnh mặt.

Uy vũ quay lại lớp học để lấp cặp sách thì vô tình nghe được câu chuyện của đám nữ sinh đứng ở hành lang...

- Các cậu nghe tin gì chưa, ở sân thượng nhóm của tụi Lan Anh đang xử lí con nhỏ đó.

- Đáng đời nó lắm, ai bảo câu dẫn nam thần của trường... con Lan Anh lại rất cuồng hai anh em nhà họ.

- Nhưng xem ra cũng quá đáng thương mà, cậu ta nhìn bên ngoài cũng hiền lành... tớ không nghĩ là cậu ấy có thể tiếp cận hai anh ấy.

- Hiền lành ư... cậu đã thấy tấm ảnh cậu ta hôn Uy Phong ở tầng hầm chưa... thật là quá đáng mà, mình học ở đây ba năm mà chỉ nhìn thấy Uy Phong vài lần.

Uy Vũ lắng nghe câu chuyện liền biết người bị xử lý trên sân thượng kia chính là Ngọc Hân. Anh hơi nhếch môi cười, đi về lớp học xách cặp mình đi ra khỏi lớp tiến về phía sân trường đầy nắng... bóng dáng anh in dài xuống mặt đất.

Uy Phong có việc quay lại trường để lấy một số giấy tờ, anh đưa xe vào trong bãi gửi xe vẫn còn nhìn thấy chiếc xe đạp không thể nhầm lẫn vẫn còn dựng bên trong nhà xe. Giờ này đáng ra cô ta phải quay về rồi chứ, tại sao vẫn còn ở trong trường.

Anh đi đến lớp 12B thì không nhìn thấy bất kì ai bên trong, giờ này thì học sinh đã ra về hết rồi... Cô ta vì sao lại để xe ở trường, cô ta đi với ai về sao? Là Thanh Duy ư...

Lấy tài liệu xong, Uy Phong lái xe quay về biệt thự Uy gia nhưng không hiểu sao lại dừng ngay trước một tiệm thức ăn nhanh mà anh vẫn thường hay đậu ở phía xa nhìn cô gái kia vất vả dọn dẹp. Hôm nay anh lại không nhìn thấy cô, anh có chút lo lắng chạy xe đến nhà cô... Ngọc Diệp nói rằng cô vẫn chưa quay về...

- Vũ, sáng nay Ngọc Hân có đi học không? - Tìm không ra Ngọc Hân, trời nhá nhem tối nên anh có chút lo lắng.

- Có. - Uy Vũ đang ngồi trên chiếc xe đua mô hình để chơi game.

- Lúc ra về, có nhìn thấy cô ấy ra về không? - Uy Phong hỏi.

- Không phải anh nói tôi không được phép động vào cô ta sao, tôi làm sao biết được... nhưng vì sao anh lại hỏi vậy. - Uy Vũ hơi nhíu mày.

- Xe cô ta còn ở trường... nhưng người thì lại mất tích. - Uy Phong nói. - Không nói với cậu, tôi phải đi tìm cô ấy.

Uy Vũ nhớ lại lời bọn con gái trong trường... sau đó nhanh chóng rời khỏi biệt thự Uy gia... khoác một chiếc áo da màu đen lái xe nhanh như bay đến trung học Đại Uy...

10. Chương 10: Quá Khứ Và Hiện Tại

Những cơn mưa mùa đông đổ xuống, từng cơn gió kéo rít lên đưa những hạt mưa nặng hạt uốn mình theo từng nhịp gió. Trên sân thượng của trung học Đại Uy, một cô gái mặc một bộ trang phục bị xé rách, trên người chỉ chút vết thương vẫn còn ướm máu, cô vẫn nằm đó không nhúc nhích... những hạt mưa rơi xuống làm vết thương kia rất buốt hơn, toàn thân ướt như một con chuột bị lũ mèo rượt đuổi trong mưa. Cô nhếch môi cười, duỗi bàn tay ra hứng những giọt mưa đang rơi xuống...

Uy Phong theo dõi camera trong trường liền nhìn thấy bóng dáng Ngọc Hân đang đi về phía sân thượng. Khi anh chạy đến sân thượng thì bên trong đã khóa lại, trong lòng hiện tại lo lắng như lửa đốt anh dùng một chân đạp mạnh cánh cửa sân thượng.

- Âm. - Cánh cửa tung ra.

Ngọc Hân nghe tiếng động quay lại nhìn về phía cánh cửa, Uy Phong đang từ bên trong bước ra... Cô khẽ nhắm mắt lại cố gắng tự bản thân mình đứng lên khi toàn cơ thể đau nhức.

Nhìn thấy bộ dạng của cô, Uy Phong hết sức kinh ngạc... vì sao Ngọc Hân vừa chuyển đến Đại Uy đã có người ức hiếp, lại ra tay nặng như vậy... Là vì anh mang cô đến, nhưng lại không thể bảo vệ cô.

- Hân,... tôi đưa cô về. - Uy Phong chạy đến đỡ cô. Trời mưa rả rít cũng làm ướt đẫm chiếc áo của anh.

- Cút đi. - Ngọc Hân hất tay Uy Phong ra.

- Nói cho tôi biết, ai đã khiến cô ra nông nổi này chứ. - Uy Phong nắm lấy bàn tay cô, nhìn vết thương trên cơ thể mà đau xót.

- Uy Phong... tránh xa tôi ra. - Một lần nữa cô cố gắng hất tay anh ra, từ từ bước vào đến cửa sân thượng...

Uy Vũ cũng vừa chạy đến, nhìn thấy Uy Phong đang đứng ngoài mưa còn Ngọc Hân trên người đầy vết thương cô gắng bước từng bước đi. Chưa kịp phản ứng thế nào thì Ngọc Hân đã té ngã xuống nền đất.

Cả hai chàng trai cùng chạy đến đỡ cô...

- Buông cô ấy ra. – Uy Phong nhìn Uy Vũ mà nói.

- Vũ, làm ơn... giúp tôi rời khỏi nơi này. – Ngọc Hân bám lấy tay Uy Vũ... hất tay Uy Phong ra.

- Là cô ấy chọn tôi. – Uy Vũ bế Ngọc Hân lên tay, nhếch môi cười nhìn Uy Phong đầy thách thức.

Uy Phong tức giận nắm chặt hai bàn tay mình tạo thành hình một cú đấm, cô ta là cái quái gì chứ. Không nhìn thấy cô ta anh đã cuống cuống chạy khắp nơi, đến khi tìm gặp nhìn thấy cô ta bị thương vì sao trong lòng anh lại khó chịu và xót xa như vậy... Cô đẩy anh ra xa, mắng anh cút đi nhưng lại chịu dựa vào Uy Vũ, trong lòng Uy Phong bùng lên một ngọn lửa nóng. Trời mưa rơi không ngọt, mưa làm ướt mái tóc anh phủ xuống gương mặt sắc lạnh, Uy Phong bước đi về phía xe của mình lái thẳng về biệt thự Uy gia.

Đặt Ngọc Hân vào bên trong chiếc xe thể thao màu đỏ của mình, Uy Vũ nhìn thấy những vết thương trên người cô trong lòng có chút hối hận... nếu lúc này anh không bỏ về mà chạy lên cứu cô có lẽ đã không ra đến nông nổi này. Nhưng thật ra chuyện này đâu liên quan gì đến anh, anh chỉ muốn chọc giận Uy Phong một chút... ai ngờ người lãnh hậu quả lại là Ngọc Hân.

- Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về. – Uy Vũ lay người Ngọc Hân mà hỏi.

Cô không đáp, trạng thái rơi vào tình trạng mê man, toàn thân nóng hực.

- Đây, tỉnh lại đi... nhà cô ở đâu hả? – Uy Vũ hoảng hốt đưa tay sờ lên trán cô... nhìn bộ đồng phục bị xé rách liền lấy chiếc áo khoác mà choàng qua người cô.

Ngọc Hân rung lên trong lạnh buốt, đôi môi cô thâm tím lại vì cơn lạnh xuyên qua người... Bên ngoài thì nóng như lửa, bên trong thì lạnh như băng... toàn thân cô lã ra mê man không còn một chút sức sống.

Không còn cách nào khác, Uy Vũ phải mang cô về biệt thự Uy gia... chẳng còn cách nào khác vì anh nào biết nhà cô ở đâu.

Nhị thiếu gia nhà họ Uy vừa về nước không lâu lại mang phụ nữ về nhà, cô gái lại đang trong tình trạng bất tỉnh khiến người trong nhà đều không khỏi nghi ngại. Là Uy lão gia là một người rất khó tính... không phải hai thiếu gia muốn đưa phụ nữ về là đưa, căn nhà này lệnh của lão gia mới có tính quyết định.

Uy Vũ chẳng màng đến việc bọn người làm nhìn anh soi mói, anh bế Ngọc Hân trên tay ôm thẳng về phòng mình. Đặt cô xuống giường lớn, Uy Vũ đưa tay lên trán Ngọc Hân thăm dò.

- Sao nóng thế này nhỉ, nóng như vậy phải làm cách nào đây.

Anh bước ra ngoài, nhìn thấy một cô gái trẻ đi ngang qua liền đưa tay vẩy cô ta vào phòng mình.

- Cô giúp tôi thay trang phục ướt trên người cô ta ra. – Uy Vũ nói.

- Dạ, nhị thiếu gia.

Uy Vũ đắp chiếc khăn ướt lên trán cô đã hạ sốt, anh ngồi bên cạnh Ngọc Hân... anh đưa mắt nhìn cô đầy tình cảm, đôi bàn tay đưa lên bờ má Ngọc Hân khẽ nói:” Minh Minh, có phải em quay về hay không?”

Khi quay về lại biệt thự, Uy Phong cũng bắt đầu phát sốt... anh nằm trên giường toàn thân đổ mồ hôi ướt cả ga giường. Uy lão gia lo lắng ngồi bên cạnh anh, bàn tay già nua của ông lau đi những giọt mồ hôi trên trán đứa cháu trai mà ông vô cùng yêu thương.

Uy Phong từ nhỏ đã mất đi cha mẹ trong một vụ tai nạn xe hơi, thằng bé cũng vì thế mà bị trầm cảm hơn một năm phải ở trong bệnh viện để điều trị, năm đó Uy Phong chỉ mới 8 tuổi, rất may năm đó Uy Vũ không đi theo ba mẹ trong chuyến đi đó nên an toàn. Hai anh em trước kia vô cùng yêu thương nhau, Uy Phong đặc biệt sau khi khỏi bệnh đều quan tâm và nhường nhịn Uy Vũ. Cho đến một ngày nọ, cả hai anh em đều học cùng một lớp và để mắt đến một cô bé tên là Minh Minh trong lớp. Cô bé kia lại thích Uy Phong, nhưng sau đó vì biết mình mắc căn bệnh ung thư... không muốn Uy Phong đau lòng nên quyết định rời xa Uy Phong... đến bên cạnh Uy Vũ.

Từ đó hai anh em bắt đầu trở mặt, ngay cả khi Minh Minh không thể qua khỏi căn bệnh quái ác kia thì Uy Vũ vẫn không thêm giải thích cho Uy Phong lấy một câu. Tang lễ của cô bé, mọi người nói với Uy Phong rằng Minh Minh bị tai nạn qua đời...trong tang lễ đó, người ta nhìn thấy bóng dáng Uy Phong u buồn đứng trước di ảnh Minh Minh rất lâu. Sau khi chôn cất Minh Minh, Uy Vũ cũng bay sang nước ngoài du học... nhưng chưa đầy hai năm sau, nghe tin Uy Phong mang phụ nữ khác về nhà liền tức giận, Minh Minh mất chưa bao lâu... anh ta đã để mắt đến cô gái khác ư.

- Lão gia, nhị thiếu gia mang một cô gái về nhà... cô ấy lại trong tình trạng bất tỉnh. – Quản gia bước vào trong phòng Uy Phong khẽ nói nhỏ.

- Mặc kệ nó đi, đúng là suốt ngày chỉ biết lêu lổng. – Uy lão gia lắc đầu, nhìn về phía Uy Phong lại nói. – Không biết đã có chuyện gì xảy ra, Tiểu Phong từ rất lâu rồi chưa hề ngã bệnh.

Uy Phong đang trong cơn mê man, nghe quản gia nói rằng Uy Vũ mang một cô gái về liền mở mắt bừng tỉnh lại. Thằng nhóc đó đưa Ngọc Hân về nhà ư, cô ấy đã bất tỉnh sao... để Ngọc Hân ở phòng Uy Vũ chẳng khác nào giao trứng cho ác. Uy Phong tuy trong người rất mệt nhưng vẫn cố gắng ngồi dậy mà rời khỏi giường.

- Phong, con muốn đi đâu, con còn rất yếu. – Uy lão gia ngạc nhiên hỏi.

- Ông, con muốn tìm Vũ... không để cho nó làm chuyện sán bậy với cô ấy.

- Người đâu, mau đỡ thiếu gia đi. – Quản gia gọi người đến đỡ Uy Phong... hiện tại anh còn không đứng vững nổi.

Cánh cửa căn phòng Uy Vũ bật ra vì Uy Phong cố gắng hết sức mà đẩy mạnh... nhìn thấy bàn tay Uy Vũ đang đặt trên bờ mà Ngọc Hân đang hôn mê trên giường của cậu ta. Uy Phong tức giận, anh hất hai người đang đỡ mình ra mà bước tới phía Uy Vũ...anh nắm cổ áo em trai mình mà nói:” Cô ấy là của tôi, cậu không được phép chạm vào.”

Uy lão gia hiểu chuyện gì đang xảy ra... chẳng lẽ một lần nữa hai anh em nhà họ Uy... lại vì một cô gái mà trở mặt ư.

Chỉ có duy nhất Ngọc Hân là không hay không biết... Uy Vũ cho cô uống thuốc hạ sốt nên cô đã chìm sâu vào trong giấc ngủ quên hết bao nhiêu nỗi đau thể xác và tinh thần.

Người làm đưa Ngọc Hân sang phòng khác dành cho khách đến nhà, vì sức khỏe của Uy Phong không tốt nên phải làm như vậy để anh an tâm về nghỉ ngơi, nếu không anh nhất định không rời khỏi phòng của Uy Vũ.

Uy Vũ đi lên sân thượng căn biệt thự vào lúc nửa đêm... trời mưa đã tạnh, trên bàn một chai rượu mạnh cùng một chiếc ly thủy tinh... anh rót từng ly mà đưa hết vào trong cơ thể.

- Nhị thiếu gia, hôm nay vì sao lại cao hứng mà uống rượu một mình như vậy. – Uy lão gia ngồi vào chiếc ghế bên cạnh mà nói.

- Ông, ông không chăm sóc cho anh ta sao?

- Anh trai con ngủ rồi, còn con... vì sao giờ này chưa đi ngủ.

- Ông à, con đã sai rồi thì phải. – Uy Vũ đưa ly rượu lên mọi uống cạn.

- Có việc gì, nói ông nghe. – Uy lão gia là người rất thương yêu những đứa cháu của mình, đặc biệt là hai anh em Phong Vũ.

- Minh Minh... cô ấy ra đi thật là sớm, đến chết cô ấy cũng vẫn còn nhắc đến tên anh ta, trên tay vẫn nắm chặt chiếc kẹp tóc mà anh ta tặng... Vậy mà, cô ấy vừa mất đi hơn một năm... anh ta đã yêu cô gái khác rồi ư. – Uy Vũ lặng lẽ uống thêm một ly nữa. – Cô gái kia nhất định không được thay thế vị trí của Minh Minh...

- Con đã là gì cô gái kia?

- Con... chính con là người chụp bức ảnh cô ta và Phong hôn nhau... đưa lên trang mạng của trường. – Uy Vũ đáp. – Nhưng đến khi nhìn thấy cô gái kia như một ngọn cỏ dại phát phơ trong mưa gió, cháu lại cảm thấy như mình là một kẻ vô cùng tệ hại... một kẻ vô cùng độc ác.

Uy lão gia đưa bàn tay vỗ vào vai Uy Vũ, sau đó vuốt mái tóc màu vàng bù tũ trên đầu anh. Ông hơi mỉm cười, giọng nói êm dịu mà nói: “Tiểu Vũ của ông, cháu nhận ra mình sai là tốt rồi... đừng buồn bã vì những việc đã qua nữa.”

Uy Vũ mệt mỏi tựa đầu vào lòng người ông đáng kính, từ bé đã nhận được sự thương yêu và chăm sóc của ông, mọi quyết định của ông đều kính trọng nghe theo.

Sáng hôm sau, khi Ngọc Hân tỉnh lại thì giật mình khi nhìn thấy mình đang ở một nơi xa lạ. Trên người đau nhức vì vết thương hôm qua, cô nhớ ra mình đã bị bọn chúng đánh rất tàn nhẫn, lại nhốt cô ở ngoài sân thượng trong trường học. Mưa rất lớn, và cô rất đau cho đến khi cô nhìn thấy Uy Phong bước đến gần và sau đó là Uy Vũ. Cuối cùng là không thể nhớ vì sao mình lại nằm ở một nơi xa lạ như thế này.

- Con gái, đã tỉnh lại rồi sao? – Uy lão gia bước vào, phía dưới là một người cũng có mái tóc điểm bạc đi theo phía sau, trên tay đang cầm thứ gì đó.

- Ông... cháu đang ở biệt thự nhà họ Uy ạ. – Cô nhận ra ông lão làm vườn mà ngày xưa thường giao báo.

- Đúng vậy, còn ta chính là chủ căn biệt thự này. – Uy lão gia nói.

Cô kinh ngạc, trước nay đều không nghĩ ra như vậy... thì ra người ông thường hay trò chuyện với cô chính là người đứng đầu tập đoàn Phong Vũ và chính là chủ nhân căn biệt thự sang trọng này ư.

- Đây là đồng phục của con. – Uy lão gia ra hiệu cho vị quản gia mang bộ đồng phục mới tinh đặt lên chiếc bàn rồi lại nói. – Con thay đổi trang phục đi, ta có việc muốn nói với con.

Ngọc Hân mặc lại bộ đồng phục trường Đại Uy, nhớ lại bộ đồng phục cũ hôm qua đã bị xé rách... hiện tại lại ở nhà họ Uy, không biết ai đã thay đổi trang phục giúp cô chứ.

- Dạ, thưa ông. – Ngọc Hân bước đến phía Uy lão gia đang ngồi đợi cô.

- Con ngồi xuống đây đi. – Uy lão gia nói.

Cô ngồi xuống đối diện ông, nếu như ngày trước thì cô đã rất tự nhiên mà cười nói, tuy nhiên nay cô đã biết thân phận thật sự của ông... cô liền e dè không dám nói ra bất cứ câu nào.

- Ngọc Hân, ta có một việc muốn nhờ con. – Uy lão gia lại nói.

- Ông muốn nhờ con ư? – Ngọc Hân hỏi.

- Đúng vậy, ta muốn nhờ con hàn gắn lại mối quan hệ giữa Uy Phong và Uy Vũ... bọn chúng là anh em ruột, chỉ vì một chút hiểu nhầm nên tình cảm đã trở nên cực kỳ tệ.

- Ông... không phải con không muốn giúp ông, nhưng con thì có thể làm gì được chứ... Bọn họ và con không có chút gì liên quan. – Ngọc Hân liền đáp.

- Ta đứng trên thương trường rất lâu, tất nhiên con mắt nhìn của ta cũng rất tận tường... Vả lại, là ta cũng đã già rồi, không biết ngày nào sẽ đi về nơi chính suối... hai đứa cháu lại không muốn nhìn mặt nhau... Nguyên ước cuối đời của một lão già như ta, chỉ là con cháu hòa thuận – Uy lão gia nói.

- Nhưng... – Ngọc Hân lưỡng lự.

- Tiểu thư, xin cô giúp đỡ lão gia... bác sĩ bảo lão gia... – Vị quản gia lắc đầu... ánh mắt vô cùng buồn bã.

- Ông, con rất quý ông... dạ được rồi, con sẽ cố gắng giúp ông nhưng con không thể hứa trước rằng mình có thể làm được hay không. – Ngọc Hân nhận lời... nhưng thật tâm cô chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

- Ta biết, con là một cô bé tốt bụng mà.

Hai người đưa Ngọc Hân rời khỏi biệt thự Uy gia trong khi Uy Phong vẫn còn sốt nằm trên giường còn Uy Vũ do đêm quá uống quá nhiều vẫn chưa tỉnh lại.

- Lão gia, ông muốn cô bé ấy sẽ ở bên cạnh đại thiếu gia hay nhị thiếu gia. - Vị quản gia hỏi khi Ngọc Hân đã bước đi.

- Không phải ta muốn là được... lần này là muốn cho hai thằng bé đấu nhau trong công bằng... haha con bé Ngọc Hân này không phải là loại người có thể dùng uy quyền mà ép buộc.

- Tôi hiểu ý ông rồi.

- Vả lại, ta tin con bé có thể đưa anh em bọn chúng lại gần nhau hơn... cô bé tên Minh Minh kia nên xếp vào quá khứ không nên nghĩ tới nữa.

Cô bước ra khỏi biệt thự Uy gia thì toan lo lắng, cả đêm không về... Ngọc Diệp có lẽ đã rất lo lắng... còn công việc làm thêm của cô nữa... có lẽ sẽ bị đuổi việc mất thôi.

Cô đến trường như bao nhiêu ngày bình thường, mọi ánh mắt vẫn nhìn cô như vật thể lạ... bọn người đó muốn đánh thì cũng đã đánh... còn muốn làm gì cô nữa ư.

- Hân, nghe nói hôm qua bạn bị đánh ở sân thượng ư? - Vân Du chạy nhanh về phía cô mà hỏi.

Cô không đáp... cùng vờ như không nghe.

- Cậu đừng lo nữa, anh Phong đã cho người điều tra và đuổi học bọn chúng rồi... tên bọn chúng được dán ở bảng thông báo. - Vân Du nói tiếp. - Trường Đại Uy nội quy rất nghiêm, đánh bạn học sẽ bị tống ra khỏi trường ngay.

- Cũng không cần phải làm lớn như vậy, mình cũng không bị sao? - Ngọc Hân đáp.

- Cậu xem, gương mặt vẫn còn vết bầm nè. - Vân Du lấy một miếng dán ra dán lên mặt Ngọc Hân. - Sắp tới sẽ có lễ hội, cậu phải nhanh chóng lành lặn để tham gia chứ.

- Cảm ơn cậu, mình về lớp đây.- Cô rẽ về hướng lớp mình.

Vân Du nhìn về phía Ngọc Hân mà khẽ nói:” Vì sao cậu ấy luôn tạo ra khoảng cách như vậy nhỉ.”

Cô đi về lớp, nhìn về chỗ ngồi của Uy Vũ... chợt nghĩ vì sao hai người nhà họ Uy biết được cô bị nhốt ở sân thượng mà đến... Còn việc hai anh em họ bất đồng, là vì lý do gì... ông lại không nói ra thì biết đường nào mà giúp... Cô ôm đầu suy nghĩ, đúng là tự mình mang phiền phức ỉn.

- Ấm. - Chiếc cặp xách quen thuộc quăng vào đầu cô.

Cô nhìn lên thì thấy cái đầu màu vàng ló vào lớp học... và đó chính là thủ phạm. Cô đưa mắt nhìn hân... còn hân ta nhe răng cười đi về phía cô.

11. Chương 11: Lễ Hội 1

Cô trừng mắt về phía Uy Vũ, hân ta là cố tình ném về phía cô thì đúng hơn. Hân ta hôm nay trông có chút kì lạ, cái đầu màu vàng của hân được vuốt keo dựng lên rất quái dị, không phồng phồng như ổ chim nữa... hân ta hình như còn son môi nữa, nhìn cái đôi môi bóng loáng kia khiến cô lại vô cùng dị ứng... đúng là một tên lập dị.

Ngọc Hân nhìn thấy Uy Vũ bước đến gần thì phì cười, cái đầu hân dựng đứng lên giống như những ngọn kim tự tháp ở đất nước Ai Cập cổ đại. Làn da hôm nay của hân lại không còn tái nhợt như mọi ngày nữa, trên người lại tỏa ra một mùi hương nước hoa.

- Xem ra ngủ một đêm ở Uy gia, cô đã tươi tỉnh hơn hân nhỉ. - Uy vụ ngồi vào bàn, đưa hai chân gác lên bàn lưng tựa vào ghế.

- Hôm qua dù sao cũng cảm ơn cậu. - Ngọc Hân đáp, vẫn không nhìn được cười khi nhìn thấy Uy Vũ.

- Có gì vui sao? - Uy Vũ hỏi.

- Không... không có gì... - Cô bịt miệng quay mặt đi... nếu hân ta biết cô đang cười hân, có lẽ sẽ lại bày trò.

Suốt buổi học Uy Vũ lại tiếp tục xin lên phòng y tế, vào giờ ra chơi khi cô đứng lên cảm thấy vẫn còn choáng váng... có lẽ do hôm qua cô vẫn chưa hết sốt hân... một mình cô đi lên phòng y tế trường mà xin thuốc.

Đi vào bên trong phòng y tế, có lẽ giờ ra chơi nên cô giáo đã ra ngoài. Cô đi vào bên trong thì nhìn thấy Uy Vũ đang nằm trên giường, đôi mắt nhắm lại hai tai đang đeo phone. Hân ta trốn học lên phòng y tế để nghe nhạc sao... đúng là tên lười biếng mà. Đi về chiếc giường gần đó mà ngồi xuống đợi cô giáo, cô ngồi đó không biết làm gì mà nghiêng mặt về phía Uy Vũ mà ngắm nhìn dung nhan của nhị thiếu gia nhà họ Uy... Hân ta cũng không thua kém gì Uy Phong, chỉ là cái phong cách của hân hơi dị... còn Uy Phong thì quá ra vẻ người lớn.

Bỗng dưng Uy Vũ mở mắt ra phát hiện Ngọc Hân đang nhìn về phía anh... anh nhếch môi cười nháy mắt với cô khẽ nói:” Cô thích tôi sao?”

- Hoang tưởng. - Ngọc Hân ngại ngùng quay đầu đi... giống như bị phát hiện làm chuyện gì đó xấu xa.

- Vậy là thích Uy Phong?

- Vì sao tôi phải trả lời câu hỏi của anh. - Ngọc Hân tựa lưng vào tường, nhìn về phía cửa ra vào thay vì nhìn anh.

Uy Vũ ngồi bật dậy, tiến về phía giường của cô... anh đưa gương mặt mình sát về phía cô mà nói nhỏ:” Tôi đã biết vì sao anh ta lại để mắt đến cô rồi.”

- Ý của cậu là gì?

- Tôi sẽ nói cho cô biết, nhưng không phải là bây giờ vì chuyện vui còn ở phía sau mà.

Nói xong, Uy Vũ đưa hai tay vào túi quần mà bước ra khỏi phòng y tế. Anh là không muốn ở gần Ngọc Hân, vì ngay cả bản thân anh cũng cảm giác cô ấy thật giống Minh Minh... cảm giác đó chính là chỉ muốn ôm cô vào lòng.

Từ khi bọn người của Lan Anh bị đuổi khỏi trường trung học Đại Uy, Ngọc Hân trở về một cuộc sống bình an như trước kia. Uy Vũ vẫn hằng ngày lên phòng y tế, Uy Phong vẫn không hề đến trường. Cô cảm thấy khá thoải mái, nhưng không hiểu từ khi nào khi đi qua lớp 12A lại nhìn vào bên trong tìm kiếm Uy Phong mặc dù biết rằng anh không có bên trong.

Gần đây Thanh Duy cũng không đến làm phiền cô nữa, có lẽ cậu ấy đã nhận ra Vân Du chính là người tốt nhất và hợp với cậu ấy nhất. Cô tuy không chơi với Vân Du nhưng cũng cảm nhận được cô gái này không hề xấu... chỉ là quá đơn giản và si tình.

Gần đến ngày lễ hội của trường như lần trước Vân Du có nhắc đến... là một lễ hội chia tay sớm những học viên lớp 12 để những tháng cuối năm học chỉ tập trung cho việc thi cử. Cô thì không hào hứng cho lắm, bạn bè trong lớp ai nấy đều rất hào hứng và hẹn nhau đi mua những bộ váy đẹp nhất để mặc vào lễ hội.

Ngày hôm đó, Ngọc Hân đang làm trong tiệm thức ăn nhanh... một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa tiệm... Một người đàn ông bước vào quán nói gì đó với quản lý, chỉ thấy người quản lý vui vẻ gật gù đầu... rồi người đàn ông kia đi về phía cô mà nói.

- Tiểu thư, xin mời.

- Ông là ai? Vì sao tôi phải đi với ông.

- Là Uy Phong thiếu gia đang đợi cô trên xe. - Ông ta lịch sự nói.

- Nói với anh ta, tôi đang làm việc.

- Tôi đã xin quản lý cho tiểu thư nghỉ một buổi, mời cô.

Cô dự định từ chối nhưng nhìn vị quản lý đang nhìn về phía cô, đưa tay hất hất ý như bảo cô có thể đi đi lại còn ra vẻ rất vui vẻ. Dù sao nếu ở lại cũng sẽ bị chị ta dò hỏi rất nhức đầu, thôi thì nghĩ một buổi vậy, nhưng tên Uy Phong kia tìm cô có chuyện gì chứ.

Cô tháo chiếc tạp dề trên người đặt vào vị trí cũ, sau đó đeo chiếc cặp sách phía sau... nhìn chiếc xe đạp còn dựng bên ngoài liền nói:” Tôi có đi xe.”

- Tiểu thư an tâm, tôi sẽ cho người mang nó về nhà cô.

- Đừng gọi tôi là tiểu thư. - Ngọc Hân không vui nói.

- Vâng, thưa tiểu thư.

Cô đành bó tay với những người làm cho những kẻ giàu có này. Một câu cũng tiểu thư, hai câu cũng thiếu gia... đúng là thật nhàm chán.

Bước lên chiếc xe hơi sang trọng, Ngọc Hân nhìn thấy Uy Phong đã đợi sẵn trên xe chỉ đợi cô bước vào liền vọt xe chạy đi... chưa kịp để cô hỏi anh ta sẽ đưa cô đi đâu. Chiếc xe vọt đi trong ánh đèn đường soi sáng, bên ngoài xe chạy qua lại tấp nập... Ngọc Hân nhìn sang phía Uy Phong liền hỏi:” Anh tìm tôi có việc gì sao?”

- Đi rồi sẽ biết thôi. - Uy Phong mỉm cười nói.

- Đạo này không thấy anh ở trường nhỉ. - Ngọc Hân băng quơ nói.

- Cô quan tâm đến tôi sao... đạo này tôi có chuyến công tác vừa về chiều nay. - Uy Phong đáp.

- Cũng khá bận rộn. - Ngọc Hân quay mặt ra ngoài cửa sổ mà nói.

- Còn cô, đạo này mọi việc ổn chứ. - Uy Phong vừa lái xe vừa hỏi.

- Nhờ không gặp phải anh, nên tôi vẫn toàn mạng cho đến hôm nay. - Ngọc Hân hơi cười nói.

Uy Phong khẽ mỉm cười, cho xe vào một trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố...Nơi này chuyên bán những mặc hàng có thương hiệu nổi tiếng, và cả việc đặt chân vào đây cũng chỉ toàn doanh nhân và người có tiền của... anh ta không phải bắt cô đến đây để giúp anh ta xách đồ chứ...

- Anh đưa tôi đến đây làm gì, tôi không phải người làm nhà anh đâu. - Ngọc Hân nghĩ gì nói đó.

- Nhà tôi không tuyển những người chưa đủ tuổi lao động. - Uy Phong nghiêm nghị nói. - Theo tôi. - Sau đó nhanh chóng kéo tay cô đi.

- Tôi có thể tự đi, anh buông tay ra trước đi. - Ngọc Hân rút tay mình ra khỏi tay anh.

Anh đưa cô đến một thương hiệu nổi tiếng, tự tay mình lựa cho cô những bộ đầm xinh đẹp đắt tiền và bắt cô thử hết cái này đến cái khác. Cho đến cái đầm thứ n anh mới cảm thấy hài lòng và quyết định... sau đó lại tự tay chọn cho cô một đôi giày àu bạc sang trọng, tự tay anh quỳ xuống mà thử vào chân cô cho đến lựa chọn được đôi vừa ý nhất. Uy Phong lại tiếp tục đưa cô đến một nơi làm tóc nổi tiếng để thay đổi kiểu tóc đơn giản của cô.

- Cậu Phong, cắt thế nào đây.

- Cậu thấy làm thế nào cho cô ấy có thể nổi bật một chút.

- Uốn đi.

Ngọc Hân hơi nhúu mày... uốn có nghĩa là làm tóc cô xù lên giống mấy cô bán cá ngoài chợ đó hả... cô nhất quyết nhìn anh lắc đầu.

- Cô yên tâm đi, Devil là chuyên viên nổi tiếng sẽ không làm cô thất vọng đâu.

Ngọc Hân hơi nhúu mày lại... hần ta là đang tân trang cô ư... mục đích là gì chứ.

Khi bọn họ mang gương lại, cô nhìn thấy mái tóc khác lạ của mình thì khá ngạc nhiên... cũng là uốn nhưng trông nó rất đẹp không kì lạ như mấy cô bán cá mà cô từng thấy.

Làm tóc xong thì trời cũng đã tối, bụng cô lại khá là đói...

- Cô đói rồi ư, chúng ta đi ăn. - Uy Phong nói.

- Lần này tôi sẽ bao anh nhé. - Ngọc Hân nói. - Xem như trả lại anh tiền làm tóc.

- Cô thật rộng rãi. - Uy Phong bật cười.

- Tôi biết một quán ăn rất ngon, là đặc sản của thành phố chúng ta. - Ngọc Hân vừa đi bộ trên đường vừa nói. - Lại rất dễ ăn, không cầu kì như những nơi lần trước anh đưa tôi đến.

- Có vẻ thú vị. - Uy Phong nhún vai đi theo cô.

Đi một đoạn đường khá xa vì con đường khá nhỏ không thể cho xe hơi vào được... anh đổ cả mồ hôi nhưng vẫn chưa thấy bất cứ quán ăn nào trước mắt.

- Đây, đã đến chưa hả. - Uy Phong hỏi.

- Đến ngay thôi. - Ngọc Hân hớn hỏ chạy đến một quán hũ tiú gần ven đường, sau đó quay người gọi Uy Phong đến. - Vào đây, ăn tối thôi.

Uy Phong giật mình trước cái quán ăn mà cô ta nhắc tới, là đặc sản của thành phố đây sao... đúng là khi cô ta nói cô ta sẽ trả tiền đáng ra anh phải nghi ngờ từ đầu.

- Cho con hai tô đặc biệt nhé cô. - Ngọc Hân mỉm cười gọi to.

Nhìn tô hũ tiú đặt trước mặt mình, phải nói là đây là lần đầu tiên anh vào một quán ăn như thế này... cũng là lần đầu tiên ngồi ăn cùng một cô gái kì lạ như cô.

- Dì ấy bán rất ngon, anh ăn đi. - Ngọc Hân bụng đói rã rời, thấy thức ăn đến liền ăn không dừng lại... vừa ăn lại vừa nói.

Uy Phong cũng cầm đũa lên đưa cọng hũ tiú màu trắng đục vào miệng, mùi vị cũng không đến nỗi nào... phải nói là càng ăn càng cảm thấy ngon miệng. Ngọc Hân nhìn Uy Phong ăn hết một tô lớn, cô cảm thấy có chút vui vui... cứ nghĩ con người anh ta sẽ không chịu động đũa.

- Cô ăn chậm quá, để tôi ăn giúp nhé. - Uy Phong ăn hết phần trong tô mình, liền đưa đũa gấp trong tô của Ngọc Hân.

- Đây, cái này là của tôi. - Ngọc Hân không cho.

- Cô là con gái thì ăn ít thôi... để tôi giúp cô giảm béo. - Uy Phong giằng lại.

- Nhìn tôi anh nghĩ còn dư mỡ để giảm béo sao... - Cô cương quyết.

Giằng qua giằng lại... cuối cùng tô hũ tiú đổ xuống đất.. cả hai nhìn xuống mà tiếc nuối...

- Hai đứa trẻ này, nếu còn đói có thể gọi thêm tô nữa mà. - Chủ quán mỉm cười nói.

- Ừ nhỉ. - Cả cô và anh cùng thốt lên.

Cả hai nhìn nhau bật cười... giống hệt như trước kia bọn họ chưa từng có chút khuất mắc nào.

Anh lái xe đưa cô về nhà, cô bước xuống xe thì anh cũng bước xuống theo... mở cửa sau của chiếc xe hơi màu đen. Uy Phong đưa những túi xách bằng giấy màu nâu về phía cô, Ngọc Hân có chút ngạc nhiên... lúc đầu nghĩ rằng anh ta nhờ cô thử quần áo để tặng bạn gái, vì sao lại đưa cho cô.

- Đây là gì? - Cô ngạc nhiên đưa mắt hỏi.

- Là của cô. - Uy Phong đáp.

- Vì sao lại là của tôi?

- Hãy mặc nó vào lễ hội của trường, đi bên cạnh Uy Phong... cô phải thật xinh đẹp và lộng lẫy. - Uy Phong nói.

Ngọc Hân cầm những túi xách kia trên tay... nhìn Uy Phong không nói gì...

Đến khi chiếc xe hơi kia lẩn bánh đi... cô nhếch môi cười quay đầu vào bên trong con hẻm... nhìn thấy chiếc xe rác đậu phía trước tiện tay quăng thẳng vào trong.

Cô dự định sẽ không đến buổi lễ hội của trường nhưng nhà trường lại thông báo ai không tham dự sẽ bị hạ hạnh kiểm và kỷ luật... vậy là đành phải đến thôi.

- Cô ơi, con muốn cắt ngắn ạ. - Ngọc Hân nói với cô trong tiệm cắt tóc gần nhà.

- Ôi, tóc con quá đẹp... cắt đi thật là tiếc. - Cô cắt tóc thốt lên, cô là người cắt tóc cho Ngọc Hân từ khi cô còn bé xíu.

- Không... con muốn cắt ngắn đi ạ. - Ngọc Hân quả quyết... - Cô cắt nhanh một chút, con phải đến lễ hội của trường.

Tuy khá là tiếc nuối nhưng do khách hàng yêu cầu nên cô thợ cắt tóc đành cắt bỏ đi mái tóc uốn khá công phu và đẹp rạng ngời như vậy. Mái tóc dài uốn đã bị cắt gọn đi, chỉ còn một mái tóc ngắn cũng cỡn không chút duyên dáng.

- Đẹp lắm, rất hợp ý con. - Ngọc Hân mỉm cười nói.

- Con định mặc thế này đi lễ hội ư. - Cô thợ cắt tóc nói. - Phải trang điểm một chút, mặc đẹp một chút.

- Cũng không quan trọng lắm ạ, con chỉ đến cho có mặt thôi.

- Không được, cháu gái của cô phải xinh đẹp nhất buổi tiệc... hãy tin tưởng cô. - Cô thợ kia kéo Ngọc Hân lại... bắt đầu trang điểm cho cô. - Đây là trang phục của con gái cô, nó đã đi chơi rồi... cô mang cho con mượn tạm.

Ngọc Hân méo miệng nhìn một chiếc áo cut out màu đen... chiếc quần da bó sát màu đen... Cô thay ra theo yêu cầu của cô hàng xóm đáng yêu... nhìn cô trong gương quả thật không khác gì rocker chính hiệu. Cô ấy trang điểm quá là đậm, công với mái tóc ngắn ngùn kia... ôi Ngọc Hân không còn nhận ra mình.

- Good. - Cô hàng xóm kia giơ ngón cái về phía cô. - Con sẽ là người nổi bật nhất đêm nay.

Ngọc Hân nhìn vào đồng hồ... chỉ còn vài phút nữa thì nhà trường sẽ đóng cửa lại và bắt đầu buổi lễ hội rồi... không còn thời gian thay ra nữa, mặc kệ ra thế nào thì ra... cô nhanh chóng chạy đến trường trung học Đại Uy.

12. Chương 12: Lễ Hội 2

Cổng trường trung học Đại Uy đang dần khép lại, Ngọc Hân nhanh như bay chạy tới với bộ dạng vội vàng, mồ hôi trên trán bắt đầu túa ra, quần áo loại này thật sự cô mặc không quen... trông khá là kì quái.

Chú bảo vệ trường trở mắt nhìn Ngọc Hân, khi cô đưa thẻ học sinh thì mới được vào cổng. Có vẻ cô chính là người cuối cùng đến lễ hội... vì ai ai cũng háo hức rất lâu. Theo lời đồn thổi những năm trước, Uy Phong sẽ xuất hiện trong lễ hội và cô gái nào được chọn là người xinh đẹp nhất sẽ được anh mời khiêu vũ chung. Cô thì tất nhiên là không biết khiêu vũ, và tất nhiên chả bao giờ muốn khiêu vũ cùng anh ta... nhớ lại hôm đó Uy Phong đưa cô đi mua sắm hàng loạt các loại trang phục hàng hiệu... ý anh ta rằng cô phải mặc những loại trang phục đắt tiền kia mới xứng với anh ta sao... cô càng nghĩ càng nực cười. Bởi lẽ, cô chưa từng nghĩ cô và anh có bất cứ mối liên quan quan hệ nào.

Uy Vũ đang cầm một ly cocktail trên tay, vừa đưa vào miệng uống mắt thì dò tìm Ngọc Hân đang ở vị trí nào trong đám đông người. Nước trong ly cocktail chưa kịp vào cuốn họng đã phun ra sàn khi nhìn thấy cô từ bên ngoài bước vào. Hành động của Uy Vũ, gây sự chú ý của nhiều người... nhưng hơn ai hết Ngọc Hân mới chính là tâm điểm của mọi sự chú ý.

- Ngọc Hân, là cô ư. - Uy Vũ nhìn từ đầu tới chân Ngọc Hân... cô ta đang làm cái gì với bộ trang phục kì quái này.

- Có vấn đề gì ư? - Cô đã quen với những ánh mắt này, cũng không thấy gì lạ.

- À... không có gì... - Uy Vũ bắt đầu cười không kìm chế. - Rất hợp, rất hợp với cô nha.

- Quá khen. – Cô nhìn xung quanh, mọi học viên xem ra đều rất đầu tư cho buổi tiệc hôm nay... trông ai cũng khác mọi ngày đặc biệt là các bạn nữ. Chẳng lẽ họ lại muốn khiêu vũ cùng anh ta đến như vậy, loại người kiêu ngạo đến đáng ghét.

- Tôi nói cô nha Ngọc Hân, nhìn rất là phong cách... - Uy Vũ cười không ngừng lại được... anh đưa một ly cocktail về phía cô mà nói. – Uy Phong mà nhìn thấy cô, chắc chắn sẽ rất thú vị.

- Nhảm chán. – Ngọc Hân không cầm ly cocktail mà Uy Vũ đưa về phía mình... đi đến bàn tiệc mà lấy một chai nước suối khui ra mà uống sạch... khi nãy cô đã chạy hết tốc lực đến đây nên khá khát.

Trên khán đài, thầy giáo đứng lên đọc thư của chủ tịch gửi cho toàn thể học sinh khối 12 và chúc mọi người sẽ chọn được ngành nghề phù hợp để theo học. Sau đó chính là mời mọi người bắt đầu buổi tiệc và sẽ có một cuộc thi nhan sắc nhỏ nho như mọi năm.

Ngọc Hân xem ra không quan tâm cho lắm... cô thu mình về một góc mà quan sát mọi người đang vui vẻ trò chuyện cùng nhau. Trên tay vẫn cầm chai nước suối uống dở... cô cảm thấy lạc lõng giữa chốn đông người hoặc là do cô tự thu mình lại.

- Hân, hôm nay nhìn cậu thật lạ. – Vân Du kéo Thanh Duy đi về phía Ngọc Hân.

- Cũng phải thay đổi một chút. – Ngọc Hân khẽ đáp. – Cậu biết khi nào điểm danh không nhỉ. – Cô dò hỏi, điểm danh xong cô sẽ nhanh chóng ra về.

- Mình nghĩ là sau khi khiêu vũ xong. – Vân Du nhìn sang phía Thanh Duy. – Cậu sẽ mời mình khiêu vũ chứ.

Thanh Duy không đáp, ánh mắt nhìn sang phía Ngọc Hân rồi đưa mắt nhìn Vân Du mà gật đầu. Không thể hiểu nổi, vì sao Ngọc Hân lại cắt đi mái tóc dài thướt tha của mình, đó chính là nét duyên dáng xinh đẹp nhất của cô ấy, thay vào đó là một mái tóc ngắn ngắn không theo kiểu nào.

- Bọn mình đi ra ngoài cùng lớp đây... hôm nay anh Phong sẽ khiêu vũ cùng người xinh nhất khối 12... mình đang nghĩ người đó sẽ là ai nhỉ. – Vân Du mỉm cười nói.

- Mình không biết. – Cô lắc đầu nói.

Trên khán đài tiếng micro vọng lớn, giọng của cậu MC thánh thót nêu tên các bạn nữ được đề cử... họ chỉ toàn là những cô gái có chiều cao và thân hình quyến rũ. Mọi người đều hào hứng tập trung xung quanh khán đài để ngắm nhìn và đánh giá các thí sinh.

- Xin mời bạn Ngọc Hân, lớp 12B. – Cậu MC nói lớn.

Cô ra vẻ suy nghĩ... Ngọc Hân lớp 12B là ai nhỉ? Rồi khẽ giật mình... lớp 12B có bao nhiêu Ngọc Hân nhỉ? Cô đang luống cuống muốn trốn vào nơi nào đó, là kẻ đáng ghét nào đã đề cử cô như vậy... cô là ghét nhất những hoạt động như thế này.

- Bạn Ngọc Hân của lớp 12B đâu nhỉ... có ai nhìn thấy bạn ấy không?

Ánh đèn sân khấu dò tìm, cuối cùng cũng chiếu thẳng về phía cô... hình ảnh cô đang trên màn hình chiếu trên sân khấu. Mọi người ở phía dưới cười lớn với hình ảnh một cô gái với phong cách vô cùng kì quái... không hề giống các cô gái ở nơi này.

- Mời bạn lên sân khấu nào. – Cậu MC cũng không nhịn được cười mà nói.

Ánh đèn cứ soi thẳng vào người cô, cô như muốn mình tan biến... chưa bao giờ cô ước mong mình có phép thuật hay là có chiếc túi của doraemon như hiện tại, cô sẽ nhanh chóng biến đi như chưa từng tồn tại. Trờ về hiện tại, mọi ánh mắt đang chăm chú nhìn về phía cô... cô đỏ mặt, từng bước đi về phía sân khấu.

- Woaaa... phong cách của bạn thật là ngẫu. – Cậu MC như mún bùng cháy.

Ngọc Hân không đáp chỉ biết cúi đầu... cô thật sự nếu biết ai đề cử cô, cô sẽ nhanh chóng cho hắn ta về châu diêm vương ngay và lập tức. Tiếng nói cười xì xầm phía dưới, cộng thêm cái nhìn đầy ý khinh khi của những cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh mình... vì sao cô lại muốn tìm một cái hố mà chui xuống ngay lập tức.

Uy Phong lái xe từ bên ngoài đến bữa tiệc của trường đêm nay... anh đang hào hứng không biết rằng Ngọc Hân sẽ xinh đẹp thế nào khi mặc bộ váy mà anh chọn lựa cùng với mái tóc dài hơi gọn uốn kia. Anh nghĩ rằng sau ngày hôm đó, trạng thái của hai người đã tốt hơn rất nhiều.

Bước vào bên trong lễ hội... cuộc thi vẫn đang diễn ra và Ngọc Hân vẫn đang chịu trận trên sân khấu... chẳng hiểu vì sao số phiếu của cô luôn cao hơn một vài người và đến tận vòng 3 vẫn chưa bị loại.

Anh tiến về phía sân khấu, mọi người thấy Uy Phong liền tách ra nhường đường cho anh. Ánh mắt Uy Phong nhìn về cô gái kém sắc nhất sân khấu... cô gái có mái tóc ngắn ngắn, đang mặc một bộ trang phục kì quái và đang đỏ mặt cuối đầu. Trạng thái của Uy Phong hiện tại là tức giận, sau đó là muốn bóp chết cô gái đang trong mắt mình.

- Cô... đi theo tôi. – Ngọc Hân bị Uy Phong kéo đi trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Suy đi nghĩ lại... anh ta kéo cô đi cũng tốt., cô sẽ thoát khỏi cái cuộc thi chết tiệt đó... cô không phản kháng mà nhanh chân bước theo anh.

- Phong, cậu phải trả lại thí sinh của cuộc thi chứ. – Uy Vũ giật micro của cậu MC nói lớn.

Uy Phong hơi khựng lại, sau vài giây mặc kệ lời Uy Vũ mà lôi cô đi tiếp.

- Nếu anh đưa cô ta đi... tôi sẽ có rất nhiều điều thú vị nói với cô ta. – Uy Vũ uy hiếp.

Ngọc Hân quay lại nhìn Uy Vũ trên sân khấu... bàn tay của Uy Phong cũng nói lòng tay cô ra...

- Cô quay lại đi... chúng ta sẽ nói chuyện sau bữa tiệc. – Uy Phong nói.

Anh ta bị Uy Vũ uy hiếp sao... con người anh ta mà cũng có lúc chịu khuất phục Uy Vũ. Phải chăng cái bí mật kia chính là nguyên nhân của việc hai em anh họ trở mặt... phải rồi cô phải nhanh chóng tìm hiểu nó.

Ngọc Hân bị Uy Vũ kéo lên lại sân khấu.. cô đưa ánh mắt đầy nét hận nhìn cái tên chết bầm nhá hấn... giờ thì cô đã biết ai chính là người đề cử cô lên cái nơi đáng ghét này.

- Chúng ta tiếp tục thôi. – Uy Vũ quăng chiếc micro về phía cậu MC, nhếch môi cười nhìn Ngọc Hân rồi đi ra khỏi sân khấu.

Cuộc thi diễn ra đầy hào hứng và tất nhiên là trừ Ngọc Hân ra, cô chẳng cảm thấy có chút hào hứng nào cả, ánh mắt chỉ nhìn về phía Uy Vũ đang nhe răng cười phía dưới sân khấu. Cô lại nhìn một vòng khắp nơi tìm kiếm Uy Phong nhưng có vẻ anh ta đã không còn ở nơi này.

Kết thúc cuộc thi tất nhiên phần thắng không phải thuộc về cô... điều đó được cô xem như là một điều may mắn còn sót lại, chính là trời đất còn thương mà phù hộ độ trì. Cuối cùng cũng thoát khỏi cái sân khấu đầy những ánh đèn chớp nhóa, đầy những tiếng nói cười và lời xì xầm. Ngọc Hân thở phào nhẹ nhõm bước xuống khỏi sân khấu kia.

- Xin mời bạn Uy Phong, lớp 12A sẽ đại diện nam nhân toàn khối 12 mời bạn Thanh Thanh một điệu nhảy. Nhạc lên nào. – Cậu MC hào hứng nói.

Ngọc Hân nhìn về phía sân khấu... Uy Phong mất tích này giờ nhưng khi được gọi tên lại xuất hiện và lên sân khấu nhảy với cô gái xinh đẹp Thanh Thanh kia.

- Đúng là tốt số nhỉ... được nhảy với hoa khôi khối 12 cơ mà. – Ngọc Hân bĩu môi nói, đưa tay bóc một cái bánh đưa vào miệng nhai. – Phải đi tìm tên Uy Vũ đang chết tính sổ.

Cô nhìn xung quanh không thấy Uy Vũ đâu... khi này có nhìn thấy hấn ta nhe răng cười như muốn trêu chọc cô, hiện tại lại trốn nơi nào.

Sau khi điệu nhảy đầu tiên xuống nhạc... cô đang đứng ở gần nơi mọi người tụ tập lại xem các cặp đôi khiêu vũ... bỗng nhiên tất cả các bóng đèn tắt phụt... bóng tối bao trùm mọi thứ...

- Các bạn bình tĩnh... bình tĩnh... chỉ là một trò chơi mà thôi. – Giọng nói của cậu MC vang lên. – Để tạo điều kiện cho các bạn chưa có cặp đôi... các bạn nam hãy tìm bàn tay của các bạn nữ mà nắm chặt nhé. Khi đèn sáng lên, các bạn hãy cùng nhau khiêu vũ một bài... nào, bắt đầu thôi.

Lời nói của cậu MC vừa dứt, mọi người bắt đầu tán loạn tìm kiếm trong tiếng cười, tiếng hét rồi hào hứng của mọi người. Riêng Ngọc Hân, cô chỉ hy vọng trốn vào một góc để chẳng ai nắm lấy tay mình... nào ngờ cùng một lúc... hai bàn tay lại nắm lấy tay cô..

- Này... tôi đã có người nắm tay rồi. – Cô nói lớn.

Hai bàn tay kia vẫn không chịu buông ra... mặc cho cô dùng sức kéo nhưng vẫn không thể thoát được.

- 5...4...3...2...1... lên đèn. – Giọng cậu MC vừa dứt, ánh đèn sáng vụt lên.

Ngọc Hân nhìn về phía bên trái giật mình đó chính là Uy Vũ đang nhe răng nhìn cô cười... cô quay sang bên trái... lại chính là Uy Phong, anh ta lại đang nhìn về phía tay Uy Vũ đang nắm lấy tay cô.

- Cậu... buông tay cô ấy ra. – Uy Phong nói.

- Làm thế nào bây giờ, trò chơi quy định nắm lấy tay ai phải nhảy cùng người đó. – Uy Vũ không chịu buông.

Vị MC đứng trên sân khấu nhìn thấy cảnh tượng hai người nam thần của trường lại đang tranh dành một cô gái thì vô cùng khấn khích.

- Bạn Ngọc Hân lớp 12B đang đứng giữa hai nam thần của Đại Uy... chúng ta chờ xem bạn ấy sẽ chọn ai...

- Cô sẽ khiêu vũ cùng ai đây, Ngọc Hân. – Uy Vũ nhếch môi cười hỏi.

- Phong, Vũ... hai anh đừng làm Ngọc Hân khó xử mà. – Vân Du chạy ra ngăn anh em nhà họ Uy, cô tất nhiên biết anh em này không hòa hợp.

- Không liên quan đến em, tránh ra đi Du. – Uy Phong nói, bàn tay vẫn giữ chặt tay Ngọc Hân. – Cô... nói đi, ai là người nắm tay cô trước.

Ngọc Hân nhìn Uy Phong, lại quay sang nhìn Uy Vũ mà nói:” Cả hai gần như một lúc.”

- Phong à, anh đã nhảy với cô gái đẹp nhất toàn khối rồi... tranh giành với em út làm gì chứ. – Uy Vũ nói.
– Vả lại Ngọc Hân và em trong lớp rất thân thiết... em thường tâm sự với cô ấy rất nhiều điều... rằng cô ấy khá là giống....

Uy Phong buông tay Ngọc Hân ra, tiến thẳng về phía Uy Vũ nắm lấy cổ áo em trai mình mà gắng giọng nói:” Nếu mày dám nói ra, đừng trách sao tao không nể tình anh em.”

Uy Vũ cười lớn... nắm được điểm yếu của Uy Phong, vì sao lại thú vị như vậy.

- Tôi không biết khiêu vũ, nên tôi sẽ không nhảy cùng ai cả. – Ngọc Hân lên tiếng...

Cô nói xong thì bỏ đi ra khỏi lễ hội, cũng chẳng muốn mọi người chú ý đến mình nữa... hôm nay như thế đã là quá đủ tới sức chịu đựng của cô rồi. Cô ngồi trên một chiếc ghế đá trong sân trường... nơi này cách xa nơi diễn ra lễ hội... cô nhìn về phía ánh đèn xanh đỏ kia dường như mọi người đã nhanh chóng quên đi việc vừa rồi mà tiếp tục vui vẻ.

- Hân, xin lỗi vì hai anh của mình đã làm cậu khó xử. – Vân Du mỉm cười ngồi bên cạnh Ngọc Hân.

- Đâu phải lỗi của cậu... vả lại mình cũng không biết nhảy thật. – Ngọc Hân đáp.

- Thật ra trước kia họ cũng rất thân thiết và yêu thương nhau... nhưng vì chuyện đó họ đã trở mặt nhau... anh Vũ bỏ sang nước ngoài còn anh Phong trở nên một người cuồng công việc mặc dù còn quá trẻ. – Vân Du tâm sự...

- Là việc gì đã khiến họ trở nên như vậy. – Ngọc Hân dò hỏi... nếu cô biết rõ ràng mọi việc thì thật là tốt.

- Là vì một cô gái tên là Minh Minh... cô ấy học ở Đại Uy và học cùng lớp với anh em họ. – Vân Du đáp. – Cô ấy thích anh Phong nhưng sau đó lại đi cùng anh Vũ... cuối cùng thì nghe nói bị ung thư mà đã qua đời.

Ngọc Hân hơi giật mình... hai anh em lại cùng thích một cô gái rồi trở mặt ư.

- Đó là những ngày tháng tồi tệ nhất ở nhà họ Uy... anh em họ không nhìn mặt, gặp nhau là đánh nhau đến thương tích đầy người vì cô gái ấy. Bỗng nhiên anh Vũ lại muốn đi Mỹ, ông cũng cảm thấy như vậy là hợp lý... thật ra anh Vũ cũng mới trở về nước gần đây.

- Uy Phong và Uy Vũ là anh em ruột ư... mình nghĩ là anh em họ vì họ cùng học lớp 12.

- Anh Phong hơn anh Vũ 1 tuổi nhưng vì lúc bé bị tai nạn nên nghĩ mất một năm. – Vân Du khẽ nói. – Hân, cậu đừng giận hai anh ấy... hai anh ấy là những người rất tốt.

- Họ thật may mắn vì có em gái như cậu. - Ngọc Hân mỉm cười nói. - Mình phải đi về thôi... nơi này không phù hợp với mình.

Cô vừa bước đi thì từ phía sau, giọng nói của Vân Du nói lớn:” Rất vui vì hôm nay cậu đã chịu nói chuyện với mình rồi...”

Đôi môi Ngọc Hân hơi mỉm cười... thật ra có một người bạn cũng không phải là tệ.

Bước ra khỏi bữa tiệc trong lòng cô đầy ắp những câu hỏi vì cô gái mang tên Minh Minh kia... cô ấy chắc phải vượt bậc lắm nên mới có thể khiến hai anh em nhà họ Uy vì cô mà đấu đá nhau. Chuyện gì thật rắc rối, cô cũng không biết phải làm cách nào để bọn họ hòa thuận như đã hứa với ông. Chỉ còn cách tìm hiểu vì sao cô ấy lại thích Phong trước nhưng sau đó đến bên Vũ.

Con đường buổi tối ít người qua lại, con hẻm vắng nhà cô trước nay đều vắng vẻ như vậy. Cô đang dắt chiếc xe lên con dốc khá cao trên đường về nhà... thấy phía trước bóng dáng một chiếc xe hơi màu đen, Uy Phong đang đứng tựa lưng vào xe, gương mặt anh lộ nét u buồn nhĩ về một hướng.

- Cô... vì sao lại mặc những thứ này. - Uy Phong kéo tay Ngọc Hân lại khi cô vô tình đi ngang qua anh như không quen biết. - Mái tóc này... là như thế nào?

Ngọc Hân quay đầu cười nửa miệng... hai tay cô khoanh tay đầy thách thức mà đáp:” Anh muốn gì... muốn tôi trở thành một cô công chúa ngốc nghếch bên cạnh anh ư... phải mặc những thứ đó trên người để phù hợp với anh ư... Xin lỗi anh Uy Phong, tôi không phải lọ lem và anh cũng không phải hoàng tử trong lòng tôi.”

Uy Phong nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô mà siết lại... anh cứ ngỡ sau ngày hôm đó thì cô và anh sẽ thay đổi được cách nói chuyện, cô ta sẽ không còn chọc tức anh nữa.

Bàn tay bị siết chặt hơi đau, nhưng cô chỉ hơi nhúu mày lại không than vãn... sau đó đưa mắt nhìn anh mà nói:” Uy Phong... có phải vì tình khí kiêu ngạo của anh nên cô gái tên Minh Minh mới chọn Uy Vũ, xem ra cậu ta còn tốt hơn anh vạn lần.”

Nghe cô nhắc đến hai chữ “ Minh Minh” Uy Phong như người bất động.... Sau vài giây, anh buông tay Ngọc Hân ra quay đầu đi về phía chiếc xe hơi màu đen mà phóng đi như bay.

13. Chương 13: Cô Gái Mang Tên Minh Minh

Biệt thự Uy gia hôm nay khá ồn ào, chính là từ rất lâu rồi hai thiếu gia nhà họ Uy đã không nhìn mặt nhau, nếu có tình cờ gặp đều lảng đi như người đối diện không tồn tại. Nhưng đêm nay lại khác, toàn thể người giúp việc đều mất ngủ vì lo sợ một trong hai người bị thương.

- Mày... mày đã nói gì với cô ấy. - Uy Phong lái chiếc xe hơi màu đen vào biệt thự, nhanh chóng bước vào nhà thì thấy Uy Vũ đang ngồi chơi điện tử trên tivi mà nắm cổ áo Uy vũ lớn giọng.

Uy Vũ nhếch môi cười nhạt, anh mặc kệ Uy Phong đang uy hiếp mình mà đáp:” Nếu sợ cô ta biết, thì đừng làm.”

Một cú đâm vào mặt Uy Vũ khiến anh té ngã xuống thềm nhà. Người làm trong nhà chạy ra đỡ nhĩ thiếu gia đứng lên... Uy Vũ không cần ai giúp mà tự mình đứng lên, lau vệt máu trên môi lại cười lớn mà nói:” Đã lâu rồi nhĩ, không được anh trai chăm sóc...”

Uy Vũ bước lại gần phía Uy Phong đang nhìn anh đầy nét giận dữ, gương mặt Uy Vũ lúc nào cũng vậy đều tỏ ra không hề nghiêm túc. Cậu đưa tay phẩy phẩy lên chiếc áo vest màu lông chuột trên người Uy Phong mà nhếch môi nói:” Chỉ e đại thiếu gia nhà họ Uy đang nhầm lẫn giữa Minh Minh và Ngọc Hân.”

Chọc đúng vào điểm yếu của mình, Uy Phong thêm một lần nữa đâm mạnh vào gương mặt trắng toát của Uy Vũ... lần này là có chuẩn bị nên Uy Vũ không té xuống sàn chỉ bị đẩy về sau vài bước.

- Mày đã nói những gì với Ngọc Hân... mau nói ra. - Uy Phong định sấn tới phía Uy Vũ nhưng bị người làm ngăn lại.

- Thiếu gia, xin cậu đừng nóng giận... - Vị quản gia ngăn lại, vì sao hôm nay Uy lão gia không có ở nhà... chỉ cần lão gia nói một câu mọi việc sẽ được giải quyết dễ dàng.

- Haha... những gì cô ta nên biết.. đều tùy tiện nói ra. - Uy Vũ càng chọc giận Uy Phong hơn. - Uy Phong, anh nghĩ tìm một cô gái giống Minh Minh thì anh sẽ quên được Minh Minh ư... haha cả đời tôi cũng không cho phép anh quên những gì đã làm tổn thương cô ấy.

Uy Phong lặng người... người con gái mang tên Minh Minh ấy anh đã có lỗi với cô ấy quá nhiều. Anh không phủ nhận anh luôn nhìn về phía Ngọc Hân chỉ vì cô ấy mang một bóng hình của Minh Minh khiến anh không dứt ra được. Nhưng càng tiếp cận, anh càng nhìn ra người trước mắt mình chính là Ngọc Hân... không thể nhầm lẫn.

- Nhị thiếu gia... xin cậu đừng nhắc đến chuyện cũ nữa. - Vị quản gia nhìn thấy nét đau đớn thống khổ trên gương mặt Uy Phong mà nói.

- Haha, bác Hà... chuyện năm đó bác cũng biết rõ hơn ai hết. - Uy Vũ cười lớn. - Chính anh ta là người khiến Minh Minh tuyệt vọng mà không hề có chút ý chí nào để vượt qua bệnh tật.

Uy Phong không đáp... chỉ lê từng bước chân nặng nhọc đi về phía phòng mình... cánh cửa phòng đóng chặt lại mang theo nỗi nỗi đau giấu vào tim. Anh ngồi xuống nền đất, lưng tựa vào chiếc giường lớn, hai bàn tay ôm đầu thốn khổ... anh miên man nhớ về kỉ niệm ngày xưa.

- Anh... mình chia tay đi.

Trong một chiều mưa, anh nhận được một tin nhắn của Minh Minh - cô bạn gái đáng yêu của mình. Anh vô cùng bất ngờ gọi lại nhưng cô đã tắt máy, anh điên cuồng lao đi trong mưa để tìm cô nhưng vô vọng... Anh mệt mỏi ngồi trước một trung tâm thương mại, nhìn thấy người con gái anh yêu đang bước xuống từ một chiếc taxi... anh vui mừng đứng lên định chạy tới phía cô nhưng từ bên trong chiếc taxi kia Uy Vũ bước ra sau... hai người họ tay trong tay nhìn nhau với ánh mắt vô cùng ngọt ngào.

- Minh Minh... Vũ... hai người đang làm gì vậy? - Uy Phong bước đến đối diện hai người bọn họ.

- Phong... chúng ta chia tay rồi. Em nhận ra người em yêu chính là Vũ không phải là anh. - Minh Minh lạnh lùng nói, bàn tay nắm chặt tay Uy Vũ.

- Chúng ta vào trong thôi, anh sẽ mua cho em những thứ em thích. - Uy Vũ mỉm cười kéo Minh Minh đi.

Trong cơn mê sảng của cơn sốt hơn 40 độ, Uy Phong chỉ nhìn thấy bàn tay cô gái anh yêu đang nắm chặt bàn tay đứa em trai mà anh vô cùng yêu thương. Anh nằm liệt giường vài ngày, khi tỉnh lại liền trở thành một con người khác...

Uy lão gia đang ngồi dùng cơm cùng Uy Vũ và Minh Minh thì Uy Phong đưa một cô gái về nhà... Trên bàn ăn được dọn thêm hai phần ăn nữa, Uy Phong trước mặt Minh Minh đều tỏ ra chăm sóc và cưng chiều bạn gái mới... không để mắt đến việc Minh Minh chỉ cuối đầu ăn không ngược lên nhìn anh.

Và rất nhiều lần như vậy, anh hết mang cô gái này đến cô gái khác lưỡng lự trước mặt cô... cho đến một ngày người ta nói rằng cô đã qua đời vì bị tai nạn nhưng khi đến tang lễ của cô anh mới biết rõ rằng cô qua đời vì căn bệnh ung thư quái ác, mặc dù bác sĩ nói rằng thời gian sống của cô còn kéo dài khoảng một năm nữa nhưng không thể ngờ rằng cô lại ra đi quá nhanh như vậy.

- Chình là tại anh, anh đã khiến Minh Minh đau lòng mà mất hết niềm tin vào sự sống... cô ấy buồn xui tất cả chỉ vì những gì anh đã làm. - Uy Vũ đấm Uy Phong khi hai anh em chạm mặt, Uy Vũ đau lòng hơn ai hết... anh yêu cô gái tên Minh Minh kia nhưng chỉ dám âm thầm quan tâm cô vì biết người cô yêu là anh trai mình.

- Nếu không phải tại mày giúp Minh Minh lừa gạt... thì những ngày tháng cuối cùng kia tao đã được ở bên cạnh cô ấy. - Uy Phong đẩy em trai ra mà đấm mạnh.

- Chính là cô ấy yêu anh... không muốn anh đau lòng. - Uy Vũ tiếp tục đáp trả. - Còn anh, anh đã hành động như một đứa trẻ con, khiến cô ấy khổ.

Nỗi đau đó chất chứa trong tim Uy Phong từ tận khi ấy đến lúc anh gặp Ngọc Hân, Uy Phong vẫn không đặt bất cứ mối quan hệ với cô gái nào. Ngày gặp Ngọc Hân tông phải chân mình, nhìn ánh mắt đó... khiến anh nhớ đến Minh Minh, lần đầu tiên gặp Minh Minh cũng giẫm phải chân anh làm bẩn đôi giày của anh.

Uy Phong mở một chiếc hộp hình vuông trong ngăn bàn, anh nhìn vào những tấm ảnh anh và Minh Minh đã từng chụp chung... nhưng rồi anh lại nhớ đến hình ảnh Ngọc Hân tươi cười khi hai người ngồi trong quán hũ tiú bên đường, hình ảnh cô đứng trên sân khấu đỏ mặt với mái tóc ngắn cũn và bộ quần áo kì quái, hình ảnh cô gái bị anh bức phải nói thích anh.

Có quá nhiều thứ đang chạy nhảy trong đầu, Uy Phong nằm vật ra giường nhắm mắt lại trong một đồng hồ độn trong suy nghĩ.

Một ngày mới bắt đầu tại trường trung học Đại Uy.

Ngọc Hân vẫn đến trường bình thường mặc cho các ánh nhìn của mọi người nhìn cô mà cười khúc khích... có lẽ đêm qua bộ trang phục của cô quá ấn tượng chẳng... dù sao thì chuyện cũng qua rồi, bọn người này thật là.

- Em chào cô ạ. - Ngọc Hân nhìn thấy cô giáo chủ nhiệm đang mang một chồng tài liệu liền cuối đầu chào. - Cô có cần em giúp không ạ.

- Vậy thì tốt quá rồi, em mang hồ sơ này vào kho của trường giúp cô... đây là chìa khóa. - Cô giáo mừng rỡ nói. - Đặt ở dãy số 4 nhé, có ghi là hồ sơ lưu lại của học sinh cũ.

- Dạ. - Ngọc Hân gật gù.

Cô mang đồng hồ sơ kia vào bên trong nhà kho, nói là kho nhưng nơi này cũng khá sạch sẽ và kín cửa cao tường. Ngọc Hân mở ổ khóa bước vào đi tìm vị trí mà cô giáo đã nói.

- Đây rồi. - Cô mỉm cười đặt đồng hồ sơ lên giá.

Ngọc Hân đặt xong tập hồ liền quay đầu bước đi ra ngoài... không may tay động phải một xấp hồ sơ khác ở tầng dưới làm chúng đổ ngã xuống mặt đất.

- Thôi xong rồi. - Cô xụ mặt.

Cô cuối người xuống nhặt từng hồ sơ lên, nhưng chợt dừng lại với hồ sơ mang tên Hoàng Minh Minh - lớp 10A.

- Đây là Minh Minh mà Vân Du nhắc đến phải không nhỉ. - Ngọc Hân có chút tò mò. - Có nên xem cô ấy trông thế nào không nhỉ... không nên đâu... là riêng tư mà. - Cô lắc đầu.

Nhưng thật tình mà nói thì sự tò mò luôn chiến thắng cái tôi của con người... miệng thì nói vậy nhưng cô gái tên Ngọc Hân kia đang từ từ mở tập hồ sơ của Minh Minh ra mà xem. Trước mắt cô là một cô bé có mái tóc dài thẳng, đôi mắt to tròn nhưng không có điểm gì nổi bật lắm...sau đó nhìn thành tích học tập trong lớp 10A thì thấy cô ấy nghĩ rất nhiều.

Cô quay trở về đến lớp thì mọi người đã ngồi vào vị trí của mình rồi. Lần này hơi bất ngờ vì Uy Vũ hôm nay không xin vào phòng y tế nữa, cô đi về phía chỗ ngồi của mình không quan tâm đến hân ta, chỉ suy nghĩ về cô gái mang tên Minh Minh kia.

- Cô... vì sao biết Minh Minh. - Uy Vũ không nhìn cô mà hỏi.

Cô khẽ giật mình, nhìn sang phía hấn ta thì nhìn thấy trên môi hấn có vết sưng vẫn còn đỏ và hơi rướm máu... đêm qua đi lễ hội về hấn ta đánh nhau với ai sao?

- Đêm qua cậu bị đánh sao? - Ngọc Hân hỏi.

- Cô quan tâm tôi? - Uy Vũ ngạc nhiên đáp.

- Không, tôi chỉ muốn biết người đó là ai để đến cảm ơn họ đã giúp tôi trượt giận. - NGọc Hân không nhìn Uy vũ, hướng mắt về phía bảng.

- Bỏ đi. - Uy Vũ lại nói. - Cô chưa trả lời tôi, vì sao cô biết Minh Minh.

- Có lí do gì tôi phải trả lời anh sao? - Cô lại đáp.

- Cô biết những gì về cô ấy?

Ngọc Hân không đáp, xem như không nghe gì.

- Tôi đang hỏi cô đó. - Uy Vũ bắt đầu nóng giận.

Ngọc Hân quay mặt nhìn hấn ta, lần đầu tiên cô nhìn thấy sự nghiêm túc trên gương mặt của hấn... Minh Minh xem ra đối với hấn ta rất quan trọng, cô chỉ khẽ nói:” Cô ấy không phải bạn gái cũ của Uy Phong sao, hoặc là bạn gái cũ của anh... hai người nổi tiếng vậy toàn trường ai cũng biết.”

- Còn điều gì nữa. - Uy Vũ nghiêm giọng.

- Tôi cần phải biết điều gì nữa ư? - Cô quay mặt sang hỏi.

- Tôi hiểu rồi. - Hấn ta đáp xong, sau đó đứng lên mà nói:” Thưa thầy, em đến phòng y tế.” - Sau đó đi ra khỏi lớp trong sự ngỡ ngàng của cô.

Hấn ta không đi lên phòng y tế mà đợi cô vào lớp chỉ để hỏi những câu liên quan đến cô gái mang tên Minh Minh kia thôi sao...

Kết thúc buổi học như mọi ngày Ngọc Hân đến cửa hàng thức ăn nhanh để làm việc. Cô đang làm thì một thanh niên có mái tóc màu vang hoe, làn da trắng hơn cả da con gái và gương mặt gây gò bước vào... cô nhìn Uy Vũ mà ngán ngẩm, hấn ta lại đến ám cô.

- Chủ quán, gọi món. - Uy Vũ ngồi phịch xuống ghế, quăng chiếc cặp vào chiếc ghế bên cạnh.

Sự thu hút của Uy Vũ khiến các cô gái nhân viên trong quán phấn khởi hơn hấn, giành nhau chạy về phía hấn. Chỉ có cô là tìm công việc gì đó để làm, không phải đến để hấn gọi món.

Uy Vũ không chịu gọi món, nhìn về phía cô mà huyết sáo ý bảo cô đến.

Chị quản lý nhìn về phía cô mà gật gật.

- Quý khách, mời gọi món. - Ngọc Hân đặt menu lên bàn, biết rõ hấn đến đây phá cô làm việc.

- Mòn này. - Tùy ý chỉ.

- Quý khách có gọi thêm nước không ạ.

Hấn ta lắc đầu, nhìn về phía cô nháy mắt.

Ngọc Hân đi vào bên trong gọi món... khi mang thức ăn ra hấn lại nói.

- Không ngờ ít vậy, tôi gọi thêm vậy. - Lại chỉ tùy ý một món.

VÀ Uy Vũ làm như vậy đến món thứ 7 mà anh không hề đụng đũa vào bất cứ món nào. Anh lại huyết sáo gọi cô lại mà nói.

- Món đầu tiên dọn ra lâu rồi nên đã nguội... có thể làm nóng lại. - Uy Vũ nói.

Tuy rất tức giận nhưng cô vẫn giả lả cười mà nói:” Xin lỗi, chỗ chúng tôi không có dịch vụ đó.”

- Vậy cảm ơn.

Đợi cô đi qua thu dọn bàn bên cạnh... Uy Vũ lại huýt sáo gọi cô đến.

- Quý khách cần gọi gì nữa ạ.

- À, lần này không gọi món nữa... mà là gọi nước. - Uy Vũ cười nhếch môi, châm chọc cô.

Hiện tại... Ngọc Hân chỉ muốn hắt ta biến thành một con heo đực, sau đó vì ăn quá nhiều mà bị người ta mang đi cân kí rồi thịt không thương tiếc.

Đến lúc tính tiền thì quán cũng đã đến giờ đóng cửa. Khi cô đưa phiếu tính tiền ra thì anh lại nhìn cô khẽ cười:” Ngọc Hân này, tôi quên mang theo ví rồi... cô có thể giúp tôi trả không.”

- Anh đừng có chọc đến sự chịu đựng của tôi, khôn hồn thì nhanh chóng thanh toán và cút ra khỏi nơi này.
- giọng nói Ngọc Hân nghe chua chát, nhưng gương mặt vẫn tỏ ra tươi cười.

- Tôi với cô dù sao cũng bạn học, lại ngồi cạnh nhau chẳng lẽ thấy chết không cứu. - Uy Vũ ra vẻ van xin.

- Đúng là trơ trẽn. - Ngọc Hân tức giận bước vào bên trong mà nói. - Khách không có tiền thanh toán, chị quản lý giải quyết giúp em... trễ quá rồi em phải về đây. - Cô nói xong nhanh chóng tháo chiếc tạp dề ra mà chạy ra ngoài.

Chị quản lý gương mặt từ tươi cười trở nên hình sự bước ra ngoài...

- Quý khách, cậu ăn xong không trả tiền ư?

- Cô ấy là bạn gái tôi, trừ vào lương cô ta đi. - Uy Vũ chỉ về phía Ngọc Hân đang đi ra.

- Đây, ai là bạn gái cậu hả. - Ngọc Hân khựng lại tức giận mắng. - Chị, em không có quen cậu ta... chị mang công ta giao cho công an đi ạ.

Ngọc Hân nói xong liền bỏ ra khỏi cửa, Uy Vũ nhanh chóng đứng lên thì bị chị quản lý ngăn lại.

- Tiền của cô đây, không cần thối. - Uy Vũ mang ra một tờ polime mới cứng đưa về phía quản lý rồi chạy theo Ngọc Hân.

Chị quản lý hơi ngỡ ngàng:” Con bé ấy trong bình thường vậy... lại quen toàn những cậu đẹp trai nhà giàu nhỉ?”

- Đây. - Uy Vũ kéo chiếc xe đạp cô lại.

- Chuyện gì? - Ngọc Hân tức giận quay mặt lại.

- Nếu cô nói cô không thích Uy Phong, vậy làm người yêu tôi đi. - Uy Vũ nói.

- Tôi không có thời gian đùa giỡn với anh, mau thả tay ra tôi phải về. - Ngọc Hân không để tâm đến lời Uy Vũ nói.

- Là tôi đang rất nghiêm túc. - Uy Vũ nghiêm giọng.

Ngọc Hân quay đầu sang nhìn Uy Vũ... gương mặt anh ta là nghiêm túc thật, nhưng ai biết anh ta lại bày trò gì trêu chọc cô.

- Làm sao tôi biết anh là đang nghiêm túc hay trêu chọc. - Ngọc Hân đáp.

Uy Vũ tiến lên một bước, kéo tay cô xích về phía mình đặt lên môi cô một nụ hôn... ngay giữa ánh đèn đường chiếu sáng... khi trời mùa đông gió khẽ bay ngang qua, mái tóc ngắn ngắn của cô hơi bay bay...

14. Chương 14: Cạnh Tranh

Bầu trời hôm nay vô cùng trong xanh, ánh nắng ban sáng xua tan những làn sương mù mờ mịt. Cô dắt chiếc xe quen thuộc ra khỏi con hẻm nhỏ không tên, trời đẹp như vậy nhưng cô lại không hề muốn đến trường như mọi ngày, cô miên man nhớ lại chuyện đêm qua... lại càng không muốn chạm mặt tên biến thái ngồi bên cạnh.

- Này, tôi ở đây. - Uy Vũ đứng trước mặt cô, hôm nay hẳn ta không đi chiếc xe hơi màu đỏ nữa mà thay vào đó là chiếc xe đẹp thể thao, trên vai mang một chiếc balo màu xanh... hẳn ta đội một cái nón lưỡi trai ngược về phía sau, chân mang đôi giày thể thao vô cùng năng động.

- Cậu...làm gì ở đây chứ. - Ngọc Hân kinh ngạc nhìn Uy Vũ...

- Tôi đến để đi học cùng cô. - Uy Vũ đáp.

Ngọc Hân dắt chiếc xe đạp đi về phía Uy Vũ đang đứng đợi mình, cô lườm hắn ta rồi khẽ nói:” Cậu đi xa tôi một chút, chúng ta không quen không biết.” - Nói rồi cô lên xe chạy trước.

Uy Vũ nhếch môi cười... bắt đầu chạy theo cô.

Chuyện đêm qua...

Uy Vũ hôn cô... là một chuyện kinh thiên động địa và vô cùng không thể nào chấp nhận được. Hai anh em nhà hắn ta, nghĩ cô là loại gì thích là chạy đến hôn ư. Môi hắn vừa chạm vào môi cô đã bị cô đẩy mạnh hắn ra đến mức Uy Vũ ngã nhào ra đường.

- Cậu dám tùy tiện một lần nữa, tôi sẽ không nhẹ tay như vậy. - Ngọc Hân trừng mắt nói.

- Anh ta hôn cô thì được... còn tôi thì lại không ư. - Uy Vũ nhếch môi cười nói.

- Đồ điên. - Ngọc Hân tức giận lại không muốn phân bua với Uy Vũ, dắt xe đi nhưng hắn ta vẫn cố chấp không buông tha.

- Ngọc Hân, vì sao cô lại từ chối tôi chứ. - Uy Vũ dai dẳng.

Cô không đáp chỉ hướng mắt đi thẳng.

- Phải cho tôi biết lí do chứ. - Vẫn không chịu bỏ cuộc.

Cô ngừng lại, quay mặt về phía Uy Vũ... cô nhìn hắn từ đầu đến chân liền nói.

- Trước tiên là tôi không thể nào thích nổi cái mái tóc cháy nắng của cậu, nhìn nó như một tổ quạ vô cùng kinh dị. Tôi không thích cái chiếc xe hơi màu đỏ quá chói lóa kia của cậu... có vẻ cậu đã hết màu để chôn. Tôi không thích cái điệu cười nhếch môi, cái nháy mắt như một tên điên và cuối cùng là cái bản tính không thua gì kẻ thần kinh... À không, vẫn còn nữa... tôi ghét cái kiểu mặc đồng phục của cậu, ghét cái bộ dạng cậu xách chiếc túi xách như một kẻ chán đời, ghét luôn cái thời trang rách rưới mà cậu đang mặc. - Ngọc Hân làm một hơi. - Như vậy đã đủ lí do tôi không hề có một chút tình cảm gì với cậu chưa nhỉ.

Cô bước đi... để lại trong lòng Uy Vũ như bị rơi xuống vực thẳm. Phong cách của anh chưa có bất kì cô gái nào chê thắm hại như cô ta.

- Này, cậu xem hôm nay tôi có khác mọi ngày không? - Uy Vũ đạp xe song song cô mà nói.

Cô quay sang nhìn Uy Vũ... hắn ta bỏ chiếc nón lưỡi trai trên đầu xuống, mái tóc đã được nhuộm lại màu đen, thật không dám nghĩ đêm qua cô chỉ tùy tiện chê bai hắn từ đầu đến chân thì hắn ta liền thay đổi.

- Uy Vũ... cậu biết không, đêm qua tôi chỉ tùy tiện nói mà thôi. - Ngọc Hân bật cười đáp. - Thật ra tôi không thích cậu là vì một lí do khác.

- Cô.... - Uy Vũ bị cô chọc tức.

- Tôi không thích mẫu đàn ông dễ dàng thay đổi bản thân chỉ vì một cô gái, đàn ông phải giữ vững lập trường của mình như thế sau này mới thành công. - Ngọc Hân lại nói. - Còn cậu, đúng là còn khá trẻ con.

- Ngọc Hân, cô nghĩ mình là ai... - Uy Vũ gặng giọng.

- Tôi không là gì cả, đối với cái thế giới rộng lớn này tôi còn chưa bằng một hạt cát... - Cô nhìn lên bầu trời mà nói. - Nhưng Vũ, phong cách hiện tại của cậu cũng không đến nỗi nào.

Ngọc Hân dắt xe vào tầng hầm gửi xe... để lại Uy Vũ đứng trước cổng trường mang đầy sự tức giận.

Cô bước vào trong tầng hầm liền chú ý một chiếc xe hơi màu đen khá quen mắt, hôm nay anh ta đến trường ư... nhớ lại sau đêm lễ hội của trường anh ta bỗng dừng tìm cô rồi bỏ đi một cách kì lạ. Cô nhìn qua chiếc xe hơi màu đen kia, nhưng cuối cùng cũng phớt lờ mà quay đi.

Lớp 12A rất đông các nữ sinh ở bên ngoài tụ tập nhìn vào, giống như là bên trong có hiện tượng gì đó lạ lắm. Cô chen mãi cũng không thể đi qua đám đông kia mà đến lớp 12B của mình. Đến khi một người nhào vào người cô, khiến cô té ngã vào cửa lớp 12A. Mọi ánh mắt bên trong lớp nhìn vào cô, có cả Uy Phong.

- Cậu không sao chứ. - Thanh Duy nhanh chóng chạy đến đỡ cô đứng lên.

- Không sao, cảm ơn cậu. - Ngọc Hân lùi ra xa Thanh Duy một chút.

- Ngọc Hân, có vẻ như khó mà đi qua đám đông ngoài kia. - Vân Du ngán ngẩm nhìn đám đông bên ngoài, sau đó lại nhìn sang Uy Phong. - Anh Phong... anh đến lớp liền xảy ra tình trạng này.

Uy Phong không đáp lời Vân Du, chỉ nhìn về Ngọc Hân với mái tóc ngắn ngắn trên đầu... nhưng nhìn kĩ cô ta cũng khá hợp với mái tóc này. Ngọc Hân không nhìn về phía anh, cô muốn tránh né cái nhìn từ anh.

- Mình về lớp đây. - Cô bước ra khỏi lớp 12A.

Tiếng chuông vào giờ học như giải quyết được mọi việc, bọn con gái đứng bên ngoài nhanh chóng chạy về lớp của mình khiến đám đông được giải tán. Cô cũng nhanh chóng quay về lớp 12B bên cạnh, cô có cảm giác ánh mắt của Uy Phong vẫn đang nhìn vào mình, như muốn thiêu đốt cô...

Hôm nay có vẻ như Uy Vũ không đến trường, không thấy chiếc balo màu xanh đặt trên bàn cậu ta, như vậy cũng tốt cô không phải cảm thấy khó khăn khi đối diện với anh em nhà họ nữa. Ngọc Hân luôn suy nghĩ đến lời hứa với ông, cô thật sự không có khả năng làm việc đó... ngay cả nhìn cô còn không dám nhìn Uy Phong.

Giờ ra chơi, cô đi vào bên trong nhà vệ sinh để rửa mặt một chút... khi bước ra ngoài đã nhìn thấy Uy Phong đang đứng bên ngoài như chờ đợi ai đó. Cô đi ngang qua anh thì anh bước lên phía trước bàn tay nắm lấy tay cô mà lôi đi.

- Đây... anh kéo tôi đi đâu hả?

- Nếu cô muốn mọi người chú ý hãy nói lớn lên đi. - Uy Phong đáp.

Ngọc Hân đành im bất... lần trước chẳng phải vì anh ta hôn cô mà bị đánh đến phát ốm, cô thật chẳng muốn tự chuốc thêm phiền phức. Anh đưa cô lên trên sân thượng của trường học, gió trên sân thượng rất mạnh... chiếc váy cô bay theo chiều gió, tóc của anh và cô đều bị đánh tung tóe.

- Anh kéo tôi lên đây để làm gì. - Ngọc Hân nói.

- Cô nghe cho rõ những lời tôi chuẩn bị nói đây. - Uy Phong đưa hai tay lên vai cô, giữ chặt cô đối diện anh, ánh mắt nhìn sâu vào mắt cô. - Tôi yêu em, chính là em Ngọc Hân.

Trong một giây nào đó, trái tim bé nhỏ của cô như ngừng đập khi nghe câu nói kia từ cửa miệng anh. Tuy nhiên, trong suy nghĩ của cô hai người không bao giờ xuất hiện cái thứ gọi là tình yêu, cô tự ép bản thân mình không phù hợp, tự cho rằng anh và cô ở hai thế giới khác nhau.

Cô đứng im bất động nhìn vào đôi mắt anh, anh từ từ cúi đầu xuống về phía gương mặt cô... nhưng bờ môi chưa kịp chạm phải môi cô thì giọng cười từ trong miệng cô chọt vang lên.

- Hai anh em nhà họ Uy các người, ngay cả trêu đùa người khác cũng có một kiểu... anh nghĩ anh cũng thích hôn anh ư. - Cô bước lùi về phía sau một bước, đưa ra lời châm biếm.

- Hân... tôi không trêu đùa em. - Uy Phong đáp.

- Tôi không tin. - Ngọc Hân lắc đầu.

- Tôi cũng không tin. - Từ phía góc khuất của sân thượng, một giọng nói quen thuộc vang lên... Uy Vũ đứng lên đi về phía hai người họ đang đứng mà nói tiếp- Tôi không tin anh yêu cô ta.

Ngọc Hân kinh ngạc nhìn Uy Vũ... hắn ta làm gì ở đây... Gió mạnh thổi bay mái tóc màu đen của Uy Vũ, hắn ta đã cởi chiếc áo vest đồng phục ra ngoài nên trên người chỉ còn chiếc áo sơ mi bay theo cơn gió, hai tay được đặt vào bên trong túi quần tây sau đó đặt một tay lên vai Uy Phong mà vỗ vỗ nhẹ nhếch môi nói: "Anh trai, chúng ta phải cạnh tranh công bằng chứ nhỉ."

- Cạnh tranh. - Uy Phong đưa mắt nhìn Uy Vũ.

- Em cũng rất thích Ngọc Hân... lí do thì cũng giống như anh. - Uy Vũ nhìn về phía Ngọc Hân mà nói: "Chẳng phải anh em chúng ta có chung sở thích sao?"

- Hai người ở đây mà nói chuyện với nhau, tôi phải về lớp. - Ngọc Hân quay đầu bước đi để lại hai anh em nhà họ Uy đứng đó nhìn theo bóng dáng cô khuất đi sau cánh cửa

Uy Phong bề ngoài chừng chạc nam tính, sự tài giỏi của anh nổi tiếng khắp cả ngôi trường Đại Uy này, còn Uy Vũ bề ngoài trẻ con hay cười đùa chọc người khác nhưng trong lòng chất chứa nhiều nỗi đau buồn u uất khó ai mà khiến anh tan biến. Hai con người đó đang đứng trên sân thượng đầy gió mà nhìn nhau không ai nói với ai một lời nào, vì họ có nhiều thứ để nói nhưng hiện tại nói ra cũng không còn ý nghĩa gì.

- Vũ, đừng làm những việc không có ý nghĩa gì nữa... - Uy Phong khẽ nói.

- Không có ý nghĩa ư. - Uy Vũ cười lớn... - Tất nhiên đối với anh thì Minh Minh không hề có ý nghĩa gì, nhưng tôi nhất định sẽ không cho anh hạnh phúc bên bất cứ cô gái nào.

- Ngọc Hân không giống những người con gái khác... - Uy Phong nói. - Nếu mày làm tổn thương cô ấy, tao sẽ không tha ày.

- Anh yêu cô ta cũng chỉ bởi vì cô ta mang hình bóng của Minh Minh mà thôi... Nhưng đối với tôi Minh Minh đã chết đi trong sự đau đớn thốn khổ, còn cô gái kia không bao giờ xứng đáng thay thế vị trí của Minh Minh...

Uy Phong đâm mạnh vào mặt Uy Vũ nói lớn: "Minh Minh đã mất rồi, mày hãy để cô ấy yên nghỉ đi... đừng mang cô ấy ra để làm lí do cho những bốc đồng của mày nữa. Tao chưa bao giờ xem Ngọc Hân là Minh Minh... hai con người họ hoàn toàn khác nhau."

Anh nói xong thì tức giận mà bỏ đi về phía cửa ra vào, để mặc Uy Vũ đang nằm trên sân thượng mà cười lớn... giọng cười như lạc đi của Uy Vũ chỉ có trời thấu. Anh nhìn lên bầu trời xanh trong, anh nhớ nụ cười của Minh Minh, nhớ lần cuối cùng cô nhìn anh trong sự đau đớn về thể xác và tinh thần... giọt nước mắt từ bờ mi lăn ra...

Đối với Ngọc Hân, trái tim cô tất nhiên không phải làm từ sỏi đá... nó cũng chịu ảnh hưởng của các dây thần kinh trên não. Vậy nên không hiểu sao từ khi bước xuống khỏi sân thượng trái tim cô đập mạnh liên hồi... là đập mạnh vì lời tỏ tình của Uy Phong hay là Uy Vũ... ôi hai cái con người nhà họ Uy đó khiến cô không còn làm chủ được cảm xúc nữa. Ngọc Hân gục đầu xuống bàn, cô phải quên hết đi... bọn họ không phải dành cho cô.

Đêm hôm đó trên đường đi về nhà, Ngọc Hân dắt xe lên con dốc quen thuộc... ánh đèn chập chờn lúc sáng lúc tắt khiến cô cảm thấy hơi ghê sợ. Sau cơn mưa ban chiều, nên nơi này còn trở nên ẩm ướt vào vắng vẻ hơn mọi khi. Nhìn trên đoạn đường chỉ có một mình bóng dáng cô mà thôi... ấy vậy mà cô nghe phía sau có tiếng bước chân... càng lúc càng lại gần mình hơn. Ngọc Hân lại khá nhát gan, về khoản tâm linh thì không bao giờ dám nghe truyện ma... cô không dám quay đầu lại chỉ vì sợ sẽ nhìn thấy thứ không nên thấy, cứ thế mà bước chân đi nhanh hơn.

Một bàn tay lạnh ngắt đặt lên vai cô, Ngọc Hân lạnh hết sống lưng... bàn chân rung rẩy không thể bước đi được nữa.

- Hân, là tôi. - Một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Uy Phong. - Ngọc Hân thốt lên. - Anh dọa ma tôi đó hả.

Uy Phong chỉ kịp chạm tay vào người Ngọc Hân rồi đổ sập lên người cô. Ngọc Hân nhanh chóng ôm chặt lấy toàn thân anh ta.. mùi rượu trên người anh bốc lên nồng nặc. Không biết xử lý thế nào, đành hất anh ta nằm giữa đoạn đường vẫn còn ẩm ướt.

- Uống rượu say thì đi về nhà mình đi, tìm tôi để làm gì chứ. - Cô lay lay toàn thân anh nhưng anh dường như đã quá say.

- Đây... tôi phải về nhà rồi... anh mau về nhà đi. - Cô lại nói. - Tôi về trước nhé, khi nào tỉnh lại thì nhanh chóng về nhé.

Có chút lòng từ bi thương hại, cô kéo anh vào trong lề đường nằm khéo thì xe đi ngang qua cán chết anh ta, chỉ tội nghiệp cho người tông phải anh. Cô đi về nhà nhưng trong lòng có chút bất an, lại nghĩ đi nghĩ lại mặc kệ mà thôi, ai bảo anh ta tự tìm đến.

- Chị hai về rồi ạ. - Ngọc Diệp reo lên.

- Ủ, hôm nay Ngọc Diệp đi học vui chứ. - Ngọc Hân ôm lấy em gái mà nói.

- Không vui lắm ạ, bố của bạn em vừa mới qua đời nên cả lớp đều chia buồn cùng bạn ấy. - Ngọc Diệp nói.

Ngọc Hân mỉm cười, từ ngày Ngọc Diệp đến ngôi trường tiểu học Đại Uy thì em gái cô không còn bị ức hiếp và kết giao được với rất nhiều bạn bè, cô cũng phải công nhận môi trường giáo dục ở những trường danh tiếng không phải là hữu danh vô thực.

- Em nghe bạn bè trong lớp nói, ba của bạn ấy đi tiếp khách hàng uống say ngất xỉu giữa đường vắng không ai giúp đưa về nhà... ngủ một đêm ngoài trời lạnh bị trúng gió mà chết. - Ngọc Diệp có vẻ lo sợ. - Thật là nguy hiểm chị nhỉ.

Ngọc Hân nghe em gái mình hơi thì hơi giật mình...

- Chị ra ngoài một chút, em đóng cửa lại đến khi nào chị về nhé. - Cô nhanh chóng chạy ra nơi gặp phải Uy Phong khi nãy.

Đúng là không ai thích dính vào một tên say sấn cho lắm nên anh ta vẫn nằm y nguyên chỗ cũ nơi mà cô kéo vào trong lề đường. Cô đưa tay lay lay người anh gọi:” Đây, dậy về nhà anh đi... Uy Phong.”

Hơi nóng từ người anh ta lan sang bàn tay cô, Ngọc Hân rụt rè đưa tay mình lên trán anh...

- Nóng quá. - Cô khẽ thốt lên.

Đúng là làm người tốt cũng thật là cực thân. Anh ta cao như vậy, cô thấp như vậy... anh ta to lớn như thế còn cô lại nhỏ bé như thế vậy mà cô phải dùng mọi cách từ lôi, kéo, lách đẩy để đưa anh ta về đến nhà mình thì mồ hôi trên người cô cũng đổ ra như vừa mới tắm xong.

Từ phía xa, vị quản gia ái ngại nhìn Uy lão gia mà nói.

- Lão gia... đại thiếu gia có vẻ phải chịu cực rồi.

- Không sao, con đường đi đến tình yêu thường chông chênh và đầy thử thách. - Uy lão gia nhìn cách mà Ngọc Hân đưa cháu trai yêu quý mình về nhà thì không thể không xót nhưng còn hơn con bé lạnh lùng mặc kệ.

- Lão gia tin tưởng cô bé đó như vậy sao?

- Con bé đó sẽ khiến Uy Phong vượt qua được cái cảm giác tội lỗi mà nó nghĩ nó buộc phải gánh lấy... hãy để tình cảm bọn trẻ tự nhiên đến, chúng ta đã già rồi. - Uy lão gia nói xong thì chiếc xe hơi cũng lặn bánh vụt đi trong màn đêm tĩnh lặng.

15. Chương 15: Kế Hoạch Của Uy Vũ (1)

- Ngọc Diệp, mau ra giúp chị với. - Ngọc Hân kéo Uy Phong về đến đầu cổng thì khẽ gọi, cái tên này cao to để làm gì khiến cô mệt chết đi được, nhưng để hấn chết ở đó thì quá là nhẫn tâm ác độc, chẳng phải mẹ cô đã nói rằng sống trên đời này phải biết thương người ư.

Cả hai chị em vất vả lắm mới đưa Uy Phong lên được chiếc giường nhỏ duy nhất của ngôi nhà hai em chị sống qua ngày. Uy Phong xem ra đã khá là say không còn hay biết điều gì, cô lấy chiếc khăn lau vết mồ hôi trên trán anh rơi xuống, có lẽ lúc này nằm ngoài gió lạnh nên đã bị sốt rồi, quần áo trên người Uy Phong cũng thấm ướt và khá bẩn đi vì quá trình vận chuyển của cô quá đặc biệt... nhưng mặc kệ anh ta thôi, cô làm sao có thể giúp anh ta cởi bỏ trang phục trên người được chứ.

Càng đêm, cơ thể anh càng nóng hừng hực... toàn thân anh rung rẩy, đôi môi khô lại đổi màu.. Ngọc Hân thật lòng nhìn Uy Phong có chút lo lắng, nếu anh ta chết trong nhà cô chẳng phải mang họa hay sao? Giờ này để Ngọc Diệp ở nhà một mình cùng tên đàn ông đang sốt à đến nhà họ Uy gọi người lại không thể được... Cô lo lắng lại tiếp tục sờ lên trán anh, hơi nóng từ cơ thể anh truyền sang bàn tay cô... Ngọc Hân hơi giật mình...

- Không phải là nóng như vậy chứ?

Nhìn thấy bộ trang phục ẩm ướt... bàn tay có đôi chút ngần ngại nhưng không còn cách nào khác, nếu anh ta cứ mặc nó trên người thì có lẽ ngày mai tại nơi này sẽ còn một cái xác không hồn mất.

Từ từ trút bỏ trang phục của Uy Phong... tuy hẳn ta mê man bất tỉnh nhưng cô thật sự là đang rất tỉnh táo. Cô quay mặt đi chỗ ửng lên khi vô tình nhìn thấy bờ ngực trắng sứ chắc, cơ thể sáu múi lộ ra sau lớp áo sơ mi khiến Ngọc Hân có chút bối rối.

Cô đã giúp anh cởi chiếc áo ra... nhưng quan trọng chính là phần dưới. Cô thật tâm không thể nào hạ thấp bản thân mà cởi bỏ quần của một nam nhân trong lúc anh ta không có một sự phòng bị hay phản kháng nào. Cuối cùng Ngọc Hân quyết định rất táo bạo... chính là tắt đèn hành động, cả bản thân cô sẽ không nhìn thấy gì.

Cô từ từ cởi bỏ chiếc thắt lưng bằng da của Uy Phong... mẩn mò trong bóng tối để kéo hai chiếc ống quần ướt sũng kia ra khỏi đôi chân dài của anh. Cô đã thử qua rất nhiều công việc nhưng có thể nói đây chính là việc khiến cô mất rất nhiều tâm trí và cạn sức nhất.

Thật ra là lỗi của bóng tối, là cô không hề cố tình. Khi cô quay lại mở đèn thì vấp phải cạnh giường mà ngã nhào vào người anh... bàn tay cô chạm vào thứ không nên chạm, tuy không biết đó là gì nhưng khi chạm vào người anh ta đã khiến cô giật nảy người mà hét lên. Ánh đèn được mở sáng, Ngọc Diệp nhìn thấy chị đang nằm với một tư thế thật kì lạ... còn cái anh trai say xỉn kia vẫn nhắm mắt nhưng trên người chỉ còn sót lại một chiếc quần hình tam giác.

- Chị... có chuyện gì mà chị hét vậy ạ. - Ngọc Diệp ngây thơ hỏi.

Ngọc Hân khi mở sáng đèn mới biết thứ mình đang bám vào chính là thứ gì... cô vội rút tay về gương mặt đỏ như gấc trong lòng liền mắng chửi tại sao lại rước cục nợ này về nhà... Trời ơi thật là xấu hổ mà.

- Không có chuyện gì đâu, em đi ngủ đi. - Ngọc Hân dùng chiếc mềm mỏng quàng tùy tiện lên người Uy Phong, gương mặt đỏ au nhìn em gái nói.

- Anh ấy làm sao vậy ạ. - Ngọc Diệp hỏi.

- Anh ấy mặc trang phục ướt nên bị sốt, chị chỉ giúp ta anh bớt sốt thôi. - Cô đáp. - Em mau đi ngủ đi, mai còn đi học mà.

Ngọc Diệp vâng lời mà bước về tấm chiếu mà cô bé lót tạm dưới sàn, vì chiếc giường mà chị em cô hay ngủ đã bị vị khách không mời kia chiếm trọn... nhưng anh ấy xem ra không phù hợp cho lắm nhỉ, đôi chân còn dư ra mà gác lên thành giường.

Cởi bỏ bộ quần áo ướt, cộng thêm được Ngọc Hân lau mồ hôi và thấm khăn cho cả một đêm khiến cô thể anh từ từ hạ sốt. Vào lúc nửa đêm, Uy Phong giật mình tỉnh lại đã nhìn thấy mình nằm trong một căn nhà xa lạ, nhưng khi thấy Ngọc Hân đang ngủ gục bên cạnh anh... bàn tay vẫn còn cầm chiếc khăn thì khẽ mỉm cười... Cơn sốt khiến anh lại tiếp tục mê man vào trong giấc ngủ, bàn tay nắm chặt lấy tay cô.

Vì thói quen nên buổi sáng cô tỉnh dậy rất sớm mặc dù đêm qua vất vả cả một đêm. Nhìn anh vẫn còn đang ngủ, bàn tay vẫn nắm lấy tay cô... Ngọc Hân nhanh chóng rút tay mình ra khẽ nói: "Sốt cao như thế mà vẫn thích lợi dụng."

Cô bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, vì cả ngày bên ngoài nên cô thường tranh thủ chăm sóc Ngọc Diệp vào bữa sáng. Nhưng hôm nay phải làm ba phần, thiết nghĩ cứu người thì cứu cho trót... anh ta đêm qua say xỉn như vậy có lẽ thức dậy bụng rất cồn cào. Bữa sáng được dọn lên chiếc bàn nhỏ, cũng là lúc mặt trời ló dạng lên cao, tiếng chim ríu rít bên ngoài tìm mỗi đùa giỡn.

- Chị Hai, một ngày vui vẻ. - Ngọc Diệp mỉm cười nhìn Ngọc Hân nói.

- Ủ, mau đến ăn sáng đi nào... nhanh còn đến trường.

- Dạ... nhưng chị ơi có gọi anh trong kia ăn sáng không ạ. - Ngọc Diệp nhìn vào bên trong. - Nhưng trang phục anh ấy vẫn còn ướt sũng, anh ấy sẽ mặc thứ gì ạ.

Đó chính là điều mà Ngọc Hân không nghĩ tới... quần áo đêm qua cô mang đi giặt nhưng đến hôm nay vẫn chưa khô kịp, hẳn ta vừa sốt như vậy để mặc quần áo ướt chẳng khác nào đưa thuốc độc cho người đang bị bệnh.

Không đợi Ngọc Hân và Ngọc Diệp lo lắng suy nghĩ, từ bên ngoài đã có một đoàn người mang quần áo và ba lô đến cho Uy Phong. Họ tùy tiện vào nhà cô, đi vào bên trong nơi Uy Phong đang nằm mà đặt xuống, sau đó liền có người ngăn màn cho anh ta thay đổi trang phục.

Cô mỉm môi khẽ nói:” Mình cứ ngỡ anh ta là công chúa.”

Uy Phong sau khi thay đổi trang phục thì người làm nhà họ Uy cũng rời khỏi căn nhà của cô, anh bước ra ngoài thì nhìn thấy ánh mắt với nhiều sự ngạc nhiên của Ngọc Diệp và ánh mắt đầy xem thường của Ngọc Hân. Nhìn thấy trên bàn ăn được dọn ba phần ăn thì tự nhiên ngồi xuống bàn.

- Nào, ăn sáng thôi. - Uy Phong nói.

- Có ai mời anh ư? - Ngọc Hân đáp.

- Tôi đang tự hỏi đêm qua ai đã cởi bỏ trang phục trên người tôi ra nhỉ? - Uy Phong hơi cười nhìn Ngọc Hân.

Cô vội chạy đến đưa miếng trứng mà anh đang gấp trên tay vào miệng anh, cô khẽ nói nhỏ nhưng rít lên:” Anh ăn cho nhanh rồi rút khỏi đây.”

Ngọc Diệp suốt bữa ăn sáng đều nhìn Uy Phong không dứt, đến lúc Uy Phong cũng cảm thấy có chút kì lạ... anh ăn xong phần của mình liền nhìn Ngọc Diệp mà nói:” Cô bé... vì sao lại nhìn anh chăm chăm như vậy.”

- Anh là bạn trai của chị Hân ạ. - Ngọc Diệp hỏi.

- Không phải. - Ngọc Hân nói nhưng Uy Phong lại đáp. - Đúng là như vậy.

- Vậy thì tốt quá ạ. - Ngọc Diệp hớn hỏ. - Sắp đến trường em sẽ tổ chức cuộc thi bố và con gái. Cô giáo nói em có thể mời bạn trai của chị gái thi cùng.

Ngọc Hân thoáng buồn trước sự hớn hỏ của Ngọc Diệp...

- Nếu chị em cho phép, anh sẽ cùng em thi. - Uy Phong mỉm cười đáp. - Cô bé đáng yêu.

Ngọc Diệp quay sang nhìn cô ra vẻ nài nỉ... Ngọc Hân muốn em gái không thua thiệt các bạn, cũng muốn mang lại một chút niềm vui cho Ngọc Diệp nên đành gật đầu.

Bữa ăn sáng hoàn thành trong vui vẻ và ánh mắt hạnh phúc của Ngọc Diệp. Ngọc Hân dắt chiếc xe đạp của mình ra ngoài và chuẩn bị đi tới trường.

- Xe tôi ở phía ngoài, đi cùng chứ. - Uy Phong nói.

- Không cần, tôi tự mình đi được. - Ngọc Hân đáp.

- Dù sao cũng cùng đường... xem như tôi cho cô quá giang vậy. - Uy Phong nói tiếp.

- Tôi cảm thấy thoải mái hơn khi đi xe của mình. - Cô từ chối rồi đi lên phía trước.

Trong lòng có chút tức giận, xe của anh lại không thoải mái hơn chiếc xe đạp cũ nát của cô ta ư... thật là biết cách chọc giận người khác. Anh nhanh chân bước ra khỏi con hẻm trước khi Ngọc Hân dắt xe ra ngoài.

Uy Vũ biết một khi cô đã quyết thì khó lòng mà thay đổi, anh bước theo chiếc xe đạp của cô để ra khỏi con hẻm nhỏ... tiến lên chiếc xe hơi đậu sẵn phía trước. Ngặt một điều, Uy Phong không thể khởi động chiếc xe... vì sao lại dở chứng ngay lúc này chứ thật là khá là mất mặt mà. Nhưng khi nhìn thấy cô vừa đi từ bên trong con hẻm ra ngoài, anh khẽ mỉm cười bước xuống xe đi về phía cô.

- Hân... người ta nói giúp người nên giúp cho trót, xe tôi hiện tại không thể nổ máy, giờ thì đã quá trễ rồi, nơi này cũng không gọi được taxi... có thể cho tôi đi nhờ xe cô không? - Uy Phong mỉm cười nói.

Ngọc Hân có chút hoảng hốt... anh ta dám ngồi lên xe cô ư, hoặc là anh ta đang muốn trêu chọc cô. Cô nhìn thấy cái nét nài nỉ của anh thì trong lòng cũng có chút hoài nghi, nhưng thôi dù sao cũng đã lỡ giúp.

- Anh biết chạy xe đạp chứ. - Ngọc Hân nghi ngờ nói. - Tôi không thể chở nổi anh đâu.

- Biết... biết... - Uy Phong gật đầu.

Cô ngồi xuống chiếc yên sau khẽ nói:” Đi thôi kéo trễ giờ.”

Uy Phong ngồi lên chiếc xe đạp của cô, đã khá lâu rồi anh không đi loại xe này nên có chút lạng khiến cô nhiều phen đau tim, chỉ là lo sợ anh ta tông vào cột đèn mà hỏng xe cô. Lại nói, anh ta thường xuyên thắng gấp như vậy cũng không biết là vô tình hay cố ý khiến cô chú ý vào chiếc lưng dài của anh.

- Anh có thật sự biết chạy không đó. - Cô hét lên. - Xe của tôi có chuyện gì, anh chết với tôi.

- Tôi nói thật... cô nên cho chiếc xe này vào viện bảo tàng. - Uy Phong lắc đầu. - Cô nhìn cổ lái đã lệch sang một bên.

- Anh đang đi nhờ đó, không thích có thể xuống. - Ngọc Hân mắng.

- Còn cả cô nữa, bớt ăn đi... người gì mà nặng như heo. - Uy Phong trêu chọc.

- Đây, anh có phải đàn ông không hử... đạp xe một chút đã than vãn. - Ngọc Hân tức giận. - Tôi thật hối hận khi đồng ý cho anh đi nhờ.

Uy Phong ngồi đằng trước khẽ cười, cô gái ngồi phía sau hiện tại có lẽ đang rất tức giận, đôi mắt đỏ có lẽ đang long lên to tròn.

- Dừng lại. - Ngọc Hân hét lên.

Uy Phong giật mình thắng gấp lại khiến cô ngã nhào vào người anh. Có chút bối rối nhưng sau đó vài giây cô liền nhảy xuống xe mà nói:” Gần đến trường rồi, anh đi bộ vào trường đi. Tôi không muốn mọi người nhìn thấy tôi và anh đi cùng nhau, họ sẽ hiểu nhầm.”

Uy Phong bước xuống xe, bàn tay anh đưa về phía tay cô đang nắm lên chiếc xe khẽ nói:” Chuyện hôm qua tôi nói, cô có thể suy nghĩ hay không?”

Ngọc Hân rút tay ra khỏi tay anh... tim cô bắt đầu đập mạnh khi anh nhắc lại chuyện ở sân thượng. Nhưng thật ra trong lòng cô, anh và cô là một chuyện không thể đã vậy cô còn rất là ghét anh... người đã lấy đi tất cả của cô, quả thật cô chỉ muốn anh biến ra khỏi cuộc đời mình.

- Tôi... xin...!

Cô chưa kịp nói hết câu... chính là cô muốn nói câu từ chối nhưng chưa kịp nói ra đã bị nụ hôn của anh chặn lại. Ngay giữa con đường rất nhiều người qua lại, anh ta lại hôn cô.

- Không cần phải trả lời, tôi sẽ khiến em yêu tôi. - Uy Phong nói xong, xách chiếc balo mà mỉm cười bước đi.

Như một con người hoàn toàn bất động, tim cô đập mạnh liên hồi... chỉ khi anh bước đi thì cô mới giật mình.

- Đây... anh... tên biến thái kia... ai cho anh hôn tôi hử? - Ngọc Hân hét lên.

Uy Phong không quay lại... xách chiếc balo vừa đi vừa bật cười.

Hôm nay lớp 12A lại có rất đông người bu quanh trước cửa lớp và các cửa sổ, cô thật sự không thể nào hiểu nổi bọn người này nữa... hử ta thì có gì tốt đẹp chứ.

- Hân, gặp em thật là may, em giúp cô mang những hồ sơ này đến nhà kho giúp cô nhé, vẫn là vị trí lần trước.

- Dạ. - Ngọc Hân ôm tập hồ sơ trên tay, như vậy cũng tốt khi cô quay lại thì bọn người này có lẽ đã giải tán vì đến giờ vào lớp.

Cửa kho không khoá, cô cảm thấy có chút kì lạ... Có lẽ là người nào ra ngoài nên bất cẩn không khoá nhỉ. Cô vừa bước vào bên trong thì cánh cửa kia liền đóng lại... cô nghe thấy tiếng ổ khoá bấm lại.

- Này... có người bên trong mà... này. - Cô hoảng hốt quay lại nói.

Bên ngoài nghe tiếng bước chân chạy đi... nhưng không có bất kì tiếng đáp lời nào.

Khi này vì quá bất ngờ nên Ngọc Hân làm rơi tập hồ sơ xuống đất, giờ biết cũng không có cách nào ra ngoài nên trước tiên phải nhặt hồ sơ lên đặt vài vị trí rồi sẽ đợi ai đó đi ngang mà giúp mình.

Cô cuối đầu xuống nhặt từng tập hồ sơ lên, mang đến đặt vào vị trí rồi tiếp tục chạy ra phía cửa đập mạnh gọi người đến cứu mình nhưng không nghe có ai ở bên ngoài.

- Gọi làm gì, nơi này không có ai đi ngang qua đâu. - Một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Uy Vũ. - Ngọc Hân ngạc nhiên quay lại nhìn về phía giọng nói phát ra.

Uy Vũ đang ngồi tựa lưng vào một chiếc kệ, trên tay cầm một tập hồ sơ... gương mặt đầy nét ưu tư.

-Vì vậy, bớt ồn ào đi. - Uy Vũ đưa mắt nhìn về phía Ngọc Hân.

Tuy hân ta nói vậy nhưng cô vẫn ra sức gọi cho đến khàn giọng vẫn không ai nghe thấy... Cô bất lực tìm một góc ngồi xuống, đôi mắt nhìn về phía Uy Vũ...

- Cậu đến đây làm gì vậy? - Cô hỏi.

- Thăm người quen. - Uy Vũ đáp.

- Thăm người quen ư? - Ngọc Hân thắc mắc. - Tôi không hiểu lắm.

Uy Vũ quăng tập hồ sơ trên tay vào người Ngọc Hân mà nói:” Đây là người quen của tôi.”

Ngọc Hân nhìn qua chính là hồ sơ học sinh của Minh Minh...

- Có lẽ anh đã rất buồn. - Ngọc Hân khẽ nói.

Uy Vũ nhếch môi cười, anh cuối người xuống về phía Ngọc Hân... Cô có chút đề phòng, hai anh em nhà họ Uy khiến cô thật sự quá lo sợ. Tuy nhiên, Uy Vũ chỉ nhếch môi nhìn cô, rồi đưa bàn tay giặt lấy tập hồ sơ của Minh Minh trên tay cô mà nói.

- Dù sao cũng bị nhốt ở đây... cô có muốn nghe chuyện gì xảy ra giữa tôi, Minh Minh và anh trai tôi không?

Ngọc Hân xem ra khá tò mò liền đáp:” Anh kể đi.”

- Là tôi đã cướp bạn gái của anh trai tôi. - Uy Vũ khẽ cười lớn. - Nhưng cuối cùng tôi vẫn không có được cô ấy... cô ấy đã ra đi mãi mãi.

- Cậu thật là trơ trẽn. - Ngọc Hân mắng. - Vì sao lại phá vỡ chuyện tình của anh ấy chứ, cậu là em trai anh ấy mà.

- Bởi vì tôi thích cô ấy. - Uy Vũ nhìn về phía Ngọc Hân mà nói. - Và hiện tại, tôi cũng sẽ cướp cô trong tay anh ta... giống như gần hai năm trước.

- Tôi và cô gái ấy không giống nhau. - Ngọc Hân lắc đầu.

- Không đâu... hai người rất là giống nhau. - Uy Vũ cầm tập hồ sơ chứa bức hình của Minh Minh đưa trước mắt Ngọc Hân.

16. Chương 16: Điểm Yếu Của Cô

Ngọc Hân không thèm nhìn của tập hồ sơ của Minh Minh, cô đã xem nó nhiều lần và cũng chẳng có gì đáng xem nữa. Ánh mắt cô nhìn về phía Uy Vũ, lấy tay hất bàn tay anh ta đang đưa tập hồ sơ trước mặt mình... thái độ vô cùng lạnh nhạt như vẻ không hề quan tâm.

- Ý cậu nghĩ, cậu muốn mang tôi ra làm vật thế mạng của cô gái xấu số kia ư. - Ngọc Hân bước tới gần Uy Vũ, ánh mắt khá sắc lạnh. - Cậu đang nằm mơ à, đồ trơ trên.

Uy Vũ không đáp ép sát Ngọc Hân về phía tường sau bật cười lớn: "Tôi chỉ e không phải một mình tôi xem cô là vật thế thân."

- Ầm. - Tiếng động lớn vang lên ở phía cánh cửa, cô đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động

Tiếng cửa phòng bật ra, Uy Phong nhìn thấy cảnh Uy Vũ đang uy hiếp cô... bàn tay Uy Vũ đang nắm chặt lấy tay Ngọc Hân ép vào tường. Nhanh như cắt, anh đẩy Uy Vũ ra khỏi người cô, bàn tay nắm chặt lấy tay Ngọc Hân mà kéo đi.

- Anh đang lo sợ ư, anh trai - Uy Vũ nhếch môi nói.

Uy Phong nắm chặt bàn tay cô kéo đi nghe lời Uy Vũ liền quay đầu lại, ánh mắt anh tia lên sự tức giận không thể nào không chế: "Mày mãi mãi chỉ là kẻ thua cuộc."

Anh nắm tay cô lôi cô đi, Ngọc Hân lần này chỉ nhìn về phía Uy Vũ, xem ra anh ta hiện tại rất tức giận đây. Ba từ "kẻ thua cuộc" kia của Uy Phong là đang muốn nói điều gì, có phải ý nhắc đến chuyện giữa hai người họ và cô gái tên Minh Minh kia. Điều đó cũng không đúng, rõ ràng cả Vân Du và Uy Vũ đều nói, cậu ấy đã cướp bạn gái từ trong tay anh ta.

- Uy Phong, buông tay tôi ra. - Ngọc Hân bị anh kéo đi một đoạn, trong lòng có nhiều thắc mắc liền khựng người lại.

Uy Phong không hề có chút phản ứng, vẫn nắm chặt tay cô mà kéo đi... bàn tay anh siết chặt tay cô tạo thành một vòng tròn màu đỏ màu tấy đỏ. Anh vừa bước đi vừa lấy từ trong túi chiếc điện thoại màu đen, nhanh chóng bấm nút gọi: "Mang xe đến trước cổng trường." Sau đó thì kéo cô ra phía cổng trường.

- Anh làm gì vậy, tôi muốn về lớp. - Ngọc Hân phản kháng.

- Cô... tốt nhất là ngoan ngoãn đi theo tôi. - Anh kéo cô sát về phía mình mà nói. - Còn không, cả trường sẽ nhìn thấy.

Kéo cô ra đến trước cổng trường thì chiếc xe hơi màu đen quen thuộc của anh cũng vừa đến nơi, người tài xế nhanh chóng chạy đến đưa chìa khóa về phía anh sau đó nhanh chóng lùi đi. Chỉ còn anh và cô đứng đó, dưới cái nắng nóng của bầu trời trưa gay gắt.

- Lên xe. - Anh nói.

- Vì sao tôi phải nghe lời anh. - Cô không nghe.

Uy Phong không nói nhiều lời, mở cửa xe đẩy cô vào bên trong không cần sự đồng ý của Ngọc Hân.

Anh cho xe chạy vụt đi, Ngọc Hân thật sự không thể nhìn ra anh ta đang suy nghĩ điều gì.

- Anh đưa tôi đi đâu chứ. - Ngọc Hân nhìn đoạn đường xa lạ liền nói.

Anh không đáp, tốc độ trên chiếc xe ngày một nhanh hơn....

Chiếc xe dừng lại ở một bến cảng, anh mua hai vé và đưa cô lên một con tàu. Ngọc Hân lần đầu tiên được đi tàu cũng tỏ ra có chút thú vị, nhưng lại suy nghĩ về việc anh ta đưa cô đi đến nơi nào. Hai con người mặc hai bộ đồng phục học sinh trường Đại Uy bước lên chiếc tàu với ánh mắt nhìn của mọi người.

- Bọn trẻ thời nay yêu đương thật không tốt, đáng ra chúng phải ở trường vào giờ này chứ.

- Chắc lại là cùng rủ nhau cúp học đi chơi đây, đúng là không ra thể thống gì.

Lời xì xầm của mọi người khiến cô xấu hổ đến đỏ mặt, còn Uy Phong thì dường như không hề để tâm đến lời bọn họ, gương mặt anh không có một chút cảm xúc nào... chỉ đứng đó nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

Gió biển thổi mái tóc ngắn ngắn của cô rối tung lên, cô và anh không ai nói với ai lời nào. Thật ra cô có nhiều điều muốn hỏi anh, nhưng cô cảm nhận tâm trạng anh không tốt. Chiếc thuyền ghé vào một hòn đảo giữa biển, nhưng tuyệt nhiên chỉ có một mình anh và cô bước xuống, sau đó chiếc thuyền kia rời bến.

- Họ sẽ đến đón chúng ta chứ. - Ngọc Hân có chút lo lắng.

- Tôi cũng không muốn sống cả đời với cô ở đây. - Uy Phong hắng giọng nói, sau đó bước đi về phía trước.
- Theo tôi.

- Đây là đâu?

- Đây là hòn đảo thuộc quyền sở hữu của Uy gia, hòn đảo này trước kia ông nội muốn mở rộng làm khu du lịch nhưng cuối cùng thì không thực hiện nữa.

- Vì sao vậy? - Ngọc Hân đi theo phía sau Uy Phong mà nói, nơi này rất mát mẻ và cây cối xanh tươi, nước biển lại rất trong xanh.

- Ông nội dành tặng nó cho cha mẹ tôi... - Uy Phong đáp.

- Cha mẹ anh sống ở đây ư, vì vậy mà anh mới sống với Uy lão gia để đến trường. - Ngọc Hân lại hỏi.

- Đúng vậy, có lẽ họ ở nơi này rất hạnh phúc. - Uy Phong buồn bã đáp.

Anh đưa cô vào trong một căn nhà được xây dựng giữa hòn đảo này, mọi thứ nơi này khá tiện nghi nhưng hình như đã khá lâu không có người sử dụng. Cô đeo trên vai chiếc balo nhìn xung quanh, đúng là nơi này có giá trị kinh tế khá là cao.

- Đây là nhà của ba mẹ anh. - Ngọc Hân hỏi.

- Có thể xem là vậy. - Uy Phong đáp, sau đó nằm vật xuống chiếc ghế salon màu hơi ngà ngà.

- Vậy họ đâu cả rồi, tôi muốn chào họ một câu. - Ngọc Hân thắc mắc.

- Đừng vội, tôi sẽ đưa cô đi gặp họ sau. - Uy Phong đáp, đôi mắt anh nhắm lại...

- Này, anh đưa tôi đến đây rồi nằm ra đó ngủ à... - Ngọc Hân tức giận, đi về phía Uy Phong.

Anh không đáp, đôi mắt vẫn không mở ra.

Cái tên này thật khó hiểu, đưa cô đến đây để nhìn anh ta ngủ à... cũng không thèm nói lí do vì sao mang cô đến nơi này, cô còn tưởng anh ta mang cô đi bán. Nhưng anh ta mang cô đi bán mà cô cũng đi theo ư, đúng là thật không hiểu trong lòng đang nghĩ cái gì.

Ngọc Hân tiến về phía anh, đưa bàn tay lay lay vai Uy Phong mà nói: "Anh đưa tôi đến đây có mục đích gì chứ."

Bàn tay Uy Phong đưa về phía vai cô, ép sát cô về phía lồng ngực mình khẽ đáp: "Yên một chút, tôi bị say sóng."

Cô bật cười nói: "Thì ra anh cũng có điểm yếu đấy nhỉ, vậy mà ai nấy đều nghĩ anh hoàn hảo cả." - Ngọc Hân muốn đứng lên nhưng bị anh kiềm lại.

- Tôi đã nói điểm yếu của mình cho cô biết, để công bằng cô cũng nên nói điểm yếu của cô cho tôi biết nhỉ?

- Uy Phong không mở mắt, cảm nhận được Ngọc Hân đã thả lỏng người mà tựa vào anh.

- Này, là anh tự nguyện nói mà. - Ngọc Hân nói.

- Cô không muốn tự nguyện lại muốn bị tôi cưỡng ép sao? - Uy Phong trêu chọc.

- Anh không được làm càn. - Ngọc Hân ngẩng đầu mình lên.

Uy Phong bật cười, đưa bàn tay mình vuốt mái tóc ngắn trên đầu cô... hai mắt anh mở ra nhìn cô mà nói:” Ngọc Hân, điểm yếu của em là gì? Vì sao tôi nhìn mãi không ra... vì sao em cứng rắn như vậy, tôi làm sao có thể che chở em.”

Cô quay mặt sang nhìn anh...tim mình bỗng đập mạnh vì lời Uy Phong vừa nói... gương mặt thoáng đỏ.

- Không nói với anh nữa. - Cô lùi về phía sau nhanh chóng đứng lên thoát khỏi vòng tay anh. - Anh mệt thì nghỉ đi, tôi ra ngoài thăm thú một chút.

- Em còn chưa trả lời mà. - Uy Phong nói lớn nhưng Ngọc Hân đã đi ra đến cửa...

Cô khẽ nói chỉ đủ một mình cô có thể nghe:” Điểm yếu của tôi, chính là anh.”

Cô đi một vòng quanh căn nhà vẫn không nhìn thấy ba mẹ anh, nhìn thấy những bông hoa hồng nở phía sau căn nhà cảm thấy vô cùng thích thú... khí hậu nơi này khá mát mẻ vì vậy trồng loại hoa này là thích hợp nhất.

- Mẹ tôi rất thích hoa hồng. - Uy Phong từ phía sau bước tới.

- Tôi cũng thích nhất loại hoa hồng đỏ... - Cô mỉm cười quay đầu lại nói.

- Vì nó giống em. - Uy Phong bật cười.

- Giống tôi ư?

- Có rất nhiều gai.

- Vậy nên anh phải cẩn thận một chút. - Ngọc Hân biết anh ta bắt đầu châm chọc cô.

Uy Phong lắc đầu, sau đó khẽ đáp:” Theo tôi, tôi đưa cô đến một nơi.”

Cô thật sự không quen với cái giọng nói dịu dàng của anh, nhưng đã theo anh đến đây thì còn lo sợ gì... cô lặng bước theo anh đi về phía trước.

- Em thích biển chứ. - Uy Phong đưa cô ra bãi biển rộng, nước biển trong xanh có thể nhìn thấy những hòn sỏi phía dưới đáy.

Ngọc Hân tất nhiên vô cùng thích thú, hiện tại cô ước có thể mang Ngọc Diệp đến nơi này cùng cô, hai chị em cô sẽ thỏa thích nô đùa dưới làn nước biển trong xanh này. Nhưng hiện tại lại đi cùng anh ta, sự hứng thú cũng vơi đi nhiều phần.

Cô xách đôi giày trên tay đi trên làn nước trong xanh, cô chỉ mặc một bộ đồng phục trên người nên không thể làm ướt nước... anh và cô hai người cùng nhau đi dọc theo đường bờ biển... từng cơn sóng đưa nước biển dạt vào bờ đánh tủa tóa lên chân họ.

- Ước gì Ngọc Diệp có ở đây nhỉ. - Ngọc Hân nói.

- Tôi hứa sẽ đưa bé con đáng yêu đến đây. - Uy Phong đáp.

- Thật kì lạ. - Ngọc Hân nhìn Uy Phong nói. - Vì sao anh biết tôi bị nhốt ở nhà kho trường, và vì sao tự dưng lại mang tôi đến nơi này...

- Tôi muốn đến một nơi chỉ có tôi và em, một nơi chúng ta đừng nghĩ đến bất cứ điều gì... chỉ hướng về nhau là đủ.

Uy Phong thì đang rất lãng mạn tình cảm như vậy, nhưng cô gái kia thì thật biết cách đánh trống lảng đi... cô dùng chân mình tóa nước lên người anh khiến quần áo anh ướt sũng sau đó nhanh chóng chạy đi, vừa chạy vừa cười hả hê.

- Đây... là em thách thức đó. - Uy Phong chạy theo cô, trong lòng chưa bao giờ cảm thấy thanh thản và thoải mái đến như vậy.

Bọn họ đùa giỡn với nhau trên bãi biển cho đến khi cả hai cùng ướt sũng và mệt lả người... anh và cô cùng nhau nằm trên cát mà thở hổn hển nhưng trong lòng vô cùng thoải mái.

- Tuy không biết anh mang tôi đến đây vì mục đích gì, nhưng tôi cảm thấy thật vui. - Ngọc Hân đáp. - Tuy nhiên cảm ơn anh, nhờ anh mà tôi lại mất một ngày làm việc không phép.

- An tâm đi, đã có người xin giúp em rồi. - Uy Phong bật cười nói. - Trong đầu em lúc nào cũng chỉ nghĩ đến kiếm tiền ư?

- Chỉ có những kẻ được sinh ra trong hũ vàng như anh mới không phải suy nghĩ đến việc kiếm tiền, tôi không giống anh. - Ngọc Hân nhanh chóng đứng lên. - Tôi đói quá nè, ở đây có gì ăn không?

Uy Phong cũng đứng bật dậy... cả hai cùng nhau ướm sững quay về lại căn nhà lúc nãy. Cô vừa đi tới cửa đã nghe mùi thơm phức bên trong bay ra, lại suy nghĩ có lẽ mẹ anh ta biết anh ta đến nên chuẩn bị bữa trưa đây.

Tuy nhiên khi đi vào thì chỉ nhìn thấy một bàn ăn được dọn sẵn mà không hề thấy bất kì ai. Chưa kịp thắc mắc thì Uy Phong quăng về phía cô một chiếc áo sơ mi của anh mà nói: "Cô đi tắm rồi thay nó ra đi... kéo lại bị sốt."

- Đây... còn... quần thì sao? - Ngọc Hân đỏ mặt nói.

- Em nghĩ với đôi chân đó, em mặc vừa quần của tôi ư. - Uy Phong nhìn xuống đôi chân của cô mà khích bát. - Yên tâm đi... cây nấm như em mặc chiếc áo của tôi cũng giống như mặc váy rồi.

- Đây... chỉ là anh cao quá chỉ định chứ không phải tôi thấp nhé. - Ngọc Hân bị chọc quê liền to mắt lên hung hãn đáp.

Khi cô tắm xong thì ngại ngần đứng trước gương nhìn mình mặc chiếc áo sơ mi của anh ta, xem ra cũng giống như anh ta nói thật... nó có khác nào cái váy đầu chứ. Cô bước ra thì đã nhìn thấy Uy Phong đang ngồi trên bàn ăn, hẳn ta mặc chiếc áo thun ba lỗ màu đen, chiếc quần thể thao dài màu đen... tại sao nhìn thấy cơ bắp kia cô lại đỏ mặt lên như thế.

- Mau lại đây ăn thôi, không phải em bảo đói. - Uy Phong nói.

- Ba mẹ anh đâu, họ không ăn cùng sao? - Ngọc Hân bước đến ngồi xuống ghế, trên bàn chỉ dọn hai cái chén.

- Không, ăn thôi. - Anh khẽ cười buồn rồi lắc đầu.

Thật sự đùa giỡn cả buổi sáng nên cô rất là đói nên không suy nghĩ nhiều mà tập trung chuyên môn một chút. Hai người ăn no xong thì cô nhanh chóng thu dọn, còn anh thì đi về phía chiếc ghế salon mà ngồi xuống, lau lau lại nhìn về phía cô mỉm cười... tưởng tượng về một gia đình sau mỗi bữa ăn cô sẽ là người vợ đảm đang.

- Anh cười gì vậy? - Ngọc Hân nhìn về phía Uy Phong, nhìn thấy anh ta cười một mình như một kẻ thần kinh.

- Không, chỉ thấy em buồn cười thôi. - Uy Phong quay mặt đi.

- Đồ điên. - Cô mắng.

Thu dọn xong, cô tiến về phía Uy Phong đang nằm nhắm mắt. Anh ta dễ ngủ như vậy ư, cô ngồi xuống ngắm nhìn gương mặt Uy Phong... anh ta bên ngoài tất nhiên là đẹp trai phong độ, con người có chút xấu xa lại vô cùng khó ưa nhưng nếu nhìn xa một chút thì con người anh ta cũng không đến nỗi nào, dạo gần đây cô và anh cũng có một vài kỉ niệm tốt đẹp. Chìm trong suy nghĩ, cô gục đầu xuống chiếc nệm trên ghế ngủ lúc nào không hay không biết...

Uy Phong giật mình tỉnh giấc nhìn thấy Ngọc Hân đang ngồi gục bên cạnh mình liền bế về phòng ngủ... anh cũng khá là thấm mệt vì chuyến đi tàu buổi sáng nên vừa đặt cô xuống giường cũng tiện thể mà nằm bên cạnh...

Ngọc Hân ngủ say như chết, cứ nghĩ người bên cạnh là Ngọc Diệp mà ôm chặt như gối ôm...

Đến khi cả hai người tỉnh lại thì mặt trời đã lặn xuống núi, màn đêm đã chiếm lấy ánh nắng chói chang ban sáng. Ngọc Hân hé mắt tỉnh giấc thì giật mình khi cô đang gối đầu trên vai anh, còn cô thì đang trong trạng thái ôm anh ta như ôm gối.

Cô giật mình buông anh ra cũng khiến Uy Phong tỉnh giấc... anh nhìn qua đồng hồ liền giật mình nói:” Chết rồi, trễ tàu rồi.”

- Hả, cái gì. - Ngọc Hân giật mình cuống cuống nhảy ra khỏi giường.

Cả hai đứng trước bến cảng thì bóng đèn của con tàu kia đã khi khá xa... dù cô có kêu gào đến mức nào thì cũng chỉ có cây là nơi này nghe thấy.

- Phải làm sao đây? - Ngọc Hân lo lắng nói.

- Đành vậy, chúng ta quay về ngủ lại một đêm vậy.

- Nhà họ Uy anh không phải giàu có lắm ư, anh gọi họ đến đón đi. - Ngọc Hân nói.

- Thưa cô nương, ở nơi này làm gì có sóng điện thoại chứ. - Uy Phong nói, đôi môi hơi cười nửa miệng nhìn cô nói - Em sợ sao, khi này không phải ôm tôi rất chặt ư?”

17. Chương 17. Yêu

Cô đưa đôi mắt to tròn nhìn anh, anh ta thật biết châm chọc người khác mà, lúc này cô chỉ xem anh ta như là gối ôm mà ôm chặt như vậy... nếu biết nằm gần anh thì cô đã đá anh xuống giường rồi. Cô không nói gì chỉ lườm anh, bởi cang nói thì càng bị anh ta chọc tức vì rõ ràng là khi này cô ôm anh cứng như vậy... thật là đáng xấu hổ.

Hai người đi bộ thong dong về lại căn nhà nằm giữa hòn đảo vắng... lại nghĩ vì sao từ lúc cô và anh đến đây đều không nhìn thấy ba mẹ anh, thật là có chút kì lạ... cô quay đầu lại nhìn Uy Phong đang đi phía sau lưng mình liền hỏi.

Ba mẹ anh đi đâu cả rồi, vì sao từ lúc đến tới giờ vẫn không nhìn thấy họ.

Em thật sự muốn gặp họ? - Uy Phong mỉm cười.

Không, chỉ là đến nhà người khác nên chào họ một tiếng. - Ngọc Hân đáp.

Tôi sẽ đưa em đi gặp họ, theo tôi - Uy Phong bước lên phía trước ngang qua người cô.

Ngọc Hân bước theo phía sau anh, đoạn đường đi khá tối tăm, những tiếng kêu của những sinh vật càng khiến cô sợ toát cả mồ hôi. Ba mẹ anh ta ở cái nơi quái quỷ nào chứ, thật là hối hận khi nói với anh ta muốn gặp họ. Cả đoạn đường cô đều suy nghĩ, hay là anh ta muốn chiếm hết gia sản nên mới nhốt cha mẹ mình ở nơi khỉ ho cò gáy này, càng nghĩ cô càng nhìn về phía anh càng cảm thấy lo sợ... có phải anh ta cũng muốn nhốt cô ở đây giống bọn họ hay không... Không được, cô còn phải nuôi em gái ăn học, còn phải thay cha mẹ chăm sóc Ngọc Diệp.

Phía trước cô nhìn thấy một vùng sáng, thật kì lạ giữa nơi tối tăm lại có vệt sáng như vậy... liệu có phải là ma không... bàn tay cô lạnh toát run lên vì hoảng sợ.

Á. - Cô vấp phải một rễ cây phía dưới đất mà ngã xuống.

Cẩn thận một chút, sắp tới rồi. - Uy Phong quay lại đỡ cô. - Nhưng sao người em lại lạnh như vậy? - Anh nắm tay cô đỡ cô lên thì cảm nhận được bàn tay cô ướt sũng mồ hôi.

Uy Phong... chúng ta... chúng ta đang đi đâu vậy? - Ngọc Hân run rẩy nói.

Đến thăm cha mẹ tôi. - Uy Phong chỉ về phía trước. - Em nhìn thấy vệt sáng phía trước không, dcha mẹ tôi ở nơi đó.

Hả? - Ngọc Hân nhìn về phía trước, vậy mà cô lại tưởng là ánh đèn dẫn lối của ma quỷ... thật là đáng xấu hổ mà.

Lần này thì sợ cô té ngã nữa nên anh không buông tay cô ra mà nắm chặt trong tay đưa cô đi. Ngọc Hân nhát gan cũng không muốn chống cự anh, bỗng dưng bàn tay anh nắm lấy tay cô khiến cô cảm thấy không còn sợ hãi nữa... có chút an tâm mà bước tiếp.

Hai người đi đến nơi vệt sáng kia, cô nhìn thấy hai mộ phần nằm cạnh nhau trong một mái vòm che chắn khá công phu... Anh nắm tay cô bước tới trước hai mộ phần kia, khẽ cúi đầu mà nói: "Cha mẹ, con đến thăm hai người."

Ngọc Hân kinh ngạc nhìn Uy Phong, thì ra hai ngôi mộ này chính là của cha mẹ anh ta sao... Trong lòng cảm thấy có lỗi với anh, suốt ngày cô hỏi cha mẹ anh đâu để chào hỏi, lại không biết họ đã mất mà chạm vào nỗi đau của anh. Cô có chút thấu hiểu đồng cảm với anh, bởi vì cả cô và anh đều là những đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ...

Uy Phong, tôi xin lỗi. – Ngọc Hân khẽ nói.

Không sao, là vì em không biết.

Cô khẽ cúi đầu trước mộ phần hai con người đang mỉm cười trong bức di ảnh... nhìn kĩ thì Uy Phong giống cha còn Uy Vũ lại giống mẹ.

Có lẽ anh đã cảm thấy khó khăn lắm, tôi hiểu cảm giác của một người không còn cha mẹ. – Ngọc Hân khẽ buồn.

Họ mất khi tôi còn khá bé, nỗi đau đó chỉ gặm nhấm qua năm tháng. Càng lớn lại càng hiểu chuyện và càng đau buồn hơn. – Uy Phong quay sang nhìn Ngọc Hân. – Em là người con gái đầu tiên tôi mang đến nơi này.

Tôi có nên lấy làm vinh dự vì điều đó?

Em thật là. – Anh khẽ bật cười. – Em phải hiểu một người con trai mang một cô gái đến giới thiệu với cha mẹ có ý nghĩa gì chứ?

Ngọc Hân hơi đỏ mặt khẽ đáp: "Tôi không hiểu và cũng không cần phải hiểu."

Uy Phong nắm tay cô kéo lại trước mặt cha mẹ mình: "Cha mẹ, con mang người con yêu đến gặp cha mẹ... Hai người ở trên cao phù hộ cho con tán tỉnh được em ấy."

Anh... - Cô ấp úng.

Nếu cô ấy đồng ý, con hứa sẽ yêu thương em ấy đời mãi kiếp... nếu có kiếp sau có thể gặp lại sẽ vẫn tiếp tục yêu thương. – Uy Phong mỉm cười ngọt ngào nhìn về phía cô: "Đồng ý làm bạn gái anh nhé, Ngọc Hân."

Ngọc Hân có chút rối lòng... anh ta là đang nói trước cha mẹ đã khuất của mình có nghĩa là anh ta không đùa giỡn cũng không trêu chọc cô... nhưng liệu rằng cô và anh có phù hợp hay không, cô quá nghèo còn anh lại đứng ở vị trí quá cao.

Uy Phong, tôi... tôi... - Ngọc Hân ấp úng.

Nói cho tôi biết lí do, em không thể trả lời. – Uy Phong nói.

Là vì tôi và anh ở hai thế giới khác nhau. Thế giới của tôi chính là hằng ngày đến trường, hằng ngày đi làm thêm và về nhà cùng em gái... tôi không có thời gian để nghĩ đến việc yêu đương, càng không có thời gian dành cho điều xa xỉ ấy. – Ngọc Hân lùi về phía sau mà nói. – Và tôi... lại càng không thể thay đổi bản thân để phù hợp với anh... tôi không thể hòa hợp.

Chúng ta cứ thế yêu, tôi chỉ cần những giây phút rảnh rỗi trong suy nghĩ của em có tôi là đủ. – Uy Phong nói tiếp. – Tôi sẽ không bắt em thay đổi... chính bản thân tôi sẽ thay đổi để phù hợp với em. Chỉ cần, em cho tôi cơ hội bên cạnh em, yêu thương chăm sóc em là đủ.

Cô thật sự rất cảm động với những lời nói của Uy Phong, trái tim cô đập mạnh liên hồi... cô biết cô có tình cảm với anh nhưng chỉ vì cô quá mặc cảm với bản thân mình.

Nhưng... tôi... - Ngọc Hân không biết phải đáp trả sự chân thành từ Uy Phong như thế nào.

Không từ chối, có nghĩa là em đã đồng ý... phải không? – Uy Phong nắm lấy bàn tay cô.

Uy Phong, chúng ta có thể sao? – Ngọc Hân đưa mắt nhìn anh.

Tôi thật không thể tìm ra lí do chúng ta không thể yêu nhau. – Uy Phong ôm cô vào lòng. – Từ nay chỉ cần tin lời tôi nói... đừng nghe lời bất cứ tên nào.

Cô tựa đầu vào long ngực ấm áp của anh, liệu cô và anh sẽ gặp những trắc trở nào... liệu anh có thích cô thật sự hay chỉ là bông bột của tuổi trẻ... nhưng cô mặc kệ, cô biết mình thích anh, rất thích anh.

Biệt thự Uy gia hôm nay rất vui tắt bật vì sự xuất hiện của một cô bé vô cùng đáng yêu, đó chính là Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp được Uy lão gia đến đón về biệt thự. Lúc đầu con bé một mực không chịu đi cùng người lạ nhưng sau đó Vân Du đến nói:

Em nhớ chị không, chị là bạn của chị Hân nè.

Dạ, em nhớ ạ. – Ngọc Diệp đáp.

Chị Hân hôm nay bận việc không về nhà, nhờ chị đến đón em... đây là ông của chị. Tối nay em đến nhà ông chị một đêm nhé.

Là chị Hân căn dặn ạ.

Đúng vậy. – Vân Du gật đầu.

Hai người nắm tay nhau thật chặt quay về lại ngôi nhà giữa hòn đảo... bước vào căn nhà thì một bàn ăn đã dọn sẵn trên bàn, Ngọc Hân vô cùng thắc mắc.

Anh nói cha mẹ anh qua đời rồi, vậy thức ăn này là ai chuẩn bị chứ? – Ngọc Hân nhìn bàn ăn mà trong lòng có chút run sợ... không phải cô đang ăn những thứ không phải đang nhìn thấy giống như những bộ phim ma chứ.

Là người làm chuẩn bị. – Uy Phong đáp.

Từ khi đến đây, tôi có thấy ai đâu. – Ngọc Hân nói.

Ở nơi này chỉ có một người ở lại trông coi, ông ấy không thích người lạ nên tránh mặt đi rồi... đừng lo, ông ấy rất hiền và không thích xen vào việc của người khác.

Cô và anh bắt đầu ăn tối, không hiểu vì đói hay vì thức ăn ngon mà cô ăn rất ngon miệng. Thật ra chính là người mới yêu lúc nào cũng ngọt ngào, thấy gì cũng tốt đẹp cũng vui vẻ... hai con người họ chính là như vậy.

Phải rồi, Ngọc Diệp ở nhà một mình... con bé không thấy em sẽ rất lo lắng.

Không cần phải lo...

Là sao?

Đã có người chăm sóc Ngọc Diệp rồi.

Phong... vì sao anh biết chúng ta sẽ kẹt lại nơi này mà chuẩn bị trước mọi thứ như vậy. Là anh có tình phải không?

Haha... em là một cô gái khá thông minh nha.

Buổi tối, bầu trời đầy sao sáng... cái không gian mà ở thành phố không bao giờ nhìn thấy nhiều sao như vậy. Cô và anh ngồi dưới hiên nhà ngắm nhìn vì sao lấp lánh... anh đẩy đầu cô dựa vào vai anh... bàn tay vuốt mái tóc ngắn của cô mà nói.

Em để tóc dài lại nhé. – Uy Phong nói.

Anh thích con gái tóc dài sao?

Ừ. – Uy Phong mỉm cười gật đầu.

Chuyện này em có thể làm được. – Cô cũng mỉm cười đáp.

Hai con người ngồi dưới mái hiên vừa nói chuyện vừa ngắm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời. Nơi đây thật bình yên và tràn đầy hạnh phúc khi cả cô và anh đều xóa bỏ mọi thứ trước kia mà đến với nhau.

Buổi tối, nhìn thấy chiếc giường trong căn phòng duy nhất của căn nhà mà cô vô cùng e ngại... lúc trước thà không biết còn nằm ngủ bên cạnh anh được. Hiện tại chính là không thể cùng anh ngủ trên một chiếc giường như vậy.

Em ngủ trong phòng đi, anh ra ngoài ghé salon ngủ. – Uy Phong nói.

Em ngủ ngoài đó cũng được, có lẽ anh quen nằm trên giường rồi. – Ngọc Hân e ngại... cô đã chịu khổ quen rồi, còn anh từ bé đã sống trong cảnh sung sướng.

Khờ quá. – Uy Phong hên lên trán cô. – Ngủ ngon. – Nói xong anh lấy một chiếc chăn đi ra ngoài ghé salon nằm xuống.

Buổi tối không khí nơi này rất lạnh... cô nằm trong phòng đóng kín cửa còn cảm thấy hơi sương lạnh rung người... nghĩ đến Uy Phong nằm bên ngoài với chiếc mềm mỏng kia liền cảm thấy có chút tội lỗi... cô bước ra khỏi cửa phòng đi về phía ghế salon thì nhìn thấy anh đang co người lại vì cái lạnh của mùa đông giá buốt nơi này.

Uy Phong? – Ngọc Hân gọi.

Em không ngủ ư? – Anh mở mắt nhìn cô.

Anh vào phòng ngủ đi... ngoài này lạnh lắm. – Cô nói.

Không sao, anh chịu được mà... anh không muốn em nghĩ anh là người không tốt. – Anh đáp.

Anh không vào, em ở ngoài đây luôn. – Cô nói.

Uy Phong mỉm cười nhìn cô, người con gái vì sao lại đáng yêu như vậy.

Chiếc gối ôm được chần ngang chính giữa cô và anh... cô ngại ngần quay lưng về phía anh...

Hân, em ngủ chưa?

Chưa....

Em đang nghĩ gì?

Em đang nghĩ... nếu mọi người biết chuyện chúng ta hẹn hò, họ có lẽ sẽ không thể chấp nhận.

Em chỉ cần nhìn về phía anh là đủ.

Ừm. – Cô khẽ đáp.

Ngủ ngon, ngày mai có chuyến tàu sớm... dù có vui mừng đến mấy cũng nên cố gắng ngủ đi, cực căng.

Này... ai vui mừng chứ.

Anh không đáp chỉ khẽ cười... đôi mắt nhắm lại...

Phong, ngủ ngon. – Cô khẽ nói... cũng nhắm đôi mắt mình lại.

18. Chương 18: Bảo Vệ Tình Yêu

Tại biệt thự nhà họ Uy đêm đó, Ngọc Diệp sau khi cùng ăn tối cùng Uy lão gia thì không biết phải làm gì. Cô bé lần đầu được ăn nhiều món lạ như vậy, lại lần đầu bước vào một nơi giống hệt như cung điện trong những câu chuyện cổ tích mà mẹ cô bé thường kể khi bà còn sống.

- Cháu tên gì. - Uy lão gia nhìn nét mặt lạ lẫm của cô bé liền ngồi bên cạnh làm quen.

- Dạ, con tên Ngọc Diệp.
 - Cái tên thật là đẹp, cả con và chị gái con đều rất là xinh đẹp. - Uy lão gia nói.
 - Ông biết chị hai con ạ. - Ngọc Diệp bất ngờ, đôi mắt tròn xoa lấp lánh. - Chị hai con là một người rất tài giỏi.
 - Tất nhiên là ông biết. - Uy lão gia xoa đầu Ngọc Diệp. - Con xem hoạt hình nhé, ta phải đi đánh cờ rồi.
 - Dạ. - Ngọc Diệp đáp, ánh mắt nhìn về phía Uy lão gia đang đi về hướng một căn phòng lớn.
- Đang xem phim hoạt hình trên tivi thì bỗng nhiên Ngọc Diệp cần phải đi vệ sinh, căn nhà lớn như vậy không nhìn ra nơi nào là nhà vệ sinh. Uy lão gia vì sợ Ngọc Diệp sợ hãi đông người nên căn dặn người làm không được phép đi lên phòng khách. Không biết hỏi ai nhà vệ sinh ở đâu, Ngọc Diệp nhanh chóng bước về phía căn phòng mà Uy lão gia bước vào.
- Bên trong, Uy lão gia đang đánh cờ cùng quản gia của nhà họ Uy... nét mặt thâm trầm suy tính.
- Ông ơi. - Ngọc Diệp đi lại gần phía Uy lão gia mà gọi.
 - Cháu tìm ông có việc gì. - Uy lão gia đưa mắt về phía Ngọc Diệp.
 - Cháu muốn tìm nhà vệ sinh. - Ngọc Diệp đáp.
- Uy lão gia chỉ về phía tay trái, nhà vệ sinh riêng biệt của căn phòng này. Ngọc Diệp nhìn qua nước cờ trên bàn, là đến lượt của ông quản gia và xem ra ông ấy đang ở thế bí.
- Bỏ tép bắt tôm. - Ngọc Diệp nhìn qua nói vu vơ, sau đó chạy vào nhà vệ sinh.
- Khi Ngọc Diệp bước ra khỏi nhà vệ sinh thì nhận được ánh mắt đầy cảm kích của vị quản gia cùng ánh mắt có phần kinh ngạc của Uy lão gia.
- Con biết chơi cờ ư?
 - Dạ, khi mẹ còn sống từng dạy con chơi. - Ngọc Diệp đáp. - Thế cờ lúc này nếu bên đen không bỏ qua xe của bên đỏ... sẽ bị thua ngay.
 - Nào... lại chơi với ta vài ván nào. - Uy lão gia hào hứng.
 - Được ạ, nhưng con có điều kiện. - Ngọc Diệp nói. - Chơi không cá cược rất là không có hứng thú, người thua sẽ bị phạt ạ.
 - Bị phạt ư? - Uy lão gia có chút thú vị.
 - Vâng ạ, là búng mũi 10 cái. - Ngọc Diệp mỉm cười.
 - Không được, như vậy là vô phép. - Vị quản gia lên tiếng.
- Uy lão gia xua tay, khế đáp:” Búng mũi thì búng mũi, không lẽ ông nghĩ tôi sẽ bị con bé nhóc con này hạ được ư.”
- Nào, mời con gái. - Uy lão gia xếp cờ.
- Ngọc Diệp ngồi vào ghế đối diện Uy lão gia, bắt đầu trận đấu giữa một ông lão tóc bạc và một đứa trẻ hơn 9 tuổi.
- Sau gần một tiếng đấu trí... cuối cùng Ngọc Diệp cũng nhìn vào Uy lão gia mỉm cười khoái chí mà nói:” Chiêu tướng, thắng rồi.”
- Uy lão gia như không tin vào mắt mình, bao nhiêu năm chơi cờ lại thua dưới tay một đứa trẻ còn trong độ tuổi tiểu học.
- Vui quá, cuối cùng cũng thắng rồi. - Ngọc Hân vô cùng vui vẻ.
 - Được búng mũi ta, rất thích ư? - Uy lão gia ù ù nói.

- Không ạ, vì trước kia con chỉ chơi cùng mẹ thôi ạ. Vì mỗi lần chơi đều cá cược nên con đều cố tình thua mẹ... vì con không muốn làm mẹ đau hơn, mẹ của con đã đau rất nhiều rồi ạ. - Ngọc Diệp nhắc đến mẹ thì khá buồn bã. - Ước gì, mẹ còn sống với chị em con.

Uy lão gia ôm đứa trẻ mồ côi cha mẹ vào lòng... ông cảm thấy con bé thật đáng thương giống như hai đứa cháu của mình sớm mất đi cha mẹ. Tuy nhiên, Uy Phong và Uy Vũ vẫn còn có ông chăm sóc, còn hai đứa trẻ kia lại không người thân thích.

Tuy bị Ngọc Diệp búng vào mũi đủ 10 cái nhưng ông cảm thấy khá vui, đứa trẻ này thật sự không biết sợ sệt là gì.

- Thư kí Lý, tôi muốn làm thủ tục nhận nuôi một đứa trẻ. - Uy lão gia gọi điện cho thư kí riêng của mình khi Ngọc Diệp đã ngủ ngon trên chiếc giường ấm.

- Vâng, tôi sẽ sắp xếp thủ tục. - Thư kí Lý đáp.

Sáng hôm sau, trường trung học Đại Uy náo loạn vì Ngọc Hân bước xuống từ chiếc xe hơi sang trọng của Uy Phong. Anh bước xuống mở cửa xe để cô bước xuống dưới cái nhìn đầy kinh ngạc của tất cả mọi người.

Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ và khá xữ, không phải vì chuyến tàu kia cập bến cũng là lúc sắp đến giờ học thì cô đã nhất định không cùng anh đến trường... cô không thích cuộc sống bình yên của mình bị xáo trộn. Nhưng cô biết, một khi cô chấp nhận yêu anh, cô phải chấp nhận với rất nhiều thử thách và khó khăn phía trước.

- Đi thôi. - Uy Phong nắm bàn tay cô kéo đi.

Bước vào lớp học, từng ánh mắt đầy ghen tỵ hướng về phía cô, họ nhìn cô giống như là cô là một kẻ cướp. Mặc dù không làm gì sai, nhưng cô vẫn cuối đầu đi về phía cuối lớp... cô thật sự không muốn nhìn thấy những ánh mắt đó. Đang đi, một bàn chân đưa ra khiến cô vấp ngã ngay giữa lớp, tiếp đó là những tiếng cười của mọi người... cô nhìn về phía người vừa gạt chân mình.

- Xin lỗi cậu nhé, mình định bước ra thì cậu vừa tới... không phải vì vậy mà cậu bảo Uy Phong đuổi học mình chứ. - Cô bạn gái cùng lớp ra vẻ lo lắng nói.

- Uy Phong tất nhiên không phải là người như vậy, anh ấy rất công tư phân minh. - Ngọc Hân đứng lên mỉm cười đáp.

Tiếng cười bỗng dưng im bật, tiếp đó là những cái nhìn đầy khinh ghét về phía cô... cộng thêm những tiếng xì xầm chường tai.

- Đó chỉ là khởi đầu thôi. - Uy Vũ đang nằm úp mặt xuống bàn, thấy Ngọc Hân đi tới liền quay mặt về phía cô mà nói.

- Tôi không hiểu ý cậu. - Ngọc Hân đáp.

- Như tôi đã nói... cô rất giống cô ấy... khi hẹn hò với anh ta cũng bị ức hiếp như vậy. - Uy Vũ nhếch môi cười.

- Vì sao cậu lại thích mang tôi ra so sánh với cô gái đó. - Ngọc Hân tức giận nói. - Tôi không hề giống cô ta.

- Trò vui bắt đầu. - Uy Vũ cười nửa miệng khê nói, sau đó bước ra khỏi lớp đi về hướng phòng y tế.

Cô không quan tâm nhiều đến lời tên kì dị đó nói cho lắm... bọn người họ cùng lắm là đánh cô một trận giống lần trước... cô không sợ.

Buổi học kết thúc, như mọi ngày Ngọc Hân đi đến nơi làm thêm của mình... Cô vừa thay đồng phục ra liền nhìn thấy rất đông người đang đi về phía quán ăn nơi cô làm việc... họ đều mặc đồng phục của trường Đại Uy.

- Chủ quán đâu, chúng tôi muốn bao quán này. - Một cô gái ngồi lên chiếc ghế màu đỏ của cửa hàng.

Chị quản lý nhanh chóng bước ra:” Các em muốn tổ chức tiệc sao?”

- Làm gì mặc kệ chúng tôi đi, chị cứ nói giá tôi sẽ bao chỗ này hôm nay.

Chị quản lý đưa ra một con số...

- Tôi sẽ trả gấp đôi với một điều kiện.

- Điều kiện gì? - Chị quản lý nói.

- Tôi chỉ cần một mình cô ta phục vụ... còn lại không ai được phép động vào... - Cô gái mặc bộ đồng phục trường Đại Uy chỉ về phía Ngọc Hân.

- Các em đông như vậy, làm sao em ấy có thể phục vụ kịp... chỗ chị còn rất nhiều phục vụ khác... - chị quản lý khẽ đáp.

- Tôi đã nói là chỉ cần cô ta. - Cô gái lớn giọng. - Cô biết cha tôi là ai không hả, ông ấy là bộ trưởng bộ vệ sinh an toàn thực phẩm... chỉ cần ông ấy nói một câu, cái tiệm bé như lỗ mũi này dẹp đi ngay, hiểu không?

Chị quản lý có chút lo lắng, dím đến vệ sinh an toàn thực phẩm không phải dễ sống với bọn họ nhưng để một mình Ngọc Hân thì không thể nào được.

- Không sao đâu, bọn họ muốn gây sự là em... để em phục vụ họ, chị không cần lo lắng. - Ngọc Hân khẽ nói.

- Em giúp chị nhé, cực cho em rồi.

Cô nhìn thấy trong đám đông học sinh có cả nam lẫn nữ có bóng dáng của một người vô cùng quen mắt, đó chính là Uy Vũ... người đang ngồi phía sau đám đông tựa lưng vào ghế nghe nhạc nhịp chân rất thanh thản. Hân ta, đến đây cùng bọn họ để ức hiếp cô ư.

Bọn họ gọi rất nhiều và liên tục la hét đòi ăn khiến cô có chạy như thế nào cũng làm không xuể... đến khi không cẩn thận làm rơi một chén canh nóng xuống chân thì bọn họ chỉ biết cười lớn. Mặc dù rất đau nhưng cô phải cố gắng, cô không muốn chỉ vì mình mà liên lụy đến mọi người trong quán.

- Đây là thứ gì hả, thật không thể nuốt vào. - Cô gái dẫn đầu hất nguyên một đĩa mì nóng vào người Ngọc Hân.

- Cậu muốn đổi món gì. - Cô kìm nén mà nói.

- Cậu chịu đựng cũng giỏi nhỉ. - Cô ta đáp. - Chỉ cần cậu nói là sẽ tránh xa Uy Phong, tôi sẽ bảo mọi người ra về.

- Quý khách, mời chọn món. - Ngọc Hân đưa menu về phía cô ta.

Uy Vũ ngồi một góc nhìn Ngọc Hân lao đao với cách trừng phạt của mọi người... muốn cô ta bị ngược đãi mà tránh xa anh ta, nhưng cuối nhìn thấy lại khiến anh cảm thấy khó chịu. Uy Vũ đứng lên, đá chiếc ghế phía trước gây tiếng động mạnh rồi xách cặp ra về với ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Uy Vũ ra về, đám người bọn họ cũng ra về hết... hiện tại chỉ còn lại bàn ăn của cô gái đầu sổ cùng đám bạn cô ta.

Nhìn thấy Ngọc Hân đang cúi đầu dọn dẹp những thứ vứt bừa bãi trên bàn thì cô ta đi về phía Ngọc Hân, dùng chai tương ớt đưa lên cao xịt vào đầu cô rồi cười lớn mà nói: "Ồi xin lỗi, tôi lỡ tay rồi."

- Tương ớt chỗ chúng tôi là loại hảo hạng, quý khách không nên lãng phí như vậy. - Ngọc Hân chỉ nói vậy, sau đó bưng những chiếc đĩa quay đầu đi.

Cô gái kia tức giận, đưa chân gạt chân cô khiến cô té ngã... chồng đĩa trên tay rơi xuống đất bể tan tành thành những mảnh nhỏ... gây vết xước nhỏ trên khuôn mặt Ngọc Hân rớm máu.

- Đi đứng thật không cẩn thận. - Cô ta nói xong, đi về ghế ngồi của mình đeo chiếc balo trên vai mà nói. - Đây chỉ là cảnh cáo mà thôi, đồ đĩa mà đeo chân hạt.

Cô không khóc... ít ra cô cũng rất cứng gấn bảo vệ được cái gọi là tình cảm vừa chớm nở trong lòng. dù bị bọn họ ức hiếp cô vẫn không lùi bước.

Uy Vũ đứng trong một góc tối gần con hẻm đi vào nhà cô... nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của Ngọc Hân đang đẩy chiếc xe đạp... đôi chân khập khiễng không vững bước. Uy Vũ đang định bước tới phía Ngọc Hân thì một chiếc xe hơi màu đen vụt qua, chính là xe của Uy Phong.

Ngọc Hân bị bỏng nhẹ ở bàn chân nên bước đi khá rất và đau... nhưng khi cô nhìn thấy Uy Phong đang bước xuống từ chiếc xe hơi màu đen,... cô cố gắng kìm nén cơn đau mà bước đi như không hề có việc gì.

Uy Vũ nhìn thấy cô kìm nén đau đớn thay đổi dáng đi... trong lòng vô cùng tức giận, bàn tay nắm chặt thành cú đấm.

Uy Phong vừa tham gia xong một cuộc họp liền lái xe đến tìm cô, không ngờ lại vừa lúc cô gái bé nhỏ của anh vừa đi làm thêm về. Tất nhiên anh không muốn cô cực khổ, nhưng anh hiểu rõ tính khí của Ngọc Hân nên tuyệt nhiên không cưỡng ép cô.

- Anh đến đây làm gì vậy. - Ngọc Hân dắt chiếc xe đạp bước về phía Uy Phong đang đứng đợi.

- Anh nhớ em. - Uy Phong nhìn vào cô, thấy vết xước trên gương mặt liền cau mày lại. - Trên mặt em, vì sao có vết thương này.

- Không có gì đâu, do lúc làm việc em bất cẩn. - Cô đáp.

Uy Phong ôm cô vào lòng, lại ngửi được mùi kì lạ trên tóc cô, nhưng lại nghĩ Ngọc Hân làm việc trong quán ăn... có mùi đồ ăn bám vào là điều khó tránh khỏi.

- Hôm nay em hơi mệt, ngày mai chúng ta gặp nhé. - Ngọc Hân đáp.

- Ngày mai anh bận đi kí một hợp đồng quan trọng có lẽ không đến trường được... Ngọc Hân, có chuyện gì xảy ra cũng nhất định nói anh biết, được không?

Cô mỉm cười khẽ gật đầu:” Lần trước anh đuổi học những người kia bọn họ đã sợ chết khiếp rồi, anh nghĩ còn ai dám động tới em ư.”

Uy Phong bật cười, ôm cô gái nhỏ vào lòng... cô như quên đi hết mệt mỏi đau đớn khi tựa vào lòng anh...

Ở phía xa, bóng dáng cô đơn của Uy Vũ nhìn về phía hai con người họ... trên chiếc xe đạp thể thao anh rời đi như một bóng ma đơn độc.

Ngọc Hân tạm biệt anh sau đó bước vào con hẻm đi về phía nhà mình... đi được một đoạn thì nghe tiếng xe đạp thắng lại ở phía sau, nhìn thấy Uy Vũ nhìn cô với gương mặt nham nhở như mọi ngày.

- Cậu đến xem tôi chết chưa ư, xin lỗi tôi chưa chết được đâu.

- Cô chỉ toàn nghĩ xấu tôi. - Uy Vũ dắt xe vào bên trong nhà cô.

- Vậy đêm hôm khuya khoắt, cậu đến đây làm gì?

Uy Vũ quăng một túi nilon màu đen lên chiếc bàn gỗ giữa nhà mà nói:” Thuốc đó bôi đi.”

- Haha, cậu cùng bọn họ đến ức hiếp tôi... rồi lại đi mua thuốc cho tôi... trong đầu cậu đang nghĩ gì vậy?

- Là vì tôi... thật sự quan tâm đến cậu. - Uy Vũ nhìn về phía Ngọc Hân mà nói:” Vì sao cả cậu và cô ấy, đều chọn anh ta chứ không phải là tôi?”

19. Chương 19: Hai Thế Giới

Ngọc Hân có chút bối rối khi ánh mắt mình chạm phải ánh mắt Uy Vũ. Vì sao cô chọn Uy Phong mà không chọn Uy Vũ ư, bởi cô cảm giác được tình cảm chân thành từ Uy Phong còn Uy Vũ chỉ giống như một trò đùa quá trớn của một cậu học sinh trung học phá phách. Còn chưa nói đến những khi Uy Vũ hành động còn thua một đứa trẻ con.

- Tôi là bạn gái của anh trai cậu đó. - Ngọc Hân liếc mắt nhìn bàn tay Uy Vũ đang nắm tay cô mà nói. - Chuyện này xưa thế nào tôi không quan tâm, cô gái Minh Minh kia xuất sắc ra sao tôi không cần biết... tôi chỉ biết hiện tại người ở trong tâm trí tôi, người tôi nghĩ đến là anh trai của cậu, không phải cậu.

Uy Vũ nhếch môi cười nhạt, buông đôi tay Ngọc Hân ra... đôi mắt nhìn vào bàn tay mình như vừa đánh mất thứ gì đó quan trọng. Vì sao ngay từ đầu quyết định quay về nước, anh chỉ muốn phá hoại cái mối quan hệ của hai người này, anh cho rằng họ đang có lỗi với Minh Minh. Nhưng cuối cùng càng tiếp cận, Uy Vũ càng bị cuốn vào Ngọc Hân... cho đến khi không thể nào tự kiềm chế trái tim lại... để nó luôn hướng về cô gái nhỏ nhắn không một chút điểm nổi bật.

Ngày xưa, Uy Phong đã có được Minh Minh khiến anh đau đớn nhưng bên ngoài luôn mỉm cười khi nhìn thấy họ tay nắm tay bên nhau. Thời điểm hiện tại, Uy Vũ không muốn chuyện đó xảy ra với anh lần nữa... cô gái trước mắt anh không được phép ở bên cạnh Uy Phong. Nếu anh không có được, Uy Phong cũng sẽ không có được.

- Cô nghĩ, anh trai tôi yêu cô ư? - Uy Vũ cười đều nhìn Ngọc Hân đầy khinh bỉ.

- Việc đó là việc của chúng tôi. - Ngọc Hân đáp.

- Còn hai ngày nữa là sinh nhật cô nhỉ. - Uy Phong quay đầu bước đi. - Tôi sẽ dành cho cô một món quà bất ngờ nhất, hy vọng cô sẽ thích.

- Cảm ơn thành ý của cậu... mời cậu ra khỏi nhà tôi. - Ngọc Hân cau gắt.

Bánh xe của chiếc xe đạp thể thao được dắt ra khỏi cái cổng của một ngôi nhà bé nhỏ. Thật ra điều Uy Vũ nói không phải là Ngọc Hân không để tâm đến... chỉ là một mối tình đầu đời còn quá vụng về và không hề có chút đáng đo... cứ thế mà vô tư yêu, vô tư tin tưởng không một chút suy nghĩ nghi ngờ.

Buổi sáng hôm sau, khi cô đang chuẩn bị bữa sáng thì một người đang ông có tuổi mặc chiếc áo vest màu xám tro bước vào ngôi nhà nhỏ. Ông ta cầm một tập giấy tờ trên tay, gương mặt có vài nét nhăn nhưng vẫn ngồi lên sự thành đạt và nghiêm chỉnh.

- Bác tìm ai ạ? - Ngọc Hân ngạc nhiên, đã từ lâu rồi không có bất cứ người lạ nào đến nhà cô.

- Cô là Lâm Ngọc Hân, chị gái của Lâm Ngọc Diệp. - Người đàn ông kia nói, giọng nói ông ta hơi trầm, nghe khá ảm.

- Vâng, mời bác ngồi ạ. - Ngọc Hân lịch sự nói. - Bác tìm chị em cháu có việc gì ạ.

- Tôi xin đi thẳng vào vấn đề, chuyện là có một người ngỏ ý muốn nhận nuôi em gái cháu là Lâm Ngọc Diệp.

- Người đàn ông kia nói tiếp. - Cháu chưa đủ 18 tuổi nên cháu và Ngọc Diệp thuộc dạng trẻ em mồ côi không nơi nương tựa, có thể trong vài ngày nữa người của bảo trợ xã hội sẽ đến đưa Ngọc Diệp đến trại trẻ mồ côi... Trước khi bọn họ đến, tôi đã làm xong thủ tục nhận nuôi em gái cháu.

- Trại trẻ mồ côi ư... nhưng cháu có khả năng nuôi em cháu mà. - Ngọc Hân có chút rung sợ.

- Nuôi nặng một đứa trẻ và cho nó một môi trường khôn lớn toàn diện không hề đơn giản. Cháu nên nghĩ đến em gái mình mà suy nghĩ, người nhận nuôi Ngọc Diệp là một người tốt... Người đó là đầu tư và mang đến mọi thứ tốt đẹp cho Ngọc Diệp.

Ngọc Hân hơi rung bàn tay mình, vì sao bọn họ lại muốn chia cắt chị em cô... Cô chỉ còn một mình Ngọc Diệp là niềm vui nhỏ nhoi trong cuộc đời đầy vất vả... cô sao có thể sống xa em gái.

- Cháu sẽ chứng minh là cháu có khả năng nuôi em gái cháu... cháu không cần sự giúp đỡ của người khác. - Ngọc Hân thẳng thừng từ chối. - Cảm ơn vì lòng tốt của người mong muốn nhận nuôi.

- Đây là hồ sơ nhận nuôi và danh thiếp của người nhận nuôi... cháu đọc qua nếu có thay đổi hãy kí vào và gọi cho chúng tôi. - Người đàn ông kia nhẹ nhàng nói rồi bước ra ngoài.

Ngọc Diệp từ bên trong nghe toàn bộ câu chuyện, đôi em cô bé lay lắt nước mắt mà chạy ra khi người đàn ông kia đi khuất cổng. Cô bé sợ người ta mang cô rời khỏi người chị yêu thương này, sợ không còn được ngắm trông chị Hai về mỗi ngày.

- Chị hai, người ta sẽ bắt em đi ạ. -Ngọc Diệp hoảng sợ nói.

- Không đâu... chị sẽ không bao giờ cho ai chia cắt chị em chúng ta. - Ngọc Hân ôm em gái vào lòng mà nói.

Đúng như lời người đàn ông kia nói... khi cô chuẩn bị mọi thứ để dắt chiếc xe đạp ra khỏi cửa nhà thì khoảng 3 4 người cũng vừa đi tới cổng... họ chính là người của trung tâm bảo trợ trẻ em, họ đến để làm thủ tục đưa Ngọc Diệp vào trẻ mồ côi vì còn quá bé...

- Cháu có thể nuôi em gái mình, không thể để con bé vào nơi đó. - Ngọc Hân ôm chặt Ngọc Diệp mà nói.

- Cháu còn đi học, lo cho bản thân mình còn không xong làm sao có thể lo cho em gái mình một cuộc sống tốt được. - Người phụ nữ có cặp chân mày sâu róm.. bờ môi thâm lên mấp mé nói.

- Đừng cố chấp, hãy để con bé đến trung tâm... nơi đó sẽ tốt hơn cho em cháu. - Bà ta nhú cặp sâu trên gương mặt lại.

- Cháu sẽ không để mọi người tách rời chúng cháu. - Ngọc Hân tức giận, kéo Ngọc Diệp bỏ đi...

Trên đoạn đường đến trường, cô suy nghĩ khá nhiều về việc đó... cô có thể dùng cách nào để giữ Ngọc Diệp bên cạnh mình ngăn cho bọn người đó mang con bé đi xa khỏi cô, cô nhìn vào tấm danh thiếp nhỏ trong balo mình... là nhà họ Uy ư?

Cô bước vào lớp như mọi ngày, chiếc bàn quen thuộc của mình đã bị ghi chi chít liền mảng chữ lên trên... dòng chữ to nhất chính giữa bàn chính là ba chữ “ Mồ côi”. Cô xem như không nhìn thấy gì, kéo ghế ngồi xuống... vừa ngồi xuống chiếc ghế liền bị gãy chân khiến cô ngã nhào ra sàn trong tiếng cười lớn của cả lớp. Ngọc Hân thật sự như chịu không nổi đả kích của mọi người, vì sao tất cả lại đối xử với cô như vậy, vì sao chị em cô đã nhận chưa đủ bất hạnh hay sao. Tâm trạng có nhiều xúc cảm rối bời, nước mắt trong bờ mi cô như chực chùng ứa ra...

Một bàn tay nắm lấy tay cô mà kéo đi... cô chỉ kịp nhìn thấy mái tóc màu vang ươm, cái dáng cao gầy kia đang lôi cô ra khỏi lớp học đáng sợ ấy, khi đó đôi mắt cô đã nhòe đi vì uất ức.

- Đây, Uy Vũ... cậu kéo tôi đi đâu chứ... đã sắp đến giờ vào lớp rồi. - Ngọc Hân bị Uy Vũ kéo đi ra khỏi lớp... đi về phía sau trường.

Uy Vũ không nói lời nào, tiếp tục dùng sức kéo cô đi. Ngọc Hân không còn sức phản kháng nữa... cô từng bước chạy theo bước dài và rộng của cậu ta.

Đi đến phía sau ngôi trường, nơi này xem ra chẳng ai lui tới nên khá vắng vẻ...Uy Vũ dừng lại quay đầu nhìn về phía Ngọc Hân, giọt nước mắt trên mi cô đã rơi ra và chưa kịp khô. Bàn tay Uy Vũ buông tay Ngọc Hân ra, đưa lên bờ má cô lau đi giọt nước mắt kia, anh một bước tiến cô lại một bước lui... từ từ ép cô vào bức tường lớn phía sau lưng.

- Cậu muốn gì hả? - Cô hất tay Uy Vũ ra khỏi gương mặt mình.

- Hẳn ta có gì đáng để cậu phải chịu đựng như vậy hả? - Uy Vũ cất tiếng, giọng nói không có chút bông đùa như mọi ngày mà thâm trầm khó đoán.

Cô không đáp... điều này thì liên quan gì đến hẳn ta...

- Vì sao cậu cứ cố chấp giữ tổn thương cho bản thân hả... nếu cậu quyết định chọn tổn thương thì đừng có khóc trước mặt tôi. - Uy Vũ như hét lên.

- Tôi không muốn gây áp lực và làm gánh nặng cho Phong. - Ngọc Hân đáp. - Còn về việc tôi có khóc, có bị đối xử ra sao thì liên quan gì đến cậu chứ... đừng bao giờ xen vào nữa. Tôi yêu Uy Phong và sẽ bảo vệ tình cảm đó bằng cách của tôi.

Uy Vũ sững người... nhớ lại chuyện cách đây hai năm cũng tại nơi này.

- Vũ, cậu buông mình ra. - Minh Minh kéo tay mình ra khỏi tay Uy Vũ.

- Vì sao cậu không nói với anh trai mình về việc bị bọn đàn chị trong trường đánh, vì sao khi anh ta hỏi cậu lại nói bị ngã... lí do gì để cậu phải chịu đựng một mình như vậy.

- Đó là vì mình yêu anh ấy mình sẽ bảo vệ tình cảm giữa mình và Phong theo cách của mình... cậu đừng xen vào.

Ngọc Hân thấy Uy Vũ không đáp thì quay mặt rời đi để quay về lớp học, nhưng cô vừa đi được vài bước thì nghe tiếng cười của Uy Vũ phía sau lưng.

- Xem ra anh trai tôi, vẫn chưa quên được Minh Minh.

Minh Minh là bạn gái cũ của Uy Phong... nhưng Uy Vũ nói vậy có ý gì, không phải cô ấy đã mất vài năm trước rồi ư và trước đó đã phản bội Phong như thế.

- Ý cậu là gì chứ? - Ngọc Hân quay đầu lại hỏi.

- Không vội, ngày mai thôi mọi cô sẽ biết được mọi việc.

Tuy trong lòng có chút thắc mắc nhưng cô không muốn dây dưa với tên này nữa, hẳn ta luôn có những hành động kì hoặc đến lạ kì. Lúc thì lời nói như đang trêu chọc đối phương, lúc lại vô cùng nghiêm túc... thật không biết xoay theo hẳn ta như thế nào cho kịp.

Khi đi về lớp, cô đi ngang qua hàng lang lên sân thượng thì nghe thấy tiếng khóc khúc khúc của một cô gái, cô dường như không quan tâm lắm nhưng khi nhìn qua thì nhận ra đó chính là Vân Du thì chợt dừng chân lại... dù gì cũng đã trễ tiết đầu tiên, thôi thì cúp luôn một tiết này vậy.

Cô đi đến bên cạnh Vân Du mà ngồi bên cạnh, tuyệt nhiên không nói một lời nào.

Vân Du nhìn thấy Ngọc Hân, buồn tủi càng dâng lên mà tựa vào vai Ngọc Hân khóc lớn hơn.

Thật ra thì Ngọc Hân đang ganh tỵ cùng Vân Du, ít ra khi có uất ức cô ấy còn có thể khóc thoải mái như vậy, còn cô... phải giấu giọt nước mắt vào trong lòng, không cho bản thân mình mềm yếu vì cô sợ cô sẽ ngã quỵ.

Tiếng khóc kia cũng ngừng lại từ từ chỉ còn tiếng nấc lên của Vân Du...

- Cám ơn cậu đã bên cạnh mình. - Vân Du khẽ nói.

- Thanh Duy ức hiếp cậu ư? - Ngọc Hân nói... thật ra cô thừa biết chỉ có Thanh Duy mới có thể khiến Vân Du khóc nhiều như vậy.

- Đừng nhắc đến cậu ấy nữa. - Vân Du lắc đầu nói

-Xem ra chính là vì Thanh Duy thật rồi.

- Tổ đã tỏ tình với cậu ấy, nhưng cậu ấy nói rằng chỉ xem tổ như bạn bè... Tổ đã theo đuổi cậu ấy lâu như vậy, vậy mà cậu ấy không hề để mắt đến tổ. Còn cô gái kia, cậu ta chỉ vừa mới chuyển vào chưa bao lâu mà đã say mê cô ta.

- Thanh Duy thích người khác ư? - Ngọc Hân ngạc nhiên nói.

- Đúng vậy, cậu ta nói thích một cô gái bên lớp 12B... là lớp cậu học ấy, cậu biết cô gái đó không? - Vân Du hỏi.

- Mình biết. - Ngọc Hân gật đầu. - Cô gái đó là mình.

Vân Du kinh ngạc nhìn Ngọc Hân...

- Thanh Duy đã từng bày tỏ nhưng mình đã từ chối, vì mình chưa hề có ý với cậu ấy.

- Không ngờ người cậu ấy thích lại là cậu. - Vân Du khẽ cuối đầu nói, sau đó lại ngẩng mặt lên khẽ cười. - Mình nghĩ, mình cần thay đổi.

- Thay đổi? - Ngọc Hân hỏi.

- Mình sẽ không đi theo cậu ấy nữa, sẽ buông cậu ấy ra và lo cho bản thân mình nhiều hơn. - Vân Du đáp.
 - Quyết định sáng suốt. - Ngọc Hân bật cười.
 - Hân, cậu có thể làm bạn của mình không. - Vân Du nói. - Từ khi đến đây, mình chỉ đi theo Thanh Duy... hiện tại mình cảm thấy cô đơn lắm.
 - Tất nhiên rồi, chúng ta là bạn mà. - Ngọc Hân khẽ cười.
 - Đưa tay cậu ỳnh đi. - Vân Du đưa tay về phía Ngọc Hân.
- Cô đặt bàn tay mình vào tay Vân Du... Vân Du kéo cô đi ra khỏi cầu thang, vừa chạy vừa nói...
- Để kỉ niệm cho tình bạn này, hôm nay chúng ta cúp học làm kỉ niệm nhé. - Vân Du bật cười sảng khoái.
 - Này, anh em nhà cậu thích cúp học quá nhỉ. - Cô vừa bật cười vừa chạy theo cái kéo tay của Vân Du.
 - Haha. - Vân Du cười lớn.

Cả hai chạy ra khỏi cổng trường trung học Đại Uy... trên chiếc xe bus trước trường hai cô gái mặc bộ đồng phục cùng nhau cười vui vẻ bắt đầu từ bỏ một cuộc sống như trước kia, tất cả phải hoàn toàn thay đổi.

Tạm biệt Vân Du, Ngọc Hân đi đến nơi làm thêm thì chị quản lý nói việc ngày hôm qua đã đến tai ông chủ cửa hàng và để tránh sự việc tương tự xảy ra nên họ buộc lòng sa thải cô. Ngọc Hân ừ ừ nhận lương cho những ngày làm việc của mình. Hiện tại ngay cả công việc cũng không còn, làm nơi khác cũng sẽ bị bọn họ phá phách... còn việc của Ngọc Diệp, phải giải quyết thế nào đây...

Ngọc Hân không muốn đưa gương mặt ừ ừ này về nhà sẽ càng khiến Ngọc Diệp lo lắng hơn, cô đi một vòng trong cái thành phố rộng lớn này... cô giống như một hạt bụi nhỏ bay qua không một qua để tâm. Trên chiếc xe đạp cũ kĩ, Ngọc Hân nhìn chính bản thân cô đang soi qua tấm gương của một cửa hàng, có phải cô quá tự tin vào bản thân để rồi khi nhìn lại lại càng thất vọng... cô không nói về cái bề ngoài đầy tầm thường kia, cô chỉ muốn nhìn xuyên qua cô... bản thân cô đã làm gì và hiện tại cô cần làm gì... đó là một sự bất lực không thể nghĩ ra.

Từ trong một nhà hàng lớn, cô thấy bóng dáng quen thuộc đang bước ra cùng rất đông người, họ toàn mặc những bộ âu phục đắt tiền và nhìn ai cũng có thể thấy họ thành công thế nào. Cô nép người vào sau một tấm biển quảng cáo, cô thật sự không muốn anh nhìn thấy cô đang thảm hại như thế nào. Cô đã từng nghĩ, chỉ cần yêu có thể xóa nhòa mọi khoảng cách nhưng có lẽ không hề dễ dàng như cô nghĩ... vì anh quá cao còn cô như đang lọt thỏm xuống một chiếc hố sâu đen tối.

Khi mọi người về hết... Ngọc Hân mới bước ra khỏi tấm biển quảng cáo kia... cô vẫn nhìn thấy Uy Phong đang quay lưng về phía cô... có lẽ anh đang đợi xe của mình. Cô dắt chiếc xe của mình quay đầu lại mà bước nhanh hơn... hai thế giới của cô và anh quá khác nhau, có thể hòa hợp ư?

20. Chương 20: Món Quà Bất Ngờ

- Hân. - Một giọng nói trầm ấm vang lên phía sau lưng cô... đó là giọng của Uy Phong, người mà giữa cô và anh đang có một mối quan hệ hên hò, chỉ là đối với cô nó thật sự xa xôi không thể đưa tay nắm giữ.
- Cô vừa quay đầu lại thì Uy Phong đã bước đến gần cô, anh nhìn cô có chút ngạc nhiên sau đó lại nhẹ nhàng mỉm cười mà nói:” Sao giờ này em ở đây, em không đi làm sao?”
- Em... em đã xin nghỉ rồi. - Ngọc Hân xem như không có chuyện gì, đáp lời anh.
 - Thật là ngạc nhiên, cô gái cuồng công việc lại nghĩ việc rong chơi ư. - Uy Phong mỉm cười. - Anh đưa lên về nhé.
 - Không, em có đi xe mà. - Cô lắc đầu từ chối.

Uy Phong nhìn chiếc xe đạp mà cô đang dựng liền mỉm cười nói:” Chúng ta về thôi, lên xe đi anh đưa em về.”

Cô thoáng chút ngạc nhiên, Uy Phong lần này không yêu cầu cô lên chiếc xe hơi sang trọng kia mà chính bản thân anh sẽ ngồi lên chiếc xe cũ kĩ của mình. Cô không còn nhận ra một Uy Phong kiêu ngạo trước kia cô từng ghét cay ghét đắng... chỉ còn một người đàn ông nhẹ nhàng và luôn mỉm cười với cô.

- Anh thật lạ. -Ngọc Hân ngồi phía sau xe đạp của mình mà nói.

- Anh đã nói... anh sẽ thay đổi để phù hợp với em. - Uy Phong khẽ đáp. - Anh không muốn em có cảm giác nặng nề khi yêu anh.

- Nhưng Phong, anh có cảm thấy trang phục của anh thật không phù hợp không hả? - Ngọc Hân trêu chọc anh, mặc một bộ áo vest, mang một đôi giày tay màu đen không có chút vết bẩn lại ngồi trên chiếc xe đạp cũ kĩ của cô... trông thật buồn cười.

Uy Phong thoáng gấp lại... quay đầu lại nhìn Ngọc Hân:" Dám trêu chọc anh."

Cô bật cười... mọi cảm giác buồn phiền, âu lo trôi đi.

Anh cởi chiếc áo vest ra, chiếc cavat cũng quăng lên chiếc xe hơi đang lái theo anh từ từ phía sau... Nhưng thật sự trong anh hiện tại, còn hấp dẫn hơn khi khoát trên người bộ vest kia... nó toát lên sự trẻ trung và phong độ, thật sự không hề phù hợp. Cô ngồi trên xe đạp, nhìn anh từ đầu đến chân mà lắc đầu:" Em đang tự nghĩ... sẽ khá khó khăn cho anh rồi... Anh nên bớt đẹp trai lại đi nhé, thấp đi một chút và còn làn da nữa... vì sao lại trắng còn hơn con gái nữa."

Uy Phong cuối đầu, gục mặt vào tường mà nói:" Anh biết lỗi rồi, anh sẽ cố gắng... anh đứng úp mặt vào tường tự phạt đây."

Cô bật cười thành tiếng:" Nhà em một mình Ngọc Diệp là đủ, em không muốn nhận thêm một đứa trẻ nào khác đâu."

Cả hai cùng bật cười thành tiếng... Trên đoạn đường quay về căn nhà nhỏ trong hẻm, bàn tay Uy Phong nắm lấy bàn tay cô suốt cả dọc đường, chỉ dùng một tay để lái xe... Trong lòng Uy Phong đã lâu mới có cái cảm giác ấm áp này, đã lâu anh không thoải mái nô đùa và nở một nụ cười thật sự trên môi. Ngọc Hân đã mang lại cho anh điều đó, anh nhận ra mình yêu cô hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Đứng trước cổng nhà, Uy Phong vẫn không buông tay Ngọc Hân ra... hai người chỉ đứng im lặng nhìn nhau, đôi môi mỉm cười trong hạnh phúc.

- Ngày mai, sau buổi học anh sẽ đưa em đến một nơi. - Uy Phong nói.

- Là nơi nào?

- Bí mật. - Uy Phong đưa ngón tay trở lên miệng cô, đôi môi anh khẽ nói nhỏ.

- Anh về đi... trễ rồi. - Ngọc Hân ngại ngùng nói. - Hẹn mai gặp lại.

Uy Phong không nỡ xa cô nhưng thật sự sau một ngày làm việc căng thẳng để kí một hợp đồng lớn cùng công ty nước ngoài khiến anh khá mệt mỏi. Anh cần phải nghỉ ngơi để chuẩn bị cho bữa tiệc ngày mai mà anh đã chuẩn bị chu đáo dành cho cô.

- Em ngủ ngon. - Uy Phong mỉm cười nói, sau đó quay đầu đi.

Cô nhìn theo anh, bóng dáng người con trai ấy tự bao giờ đã đi sâu vào trong nỗi nhớ của cô. Liệu tình yêu có đủ để vượt qua tất cả...

- Phong. - Cô gọi.

Uy Phong quay đầu lại nhìn cô...

- Cảm ơn anh. - Ngọc Hân khẽ cười. - Vì đã chọn em.

Buổi sáng hôm sau, người của trung tâm bảo trợ trẻ em lại đến nhà của chị em cô rất sớm, họ mang ra rất nhiều giấy tờ và yêu cầu cô để Ngọc Diệp theo họ đến trại trẻ mồ côi theo đúng luật định. Ngọc Hân thật sự không còn cách nào khác, cô đành mang tập hồ sơ cất trong tủ để đưa cho bọn họ.

- Đây là hồ sơ về việc em gái cháu đã được một gia đình nhận nuôi... vì vậy con bé sẽ không thể đi theo cô chú đến trại trẻ mồ côi được. - Ngọc Hân đặt hồ sơ lên bàn, đẩy về phía người phụ nữ kia.

- Liệu đây có phải là hồ sơ giả. - Người phụ nữ kia đưa đôi mắt dưng nhìn về phía Ngọc Hân mà nghi ngờ.

Bên ngoài, một người đàn ông có mái tóc điểm bạc bước vào... giọng nói của ông chứa đầy sức mạnh uy quyền:” Vị đây không nhận ra mợ của tập đoàn Phong Vũ sao, nhà họ Uy chúng tôi nhớ đã ủng hộ rất nhiều tiền cho viện bảo trợ trẻ em của cô cơ mà.”

- Uy lão gia. - Người phụ nữ kia vội đứng lên chào.

- Ta nhận nuôi một đứa trẻ, cũng khó khăn như vậy ư? - Uy lão gia lại nói.

- Không khó khăn, Uy lão gia có tấm lòng nhân từ trước giờ ai cũng biết đến, thật may mắn cho con bé vì đã được Uy lão gia nhận nuôi. - Người đàn bà kia nín hót.

- Vậy các người còn ở đây làm gì nữa, định tranh đứa trẻ đáng yêu này với ta sao? - Ông đưa mắt nhìn mọi người đang đứng.

Bọn họ nghe vậy liền nhanh chóng ra về, có cho tiền cũng không dám ở lại vì tập đoàn Phong Vũ là tập đoàn tài trợ chính cho các trại trẻ mồ côi... họ sống là nhờ Phong Vũ thì làm sao dám cãi lời.

- Ông... thật sự chính là ông ạ. - Ngọc Hân đặt một ly nước xuống bàn mà nói.

- Con xem danh thiếp, lại không biết là ta ư?

- Con có chút nghi ngờ, nhưng thật sự không hiểu vì sao ông lại muốn nhận nuôi em gái con?

- Ta thật sự rất yêu quý em gái cháu, bởi vì con bé quá thông minh và đáng yêu. Vả lại, xem như ta đáp trả công lao cháu hàn gắn hai anh em bọn chúng... ta sẽ chăm sóc cho em gái cháu thay cháu.

- Nhưng... cháu đã làm được điều gì đâu ạ. Bọn họ, càng lúc càng xích mích vì sự xuất hiện của cháu. - Cô cúi mặt nói.

Uy lão gia bật cười... xoa đầu Ngọc Hân mà nói:” Ta tin tưởng cháu, cháu cũng phải tin tưởng mắt nhìn người của ta chứ.”

- Ông... cháu...

- Được rồi, cháu hãy đồng ý cho Ngọc Diệp đến Uy gia đi... ta sẽ chăm sóc con bé và cho con bé cuộc sống tốt đẹp nhất. Khi nào cháu nhớ em gái, cánh cửa Uy gia luôn luôn mở ra chào đón cháu.

NGHĩ đi NGHĩ lại, ông là một người tốt, tuy ông rất giàu có nhưng ngay từ khi gặp ông ở căn biệt thự xa hoa kia đã cảm thấy rất thân tình. Cô cũng muốn em gái mình có cuộc sống tốt hơn, tuổi thơ có một màu hồng không lo không NGHĩ. Cô khẽ đáp:” Cháu nhờ ông chăm sóc Ngọc Diệp.”

Ngọc Diệp lúc đầu không đồng ý nhưng khi Uy lão gia nói rằng chị cô bé đã học cuối cấp cần thời gian học nhiều hơn, không chăm sóc cô bé được nữa nên gật đầu đồng ý. Còn bé nhưng Ngọc Diệp rất biết NGHĩ và yêu thương chị Hai... cô bé thật không muốn làm gánh nặng cho chị gái mình...

Cô đến trường thì gặp Vân Du đang đứng trước cổng ra về chờ đợi ai đó... khi nhìn thấy cô thì liền mỉm cười tươi như hoa mà chạy đến khoát tay cô. Cô cũng không từ chối sự thân thiết này như ngày xưa, vì Vân Du trong mắt cô là một cô gái ngây thơ trong sáng... đôi khi lại không suy NGHĩ trước khi nói và là một cô gái dám NGHĩ dám làm... đeo đuổi Thanh Duy bao nhiêu lâu nay quá là kiên trì.

- Hân, mình đợi cậu mãi đó... cậu biết không hôm nay mình có quà cho cậu đó. - Vân Du vừa cười vừa nói.

Ngọc Hân hơi ngạc nhiên, cô ấy biết hôm nay là sinh nhật cô ư?

- Teng... - Vân Du rút ra hai sợi dây đeo tay y hệt nhau. - Đây là sợi dây đeo tình bạn gắn kết... mình một sợi, cậu một sợi... chúng ta sẽ mãi là bạn bè thân thiết nhé.

Cô khẽ bật cười... thì ra Vân Du thích cái trò đeo đồ cặp như các bạn khác.

Vân Du đeo một sợi dây đeo màu trắng lên tay cô, sau đó yêu cầu cô đeo lên tay Vân Du giống như trong các bộ phim tình cảm các người yêu nhau trao tín vật... chỉ nghĩ tới đây thôi cô đã nổi da gà...

- Điện thoại cậu đâu, ỉnh mượn. - Vân Du muốn xin số.

- Mình không có. - Cô lắc đầu

- Cậu không dùng điện thoại ư, vậy hai người khi không gặp nhau lấy gì liên lạc. Mình nói cậu đó phải quản lý thật chặt anh Phong... các cô gái xung quanh đều tấn công anh ấy rất công khai. - Vân Du dọa.

- Yêu nhau là do duyên... đến với nhau được hay không là do số. Nếu cái gì không thuộc về mình hà có gì phải níu kéo. - Ngọc Hân khẽ đáp.

- Cậu thật là... không thêm nói đến chuyện đó với cậu nữa. - Vân Du nói không lại, cả hai cùng nhau bước vào dãy hành lang của trường.

Bên ngoài, đám nữ sinh lại reo hò khi nhìn thấy Uy Vũ từ trên một chiếc xe mui trần màu đỏ bước xuống, mái tóc của hắn ta lại vàng hoe như mọi ngày, đôi môi ửng đỏ cùng nụ cười nhếch môi khiến bao nhiêu nữ sinh như rụng tim vì hắn.

- Em gái, hôm nay không chạy theo thằng nhóc kia nữa... lại đi cùng nhỏ này. - Uy Vũ nhìn Ngọc Hân và Vân

- Vũ, gặp em là cứ trêu chọc em mãi không bỏ được, nhưng cậu ấy bằng tuổi anh đấy... - Vân Du lườm Uy Vũ.

Khi Vân Du vào lớp, thì chỉ còn mỗi cô và hắn ta cùng nhau bước đi về lớp 12B. Hắn ta hất mặt đi thẳng không một chút quan tâm đến cô gái đi bên cạnh... còn cô vẫn lặng lặng nhìn về phía trước họ đi gần nhau nhưng tuyệt nhiên không ai nói với ai một câu.

Uy Vũ đặt balo lên bàn, sau đó nằm ra bàn nhắm mắt lại, cô chú tâm vào quyển sách không quan tâm hắn ta làm gì... việc hắn ta thường làm thật kì quái cho nên cô không nên để mắt đến làm gì. Năm nay đã là năm cuối cấp như vậy, cô cần nỗ lực hơn nữa để thi vào y được... cô muốn trở thành một bác sĩ, nếu cô là bác sĩ thì cô đã có thể biết mẹ cô bị bệnh gì mà cứu chữa từ sớm.. có lẽ mẹ đã không bỏ cô mà đi sớm như vậy.

- Đây. - Uy Vũ quay đầu qua phía cô, hắn ta vẫn nằm ườn ra bàn nhưng hai mắt mở ra.

Cô xem như hắn là không khí... không nhìn hắn.

- Cậu muốn tôi gọi là bạn học Ngọc Hân hay là chị dâu nhỉ? - Uy Vũ cười châm chọc, cái điệu cười có chút xem thường.

- Có việc gì. - Ngọc Hân lườm hắn.

- Sinh nhật vui vẻ. - Uy Vũ nhếch môi, sau đó lại nói. - Quà của tôi, có lẽ cũng đã chuyển đến nhà cô rồi.

- Cảm ơn. - Ngọc Hân đáp, ánh mắt dời sang hướng quyển sách trước mặt.

- Không có gì, hy vọng cô sẽ vui về món quà ấy. - Uy Vũ nói xong, lại xách balo ra khỏi lớp.

Anh bước đi về phía trước, ánh mắt bông đùa và nụ cười nhếch môi không còn nữa... ánh mắt Uy Vũ thật sự rất nghiêm trọng và chứa một sự thống khổ nào đó. Phía sau lưng anh, Ngọc Hân chỉ đưa mắt nhìn về Uy Vũ... không một chút bận tâm.

Tan giờ học, cô vừa bước chân ra khỏi cổng trường thì nhìn thấy Uy Phong đang đứng đợi mình phía trước. Không có chiếc xe hơi màu đen bóng loáng, cũng không có bộ vest chỉnh tề cùng chiếc dây da sang trọng. Anh, một cậu học sinh cấp ba đang mặc trên người bộ đồng phục trường Đại Uy, trên vai đeo một chiếc balo màu đen đang đứng trước cổng trường và ánh mắt nhìn về phía cô. Ngọc Hân khẽ cười, dắt chiếc xe đạp đi về phía Uy Vũ.

- Bạn học Uy Phong, bạn đang đợi ai ư? - Ngọc Hân nói.

- Tôi đang đợi cô gái mang tên Ngọc Hân, cô ấy thấp thấp bé bé nhưng lại khiến người khác phải cúi xuống nhìn ngẩng nhìn vì cô ấy rất dễ thương. - Uy Phong mỉm cười nói. - Cậu có thấy cô ấy hay không?

- Cô gái mà cậu đang tìm vừa nhận với tôi nói với cậu rằng cô ấy thật sự rất vui vì hôm nay trông cậu rất là đáng yêu.- Ngọc Hân bật cười.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười, sau đó Uy Phong ngồi trên chiếc xe đạp cũ kĩ kia mà bắt đầu chở Ngọc Hân đi trong ánh mắt kính ngạc của mọi người... người thừa kế tập đoàn Phong Vũ lại ngồi trên chiếc xe kia và chở con bé vô cùng bình thường ấy ư.

Uy Vũ đứng phía xa nhìn theo bóng dáng hai con người đang vui vẻ ngồi trên chiếc xe đạp kia mà hạnh phúc... Đôi môi Uy Vũ nhếch lên không cười, sau đó lạnh lùng đạp ga chiếc xe hơi mà phóng đi.

Chiếc xe đạp lăn bánh trên con đường đông đúc, sau đó anh rẽ vào một lối đi vắng người hơn... mặc dù Ngọc Hân rất tò mò Uy Phong sẽ đưa cô đi đâu nhưng hỏi mãi anh đều từ chối trả lời. Anh dựng xe của cô cạnh một con hẻm nhỏ, trong túi rút ra một chiếc khăn màu đỏ khê mỉm cười nói:” em nhắm mắt lại nào?”

- Có việc gì lại bí ẩn như vậy chứ? - Cô đáp.

- Mau nhắm lại nào. - Anh đưa chiếc khăn bịt mắt cô lại.

Bàn tay anh nắm chặt bàn tay cô đưa cô đi từng bước từng bước một. Cô không nhìn thấy gì nhưng cảm nhận được mình đang đi trên một thứ rất êm chân và nơi này có rất nhiều gió. Bỗng nhiên anh ra hiệu cho cô dừng lại... sau đó đi về phía sau Ngọc Hân mở chiếc khăn kia ra. Trước mắt cô là một bãi cỏ khá rộng, bên cạnh một bờ sông rất đẹp...

- Khung cảnh đẹp quá. - Cô reo lên.

- Em quay lại đi. - Từ phía sau, Uy Phong nói.

Cô quay đầu lại... nhìn thấy trên tay Uy Phong cầm một ổ bánh kem nho nhỏ, phía trên ghi dòng chữ chúc mừng sinh nhật... điều này khiến cô khá bất ngờ.

- Chúc mừng sinh nhật em, Ngọc Hân. - Uy Phong nói.

Anh biết cô không thích những nơi xa hoa sang trọng, không thích tiệc tùng linh đình nên đã dày công suy nghĩ để tìm ra một nơi thật đẹp để cùng cô gái mà anh yêu thương đón sinh nhật của cô.

- Anh biết hôm nay sinh nhật em ư? - Ngọc Hân khê bất ngờ.

- Cô gái ngốc, em là bạn gái anh mà. - Uy Phong khê đáp.

Cô cảm thấy có chút áy náy, dường như ngoài việc cô biết anh là Uy Phong... ngoài ra cô không hề quan tâm đến anh, có phải cô quá hời hợt ư?

- Cảm ơn anh. - Ngọc Hân xúc động nói.

- Vì anh là bạn trai em nên em không cần nói câu cảm ơn với anh, hiểu không? - Uy Phong ôm chặt cô vào lòng mà nói. - Chỉ cần khiến em vui, anh sẽ làm mọi thứ.

Cô nép đầu mình vào bờ ngực anh, là anh yêu cô nên đã hoàn toàn thay đổi như vậy ư... cô có thể tin được vào điều ấy hay không? Quả nhiên, có rất nhiều điều kì diệu xảy ra trên cuộc đời này... cô không hề nghĩ rằng mình cho phép trái tim mình đập mạnh vì bất cứ nam nhân nào, cuối cùng chính cô không thể khống chế nó trước anh.

Uy Vũ quay về biệt thự Uy gia, anh cứ nghĩ rằng mình làm điều đó là đã thực hiện được kế hoạch phá hoại hai người bọn họ thì trong lòng sẽ thoải mái, nhưng cuối cùng vì sao anh lại khó chịu đến cùng cực như vậy...

Lùi về phòng mình, anh mở những bức ảnh Minh Minh ra ngắm nhìn... thật không ngờ nụ cười của Minh Minh mà anh nhìn hàng ngàn lần kia đã bị lẫn vào Ngọc Hân... anh là đang nhớ cô gái ấy, không phải là Minh Minh... anh làm điều đê hèn kia chỉ vì anh muốn giành Ngọc Hân từ Uy Phong... Uy Vũ nhận ra điều đó, bản thân anh vì sao lại ích kỉ như vậy... Vì mục đích lợi ích của mình mà muốn làm người khác đau buồn ư, đó không phải là con người của anh.

Bao nhiêu suy nghĩ hiện ra trong đầu, anh đứng bật lên đi xuống phía dưới nhà tìm một ly nước lạnh để tỉnh táo hơn. Vừa cầm ly nước trên tay, anh nghe tiếng ông nội đang nói chuyện cùng ai đó bên ngoài phòng khách, có đôi chút tò mò Uy Vũ khẽ lắng nghe.

- Dạo này đại thiếu gia bệnh tình đã thuyên giảm, có lẽ đã cắt hẳn được thuốc.

- Rất cảm ơn bác sĩ thời gian qua đã tận tình giúp đỡ gia đình tôi. - Uy lão gia nói.

- Đó là bổn phận của tôi thôi, tôi cũng rất vui vì cậu ấy đã tiến triển tốt như vậy. Đây là thuốc của cậu chủ, chỉ cần uống xong đơn này có thể ngừng hẳn. - Vị bác sĩ nói.

Uy lão gia đặt lọ thuốc lên bàn, sau đó tiễn vị bác sĩ ra ngoài cổng... Uy Vũ bước đến phòng khách cầm trên tay lọ thuốc trên bàn mà đọc qua “SSRI”. Anh nhanh chóng dùng điện thoại tìm kiếm loại thuốc này dùng để chữa trị bệnh gì... sau đó ngồi khụy xuống chiếc ghế salon mà khẽ thốt lên “ Trầm cảm ư?”

- Vũ, cháu làm sao vậy? - Uy lão gia bước vào thì trong thấy gương mặt Uy Vũ trắng bệch như người mất hồn.

- Ông... Phong... anh ta bị bệnh trầm cảm từ khi nào?

- Cháu biết rồi ư? - Uy lão gia nhìn thấy lọ thuốc trên bàn liền ngẫm hiểu. - Từ ngày cháu rời đi nước ngoài, Uy Phong sốt mê man một trận luôn gọi tên con bé Minh Minh, rồi khóc lóc xin lỗi đến khi tỉnh lại thì không nói không rằng chỉ nhốt mình trong phòng. Thời gian đầu thì phải nhờ đến bác sĩ tâm lý, về sau thì thuyên giảm nhiều hơn nên nhìn thấy anh trai con như một người bình thường... thật ra thằng bé vẫn chưa khỏi hẳn cho đến một ngày anh cháu gặp cô bé tên Ngọc Hân...thì dường như nó trở về trạng thái bình thường.

- Vì sao ông không hề nói với cháu.

- Ông biết việc con bé ấy ra đi như vậy khiến con cũng rất đau buồn, anh trai con có ta chăm sóc... ta muốn con ở bên ấy có thể vui đi bớt nỗi buồn mà không phải suy nghĩ điều gì.

Uy Vũ nhớ đến thứ mà mình gửi đến nhà Ngọc Hân, nhanh như bay anh không kịp nói một lời nào mà chạy ra khỏi biệt thự Uy gia lái xe phóng trên đoạn đường đến nhà Ngọc Hân.

Chào tạm biệt Uy Phong sau một bữa tiệc sinh nhật ngọt ngào cùng anh, cô khẽ mỉm cười trong hạnh phúc bước vào trong nhà. Bên góc cổng có một hộp quà không lớn nhưng đủ để cô chú ý... nhớ lại lời Uy Vũ nói, có lẽ đây là món quà bất ngờ của cậu ta đây sao?

Chiếc hộp được đặt lên bàn, cô từ từ khui xem bên trong cậu ta muốn tặng cô thứ gì...

Bên trong, những bức hình còn lưu lại ngày tháng chụp giữa Uy Phong và một cô gái quen mặt, tất nhiên cô nhận ra đó là Minh Minh... Trong lòng có chút buồn bã, vì ai lại ghen với tình cũ, đã vậy cô ấy lại còn đã mất rồi. Cô nhìn vào bên trong có một quyển sổ... cô hơi nhiều mây... là nhật ký của Uy Phong ư... anh ta như thế cũng viết nhật ký, nhưng mà Uy Vũ gửi nó đến cho cô có ý gì chứ. Thật sự thì đọc nhật ký của người khác là việc xấu nhưng cô quả nhiên tò mò muốn biết Uy Phong có nhắc đến cô trong nơi riêng tư này không, lại càng muốn biết anh nghĩ gì về cô.

Cô từ từ lật ra trang đầu tiên, nó cách đây vài năm trước... đại khái là anh viết về chuyện tình cảm giữa anh và Minh Minh... Cô thật cũng không chú tâm, vì mục đích cô muốn biết anh nghĩ gì về mình hơn vì vậy cô lật những trang gần cuối...

“ Hôm nay, gặp một cô gái khá giống em... tôi cứ ngỡ nó là em... cũng vô tình làm bẩn giày tôi, cũng lạnh lùng bỏ đi... tôi dường như nghĩ đó là em nhưng tôi biết em đã ra đi mãi mãi, phải không Minh Minh.”

Trong lòng Ngọc Hân có chút bối rối.

“ Cô gái ấy thật sự quá giống em khiến tôi luôn chú ý đến cô ấy, tôi chỉ sợ một ngày tôi nhầm lẫn giữa hai người và sai lầm.”

Đôi tay cô có chút run lên...

“ Đêm hôm đó tôi đã không động đến cô ấy, chỉ vì tôi nghĩ cô ấy là em... vì sao hình bóng em lại xuất hiện bên trong cô gái đó... tôi không muốn làm em đau.”

“ Tôi nghĩ tôi nhớ em đến điên cuồng, vì vậy tôi đưa cô ấy đến gần tôi hơn... chỉ vì khi nhìn cô ấy tôi cứ ngỡ mình nhìn thấy em.”

Đôi mắt Ngọc Hân nhoe đi... cô lật sang một trang tiếp theo thì một bàn tay giạt lấy quyển sổ trên tay cô...

- Hân... tôi... - Uy Vũ áp ứng.

- Cảm ơn cậu, món quà của cậu thật ý nghĩa. - Ngọc Hân tự lau khô dòng nước mắt trên mi, cầm một bức ảnh tùy ý trong chiếc hộp mà đưa ngang mặt mình. - Cậu cũng từng nói tôi và cô gái ấy giống nhau, xem ra là sự thật... không phải cậu đùa nhỉ.

Uy Vũ biết mình đã làm một chuyện vô cùng xấu xa... sai trái...

- Không phải như cậu nghĩ đâu... cậu với cô ấy là hai con người hoàn toàn khác nhau... tôi cảm nhận được điều đó. - Uy Vũ nói.

Ngọc Hân gom những bức ảnh trên bàn đặt lại vào trong hộp quà đẩy về phía Uy Vũ:” Cậu mang những thứ này về trả lại anh Phong đi, đây có lẽ là những thứ rất quan trọng của anh ấy mà.”

- Hân... Uy Phong... anh ta yêu cậu thật lòng không phải như cậu nghĩ đâu.

- Cậu bước ra khỏi nhà tôi ngay lập tức. - Ngọc Hân nói như hét lên.

Uy Vũ biết dù có nói gì cô vẫn không muốn nghe, đợi đến lúc bình tĩnh hơn anh sẽ nhanh chóng giải thích...anh bước ra khỏi ngôi nhà nhỏ bé nhưng tâm trạng quá nặng nề...

Cả một buổi tối, cô gái tưởng chừng như mạnh mẽ kia lại thật sự yếu đuối mà khóc cả đêm. Buổi sáng, đôi mắt sưng húp lên trông thấy... nhưng cô có bài kiểm tra nên không thể báo ốm xin nghỉ. Đành phải đến trường thôi, anh ta cũng không thường xuyên đến trường sẽ chẳng gặp phải.

Bọn người trong trường nhìn thấy đôi mắt của cô thì liền mừng thầm vì nghĩ cô đã bị Uy Phong đá đít mà khóc lóc cả đêm. Thật ra, ngay từ đầu cô chỉ là vật thế thân, đá đít là chuyện sớm hay muộn, Ngọc Hân cuối đầu bước vào bên trong lớp học... chiếc ghế kế bên Uy Vũ đang ngồi nhìn cô.

- Tôi không muốn nghe điều gì cả, vì vậy cậu hãy giữ im lặng. - Ngọc Hân nói xong, cuối đầu xuống bàn.

- Cậu hãy nghe tôi giải thích... đây là những tờ nhật kí cuối cùng... cậu hãy đọc đi. - Những tờ mà Uy Vũ đã xé đi, nó chính là quan trọng.

Cô im lặng, không nhúc nhích.

Cô nghe tiếng nữ sinh ríu rích bên ngoài, có lẽ là anh ta hôm nay lại xuất hiện ư... vậy cũng tốt, cô đâu phải con rối của anh... cô sẽ tự mình kết thúc mọi chuyện trước khi anh ta đi quá xa... Đám đông nhìn thấy cô với ánh mắt sắc lạnh, họ tự động tản ra để cô bước vào bên trong lớp 12A.

- Uy Phong, tôi có chuyện muốn nói với cậu. - Cô đi đến trước mặt Uy Phong nói.

- Mắt em làm sao vậy. - Uy Phong ngạc nhiên nhìn thấy bộ dạng của Ngọc Hân.

- Theo tôi. - Cô nói xong liền quay đầu đi.

Uy Phong lẳng lặng đi theo... ánh mắt nhìn ngạc nhiên của mọi người... bọn con gái tò mò bước theo thì bị Uy Vũ chặn lại:” Ai đi theo họ rình mò, mời ra khỏi trung học Đại Uy.”

Nghe Uy Vũ hù dọa, cả đám người tản ra ai về lớp người đó... vào nơi này học không phải việc đơn giản...

Sân thượng trường Trung học Đại Uy...

- Có việc gì vậy, sao em lại dẫn anh lên đây? - Uy Phong không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Phong, chúng ta chia tay đi. - Cô nói.

Uy Phong kinh ngạc... mới hôm qua bọn họ còn rất vui vẻ...

- Em nói gì vậy, em đang đùa ư? - Uy Phong hỏi.

- Em rất nghiêm túc. - Cô đáp.

- Vậy lí do gì chứ?

- Phong, em không phải con rối trong tay anh... em nghèo hèn, em chỉ là một hạt bụi nhỏ bé trong cái thế giới này... nhưng em cũng có lòng tự trọng, giá trị bản thân em không cho phép em để mình làm con rối trong tay anh.

- Anh không hiểu... có chuyện gì xảy ra?

Ngọc Hân cười lớn mà đáp:” Chẳng phải anh là người hiểu rõ nhất sao?”

21. Chương 21: Vai Diễn

Uy Phong quả thật không hiểu những điều mà Ngọc Hân nói ra, anh đã từng xem cô là trò đùa thật sự nhưng chắc chắn khi anh nói lời yêu cô điều đó không phải là trò đùa... Anh có thể vì cô mà thay đổi bản thân, có thể vì cô mà từ bỏ các thói quen của mình... cô lại cho rằng anh xem cô như con rối ư.

Đôi chân cô lùi về sau một bước, cô quay đầu bước đi thì đôi mi cũng rơi ra một giọt nước mắt liền bị gió thổi bay đi... phía sau cô là Uy Vũ đang đứng ở cửa ra vào sân thượng hướng mắt về họ. Anh xem cô giống như người thay thế, cô cũng phải diễn cho giống một chút... chính là anh muốn như vậy, phải không?

Cô đi về phía Uy Vũ... đứng trước Uy Vũ mà nói:” Uy Vũ, tôi thích cậu.”

Uy Vũ chưa kịp đáp lời vì quá kinh ngạc vì hành động này của Ngọc Hân, cô nhún đôi chân mình lên, kéo chiếc cavat của Uy Vũ để anh cúi đầu xuống đặt lên môi Uy Vũ một nụ hôn vô cùng nhẹ, một nụ hôn mà cô chỉ muốn diễn cho trọn vai.

Uy Phong như lặng người nhìn hành động của cô, có phải cô muốn trả thù những gì anh đã đối với cô trước kia ư... Cho anh cảm giác những ngày hạnh phúc, rồi hắt đi như chưa từng có gì xảy ra. Vì sao lại là Uy Vũ, vì sao cô lại đối với anh như vậy.

Đôi môi cô rời khỏi môi Uy Vũ một cách khô khốc, không có một chút cảm xúc nào từ gương mặt cô... Đôi mắt u uất không chút nét cười, sắc lạnh như dao... cô quay sang nhìn Uy Phong đang bất động nhìn họ:” Phong, người tôi yêu là em trai anh, Uy Vũ.”

Cô nói xong liền nắm bàn tay Uy Vũ mà kéo đi... để lại một mình Uy Phong đứng đó không thể nói một lời...

Khi rời khỏi tầm mắt của anh, cô nhanh chóng buông tay mình ra khỏi tay Uy Vũ, đôi mắt nhìn về phía hắn ta mà nói:” Anh trai cậu muốn tôi diễn vai cô gái mang tên Minh Minh, tôi mượn cậu diễn cho tròn vai... từ nay cả tôi, cậu và anh ta hãy xem như không quen không biết.”

- Hân... làm ơn nghe tôi giải thích. - Uy Vũ kéo Ngọc Hân lại mà nói.

- Cút đi. - Ngọc Hân hất tay Uy Vũ ra... đôi chân cô bước thẳng về phía trước không một chút chùn chân... vì sao tim cô lại đau nhói, không hề muốn khóc nhưng nước mắt vẫn tuông rơi.

Cô không muốn đi xe đạp... không muốn nhìn thấy chiếc xe của mình nữa vì sợ nhớ đến những kí ức mới ngày hôm qua. Cô để xe lại trường mà đi bộ trên đoạn đường dài, tâm trạng hiện tại thật sự rất tồi tệ... ông trời thật bất công với cô mà, lại để cô yêu một người như anh.

Trời bắt đầu lất phất mưa... bao nhiêu người vội vã tìm nơi trú mưa chỉ riêng một hình bóng nhỏ nhắn vẫn bước đi trên con đường vắng người... cô cứ thế mà bước đi không quan tâm đến những hạt mưa ngày càng nặng trĩu rơi ướt đẫm toàn thân.

Cô nhìn lên bầu trời xám xịt, nó cũng thật giống tâm trạng hiện tại của cô:” Mưa lớn lên đi... để không ai có thể nhìn thấy giọt nước mắt trên bờ mi, để xóa trôi đi tất cả kí ức đáng quên... những kí ức mà anh không dành cho tôi... Uy Phong, tôi ghét anh.”

Một chiếc dù màu xám tro che tầm mắt cô đang nhìn lên bầu trời... cô quay sang liền nhìn thấy Uy Vũ đang che mưa ình. Cô hơi nhếch cười, cái điệu cười mà cô thường nhìn thấy trên môi hắn ta... cô hất chiếc dù rơi xuống đất... nước mưa thấm ướt toàn thân cậu ta.

- Tôi đã nói cậu cứ đi mà, cậu hài lòng rồi chứ... tôi thề thắm như vậy cô đã hài lòng rồi chưa. - Ngọc Hân đẩy vào vai Uy Vũ. - Hai anh em các người, cứ đi... đi.... - Cô bật khóc, nhưng nước mưa ướt cả khuôn mặt xóa tan nước mắt.

- Xin lỗi. - Uy Vũ đáp. - Tôi xin lỗi vì đã làm cậu khóc. - Uy Vũ kéo Ngọc Hân mà ôm vào lòng, vì sao nhìn cô đau cô khóc... anh lại cảm thấy đau lòng như vậy.

Ngọc Hân như kiệt sức, không dằng co ra khỏi bờ tay Uy Vũ... cô chỉ còn cảm giác đau lòng cùng cực... tựa vào vai Uy Vũ mà khóc lớn...

Chiếc xe hơi màu đen chợt đi qua hai người... ánh mắt Uy Phong nhìn về hai con người ôm nhau thân thiết trong màn mưa... trái tim anh đau thắt lại nhưng ánh mắt nhìn cô đầy hận ý... cô vì sao lại đối với anh tàn nhẫn như vậy...

Cô từ chối đề nghị đưa cô về nhà của Uy Vũ... cô muốn được yên tĩnh và không muốn suy nghĩ điều gì... Bước trên con đường mưa rơi lất phất, toàn thân cô ướt sũng vì trận mưa lớn vừa rồi... Ngọc Hân vừa bước vào con hẻm vắng, bỗng nghe tiếng xe hơi thắng lại vội vàng... từ trên chiếc xe có ba bốn người đàn ông cao to bước xuống... cô chưa kịp phản ứng thì đã bị bọn chúng bắt đi... Cô cố gắng vùng người nhưng cuối cùng toàn thân mệt lã, thuốc mê đã thấm vào trong hơi thở... hai mắt nhắm lại trong sợ hãi..

Khi tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trên một chiếc giường màu trắng... nơi này rất xa lạ chưa bao giờ cô đến... nhưng lại nhận ra người ngồi trên chiếc bàn kia là ai, anh ta đang lắc ly rượu màu đỏ mà uống cạn từng giọt...

- Anh chính là người bắt tôi? - Ngọc Hân nhếch môi hỏi.

Anh không đáp...

- Tôi về đây, tạm biệt. - Cô leo xuống giường, định bước ra cửa ra về nhưng cửa phòng đã khóa chặt.

- Cô nghĩ tôi bỏ tiền sai người mang cô đến đây, lại dễ dàng để cô đi. - Uy Phong nói.

- Anh muốn gì? - Ngọc Hân quay đầu lại nhìn anh mà nói.

- Đòi nợ. - Uy Phong đáp.

- Tôi có nợ anh ư? - Ngọc Hân ngây người đáp.

- Cô có nhớ đã từng nói, nếu tôi cho cô số tiền lần trước cô sẽ cùng tôi dùng thử thứ này. - Uy Phong cầm chiếc dom đưa về phía Ngọc Hân... - Lần đó là chưa kịp thử, hôm nay tôi muốn cô và tôi thử.

- Vô sĩ. - Ngọc Hân mắng chửi.

- Vô sĩ cũng được, miễn em là của tôi. - Uy Phong uống hết thứ nước màu đỏ trong ly vào cuốn họng, sau đó tiến về phía cô.. - Em đừng hòng đến được với tên đó, Ngọc Hân.

Anh ta nói cũng đúng, cô bán thân cầm lấy số tiền kia... tiền đã nhận nhưng chưa giao thân cho anh ta... anh ta đòi nợ là đúng. Chỉ là cô vừa đau đớn, vừa chua xót... Cô cam chịu trao trả cho anh ta, để rồi cả hai sẽ không còn là gì của nhau.

Cởi bỏ lớp quần áo trên người cô... anh nhìn vào sâu đôi mắt cô liền nói:” Chỉ cần em quay về bên cạnh tôi, tôi sẽ dừng lại...”

- Anh hãy làm những gì anh muốn... và rồi tôi và anh sẽ như những người xa lạ. - Cô quay mặt đi, không nhìn anh mà nói.

Đặt cô dưới thân anh khẽ nhếch môi cười:” Cô cần tiền, tôi lại cần cô... chúng ta trao đổi.”

Cô đưa mắt nhìn anh đầy khinh bỉ mà nói:” Anh nghĩ rằng sau khi làm tôi đau khổ nhục nhã, tôi sẽ yêu anh trong đau đớn... yêu anh trong tủi nhục sao. Có lẽ anh đã đọc quá nhiều loại tiểu thuyết ngôn tình rồi, Uy Phong... tôi có chết cũng không yêu anh.”

Câu nói của cô... khiến Uy Phong như suy sụp....

Nhìn tấm thân trong trắng dưới thân mình, Uy Phong không muốn làm cô đau đớn... Uy Phong sợ nhìn thấy cô đau đớn... Anh lấy tấm chăn che chắn lại toàn thân cô...sau đó khẽ quay mặt đi mà nói:” Em đi đi... và hãy nhớ rằng... tôi thật sự yêu em. Tôi chưa bao giờ xem em là con rồi.”

Ngọc Hân có chút xao xuyến trong lòng, nhưng nhớ đến những dòng chữ trong nhật ký của anh... có lẽ anh lại nghĩ cô là cô gái mang tên Minh Minh kia mà không nở ra tay ư... Cô mặc lại trang phục trên người, khẽ đưa đôi mắt nhìn anh...

- Chìa khóa trên bàn. - Uy Phong không nhìn cô mà nói.

Cô không đáp, lặng lẽ cuối người lấy chiếc chìa khóa trên bàn mà bước về phía cánh cửa phòng... cô khẽ dừng lại một chút, hơi quay đầu lại nhìn anh:” Phong, tạm biệt.”

Cô bước ra khỏi cửa phòng, Uy Phong khẽ nhắm mắt lại... cảm giác này rất quen thuộc, giống như trái tim anh bị ai đó cào xé, giống như một nhát dao đâm thẳng vào tim.

Một tháng sau....

Thời gian trôi qua thật là nhanh, từ ngày bị anh bắt đến khách sạn cô không còn nhìn thấy anh nữa... Họ đã chia tay cũng được một tháng rồi, cô đếm từng ngày từng ngày dài trôi qua... trước kia không có anh cô vẫn sống thật tốt, nhưng hiện tại nó thật quá khó khăn. Cô từng đến biệt thự nhà họ Uy để thăm Ngọc Diệp rất nhiều lần, nhưng đều không nhìn thấy anh... thật ra cô rất nhớ anh, chỉ muốn nhìn anh một chút để thỏa lòng mong nhớ... Anh như tan biến trong vô hình, không ai biết anh ở đâu kể cả Vân Du.

- Teng. - Vân Du từ phía sau nhảy vào vai cô, sau đó đưa cho cô một tấm thiệp mời.

- Đây là gì?

- Cậu thật quá đáng, chúng ta là bạn thân mà lại không biết sinh nhật mình. - Vân Du lườm yêu. - Ngày mai là sinh nhật mình, cậu nhất định phải đến nhé.

Cô mở tấm thiệp nhỏ xinh kia ra, nơi diễn ra bữa tiệc là tại biệt thự nhà họ Uy... cô có chút e dè.

- Cậu đừng ngại... chỉ có cậu, mình, Thanh Duy và hai anh họ của mình thôi. - Vân Du nói.

Hai anh họ, có nghĩa là có sự có mặt của Uy Phong ư...

- Mình phải đi làm thêm rồi, có lẽ không đến được... mình xin lỗi nhé. - Ngọc Hân ái ngại nói.

- Không được, cậu nhất định phải đến. - Vân Du nài nỉ. - Mình sẽ đến nơi cậu làm thêm xin giúp nhé, cậu không đến mình sẽ rất buồn đó.

vì không muốn sinh nhật của cô bạn thân duy nhất này phải buồn, cô khẽ gật đầu đồng ý... thật ra trong lòng có chút ái ngại, cô sẽ gặp lại Uy Phong ư... cô phải xử sự như thế nào cho tự nhiên đây, cô thật sự không muốn gặp lại con người đó nữa... Ngọc Hân ngồi thần thờ trong lớp, từ khi tin đồn bọn họ chia tay lan ra cả trường thì không còn ai phá rối cô nữa, bọn họ chỉ nhìn cô rồi cười khẩy giống như cô là một trò chơi của anh, anh chơi chán rồi cũng đá đi... Nhưng thật ra, cô đúng chỉ là vật thể thân trong lòng anh, một vật thể thân đáng thương.

Bên cạnh cô đã nhìn thấy balo của Uy Vũ vẫn quăng lên bàn nhưng người không nhìn thấy nữa... cũng không có gì là lạ bởi cậu ta là một kẻ khác người như vậy. Ngọc Hân đưa tay lấy quyển sách trong ngăn bàn mình liền nhìn thấy quyển sổ quen thuộc... chính là quyển nhật kí của Uy Phong trước kia cô đã đọc. Có lẽ Uy Vũ đã đặt nó bên trong ngăn bàn cô, bọn họ lại muốn dựng lên chuyện gì để biến cô thành con rối trong mắt họ nữa đây...

Cô không muốn đọc nữa, càng không muốn mắc lừa... cô đặt quyển sổ kia vào bên trong ngăn bàn của Uy Vũ... sau đó quay mặt ra phía cửa sổ với ánh mắt đờm buồn.

- Hôm nay Uy Phong đến trường đó, đã rất lâu rồi không thấy anh ấy. - Một nữ sinh trong lớp reo lên.

Sau đó cả đám con gái trong lớp 12B nhanh chóng chạy ra cửa về hướng lớp 12A.

Cô thật sự cũng muốn nhìn anh một chút... chỉ là một chút mà thôi, nhưng lại sợ bản thân mình không kiềm chế mà tự mình dính vào cái bẫy của anh. Suy nghĩ đến mệt mỏi, Ngọc Hân gục đầu xuống bàn không muốn nghe tiếng ồn ào bên ngoài nữa.

- Anh trai tôi, hôm nay sẽ là ngày cuối cùng đến trường. - Uy Vũ ngồi xuống bên cạnh Ngọc Hân tự khi nào, khi nghe thấy giọng hân ta cô mới biết sự xuất hiện của hắn.

Cô vẫn vờ như không nghe...

- Sau sinh nhật của Du, anh ấy sẽ đi du học. - Uy Vũ nói tiếp.

Trong lòng cô có chút rối bời... cô và anh sẽ xa nhau, rất xa nhau ư. Chỉ ở gần bên cạnh mà cô còn không thể nhìn thấy anh.

- Cũng tốt. - Ngọc Hân khẽ đáp. - Anh ta nên học khoa diễn xuất.

- Cô chưa đọc hết những trang còn lại của quyển nhật kí kia ư? - Uy Vũ nói.

- Tôi không quan tâm. - Ngọc Hân ngẩng mặt lên. - Còn cậu, có lẽ cũng thích tôi vì tôi giống cô gái mà hai anh em cậu giành giật nhau nhỉ. - Cười khinh bỉ.

- Minh Minh là một cô gái vô cùng đáng yêu, một cô gái rất hiền và biết nghe lời... Cô và cô ấy không giống nhau như tôi từng lầm tưởng,... cô quá thua kém Minh Minh.

- Tôi thua kém cô gái đó, thua kém cái cách câu dẫn đàn ông của cô ta thôi... quen anh sau đó quen em, tất nhiên là tôi không mặt dày như cô ta. - Ngọc Hân tức giận, thật ra cô cũng không có ác cảm gì với cô gái tên Minh Minh xa lạ kia, chỉ là bị Uy Vũ hạ thấp mình mà so sánh... trong lúc tức giận mà nói ra.

Sự tức giận của Uy Vũ dâng lên cùng cực, cô ta nghĩ mình là ai mà dám xúc phạm cô gái thuần khiết Minh Minh...

- Cô... cầm miệng lại cho tôi. - Uy Vũ bóp mạnh cổ tay của Ngọc Hân, sức mạnh như muốn bóp nát nó khiến Ngọc Hân nhăn mặt. - Cô còn dám xúc phạm cô ấy, tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như hôm nay. - Nói xong Uy Vũ hất tay Ngọc Hân khá mạnh... khiến cô té ngã đập đầu vào cạnh bàn...

Uy Vũ lạnh lùng bước ra khỏi lớp học vì anh không biết mình sẽ làm gì Ngọc Hân nếu như cô ấy động đến Minh Minh...

Máu trên đầu tứa ra, cả lớp chỉ nhìn Ngọc Hân không ai giúp đỡ cô... cũng đúng thôi, họ từng ghét cô như vậy... Cô tự mình lấy chiếc khăn tay chạm vào vết thương trên đầu, từ từ bước ra khỏi lớp đến phòng y tế... suy đi nghĩ lại xem ra người sai chính là cô, đã xúc phạm đến người đã khuất xem như là cô phải tự lãnh hậu quả của mình làm nên mà thôi.

Uy Phong nhìn về đám đông đang đứng bên ngoài... thấy bóng dáng quen thuộc đang chen qua đám đông người không hề đưa mắt nhìn vào lớp 12A. Trên đầu cô dường như có vết máu, tay thì đang dùng khăn che lại vết thương trên đầu... anh muốn đi về phía cô để xem cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng đôi chân chùng lại... hiện tại cả hai không còn mối quan hệ nào.

- Vết thương không nặng lắm. - Cô y tá trong trường nói.- Tuy nhiên nhớ bôi thuốc không lại để lại sẹo, còn nữa... có thật là bị ngã không?

- Dạ, em bất cẩn bị ngã thôi ạ. - Ngọc Hân cười cười nói.

- Em nghỉ ngơi một chút đi, để máu đông lại thì hãy về lớp. - Cô y tá chỉ về chiếc giường mà nói. - Cô phải ra ngoài một chút... khi nào máu đông lại em cứ tự động về nhé.

- Dạ. - Ngọc Hân gật đầu.

Cô nằm lên chiếc giường trong phòng y tế... nhớ lại khi nãy đi ngang qua lớp 12A... cô cố tình khẽ đưa mắt nhìn vào bên trong, ngay cái vị trí của anh... Anh vẫn vậy không một chút thay đổi, vẫn là một kẻ kiêu ngạo mặc cho bao nhiêu cô gái vây gọi đều dừng đứng quay mặt ra ngoài... Liệu cô gái mang tên Minh Minh kia đã làm thế nào để đi vào trái tim anh và khiến anh không thể quên cô ấy...

Bên ngoài, Uy Phong khẽ nhìn vào bên trong phòng y tế... cô gái ấy đang nằm đó không hề hay biết có một ánh mắt đầy nét u buồn đang nhìn cô.

22. Chương 22: Xuyên Không

- Nếu không vào, tránh ra cho tôi vào. - Một giọng nói từ phía sau Uy Phong khiến cả cô và anh đều đưa mắt nhìn.

Cô khá kinh ngạc... hai anh em nhà họ đứng bên ngoài từ khi nào chứ...

Uy Vũ bước vào bên trong phòng y tế cứ giống như là nhà cậu ta, mà cũng đúng thật... cậu ta có lẽ là học sinh đến nơi này nhiều nhất trường. Ngọc Hân nhìn ra phía cửa... Uy Phong vẫn đứng bên ngoài nhìn về phía cô, bốn mắt chạm nhau... Ngọc Hân khẽ cúi đầu quay mặt đi... Khi cô ngẩng mặt lên thì bóng dáng ấy đã biến mất...

- Vết thương đó, là do tôi ư? - Uy Vũ nằm trên giường, bàn tay che đôi mắt đã nhắm lại mà nói.

- Cậu thấy có lỗi ư?

- Cô đáng bị như vậy. - Uy Vũ nhếch môi. - Nhưng là đàn ông, mạnh tay với phụ nữ là sai, tôi xin lỗi.

- Không sao... đáng ra tôi không nên nói ra những lời không phải.

- Tôi ngủ rồi. - Uy Vũ nói... sau đó quay lưng về phía cô.

Sinh nhật của Vân Du diễn ra bên trong biệt thự nhà họ Uy... Cô từng nghe Vân Du kể về việc ba của cậu ấy không muốn cậu ấy nhận ông, và rất căm ghét nhà họ Uy... Tuy nhiên đối với Vân Du, ông rất yêu thương cậu ấy nên không có lý do gì từ chối mối quan hệ ấy.

Ngọc Hân lưỡng lự một chút... thật ra cô chẳng có một bộ quần áo nào ra hồn để đi đến dự tiệc của cô bạn thân kia... Nhìn qua nhìn lại chỉ có mỗi bộ đồng phục trường Đại Uy là đẹp nhất trong tủ quần áo của mình. Nhớ lần trước mặt bộ quần áo của cô trang điểm mà không khỏi xấu hổ... thật là không còn mặt mũi nào.

Trên chiếc xe đạp quen thuộc, Ngọc Hân mang một gói quà mà cô vừa mua ở một cửa hàng quà lưu niệm để tặng Vân Du... có lẽ Vân Du biết gia đình cô thế nào sẽ không quan trọng những thứ này, và lại cậu ấy nói rằng chỉ là một bữa tiệc nhỏ có vài người.

Nhưng khi đến biệt thự Uy gia, cô mới biết thật ra không phải là như vậy... biệt thự hôm nay đèn sáng lộng lẫy khách khứa ra vào khá đông đúc... Những chiếc xe hơi thương hiệu nổi tiếng cứ dừng lại rồi chạy đi và nối tiếp như thế... từ trên những chiếc xe kia là những con người ăn mặc vô cùng quý phái sang trọng bước xuống.

- Mình có đến nhầm nơi không nhỉ? - Cô tự hỏi, tuy nhiên nơi này trước kia cô giao báo hằng ngày, nhầm lẫn là chuyện không thể.

- Hân, cậu đến rồi. - Vân Du mặc một bộ đầm màu đỏ rất nổi bật, chạy ra ngoài khi nhìn thấy cô.

- Mình cứ nghĩ đến nhầm nơi, không phải là cậu nói chỉ có vài người ư? - Ngọc Hân nói. - À, quà của cậu.

- Vào đi đã... mình sẽ giải thích sau... - Vân Du kéo cô vào bên trong...

Từng ánh đèn dắt lên từng tán cây kiểng đắt tiền bên trong ngôi biệt thự sang trọng thêm phần lấp lánh, khách khứa rất đông đúc và đa phần đều là những người trong giới kinh doanh. Cô đưa mắt nhìn mọi thứ lạ lẫm... thì ra tiệc của những con người giàu có là như thế này.

- Đi theo mình. - Vân Du kéo cô vào bên trong biệt thự Uy gia, đến một căn phòng liền kéo cô vào trong mà nói. - Mình biết cậu không kịp chuẩn bị trang phục nên có mang đến cho cậu... mau thay đồng phục ra đi... mình sẽ làm cậu thật đẹp.

- Nhưng... - Cô chưa kịp nói.

- Không còn nhiều thời gian đâu... nhanh lên Hân.

Vì bị Vân Du giục như giục giặc nên cô cuống cuống chuẩn bị cùng Vân Du... phải nói cô bạn này rất khéo tay, trang điểm và làm tóc cho cô rất là nhẹ nhàng tự nhiên nhưng rất la đẹp, cô còn không nhận ta mình trong gương... công với bộ trang phục màu trắng thướt tha tôn lên đường cong cơ thể khiến cô càng xa lạ.

- Giày cao gót, một thứ không thể thiếu. - Vân Du nháy mắt khê cười.

- Mình không mang quen đâu. - Cô há hốc nhìn chiếc gót của đôi giày.

- Mình sẽ không bỏ rơi cậu... - Vân Du nói. - Không đi quen cứ bám vào mình.

Ngọc Hân được Vân Du dìu đi từng bước để quen dần với đôi giày cao khủng khiếp kia... Cô và Vân Du vừa bước ra ngoài khỏi biệt thự liền nhận được sự chú ý của một vài người... trong đó có cả hai anh em nhà họ Uy đang tiếp khách cùng Uy lão gia.

- Du... mình cần lời giải thích. - Cô kéo Vân Du mà nói.

- Thật ra hôm nay không phải sinh nhật mình, là bữa tiệc chia tay anh Phong sẽ đi du học... Mình biết hai người đã chia tay, nhưng thật sự anh Phong rất muốn tạm biệt cậu trước khi đi xa, lại biết dù anh ấy có tìm cậu cũng sẽ không gặp nên mình và anh Vũ đành bày ra cách này.

- Thật ra cũng là người quen cũ... tạm biệt một câu cũng không phải là chuyện khó.- Cô khê cười buồn.

Bên cạnh Uy lão gia là một thiên thần nhỏ đang đứng bên cạnh, cô bé giống như báu vật của Uy lão gia vì đi đâu ông cũng mang theo Ngọc Diệp. Ngọc Diệp nhìn thấy chị Hai liền chạy đến, vô cùng vui vẻ.

- Chị Hai. - Cô bé vừa chạy vừa gọi, vô tình động phải người phục vụ đi qua mà té ngã.

Cô hoảng hốt nhanh chóng chạy lại... chiếc giày cao gót khó đi khiến cô bị vấp... không ngờ một bàn tay ôm cô lại... cô ngã vào lòng anh. Mùi hương quen thuộc, bàn tay quen thuộc, lòng ngực quen thuộc... mọi thứ đều khiến cô nhớ đến cái ôm đầy hạnh phúc của anh.

- Cậu làm việc kiêu gì vậy hả, không thấy tiểu thư đang chạy qua hay sao mà khiến tiểu thư té ngã chứ. - Vị quản gia trách mắng.

- Là lỗi của Ngọc Diệp chạy quá nhanh không chú ý... không phải là tại anh ấy đâu ạ. - Ngọc Diệp đứng lên nói. - Bác khó tính như vậy, đừng trách Ngọc Diệp không nhẹ tay. - Cô bé tính nghịch nói.

- Ngọc Diệp, không được vô lễ với người lớn. - Ngọc Hân rời khỏi tay Uy Phong mà đi về phía em gái mình.

- Không phải vậy đâu ạ. - Bị quản gia giải thích chính là trò chơi đánh cờ búng mũi. - Đó gọi là có chơi có chịu.

Uy lão gia cười lớn đi về phía Ngọc Diệp mà bế cô bé trên tay mà nói:” Tiểu bảo bối của ta, rất là người lớn rồi.”

Ngọc Hân khê cười có chút an tâm, để Ngọc Diệp đến nơi này thật là quyết định sáng suốt... con bé có môi trường lớn lên thật tốt, không phải một mình trong một căn nhà nhỏ bé mà đợi chị gái kiếm từng đồng sống qua ngày.

Cô muốn lãng tránh Uy Phong... cái ôm khi nãy khiến trái tim cô dường như đập loạn nhịp nhưng mọi thứ đã kết thúc, cô và anh đều đã kết thúc...

Trong một góc khuất của bữa tiệc... Ngọc Hân đứng nhìn về phía nơi đông người ấy, cô biết mình không thuộc về nơi này, tuy nhiên cô bị Vân Du ép ở lại không cho ra về.

- Thời gian qua, em sống tốt chứ. - Uy Phong đi đến phía cô.

- Ừ, cũng không đến nỗi tệ. - Cô gật gù.

- Em có nhớ tôi không? - Uy Phong nhìn lên bầu trời đêm mà nói. - Tôi rất nhớ em.

- Phong... chúng ta...

- Em đừng nói, tôi biết chứ... - Uy Phong khẽ cười. - Cuộc sống không phải là những quyển tiểu thuyết... nếu em là nữ chính thì nam chính không phải là tôi, đúng không?

- Khi nào anh sẽ quay về. - Ngọc Hân cuối đầu, ánh mắt u buồn.

- 5 năm, 10 năm... hoặc là sẽ không bao giờ. - Anh đáp.

- Chúc anh thành công. - Ngọc Hân đưa tay về phía anh.

Anh khẽ cười chua xót, đưa bàn tay mình vào bàn tay cô mà nói: "Cảm ơn em." Tuy nhiên, anh không hề muốn buông cô ra...

- Tam biệt anh, Uy Phong. - Cô đứng lên mà bước đi...

Anh nhìn cô... muốn gọi nhưng không biết lấy lý do gì để ngăn cản bước chân cô... Anh quyết định rời đi vì không còn một chút lưu luyến gì ở nơi này, cũng như muốn quên đi tất cả quá khứ đầy vết thương.

Cô bước vào bên trong phòng thay đổi trang phục, mặc lại bộ đồng phục của trường trung học Đại Uy mà bước ra ngoài. Cái cô bạn thân Vân Du đáng ghét, nói rằng sẽ không buông cô ra ấy vậy mà chạy đi đâu không còn nhìn thấy bóng dáng, cô gặp Uy lão gia ngay trước cửa ra vào khẽ cuối đầu chào.

- Ông, cháu thật xấu hổ khi nhìn ông. - Cô khẽ nói.

- Vì cái gì?

- Cháu đã không thể làm gì để khiến hai anh em họ hòa thuận.

- Thật ra mà nói, cháu đã làm rất tốt. - Uy lão gia khẽ cười... - Ta đã già rồi, không nên xen vào chuyện của bọn cháu thì đúng hơn, nhưng ta sẽ cho cháu một thời khuyên... Có những thứ cháu nhìn thấy là vậy, cảm nhận là vậy nhưng không phải là như vậy... cũng có những thứ tưởng chừng như không phải nhưng thật ra nó chính là như thế.

- Cháu không hiểu. - Ngọc Hân ngẩng người...

- Rồi cháu sẽ hiểu. - Uy lão gia vuốt mái tóc của cô liền nói. - Ngày mai 7h, Uy Phong sẽ lên máy bay... - Nói rồi ông bước đi...

Cô quay lại ngôi nhà của mình... mang sách vở trong chiếc balo của mình để học bài chuẩn bị cho buổi học ngày mai. Anh ta đã muốn đi thì cô có lý do gì mà phải suy nghĩ chứ, không phải anh ta xem cô chỉ là vật thể thân ư...

Một quyển sổ rơi ra từ chiếc balo... lại là quyển sổ chết tiệt kia... vì sao nó cứ xuất hiện mãi như vậy, cô ghét nó và muốn xé nát nó. Tuy nhiên đó chỉ nằm trong suy nghĩ, Ngọc Hân rất là tôn trọng tài sản của người khác... cô đẩy nó sang một bên mà bắt đầu cho đóng bài tập về nhà. Tuy nhiên cô không tài nào tập trung được, đôi mắt cứ liếc nhìn quyển sổ kia... cuối cùng lại không kiềm lòng được...

Lần này cô đọc quyển sổ kia từ những trang đầu tiên, cô muốn tìm hiểu về cô gái mang tên Minh Minh kia như thế nào lại được anh yêu thương như vậy... Cô hiểu ra mọi chuyện, thì ra cô gái ấy bị bệnh nặng nên mới muốn rời xa anh... tình yêu thật là kì diệu, họ dù có chịu đựng mọi thứ cũng không muốn người họ yêu chịu đau khổ. Cô gái đó như vậy, vì vậy mới được cả Uy Phong và Uy Vũ đến tận bây giờ còn thương nhớ.

Cô nhìn thấy ngày tháng sau khi Minh Minh mất... rất lâu sau khi cô ấy mất anh mới bắt đầu viết lại... và đó chính là ngày anh và cô gặp nhau...

Chuyện tình của họ tựa như một quyển tiểu thuyết khá dày, rất nhiều kỉ niệm đẹp đều được anh lưu giữ lại trong này... cô vừa đọc vừa khóc cho những thăng trầm mà họ phải trải qua và khi Minh Minh mất đi chính là lúc cô bật khóc nức nở không cần ai đánh. Đến khi anh viết về cô... Ngọc Hân không còn ghét anh, chỉ

cảm thấy anh thật đáng thương vì có lẽ sự xuất hiện của cô khiến anh càng đau lòng hơn khi nghĩ về Minh Minh...

Cuối cùng mà những đang được dán lại tỉ mỉ và đầy vết nhàu giống như có ai đã xé đi và vò lại...

Từng dòng chữ của Uy Phong khiến Ngọc Hân có chút bối rối... cô thật sự đã hiểu nhầm Uy Phong ư... thật sự đã cố chấp như vậy ư...

Đồng hồ đã chỉ vào lúc 6h sáng... cả đêm qua cô đã thức trắng để đọc quyển nhật kí của anh... nó khiến cô say mê hết như một quyển tiểu thuyết sủng rất thích thú... Còn kết thúc quyển tiểu thuyết này... nữ chính nhất định phải là cô.

Ngọc Hân nhanh chóng chạy đến biệt thự Uy gia... cô bấm chuông cho đến khi có người ra mở cửa.

- Tìm ai? - Cô người làm khó chịu.

- Tôi tìm Uy Phong.

- Đại thiếu gia không có nhà.

- Sao, anh ấy ra sân bay rồi ă.

- Đúng vậy, hôm nay cậu ấy bay sớm. - Cô người làm nói.

Ngọc Hân không kịp đáp lời mà nhanh chóng quay xe chạy thật nhanh ra sân bay... Cô không muốn anh đi, cô muốn níu giữ anh lại, cô hối hận vì những gì đã làm khiến anh buồn bã như vậy. Từng dòng nhật kí của Uy Phong hiện lên trong đầu cô...

“ Anh đang yêu, cô ấy tên là Ngọc Hân, anh đã nghĩ cô ấy giống em nhưng không phải như vậy... cô ấy thật sự rất mạnh mẽ, thật sự rất kiên trì và nỗ lực... anh đang làm mọi cách để có thể bước vào trái tim cô ấy.”

“ Trong tình yêu quan trọng nhất điều gì nhỉ, đó chính là hai trái tim hướng về nhau... đó chính là biết nghĩ cho nhau và cùng nhau vượt qua mọi thử thách... Anh yêu em, anh sẽ làm mọi thứ vì em, vì em là Ngọc Hân... một cô gái quá mạnh mẽ.”

“ Hôm nay bác sĩ nói bệnh của anh đã thuyên giảm, có thể không cần dùng đến thuốc nữa... anh nghĩ đi nghĩ lại, có phải em là vì sao may mắn của anh không, Ngọc Hân...”

“ Nhìn thấy em vất vả, anh chỉ muốn bao bọc em nhưng... anh biết em sẽ không nhận bất cứ sự giúp đỡ nào từ anh... Nếu em yếu đuối như các cô gái trong tiểu thuyết, có phải dễ dàng hơn cho anh không?”

.....

Đồng hồ chỉ 6h45... cô không buồn gửi chiếc xe thân yêu của mình vì có thể sẽ không kịp thời gian, cô sợ anh đi mất, sợ sẽ không được nhìn thấy anh nữa, sợ sẽ mất đi mãi mãi người cô yêu thương. Đây là nơi lần đầu tiên cô đến, chạy khắp nơi tìm kiếm cũng không biết anh đang ở đâu... Ngọc Hân dùng điện thoại công cộng gọi vào số điện thoại anh thì anh đã khóa máy...

- Phong... anh đang ở đâu chứ. - Ngọc Hân bắt đầu lo lắng, nước mắt khê rơi...

Tiếng thông báo máy bay đi từ đến American đã xuất phát khiến trái tim cô thất lại... cuối cùng thì cô đã thua cái định mệnh mà ông trời đã sắp đặt cho cô và anh... Ngọc Hân bước ra khỏi sân bay trong trạng thái không còn biết xung quanh là như thế nào... Chiếc xe của cô cho không ai lấy đang dừng bên kia đường vì khi này quá gấp nên cô không tiện mang qua... Cô từ từ bước qua đường...

- Hân... - Tiếng gọi quen thuộc của anh vang lên.

Cô quay đầu lại... nhìn thấy Uy Phong đang vẫy tay với cô...

Cô bật khóc... nhanh chóng tìm quyển sổ trong balo mình là giờ lên rồi hét lên:” Em muốn làm nữ chính trong quyển sách này.”

- Em chính là nữ chính trong cuộc đời anh. - Uy Phong hét lên.

Cô như không nhìn thấy xung quanh, vui mừng khi anh quay lại... nhanh chóng lao về phía anh...

- Cúi chầm, Hân. - Uy Phong hét lên...
- Kết... - Tiếng xe lao đến phía Ngọc Hân...

Cô chỉ có thể nghe tiếng ầm ầm, sau đó là tiếng hét thất thanh bên tai.

Cô ngửi được mùi tanh của máu, toàn thân cô ê ẩm không nguôi... khi cô gắng mở mắt ra chỉ còn nhìn thấy Uy Phong đang nằm trên vũng máu. Cô cố gắng lách lại gần anh... bàn tay cô nắm lấy bàn tay lạnh ngắt kia đã cứng đờ... nhịp tim anh đã tắt.... Quyển nhật kí kia vẫn nằm bên cạnh hai con người đã bất tỉnh.

Một tuần sau khi tỉnh lại, cô mới biết Uy Phong đã thật sự ra đi, biến khỏi cuộc đời cô giống như cái cách mà cô từng đuổi anh khi anh cứ mãi lãng vãng trên chóc cô.

Ngọc Hân bước lên sân thượng... bầu trời trở nên xám xịt, từng làn mây đen bắt đầu kéo đến sầm chớp liên hồi... Ngọc Hân đau lòng nhìn lên bầu trời đầy sấm chớp không một chút e sợ... cô bước lên lan can...

- Uy Phong, đợi em... em còn chưa nói nếu như anh là nam chính ngôn tình... em nguyện làm nữ chính bị anh ngược đãi. - Giọt nước mắt rơi xuống... cũng là lúc cô thả mình xuống khoảng không trung trong tay vẫn ôm lấy quyển sổ nhật kí của anh mà người ta bảo nhật ở hiện trường.

Bầu trời đen kịt lại mặc dù đang là thời điểm 12h trưa... một làn khói đen óm lấy cô gái đang gieo người từ trên tầng cao... xuyên qua không gian và thời gian... đưa cô đến một nơi, để cô trở thành một nữ chính trong một câu chuyện ngôn tình ngược sủng.

23. Chương 23: Đồng Lân

Bước qua giờ ngo, mặt trời đứng giữa bầu trời trong xanh, ánh nắng vàng ươm nóng bức, khí trời khô nóng cả một vùng núi rừng hoang sơ heo lánh. Một tiểu tử đeo trên lưng một chiếc túi được đan từ những nan tre cắt khá chắc chắn, tên tiểu tử kia tầm hơn mười hai tuổi trong chiếc túi phía sau lưng chứa một vài thứ là cây thuốc được cậu bé tìm kiếm từ lúc tờ mờ sáng đến tận giờ ngo.

Bỗng nhiên bầu trời đen lại, ánh mặt trời bị đám mây đen che lại đột ngột. Tiểu Long nhìn lên bầu trời mà toan lo lắng, mây đen như vậy có lẽ sẽ kéo mưa to đến, chỉ là có một sự kì lạ vì mùa này nắng hạn kéo dài, bỗng dưng lại mưa ắt có điềm dữ sắp xảy ra.

- Ầm... - Một tiếng sấm chớp vang lên rung động cả trời đất... từng cành cây bị gió thổi nghiêng ngã, ngay cả chiếc mũ vải trên đầu Tiểu Long cũng bay đi về phía xa.

Gió mạnh tạo thành một cơn lốc xoáy, khiến cây cỏ bật gốc đổ ngã, từng luồng gió xoáy khiến lá cây quay thành một vòng tròn trong cơn bão lốc xoáy kia. Tiểu Long hoảng sợ núp vào cây cội thủ to lớn gần đó mà quan sát đám lốc xoáy dữ tợn kia... lần đầu tiên cậu có thể tận mắt nhìn thấy sự kì diệu của tự nhiên này.

Lá cây trong khu rừng bỗng nhiên bị cuốn về cơn lốc xoáy kia, cho đến khi cơn lốc từ từ yếu dần yếu dần... đám lá cây khi này bị gió cuốn đi tạo thành một tấm thảm êm ái phía dưới đất... bên trên là một cô gái mặc bộ trang phục kì lạ... gương mặt xanh xao, hai mắt nhắm lại bất tỉnh.

Tiểu Long tuy sợ hãi đôi chút vì gặp sự kì lạ khó lý giải này, nhưng là con của một thầy lang cậu bé không thể bỏ mặc cô gái kia được. Tiểu Long từ từ bước đến phía cô gái kia, bàn tay nhỏ bé run rẩy đưa lên huyết mạch của cô mà tìm kiếm.

- Vẫn còn sống. - Cậu bé khẽ reo lên.

Nhìn cô gái này rất lạ mắt, có thể không phải người trong vùng... nhưng cô ta vì sao lại bị cuốn bên trong cơn lốc xoáy kia... sau đó lại nhẹ nhàng nằm xuống đồng lá cây này không hề có chút trầy xước... liệu cô ấy là con của thần gió ư?

- Tỷ tỷ. - Tiểu Long đưa tay lay lay cô con gái mà cậu cho là con gái của thần gió...

Cô gái vẫn không tỉnh lại, cậu bé nhìn bên cạnh cô gái kia có một quyển sách rất kì lạ... Tiểu Long tò mò mở ra xem thì nhìn thấy một loại chữ viết chưa bao giờ nhìn thấy.. Trong lòng càng chắc chắn rằng cô gái

này là con gái của một vị thần lưu lạc tại nơi này, con quyển sách này có lẽ chính là sách thần mà cô mang theo bên mình.

- Tỷ ấy không tỉnh lại, nếu không mau đưa tỷ ấy xuống núi trước khi sang giờ mèo, thú dữ sẽ xé nát tỷ ấy mất. - Tiểu Long khẽ nói. - Tỷ ấy mà chết tại nơi này, thần linh sẽ nổi giận.

Nghĩ đi nghĩ lại, nơi mà Tiểu Long sinh sống khá xa kinh thành, nơi đây chỉ là một huyện nhỏ nơi mà dân chúng ôn hòa sinh sống... duy chỉ là có quan huyện quá háo sắc mà bỏ bê dân chúng lầm than, những ngày hạn hán kéo dài khiến dân ngày càng thiếu ăn thiếu uống... còn bọn tham qua cứ tiệc tùng linh đình. Lại nói, nếu không cứu cô gái này... để cô ấy bị thú dữ ăn thịt há chẳng phải có lỗi với thần linh mà dân chúng càng lúc càng lầm than.

Từ bé đã theo cha lên rừng hái lá thuốc nên sức khỏe của Tiểu Long khá dẻo dai, mới mười hai tuổi nhưng nhìn cậu ta hết như một thanh niên to khỏe... bỏ chiếc túi đựng thuốc phía sau lưng xuống... Tiểu Long cống cô gái kia trên vai mà từ từ đi xuống núi, không quên mang theo quyển sổ phép thuật của cô gái kì lạ này.

Khi vừa xuống núi thì mặt trời đã lặn, trên trán Tiểu Long mồ hôi đổ đầm đìa, đường núi đi một mình đã khó đi chuyển, đã vậy công trên vai một tỷ tỷ lại càng phải cẩn thận hơn. Đưa cô về đến nhà mình, Tiểu Long đặt cô gái lên chiếc giường dưới ánh mắt khó hiểu của song thân cậu.

- Tiểu Long, vị cô nương đây là ai? - Mẹ Tiểu Long kéo con trai ra ngoài hỏi, Đồng đại phu là một người rất khó tính... bà không muốn con trai bị cha mình la mắng.

- Tỷ ấy là con gái của thần gió. - Tiểu Long uống một ngụm nước trà trong chén liền thở dốc mà nói. - Con gặp tỷ ấy trong rừng nên đưa về nhà chúng ta.

- Con nói bậy bạ điều gì, làm gì có chuyện con gái của thần thánh gì ở đây. - Mẹ Tiểu Long không tin con trai mình nói, quay đầu ra cửa thì thấy chồng mình vừa bước vào cửa, trên vai đeo chiếc hộp đựng đồ nghề bắt mạch liền chạy ra đón. - Lão gia, ông về rồi.

Đồng đại phu là vị đại phu nổi tiếng ở huyện này, tuy vậy con người ông sống ngay thẳng nên bị vui dập mà sống ở huyện nhỏ, không được cầu tiếng lên kinh thành để vào cung. Cuộc sống hiện tại nhàn hạ, không tranh chấp khiến ông cảm thấy cam lòng... không muốn đua chen chốn thị phi.

- Tiểu Long đã hái thuốc về rồi ư? - Đồng đại phu đặt chiếc hộp gỗ trên bàn nói.

- Vâng, thưa cha. - Tiểu Long cúi đầu nói. - Thưa cha, trên núi con đã gặp một sự việc vô cùng kì lạ.

Đồng đại phu ngồi xuống chiếc ghế, châm một chung trà liền đáp: "Việc kì lạ thế nào?"

Tiểu Long thuật lại những gì mình đã thấy trong rừng, về sự xuất hiện của cô gái mặc bộ trang phục kì lạ cùng một quyển sổ có những hình thù kì lạ. Khi Đồng đại phu mang quyển sổ kia lật ra, ông cũng chưa từng nhìn những thứ này... có thể là những kí tự riêng biệt của thiên giới.

Ngày xưa nơi đây có một sự tích... vì con gái của thần mặt trời hạ thế vui chơi. Vô tình lạc vào một khu rừng sâu, bị một người thợ săn trong làng lầm tưởng là thú dữ mà bắn chết... Người thợ săn kia khi phát hiện thì hoảng sợ mà ôm xác cô gái đo vút xuống sông nhằm tránh tội... Cuối cùng thì thần mặt trời đau xót, năm đó trời mưa lũ lụt không ngớt, dân chúng lầm than đói khổ, người chết vì bệnh tật không biết bao nhiêu mà thống kê...

Nay... nghe con trai kể về những việc mà Tiểu Long nhìn thấy trong rừng, Tiểu Long từ bé đã rất ngoan ngoãn không hề dám nói dối nữa lời. Đồng lão gia tất nhiên là tin vào con trai mình, ông nhìn về phía cô gái đang nằm trên giường, đôi mắt vẫn nhắm lại nhưng hơi thở mà mạch vẫn còn hoạt động.

- Cơ thể suy nhược. - Đồng đại phu bắt mạch mà nói. - Tiểu Long, sắp một thang thuốc bổ cho cô ta.

- Vâng, thưa cha. - Tiểu Long nhanh chóng chạy xuống bếp mà sắc thuốc.

Tiểu Long từ từ đút cho cô gái xa lạ kia từng thìa thuốc bổ đưa vào trong miệng, mùi thuốc khó chịu đến mức khiến cô gái bị sặc ra ngoài... sau đó từ từ mở mắt ra nhìn Tiểu Long một cách lạ lẫm.

Ngọc Hân tỉnh dậy vì không thể nào chịu đựng nổi mùi thuốc bắc đang ở trong cuống họng đắng nghét... Khi mở mắt ra thì nhìn thấy một cậu bé đang đưa mắt nhìn cô chăm chăm... có điều trang phục cậu ta rất là kì lạ, giống như những bộ phim ngày xưa thường chiếu. Cô chợt nhớ lại, chẳng phải cô đã nhảy từ trên sân thượng của bệnh viện xuống sao... vì sao cô chưa chết, chưa đi theo anh... Vì sao cô lại ở xa lạ này, còn cậu bé trước mặt là ai??

- Tỷ tỉnh lại rồi ư? - Tiểu Long cười nói.

- Em là ai? - Ngọc Hân nhìn Tiểu Long nói. - Đây là nơi nào.

- Đệ là Tiểu Long, là con trai của Đồng đại phu, đây là nhà đệ. - Tiểu Long đáp. - Tỷ mau uống hết thuốc bổ đi, cơ thể tỷ bị suy nhược nên cha đệ đã sai đệ sắc thuốc cho tỷ uống bồi bổ.

Cái cách xưng hô tỷ đệ này khiến cô hơi nhú mày, thời đại này vẫn còn người xưng hô tỷ đệ giống như phim cổ đại ư... thật quả là hài hước. Nhưng cái bộ trang phục trên người cậu bé đó, công với cái giường màn giăng thế này không phải của thời xưa ư... cách bài trí trong phòng cũng hết như trong các bộ phim cô từng xem qua.

- Vì sao chị lại ở đây? - Ngọc Hân ngơ ngác hỏi.

- Đệ thấy tỷ nằm ngất xỉu trong rừng... tỷ có phải là con gái của thần gió không? - Tiểu Long hào hứng nói.

- Em nói gì, con gái thần gió??? - Ngọc Hân giật mình.

- Đúng vậy, còn đây có phải quyển sách thần của tỷ. - Tiểu Long đưa quyển nhật ký của Uy Phong về phía Ngọc Hân.

Cô nhanh chóng cầm quyển nhật ký kia trong tay, nhớ lúc nhảy từ trên cao xuống cô vẫn ôm chặt lấy nó... Chỉ là khó hiểu một điều, bệnh viện trung tâm thành phố nằm ngay giữa thành phố lớn, vì sao cô nhảy từ đó xuống mà cậu bé kia lại phát hiện mình ở trong rừng. Rồi còn cái nơi này, vì sao lại trông kì lạ như vậy...

- Em nói là thấy tìm thấy chị trong rừng ư? - Ngọc Hân nhìn về phía Tiểu Long mà nói.

Tiểu Long gật gù đầu sau đó nghe tiếng gọi của cha mình bên ngoài liền chạy ra ngoài, lúc này Tiểu Long càng chắc chắn cô gái kia là con gái của thần gió, vì cách xưng hô của cô ta thật lạ thường.

- Cha, tỷ ấy tỉnh lại rồi... nhưng cách xưng hô khá kì lạ. - Tiểu Long nhanh nhẩu nói.

- Để ta vào xem. - Đồng đại phu đứng lên bước vào trong phòng.

Ngọc Hân đang ngơ ngác nhìn xung quanh thì nhìn thấy một người đàn ông để râu tóc dài nhưng khá gọn gàng bước vào... ông ta nhìn cô một cách e dè, cô thật sự đang rất là không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Vị cô nương đây, xin hỏi cô đến từ nơi nào? - Đồng lão gia nói.

- Dạ, con là người thành phố A. - Ngọc Hân đáp. - Còn nơi đây, là đâu ạ.

- Ta là người học rộng nhưng thật xấu hổ chưa từng nghe qua “thành phố A” nơi cô nương nói là ở nơi nào.

- Đồng đại phu ra về suy nghĩ. - Đây là huyện Thái Hòa, cách kinh thành 300 dặm.

Cô há hốc miệng, đôi mắt tròn xoe mà hỏi: “Kinh thành?”

Đồng đại phu hơi nghiêm mặt, vị cô nương này quả nhiên là con gái của thần gió, cái “thành phố A” kia chắc chắn là cách xưng hô trên thiên giới vì vậy cô ta lại tỏ ra ngạc nhiên như vậy.

- Năm nay là năm bao nhiêu nhỉ? - Ngọc Hân giật mình, năm 2015 rồi lại còn kinh thành ư... thủ đô của là Hà Nội... cách thành phố A là 1710 km...

- Năm 1446. - Đồng đại phu nói.

- 1...4...4...6. - Ngọc Hân há hốc mồm không tin những gì người đàn ông kia nói... cô nhanh chóng lao ra khỏi giường chạy ra bên ngoài. Khi này cô mới cảm thấy kinh khủng hơn, đây chính là cách xây dựng nhà cửa vào những năm XV. - Chẳng lẽ mình đã xuyên không ư? - Cô tự hỏi.

- Tỷ còn rất yếu, không nên ra ngoài. - Tiểu Long thấy Ngọc Hân chạy một mạch ra ngoài liền đuổi theo.

- Em nói là em mang chị về nơi này đúng không, vậy em đã tìm thấy chị ở đâu, đưa chị đến đó được không?
- Cô thật sự muốn quay về, vì sao lại lạc vào cái thế giới này được chứ.
- Đệ thấy tỷ trên núi, bây giờ đã là canh một... lên núi lúc này há mang mạng cho thú dữ. - Tiểu Long đáp.
- Nếu tỷ muốn, sáng mai đệ lên núi hái thuốc sẽ đưa tỷ đi.

Mẹ của Tiểu Long mang một bộ quần áo của Tiểu Long đưa về phía Ngọc Hân mà nói:” Cô nương mặc tạm trang phục của Tiểu Long vậy, cô mặc trang phục kì lạ này ra ngoài chắc chắn sẽ bị quan phủ bắt đi... Trang phục của tôi có lẽ cô nương không mặc vừa vặn.

Ngọc Hân được mẹ Tiểu Long thay đổi giúp trang phục, bà búi tóc lên cho cô hết như một nam nhân, sau đó liền nói:” Nơi này tham quan hám sắc, cô lại có sắc đẹp như vậy lại không có gia đình rất dễ bị bọn chúng ức hiếp... tốt nhất là cải nam trang sẽ không bị để mắt đến.”

- Cảm ơn bác ạ. - Ngọc Hân khẽ gật đầu.
 - Tẩu không biết con từ đâu đến nhưng ra ngoài đường mà con nói chuyện khác lạ sẽ bị họ nghi ngờ, vì vậy phải thay đổi một chút. - Mẹ Tiểu Long căn dặn. - Hãy gọi ta là đại tẩu, chồng ta là Đồng đại phu và Tiểu Long là tiểu đệ.
 - Dạ vâng thưa đại tẩu. - Ngọc Hân khẽ gật đầu.
 - Ta không có con gái nên rất thích con... con tên gì?
 - Con tên là Ngọc Hân.
 - Cái tên này thật yếu điệu. - Mẹ Tiểu Long khẽ cười.- Con hiện tại trong thân phận nam nhân, cái tên đó thật không phù hợp... hãy lấy tên là Đồng Lâm, ta sẽ gọi con là Tiểu Lâm.
 - Con bao nhiêu tuổi?
 - Dạ, con mười bảy tuổi.
 - Vậy là hơn Tiểu Long nhà ta năm tuổi, từ nay con sẽ là ca ca của nó. - Vị đại tẩu kia mỉm cười.
- Cô bật cười với cái tên kì lạ kia, nhưng nếu cô thật sự không thể quay về thì cô phải làm sao đây... “ nếu có đường đến chắc chắn cũng có đường về” - Ngọc Hân nghĩ vậy có chút an tâm.
- Khi cô bước ra khỏi phòng thì Tiểu Long vô cùng kinh ngạc, vị tỷ tỷ xinh đẹp kì lạ khi này đã biến mất mà thay vào đó là một tiểu đệ bé con yếu đuối. Điều đó khiến Tiểu Long cười ngặt nghẽo, còn Đồng đại phu vẫn điềm tĩnh ngồi trên bàn uống trà.
- Tỷ tỷ, tỷ thật giống nam nhân rồi. - Tiểu Long cười lớn.
 - Tiểu Long. - Mẹ cậu nghiêm mặt. - Có duyên mới có thể gặp nhau, từ nay Tiểu Lâm sẽ là thành viên của gia đình chúng ta. Tiểu Lâm sẽ là anh em họ hàng xa vì cha mẹ mất hết nên nương nhờ gia đình chúng ta.
 - Đại tẩu, con và tẩu vừa mới gặp nhau vì sao tẩu lại tốt với con như vậy... thật ra, con cảm ơn ý tốt của cả gia đình, nhưng con thật sự muốn quay về nhà mình. - Ngọc Hân nói, cô muốn nhanh nhanh đến sáng để quay về lại nơi mà cô tồn tại.
- Mẹ Tiểu Long nghe vậy liền buồn bã đi vào bên trong, Đồng đại phu khẽ lắc đầu đi vào thở dài.
- Tỷ nói gì sao ư? - Cô hỏi Tiểu Long.
 - Tỷ không sai gì cả, chỉ là... có lẽ mẹ đệ nhìn tỷ mà nhớ đến tỷ tỷ đã mất của đệ nên mới trở nên như vậy.
 - Tiểu Long thở dài. - Nhưng tỷ đừng lo, ngày mai rồi sẽ không sao nữa... nếu tỷ muốn quay về nhà, tỷ cứ đi đi.
 - Ngày mai, nhờ đệ đưa tỷ đến nơi mà đệ gặp tỷ nhé. - Ngọc Hân đáp.
 - Tỷ nên nghỉ ngơi một chút, ngày mai đi sớm vả lại đường núi rất khó đi. - Tiểu Long khẽ đáp...

Cô nằm trên chiếc giường mà không tài nào chớp mắt được, vì sao cô lại có thể đến được nơi này chứ... không thể nào tin được hiện tại cô đang ở năm 1446 với ngôi nhà được xây dựng bằng gỗ và ngói đỏ. Ngọc Hân chìm vào trong giấc ngủ, cô mê man nhìn thấy cái chết của Uy Phong trước mắt mình... khi giật mình tỉnh giấc thì trời đã nhá nhem sáng.

- Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi. - Tiểu Long đã mặc sẵn trang phục ngồi bên ngoài đợi.

- Đệ dậy sớm vậy ư? - Ngọc Hân còn ngáp nói.

- Tỷ rửa mặt và chân tay đi rồi chúng ta lên đường. - Tiểu Long nói, sau đó đưa cho Ngọc Hân một thứ khá giống như bàn chải đánh răng thời bấy giờ.

- Đây là gì? - Ngọc Hân nói.

- Đây là thứ làm sạch răng... răng tỷ chưa nhuộm đen nên không đẹp gì cả. - Tiểu Long khẽ cười.

Cô nhìn qua thứ trên tay, đúng là vào thời này phụ nữ thường nhuộm đen răng để bảo vệ răng miệng và họ cho như vậy là đẹp... bởi trong bài thơ Bên kia sông Đuống mới có câu:” Những cô hàng xén răng đen, Cười như mùa thu tỏa nắng.”

- Nó được làm ra từ chất liệu gì vậy Tiểu Long. - Cô đưa vào miệng mà chà răng, thật ra cũng suy nghĩ vào thời này họ dùng gì để làm ra bàn chải đánh răng.

- Nó được làm từ lông đuôi ngựa và cán xương bò. - Tiểu Long ngay thơ đáp.

Ngọc Hân nghe xong liền bị sặc... sau đó nhanh chóng đưa cái lông + xương kia ra khỏi miệng mà rùng mình nổi hết da gà.

Trên đường lên núi xem ra thật khó khăn, vậy mà hôm qua Tiểu Long đã vất vả mang cô xuống núi như vậy. Cậu bé nhìn cao to như vậy, cách đi đứng lại vô cùng khéo léo, nếu không phải là đại tẩu nói thì không thể đoán được thằng bé chỉ mới mười hai tuổi.

- Xem ra đệ rất rành đường ở đây nhỉ?

- Một tuần đệ thường lên đây ba đến bốn lần để tìm thuốc, trước kia đệ đi cùng cha nhưng hiện tại ông đã có tuổi nên đệ đi một mình.

- Đệ không sợ sao?

- Buổi sáng thú dữ sẽ không xuất hiện, trừ khi chúng ta không đi quá sâu vào rừng. - Tiểu Long đáp.

- Còn cướp. - Ngọc Hân thắc mắc.

- Đệ làm gì có tiền cho bọn chúng cướp. - Tiểu Long cười nói. - Vả lại đệ cũng có chút võ công, những tên cướp cũng không khó đối phó.

Tiểu Long đưa cô đến một gốc cây cổ thụ khá lớn, sau đó chỉ về phía một đống lá cây khá dày đang nằm chồng chất lên nhau mà nói:” Tỷ tỷ bị một cơn gió lốc thổi đến, sau đó nằm ở trên đống lá cây đó.”

- Gió lốc ư?

- Tỷ tỷ có phải là con của thần gió không, vì sao cơn gió lốc kia không làm tỷ bị thương mà ngược lại còn gom hết lá cây để bảo vệ tỷ.

Ngọc Hân quả nhiên không biết đáp lời Tiểu Long ra sao? Cô bị lạc vào nơi này do một cơn gió lốc ư... vậy cô phải làm cách nào để quay về đây....

24. Chương 24: Hán Thành - Thanh Duy

Bầu trời trong xanh, từng chiếc lá khẽ rung lên theo cơn gió và từng câu hát của cô... ngoài bờ sông, Ngọc Hân giặt quần áo cho cả nhà họ Đồng. Vì không thể tìm được đường quay về, Ngọc Hân được Đồng đại tẩu nhận ở lại nuôi dưỡng, vì cô không biết bốc thuốc cô thể nhỏ bé không thể lên rừng tìm thuốc... vì vậy cô giúp họ làm những công việc thường ngày để Đồng đại tẩu có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn.

- Tỷ tỷ, mẹ đệ gọi tỷ về dùng cơm. - Tiểu Long từ bên trên bãi cát vẫy tay gọi.

- Đợi tỷ một chút. - Ngọc Hân gôm hết số quần áo bỏ vào chiếc thùng bằng gỗ mà gánh về. Lúc đầu cô cũng không quen lắm, nhưng thật ra rất dễ gánh trên vai.

- Tỷ đúng là con gái của thần gió rồi. - Tiểu Long chạy đến giành quang gánh mà cười tươi nói. - Trời đang tĩnh lặng, khi tỷ cất tiếng hát thì gió liền thổi nhẹ nhẹ... tỷ nói cho đệ biết có phải đó là câu thần chú.

Thật sự ngày nào Tiểu Long cũng đi theo hỏi cô câu này, không thể nào hiểu nổi vì sao nhóc con này cứ luôn miệng gọi cô là con gái thần gió. Cô còn không biết trên thế gian này có thần thánh hay không, huống chi cô là một cô gái hiện đại bị lạc về nơi này... lại bị họ nghĩ cô không phải người thường.

- Tỷ không phải con gái thần gió đâu. - Cô lắc đầu.

- Ngày mai cha đệ lên kinh thành, tỷ có muốn ra chợ mua một ít lương thực với đệ hay không?

Ngọc Hân gật gật đầu, nhà của Đồng đại phu cách khá xa chợ ở trong huyện, cô đi theo Tiểu Long một đoạn khá xa mới bắt đầu nhìn thấy sự nhộn nhịp của buổi chợ sáng. Họ đựng những vật phẩm trong những chiếc thúng được đan bằng tre hoặc trải những tấm lá chuối lên chiếc sà mà bày bán.

- Mẹ đệ cần dặn, khi gặp người lạ đệ phải gọi tỷ là ca ca. - Tiểu Long nói.

- Tỷ hiểu rồi. - Ngọc Hân đáp.

Khi Tiểu Long đưa Ngọc Hân đến một hàng lương khô, người bán hàng liền tươi cười niềm nở nói chuyện với Tiểu Long như đã quen biết từ lâu, sau đó liền nhìn về phía cô mà nói.

- Cậu ta là gì với người, Tiểu Long.

- Đây là Đồng Lâm, là ca ca ở phương xa mới đến của Tiểu Long. - Tiểu Long nói. - Đây là Cao thúc thúc, thúc ấy là người bàn lương khô ngon nhất huyện Thái Hòa.

- Chào Cao thúc thúc. - Ngọc Hân cúi đầu chào.

Vị thúc thúc kia nhìn Ngọc Hân rồi đáp:” Nam nhi thế nào lại trông không có một chút sức sống, phải ăn thật nhiều lương khô vào hiểu khô.”

Cô đi trên đường, suy đi nghĩ lại nếu muốn tồn tại ở cái xã hội phong kiến này có lẽ cô phải cải nam trang chính là điều tốt nhất. Đâu phải cô chưa từng học về sự phong kiến trọng nam khinh nữ ở thời này, nhìn các cô gái ở từ lâu khi này cứ kéo cô vào trong, cũng may là Tiểu Long kéo cô ra ngoài thoát khỏi bọn họ. Vả lại, muốn tồn tại cô thay phải đổi cách nói chuyện và xưng hô... như Đồng đại tẩu nói, nếu họ phát hiện cô khác biệt sẽ mang đến cho quan phủ thẩm tra.

Buổi tối hôm đó, Ngọc Hân ngồi trên chiếc giường nhỏ cầm quyển nhật ký của Uy Phong trên tay... cô nhớ anh, nhớ cái cách anh chăm sóc cô, cách anh cưng chiều cô và thay đổi vì cô... Vì sao ông trời lại bất công như vậy, khi cô hiểu ra mọi chuyện cũng là lúc mất anh mãi mãi, đến khi cô muốn đi theo anh thì lại đẩy cô đến cái nơi vô cùng xa lạ này... Nếu cô có thể quay lại, có thể gặp anh một lần nữa... cô cam chịu bất chấp mọi thứ để ở bên cạnh anh.

Sáng hôm sau, cả gia đình họ Đồng ra trước cửa tiễn Đồng đại phu lên đường đi kinh thành, cái nơi cách nơi này 300 dặm.

- Đại tẩu, lão gia có việc gì lên kinh thành vậy ạ? - Cô hỏi.

- Bệ hạ lâm trọng bệnh, họ mời ông ấy đến... lúc giàu sang phú quý thì không ai nhớ, đến lúc gặp tai ương liền đến tìm. - Đồng tẩu buồn rầu nói.

- Mẹ, mẹ phải vui vì cha con là một đại phu tốt chứ. - Tiểu Long nói.

Mẹ của Tiểu Long gật gù, không hiểu vì sao bà lại cảm thấy lo lắng cho chuyến đi này của chồng mình... suốt những ngày sau đó đều đứng ngồi không yên, điều này khiến cả cô và Tiểu Long có chút lo lắng.

- Mẹ đệ thật lạ, đây đâu phải lần đầu cha đệ vào kinh thành. - Tiểu Long ngồi trên một cành cây à nói.

- Cha đệ đi xa như vậy, mẹ đệ tất nhiên phải lo lắng. - Ngọc Hân đáp.

- Mấy đêm nay đệ nhìn thấy mẹ thức trắng đêm không chịu chợp mắt... đệ đang lo lắng mẹ có chuyện gì giấu đệ. - Tiểu Long đáp.

- Tỷ nghĩ không có chuyện gì đâu, có lẽ vì mẹ đệ quá lo lắng thôi. - Ngọc Hân an ủi... thật ra trong lòng cô cũng khá bất an, nhìn thấy Đồng tẩu có vẻ rất buồn bã.

Mặt trời đứng bóng ngay đỉnh trời, cô và Tiểu Long cùng nhau xuống núi quay về nhà... vì đã nhiều lần đi lại nên Ngọc Hân có thể di chuyển dễ dàng hơn lần đầu tiên đi trên con đường núi đá nổi lổm chổm. Cô và Tiểu Long hiện tại xem nhau như tỷ đệ thân thiết, cô nhận ra Tiểu Long tuy còn bé nhưng khá thông minh và đảm đang... một mình cậu bé có thể bốc thuốc ọi người trong huyện.

- Tỷ có em gái rất đáng yêu, nếu đệ có thể gặp được tỷ sẽ gả em gái tỷ cho đệ. - Ngọc Hân mỉm cười trêu chọc.

- Em gái tỷ có xinh đẹp giống tỷ không? - Tiểu Long hỏi.

- Tất nhiên rồi. - Cô cười.

- Vậy khi nào lớn lên, đệ sẽ mang kiểu đến rước em gái tỷ. - Tiểu Long thành thật đáp.

Hai chị em dắt nhau về nhà... vừa đi đến đầu con dốc thì liền nhìn thấy rất nhiều quan binh cầm trên tay những cây giáo nhọn đang bao vây tiệm thuốc nhỏ của nhà họ Đồng. Tiểu Long lo lắng chạy nhanh về phía nhà mình vì mẹ cậu đang ở bên trong nhưng Ngọc Hân lại ngăn lại. Cô nhìn thấy một tên quan sai đang đưa Đồng tẩu từ bên trong ra ngoài, toàn thân bà bị bọn chúng trói lại. Nếu cô và Tiểu Long xuất hiện chẳng khác nào tự nộp mạng cho bọn chúng.

- Mẹ... đệ phải cứu mẹ đệ. - Tiểu Long bật khóc như một đứa trẻ.

- Tiểu Long nghe lời tỷ, chúng ta xem bọn chúng đưa mẹ đệ đi đâu trước... Bọn chúng đông như vậy một mình đệ lao vào chỉ có đường chết.

Cô im lặng cùng Tiểu Long núp sau một cây to gần nhà để nghe ngóng xem bọn chúng vì lý do gì mà bắt Đồng tẩu. Nhìn thấy bọn quan binh ai nấy đều đeo một khăn trắng trên phía tay phải thì cảm thấy có chút kì lạ?

- Tiểu Long, quan binh thời này đều đeo khăn trắng ư? - Ngọc Hân nói.

- Không, bình thường bọn chúng không hề đeo chúng. - Tiểu Long lắc đầu. - Đeo khăn trắng có nghĩa là có tang sự.

Tên quan sai đưa Đồng tẩu ra ngoài, sau đó nhanh chóng dán tờ giấy niêm phong chéo qua cánh cửa tiệm thuốc nhỏ kia sau đó liền nói: "Đồng Lập là đại phu được triệu vào cung để chữa bệnh cứu Hoàng Thượng, lại kê đơn thuốc khiến Hoàng Thượng uống xong liền băng hà. Nay tuyên chỉ bắt hết gia đình Đồng Lập để điều tra về tội âm mưu mưu sát hoàng thượng."

- Sống chết là do ý trời, ông ta bệnh nặng không qua khỏi lại đổ tội cho phu quân ta... Chính thái y viện các người bày mưu hãm hại phu quân ta.

- Ai chủ mưu cứ về kinh thành cho thái tử định đoạt. - Tên quan sai nhanh chóng lôi Đồng tẩu đi... vì nhanh chóng phải quay về kinh thành để đại tang hoàng thượng băng hà, mà bỏ sót cho Tiểu Long không truy bắt.

Bọn chúng mang Đồng phu nhân đi... Tiểu Long tuy muốn chạy theo cứu mẹ nhưng một mình cậu bé làm sao có thể chống lại đám binh lính đó.

- Đồng đại phu là người tốt, chị tin người tốt sẽ nhanh chóng được giải oan. - Ngọc Hân khẽ nói.

- Không được, đệ phải lên kinh thành tìm người kiện thái y viện... bọn chúng chính là bày mưu hãm hại Hoàng Thượng và cha đệ. - Tiểu Long tức giận nói. - Tỷ ở lại bảo trọng, đệ phải đi đây.

- Tiểu Long, đệ cũng biết ta ở nơi này không người thân thích... hãy cho ta đi cùng đệ. - Ngọc Hân bối rối, cô không quen biết ai nơi này thì phải làm sao, chỉ bằng cùng Tiểu Long lên đường đến kinh thành.

- Đường đi khá xa, tỷ lại là nữ nhi thường tình làm sao mà chịu được.

- Đừng xem thường tỷ, tỷ rất là khỏe nha.

- Tỷ biết cưỡi ngựa không, nếu cưỡi suốt 300 dặm chỉ cần nửa ngày là đến.- Tiểu Long nhìn Ngọc Hân mà nói.

- Cưỡi ngựa sao? - Cô to mắt kinh ngạc, ngựa cô chỉ mới nhìn qua còn chưa dám chạm vào. - Tỷ không biết cưỡi.

- Có thêm tỷ, có lẽ mất một ngày sẽ đến kinh thành. - Tiểu Long tính toán. - Chúng ta lên đường thôi.

Cưỡi ngựa cũng không phải thích thú gì như trong phim mà cô thường xem, thật ra nó còn nguy hiểm hơn đi xe phân khối lớn và chóng mặt hơn đi xe hơi. Tuy nhiên cô biết Tiểu Long rất là nóng lòng lo lắng cho Đồng tẩu nên cô không than thở một lời mà cố gắng ngồi trong lòng Tiểu Long trên chiếc lưng ngựa phi nhanh trên con đường vắng vẻ.

Họ đi khá xa khỏi huyện Thái Hòa, đi ngang qua một khu rừng rậm cây cối toàn thân cô cảm thấy có chút ớn lạnh... cái nơi này vì sao đang là ban ngày mà lại âm u như vậy. Nếu như có cướp tại nơi này thì chắc chẳng ai giúp mình.

Quả nhiên đúng là cái miệng xui xẻo, nói sao có đó... một mũi tên bắn sượt ngang qua mắt cô sau đó cắm phập vào cành cây phía bên trái... con ngựa hoảng hốt hí lên khiến cả cô và Tiểu Long đều té ngã.

- Đệ không sao chứ. - Ngọc Hân lách lại phía Tiểu Long mà hỏi.

- Có tiền nộp tiền, có vàng nộp vàng. - Một tên từ phía trong cánh rừng bước ra.

Cô ngược mắt nhìn về phía đám đông đang hướng về phía mình, tuy trong lòng khá lo sợ nhưng cô lo lắng cho Tiểu Long hơn... thằng bé ngã xuống vì đỡ cho cô mà bất tỉnh. Cái bọn đáng chết này đúng là hết nghề để làm...

- Chúng ta đi kinh thành thưa kiện cho cha mẹ bị bắt oan, làm gì có tiền mà các người cướp. - Ngọc Hân mắng tiếp. - Có cướp cũng phải biết nhìn người chứ, lần sau đi mà tìm kẻ nào giàu có mà cướp hiểu không?

- Thằng nhãi ranh, dám lên giọng dạy bảo tao. - Tên cầm đầu hét lên.

Ngọc Hân biết cái miệng hại cái thân, tuy vậy vẫn không kiềm chế mà mắng dù gì vào tay bọn chúng cũng chết, chửi trước khi chết không phải mang cục tức đi theo." Các người làm ăn cướp cũng phải động não thông minh một chút, đầu óc ngu si tứ chi phát triển để làm gì hử... ta chưa từng thấy những kẻ cướp ngu si như các người... các người nhìn thấy ta và đệ đệ có tiền ư, một xu cũng không còn ăn bánh bao."

Những tên cướp kia tất nhiên là nghe xong lời cô nói thì khà là tức giận, tên cầm đầu bắt đầu vung lưỡi đao chỉ muốn một nhát chém vô ra làm hai mà hử dạ. Ngọc Hân nhìn thấy ánh kim loại sáng loé qua mắt liền ngất xỉu... thật là đáng xấu hổ, khi này lúc nói rất là xung mà.

Tên cầm đầu vung đao lên, chưa kịp hạ xuống người cô thì bỗng có một lực đẩy đẩy cây đao của hắn rơi xuống đất sau đó nghe một tiếng "keng" chói tai.

- Là kẻ nào. - Hắn ta tức giận nói.

- Cả một đám người, ức hiếp hai con chuột nhỏ không phải thật không đáng mặt trượng phu ư? - Giọng nói của một nam nhân vang lên, chỉ nghe tiếng nhưng không thấy người.

- Người là ai thì mau ra mặt, hay là sợ cũng sẽ là con chuột giống bọn chúng. - Tên cướp hét lên.

Sau đó chỉ nghe tiếng cười vang cả khắp khu rừng của nam nhân kia... một bóng trắng bay qua nhẹ nhàng như tơ, liên hoạt không một chút do dự. Cả bọn cướp từ từ buông đao ngã xuống, máu từ trên cổ búng ra tung tóe.. cả bọn chết không nhắm mắt.

- Đại công tử, kiếm pháp thật đáng ngưỡng mộ.

Nam nhân mặc áo trắng kia đi đến nhìn Ngọc Hân đang ngất xỉu trên người Tiểu Long liền cảm thấy thú vị, anh khẽ cười phẩy quạt mà nói:” Mang hai tên này về phủ cho ta.”

Hán Thành chính là người nam nhân mặc áo trắng kia, anh ta là con trai của quận công Hán Thứ, nắm vị trí cao trong triều đình. Hán Thành từ nhỏ đã luyện võ công và đọc sách thánh hiền, tuy nhiên lại không thích tước vương mà chỉ ham chơi lê lững bên ngoài. Mặc dù có chỉ ước ban hôn với công chúa nhưng năm lần bảy lượt từ chối, nay vua đã băng hà nên anh có chút làm vui, đi rừng săn bắn liền nghe giọng chửi mắng không chút rung sợ của một tiểu tử nhỏ bé liền lấy làm thú vị.

- Đại công tử, bọn họ đã tỉnh lại. - Người hầu trong phủ cúi đầu nói.

Hán Thành thu kiếm lại liền đi về căn phòng của hai người mà anh vừa nhặt trong rừng, phải nói là chưa bao giờ Hán Thành lại có hành động như vậy, anh ta thường mặc kệ bọn chúng... dù kẻ sắp bị giết kia có van nài ra sao?

Ngọc Hân tỉnh lại thấy mình đang nằm trên một chiếc giường phải nói là khá sang trọng đối với thời bấy giờ, căn nhà này rất là mới so với nhà của Đồng gia, cô liếc nhìn xung quanh để tìm Tiểu Long nhưng không thấy liền chạy ra ngoài muốn tìm kiếm cậu bé... đừng nói là tên kia chém cô một phát lại xuyên không đến nơi khác nhé...

- Vị huynh đệ này vừa tỉnh lại lại muốn đi không cáo từ sao? - Hán Thành từ phía sau lên tiếng.

Ngọc Hân giật mình quay đầu lại, cô to mắt nhìn người nam nhân trước mắt mình... đây chẳng phải là Thanh Duy sao... sao cậu ta cũng bị xuyên không về nơi này à... cậu ta không nhận ra mình ư, do cô đang giả nam nhân sao?

- Thanh Duy, cậu không nhận ra mình à. - Ngọc Hân buông chiếc búi tóc ra, tóc cô hơi dài ngang vai liền nói.

- Là nữ nhân ư? - Hán Thành ngạc nhiên nói.

- Mình là Ngọc Hân đây, Thanh Duy cậu không nhận ra mình sao? - Cô chạy đến nắm lấy tay Thanh Duy, trong cái thế giới không quen không biết ai nếu gặp được một người quen sẽ vui mừng đến thế nào?

- Người nhận nhầm người rồi... ta là Hán Thành, con trai của quận công Hán Thứ. - Hán Thành buông tay Ngọc Hân ra mà nói.

Cô ngỡ ngàng nhìn người nam nhân trước mắt mình... chẳng lẽ kiếp trước Thanh Duy chính là người này ư... con trai của quận công sao, hèn gì cậu ta thông minh học giỏi như vậy... lại chột nghĩ không biết kiếp trước cô là gì nhỉ.

- Khoan đã, Tiểu Long đâu? - Ngọc Hân đáp.

- Cậu bé đi cùng người bị thương nhẹ, tuy nhiên cần nghỉ ngơi vài ngày mới có thể đi lại được. - Hán Thành nói. - Nhưng... người là nữ nhi thật sao?

25. Chương 25: Kết Hôn - Xuất Giá

- Đa tạ đại công tử đã cứu giúp chúng tôi khỏi bọn cướp, khi đòi lại công bằng cho song thân... tỷ đệ tôi sẽ đền đáp ơn của đại công tử. - Ngọc Hân nói, không dám nhìn Hán Thành... từ lúc biết cô là nữ nhi hẳn ta thường xuyên nhìn cô với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đúng là Đồng đại tẩu nói thật đúng, bên ngoài có quá nhiều kẻ vô sĩ... muốn tồn tại thì phải cải nam trang. Dù sau này có chuyện gì, cô cũng sẽ không để lộ thân phận nữ nhi của mình nữa. Cứ nhìn cái tên công tử có gương mặt hết như cậu bạn Thanh Duy mà nghĩ, đúng là bên ngoài thanh cao sáng lạng nhưng con mắt chất đầy dục vọng đen tối.

- Tiểu đệ vết thương vẫn chưa lành lặn, hai người có việc gì lại vội vàng như vậy. - Hàn Thành đáp lời cô. - Cha của ta là quận công Hán Thứ, ta sẽ nhờ ông ấy giúp đỡ.

- Thật đã mang ơn công tử quá nhiều, chúng tôi không dám làm phiền. - Tiểu Long đáp. - Tỷ, chúng ta đi thôi...

Tiểu Long đã nghe về quận công Hán Thứ này khá nhiều khi cha cậu thường đi kinh thành vài năm trước. Hán Thứ là quan thất phẩm nhưng hẳn ta nổi tiếng là kẻ bên cạnh hoàng hậu nương nương mà sủng nịnh... mặc dù chỉ là chức quan hàng thất nhưng ông ta nổi tiếng giàu có và khó ai có thể động vào. Về cái chết của Hoàng Thượng, Tiểu Long không muốn tên quan sủng nịnh này biết thân phận cậu, người không tốt ắt sẽ chẳng làm việc tốt.

Dù vết thương ở chân chưa lành lặn, nhưng Tiểu Long và Ngọc Hân vẫn rời khỏi phủ quận công dưới ánh mắt của công tử Hán Thành. Anh ta cầm trên tay chiếc quạt, ánh mắt nhìn cái bóng dáng nhỏ bé cải nam trang kia khẽ cười nhẹ...

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.

Vô duyên đối diện bất tương phùng.

Không khí tại kinh thành không náo nhiệt như cô tưởng tượng, mọi thứ đều u uất đậm chất sầu não... nó cũng không hề có nhiều màu sắc hay những phiên chợ xưa mà cô đã từng xem ở tivi... nó chỉ trải lên một màu trắng đen vô vị.

- Đệ đã đến đây lần nào chưa? - Cô hỏi.

- Đệ được cha dẫn đi vài lần. - Tiểu Long đáp.

- Kinh thành thật buồn chán. - Ngọc Hân lắc đầu.

- Bình thường nơi này rất náo nhiệt, họ bày bán các loại sơn phấn và vải vóc... cả những vật phẩm thường dùng... Nhưng có lẽ Hoàng thượng vừa băng hà, triều đình ra lệnh cấm nên mọi thứ đều thay đổi.

Cô gật gù, thì ra là vậy... Hoàng đế chết thì cả kinh thành đều phải chịu tang,

- Ca ca xem, từ lâu họ cũng đóng cửa cái then không hoạt động... nếu như bình thường họ đã kéo ca vào cho bằng được. - Tiểu Long trêu chọc.

- Chúng ta đến kinh thành rồi, phải đi đâu để tìm cha mẹ đệ.

- Cha đệ có một người bạn thân chính là Lễ bộ thượng thư nhị phẩm... cha đệ thường ca ngợi ngài ấy là một người tốt, có lần cha đệ dẫn đến phủ Lễ bộ của ngài ấy. - Tiểu Long chỉ. - Chúng ta đi lối này.

Quan nhị phẩm là cao hay thấp nhỉ... Thật ra thì Ngọc Hân học giỏi nhưng lại chuyên về các môn tự nhiên, nói về những môn xã hội thì cô đành chịu thôi. Nhưng ngày xưa xem phim đọc truyện, có vẻ quan nhị phẩm cũng rất cao rồi... cao hơn dân đen là một điều chắc chắn.

Đứng trước một dinh thự lớn, cánh cổng được tạc hình rồng bay phượng múa phá sắc sảo, bên ngoài còn có lính canh nghiêm ngặt. Tiểu Long đi lại gần liền bị bọn lính canh ngăn lại.

- Tôi muốn gặp Lễ bộ thượng thư Đinh Liệt. - Tiểu Long đáp.

- Nhóc con, không phải ai cũng có thể gặp được ngài ấy. - Hai tên lính canh bật cười nói. - Mau rút ra chỗ khác chơi.

- Tôi là con trai của Đồng Lập đại phu, xin hai huynh giúp tôi báo lại cho ngài ấy. - Tiểu Long nói.

Hai tên lính canh liền nhìn nhau rồi nhìn Tiểu Long liền xô đẩy: " Mau rút đi, đây không phải nơi để trẻ con chơi đùa."

Tiểu Long bị đẩy mạnh đến ngã, Ngọc Hân nhanh chóng đến đỡ Tiểu Long ngồi dậy... Bọn người này thật quá đáng mà, vì sao ức hiếp một đứa trẻ cơ chứ. Đã vậy Lễ bộ gì đó là bạn tri kỉ cùng với Đồng đại phu, bọn họ lại dám đối xử với Tiểu Long như vậy thật là quá quắc.

- Bọn họ không cho em gặp, em sẽ đợi Lễ bộ thượng thư Đinh Liệt... đệ không tin là ông ấy sẽ không ra khỏi phủ. - Tiểu Long ngồi ngay phía trước cổng mà đợi.

Bọn lính canh nhìn thấy hai đứa trẻ cứ ngồi trước đường đối diện phủ của Lễ bộ nhưng không thể đuổi đi vì đường là của dân. Bọn chúng nhanh chóng đi vào báo lại cho Đinh Liệt... cuối cùng ông ta cũng xuất hiện với gương mặt tươi cười rạng rỡ.

- Tiểu Long, bọn người của ta không biết đã để con vất vả rồi. - Một người đàn ông với bộ râu dài điểm bạc bước ra từ phía cánh cửa lớn.

- Đinh thượng thư, là cha mà cháu đi oan... họ không bao giờ làm hại ai cả.. - Tiểu Long nhìn thấy ông ta liền nói.

- Ta biết, ta biết... vào nhà trước đã. - Ông ta nhanh chóng đưa cô và Tiểu Long vào phủ Thượng thư.

Phải nói là nơi này đẹp hơn phủ nhà họ Hán rất nhiều, cây cối xanh tốt cùng khoản sân rộng rãi... người làm ra vào tấp nập cùng những dãy nhà được xây dựng kiên cố.

Sau khi nói chuyện với ông ta, Ngọc Hân có đôi chút cảm giác con người này không hề có ý tốt muốn giúp đỡ Đồng lão và Đồng tẩu... đôi mắt ông ta lảo liên, chứng tỏ là con người vô cùng gian manh.

- Sau quốc tang của Hoàng thượng, ta sẽ dâng lên hình bộ bản cáo trạng để họ trả lại công bằng cho cha mẹ tiểu đệ. - Ông ta đưa tay vỗ lên vai Tiểu Long như an ủi. - Đừng quá lo lắng, cứ an tâm ở lại nơi này mà dưỡng thương.

- Cha Tiểu Long nói thật không sai, Đinh thượng thư chính là một vị quan tốt trong các quan tốt. - Tiểu Long đưa ánh mắt vô cùng biết ơn.

- Ta và cha con là bạn tri kỉ, gặp nạn phải giúp nhau là lẽ đương nhiên. - Ông ta đáp. - Người đâu, mau chuẩn bị phòng cho hai vị khách quý của ta.

Đúng là khách quý được tiếp đãi có khác... bọn họ dọn đồ ăn lên ngập cả chiếc bàn tròn mặc dù chỉ có mình cô và Tiểu Long ngồi dùng. Có rất nhiều món mà trước kia cô chỉ được nhìn thấy trên tivi qua các bộ phim, còn ngoài đời thật chưa từng động vào, không ngờ lạc vào cái thời này cũng có chút thú vị.

- Tỷ thấy Đinh thượng thư là người thế nào? - Tiểu Long vừa ăn vừa nói.

- Tỷ không biết. - Cô gượng cười lắc đầu, nếu nói ra nhận xét trong lòng thì có lẽ mất lòng gia chủ.

- Ngài ấy đã hứa sẽ giúp ba mẹ đệ giải oan, chắc chắn che mẹ đệ sẽ nhanh chóng thoát khỏi chốn lao tù kia.

- Tỷ cũng hy vọng đến ngày đó. - Ngọc Hân nói.

Đêm tối, Ngọc Hân lạ chỗ khó ngủ nằm trên chiếc giường ấm nhưng lăn qua lăn lại mãi cũng không ngủ được... nhìn thấy Tiểu Long đã nằm ngủ say trên tấm thảm phía dưới. Cậu bé thật đáng thương, cha mẹ đều bị quan phủ bắt đi mà một mình đi kêu oan... có lẽ bên trong trái tim non nớt kia chứa đầy sự từng trải... Cô nhớ lại lần đó mình đi tới khu rừng, nơi mà cơn gió kì lạ mang cô đến nơi này.

Cô ngồi trên đống lá êm ái mà suy nghĩ, Uy Phong chết rồi... cô sống trên thế gian này liệu có ý nghĩa gì... Cô muốn đi theo anh, vì sao ông trời lại không toại lòng cô, mang cô đến cái nơi quỷ quái này. Nhưng cô không tin ông trời lại hết lần này đến lần khác cản trở cô được, cô muốn đi theo Uy Phong... theo người đàn ông mà cô trao trọn trái tim.

- Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy? - Tiểu Long giật mình khi Ngọc Hân chạy về phía bờ vực khi nãy vừa đi qua.

- Ta muốn chết, đệ đừng lại gần đây. - Ngọc Hân rơi giọt nước mắt, trên tay ôm quyển nhật kí mà muốn đi cùng Uy Phong.

- Tỷ chết thì dễ rồi, nhưng tỷ có biết cho cái cảm giác của những người còn sống hay không... Ngày xưa tỷ của đệ cũng nhảy vực mà chết, lúc đó mẹ đệ rất suy sụp... vài năm gần đây bà mới tỉnh lại đôi chút...
- Tiểu Long u buồn nói. - Đệ rất ghét tỷ ấy vì đã không chịu suy nghĩ cho những người xung quanh, chọn cái cách nhút nhát để trốn tránh.

Cô quay đầu lại nhìn ánh mắt đượm buồn của Tiểu Long, liệu cô có quá nhẫn tâm nếu như lặp lại đau buồn đó ở nhà họ Đồng?

Lần qua lần lại Ngọc Hân vẫn không ngủ được, sau đó từ từ đi về phía cửa chính mà hé ra nhìn về phía bên ngoài. Hiện tại cũng phải nửa đêm, cô không biết nhìn trời nhìn gió như Tiểu Long, nhưng nghĩ bây giờ cũng đã hơn 1h sáng... ấy vậy mà bên ngoài có rất đông binh lính đang bao vây... họ đang tập trận ư?

Nghĩ lại, Bộ lễ thượng thư không phải là người phụ trách việc lễ nghi tế tự, khánh tiết, yến tiệc, trường học thi cử, ấn tín, phù hiệu, áo mũ, chương tấu biểu văn, sứ thần cống nạp, các quan chào mừng, tư thiên giám, thuốc thang, bói toán, đạo lục, đồng văn nhã nhạc, giáo phường... vậy nên tập trận chính là điều không thể rồi.

- Đa tạ Đình thượng thư đã tạo cơ hội cho hình bộ chúng tôi bắt con trai của Đồng Lập, tội của hắn nếu thành lập chính là chu di cửu tộc. - Một người mặc áo giáp cúi đầu đáp tạ Đình thượng thư kia đang vuốt râu rất thích thú.

- Đó là bổn phận của ta, ngài quá khách khí.

Ngọc Hân nhanh chóng đánh thức Tiểu Long tỉnh lại... cậu chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì binh lính của hình bộ đã áp vào căn phòng của bọn họ mà bắt giữ cả hai người. Tiểu Long hiểu chuyện đưa đôi mắt đầy căm phẫn nhìn Đình thượng thư mà nói.

- Tiểu nhân bị ỉ... - Tiểu Long mắng.

Vừa dứt lời, một cú đấm vào bụng giáng xuống khiến cậu bé khá nhặng mặt... Ngọc Hân bị kìm chặt không thể giúp được gì.

- Hồn xược, dám xúc phạm Đình thượng thư. - Tên mặc áo giáp nói.

- Nếu năm đó cha ta không cứu người... có lẽ giờ này người đã về với tổ tiên nhà người rồi. - Tiểu Long gắng giọng. - Cứu nhơn, nhơn trả oán... quả không sai.

- Đưa đi. - Tên quan sai nhanh chóng đưa Tiểu Long đi.

Người đàn ông làm trong hình bộ kia nhìn qua phía Ngọc Hân, rồi nói:” Còn tên này, ngài muốn tôi xử lý thế nào?”

- Tuy hắn ta không phải người nhà họ Đồng, nhưng đi cùng Đồng Long xem như là có liên can... tôi xin giao cho hình bộ các vị điều tra làm rõ.

- Tôi hiểu ý đại nhân. Cáo tử. - Tên hình bộ đưa Ngọc Hân khỏi cửa dinh thự Bộ lễ thượng thư thì gặp đại công tử của nhà Quận công Hán Thành đang cùng đoàn tùy tùng đi ngang qua...

Hắn ta nhìn về phía Ngọc Hân sau đó hơi cười khế rồi cúi chào tên quan hình bộ mà nhã nhặn nói:” Hình bộ đại nhân nửa đêm còn làm việc, thật vất vả rồi.”

Tên hình bộ kia rõ không ưa nhà họ Hán, nhưng biết thế lực của hắn liền đáp:” Là nhiệm vụ, tôi đâu thể không làm.”

- Chỉ là tôi tự hỏi, hôn thê của tôi đã làm gì mà bị ngài bắt trong tay như vậy. - Hán Thành nhỏ nhẹ nói.

- Chẳng hay vị hôn thê mà đại công tử nhắc đến là ai?

Hán Thành ngược mắt nhìn về Ngọc Hân đang chịu trói khế nói:” Là vị tiểu thư đây.” - Hắn vừa nói, kéo buông chiếc búi tóc trên đầu Ngọc Hân khiến tóc cô xỏa xuống.

Hình bộ tất nhiên không muốn dính tới nhà Hán Thử mà gặp rắc rối. Với người này cũng không có tội gì, chỉ là đi theo Đồng Long mà thôi... nếu Hán Thành thích thì mang cho hắn, chẳng qua chỉ là một nữ nhi thường tình, có thể làm được điều gì.

Người của hình bộ rút hết, bọn chúng đã mang Tiểu Long đi từ lúc nào... Cô lo lắng nhìn theo như muốn cứu Tiểu Long ra... nhưng thân cô bé nhỏ trong cái xã hội phong kiến kẻ có quyền thế ức hiếp kẻ yếu.

- Đa tạ công tử đã cứu tôi. - Ngọc Hân nói, tự mình búi lại tóc mà quay bước đi.

- Ta đã nói cô nương là hôn thê của mình, đâu thể để cô nương đi như vậy được... lỡ một ngày họ điều tra cô nương có tội đến tìm người tôi biết giao ra ai. - Hán Thành bước theo chân cô mà nói.

- Là công tử tự làm tự chịu. - Cô liền đáp.

- Dẫn sao trời cũng đã tối, xem như ta mời cô nương về tệt xá nghỉ ngơi... ngày mai muốn đi nơi nào cũng không muộn. - Hán Thành đưa tay mời.

Cô nhìn xung quanh đúng là không có một bóng người, đến cái nơi này lại không hề có chút tiền trong người mà ở nhà trọ. Nghĩ đến thân nữ nhi mà ngủ ngoài đường thật là không tốt, dẫn sau hắn ta cũng đã giúp đỡ cô nhiều như vậy... thôi thì nhận thêm một lần.

Cô quay đầu lại đi theo Hán Thành... hắn ta chỉ cười đắc ý mà bước bên cạnh cô.

- Mạn phép xin hỏi vị tiểu thư đây xưng hô thế nào?

- Gọi tôi là Đồng Lân. - Ngọc Hân đáp.

- Ta muốn gọi bằng cái tên thật sự.

- Đồng Hân. - Cô trả lời cho qua.

- Cô đến kinh thành lần đầu tiên ư? - Hán Thành hỏi.

- Vì sao công tử lại hỏi như vậy? - Ngọc Hân thắc mắc.

- Ta tự hỏi hai mươi năm qua ta đi tìm thứ gì, cuối cùng cũng đã tìm thấy. - Hán Thành khẽ cười. - Một cô gái vô cùng đặc biệt.

Ngọc Hân nhìn cái ánh mắt mà Hán Thành nhìn mình... không phải vậy chứ, nó rất giống cái cách mà Thanh Duy lúc nói thích cô... Vì sao cô chạy đến thời cổ đại, cũng còn bị cái tên Thanh Duy ám nữa vậy trời.

Vào bên trong dinh thự quận công, Hán Thành chuẩn bị cho cô quần áo nữ nhi... cô mặc vào quả nhiên rất khó chịu... xem ra ngày xưa mặc quần áo nam nhân vẫn tiện lợi nhất. Tuy nhiên nhập gia tùy tục, vào nhà họ ngủ nhờ không nên đòi hỏi quá nhiều... cũng là do hành trang còn để ở dinh Thượng thư kia... thật tức chết cái lão già đáng ghét đó... đúng như cô nhìn thấy ở ánh mắt ông ta, quá nham hiểm.

Buổi sáng vừa tỉnh giấc thì đã nhìn thấy có hai cô gái mặc trang phục hầu nữ đang đứng cạnh hai bên giường... một người bưng một thau nước còn người còn lại là ôm trang phục. Cô vừa mở mắt bọn họ liền mỉm cười mà nói.

- Mời Đồng tiểu thư rửa mặt và thay đổi xiêm y.

Cô ngồi dậy rửa mặt bằng thau nước trong veo mà cô gái kia vừa mang tới... sau đó liền được bọn họ giúp thay đổi trang phục và cả trang điểm và cài trâm lên đầu. Hiện tại nhìn cô trong gương đúng là không khác gì các cô gái khuê các giống như trong phim trên truyền hình.

- Công tử Hán Thành ở đâu, tôi muốn gặp công tử. - Cô vội hỏi, thật ra là muốn rời khỏi nơi này.

- Công tử từ sớm đã ra ngoài lên núi luyện võ... có lẽ đến tối mới quay về. - Tên thị vệ nói

- Tôi có việc phải đi trước, nhắc giúp tôi lời cáo từ đến công tử nhé. - Cô nói.

- Đồng tiểu thư dừng bước, công tử trước khi đi có căn dặn không cho phép tiểu thư bước ra khỏi phủ nữa bước.

Cô méo mặt mà nói, hẳn ta có quyền gì mà giam lỏng cô tại nơi này chứ... Cô còn phải tìm xem Tiểu Long và hai vợ chồng Đồng đại phu đang bị giam giữ ở đâu. Đúng là tức chết cô mà...

- Đồng tiểu thư, đây là thợ may đồ nổi tiếng nhất kinh thành... được công tử mời đến để may áo cưới giúp tiểu thư.

- Áo cưới ư?

- Vâng, thời gian gấp rút mong Đồng tiểu thư đừng chê bai. - Người phụ nữ kia nói.

Cười... ở thời hiện đại gọi là kết hôn... còn ở thời này gọi là xuất giá... Ai nói cô sẽ lấy Thanh Duy - Hán Thành kia chứ. Là hiện đại cũng không và hiện tại cũng không.

26. Chương 26: Vương Gia Triệu Tuấn Quốc

Kể khôn ngoan chính là người biết thời thế, trước mắt đang bị giam lỏng tại phủ quận công xung quanh đều là người của Hán Thành, dù cô có không khuất phục cũng buộc lòng khuất phục. Vậy nên hà cớ gì phải tự làm mình bị lụy, cứ tỏ ra như cô đã đồng ý cho cả hai bên đều không ai để phòng ai.

Xem ra quận công ngày xưa thật là giàu có, để chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới mà mọi người trở nên tất bật. Nào là thay rèm, lau dọn trong phủ và trang trí bằng những miếng dán màu đỏ bắt mắt. Chỉ trong một ngày, hết lụa vải đến lụa trâm rồi lụa màu son... mọi thứ xem ra đã được cái tên Hán Thành kia chuẩn bị từ trước. Cô ngồi trong gian phòng rộng, nhìn bốn bề mà suy nghĩ vì sao tên Hán Thành kia lại chớp nhoáng muốn thành thân với cô như vậy, vào cái thời này chính là không cần tình yêu cũng có thể mang về làm vợ ư?

- Đồng tiểu thư, đại công tử đã quay về, người ời tiểu thư đến gặp. - Một nô tỳ trong phủ bước vào trong phòng mà nói.

- Quay về rồi sao? - Cô nhìn ra ngoài thấy trời vẫn còn sáng, chẳng phải nói đi luyện võ công trên núi đến chiều tối mới quay về.

Cô đi theo cô gái người hầu trong phủ đến một căn phòng lớn, đây có lẽ là phòng của Hán Thành khi cô bước vào đã thấy hắn ta ngồi ở chiếc bàn đặt chính giữa phòng, trên tay đang cầm một tách trà nhỏ... cái cách hắn ta uống nếu không phải mang gương mặt của Thanh Duy thật chính là đang mê hoặc lòng nữ nhân.

- Người lui ra ngoài, ta có việc cần nói với Đồng tiểu thư. - Hán Thành nhìn thấy Ngọc Hân bước vào liền nói.

- Dạ, thưa đại công tử. - Cô ta nhanh chóng cúi đầu cáo lui.

Trong căn phòng rộng kia chỉ còn cô và hắn ta đang nhìn nhau. Cô thật không thể nào nghĩ rằng mình và tên có gương mặt giống Thanh Duy lại sắp thành thân. Thật sự quá là vô nghĩa, dù Uy Phong đã không còn trên cõi đời này nữa... nhưng không phải là cô đã quên anh.

- Hôm nay tôi đây có nhiều sự bất ngờ đến không ngờ nổi... chẳng hay đại công tử đây có thể lý giải thích Đồng Hân tôi. - Cô nhìn Hán Thành mà nói.

- Muội cứ nói, huynh đây sẵn sàng. - Hán Thành đứng dưng nói.

- Đại công tử và tôi gặp nhau chưa đến ba lần, nói là có quen biết chính là tôi quá trào cao... vậy lý do gì bỗng dưng tôi lại trở thành hôn thê của công tử đây... thật là không thể hiểu nổi. - Cô cất giọng, lời nói phải suy nghĩ thật kỹ càng... cái ngữ điệu phù hợp với thời thế.

- Nhà họ Hán đất đai nhiều vô số kể, chưa nói được đương kim hoàng hậu sủng ái vì vậy cha của huynh rất có thể lực... lại nói huynh đây văn võ song toàn, bề ngoài tuấn tú... muội lấy huynh không phải phúc phần, cớ gì phải thắc mắc. - Hán Thành khá tự hào về gia thế lẫn bản thân mình.

Ngọc Hân chỉ muốn ha hả cười vào mặt cái tên ảo tưởng sức mạnh này, thật tình sao cô lại muốn ở thời hiện đại để bêu rếu cái tên quá tự tin về bản thân hần ta như vậy. Quả nhiên Hán Thành là Hán Thành, còn Thanh Dục là Thanh Dục.

- Cuộc sống của tôi từ bé đã khó khăn bươn trải, tôi thiết nghĩ mình không có phúc phần trời à phải nỗ lực hết mình. Vậy nên cái phúc phần kia tôi không dám nhận, lại nói tôi đây và công tử đây không có thứ tình cảm để nên vợ nên chồng. - Cô có chút cương quyết. - Mạn phép xin người ra lệnh cho tôi có thể rời phủ quận công.

Hán Thành không vội, đưa tách trà lên môi hớp một hớp nhỏ rồi nhìn về phía Ngọc Hân đang đứng đối diện, hần ta đứng lên đi về phía cô mà nói nhỏ vào tai:” Chẳng phải muội muốn cứu gia đình Đồng đại phu sao, thành thân với ta... ta sẽ giúp bọn họ thoát chết.”

Cô hơi nhúm mày lại, chẳng lẽ gia đình Đồng Long đang gặp nguy hiểm đến tính mạng như vậy. Mấy ngày ở nhà họ Đồng cô cảm nhận được tình cảm của Đồng phu nhân như mẹ hiền, Đồng đại phu tuy trầm tính ít nói nhưng xem cô như người một nhà... lại còn Đồng Long suốt ngày riu rít bên cô mà gọi “tỷ tỷ”... đã từ khi nào cô xem họ chính là người thân thuộc của mình. Nghe Hán Thành nói họ sắp gặp nguy hiểm, trái tim cô bỗng nhiên đập mạnh... trong lòng lo lắng đến bấn loạn.

- Đồng muội, không còn ai có thể giúp được muội ngoài ta đâu... vì vậy muội hãy chuẩn bị làm một cô dâu xinh đẹp đi, ta đã nói thì ta sẽ làm. - Hán Thành đưa bàn tay mình đến gần bờ má của cô... chỉ còn một chút nữa là chạm vào.

Cô hất tay hần ra, ánh mắt nhìn Hán Thành một cách khinh bỉ... nhưng nếu hần ta có thể cứu gia đình Đồng gia chẳng phải cô hy sinh một chút là rất tốt ư? Mạng này là do Đồng gia cứu sống, mang nó đổi lại mạng cả nhà họ xem ra là có tình có nghĩa.

- Nếu công tử đưa cả nhà họ ra ngoài, tôi sẽ thành thân cùng người. - Cô nắm chặt bàn tay mình lại mà đáp.

Là vì cô đã tự miệng nói đồng ý và Hán Thành cũng cảm nhận con người Đồng Hân kia là một người có nghĩa khí. Hần ta không giam lỏng cô nữa mà để cô tự do đi lại trong phủ, nhưng khi ra ngoài sẽ có người đi theo... mang danh là hầu hạ bảo vệ nhưng cô cảm giác chính là canh chừng cô thì đúng hơn.

Kinh Thành sau những ngày tang trở lại hoạt động bình thường, mọi người đông đúc buôn bán rất rộn ràng. Hôm nay khi cô đi ra ngoài dạo chơi cho bớt nhàm chán khi ở trong cái phủ quận công kia, thì Hán Thành từ bên ngoài vừa về liền cùng cô đi một vòng quanh kinh thành dạo chơi. Cô tất nhiên không vui vì việc này, nhưng mặc kệ hần ta... có từ chối hần cũng chỉ làm theo ý mình.

- Tiểu Hân, muội thích cây trám này không? - Hán Thành đứng cùng cô trước một cửa hàng bán trám cài tóc... liền nhìn thấy một cây bắt mắt.

- Đại công tử quả thật tinh mắt, đây là cây trám có giá trị nhất ở quầy của tôi. - Người bán hàng nức nở lấy lòng hần ta.

- Không còn hứng thú. - Cô lườm hần ta một cái, rồi bỏ đi.

Hán Thành bật cười, nhanh chóng bỏ cây trám kia vào người rồi bước chân theo cô... đặt lên bàn một thỏi vàng khiến người bán vô cùng vui mừng.

Cô nhìn thấy mọi người tụ lại một chỗ rất náo nhiệt, liền tò mò chạy đến xem... thì ra đây chính là những người mãi võ ở đường. Họ múa đao, múa kiếm rồi lại diễn trò phi tiêu khiến cô chút thích thú, không ngờ có ngày mình lại có thể tận mắt chứng kiến.

- Đây là Ngọc bội Hàn Châu, là truyền nhân ba đời của tôi để lại... nay xin mời vị nào có thể treo lên ười thướt mà lấy được nó... - Người đàn ông to lớn gõ chiêng mà nói, giọng ông ta khá lớn.

- Ngọc bội Hàn Châu ư... nghe tên đẹp nhỉ. - Cô khẽ mỉm cười nói, sau đó nhìn lên miếng ngọc bội treo tít trên thanh cây cao.

- Muội thích nó không? - Hán Thành hỏi.

- Huynh lấy nó cho ta sao? - Cô cười khẩy, hắn ta dám trèo lên cao như vậy chắc.
- Nếu muội thích. - Hán Thành nói.
- Mời. - Cô không tin hắn ta có thể lấy được...

Không một chút run sợ, gương mặt đầy tự tin mà bước lên phía trước khiến Ngọc Hân có chút bối rối... không phải hắn ta không màn nguy hiểm mà vì cô leo lên cao kia chứ. Nhà họ Hàn chỉ có một đứa con trai, hắn ta có mệnh hệ gì chẳng phải mười đời nhà họ Nguyễn rửa cô ư...

- Tôi... tôi không thích nó nữa... huynh không cần mạo hiểm. - Cô kéo hắn lại.
- Muội lo lắng cho ta. - Hán Thành quay đầu lại nhìn Ngọc Hân.

Cô buông áo hắn ra, cái ánh mắt đó khiến cô khó chịu:” Tôi chỉ lo nhà họ Hán các người tuyệt tôn, sẽ trách tội tôi.”

- Huynh rất vui vì muội đã lo nghĩ cho gia đình huynh, xem ra muội là một thê tử tốt. - Nói rồi Hán Thành quay đầu bước về phía trước, dùng nội công phi thân lên cao lấy miếng ngọc bội kia một cách dễ dàng khiến cô há hốc miệng vô cùng bất ngờ, xem ra tên Hán Thành này võ công không phải dạng có thể xem thường.

Hắn ta nhận được lời khen ngợi của mọi người xem, cầm miếng ngọc trên tay đi về phía Ngọc Hân đang kinh ngạc nhìn hắn...

- Tặng muội. - Hán Thành nói.
- Huynh biết bay sao? - Cô chưa khỏi ngạc nhiên mà hỏi.
- Đi thôi, cô gái ngốc. - Hắn ta đeo ngọc bội lên người cô, sau đó nắm tay kéo đi.

Từ trên một quán rượu phía trên, một bàn rượu với một nam một nữ đang quan sát về phía Hán Thành và Ngọc Hân... xung quanh họ có rất nhiều người đi theo.

- Đại ca, muội cũng thích miếng ngọc bội đó... bảo huynh đi lấy huynh lại không đi. - Cô gái hờn trách khi thấy Hán Thành giành được miếng ngọc bội tặng cho Ngọc Hân.
- Chẳng phải muội có cả ngàn cái sao... lại đi tranh với thường dân. - Người đàn ông phong thái trang nhã, mặc trên người trang phục màu xanh nhu nhàn nhạ nói.
- Huynh xem vị nam nhân kia, hắn ta chỉ cần chưa đến 1 khắc đã lấy được miếng ngọc bội... thật đáng ngưỡng mộ.
- Nếu muội vui chơi xong rồi chúng ta quay về thôi. - Trên tay cầm kiếm, người đàn ông kia đứng lên.
- Muội muốn tìm hiểu về nam nhân kia. - Cô gái nói.
- Muội đừng quên hôn ước giữa mình và con trai của quận công Hán Thứ... vả lại nam nhân kia chẳng phải đã có ý trung nhân, mau về thôi.

Cô gái kia xụ mặt lại, nhìn qua nam nhân kia lần cuối rồi quay đầu đi theo người đàn ông khi nãy mà suy nghĩ. Phụ hoàng thật bất công, nghe lời Hoàng hậu mà ép hôn cô với người không quen không biết... đã vậy còn là con của một tên quan nịnh hót bên cạnh Hoàng hậu... bà ta chính là muốn ép cô rời khỏi cung càng nhanh càng tốt. Nay phụ hoàng băng hà, cô phải tìm cách mà từ hôn... Hoàng huynh thương cô nhất cô sẽ nhờ Hoàng huynh giúp.

- Muội sẽ không lấy tên Hán Thành kia đâu. - Thanh Vân công chúa đi phía sau mà nói. - Muội sẽ nhờ Hoàng huynh hủy bỏ hôn lễ này.
- Hoàng huynh vừa lên ngôi, bận trăm công nghìn việc muội đừng gây chuyện nữa. - Triệu Tuấn Quốc nói.
- Tốt nhất là muội nên thành thân đi, để bớt phá phách.

Triệu Thanh Vân đưa gương mặt hờn dỗi vị vương gia anh trai của mình liền nói:” Đại ca không thương muội nữa, muốn muội gả đi để không ai phiền huynh nữa.”

Triệu Tuấn Quốc hết nói, chịu thừa cô công chúa nhỏ này. Tuy không cùng một mẹ sinh ra nhưng Triệu Thanh Vân từ bé mất mẹ, cảm thấy đáng thương nên mẹ của Triệu Tuấn Quốc và Triệu Tuấn Phong từ bé đã rất cưng chiều như con gái ruột. Từ bé cả ba đã chơi cùng học cùng, vì vậy khi Triệu Tuấn Phong lên ngôi... cả hai anh em mới không phải lo sợ bị hoàng hậu hãm hại.

- Trẻ rồi, mau quay về trước đã. - Triệu Tuấn Quốc nói, sau đó hướng về phía cổng Kinh Thành.

Ngọc Hân mặc trên người một bộ trang phục toàn màu đỏ, sau đó được bà mối trùm khăn màu đỏ được thêu các hoa văn cực kì đẹp mắt. Cô hôm nay chính là xuất thân làm vợ của Hán Thành, con trai của Hán Thứ quận công... chuyện thật cứ như đùa.

Hắn ta đã hứa rằng khi cô và hắn bái đường thành thân, thì nhà họ Đồng cũng sẽ được thoát tội mà tự do. Thật ra cô không còn cách nào khác chọn lựa, nếu thoát khỏi nơi này cô cũng có còn quen biết người nào.

Cô được bà mối dẫn đường đi vào bên trong căn phòng khách rộng lớn... cô cảm nhận được xung quanh mình có rất đông người đang nhìn về phía cô... không ngờ đến một ngày cô kết hôn, lại đi lấy một người không hề yêu thương.

- Nhất bái thiên địa. - Tiếng vang giọng của người chủ trì vang lên.

Bà mối giúp cô xác định phương hướng để bái... Cô và hắn cùng cúi đầu bái lạy...

- Các người đang làm trò gì ở đây hả? - Giọng nói đầy tức giận vang lên.

Cô hơi ngạc nhiên, hôn lễ của công tử nhà họ Hán này ai lại dám đến phá như vậy?

- Cha... cha về thật đúng lúc, con đang bái đường thành thân, cha mau ngồi xuống đi ạ. - Hán Thành xem như không có việc gì, kéo cha mình về phía ghế mà nói.

- Ai đồng ý cho con thành thân hả. - Hán Thứ hất tay, sau đó lớn giọng. - Các người còn ở đây, mau rút hết cho ta.

Không ai muốn đắc tội với lão già này, nhanh chóng rời đi hết... ngôi nhà chật người rộn rang tiếng nói bỗng dừng im bật.

- Con đang thành thân, vì sao cha lại xử xử như vậy? - Hán Thành tức giận nói.

- Ta đã cưng chiều con đến mức con không xem ta ra gì. Ai cho phép con thành thân hả, hôn ước với Thanh Vân công chúa con xem là chuyện đùa ư... con nghĩ công chúa sẽ chịu làm thê thiếp ư... tội khi quân chính là tội chết. - Hán Thứ tức giận mắng. - Con nghĩ mình thành thân với cô gái kia, ta sẽ không có cách ép con lấy công chúa sao?

Thì ra là như vậy, hắn ta là muốn cô thành thân với hắn để không phải lấy cô công chúa nào đó, xem ra là có mục đích. Vậy còn việc của nhà họ Đồng, nếu lần này cô không thành thân hắn ta liệu có nuốt lời.

- Con đã nói không lấy cô công chúa gì đó, cha thích thì mang cô ta về làm thiếp... - Hán Thành đáp. - Con và cô ấy đã bái đường xong, cha có nói gì cũng không thể thay đổi.

- Không có ta, con bái ai chứ. - Hán Thứ tức giận.

- Mẹ con. - Hán Thành nhìn về phía linh cửu của mẹ mình đặt ở trên bàn mà nói.

- Hồn xược. - Hán Thứ không kìm nổi tức giận, tát vào gương mặt con trai mình.

Cha con họ cãi nhau đánh nhau cũng không liên quan gì cô, cô chỉ đang muốn biết về việc của nhà họ Đồng mà thôi.

- Xin lỗi vì đã cắt ngang lời hai người, nhưng tôi muốn biết về tình trạng của Đồng đại phu thế nào? - cô mở khăn che mặt ra mà nói.

- Yên tâm, ta sẽ lo liệu mọi việc. - Hán Thành đáp.

- Lo liệu ư, Đồng Lập cam tội mưu sát Thiên hoàng... con lo liệu nỗi sao? - Hán Thứ nói. - Cô nương đây có mối quan hệ thế nào với Đồng Lập.

- Tôi là người quen của ông ấy. - Cô đáp.

- Hán Thành, con điên rồi ư lại đi thành thân với người liên quan đến nhà họ Đồng, muốn họ Hán chúng ta điều đứng vì con ư. - Hán Thứ mắng. - Coi như chuyện lần này không có gì xảy ra, mời cô nương ra khỏi Hán phủ.

Nghĩa là sao chứ, nghĩa là cô chịu đựng cái tên đáng chết Hán Thành kia mấy ngày qua đều bị hắn ta lừa gạt sao. Đồng gia sẽ không còn đường cứu ư... và cô từ không thể rời đi trở thành bị đuổi đi ư... thật là lắm việc khó ngờ tới.

- Cha... muội ấy không thân không thích... cha đuổi muội ấy sẽ không có chốn dung thân. - Hán Thành hạ giọng khi Hán Thứ đuổi Đồng Hân đi.

- Ta nói con biết, Hán phủ không phải là nơi ai cũng có thể ra vào tùy ý... còn con nữa, mau về phòng mà suy nghĩ lại những gì mình vừa làm. Ta chỉ mới vào cung vài hôm, con đã gây ra chuyện lớn chuyện này mà đồn đến tai Hoàng hậu, xem ta còn dám nhìn mặt người.

Đúng là hổ báo thế nào cũng không thể qua nổi song thân... Hán Thành của mọi ngày cao cao tự tại nay thành con rùa rụt cổ trước mặt cha mình.

- Tôi xin phép thay đổi xiêm y rồi sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. - Cô nhìn Hán Thành mà nói. - Ta không ngờ, huynh lại lừa gạt ta.

- Tin ta... ta không lừa muội. - Hán Thành đáp.

Cô không nói gì quay về căn phòng mà cô được hắn ta cho tá túc vài ngày qua... thay đổi trang phục nam nhân mà để lại tất cả... cô nhìn thấy miếng ngọc bội và cây trâm mà hắn ta từng tặng cho cô... xem như gặp nhau là có duyên, thôi thì mang theo bên mình làm kỉ niệm.

Cô rời khỏi Hán phủ một đoạn thì phát hiện người theo dõi mình... cô càng đi nhanh thì bọn họ càng đi nhanh theo. Là người của Hán phủ sao, cô từ hiện đại tới đây đâu gây thù oán gì với bất kì ai... lại đang trong bộ dạng nam nhi thì chỉ có Hán phủ mới nhận ra mình. Cô càng chạy bọn họ càng đuổi theo... toàn thân mệt lã, người ê ẩm không thể nhấc chân đi nổi... cô ngã quỵ trong một con hẻm cụt vắng người...

- Các người là ai, tôi có thù oán gì với các người. - Cô thở dốc nói.

- Cô nương, cô đã biết quá nhiều và tốt nhất là nên đem nó xuống gặp diêm vương. - Tên sát thủ cười lạnh, giờ lưới gươm sáng bóng lên cao nhắm về phía chiếc cổ nhỏ nhắn của cô.

27. Chương 27: Kỉ Viện

“Keng” - Tiếng ma sát của kim loại vang lên chói tai, Ngọc Hân sợ đến mức nhắm rì mắt lại chờ đợi thanh gươm kia lấy đi cái mạng nhỏ của mình. Tuy không cam tâm nhưng cô có làm được gì khi không còn cách gì chạy trốn.

- Người là ai, dám xen vào chuyện của bọn ta. - Thanh gươm của tên sát thủ rơi xuống nghe một tiếng “keng” hắn ta nhìn vào người đang bị mặt đứng trước mắt.

- Giữa chốn thanh thiên bạch nhật, lại muốn giết người... các người thật là xem trời bằng vụn. - Vị công tử mặc trang phục màu xám vung gươm nói, ánh mắt hằn lên sự tức giận.

- Xen vào chuyện của ta, người chính là đi tìm đến con đường chết. - Hắn ta rút gươm từ người phía sau, tiến về phía vị công tử kia.

Bọn họ đánh nhau vài đường, đúng là tên sát thủ này không phải đối thủ của người đó... Chỉ chưa được một phút, gươm đã kề đầu hắn khuất phục... bọn đàn em phía sau cũng sợ hãi thoái lui...

- Vương... - Rất đông người của vị công tử kia chạy đến, nhưng vừa nói một chữ “vương” thì đã bị người ấy ngăn lại... bọn họ cũng im bật đi.

- Đưa bọn người này đến quan phủ hết cho ta.

Bọn người truy sát cô bị bắt đi cả, Ngọc Hân vừa hết hoảng hốt thì nhìn về phía người vừa cứu mình. Khi thanh gươm kia đưa lên nhắm về phía cô, tim cô như muốn ngừng đập và hoảng hốt.

- Tiểu huynh đệ, người không sao chứ. - Người vừa cứu cô quay mặt lại nói.

Cô nhìn người trước mặt mình, cổ họng cứng đờ không thể thốt ra lời... đây chính là Uy Vũ mà, vì sao hắn ta có mặt tại nơi này... lại còn có võ công cao cường như vậy. Nhìn cái cách mà hắn ăn mặc, và chuyện vừa xảy ra cô chắc chắn hắn không phải Uy Vũ mà cô từng quen biết... có lẽ lại là một người khác có dung mạo giống Uy Vũ mà thôi, trường hợp giống như Hán Thành và Thanh Dục.

- Người không nói được. - Triệu Tuấn Quốc lại hỏi.

- Không... tôi... tôi nói được. - Cô ấp úng đáp.

- Nếu đã không sao... mạn phép cáo từ. - Triệu Tuấn Quốc quay lưng bước đi.

- Đa tạ huynh đã cứu tôi. - Cô nói lớn...

Triệu Tuấn Quốc không đáp cũng không quay mặt lại... đi thẳng con đường phía trước.

Ngọc Hân đến nơi này không người quen biết may mắn gặp được nhà họ Đồng bao bọc, không ngờ nhà họ Đồng gặp nạn... cô lưu lạc nơi kinh thành không có tiền bạc không chốn dung thân. Từ khi ở hiện đại, cô đã quen với cuộc sống cơ cực nên việc này không làm khó được cô... trong bộ dạng một nam nhi mà bước vào một quán ăn ven đường.

- Đại gia, cậu muốn dùng món gì...ngồi đi ngồi đi, quán chúng tôi là ngon nhất kinh thành này. - Tên tiểu nhị lạnh lẽo mời đón.

- Xin lỗi... nhưng nơi này có cần người làm không? - Cô hỏi.

Nhanh như tia chớp, thái độ niềm nở kia từ gương mặt hắn ta đã đổi màu nhanh chóng... hắn ta nhìn cô đầy khinh khi liền nói:” Không có tiền thì mau rút đi, nơi này không có cần người.”

Cô cúi đầu bước ra khỏi quán ăn, đi thêm một vài quán nữa nhưng đều có một kết quả là bị đuổi từ ngay khi mở lời. Xem ra hôm nay thật là không may mắn, nhưng mà... đêm nay nếu không tìm được nơi làm việc cô sẽ phải ngủ ngoài đường mất thôi.

Trời lạnh thấu xương, bụng đói cồn cào... một cô gái đang mặc trang phục nam nhân ngồi rút lại trong một góc trước một khách điểm, chỉ là không có tiền nên không thể thuê được phòng dành ra ngoài ngồi phía trước mà rung rẩy.

Cô nhìn phía trước đèn sáng trưng trong một ngôi nhà lớn, các cô gái ăn mặc vô cùng lộng lẫy đang đứng ở bên ngoài mà vậy các vị nam nhân đi ngang qua đường. Thì ra đây chính là kĩ viện, xem ra kĩ viện ở kinh thành to lớn và nhiều mỹ nhân hơn ở chốn Thái Hòa kia.

- Mau đi đi, ai cho phép người ngồi ở đây. - Bên trong khách điểm cho người ra xua đuổi cô.

Ngọc Hân không muốn thêm phiền phức, trên vai đeo tay nải mà bước đi... khi cô đi ngang qua tửu lầu liền bị bọn họ níu kéo lại... Thật tình thì, tiền ăn tiền ở còn không có, cô mà có là nam nhân thật cũng không thể bước vào chốn ăn chơi của cái thời cổ đại này.

- Vị công tử này đi đâu mà vội, vào Mộng Thu lầu uống rượu trò chuyện cùng các mỹ nữ chốn này. - Một cô gái khá xinh đẹp, giọng nói vô cùng ngọt ngào.

- Cô nương, tôi không có tiền đâu... tôi còn đang lo đêm nay không có chỗ ngủ qua đêm. - Ngọc Hân chán nản nói. - Cô mau buông tôi ra mà đi tìm người khác, đừng mất thời gian đôi bên. Tôi đi ngủ ngày mai còn tìm việc làm.

- Người cần tìm việc sao? - Cô gái kia liền nói, sau đó gọi các cô gái khác lại nói. - Muội thấy hắn ta cũng đáng yêu, đáng người nhỏ thật dễ sai bảo... chúng ta nhận hắn lại làm nô bộc.

Các cô gái khác bu quanh lại người cô, ai cũng nhìn cô ra vẻ thích thú vì ít khi nhìn thấy nam nhân nào vừa nhỏ con lại thấp nhỏ như cô, đã vậy gương mặt còn đường nét như một cô gái.

- Ta thấy cũng được. - Một cô gái khác nói. - Nhưng phải nói lại với bà chủ, không bà ta lại trách tội.

Cuối cùng thì bọn họ kéo cô vào bên trong tửu lầu, bên trong nơi này quả nhiên náo nhiệt hơn bên ngoài rất nhiều. Các nam nhân uống rượu tay thì ôm các mỹ nữ vào lòng một chẳng e dè điều gì. Cô đưa mắt đảo dáo nhìn xung quanh, cảm thấy trong truyện họ miêu tả chốn này giống như bồng lai tiên cảnh cũng có phần đúng. Cô được đưa đến ngồi vào một góc khuất.

Một tú bà từ trên cầu thang bước xuống đưa mắt nhìn cô, bà ta tầm hơn năm mươi tuổi tuy nhiên bà ấy lại trang điểm rất kĩ càng nên nhìn vẫn còn có chút nét sắc sảo. Nhìn cô chán chê, bà gât gù mà nói:” Ôm yếu thế này thì làm được gì?”

- Tôi rất khỏe, việc gì cũng có thể làm được... chỉ cần bà chủ cho tôi ăn uống và chỗ ngủ. - cô nhanh miệng đáp.

- Bà chủ, nhìn hấn cũng có vẻ hiền lành... không giống như tên dề xồm trước kia. - Cô gái khi nãy nói chuyện với cô nói chen vào.

Bà ta nhìn cô gái kia, sau đó nhíu cặp mày lại mà nói:” Câ miệng, ta đã nói là không được phép nhìn người qua vẻ bề ngoài... đã là nam nhân thì tên nào chẳng ham muốn nữ nhân. Nếu bọn chúng không ham muốn, chúng ta sống bằng gì hả?”

- Con xin lỗi bà chủ. - Cô gái kia cúi đầu nói.

- Người bao nhiêu tuổi? - Bà ta nói.

- Tôi mười tám tuổi. - Ngọc Hân đáp.

- Cha mẹ ở đâu, tên gì, người ở đâu đến. - Bà ta liền hỏi.

- Tôi tên là Đồng Lâm, cha mẹ đã qua đời... tôi là người huyện Thái Hòa. - Cô liền đáp.

- Huyện Thái Hòa ư? - Bà ta giãn cặp lông mày lại, sau đó quay đầu đi mà nói. - Mau dẫn hấn đến phòng của mình, chỉ dẫn hấn phải làm những việc gì.

Thế là cô được nhận vào trong chốn lầu xanh này, tất nhiên với tư cách một nam nhân. Cô cảm thấy có chút may mắn, đêm nay không phải ngủ ngoài đường rồi.

- Người thật may mắn, bà chủ nổi tiếng khó tính... vậy mà người lại qua được một cách dễ dàng. - Cô gái đưa cô đi về phòng mình nói.

- Tôi cũng cảm thấy như vậy. - Cô đáp. - Cô nương tên gì?

- Người không cần biết tên ta, chỉ cần hằng ngày vào đầu giờ mao phải thức dậy nấu nước sôi để cho các tỷ muội tại nơi này thức dậy có nước nóng mà tắm rửa... Sau đó là chẻ củi, quét dọn nơi này... Nếu các tỷ muội muốn mua thứ gì, sai bảo điều gì cũng phải làm theo... Có một điều tuyệt cấm, là không được vào phòng bất cứ ai cả... cũng không được trêu chọc hay hái hoa bắt bướm.

- Vâng, tôi hiểu rồi. - Cô đáp... rồi tự nghĩ, có cho thêm tiền cũng không hái hóa bắt bướm với các cô gái đó.

Buổi tối, khi cô đang say ngủ liền nghe tiếng cửa phòng mình ken két mở ra, cô mở mắt nhìn thấy một bóng người đang bước vào phòng mình... bóng dáng một cô gái đang từ từ tiến về phía cô, Ngọc Hân sợ rung người... có phải là ma không?

- Người... người là ai... - Cô ngồi dậy, kéo chiếc mềm run rẩy nói.

- Đồng đại ca, là ta đây. - Một giọng nói quen thuộc vang lên, là cô gái đã đưa cô vào nơi đây.

- Cô nương... cô đến tìm tôi có việc gì? - Ngọc Hân khẽ nói.

- Vì sao huynh biết bà chủ quê ở Thái Hòa mà nói mình cũng quê ở Thái Hòa để bà ấy cảm động vậy, muội thật phục huynh.

- Tôi không biết bà ấy cũng là người Thái Hòa, tôi thật sự là người ở đó.

- Vậy sao, thật trùng hợp. - Cô ta khúc khích cười...

Soi qua ánh trăng bên cửa sổ, cái bóng hình của cô ta in lên vách tường rõ mồn một... cô ta đang trút bỏ xiêm y trên người...

- Cô nương, cô đang làm gì vậy... cô đến đây vào giờ này tìm tôi có việc gì ư?

- Đồng huynh, nhìn thấy huynh muội rất thích... đêm nay, muội muốn hầu hạ huynh. - Cô gái kia tiến gần giường cô hơn mà nói.

Ngọc Hân trợn ngược mắt, cái gì mà hầu hạ... nghe đến đã nổi cả gai ốc...

Cô chưa kịp định thần suy nghĩ về hai từ “ hầu hạ” thì cô gái kia đã đi đến phía giường, bàn tay lướt lên gương mặt cô rồi vuốt lên bờ vai bé nhỏ của cô. Ngọc Hân nhanh chóng hất tay cô gái kia ra khỏi cơ thể mình... nhanh chóng chạy thoát khỏi giường...

- Cô nương, xin tự trọng. - Ngọc Hân đáp.

- Tự trọng thì muội đã không đến nơi này. - Cô ta nhanh chóng đuổi theo cô.

Giống như mèo vườn chuột, con chuột kia toát hết mồ hôi mà kinh hãi... ai đời lại bị một cô gái gạ tình.

- Tôi xin cô đó, tha cho tôi đi... tôi không có thích mấy trò này đâu? - Ngọc Hân hoảng hốt.

Cô gái kia cười khúc khích đuổi theo Ngọc Hân cho đến khi cô bị vấp cạnh bàn mà té ngã thì cô gái kia bắt được... từ từ trườn toàn thân lên cơ thể Ngọc Hân. Cô ta hơi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Ngọc Hân, sau đó đưa miệng mình vào tai cô nói rất khẽ:” Người là nữ nhân ư?”

Ngọc Hân chịu trận, lần này chết thật rồi.

Sau đó, giọng nói kia lại thò thê:” Nhanh chóng đẩy tôi ra khỏi người cô đi, không được nói ai biết cô là nữ nhân hiểu không?”

Ngọc Hân chỉ biết làm theo, đẩy mạnh cô gái kia ra khỏi người mình mà bỏ chạy ra cửa chính...

Ánh đèn sáng lên, Ngọc Hân nhìn thấy bà chủ và các cô gái kia bước vào bên trong mà cười lớn:” Đúng là người Thái Hòa.”

Thì ra đây là cái bẫy mà bà chủ kia thử lòng cô, thật ra thì cô là nữ nhân thì tất nhiên là không trúng bẫy... chứ nếu là nam nhân thì chắc là xong đời rồi. Nhưng cô gái kia biết cô là nữ nhân, lại không móc bà chủ... thật sự rất biết ơn.

Ngày tháng sau đó cô ở lại ki viện này, vẫn đóng giả một nam nhân thành công và làm việc không ngại nặng nhọc mặc dù cô chỉ là thân nữ nhi yếu đuối. Những lúc ra ngoài mua son phấn giúp các tỷ muội nơi này, cô nghe ngóng tin tức của nhà họ Đồng thì được biết rằng họ sắp bị định tội... chỉ còn chờ Hoàng đế mới lên ngôi chính thức ban tội.

Cô thầm mắng chửi tên hoàng đế ngu ngốc kia, lại không phân biệt được trắng đen thì lấy tài ba gì mà trị vì thiên hạ... Thiên hạ này trước sau gì cũng sẽ mất bởi tên hôn quân đó... Cô mắng chửi một trận cho hả lòng, thân cô thể cô... cô biết phải làm gì để cứu Đồng gia đây.

- Đồng Lâm, xem ra ngươi cũng biết lựa chọn... toàn những thứ bọn ta thích. - Tiểu Hoa khẽ nói.

- Ngươi mà là nữ nhi, có lẽ là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. - Tiểu Hồng lại khúc khích cười.

Nơi đây, chỉ duy nhất Tiểu Mai là người biết cô là nữ nhi nhưng Tiểu Mai không hề tiết lộ cho bất cứ người nào. Bà chủ là một người tốt, tuy tính tình khó gần hay mắng bọ họ nhưng lại rất bênh vực các cô gái nơi này... vì vậy họ sống chết ở lại nơi này mặc dù có rất nhiều ki viện khác muốn bọn họ về.

- Các tỷ thật kì, người ta là nam nhân đường đường chính chính... lại nói là nữ nhi. - Tiểu Mai ra sức bênh vực. - Ngươi còn đứng đây làm gì, mau xuống bếp phụ giúp một tay đi.

Ngọc Hân khẽ cười cùng các cô gái rồi nhanh chóng bước đi... thật ra là cô muốn quay trở lại hiện đại hơn là ở cái nơi nhàm chán này. Hằng ngày nhìn thấy những tên đàn ông tầm thường ra vào chốn này ôm ấp các cô gái lấy làm vui, lúc đầu còn e ngại về sau lại cảm thấy xem thường các tên đàn ông thấp kém.

Cô cũng nghĩ về người mang gương mặt của Uy Vũ... hẳn ta võ công cao cường lại ra tay nghĩa hiệp có lẽ chẳng bao giờ đến nơi này. Không ngờ một tên biến dị cùng lớp, ở cái thời này lại oai phong như vậy.

- Người đâu, khách quý khách quý đến... Tiểu Mai Tiểu Hồng mau ra đón khách. - Bà chủ hào hứng mời hai người nam nhân đang tiến vào... là ai mà chính bà chủ lại đích thân ra tiếp.

Tiểu Mai Tiểu Hồng nhanh chóng bước ra ngồi bên cạnh hai nam nhân có vẻ rất khẩn khởi.

- Đại gia, Tiểu Hồng và Tiểu Mai là hai cô gái xinh đẹp nhất chỗ chúng tôi... hai vị có hài lòng...

- Không còn cô nương nào xinh đẹp hơn ư? - Vị công tử có thân hình thấp bé hơn vị kia liền đập bàn nói.

- Người không hài lòng về họ ư? - Bà chủ đáp... - Không sao, chỗ chúng tôi còn rất nhiều cô gái khác. - Sau đó bà ta nhanh chóng gọi rất nhiều cô gái bước ra cho hai người họ chọn lựa.

Ngọc Hân đứng phía sau rèm cửa, không nhìn thấy gương mặt hai vị khách quý kia. Bọn người này chắc giàu có nên bà chủ mới đích thân ra tiếp đón... chỉ là theo cô thấy thì Tiểu Mai và Tiểu Hồng bọn chúng còn chê bai, thì nơi này còn ai đẹp hơn hai cô gái đó.

- Mang rượu lên trước đi. - Vị công tử dáng người cao to nói. - Đệ đừng quá phá phách.

Bà chủ hét lên:” Đồng Lân, mang rượu thượng hạng lên cho ta.”

Cô nhanh chóng chạy vào kho rượu mà lấy loại rượu thượng hạng nhất... cô vào đây cũng có cái lợi chính là biết cách phân biệt được rượu và mùi vị... mặc dù đã khá nhiều lần cô say khướt chỉ vì ngửi mùi của chúng.

- Kính mời. - Cô đặt bình rượu hảo hạng nữ nhi hồng lên bàn... không dám nhìn mặt hai người họ, vì đây là luật cấm của bà chủ.

Triệu Tuấn Quốc ngược mắt nhìn vị tiểu nhị bưng rượu lên có chút quen mặt, đây chẳng phải là người lần trước anh cứu hay sao... không ngờ lại là tiểu nhị trong chốn lầu xanh. Nhưng một tiểu nhị vì sao lại có thù oán với bọn sát thủ khét tiếng kia... thật là quá thắc mắc, thật ra thân phận hẳn ta là gì.

- Người... tên gì. - Triệu Tuấn Quốc bắt cánh tay cô lại, cảm thấy cánh tay quá nhỏ nhắn so với một nam nhân.

- Tôi.. tôi.. tên Đồng Lân. - Cô cúi đầu nói.

- Đại ca, có việc gì sao? - Thanh Vân công chúa đang mặc trang phục nam nhân quay đầu sang hỏi.

- Các người lui hết cho ta, chỉ cần để lại tên tiểu tử này. - Triệu Tuấn Quốc nói.

Cả đám người kinh ngạc... chẳng lẽ bao nhiêu mỹ nhân hẳn ta không chọn lại thích đàn ông ư... Nhưng mặc kệ hẳn ta thích ai, miễn là trả tiền đầy đủ.

- Đại ca, huynh quen tên này sao? - Thanh Vân công chúa đưa mắt nhìn cô mà hỏi.

Ngọc Hân nhìn về phía người bắt mình lại, cũng có chút thắc mắc vì sao hẳn ta không chọn mỹ nhân mà lại chọn tiểu nhị... chẳng lẽ vào thời này đã có thể loại “gay”.

Nhưng khi nhìn thấy đó là người mang gương mặt Uy Vũ thì giật mình, trong lòng lại thầm nghĩ:” Nhìn hẳn ta nam tính oai phong vậy, chẳng lẽ lại thích nam nhân ư?”

- Nói ta biết, người là ai... vì sao bị bọn sát thủ truy sát hiện tại lại giả mạo một tiểu nhị mà tá túc nơi này?

- Triệu Tuấn Quốc nói.

Cô nhún mày lại, cô tìm được cái công việc này thật sự rất vất vả... xem một chút nữa là bị nữ nhân cường bức... hẳn ta lại nói cô giả mạo cái gì. Thật là tức chết mà, nếu hẳn ta là Uy Vũ của ngày bình thường... cô sẽ... sẽ... đá vào chân hẳn ta cho hẳn ta bớt nói nhảm.

- Tôi là Đồng Lân, bọn người kia vì sao truy sát tôi tôi làm sao biết được. Tôi là tiểu nhị ở Mộng Thu lâu này, chẳng hề giả mạo điều gì... còn vị công tử này, chẳng lẽ ngài thích nam nhân hay sao lại nắm tay tôi chặt như vậy?

Triệu Tuấn Quốc nghe xong liền buông tay mình ra khỏi tay cô... ánh mắt nhìn Ngọc Hân có chút nghi ngờ.

- Huynh ấy không thích nam nhân, nhưng ta thích... - Thanh Vân cảm thấy hứng thú với Đồng Lân, một người có ngữ điệu sắc bén khiến Tuấn Quốc đại ca im bật không thể trả lời... - Bà chủ đâu, ta cần bàn bạc.

- Vâng, người cần gì ạ.?

- Ta muốn mua hắc ta. - Thanh Vân công chúa chỉ về phía Ngọc Hân.

28. Chương 28: Tiểu Đồng Tử

Cô từng nghĩ rằng bà chủ trong lầu xanh này tuy không thể nói là người tốt hoàn toàn nhưng bà ấy sẽ không bán cô đi như vậy. Cuối cùng thì cô bị tên đàn ông không ra đàn ông kia mua mà mang đi, thật là tức chết mà. Vào đây làm việc được bao ăn ở, bà ta bán cô với cái giá đúng là trên trời, xem ra là lời to. Hắc ta nói thích cô khi mang danh Đồng Lân... không biết sẽ như thế nào đây.

Để mặc cô cầm tay nải trên vai đứng phía trước Mộng Thu lâu, Thanh Vân kéo Tuấn Quốc về một góc mà bàn bạc râm rì.

- Muội muốn đưa hắc ta vào cung. - Thanh Vân nói.

- Không được, chuyện này muội không thể đùa giỡn nghịch ngợm được. - Tuấn Quốc tỏ vẻ không hài lòng.

- Khó khăn lắm muội mới để mắt đến một nam nhân, xem như muội vui đùa một lần cuối trước khi xuất giá... có phải huynh không thương muội nữa. - Thanh Vân dùng cách cũ.

- Chuyện này nằm trong những điều cấm kị của Hoàng cung, dân thường không được phép vào cung. - Tuấn Quốc lắc đầu. - Muội gặp nam nhân nào cũng thích, vì sao lại không thích công tử họ Hán kia có phải ta và Hoàng thượng không phải lo nghĩ.

- Chúng ta giả hắc thành thị vệ hoặc thái giám... muội không tin là huynh không có cách. - Thanh Vân nài nỉ... - Lệnh hoàng hậu khó cãi, muội dù từ chối cũng không thể không xuất giá về nhà họ Hán... sống cùng người đàn ông không hề có tình cảm, muội thật là bất hạnh mà.

Triệu Tuấn Quốc là vô cùng thương yêu Triệu Thanh Vân... nhìn thấy em gái ra vẻ đau buồn liền mủi lòng chiều ý. Mang một tên tiểu tử vào cung tuy là việc cấm nhưng đúng là không phải không có cách. Tiểu muội lại không còn ở bên cạnh bao lâu, chiều chuộng con bé cho khi xuất giá không phải tủi thân. Ngay cả việc vào cái chốn thị phi này, cũng là tiểu muội bày trò nghịch ngợm... ngay cả Hoàng huynh cũng chiều ý mà sai anh đưa Thanh Vân đi...

Cuối cùng thì bọn họ đưa cô mặc một bộ quần áo của một tiểu thái giám ngày xưa mà đi theo bọn họ tiến vào Hoàng cung trong sự kinh ngạc của Ngọc Hân. Thì ra bọn họ là người trong cung ư, muốn đưa cô vào nơi này làm gì chứ... không phải là muốn cô làm thái giám thật chứ... Vừa nghĩ vừa xanh mặt, không biết phải đối phó thế nào khi bị đưa vào phòng “tĩnh thân”.

Trên chiếc xe ngựa kéo, Thanh Vân hất chiếc rèm trên xe ra nhìn về phía Ngọc Hân đang đi theo khẽ cười mà nói:” Huynh yên tâm đi, ta sẽ không “tĩnh thân” huynh làm thái giám thật đâu.”

Ngọc Hân khẽ đưa mắt nhìn người trong xe ngựa, hắc ta đọc được suy nghĩ của cô ư...

Trước cổng Hoàng cung, thị vệ chặn xe ngựa lại thì nhận ra thẻ bài của Triệu Tuấn Quốc liền nhanh chóng mở cổng cho xe ngựa đi vào. Không ai không biết rằng Vương gia Triệu Tuấn Quốc rất được Hoàng thượng trọng dụng và đặc cách cho ra ngoài hoàng cung một cách dễ dàng.

Và thế là Ngọc Hân đã bước vào Hoàng cung... cái nơi mà cô từng xem trên phim và có những cuộc tranh chấp tranh giành địa vị và tình cảm của Hoàng thượng. Nhưng mà... nếu hai người ở trên xe ngựa kia là

người ở nơi này... chẳng phải cô có thể nhờ họ giúp đỡ gia đình Đồng đại phu ư. Nhưng nghĩ lại, bọn họ là mua cô về lấy quyền gì mà lên tiếng giúp đỡ.

Bước vào trong Hoàng cung rộng lớn, thị vệ đứng canh nghiêm nghị hai bên... Trên xe hai chủ nhân của cô bước xuống... bọn thị vệ thấy vậy liền cúi đầu chào.

- Tứ vương gia cát tường, Lục công chúa cát tường. - Bọn họ uy nghiêm cúi đầu chào.

Ngọc Hân kinh ngạc nhìn hai người bọn họ đang đứng cùng nhau. Là vương gia và công chúa sao... khoan đã, là công chúa ư... vậy cái tên nhỏ người kia cũng chính là nữ giả nam nhân giống cô ư.

- Tứ ca, muội về phủ công chúa... cáo từ. - Thanh Vân quay đầu bước về phía Ngọc Hân đang đứng. - Người theo ta về cung.

Triệu Tuấn Quốc lắc đầu, rồi Lục công chúa bướng bỉnh ra sẽ gây ra điều gì nữa.

Lục công chúa này là người mua cô thì cô buộc phải đi theo cô ta... chỉ có điều sau khi cô ta mặc lại vào người bộ trang phục nữ nhi.. lại được trang điểm lên gương mặt thì cô vô cùng bất ngờ... đây chẳng phải Vân Du sao... Lúc Lục công chúa hóa nam trang, vì trang điểm mảy rậm lại để tóc nam nhân khiến cô chỉ cảm giác quen mặt mà không thể nhận ra.

- Các người lui ra hết cho ta. - Thanh Vân công chúa nói bọn nô tì đang đứng lui ra ngoài.

- Nô tì cáo lui, Lục công chúa nghỉ ngơi. - Bọn họ nhanh chóng lui ra ngoài không dám ngẩng đầu.

- Lục công chúa, xin phép cáo lui. - Cô cũng bắt chước họ mà cúi đầu lui ra.

Chưa kịp lui đã bị Lục công chúa này bắt lại, đôi môi cô ta cười đầy tà ý. Bàn tay lại nắm bàn tay của cô sau đó kéo cô vào phòng ngủ của mình.

- Công chúa, người làm gì vậy. - Ngọc Hân kinh hãi.

- Huynh nói xem, ta có đẹp không? - Thanh Vân khẽ mỉm cười, đưa bàn tay vuốt lên gò má Ngọc Hân. - Người xem, người là nam nhân vì sao làn da lại mềm như vậy chứ?

Cô thật tình quá hoảng hốt, ôi cái thời cổ đại đáng chết này. Giữ nguyên bộ dạng nữ nhân thì sợ bị ức hiếp, sợ bị cưỡng bức... đến khi giả nam nhân rồi lại bị nữ nhân trèo lên mình hai lần... thật là cô chỉ toàn gặp chuyện xui xẻo.

- Vô lễ, bốn công chúa hỏi người lại không trả lời. - Thanh Vân bóp mạnh gò má cô.

Ngọc Hân hơi nhú mồm đáp:” Đẹp, công chúa là nữ nhân đẹp nhất.”

Thanh Vân khẽ cười:” Đàn ông các huynh thật khéo miệng... huynh nói ta đẹp, vậy huynh có muốn hầu hạ ta không?”

- Công chúa mua tôi về đây, bốn phận là phải hầu hạ người... - Ngọc Hân càng xích lui thì Thanh Vân càng tiến tới.

- Nội quy trong cung là bất cứ kẻ thường dân nào bước vào đều phải “tịnh thân” và hầu hạ các chủ nhân... Nhưng người như huynh, tịnh thân thật là đáng tiếc... có phải vậy không?

- Công chúa... người muốn tôi phải làm gì...? - Ngọc Hân sợ đến tái xanh mặt.

- Đêm nay vui vẻ cùng ta, rồi ta sẽ sung ái người. - Thanh Vân cười gian.

Ngọc Hân như muốn độn thổ... cô gái này quá bạo gan như vậy... Trước sau cũng chết, nên thú nhận trước với cô ta về việc cô là nữ nhân thì tốt hơn, trước khi cô ta làm những việc kinh khủng hơn.

- Công chúa... tôi không thể... vì tôi là...

Cô chưa kịp nói hết câu thì tiếng cửa phòng vang lên, một cung nữ chạy vào mà nói lớn:” Công chúa, Hoàng thái hậu đang trên đường đến đây.”

Thanh Vân đang vui vẻ nghe thấy việc Hoàng thái hậu đến liền thay đổi sắc mặt... cô ta nhìn Ngọc Hân rồi nhanh chóng rời khỏi chiếc giường mà nói:” Thật là biết chọn thời điểm, bà ta lại đến hối thúc hôn lễ... thật nhàm chán.”

Ngọc Hân được cô giấu vào bên trong phủ công chúa của mình, sau đó đứng trước cửa cùng bọn nô tài nghênh đón Hoàng thái hậu giá đáo.

- Hoàng thái hậu đến. - Tiếng hô vang vọng khắp phủ công chúa.

- Thanh Vân thỉnh an Hoàng Thái Hậu. - Thanh Vân công chúa nói.

- Hoàng thái hậu cất tường. - Bọn nô tài quỳ xuống mà nói.

Hoàng thái hậu nhìn xung quanh phủ liền nói:” Miễn lễ.” - Sau đó mời vào chiếc ghế mà tên nô tài đi theo bà ta mang đến mà ngồi xuống.

- Đêm hôm khuya khoắt, người đến thăm con thật hiếm phúc... chẳng hay người có việc gì cản dận. - Thanh Vân khẽ cúi đầu nói.

- Ta nghe thị vệ nói con lại cùng Tuấn Quốc ra khỏi cung vui chơi... - Hoàng thái hậu nghiêm nghị. - Cũng đã sắp đến ngày con xuất giá, làm dâu nhà họ Hán... nếu nhà họ biết công chúa suốt ngày lêu lổng ra khỏi cung, con nghĩ Hoàng huynh con còn mặt mũi nào.

- Xin Hoàng thái hậu thứ tội vì đã khiến người phiền lòng. - Thanh Vân công chúa đáp.

- Lục công chúa, mong con từ ngày mai hãy học thêu thùa đàn hát để không làm mất mặt Hoàng thượng và hoàng cung chúng ta... Ta không muốn nghe người khác nói lại Lục công chúa lại ra ngoài rong chơi... Con hiểu ý ta muốn nói gì?

- Con xin ghi nhớ lời người dạy bảo. - Thanh Vân cúi đầu nói.

- Được rồi, con nghĩ ngơi đi... ta cũng phải về cung nghĩ ngơi. Ngày mai sẽ có người đàn giỏi nhất Hoàng cung đến chỉ dạy con.

- Cung tiễn Hoàng thái hậu hồi cung. - Bọn nô tỳ quỳ xuống mà nói.

Đợi đến khi bà ta đi khỏi phủ công chúa thì Thanh Vân mới giãn mặt ra, trong lòng tức giận như lửa đốt nhưng lại không thể hỗn xược với bà ấy. Cô thừa biết gã cô cho nhà họ Hán, tên Hán Thứ kia sẽ được thăng quan tiến chức lên bậc... thế lực của bà ta càng mạnh hơn mà thôi.

Ngọc Hân ngồi trong góc phòng... nguyên cả những thời gian trôi qua một mội nay lại được ở một nơi vô cùng thoải mái lại phát phơi hương thơm rất dễ chịu. Cô thiếp đi khi nào không biết, trên gương mặt còn đọng lại nét mệt mỏi và buồn bã.

- Đã ngủ rồi ư? - Thanh Vân nhìn Ngọc Hân tựa đầu vào vách mà ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau khi cô tỉnh lại thì đã nhìn thấy mình đang nằm bên cạnh Lục công chúa thì kinh hãi. Kiểm tra lại quần áo xem ra khi cô ngủ thiếp đi cô gái này không làm trò gì với cô. Thở phào nhẹ nhõm mà lên khỏi giường nhưng thật sự nơi này cô biết đi đâu...chỉ là thoát ra khỏi cái phủ công chúa kia chính là cô cảm thấy thật an tâm.

Cô không biết mình đã đi đâu... cô cứ đi về phía trước khi gặp thị vệ thì lẩn vào một góc không cho bọn chúng phát hiện. Cô đi đến một khu vườn có rất nhiều hoa thơm, tiếng chim ríu rít trên cao khiến tâm hồn cô có chút thư thái... nhìn những cảnh hoa hồng đỏ trong chiếc chậu lớn khiến cô nhớ đến Uy Phong, nhớ đến kỉ niệm trên đảo vắng của hai người.

- Keng... keng...keng... - Tiếng kim loại ma sát liên tục.

Ngọc Hân bước qua phía sau một chậu cây khá lớn nhìn thấy hai người đàn ông đang đấu kiếm. Cô nhận ra người kia chính là người đàn ông có gương mặt giống “ Uy Vũ” chính là tứ vương gia, còn người còn lại thì cô chỉ nhìn thấy bóng lưng...

- Người là ai, ai cho phép người đứng ở nơi này? - Một giọng nói nhừa nhựa phía sau lưng cô vang lên.

Ngọc Hân quay lại thì nhìn thấy một tên ăn mặc giống như cô nhưng bộ quần áo hơi sẫm màu hơn một chút, nghe ngữ điệu liền đoán ông ta cũng chính là một thái giám chính hiệu.

- Nhìn người rất lạ, người là người của phủ nào? - Tên thái giám kia liền quát.

Đang luyện kiếm cùng Triệu Tuấn Quốc, Triệu Tuấn Phong nghe tiếng ồn ào liền quay đầu lại nhìn... thì ra là chuyện của tổng quản thái giám đang dạy bảo người của mình... Thật là biết chỗ quấy rầy, làm trể mất hứng luyện kiếm

- Tuấn Quốc, kiếm pháp của đệ càng lúc càng cao. - Hoàng thượng khen ngợi.

- Hoàng huynh quá lời. - Tuấn Quốc khẽ đáp, nhìn về phía sau lưng Tuấn Phong liền nhận ra Ngọc Hân đang bị tổng quản tra xét .

- Bọn chúng quá ồn ào. - Triệu Tuấn Phong ngồi xuống chiếc bàn đá mà nói.

- Hoàng thượng, để thần bảo bọn chúng im lặng. - Tuấn Quốc nhanh chóng bước về phía Ngọc Hân đang đứng chịu trận trước vị tổng quản kia.

Nhìn thấy Tuấn Quốc đi tới, tên tổng quản thái giám liền im lặng cúi đầu chào.

- Tứ vương gia, ngài có điều chi chỉ bảo?

- Các người thật đáng chết, dám mạo phạm Hoàng thượng... có biết tội gì không? - Vương gia liền nói.

Tên tổng quản thái giám xanh mặt, còn Ngọc Hân thì len lén nhìn về phía con người kia... thì ra hẳn chính là tên hoàng thượng ngu ngốc bắt cả nhà Đồng đại phu.

- Xin Vương gia tha tội, chỉ là thần đang nghi ngờ tên tiểu thái giám này không rõ ràng... đã mạo phạm đến Hoàng thượng và ngài.

- Tiểu Đồng tử, người không ở phủ công chúa hầu hạ người... lại chạy đến đây làm gì hả? - Triệu Tuấn Quốc liền nói.

- Ngài biết hẳn ta ư? - Tên tổng quản liền hỏi.

- Đây là tên thái giám mới của phủ Lục công chúa, có lẽ mới vào hoàng cung chưa biết rõ đường mà bị lạc... mau quay về phủ công chúa đi.

Ngọc Hân im bất cứ đầu, xem ra nơi này còn nguy hiểm hơn phủ công chúa...

- Tiểu thái giám, người ở đâu. - Tiếng gọi của Thanh Vân công chúa vang lên.

- Lục muội, ở đây. - Triệu Tuấn Quốc lên tiếng.

Thanh Vân tiến tới nhìn thấy Ngọc Hân đang đứng trước mặt tên tổng quản thái giám thì có chút e dè, hẳn ta nắm toàn bộ những thái giám trong cung... có thể sẽ nghi ngờ.

- Ta sai người đi mang nước cho ta rửa chân, người đi đâu cả buổi sáng... đúng là quá vô dụng mà. - Thanh Vân mắng chửi.

- Xin công chúa trách tội, tiểu nhân bị lạc đường. - Ngọc Hân nhanh trí nói.

- Nhưng đại tổng quản, ông thật rảnh rỗi vì sao cứ đứng nơi đây mãi như vậy? - Thanh Vân nói, sau đó nhìn về phía xa thấy bóng dáng Hoàng Thượng liền phấn chấn, cũng là đang muốn đến hoàng cung của Hoàng huynh một chuyến, không ngờ gặp tại hoa viên.

- Thanh Vân thỉnh an Hoàng Thượng. - Thanh Vân chạy đến phía Triệu Tuấn Phong, bọn tùy tùng cũng đi theo... để tránh tên đại tổng quản kia cô cũng nhanh chóng bước theo Lục công chúa.

- Chúng nô tài thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường. - bọn người phía sau Thanh Vân cúi đầu nói.

- Trể miến lễ... Lục muội không cần đa lễ. - Triệu Tuấn Phong ngồi thưởng thức trà ngon, nhìn thấy Lục công chúa lại càng thêm phấn khởi, quay mặt lại mà nói.

Chỉ duy nhất... một tiểu thái giám dám nhìn chăm chăm vào gương mặt của vị hoàng thượng này... cổ họng cô như cứng lại, đôi môi không nhích lên được một câu chữ nào... toàn thân không còn chút sinh lực, nước mắt bỗng dưng tuông rơi.

Ngọc Hân như không còn sức sống, cả người cô ngã xuống thêm khiến mọi người kinh ngạc... Triệu Tuấn Quốc đứng gần đó liền đỡ lấy cô...

- Tiểu Đồng tử, người làm sao vậy?

Cô không đáp, mắt nhắm lại... nước mắt tuông rơi...

Cô mê man mơ về Uy Phong, từng kỉ niệm đẹp của cô và anh hiện ra... hình ảnh người đàn ông cao lớn oai phong luôn vì cô mà thay đổi mọi thói quen... Và cuối cùng anh ra đi mãi mãi, mãi mãi không còn bên cạnh cô... cứ thế nước mắt cô rơi không ngừng nghỉ.

- Tiểu Đồng tử, người không sao chứ... người không được chết. - Thanh Vân lo lắng lau những giọt nước từ khóe mắt rơi xuống. - Đừng khóc nữa... vì sao người lại khóc mãi như vậy?

Đến đêm cô tỉnh lại, nhìn thấy Lục công chúa đang ngủ gục bên cạnh mình, trên tay vẫn còn cầm chiếc khăn còn hơi ẩm. Ngọc Hân khẽ cười, cứ ngỡ cô ta là loại phụ nữ rề rề, không ngờ khi cô bị sốt thì tận tình chăm sóc mặc dù cô ta là một công chúa.

Cô nhớ đến gương mặt của vị Hoàng Thượng kia... vì sao lại mang gương mặt của Uy Phong... có phải là anh ở kiếp trước hay không... Ông trời thật trở trêu với cô mà.

Ở hiện đại, Uy Phong là một giám đốc cháu trai của tập đoàn Phong Vũ giàu có bậc nhất... đến khi cô xuyên không quay về hiện tại, anh lại là hoàng đế còn cô là một thường dân mà hiện tại là hóa thân thái giám... là ông trời không muốn cô và anh được bên nhau sao? Nếu như vậy, đừng cho cô nhìn thấy anh... đừng cho cô biết anh còn tồn tại trên cõi đời này... vì sao chứ, vì sao lại hành hạ tâm can cô như vậy.

- Người tỉnh rồi sao? - Thanh Vân tỉnh lại mà nói.

- Cảm ơn công chúa đã chăm sóc tôi. - Ngọc Hân nhợt nhạt nói.

- Nhưng... vì sao cô nương lại phải giả nam trang vậy, một chút nữa khiến ta làm chuyện hoang đường. - Thanh Vân cười xấu hổ nói.

- Công chúa đã biết tôi là nữ nhân ư? - Ngọc Hân không còn một chút sức lực nữa, đành phó mặc cho số phận.

- Đừng lo, bỗn công chúa sẽ giữ kín chuyện này giúp người... nhưng người phải thực hiện cho ta một việc.

- Là việc gì?

- Ta và người từ nay sẽ xem nhau như tỷ muội, từ bé ta đã không có bạn... chỉ có Hoàng thượng và Tứ huynh chơi với ta... Nhưng bọn họ là nam nhân, ta cần một nữ nhân bầu bạn... đám tỷ nữ trong cung chỉ toàn nịnh hót.

Ngọc Hân khẽ cười... vì sao Lục công chúa này lại giống hệt Vân Du như vậy...

29. Chương 29: Không Phải Uy Phong

- Ta là Triệu Thanh Vân, còn muội tên gì, bao nhiêu tuổi? - Thanh Vân chòng cằm nhìn Ngọc Hân mà hỏi, xem ra cô nương này nhỏ tuổi hơn cô... giả nam trang quả nhiên tuần tú.

- Muội tên Đồng Lân, mười bảy tuổi? - Ngọc Hân đáp.

- Một cô nương vì sao lại có cái tên đó. - Thanh Vân khó tin nói. - Muội là người ở kinh thành sao, vì sao lại phải giả nam nhân chốn trong ki viện.

- Muội không có cha mẹ, muội sống cùng người thân là tên là Đồng Lập. Vợ chồng của người thân muội và cả tiểu đệ là Đồng Long đều bị vu oan mà bắt đến hình bộ. Muội muốn cứu họ nhưng không còn cách nào, thân cô thế cô tại nơi này. Muội đành giả nam trang đến Mộng Thu lâu làm việc kiếm sống, chờ cơ hội kêu

oan cho nhà họ Đồng. - Ngọc Hân biết là vừa mới gặp công chúa đã kể lễ là việc không nên, nhiều khi còn khiến công chúa nghĩa xấu về cô... Nhưng sinh mạng của gia đình Tiểu Long là quan trọng nhất, thời gian quá gấp gáp.

Ngọc Hân bước xuống nền nhà, quỳ gối xuống chân Thanh Vân công chúa mà nói tiếp:” Công chúa, muội biết mình làm như vậy là không nên, nhưng sinh mạng của nhà người thân mới là quan trọng... cầu xin công chúa cứu người thân muội.”

Thanh Vân công chúa cảm thấy con người của Đồng Lân này không có một chút dối trá, được công chúa sủng ái cũng không đòi hỏi châu báu cho bản thân mà vì người khác mà cầu xin. Trong lòng cảm thấy con người vô cùng chính nghĩa, hiếm khi có một nữ nhân nào không ham mê châu báu giàu sang như Đồng Lân này. Thanh Vân cúi người xuống, đỡ Ngọc Hân đứng lên khẽ mỉm cười.

- Muội là do ta mang về, ta tất nhiên sẽ làm chủ uội. - Thanh Vân công chúa nói.

- Đa tạ công chúa, đa tạ công chúa... Đồng Lân mãi không quên ơn công chúa. - Ngọc Hân đáp, vô cùng vui mừng vì công chúa đã nhận lời.

- Tạm thời muội hãy ở lại phủ công chúa trở thành một tiểu thái giám bên cạnh ta... nơi này không bất cứ kẻ nào có thể bước vào kiểm tra muội, chỉ cần đừng bước ra khỏi phủ sẽ không gặp trường hợp như lần trước, dọa muội muội của ta đến ngắt xối. - Thanh Vân mỉm cười nói, nghĩ rằng tổng quản thái giám đã dọa Ngọc Hân đến ngắt đi.

Người dọa cô đến ngắt đi không phải là tổng quản thái giám kia mà chính là vị hoàng huynh của công chúa. Không ngờ cô có thể lạc vào nơi này, có thể nhìn thấy một Uy Phong bằng da bằng thịt... chỉ là số trời đã định, cô và anh mãi mãi không thể sánh bước cùng nhau. Anh ở vị trí nào chứ, là Hoàng đế của một nước... còn cô hiện tại làm sao có thể với tới. Uy Phong của ngày xưa có thể vì cô mà thay đổi, còn vị Hoàng thượng này cô đâu phải dung nhan khuyển thành như các cô gái trong lịch sử có thể đánh đổi cả giang sơn.

Thanh Vân nghe cái tên Đồng Lập nghe rất quen nhưng không nhớ mình đã từng nghe ở đâu, nhớ có lần Hoàng huynh và Tứ huynh đã nhắc tới trong một lần trò chuyện cùng nhau ở ngự hoa viên. Nhưng thật chất Thanh Vân không để tâm đến những chuyện khô khan triều chính đó, cô chỉ thích bày trò vui chơi và kéo Tứ huynh ra khỏi hoàng cung mà thôi.

Là một ngày đẹp trời, Thanh Vân bước ra khỏi phủ công chúa để đến thư phòng của Hoàng đế ca ca để hỏi về việc của Đồng Lân nhờ cô giúp đỡ.

- Thưa Hoàng thượng, Thanh Vân công chúa xin yết kiến. - Tiểu Thuận Tử bước vào thư phòng mà báo cáo.

- Cho công chúa vào. - Triệu Tuấn Phong ngồi phê duyệt tấu chương đưa mắt nhìn về tên tiểu thái giám liền nói.

Thanh Vân công chúa từ bên ngoài đi vào, đến trước mặt Hoàng thượng liền cúi đầu chào:” Thanh Vân thỉnh an Hoàng thượng.”

- Tiểu muội bình thân. - Tuấn Phong đưa mắt đầy nét cười nhìn về phía Thanh Vân mà nói. - Lại muốn xin trăm uội xuất cung ư?

- Hoàng thượng. - Thanh Vân nũng nịu chạy đến bên cạnh Tuấn Phong mà nói. - Người nói như mỗi lần muội đến thỉnh an người đều xin ra ngoài chơi. Lần này là muội có việc quan trọng muốn tìm người.

- Vậy hôm nay đại công chúa của trăm đến đây tìm trăm có việc quan trọng gì? - Tuấn Phong khẽ cười, chưa bao giờ thấy Thanh Vân nghiêm túc trong việc gì.

- Hoàng thượng, lần trước muội có nghe người và Tứ ca nhắc đến một người có tên là Đồng Lập, người đó phạm tội gì vậy?

- Vì sao muội lại quan tâm đến việc này, trước đây muội chưa từng hỏi đến việc triều chính?

- Hoàng thượng, người trả lời muội trước đi. - Thanh Vân lại tỏ ra nũng nịu.

- Đồng Lập là đại phu được triều đình mang về để hốt thuốc cho phụ hoàng, không ngờ sau khi phụ hoàng uống xong thuốc của Đồng Lập liền thổ huyết mà băng hà. - Triệu Tuấn Phong buồn bã nói. - Vì khi phụ hoàng mất, ta quá đau lòng nên ra lệnh bắt giam Đồng Lập... cho đến nay vẫn chưa xét tội.

- Phụ hoàng bị bệnh lâu nay không phải Hoàng thượng không biết... đại phu cũng là người nào đâu phải là thần tiên. Vì sao người lại mang một đại phu ra để nhận lấy trách nhiệm đó, người là một Hoàng đế sáng suốt mà. - Thanh Vân nói. - Thanh Vân không dám xen vào chuyện của Hoàng thượng, nhưng mong người hãy xem xét kĩ càng để không giết đi người vô tội.

Triệu Tuấn Phong đưa mắt nhìn tiểu muội nghịch ngợm ngày nào một cách vô cùng kì lạ, hôm nay lại còn quan tâm đến việc triều đình khê cười mà nói:” Tiểu muội của trẫm đã lớn rồi, phải mau gã muội đi thôi.”

Thanh Vân nhanh chóng giật ngược người mà phản kháng:” Hoàng thượng, người hết thương Thanh Vân rồi ư... Người đã hứa sẽ nói với Hoàng thái hậu là sẽ hủy bỏ hôn ước giữa muội và Hán Thành rồi ư...”

- Muội còn chưa gặp mặt Hán công tử kia, một mực từ chối như vậy xem ra không hay cho lắm. - Triệu Tuấn Phong lắc đầu. - Muội thử gặp Hán công tử một lần, rồi quyết định cũng không muộn.

Thanh Vân đang ngồi cạnh Tuấn Phong liền đứng bật dậy, trong lòng vô cùng khó chịu đi qua đi lại mà nói:” Muội không chịu, không chịu... muội nhất định không chịu làm dâu nhà họ Hán.”

- Được rồi được rồi, ta sẽ giúp muội từ bỏ hôn sự này. - Triệu Tuấn Phong chịu thua Thanh Vân, ai bảo anh quá cứng chiều tiểu công chúa này.

Từ bên ngoài, tiếng bước chân đang tiến về thư phòng của Hoàng thượng, Triệu Tuấn Phong vừa nói dứt lời thì tiếng mở cửa bên ngoài... Hoàng thái hậu tiến vào với ánh mắt đầy toan tính nhìn về phía Thanh Vân.

- Hoàng nhi thỉnh an Hoàng Thái hậu, Hoàng thái hậu cát tường. - Triệu Tuấn Phong bước ra cửa nghênh tiếp.

- Thanh Vân thỉnh an Hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu cát tường. - Thanh Vân khê cuối đầu chào.

- Ta vừa bước đến cửa thì nghe tiếng Hoàng thượng nói muốn từ bỏ hôn sự... liệu người có thể cho ai da biết người muốn từ bỏ hôn sự của ai? - Giọng nói của Hoàng thái hậu lộ ụy quyền.

Tuấn Phong tuy là vua một nước nhưng trước hết phải kính nể bất trưởng bối, vì khi anh lên mười lăm tuổi mẹ anh cũng qua đời. Tuấn Phong tài trí hơn người, được Thiên hoàng vô cùng tin tưởng và phong làm thái tử điện hạ... Đến khi Thiên hoàng qua đời được nhường lại ngôi, Hoàng hậu nương nương tại vị Hoàng Thái hậu... Vì vậy mọi việc trước sau đều phải kính lời Hoàng thái hậu một câu.

- Thưa Hoàng thái hậu, là việc nhi thần hứa sẽ hủy bỏ hôn sự của Thanh Vân và công tử Hán Thành.

- Đây là ý của người ư? - Hoàng Thái hậu nói.

- Là ý của con, con đã cầu xin Hoàng thượng hủy bỏ hôn ước này. - Thanh Vân quỳ xuống nói. - Hoàng thái hậu, con không muốn rời xa người sớm như vậy... con muốn ở bên cạnh phụng dưỡng người.

- Hoàng thái hậu, nhi thần nghĩ Thanh Vân tính tình trẻ con nếu gã đến nhà Hán Thứ sẽ không khéo trong cách cư xử...

Hoàng thái hậu nhìn về phía Triệu Tuấn Phong, sau đó bước đến một bước mà đáp:” Hôn sự này là do ta đưa hứa cùng Hán Thứ đại nhân, nay Hoàng thượng từ bỏ hôn sự chẳng phải là không xem trọng Hoàng thái hậu như ta ư?”

- Nhi thần không dám, chỉ xin Hoàng thái hậu suy nghĩ lại, Thanh Vân còn quá nhỏ để làm tròn bổn phận dâu con.

- Hán thứ đại nhân không phải loại người xem trọng tiểu tiết, gã Thanh Vân cho Hán Thành chính là việc tốt. - Hoàng thái hậu nói tiếp. - Ta nghĩ Hoàng thượng hiểu ý ta.

Nói xong bà ta quay đầu bỏ đi liền nói:” Hồi cung.”

Thanh Vân âm ức không dám cãi lại lời Hoàng thái hậu. Từ bé cô đã rất sợ người phụ nữ này, vì mẹ cô mất từ bé nên không có ai che chở ngoại trừ Ngọc phi nương nương là mẫu thân của Tuấn Phong và Tuấn

Quốc. Đến khi Ngọc phi cũng lâm bệnh qua đời thì Hoàng hậu bắt đầu ức hiếp ba người bộ họ... cũng may là nhiều lần được phụ hoàng giải cứu không thì thịt nát xương tan.

- Muội đã liên lụy Hoàng thượng rồi. - Thanh Vân khóc lớn.

- Thanh Vân ngoan nào... ta đã là Hoàng đế một nước, chẳng lẽ không thể quyết định được việc hôn sự của muội hay sao? - Triệu Tuấn Phong có chút không vui mà nói. - Muội an tâm... Hoàng huynh sẽ không để muội thiệt thòi.

Thanh Vân biết tuy Hoàng ca nói vậy nhưng nếu Hoàng thái hậu cương quyết thì Hoàng ca cũng không thể làm trái lời. Chẳng phải tiên hoàng từng căn dặn, chỉ có hoàng hậu mới có thể cai quản được hậu cung... Hoàng ca sẽ không bao giờ cãi lời tiên hoàng cũng như Hoàng thái hậu.

- Muội về phủ công chúa đây, Hoàng thượng không được quên về vụ án của nhà họ Đồng đó. - Thanh Vân cuối chào Tuấn Phong rồi cáo lui.

Tuấn Phong mở bản tấu chương của hình bộ xem qua về việc bọn họ tấu về việc của gia đình Đồng Lập. Sau khi thái y xem qua về thang thuốc mà Đồng Lập kê đơn cho tiên hoàng thì phát hiện có hai vị thuốc không thể dùng chung, nếu dùng chung ngay lập tức thổ huyết mà chết... tội danh đã được Đồng Lập đóng dấu vân tay xác nhận. Lí do được nhắc đến chính là Đồng Lập tức giận vì không được triều đình trọng dụng phải sống nghèo khổ ở huyện Thái Hòa nên có cơ hội liền nuôi ý định mưu sát tiên hoàng.

Tuấn Phong có chút phân vân không phê chuẩn tấu chương y tội cho gia đình Đồng Lập vì nghĩ đến lời nói của Thanh Vân. Chắc chắn phải có vấn đề nào đó nên Thanh Vân mới thắc mắc về Đồng Lập... việc này phải điều tra lại một lần nữa cho kĩ càng.

Tuấn Quốc đến phủ công chúa vì nghe tin công chúa bị Hoàng thái hậu dọa ở thư phòng của Hoàng thượng. Thanh Vân chính là không sợ trời, không sợ đất nhưng lại sợ nhất là Hoàng thái hậu kia, mỗi lần bị bà ta mắng sẽ buồn bã đến vài ngày.

Nào ngờ khi bước đến phủ công chúa thì đã nghe thấy tiếng cười của Thanh Vân vang vọng ra từ bên trong. Thật là quá ngạc nhiên nên Tuấn Quốc ra hiệu bọn nô tỳ và thái giám không thông báo anh đến mà lặng lẽ bước vào.

Bên trong là Thanh Vân và tên tiểu tử ở Mộng Thu lâu mà Thanh Vân mang về đang nằm úp mặt ra bàn mà trò truyện.

- Có một gia đình nọ lúc nào cũng cãi nhau... cho đến một ngày họ cãi nhau rất lớn tiếng và người chồng đòi bỏ người vợ... Người vợ cũng mạnh miệng đòi bỏ đi... Người chồng nói người vợ mà bỏ đi ông ta còn thịt lợn ăn mừng - Ngọc Hân khẽ nói.

- Rồi thế nào? - Thanh Vân hỏi tiếp.

- Rồi người hàng xóm chạy qua...

- Người đó khuyên hai vợ chồng họ à. - Thanh Vân thắc mắc.

Ngọc Hân khẽ cười lắc đầu:” Ông ta nói, hai người thôi nhau đi... cả làng mổ bò ăn mừng.”

Thanh Vân suy một giây suy ngẫm liền cười ngặt nghẽo, như quên đi hết nỗi buồn bực trong lòng...

- Xem ra tiểu muội tìm được tri kỉ, bị Hoàng thái hậu la rầy lại không còn buồn bã nữa. - Tuấn Quốc bước vào lên tiếng.

- Tứ huynh. - Thanh Vân nhìn thấy Tuấn Quốc bước vào liền nũng nịu chạy đến.

- Nô tài bái kiến Tứ vương gia. - Ngọc Hân cuối đầu nói.

- Ta đến đây để đưa ngươi ra ngoài cung... ngươi không phải thái giám ở trong cung trước sau cũng bị lộ ra ngoài. Lúc đó không những ngươi chịu tội chết cũng liên can đến công chúa. - Tuấn Quốc nói.

Ngọc Hân tuy quý mến Thanh Vân nhưng lời của vương gia nói đúng không sai. Cô ở lại cái nơi có quá nhiều luật lệ này thật sự quá nguy hiểm, nếu bị phát xem như không toàn mạng...

- Không, muối không chịu đâu... để Tiểu Đồng Tử ở lại với muối. - Thanh Vân không đồng ý.
- Lục muối, muối là công chúa chắc chắn có Hoàng huynh bảo vệ... nhưng cậu ta nếu bị phát hiện sẽ lãnh tội chết. Muối cũng không muốn nhìn cậu ta phải rơi đầu vì sự ngang bướng của mình?
- Công chúa... tuy thần cũng không muốn rời khỏi nơi này nhưng không thể ở nơi này quá lâu được. Thần ở ngoài kinh thành này cho đến khi giải oan cho người thân, nếu công chúa có xuất cung hãy đến Mộng Thu lần thăm thần. - Ngọc Hân nói, thật ra ra ngoài cô cũng chưa biết đi đâu ngoài quay về nơi đó.
- Thanh Vân tất nhiên không cho phép Ngọc Hân đến Mộng Thu lần làm việc nữa vì phận nữ nhi nếu bị phát hiện bọn chúng sẽ bắt cô tiếp khách uống rượu như bao nhiêu cô gái khác. Thanh Vân đồng ý cho Ngọc Hân ra ngoài và căn dặn Tứ huynh phải lo chu tất cho Ngọc Hân, không để cô phải đến Mộng Thu lần làm việc nữa.
- Tuấn Quốc cái trang cho Ngọc Hân trong đàn tùy tùng của mình ra khỏi cung một cách trót lọt không có chút nghi ngờ nào của thị vệ.
- Ra khỏi Hoàng cung, Tuấn Quốc đưa cho Ngọc Hân một túi tiền mà nói:” Người hãy rời khỏi kinh thành, ta không muốn người xuất hiện trước mặt công chúa nữa!”
- Ngọc Hân có chút bất ngờ mà nhìn Tuấn Quốc...
- Thân phận của người làm sao có thể có kết quả với công chúa, vì vậy hãy cầm tiền mà rời khỏi kinh thành này càng xa càng tốt... đừng mơ tưởng đến công chúa vương triều, hãy nhớ người chỉ là thường dân.
- Tứ vương gia, thường dân là sẽ không được phép yêu người của hoàng tộc ư?
- Đúng vậy, mau cầm tiền và đi đi. - Tuấn Quốc đặt túi tiền vào bên trong tay Ngọc Hân mà nói tiếp. - Người nên nhớ cho kĩ, công chúa là người trên cao còn người là kẻ dưới... mãi mãi không thể hòa hợp.
- Ngọc Hân khẽ cười... nhìn thấy Tuấn Quốc ngồi trên ngựa chạy đi để lại cho cô một câu nói chua xót. Đúng vậy, cô hiện tại chỉ là dân đen làm sao có thể mơ mộng đến Hoàng thượng kia, người mà tương mạo hết như người cô yêu thương... người đã vì cô mà chịu tổn thương.
- Cầm túi bạc trên tay, Ngọc Hân đi đến quan phủ để đánh trống kêu oan... cô muốn kêu oan cho gia đình Đồng đại phu...
- Tiểu tử phía dưới kia, tên họ là gì, vì sao lại đánh trống náo loạn công đường?
- Tại hạ tên Đồng Lân, quê ở huyện Thái Hòa. Người thân của tại hạ là Đồng Lập đại phu, vợ của Đồng Lập và con trai tên Đồng Long bị hình bộ bắt giữ. Nay tại hạ muốn kêu oan cho họ, họ không phạm tội.
- Nhắc đến Đồng Lập thì quan huyện của phải thót tim, tên này chính là người bị buộc tội mưu sát Thiên hoàng... lại còn dám đến đây kêu oan.
- Đồng Lập phạm tội mưu sát Thiên hoàng, tội chứng rành rành và hần đã phê điểm nhận tội... nay chỉ cần Hoàng thượng chuẩn tấu sẽ bị chém đầu thị chúng... người còn dám đến đây kêu oan... Người đâu, mang ra đánh 50 hèo cho ta. - Quan huyện nói lên như hét
- Không phải, Đồng đại phu không phải hạng người như vậy... là các người ép cung ông ấy, là các người ép cung Đồng đại phu. - Ngọc Hân hét lên khi bị quan binh lôi ra bên ngoài phạt đánh.
- Cô bị phạt đánh 50 hèo đau đến dở sống dở chết, không nghĩ là bọn chúng lại vô lý đánh mình như vậy. Đúng là luật pháp thời xưa thật quả nhiên là vô lý... Đánh xong bọn chúng bỏ mặc cô giữa đường và đi vào bên trong đóng cửa công đường lại.
- Đồng Lân. - Giọng nói quen thuộc vang lên. - Người còn ở kinh thành sao?
- Ngọc Hân đau đến chết cũng gắng mở mắt nhìn về phía giọng nói kia...
- Tiểu Mai. - Giọng nói thều thào.
- Bọn chúng thật mạnh tay mà. - Tiểu Mai xót xa. - Đi thôi, ta đưa người đến đại phu.
- Tiểu Mai... có phải muối là một kẻ thất bại đến thảm hại.

- Ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng phải giữ lấy cái mạng trước... Bọn chúng là muốn đánh chết muội mà.

Tiểu Mai đưa Ngọc Hân đến đại phu, sau đó đưa đến một khách điểm mà cô quen bên đường. Vì Ngọc Hân là nữ nhân nên Tiểu Mai tự tay bôi thuốc và sát thuốc cho Ngọc Hân... Thấy chết không cứu còn ác độc hơn kẻ giết người, Tiểu Mai tuy là một kĩ nữ nhưng trái tim lại vô cùng lương thiện.

Ngọc Hân nằm trong khách điểm cũng gần một tuần, tiền của vương gia Tuấn Quốc đưa quả thật rất nhiều nên cô an tâm dưỡng thương... chỉ là cảm thấy rất phiền Tiểu Mai khi hằng ngày cô phải lui tới nơi này chăm sóc Ngọc Hân.

- Đồng Lân, vết thương của muội sắp lành lặn rồi... sau này muội sẽ tính thế nào, đêm qua bọn quan phủ có đến Mộng Thu lâu ta có nghe ngóng uội... gia đình Đồng Lập đã bị luận tội và trong này mai sẽ bị mang ra chém đầu.

- Tại sao người tốt lại phải có kết thúc bi thảm như vậy... Hoàng thượng, người thật sự là một kẻ bất tài kém cỏi sao?

- Muội không nên nói như vậy, người ngoài nghe thấy sẽ không tốt. - Tiểu Mai bôi thuốc cho cô.

- Tiểu Mai, muội quen dặn tỷ... nếu hai người lần trước đến tìm tỷ đừng nói muội đang ở đây. - Ngọc Hân căn dặn, cô không thể nào quên được câu nói của Tuấn Quốc... con người đó dù là hai kiếp vẫn thật kiêu căng.

- Muội nói tỷ mới nhớ, bọn họ từng đến tìm muội... Nhưng tỷ nghĩ muội trốn khỏi bọn chúng nên trả lời rằng không biết.

- Cảm ơn tỷ, muội thật sự biết ơn tỷ. - Ngọc Hân nói.

Tiểu Mai bôi thuốc xong cho Ngọc Hân thì Ngọc Hân liền nắm lấy tay Tiểu Mai mà khẽ nói:” Làm phiền tỷ những ngày qua đã chăm sóc muội... số tiền này đủ để tỷ tự chuộc mình ra khỏi Mộng Thu lâu... tỷ là một cô gái lương thiện, hãy làm lại cuộc đời.”

- Vì sao muội lại đưa ta nhiều tiền như vậy chứ, muội phải cảm trong người phòng thân cho những ngày sắp tới... - Tiểu Mai lắc đầu từ chối.

- Tỷ cứ cầm lấy đi... muội thật sự không cần nó nữa. - Ngọc Hân khẽ đáp.

Cô đã quyết định... cô lạc vào cái thế giới không có chút hứng thú này. Ngày xưa vì có gia đình Đồng đại phu giúp cô vượt qua những tháng ngày đau buồn... Nay bọn họ mắc phải oan ức mà chết đi... cô cũng không còn thiết mạng sống của mình.

Người trên cao kia không phải Uy Phong... Uy Phong của cô là người nhân từ hiền hậu, là một người tài trí thông minh... không phải một tên vua mê muội bị nịnh thần xúi giục... đổi tội oan cho người vô tội.

30. Chương 30: Di Hành

- Mở cửa. - Giọng nói uy nghiêm của Tuấn Quốc khiến quan hình bộ e sợ... không phải việc điều tra nhà họ Đồng giao cho hình bộ sao, nay đích thân Tứ vương gia lại đến đây.

- Tứ vương gia, nơi đây dơ bẩn lại hôi hám đâu thể để thân vương tử bước vào... thần sẽ cho Đồng Lập tắm rửa sạch sẽ để cho vương gia hỏi tội.- Quan hình bộ nói.

Tuấn Quốc phụng mệnh của Hoàng thượng tự mình đến thăm vấn Đồng Lập về động cơ mưu sát Thiên hoàng, và lật lại mọi thứ để điều tra về vụ án này. Mặc dù Đồng đại phu kia đã ẩn chỉ nhận tội nhưng Lục công chúa nhất quyết đòi điều tra rõ ràng lại... vì công chúa bỏ bữa vài hôm, Tuấn Phong cũng bắt lực chiều chuồng tiểu muội.

- Chậm trễ việc Hoàng thượng giao phó, người có lãnh nổi tội đó không... mau mở cửa phòng giam để ta đích thân thẩm tra Đồng Lập. - Tuấn Quốc đưa ánh mắt không hài lòng, cương quyết bước vào trong.

Bọn quan binh đưa ra một tên cầm điếu đầu tóc bạc phơ nói đó chính là Đồng Lập vì bị giam giữ trong ngục thất tuổi già sức yếu chịu không nổi đòn roi tra khảo nên đã trở nên cầm điếu như vậy. Cứ ngỡ đưa được Tuấn Quốc vào thế bí, vì kẻ cầm điếu làm sao có thể thẩm tra... ngờ đâu Tuấn Quốc cho người mang giấy mực tới... không nói không nghe được có thể thẩm tra qua chữ viết.

Anh viết lên tờ giấy đưa về phía tên tù nhân trước mắt, hắn ta ngêch mắt ra nhìn tờ giấy mà không hiểu nổi. Đôi mắt sắc bén của Tuấn Quốc nhìn về phía hắn ta, cho đến khi hắn ta cầm ngược mảnh giấy trên bàn mà tỏ ra đang đọc liền khiến vương gia Triệu Tuấn Quốc vô cùng tức giận.

- Một đại phu nổi danh khắp thiên hạ lại cầm mảnh giấy ngược để đọc ư. - Tuấn Quốc vung gươm về phía tên tù nhân mà nói. - Dám lừa gạt bốn vương, đáng tội chết.

- Vương gia tha tội, là bọn họ ép tôi phải giả cầm điếu để đến gặp ngài... tôi chỉ phạm tội trộm gà trộm vịt, xin ngài lượng thứ.

Triệu Tuấn Quốc đưa mắt nhìn về tên cai ngục và quan hình bộ, mắt bọn chúng xanh như tàu lá vì sợ hãi... chẳng phải việc này hình bộ đại nhân đã nói là xong việc, chỉ cần Hoàng thượng phê chỉ là mang cả nhà hắn đi chém đầu, nay lại xuất hiện Tứ vương gia đến đây... chẳng phải là để lộ hết mọi việc hay sao?

- Người đâu, bắt bọn chúng lại cho ta. - Tuấn Quốc ra lệnh. - Mau mang Đồng Lập cùng vợ con hắn ta đến đây ngay lập tức.

Chủ nhân bị bắt nên bọn quan binh sợ hãi mà không dám làm sai lời, nhanh chóng đến phòng giam của Đồng Lập mà áp giải tù nhân ra ngoài để gặp Tứ vương gia.

Tuấn Quốc nhìn người đàn ông đang bước từng bước nặng nhọc về phía mình, phía sau là ánh mắt đầy căm phẫn của đứa trẻ đang từng bước dìu Đồng Lập bước về phía anh. Nhìn qua cũng có thể đoán qua, bọn hình bộ đã dùng nhục hình như thế nào với người đàn ông này.

- Người đâu, cởi trói mang ghế cho Đồng đại phu. - Tuấn Quốc ra lệnh.

Đồng Lập được ngồi trên ghế, tay chân cũng đã được tháo ra khỏi sợi xích đã theo ông ta suốt từ khi Thiên hoàng băng hà. Đôi mắt Đồng Lập đưa nhìn về phía Tuấn Quốc mà nói:

- Hoàng thượng sai người đến tuyên án ư?

- Đồng đại phu, ông nhận tội rồi ư?

Đồng Long tức giận, hét lên:” Cha tôi không có tội, cha tôi bị oan. Là bọn họ ép cung cha tôi để ẩn chỉ...”.

- Có chuyện đó ư? - Tuấn Quốc nhìn về phía quan hình bộ.

- Vương gia, việc này là do hình bộ thượng thư sai bảo, chúng thần là bề tôi chỉ dám làm theo ngài ấy... xin vương gia tha mạng, xin vương gia tha mạng.

Tuấn Quốc thiết nghĩ, việc này có rất nhiều khuất mắc trong lòng cần phải báo lại với Hoàng huynh. Vì sao hình bộ thượng thư lại không điều tra rõ ràng mà lại ép cung, ắt có ý đồ muốn mượn người nhận tội... việc này cần phải tra xét cho rõ ràng.

- Người đâu, bắt nhốt hết vào ngục thất cho ta... ta sẽ trực tiếp định tội bọn chúng. Còn Đồng Lập và gia đình... đi theo ta.

Ngọc Hân từ khi lành lặn vết thương đều đến nơi này để nghe ngóng tình hình của gia đình Đồng Long nhưng đều thất vọng ra về. Hôm nay lại nhìn thấy Triệu Tuấn Quốc đưa Đồng đại phu và vợ con ông ấy ra khỏi ngục tù của hình bộ... không phải hắn ta muốn tự mình ra tay giết họ chứ... thật là cái bọn ác độc nhần tâm này.

Cô lao mình ra chặn đường đi của Tứ vương gia, ít nhất cũng muốn nói chuyện phải trái với tên vương gia hống hách kia... dù gì cũng chết, nhưng chết làm sao không cảm thấy ấm ức và toại lòng là được.

- Ai dám chặn đường của Tứ vương gia. - Tên quan binh hét lớn.

- Tại hạ là Đồng Lập, có việc muốn kêu oan cho gia đình. - Ngọc Hân khẳng khái nói.

- Kêu oan thì đến quan phủ mà kêu... Tứ vương gia thân rồng mình phụng, không rảnh để nghe người kiện cáo. - Hắn ta đẩy Ngọc Hân ra xa.

Cô té ngã xuống đường, giọng nói càng hét lên:” Tứ vương gia, chẳng lẽ dân tình kêu oan người ngoảnh mặt làm ngơ... vậy người lấy gì để thiên hạ nể phục.”

Triệu Tuấn Quốc thấy xe dừng lại và ồn ào phía trước liền phi ngựa lên trước mà xem xét tình hình... không ngờ lại nhìn thấy Đồng Lâm, chẳng phải cho hắn ta rất nhiều tiền và bảo rời khỏi kinh thành, lần này lại còn muốn gây náo loạn.

- Có việc gì? - Tuấn Quốc hỏi.

- Vương gia, có tên tiểu tử này chặn đường và đòi gặp ngài kêu oan tình. - Tên binh sĩ báo lại.

- Người có việc gì? - Tuấn Quốc nhìn về phía cô mà nói.

- Thưa vương gia, tôi muốn kêu oan cho những người mà người đang áp giải kia... Họ vô tội, Đồng đại phu không bao giờ làm hại người khác, huống hồ đó lại là Thiên hoàng.

- Có hay không là việc của hình bộ, người có kiện cáo cũng không thể thay đổi. Ta đã nói người hãy mau rút khỏi kinh thành, còn giám kháng lệnh mà lảng vảng nơi này.

- Không cứu được Đồng đại phu, quay về có ý nghĩa gì.

- Người có quen biết với tội nhân ư?

- Họ là người thân duy nhất của tôi.

Tuấn Quốc chợt hiểu ra, thì ra tên tiểu tử này tiếp cận công chúa muội muội chính là muốn nhờ muội ấy cứu người thân của hắn, quả nhiên là có mưu đồ từ rất lâu. Lần đó đuổi hắn đi, nhìn thấy Thanh Vân u buồn cũng cảm thấy có chút ân hận, xem ra là quyết định đúng đắn khi không cho Thanh Vân đơn thuần kết giao cùng tên xảo quyệt này.

- Người đâu, mang hắn ta đuổi ra khỏi kinh thành... dán cáo thị không cho hắn bước vào kinh thành nữa bước. - Tuấn Quốc ra lệnh.

- Vương... người... người quá quyền gì mà đuổi ta... ta đã làm sai điều gì chứ...

- Tiểu tử nhà ngươi nhìn qua cứ ngỡ thật thà... không ngờ lòng dạ thâm sâu.- Tuấn Quốc nhìn Ngọc Hân mà nói.

Ngọc Hân bị hai tên quan binh kéo đi... trong lòng vô cùng tức giận cái con người tên Triệu Tuấn Quốc... nhìn hắn ta càng nghĩ đến Uy Vũ mà tức giận, cả hai bọn họ đều xấu xa hết nhau.

Bỗng nhiên hai tên quan binh bị hai đạp ngã xuống không còn khống chế được cô nữa...bàn tay mềm mại dường như của một cô gái nắm lấy tay cô mà kéo chạy đi... Khi hết bất ngờ nhìn lại thì xác định được đó chính là công chúa Thanh Vân đang trong trang phục cải nam trang.

- Công chúa...

- Ta biết muội thể nào cũng xuất hiện khi Tứ ca giải người thân muội đi mà... ta tìm muội rất vất vả đó.

- Muội... muội...

- Gặp được là tốt rồi. - Thanh Vân mỉm cười. - Muội đừng quá lo lắng, Tứ ca sẽ điều tra lại mọi việc của người thân muội... Huynh ấy là người chí công vô tư lạ sắc bén hơn người...ta tin người thân muội sẽ được minh oan.

- Vì sao công chúa lại tin tưởng muội như vậy... chúng ta chỉ gặp gỡ vài lần.

- Bởi vì ta cảm thấy muội là một người đáng tin tưởng, không giống những nữ nhân thường tình khác.

- Đồng Lâm đa tạ công chúa. - Ngọc Hân quỳ xuống mà nói.

Thanh Vân công chúa đỡ cô đứng lên mà nói:” Nếu muội biết ơn ta, ta chỉ cần muội đừng biến mất nữa... “

Sau đó, Thanh Vân nắm chặt tay Ngọc Hân mà đưa lên trời nói:” Con là Thanh Vân, công chúa nhà họ Triệu, nay con và Đồng Lập kết giao tình tỷ muội keo sơn không gì có thể chia rẽ... con và muội ấy sẽ chia sẻ những nỗi buồn và niềm vui... những đau khổ và hạnh phúc.”

- Được rồi, từ nay ta và muội là hảo tỷ muội không cần phải gọi ta là công chúa nữa... muội là muội muội tốt của ta thì phải biết nghe lời tỷ tỷ này. - Thanh Vân nắm tay Ngọc Hân kéo đi. - Ta sẽ tìm cách đưa muội vào cung với ta, nhưng trước hết muội hãy ở tạm nơi này... rồi khi nào xuất cung ta sẽ đến tìm muội. - Dừng chân tại một khách điểm, Thanh Vân liền nói. - Ta phải quay về trước khi Tứ ca quay về Hoàng cung...

Tạm biệt Thanh Vân công chúa, nghe cô ấy nói như vậy cô cũng có chút an tâm... Khi này nhìn thấy Đồng đại phu và đại tẩu già nua đi rất nhiều... còn Đồng Long gương mặt hằn lên sự tức giận và xót xa khi nhìn cha mẹ... Hy vọng, tên Triệu Tuấn Quốc kia giống như lời Thanh Vân công chúa miêu tả

Cô đến Mộng Thu lâu để tìm Tiểu Mai thì biết rằng cô ấy đã tự chuộc thân và quay về quê sinh sống... Ngọc Hân khẽ cười mừng rỡ, ít nhất khi đến nơi này cô cũng đã làm được một việc tốt và sẽ mãi lưu giữ hình ảnh của Tiểu Mai lương thiện.

- Đồng Lập. - Giọng nói quen thuộc vang lên.

- Tiểu Mai tỷ. - Ngọc Hân quay lại liền nhìn thấy Tiểu Mai đang đeo tay nải trên vai hướng mắt về phía cô.

- Ta tìm muội mãi... ta đến đây để nói lời cáo từ và đa tạ muội đã cho ta số tiền lớn kia để chuộc thân khỏi chốn nhơ nhuot để làm lại cuộc đời.

- Tiểu Mai tỷ, tỷ là một cô gái lương thiện, tỷ đáng nhận được những điều tốt đẹp hơn... Chúng ta là có duyên mới được kết giao, không cần phải khách khí hai từ “ ân huệ”.

- Đồng Lập, tỷ phải lên thuyền để kịp chuyến đi... nếu có thời gian hãy đến thôn Hòa Bình thăm tỷ.

Cô đưa tay vẫy chào Tiểu Mai... đôi môi nở lên một nụ cười rạng rỡ...” Tạm biệt, Tiểu Mai tỷ.”

Triệu Tuấn Quốc điều tra về vụ án của Đồng Lập đều có nhiều điểm nghi vấn, thật ra bệnh tình của phụ hoàng đã từ rất lâu nay và thái y trong cung đều hiểu rõ ràng bệnh trạng... Vậy vì sao họ lại đề xuất mời Đồng đại phu kia đến để kê đơn... vì sao họ không dám kê đơn thuốc cho phụ hoàng. Lại nói, việc mời Đồng Lập đến khi đó phụ hoàng đã trong tình trạng mê man... bên cạnh chỉ có hoàng hậu... chỉ có hoàng hậu mới có quyền truyền thái y đến chữa trị cho phụ hoàng... Liệu, hoàng thái hậu có liên quan gì trong vụ án lần này hay không?

- Hoàng thượng, người nghĩ thế nào? - Tuấn Quốc bẩm báo.

- Hoàng thái hậu không có con trai, nếu bà ấy âm mưu giết phụ hoàng thì thật không có lí do. - Tuấn Phong lắc đầu. - Bà ấy không hề hưởng được lợi lộc gì.

- Đồng Lập ông ta nói rằng toa thuốc kia không phải do ông ta kê, dù nét chữ kia quả thật rất giống của ông ta.

- Lí lẽ của đệ nói ra cũng không sai... bệnh tình phụ hoàng đã có từ rất lâu và thái y viện đều nắm rõ, vậy vì sao lại phải mời đại phu bên ngoài đến chữa trị. - Tuấn Phong suy ngẫm. - Tứ đệ, việc này phải tra cho rõ ràng.

- Hoàng thái hậu nương nương giá đáo. - Tiểu thái giám bên ngoài nhìn thấy Hoàng thái hậu bước đến liền reo vang, thông báo cho Hoàng thượng và Tứ vương gia.

Tuấn Phong và Tuấn Quốc nhìn nhau, xem ra trong cung có nội gián... cứ mỗi lần bọn họ bàn bạc việc quan trọng đều xuất hiện Hoàng thái hậu.

- Nhi thần thỉnh anh Hoàng thái hậu. - Tuấn Phong và Tuấn Quốc cúi đầu chào.

- Ta đến thăm Hoàng nhi, lại gặp hai huynh đệ con hòa thuận lo chính sự trong lòng cảm thấy an ủi phần nào. Tiên hoàng băng hà cũng được một thời gian, lòng ta luôn trĩu nặng vì sự ra đi quá đột ngột ấy... tự hỏi vì sao kẻ đầu độc phụ hoàng của các con vẫn còn sống mà không bị trừng trị. - Giống nói sắc lạnh vang lên.

- Thừa Hoàng thái hậu, việc này Tuấn Quốc đang điều tra kĩ càng... nhi thần sẽ tìm ra người đầu độc phụ hoàng, bọn chúng thật xem triều đình đã mất đi hết tôn nghiêm.
- Còn gì khuất mắc phải điều tra ư... chẳng phải hấn đã điểm chỉ nhận tội... con còn chần chờ điều gì nữa Hoàng nhi. Đừng để thiên hạ gièm pha hấn ta là người của con...
- Thừa Hoàng thái hậu, việc này có nhiều khuất mắc cần câu trả lời... nhi thần nhất định sẽ điều tra rõ ràng để Hoàng thái hậu an lòng. - Tuấn Quốc nói.
- Tứ vương gia, việc này là con làm ra ư... Haha, có phải con muốn thiên hạ chê cười Hoàng huynh của con... nuôi ý định lật ngôi. - Hoàng thái hậu nói.
- Nhi thần không dám, nhi thần nguyện trung thành với Hoàng thượng, với giang sơn xã tắc họ Triệu. - Triệu Tuấn Quốc quỳ xuống nói.

Tuấn Phong biết rõ Hoàng thái hậu chứng mắt nhất là ba anh em của họ, bà ta bắt đầu muốn gả Thanh Vân đi để li gián... sau đó là nói ra những lời lẽ cay độc để anh và Tuấn Quốc nghi kỵ lẫn nhau... phụ hoàng ngày xưa vì sao lại nói người đàn bà lòng dạ nham hiểm này sẽ là người cai quản hậu cung như vậy... bà ta quá thâm độc.

- Hoàng thái hậu, người cho nhi thần 3 ngày... Nhi thần tìm ra kẻ đã âm mưu ám sát phụ hoàng. - Tuấn Phong nói.
- Lời thiên tử nói, không thể rút lại. - Hoàng thái hậu cười khẩy. - Ta tin tưởng Hoàng nhi. Người đâu, hồi cung...

Tuấn Quốc và Tuấn Phong cúi đầu chào Hoàng thái hậu quay đầu bước đi...

- Hoàng thượng, thời gian ba ngày quá gấp rút. - Tuấn Quốc nói.
- Dích thân trăm sẽ điều tra việc này... nếu người đó có liên quan, ta sẽ phế bà ta ngay lập tức.
- Hoàng thượng, người muốn làm gì?
- Trăm thấy đệ và Lục muội xuất cung di hành thật thú vị... - Tuấn Phong bắt cười nói.

Vài ngày sau, Hoàng cung có chỉ không cho ai lui tới làm phiền Hoàng thượng vì người đang tập trung đọc kinh siêu độ cho tiên hoàng... Trong vòng ba ngày không thể gặp bất kì ai...

Để Hoàng thái hậu không khỏi nghi ngờ, Triệu Tuấn Quốc vẫn ở lại trong cung mà vờ như điều tra việc của Đồng Lập và không hề có gì tiến triển... Còn Tuấn Phong cùng Thanh Vân ra ngoài thị chúng, điều tra theo cách riêng của Tuấn Phong.

- Phong ca, đệ đưa huynh đến gặp một người. - Thanh Vân ra khỏi cung, chỉ muốn đến tìm Đồng Lân.
- Ta đã nói, ta ra khỏi hoàng cung có việc quan trọng cần làm, không phải để rong chơi cùng muội. - Tuấn Phong khoanh tay lại không hài lòng.
- Muội biết, muội biết... nhưng người này chắc chắn là gặp sẽ có ích...
- Nếu muội bày trò, ta sẽ gả muội cho Hán gia ngay lập tức.
- Nhất trí. - Thanh Vân hào hứng.

Tuấn Phong xem ra là tiểu muội đang nghiêm túc... người nào lại có ích cho việc anh đang điều tra chứ... Mang cả hôn sự mà Thanh Vân né không kịp kia ra đánh cược, xem ra không thể là đùa được.

Anh theo chân Thanh Vân bước vào một khách điểm... họ bước vào một căn phòng trọ, không cần gõ cửa mà Thanh Vân liền đẩy cửa vào.

- Đồng Lân, xem ta đưa ai đến. - Thanh Vân vừa bước vào vừa nói.

Ngọc Hân đang cầm trên tay quyển sổ nhật kí của Uy Phong mà mong nhớ đến anh, không ngờ khi đưa mắt ra phía Thanh Vân... lại nhìn thấy một Uy Phong bằng xương bằng thịt xuất hiện...

31. Chương 31: Tuyệt Sương

- Phong... - Giọng nói của Ngọc Hân rung lên, bàn tay không còn chút sức lực khi nhìn thấy người đàn ông trước mắt, quyển nhật ký trên tay cô rơi xuống. Cô như chìm trong một cõi mê mị, đau đớn đến nghẹn lòng khi nghĩ đến Uy Phong, bỗng nhiên lại có một Uy Phong đến trước mắt mà không kiềm được cảm xúc.

Triệu Tuấn Phong hơi nhú cặp mày rậm lại, tên tiểu tử này nếu đã biết danh tính của anh là Triệu Tuấn Phong... vậy vì sao lại dám gọi anh một chữ "Phong" vô cùng hỗn xược... Nếu như là ở hoàng cung, đây có lẽ là tội khi quân phạm thượng. Ngay cả Thanh Vân cũng cả kinh, không dám nghĩ Đồng Lâm kia lại dám mạo phạm Hoàng huynh như vậy.

Tiếng "cạch" rơi xuống của quyển nhật ký khiến cô hoàn hồn lại... nhận ra là mình đang lạc vào nơi nào và người đàn ông trước mắt là ai... Cô vừa gọi Hoàng đế một nước là "Phong"... xem ra quá vô lễ.

- Đồng Lâm tham kiến Hoàng thượng. - Cô quỳ xuống cúi đầu. - Khi này vì quá nhớ đến một người có tên là Uy Phong... lại nhìn gà hoá cuốc, mong Hoàng thượng lượng thứ.

Khúc mắc trong lòng đang rối ren được giải đáp... Tuy nhiên ánh mắt Triệu Tuấn Phong có chút nghi ngại nhìn về phía Ngọc Hân.

- Ta vì hành ra khỏi hoàng cung, không cần đa lễ... - Tuấn Phong đáp. - Lục muội, muội mang ta đến đây để gặp cậu thanh niên này ư... cậu ta giúp được gì cho ta ư?

- Phong ca, Đồng Lâm chính là người thân của nhà Đồng Lập... Muội... à không đệ ấy đến kinh thành vì muốn kêu oan cho người thân mình mà trải qua rất nhiều vất vả... - Thanh Vân nói tiếp. - Con người Đồng Lâm hiền lành chân thật... huynh có khuất mắc nào có thể hỏi đệ ấy.

- Hoàng thượng, Đồng đại phu vô tội... xin người hãy xem xét lại. - Ngọc Hân không đứng lên, tiếp tục quỳ xuống cầu xin cho nhà họ Đồng.

Thanh Vân nhìn Đồng Lâm mà suy nghĩ: "Tứ ca cũng nghĩ Đồng Lâm là nam nhi, nay trước mắt Hoàng huynh không nên để lộ thân phận của Đồng Lâm... nữ nhi thường tình không có chút giá trị... là nam nhân sẽ được bọn họ đề cao tin tưởng hơn."

- Nếu Đồng Lập vô tội, ta tất nhiên sẽ thả ông ta tự do... chỉ là mọi bằng chứng đều chống lại Đồng Lập. - Triệu Tuấn Phong trầm tư lắc đầu, anh cũng hiểu rõ trong chuyện này có khuất mắc chưa thể gỡ ra... chỉ là đang muốn đi tìm móc nối ấy. - Đồng Lâm, người nói là Đồng Lập vô tội... người có gì để chứng minh điều đó.

Ngọc Hân ngược mắt lên nhìn Triệu Tuấn Phong, đôi môi cô rung lên có gắng kiềm lòng mình lại... người đó không phải Uy Phong, không phải Uy Phong của cô: "Thưa Hoàng thượng, Đồng đại phu khi còn ở huyện Thái Hoà hằng ngày đều giúp những người dân nghèo khổ bệnh tật chữa trị mà không hề nhận tiền từ họ... Ông ấy là một người nhân từ nhân nghĩa... khi ông nhận được tin Thiên hoàng bệnh nặng mà lo âu cả một đêm để đợi đến sáng mau lên đường xem tình trạng của Thiên hoàng... Hoàng thượng, Đồng đại phu sống ẩn dật không tranh giành quyền thế, không bon chen chốn quan trường... không có lý do nào khiến ông hành động như vậy."

Những điều Đồng Lâm nói ra, không phải là Tuấn Phong không nghĩ tới... chỉ là mọi thứ đều rõ ràng ở toa thuốc mà Đồng Lâm kê cho Hoàng Thượng. Lại nói, hôm phụ hoàng băng hà anh lại đang có buổi tập binh ở bên phủ Tướng gia... chỉ có Hoàng thái hậu là xem qua đơn thuốc kia... nhưng ngay cả bà cũng đã xác nhận.

- Đồng Lâm, đệ đứng lên trước đã. - Thanh Vân đỡ Ngọc Hân đứng lên. - Đệ an tâm, có Phong ca và Tứ ca đang tìm ra rõ mọi việc, người thân đệ sẽ không sao cả.

Triệu Tuấn Phong bước ra khỏi cửa phòng mà nói: "Ở tại nơi này cũng không tìm được điều gì, chỉ bằng ra ngoài một lát."

Cô và Thanh Vân hai người đều cải nam trang đi theo phía sau Triệu Tuấn Phong, cả ba đi ra ngoài phố chợ náo nhiệt nơi kinh thành. Cô đưa mắt nhìn về người đàn ông trước mắt mình... đáng đứng tương đi của anh ta đều hệt như Uy Phong...

- Phong ca, đệ muốn mua thứ này. - Thanh Vân cầm trên tay một cây trâm ngọc bích tỏ ra thích thú.

Tuấn Phong nhú mồm, chẳng phải là đang cải nam trang ư... lại thích chọn những thứ của phụ nữ... Khi nhìn lại thì xung quanh cô và Thanh Vân đang có ánh mắt nhìn kì lạ của các cô gái xung quanh họ đang bùm cườì chề cườì.

- Các người cườì cái gì, ta mua về cho thê tử... chẳng lẽ không thể ư? - Thanh Vân nhanh trí nói.

Các cô gái nghe vậy mới không còn nhìn bọn họ nữa...Ngọc Hân nhìn cây trâm mà nhớ đến người mang tên Hán Thành kia... Cây trâm hẳn ta tặng cô, cô vẫn còn giữ trong người... nghĩ đi nghĩ lại có lẽ cũng không có cơ hội dùng đến mà mang ra đưa về phía Thanh Vân.

- Tỷ có thích cây trâm này không?

- Đẹp quá, không ngờ muội cũng thích trâm cài tóc. - Thanh Vân khẽ nói nhỏ, nhìn cây trâm trên tay Ngọc Hân có chút quen mắt.

- Tặng cho tỷ. - Cô đặt vào tay Thanh Vân.

- Cảm ơn muội, ta nhất định sẽ trân trọng nó. - Thanh Vân khẽ cườì.

Triệu Tuấn Phong đi một đoạn xa quay lại nhìn lại nhìn thấy hai tên tiểu tử đi phía sau thật chậm chạp... lại còn khăng khít không rời nhau thì trong lòng có chút bất an. Chẳng lẽ tiểu muội vì tên tiểu tử vô danh tiểu tốt kia mà từ chối Hán Thành... thật là tiểu muội cứng đầu ham chơi.

- Tiểu đệ, Đồng Lân... hai người nhanh lên. - Triệu Tuấn Phong nói lớn.

Thanh Vân nghe thấy liền nắm tay Ngọc Hân mà kéo đi về phía Tuấn Phong...

Một ngày đi một vòng kinh thành, đến các tiệm thuốc lớn nhỏ trong kinh thành mà tìm hiểu về hai vị thuốc kì nhau không được sắc chung...

Buổi tối khách điểm đông người, nhưng về đêm thì ai nấy đều về phòng nghỉ ngơi... và có một vấn đề lớn xảy ra...

- Tiểu nhị, lấy cho ta hai phòng. - Tuấn Phong nói.

- Khách quan thật là ngại, khác điểm hôm nay bỗng nhiên rất đông khách... các vị không đặt phòng trước nên hiện chỉ còn duy nhất một phòng trống.

Triệu Tuấn Phong cũng không muốn ồn ào liền đáp:” Không sao, ta và tiểu huynh đệ này sẽ ở chung... còn Thanh Vân muội là nữ nhi sẽ ở riêng một phòng.”

- Không... muội sẽ ở chung với Đồng Lân... Phong ca, huynh hãy ngủ một mình. - Thanh Vân giật mình nói.

- Muội là nữ nhi còn chưa xuất giá, qua đêm cùng một nam nhân xa lạ còn thể thống gì cho nhà chúng ta. - Triệu Tuấn Phong nghiêm khắc. - Đó là lệnh, không được phép cãi.

Ngọc Hân mới chính là người chết trân... cứ nghĩ giả nam trang là tốt, không ngờ cả đêm hôm nay xem như mất ngủ... không may bị lộ ra xem như là không xong...

Chia tay Thanh Vân... ánh mắt Thanh Vân nhìn cô có vẻ lo lắng... thật ra cô còn lo hơn Thanh Vân gấp trăm ngàn lần nhưng trước mặt Tuấn Phong lại tỏ ra bình thường, anh ta nghĩ cô là nam nhân, có lẽ không động vào cô.

- Giường ở khách điểm lại nhỏ như vậy? - Triệu Tuấn Phong nhìn chiếc giường mà nói.

- Hoàng thượng, người hãy ngủ trên giường đi ạ, Đồng Lân sẽ ngủ dưới sàn cũng được...- Ngọc Hân nói, tránh việc nằm chung với anh ta. - Sức khoẻ của người là quan trọng nhất, còn thân là dân thường đã quen với việc ngủ khắp mọi nơi.

Vì nghĩ Đồng Lân kia là nam nhi... Việc anh là Hoàng thượng nên tất nhiên phải nằm trên giường... Và cuối cùng, Triệu Tuấn Phong nằm trên chiếc giường ấm êm, còn Ngọc Hân nhà ta nằm dưới sàn lạnh ngắt.

Cô không thể ngủ được, cứ suy nghĩ về Triệu Tuấn Phong và Uy Phong... Liệu Triệu Tuấn Phong kia có phải là kiếp trước của Uy Phong hay không, không ngờ anh chính là một Hoàng đế tuần tú như vậy. Cô khẽ cười... Hoàng đế ư... cô làm sao có thể khiến anh thích mình...

Nằm mãi mà không ngủ được... cô đứng lên đi xuống phía dưới của khách điếm. Không gian yên tĩnh khác hẳn với sự náo nhiệt tấp nập hàng ngày... cô ngồi vào một góc tường nhìn về ánh trăng qua cửa sổ... đêm nay trăng sáng đến mức có thể soi sáng những giọt nước mắt trên bờ mi cô... chợt long lanh.

Triệu Tuấn Phong đang ngủ thì nghe tiếng động liền thức dậy, nhìn thấy bóng đen đang bước đi ngoài cửa thì bật người dậy mà đi theo... Không thấy Đồng Lân trong phòng, chẳng lẽ bóng đen khi nãy lại là hắn ta... Anh nhanh chóng bước ra khỏi cửa phòng mà xuống phía dưới khách điếm theo hướng của chiếc bóng.

- Đã khuya như vậy, ngươi không ngủ còn ngồi tại đây để làm gì? - Giọng nói quen thuộc vang lên.

Ngọc Hân quay lại.. giọt nước mắt động trong mắt rơi xuống...

- Nhà ngươi khóc ư? - Triệu Tuấn Phong ngạc nhiên.

Cô quay đầu đi nơi khác, khẽ lau những giọt nước mắt trên mi.

- Ngươi lo cho Đồng Lập và người nhà của ông ta ư? - Triệu Tuấn Phong ngồi xuống bên cạnh Ngọc Hân. - Nhưng dù có là như vậy, một nam nhân lại dễ dàng rơi lệ như vậy ư?

- Nước mắt... thay cho những nỗi đau mà tương ra... Nỗi đau không thể giải bày cùng ai, không ai có thể hiểu được nó... chẳng lẽ theo nước mắt trôi đi cũng là sai ư?

- Có thật... khi ngươi khóc, ngươi sẽ quên đi được nỗi đau sao?

Trên chiếc bàn gỗ, có rất nhiều đồ ăn được đặt trên bàn... cộng thêm là hai chiếc bát đầy rượu và một chung rượu được đặt bên cạnh. Triệu Tuấn Phong đưa chiếc bát kia lên à khẳng khái nói:” Đồng Lân, là một nam nhi... buồn có thể tìm đến rượu, nước mắt kia chỉ dành cho nữ nhi. Ngươi có chuyện buồn, ta cũng không hề vui vẻ gì... nào, cạn ly.”

Ngọc Hân khẽ cầm bát rượu trên tay mà nói:” Người là Hoàng đế, lại không vui vẻ ư... mỹ nhân bên cạnh không thiếu, cả giang sơn đều là của người.”

- Không thể nói với ngươi... mau uống đi, ta ra lệnh cho ngươi phải uống thật say, không được khóc lóc như bật nữ nhi nữa.

Ngọc Hân ngửi mùi rượu thật khó uống lại đắng chát và cay xè cả lưỡi... Cô không hề biết uống rượu, mỗi lần uống vào đều ngất đi.

Chẳng biết Triệu Tuấn Phong kia u sầu chuyện gì mà lại uống hết bát này đến bát khác không ngừng lại. Cũng chẳng đếm xỉa đến việc cô có uống cùng hay không... hết chung này đến chung khác được nâng lên uống cạn vào cuốn họng anh.

- Người say rồi. - Ngọc Hân cản lại, thấy Triệu Tuấn Phong đã không thể uống được nữa.

- Ta không say... mau thêm rượu cho ta... mau dâng rượu. - Triệu Tuấn Phong say mềm nói.

Ngọc Hân gọi tiểu nhị thì hắn ta đã ngủ say như chết, nửa đêm lại chẳng muốn làm phiền ai đành một mình đưa Triệu Tuấn Phong về lại phòng.

Cô nhìn anh lại nhớ Uy Phong... cũng là khi anh say mềm cô đã lôi anh về nhà một cách khá vất vả.

Đưa được Triệu Tuấn Phong vào phòng thì toàn thân cô cũng mệt không thể thở nổi... Cô nhìn gương mặt của Tuấn Phong mà nghĩ về Uy Phong... Ngọc Hân đặt lên gò má anh một nụ hôn nhẹ nhàng... để thỏa bao nhiêu nhung nhớ...

- Tuyệt Sắc... nàng đừng đi... - Triệu Tuấn Phong hé mở đôi mắt mình nhìn chăm chăm vào Ngọc Hân mà nói. Sau đó đưa bàn tay lên gương mặt cô:” Nàng đừng đi, chẳng phải nàng muốn làm hoàng hậu ư.. ta chẳng phải đã có cả giang sơn rồi ư?”

Ngọc Hân hơi rùng mình... bàn tay ấm áp quen thuộc kia, chẳng phải là của Uy Phong sao. Nhưng của miệng anh lại gọi tên một cô gái khác, nghĩa là trong lòng của Triệu Tuấn Phong... đã có hình bóng một cô gái khác rồi ư?

Cô đắp chiếc mềm qua người Tuấn Phong, sau đó quay về chỗ ngủ lạnh lẽo của mình... Lạnh là vì cảm thấy rất đau buồn, người đàn ông giống anh đã yêu một cô gái khác ư...

Buổi sáng cô thức dậy thật sớm để căn dặn nhà bếp nấu một bát canh giải rượu để Triệu Tuấn Phong kia không phải đau đầu sau khi uống quá nhiều như vậy. Cô bưng bát canh vào cửa thì đã nhìn thấy Tuấn Phong thức giấc, đầu nhứt nhứt như búa bổ... đêm qua là uống quá nhiều.

- Cửa người, đây là canh giải rượu mà thần đã kêu nhà bếp chuẩn bị.

Anh đưa chén canh lên miệng húp vài hớp rồi đặt lại xuống mâm nhìn về phía NGọc Hân mà nói:” Đêm qua khi ta say, ta có nói điều gì hay không?”

- Tuổi lượng của người cao như vậy còn say khướt, thần chỉ uống vài ly đã không còn biết điều gì.

Đêm qua Triệu Tuấn Quốc như nằm mơ thấy Tuyết Sương đang ở trước mắt anh... thì ra đó chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ thật hoang đường.

Thanh Vân từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy mọi việc vẫn yên ổn thì thở phào nhẹ nhõm... Xem ra có thể an tâm về việc thân phận nữ nhi của Đồng Lâm bị bại lộ.

Ngày thứ hai, Triệu Tuấn Phong đi một mình mà không cho Thanh Vân đi cùng như ngày đầu tiên. Vì đêm qua khá lạnh, cô lại nằm dưới sàn nên trong cơ thể cảm thấy vô cùng khó chịu, sau khi Tuấn Phong đi thì nằm trên giường mê man. Thanh Vân thấy vậy liền chạy ra ngoài tìm đại phu.

Trên đường đi, vì quá vội vàng nên đánh rơi chiếc trâm mà Ngọc Hân tặng cô trên đường... không ngờ lại bị một chàng trai nhìn thấy bóng lưng cô. Hắn ta cầm chiếc trâm lên nhìn qua khe vui mừng, nhanh chóng đuổi theo Thanh Vân.

- Đồng Hân, là muội ư? - Hán Thành nắm lấy tay Thanh Vân mà kéo lại, ôm chặt vào lòng.

Thanh Vân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cái nam trang cũng bị dẽ xòe ngay giữa đường đông đúc ư? Cô tức giận đẩy người đàn ông xa lạ kia ra mà nói.

- Người là ai? - Câu nói phát ra từ hai phía.

- Ta phải hỏi người mới đúng, là nam nhân vì sao ra đường lại giả trò cùng nam nhân... thật là tên biến thái.

- Người đâu, bắt tên này lại cho ta.- Hán Thành ra lệnh.

- Đây, người biết ta là ai không hả... ai cho phép người bắt ta. - Thanh Vân tức giận.

- Đem hắt tên quan phủ đi, báo quan rằng tên tiểu tử này chính là dân trộm cướp ở chợ. - Hán Thành nói xong liền bỏ đi, cây trâm mà hắn tặng Đồng Hân... có lẽ đã bị tên này cướp mất.

Thanh Vân một phần vì lo lắng cho Đồng Lâm đang bị sốt ở khách điểm, một phần là bị bọn cầu nô tài nài bắt về quan huyện mà vô cùng tức giận.

- Tiểu tử kia, thấy đại nhân còn không mau quỳ xuống.

- Người biết ta là ai không, còn dám bắt ta quỳ.

- Người còn già mồm, người chính là kẻ trộm cướp... Người đâu, đánh 20 hèo, vả miệng 10 cái.

- Các người dám... ta chính là Lục công chúa vương triều, các người động đến ta chỉ có đường chết. - Thanh Vân buông mái tóc mình xuống mà nói.

Tên quan huyện trở mắt ra nhìn, sau đó cười lớn:” Người quả nhiên là nữ nhi xinh đẹp, nhưng cái gì là Lục công chúa hả... đánh thêm 20 hèo tội dám lừa gạt bốn quan.”

Thanh Vân tìm lệnh bài vẫn thường mang trong người... nhưng hơi ôi, vì quá vội vàng ra ngoài mà không mang theo... Vừa lo sợ, vừa tức giận nhưng cuối cùng vẫn bị bọn chúng đánh cho thê thảm.

- Nhốt vào nhà lao cho ta. - Quan huyện lớn tiếng. - Nếu ngươi là Lục công chúa được Hoàng thượng cưng chiều, hãy mau gọi Hoàng thượng đến cứu ngươi đi, haha.

Thanh Vân từ nhỏ đến lớn được phụ thân và Hoàng huynh cưng chiều, chưa từng ai dám động vào phụng thể của cô. Nay phải nằm trong nhà lao thể thảm, lại bị đánh đến đau cả toàn thân, bị tát đến đỏ cả hai má... Thanh Vân khóc lớn mà la hét:” Hoàng huynh, Tứ ca... cứu muội với, Thanh Vân rất sợ... huhu.”

Ngọc Hân mê man nằm trong phòng, toàn thân lạnh ngắt đến khổ sở. Đêm qua nhấp nháp vài giọt rượu, lại nằm dưới sàn lạnh có thể đã bị nhiễm phong hàn... Ngoài nóng trong lạnh, toàn thân ứa mồ hôi.

- Nước... cho tôi nước... - Cô khẽ mê man kêu lên.

Căn phòng không có một ai... Cô khát nước đến khô cổ nhìn thấy bình trà đặt trên bàn thì từ từ lách toàn thân lại phía bình trà kia... Ngọc Hân với tay không tới, bàn tay cô không còn sức lực buông xui kéo chiếc khăn trải bàn đi mà làm rơi vỡ bộ bình trà trên bàn.

Tiểu nhị đi ngang qua nghe tiếng vỡ trong phòng liền tò mò gõ cửa nhưng không ai trả lời... hắn ta đẩy vào thì thấy Ngọc Hân đang nằm ngất xỉu dưới đất liền hốt hoảng la lên...

32. Chương 32: Lộ Thân Phận

Khi Triệu Tuấn Phong quay về lại khách điểm thì Ngọc Hân đã được đại phu sắc thuốc cho uống và nằm mê man trên chiếc giường nhỏ. Tuấn Phong bước vào bên trong, nhìn thấy có khá đông người liên lên tiếng.

- Các người là ai, vì sao lại có mặt trong phòng ta?

- Đại gia, bạn của người bị nhiễm phong hàn, rất may là phát hiện kịp thời mời đại phu đến bắt mạch... để quả hai canh có lẽ sẽ khó mà qua khỏi.

Triệu Tuấn Phong bước đến nhìn Ngọc Hân đang tuốt mồ hôi nằm trên giường, đôi mắt nhắm lại nhưng mơ màng... bàn tay anh đặt lên trán cô xem xét... cô khẽ mở mắt nhìn anh, giọt nước mắt lăn tràn khi nhìn thấy người đàn ông cứ ngỡ là Uy Phong.

- Phong. - Ngọc Hân khẽ gọi.

Anh không đáp, chữ “Phong” này có lẽ là dành ột người tên Uy Phong nào đó mà Đồng Lân từng nhắc đến. Người đó chiếm vị trí quan trọng thế nào với hắn ta, vì sao lúc nào cũng nhắc đến như vậy.

- Nam nhi vì sao lại yếu đuối như vậy, chỉ uống rượu một đêm đã ngã bệnh. - Tuấn Phong nói.

Cô mệt mỏi không đáp, mê man nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ sâu....

Trong cơn mơ, cô gặp lại Uy Phong... Anh chỉ đứng đó nhìn cô mỉm cười, anh không đi về phía cô như trước kia, còn cô cô đã không còn đủ sức mà bước về phía anh.

- Phong, đợi em. - Ngọc Hân khẽ reo lên.

Anh không nói gì, từ từ hình bóng anh mờ nhạt dần đi, càng lúc ánh hào quang từ từ xuất hiện xung quanh Uy Phong rồi khiến cô lóa mắt, không thể nào nhìn rõ ràng anh nữa. Cô hoảng sợ, cô không muốn mất anh thêm lần nữa... cuối cùng đành hét lên:” Phong, đừng biến mất...”

Ngọc Hân giật mình tỉnh giấc thì trời đã tối mịt mù, bụng cô đói đến cồn cào vì từ sáng đã không ăn bất cứ thứ gì. Cô miên man nhớ khi cô mơ màng đã nhìn thấy rất nhiều người xung quanh mình, có cả Triệu Tuấn Phong. Ngọc Hân đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ có một mình cô đang nằm trong căn phòng trống. Cô đi qua bên phòng Thanh Vân tìm kiếm, căn phòng đó đã bị khóa ngoài lại, có lẽ Thanh Vân đi cùng hoàng huynh của cô ấy.

Cô bước xuống, khoát chiếc áo nam nhân trên người, Ngọc Hân ra khỏi phòng đi xuống phía dưới mà tìm Thanh Vân hoặc Triệu Tuấn Phong. Nhưng không gian im ắng như vậy, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang mà không nhìn thấy bất cứ ai...

- Là người ư, buổi sáng người làm ta sợ chết đi được, tưởng người đã không qua khỏi? Cũng may ta đã gọi đại phu đến kịp- Tiểu Nhị trong coi quán nghe tiếng động liền thức giấc chạy ra.

- Là tiểu huynh đệ đã giúp ta gọi đại phu ư? Vậy còn vị công tử ở phòng bên cạnh, cậu ấy đâu rồi?

- Buổi sáng nhìn thấy cậu ta vội vàng chạy ra khỏi khách điểm, đến tận bây giờ vẫn chưa quay về. Vị công tử ở cùng phòng với người cũng hỏi cậu ấy rồi đi mất đến giờ.

Cô khẽ cảm ơn vị tiểu nhị rồi quay về phòng:” Họ quay về Hoàng cung rồi ư, nhưng với tính khí của Thanh Vân sẽ không bỏ mặc cô bệnh như vậy mà đi. Không biết đã có chuyện gì xảy ra?”

Thao thức cả một đêm suy nghĩ. Trời gần sáng, tiếng gà gáy vang vọng một vùng trời... tiếng ồn ào của các lữ khách qua đường chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình, tiếng cách cách tính tiền của chủ quán vang lên... Cô không ngủ cả một đêm, nhìn xung quanh vẫn không nhìn thấy ai, trong lòng có chút lo lắng... nhưng họ là công chúa và hoàng đế một nước, ai có thể làm hại họ, hoặc là có bọn phản quốc giống như trong phim... bất cóc hoàng thượng uy hiếp triều đình.

Càng nghĩ càng lo lắng, cô nhanh bước rời khỏi khách điểm khi trời còn chưa sáng hẳn. Không khí lạnh tràn qua lớp áo mỏng, cô lạnh run toàn thân nhưng vẫn bước về phía trước... chẳng biết đi đâu để tìm nhưng cô không thể ngồi yên một chỗ mà suy nghĩ như vậy.

- Người đang bị bệnh, lại còn dám ra ngoài khi trời còn lạnh như vậy? - Triệu Tuấn Phong lo lắng vì sự mất tích của Thanh Vân, cả đêm đi tìm đều vô vọng thì quay về khách điểm xem Thanh Vân đã quay về chưa, nhưng lại gặp Đồng Lâm từ trong khách điểm bước ra ngoài.

- Hoàng thượng, người và công chúa đi đâu cả đêm... tôi đã rất lo lắng. - Ngọc Hân đáp.

- Thanh Vân vẫn chưa quay về ư? - Tuấn Phong lo lắng hỏi.

- Vậy là người đã đi tìm công chúa cả đêm? - Ngọc Hân nhìn Tuấn Phong mà đáp, vậy Thanh Vân đang ở đâu cả đêm.

Tuấn Phong quay đầu nhìn xung quanh, ngoài trời gió lạnh căm... một thân một mình ở bên ngoài lại không mang theo tay nải và lệnh bài công chúa cũng để tại phòng trong khách điểm. Con bé nghịch ngợm này, nếu biết trước khiến anh lo lắng như vậy đã để ở lại Hoàng cung mà học lễ nghi do Hoàng thái hậu ép buộc.

- Người còn yếu, vào phòng nghỉ ngơi đi... ta sẽ đi tìm Thanh Vân một vòng nữa. Nếu không thể tìm ra, xem ra phải hồi cung sớm.

- Hoàng thượng, xin cho tôi đi cùng người... tôi cũng rất lo cho công chúa... Tôi và công chúa đã kết tình tỷ m... à tỷ đệ... tôi không thể bỏ mặc công chúa mà nghỉ ngơi.

Triệu Tuấn Phong nhìn nét cương quyết của Ngọc Hân thì cũng không thể từ chối. Anh cởi chiếc áo khoác bằng lông cừu ấm áp trên người mình khoác vào người Ngọc Hân...

- Người bị nhiễm phong hàn, không nên để lạnh cơ thể. Đi thôi. - Nói xong liền bước đi.

Cô nhìn chiếc áo khoác trên vai mình, nhìn về phía anh hơi mỉm cười... xem ra trước kia đã nghĩ xấu Hoàng thượng rồi.

Đi cả một ngày không tìm thấy bất cứ tung tích nào của Thanh Vân công chúa, lòng Triệu Tuấn Phong nóng như lửa đốt... Dám nghĩ bọn cầu tặc phản quốc Hàn Xương kia đã phát hiện thân phận của Thanh Vân mà bất cóc, anh nhất định phải gấp rút hồi cung để bàn việc giải cứu tiểu muội đáng thương.

- Đồng Lâm, chuyện của người thân người ta hứa sẽ điều tra tường tận mà không đổ oan cho người vô tội. Nhưng hiện tại tính mạng của công chúa ngàn cân treo sợi tóc, ta phải nhanh chóng hồi cung để cứu công chúa...

- Đợi ơn Hoàng thượng vì đã đích thân điều tra về việc của người thân Đồng Lâm. Thần hy vọng mọi điều tốt lành nhất sẽ đến với công chúa, thần ở bên ngoài sẽ đi tìm công chúa cho đến khi nào công chúa quay về.

- Ta đi đây, bảo trọng. - Triệu Tuấn Phong lên ngựa phi đi...

Cô đứng đó nhìn theo hình bóng anh, đến khi nào mới có thể nhìn thấy anh... thấy hình ảnh của Uy Phong cho cô bớt niềm mong nhớ.

Ngọc Hân giữ lời đã hứa, hằng ngày đều đi tìm Ngọc Hân... cáo thị được chính binh lính trong Hoàng cung đi dán để tìm Lục công chúa. Quả nhiên ngày xưa các danh họa họa rất giống... nhưng công chúa đang giả nam nhân, trong bức hình lại mặc trang phục nữ nhân kia, thật sự là không thể tìm kiếm.

Nhắc đến triều đình, Hoàng thái hậu vì chuyện của Lục công chúa ra dân gian mà mất tích thì rất thích thú, cuối cùng cái gai trong mắt kia không cần gãi đi cũng nhỏ bỏ được... chính bà ta cũng cho sát thủ đi tìm kiếm Lục công chúa, nhìn thấy ở đâu sẽ giết tại đó.

Thời hạn ba ngày mà Tuấn Phong hứa cũng đã đến, anh quay về Hoàng cung khoác trên mình long bào ngay lập tức đến cung Kim Hoàng - nơi mà Hoàng thái hậu sống.

- Hoàng thượng giá đáo. - Tiếng tên tiểu thái giám vang lên.

- Nhi thần thỉnh an Hoàng thái hậu nương nương. - Triệu Tuấn Phong thi lễ.

- Hoàng thượng, không phải con đang luyện kinh cho thiên hoàng... vì sao bệ quan sớm như vậy?

- Bẩm Hoàng thái hậu, con đến đây vì có việc muốn hỏi người. - Tuấn Phong cúi đầu nói.

- Con cứ hỏi?

- Con muốn người một lần nữa xác minh lại đơn thuốc mà Đồng Lập đã kê cho phụ hoàng, đây có đúng là nó hay không? - Tiểu thái giám bên cạnh Tuấn Phong dâng lên một mảnh giấy.

Hoàng thái hậu nhìn qua, những vị thuốc kia đã học nằm lòng nên đọc qua liền xác nhận. Bà ta nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, chính là nó."

- Còn đơn thuốc này? - Triệu Tuấn Phong ra lệnh đưa lên một đơn thuốc khác.

Bà ta đọc qua, những vị thuốc này không phải liền lắc đầu: "Đây không phải nó."

- Người xác định đây chính là đơn thuốc mà Đồng Lập kê cho phụ hoàng con... người đã chắc chắn không nhầm lẫn.

- Hoàng nhi, lời ta nói ra chưa gì là chưa chắc chắn. - Hoàng thái hậu tức giận.

- Mẫu hậu, thật ra đây chính là đơn thuốc mà con đã ra lệnh cho Tiểu Lôi Tử viết lại, còn đơn thuốc mà người nói không phải kia chính là bút tích của Đồng Lập. Vì sao người trước kia lại nói là nhận ra bút tích, nay lại không nhận ra mà chỉ đọc qua các loại thuốc bên trong. Người từ bé đã được vào Hoàng cung không hề học qua y thuật, vì sao lại có thể thuộc những loại thuốc khó nhớ kia.

- Ý con muốn nói gì. - Hoàng thái hậu xanh mặt.

- Thật ra chưa có đủ bằng chứng định tội Đồng Lập. Lại nói toa thuốc kia con còn phát hiện bút tích kia không phải của ông ta... Vì ông ta có thói quen viết chữ nhấn ở đuôi... còn người viết lại cũng đã cố gắng nhưng nhìn vào đã cảm thấy bị gượng ép.

- Hoàng nhi muốn nói chính là đã đổ oan cho Đồng Lập, chính ta âm mưu sát Thiên hoàng ư?

- Nhi thần không dám. - Triệu Tuấn Phong nói. - Con đã điều tra ra vì loại mực của Đồng Lập viết là mực của ông ta mang theo, còn loại mực trên đơn thuốc của Hoàng thượng chính là mực ở Hoàng cung. Đây hẳn là một âm mưu ám sát phụ hoàng, con nhất định sẽ tra ra chân tướng mọi việc.

- Con không ra lệnh chém đầu Đồng Lập mãi chần chừ, chẳng lẽ con đang rất vui mừng vì Thiên hoàng mất đi con được lên ngôi vàng... Tuấn Phong, con làm ai da rất thất vọng.

- Hoàng thái hậu, con e rằng Lý Bình đại nhân có liên quan đến việc này. - Triệu Tuấn Phong lắc đầu nói. - Vì việc nước con sẽ không vị tình thân.

- Con... - Hoàng thái hậu tức giận...

- Dù ông ấy là huynh trưởng của người, nếu liên quan đến cái chết của phụ hoàng... con sẽ không vì người mà tha mạng.

- Chuyện triều đình, ta sẽ không xen vào nữa... tùy con định đoạt vậy. - Hoàng thái hậu dịu giọng. - Thời gian tới ta sẽ đến chùa Hoàng Nghiêm Tự để đọc kinh cho Thiên hoàng...

- Vậy người hãy chuẩn bị, con xin phép hồi cung...

Nụ cười nhếch môi của Triệu Tuấn Phong quay đầu đi, bà ta nghĩ rằng có thể chống lại uy nghiêm của anh ư. Chỉ cần đe dọa một chút đã lo sợ, nhưng liệu chính bà ấy đã có âm mưu sát phụ hoàng ư... bà ta không có con trai nối dõi, vì sao lại có hành động đó.

- Hoàng thượng, người sẽ điều tra về Lý Bình đại nhân ư? Ông ta rất có quyền hành trong cung, thần e là đối đầu với ông ta không phải là việc tốt. - Tiểu thái giám đi thân cận liền nói.

- Tiểu Lôi Tử, truyền lệnh ta thả Đồng Lập và gia đình ông ta ra... ban 100 lượng vàng xem như là bù đắp nỗi oan ông ta phải gánh chịu. Cho xe đưa ông ta quay về huyện Thái Hòa...

- Nô tài tuân chỉ. - Tiểu Lôi Tử nhanh chóng đi truyền tin.

Quay về lại ngự thư phòng, Tuấn Quốc cũng triệu kiến Tuấn Phong khi nghe tin Tuấn Phong ra lệnh tha bổng cho Đồng Lập... chỉ sợ Hoàng thái hậu làm khó dễ.

- Hoàng thượng, người ra ngoài vài ngày đã tìm được bằng chứng Đồng Lập vô tội ư?

- Trẫm vì hành chốn nhân gian, cả bọn trẻ trong kinh thành cũng biết Đồng Lập vô tội mà hát thành một bài vè. Ý của bài vè kia chính là chê bai trẫm quá thiếu hiểu biết, bài thuốc kỳ nhau kia ngay cả đứa trẻ còn biết hướng hồ chi là Đồng Lập... Rồi chê cười cả thái y viện, nhận bổng lộc triều đình lại đi mang lang y bên ngoài về gánh tội.

- Bọn trẻ là được người lớn chỉ dạy, xin Hoàng thượng đừng quá để tâm.

- Nghĩa là dân tình cũng đã phản nộ về việc ta định tội Đồng Lập. Nhưng trẫm đã nhận ra, đã có bằng chứng khiến Đồng Lập thoát tội... chuyện này tạm thời gác lại, vụ việc phụ hoàng bằng hà chưa bao lâu trẫm không muốn đổ máu chốn hoàng cung. - Tuấn Phong suy nghĩ đôi chút. - Có tin tức gì của Thanh Vân hay không?

- Vẫn chưa thể dò la tin tức của Lục muội. - Tuấn Quốc lo lắng lắc đầu.

- Lục muội có thể đi đâu được chứ... trừ khi bị bọn cẩu tặc bắt đi. - Tuấn Phong tức giận nói.

- Hoàng huynh, đệ sẽ xuất cung một chuyến để dò la tin tức Lục muội. Đệ thường xuyên đi cùng muội ấy biết muội ấy thích lui tới những nơi nào...

- Trẫm tin tưởng Tứ đệ. - Tuấn Phong nói.

Bên ngoài cung, Ngọc Hân cũng đi tìm Thanh Vân khắp nơi nhưng không gặp. Khi đang đi trên chợ đông đúc, nhìn thấy Hán Thành đang cùng thuộc hạ ngẩng cao đầu mà đi dạo thì cô liền né tránh mà trốn đi. Diện mạo nam nhân và nữ nhân đều đã từng bị hấp phát giác, gặp con người này chỉ toàn xui xẻo.

Tránh trời không khỏi đất, quay về phía sau lại nhìn thấy Triệu Tuấn Quốc đang đi tới phía trước. Nhớ lại những câu hấn ta nói mà chẳng muốn đụng mặt, thật là khó sống cho cô mà, vì sao ông trời lại đẩy cô vào tình cảnh éo le như vậy.

Cô quay đầu lại lựa chọn hàng trên sạp thì phát hiện đây chính là hàng son phấn, các cô gái đang nhìn cô tùm tùm cười... thật là... thật là ông trời đang cố tình đẩy cô vào đường bí.

- Đồng Lân. - Bàn tay bên phải bị Triệu Tuấn Quốc bắt lấy.

- Đồng Hân. - Hán Thành phát hiện ra cô liền nắm lấy tay bên phải.

Ánh mắt Triệu Tuấn Quốc đưa mắt nhìn sang Hán Thành, sau đó rời tay ra khỏi người Ngọc Hân... không ngờ Hán Thành lại kéo Ngọc Hân ra phía sau mình.

- Người là ai, dám dành người của ta. - Hán Thành nói.

- Hấn là người của người. - Tuấn quốc nhìn về phía cô.

Cô nhanh chóng rời xa Hán Thành mà nói:” Công tử nhận nhầm người rồi, cáo từ.” - Nói xong nhanh chân chạy đi.

Hán Thánh nhếch môi cười, kéo búi tóc trên đầu cô rơi xuống... mái tóc của cô phủ xuống bờ vai... Tuấn Quốc ngạc nhiên nhìn Ngọc Hân, trong lòng không thể ngờ được.

- Người... người là nữ nhân ư? - Tuấn Quốc khẽ nói.

- Hán công tử, người... người thật quá đáng. - Ngọc Hân hét lên.

- Vì muội dám nói ta nhận nhầm người. - Hán Thành mỉm cười đi về phía Ngọc Hân lấy ra cây trâm đưa về phía cô. - Có phải muội đã bị lấy mất nó, ta đã mang về uội.

Ngọc Hân nhìn cây trâm trên tay Hán Thành thì liền kinh ngạc, chẳng phải cô đã tặng nó cho Thanh Vân rồi ư... vì sao hiện tại lại nằm trong tay Hán Thành.

- Nói cho ta biết, công tử lấy cây trâm này ở đâu? - Ngọc Hân vội nói.

- Ta bắt được tên trộm vặt trên chợ, lấy lại uội. - Hán Thành đáp.

- Tên trộm đó đáng người ra sao?

- Hấn thấp thấp nhỏ con giống muội, dung mạo không đến nỗi lại hành nghề trộm cướp. - Hán Thành ung dung nói.

- Giờ người đó ở đâu?

- Ta mang đến quan phủ rồi, có lẽ đang ở trong nhà lao. - Hán Thành đáp.

Ngọc Hân chết chững với câu đang ở trong nhà lao kia, Thanh Vân là công chúa một nước lại bị bắt nhốt trong nhà lao thì làm sao có thể chịu đựng nổi. Chưa nói tới tính khí của cô ấy, bị hành hình là chuyện không hề khó nghĩ.

- Tứ vương gia, Thanh Vân đang ở trong nhà lao huyện nha. - Ngọc Hân nhìn Tuấn Quốc nói.

Tuấn Quốc chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Ngọc Hân liền nắm tay anh kéo đi...

- Nay, Đồng muội... đợi ta với... - Hán Thành cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tại huyện quan...

Tên quan huyện xanh mặt khi thấy thẻ bài của Tứ vương gia, nhanh chóng đưa Thanh Vân thân tàn ma dại bước ra từ nhà lao của huyện nha. Tuấn Quốc xót xa nhìn Thanh Vân không còn là một công chúa chạy nhảy nghịch ngợm nữa mà biến thành một cái xác không hồn.

- Tứ ca... có thật là đại ca đã đến đưa muội ra khỏi cái nơi chết tiệt này? - Thanh Vân ôm chầm lấy Tuấn Quốc.

- Có ta ở đây, không kẻ nào dám động đến muội.

- Thanh Vân... muội xin lỗi. - Ngọc Hân khẽ cuối đầu nói... - Là tại muội hại tỷ.

Thanh Vân nhìn về phía Ngọc Hân đã bị xòa tóc ra ngoài hiên phận nữ nhi, cũng chẳng thể suy nghĩ nhiều mà ôm thấy Ngọc Hân khóc âm ức...

- Lục muội, muội muốn xử hấn ra sao?

Thanh Vân nhìn về phía tên quan huyện ngu ngốc đang xanh mặt quỳ xuống dưới chân cô mà nói:” Đánh 100 hèo, tát mặt 50 cái... Người dám hành hình bốn công chúa, người tới số rồi.”

Hán Thành nghe Đồng Hân gọi cô gái kia chính là Thanh Vân công chúa liền nhanh chóng rời đi... Chẳng phải cô ta chính là cô công chúa được ban hôn với hấn ư... để đến lúc cần gấp sẽ thú vị hơn...

33. Chương 33: Ánh Mắt Bi Thương

Sau khi rời khỏi huyện nha, bầu trời nắng ấm khiến con người ta cũng cảm thấy thoải mái. Cuối cùng thì mọi tai ương đã trôi qua, tìm được Thanh Vân và gia đình Đồng đại phu cũng thoát khỏi tội oan. Cô đứng nhìn mọi thứ xung quanh mình, cô đã cố gắng thích nghi với nơi này... nhưng cuối cùng cô cảm thấy cô tồn tại ở nơi này quả nhiên không có ý nghĩa. Ngay từ đầu chẳng phải cô chỉ muốn đi theo Uy Phong ư, thời gian qua cô đã ở đây và gặp gỡ được rất nhiều người, những gương mặt thân quen ở thế giới hiện tại, chỉ là khi ở đây họ không còn là Uy Phong, Uy Vũ, Vân Du hay là Thanh Duy mà cô từng quen biết nữa... họ là những con người hoàn toàn khác.

- Tỷ, tỷ đang nghĩ gì? - Tiểu Long nhìn thấy Ngọc Hân từ trên tầng cao của khách điếm nhìn xuống bên dưới, phong thái đăm chiêu suy nghĩ.

- Tiểu Long... - Cô quay đầu lại, đôi môi khẽ mỉm cười nhìn Tiểu Long, cậu bé đáng thương cuối cùng cũng thoát khỏi ngục tù. - Tỷ đang vui mừng vì cuối cùng gia đình đệ đã được tự do, không còn bị vu oan nữa.

- Cha mẹ đệ nói rằng sẽ lên đường quay về huyện Thái Hoa ngay trong hôm nay, họ muốn hỏi tỷ có muốn đi cùng gia đình đệ hay không? - Tiểu Long nói.

- Đưa tỷ đến gặp cha mẹ đệ, Tiểu Long. - Cô bước đi về phía phòng của vợ chồng Đồng đại phu.

Cô đã quyết định, ở nơi này xem như không còn vườn bần nào. Cô đã không còn lo lắng cho an nguy của gia đình Đồng đại phu... cô sẽ ra đi... giống cái cách trước kia cô từng đi theo Uy Phong, ông trời không toại lòng cô một lần, nhưng cô sẽ làm cho đến khi ông trời thỏa lòng cô.

- Đồng đại phu, Đồng tẩu.. - Ngọc Hân khẽ gọi. - Con rất vui mừng khi cuối cùng hai người đã được minh oan... Thời gian trước đây được sống cùng gia đình người con cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng hiện tại con đã quyết định sẽ quay về nơi mà con đến... Con sẽ mãi nhớ đến gia đình ta.

- Đồng Lân, nếu con đã quyết định như vậy, ta cũng không ép con. - Đồng đại phu uống tách trà trên bàn, giọng khàn khàn mà nói.

- Ta cũng không muốn cản con, nhưng nếu con suy nghĩ lại... nếu không còn nơi nào để đến thì hãy nhớ đến huyện Thái Hoà, gia đình ta luôn mở cửa chào đón con... con gái của ta. - Đồng tẩu ôm Ngọc Hân vào lòng mà nói. - Ta sẽ rất nhớ con.

Ngọc Hân áp gò má vào bờ ngực đầy âm áp của bà, cảm nhận được hơi ấm kia giống như trước đây cô từng âu yếm ôm mẹ mình vậy... Chỉ là nơi đây, không thuộc về cô và cũng không hề có điều gì lưu luyến.

Từ biệt gia đình Đồng đại phu, cô quay về phòng mình mà gói hành trang trả lại phòng cho khách điếm. Khi thu dọn quần áo, Ngọc Hân nhìn thấy chiếc áo choàng mà Triệu Tuấn Phong khoát lên bờ vai mình, cô nhớ rất rõ cái ánh mắt của anh nhìn cô... Nhưng có lẽ là do cô khéo tưởng tượng, khi ấy cô là nam nhân... anh làm sao có thể nhìn cô như vậy, có lẽ chỉ là cô nhìn thấy anh lại cứ ngỡ là Uy Phong của cô trước kia.

Đôi môi khẽ mỉm cười, cô choàng chiếc áo của Tuấn Phong lên người mà bước ra khỏi khách điếm, Tiểu Long tiếc nuối không muốn từ biệt nhưng không có cách nào giữ cô lại. Đối với đứa trẻ này, cô chính là con gái của thần gió... có lẽ đã đến lúc cô phải quay về với thiên cung xinh đẹp.

Rời khỏi kinh thành hoa lệ, Ngọc Hân đứng sát mép vực... nhìn bên dưới sâu thẳm không xác định được phía bên dưới là thứ gì. Cô khẽ nhắm đôi mắt mình lại, gió thổi chiếc búi tóc của cô bay về phía xa khiến mái tóc Ngọc Hân bay trong gió... ánh mắt cô nhìn về phía xa xăm như đang mong chờ điều nhiệm màu nào đó. Hoặc là cô được đi theo Uy Phong, hoặc là cô sẽ quay trở về nơi hiện tại...

- Tiểu cô nương, cô nghĩ mình nhảy xuống đó có thể gặp được người cần gặp ư? - Một người đàn ông ăn mặc hết như một tên cái bang đang đi về phía cô, ông ta nhìn xuống vực thẳm liền nhăn mặt lắc đầu. - Thật là biết chọn lựa.

- Ông là ai? - Ngọc Hân ngạc nhiên hỏi.

- Ta là ai? Ta là ai nhỉ? Ta cũng không biết... nhưng ta biết cô nương là ai... Cô nương, ta dám chắc cô mà nhảy xuống nơi này sẽ tàn phế đến già, không thoát được nơi này mà cả đời còn lại bán thân bất động tại

đây.

- Ông... ông biết tôi từ đâu đến ư? - Có chút hoảng sợ

Người đàn ông kia quay đầu đi, cười rất trêu người Ngọc Hân nhưng sau đó lại đưa tay về phía Ngọc Hân mà nói: "Ta đói bụng, đưa ta chút tiền ta sẽ nói cho người biết."

Ngọc Hân hơi nhếch môi, xem ra quả nhiên chính là một tên xin ăn thích lừa gạt người không hề biết điều gì. Chút nữa cô còn lo sợ ông ta biết được bí mật của cô, nói cứ như là biết hết mọi chuyện.

- Tôi còn ít tiền, cũng không dùng tới cho ông hết vậy. - Ngọc Hân lấy từ trong người tất cả số tiền còn lại mà nói.

Ông ta chỉ lấy một đồng trong sáu tiền liền nói: "Ta chỉ xin một cái bánh bao là đủ, còn cô nương hãy giữ lại sẽ có lúc dùng tới."

- Tôi nghĩ mình không có cơ hội dùng tới. - Ngọc Hân khẽ cười nói.

- Một khi cô chưa trả được nợ... cô sẽ không thể thoát khỏi nơi này. - Ông ta vừa đi vừa nói...

Ngọc Hân có chút tò mò quay lại về phía sau mà hỏi: "Nợ ư?"

- Là nợ ân tình, loại nợ khó trả nhất. - Ông ta nói vọng lại.

Nợ ân tình ư... là món nợ với Uy Phong sao? Là tình cảm anh dành cho cô nhưng cô lại có lỗi khiến anh đau đớn như vậy. Nợ ân tình - Là cô phải trả cho ai khi mà Uy Phong của cô đã mất đi...

- Nhưng... chẳng phải người đã mất rồi ư... - Cô vội nhìn về phía người đàn ông kia mà nói.

Bóng dáng người đàn ông kia đã biến mất không một chút vết tích, cô bối rối không biết có nên tin người đàn ông đó hay không... Nếu cô nhảy xuống vực thẳm này chẳng may đúng như lời ông ta nói, tàn phế hết đời ở lại nơi này... Không cô không muốn sống tàn phế như vậy...

- Đồng Lân. - Tiếng gọi to khiến cô giật mình, không ngờ trượt chân ngã về phía vực thẳm phía trước...

- Cẩn thận. - giọng nói vội vàng vang lên, bàn tay nắm lấy tay cô..

- Tứ vương gia. - Ngọc Hân một phen giật mình, khi định thần lại đã nằm trên người Triệu Tuấn Quốc, chính xác là bị ngã lên người hắn ta.

Triệu Tuấn Quốc vẫn luôn không thể quên giây phút mà anh nhìn thấy Đồng Lân bị Hán Thành làm cho bại lộ thân phận nữ nhi. Lúc đó là vì quá lo lắng cho Thanh Vân, lại gấp rút đưa Thanh Vân quay về Hoàng cung để Hoàng thượng bớt lo lắng, ngay sau đó liền rời khỏi Hoàng cung lấy lý do giải quyết tên cầu quan dám bắt giữ Thanh Vân nhưng thật ra chính là đi tìm Đồng Lân để hỏi cho ra lẽ, vì hà cớ gì lại giả nam nhân...

Lại nhớ đã lỡ lời xúc phạm cô gái đó, một mực khẳng định cho rằng Đồng Lân kia muốn làm Phò mã của vương triều mà lấy lòng công chúa. Không ngờ lại là nữ nhi, lúc đó vì sao lại không giải thích rõ ràng... chắc chắn là có mưu đồ đen tối trong việc này.

Không ngờ khi quay lại khách điểm thì gặp gia đình Đồng đại phu kia đang chuẩn bị lên đường quay về huyện Thái Hoà, khi anh mở lời hỏi về Đồng Lân thì Đồng Long nói rằng có lẽ cô ta đã quay về nơi thuộc về cô gái đó... và vô số điều trêu tượng khác khiến anh không thể hiểu đứa trẻ này đang muốn nói gì. Cuối cùng, anh cũng hiểu được câu cuối cùng là có lẽ người anh cần tìm đang đi vào trong rừng. Một nữ nhi đi vào rừng nguy hiểm thế nào, Tuấn Quốc nhanh chóng đuổi theo... không ngờ lại gặp tình cảnh cô ta xuống tự sát mà nhanh chóng ngăn cản.

- Tứ vương gia, người làm gì ở đây? - Ngọc Hân ngạc nhiên hỏi, nhanh chóng rời khỏi bờ vực sẵn chắn trên người hắn ta... quả nhiên là dân luyện võ có khác.

- Người quả thật là nữ nhi. - Triệu Tuấn Quốc cảm nhận được sự mềm mại trên người Ngọc Hân vì vừa rồi cô ngã nhào vào lòng anh.

- Vương gia, ngài đến đây để xác nhận điều đó ư?

- Nói cho ta biết, vì sao người phải giả nam nhân để tiếp cận công chúa... lần đó vì sao một nữ nhân như người lại bị bọn sát thủ truy bắt. - Triệu Tuấn Quốc tra hỏi.

Ngọc Hân giận đến nóng mắt, nếu hấn ta... hấn ta là Uy Vũ thật có lẽ cô đã đá vào chân hấn một phát thật mạnh để bớt ảo tưởng đi. Vì sao trong đầu hấn đều nghi ngờ người khác, mặt cô giống người xấu lắm ư...

- Tứ vương gia, tôi nói ngài nghe... khi bọn chúng truy sát tôi tôi có kêu ngài giúp tôi ư... tôi còn không biết ngài đang có mặt ở đó. Tôi làm việc ở Mộng Thu lâu, tôi có bảo huynh muội hai người vào đó tìm kiếm nữ ư? Là hai người tự mình tìm đến nơi ăn chơi đó... Khi tôi gặp hai người, tôi có cầu xin hai người cho tôi theo sao? Vẫn là Thanh Vân công chúa khẳng khái đòi mua. - Ngọc Hân chỉ muốn xả hết tức giận luông giữ trong lòng với tên Triệu Tuấn Quốc này, hấn ta quá phách lối. - Chỉ có một điều tôi thừa nhận, là tôi đã nhờ công chúa giúp gia đình Đồng đại phu rửa oan tội trạng... còn ngoài ra, là ngài đã nghĩ quá xa xôi.

Tuấn Quốc nghe những lời Đồng Lân kia nói cũng có phần hợp lý, và từ khi gặp gỡ đến tận bây giờ cô gái không hề có chút nguy hiểm nào, lại còn giúp anh tìm được Thanh Vân. Chỉ là cái tên tiểu tử khiến Thanh Vân bị bắt đã trốn mất khi huyện đường náo loạn.

- Nếu không còn gì để nói, xin cáo từ. - Ngọc Hân quay lưng bước đi.

- Khoan đã. - Tuấn Quốc kéo tay Ngọc Hân lại.

Cô nhìn thấy bàn tay hấn đang nắm lấy tay mình, chẳng phải cái thời này chính là nam nữ thụ thụ bất thân ư...

- Thất lễ. - Tuấn Quốc vội buông ra, phút mà Đồng Lân quay đi hấn vẫn bị u mê mà nghĩ rằng cô ta là nam nhân.

- Vương gia, ngài cần hỏi điều gì nữa ư?

- Tên tiểu tử lần đó vu cáo cho Thanh Vân là trộm cướp khiến công chúa bị hành hạ là kẻ nào, nghe cách nói chuyện giữa cô và hấn ta... xem ra hai người có quen biết.

Ngọc Hân có thoáng bối rối, phạm phải tội này xem ra cả gia đình Hán Thành bị Hoàng thượng xử tử mất... Dù sao trước kia hấn ta cũng từng cứu giúp cô, lại nói dù sao hấn cũng mang gương mặt thư sinh của Thanh Duy... không nhân tâm đến mức để Hán Thành bị xử tội.

- Chỉ vô tình gặp gỡ vài lần, không quen khôn biết. - Cô đáp.

- Nếu gặp lại chắc chắn nhận ra. - Tuấn Quốc nói. - Cô phải đi theo tôi, truy bắt tên tiểu tử đó. - Tuấn Quốc đáp.

Bị Tuấn Quốc bắt đi vì cái lí do hết sức hoang đường, là phải làm nhân chứng tìm người về cho anh ta. Cô còn muốn che giấu giúp Hán Thành, không lẽ cả đời phải đi theo tên Tứ vương gia hách dịch này... đời cô thảm hại rồi đây.

- Vì sao người lại giả nam trang? - Tuấn Quốc vừa đi vừa hỏi.

- Vì tôi thích. - Cô đáp.

- Người là người đầu tiên dám trả lời như vậy với ta? - Tuấn Quốc nhếch môi cười.

- Con người cũng chỉ có một cái mạng, cùng lắm là ngài lấy mạng tôi. - Cô đứng đưng.

Triệu Tuấn Quốc thật ra chỉ vì có chút lo lắng cô gái này sẽ nghĩ quẩn mà tự sát, đành kiếm cớ để đi cùng cô ta... nghe câu nói sâu bi của cô anh càng cảm thấy không ổn, cô gái này có lẽ chỉ cần tách ra là lại đi đến bờ sông mà trầm mình.

- Đến khi nào chưa tìm ra được tên tiểu tử kia, người không được phép tự sát, hiểu chưa hả? - Triệu Tuấn Quốc uy hiếp.

- Ngài nghĩ tôi tự sát ư? - Ngọc Hân nhú mày. - Chẳng phải lúc này là do ngài làm tôi giạt mình, một chút nữa là toi mạng.

Cái cách nói vô tư của Ngọc Hân khiến Tuấn Quốc có chút an tâm, nhưng vẫn đề phòng cô ta đang giả vờ như vậy... Anh quyết định vẫn để cô ta bên cạnh... Nhưng mà khoan đã, vì sao anh lại quan tâm đến cô gái dân gian này... cô ta sống hay chết cũng đâu hề liên quan đến Tứ vương gia này... Càng nhìn bước chân Ngọc Hân đi phía trước, Triệu Tuấn Quốc càng tự thẩm vấn bản thân, vì sao ánh mắt cứ dõi theo.

- Người không phải người nhà họ Đồng, vì sao phải liều mình giúp bọn họ? - Triệu Tuấn Quốc vừa đi vừa nói, anh đã điều tra kỹ càng dòng họ Đồng kia không hề có người nào tên gọi Đồng Lâm.

- Ngài biết rồi ư. - Ngọc Hân khẽ cười. - Vì họ là những con người vô cùng lương thiện, Đồng Lâm và gia đình cậu bé chính là ân nhân của tôi.

- Có nghĩa khí. - Tuấn Quốc nói. - Người tên họ là gì?

- Tứ vương gia, ngài cứ gọi tôi là Đồng Lâm... xem tôi như là một tên tiểu tử mà ngài dè chừng không cho tiếp cận công chúa. - Ngọc Hân khẽ cười. - Bây giờ thì ngài an tâm rồi chứ, công chúa của ngài đã được an toàn.

Triệu Tuấn Quốc bật cười nhẹ...trên vai công một cô gái nhỏ bé mặc bộ trang phục nam nhi ra khỏi cánh rừng.

Bọn họ ra khỏi khu rừng thì trời đã nhá nhem tối,ở phía cuối chân trời những ánh hoàng hôn đỏ rực xen qua từng khe núi chen nhau chiếu sáng... thời gian của nó còn quá ngắn ngủi, nhưng nó vẫn cố gắng dù chỉ còn một tia hy vọng cuối cùng.

- Đi thôi. - Triệu Tuấn Quốc quay đầu bước đi, trên vai vẫn công theo Ngọc Hân.

- Ngài đưa tôi đi đâu, vương gia.

- Về hoàng cung.

- Chẳng phải ngài từng nói sẽ rất nguy hiểm sao?

- Người là nữ nhân, còn gì nguy hiểm nữa chứ. - Tuấn Quốc khẽ cười...

Ngọc Hân không hiểu lắm câu nói từ trong cửa miệng của Tuấn Quốc nhưng hiện tại chân cô bị đau không di chuyển được, phó mặc cho hắn muốn đưa đi đâu thì đưa vậy.

Từ ngài Hoàng thái hậu lên chùa tu hành, chốn Hoàng cung bỗng dưng yên bình tĩnh lặng. Vì Hoàng đế vừa lên ngôi vẫn chưa lập hoàng hậu cũng như các phi tần nên chốn hậu cung yên bình lạ thường... các quan văn võ đua nhau giới thiệu con gái mình cho Hoàng thượng nhưng đều bị phớt lờ. Chính vì chuyện này, vào các buổi lên triều Tuấn Phong đều bị các chư hầu mong mỏi lập Hậu để cai quản Hậu cung.

- Hoàng thượng, có Nhị vương phi cầu kiến. - Tiểu Lôi Tử từ bên ngoài truyền vào.

Triệu Tuấn Phong có đôi chút kinh ngạc. Từ ngày Thái tử mất do bạo bệnh, đã rất lâu không nhìn thấy Tuyết Sương... không ngờ hôm nay lại đến tìm anh.

- Cho vào.

Từ bên ngoài, bóng dáng một vương phi vô cùng xinh đẹp kiều sa, ánh mắt hút hồn người đối diện cùng những mảnh vải lụa thượng hạng còn tăng lên sự quyến rũ. Trên cơ thể là mùi hương nhẹ nhàng thanh khiết, bỏ môi cong lên đầy sự trẻ trung.

- Tuyết Sương tham kiến Hoàng thượng.

- Từ ngài Hoàng huynh không may qua đời, đã rất lâu không gặp Hoàng tỷ... chẳng hay Hoàng tỷ đến tìm Trẫm có việc gì?

- Tuyết Sương có việc riêng muốn thỉnh cầu Hoàng thượng. - Cô gái nhìn qua Tiểu Lộ tử.

- Các người lui ra hết cho Trẫm. - Tuấn Phong nói.

Đợi các nô tì và tiểu thái giám lui ra ngoài hết, trong thư phòng chỉ còn một mình Tuấn Phong và Tuyết Sương. Tuấn Phong hiện tại đang đợi điều mà cô gái này muốn nói với anh sau cái ngày cô đồng ý làm Thái tử phi... thay vì một Hoàng phi bên cạnh anh.

- Mọi người đã lui ra, Hoàng tử... người muốn nói điều gì với Trẫm.

Tuyết Sương đưa đôi mắt long lanh như ngọc bích nhìn về phía Tuấn Phong, bàn tay khẽ đưa lên gương mặt anh mà khẽ nói:” Tuấn Phong... huynh vẫn còn trách muội ư?”

- Ta nào dám trách Hoàng tử. - Anh quay mặt đi. - Hoàng tử nên nhớ, tử là người của Hoàng ca ta...

- Tuấn Phong... ngày xưa Võ hoàng hậu từng làm thê thiếp của Đường Thái Tông, sau khi ông ấy băng hà... lại đường đường chính chính là hoàng hậu bên cạnh Đường Cao Tông.

- Hoàng tử, người đang nói điều gì? - Triệu Tuấn Phong liền nói. - Chẳng lẽ Hoàng tử muốn lấy cả thiên hạ trong tay Trẫm ư?

Tuyết Sương hoảng hốt quỳ xuống dưới chân Tuấn Phong, nước mắt bắt đầu lấm tấm rơi.. đưa đôi mắt đỏ mọng nước mà đáp:” Tuấn Phong, muội nào đâu có ý đó... năm đó vì cha muội ép hôn và được Tiên hoàng ban hôn, muội nào có thể cãi lời...Những ngày tháng bên cạnh Thái tử là những ngày cực hình với muội... Huynh nào có biết Thái tử không hề yêu thương muội, xem muội như kẻ thù không màn nhìn đến. Tuấn Phong, khi biết huynh lên ngôi vàng muội đã rất vui mừng cho huynh... vì muội biết huynh vẫn còn rất yêu muội nên đến thời khắc này huynh vẫn chưa hề lập Hoàng hậu.”

- Tuyết Sương, Hoàng tử đừng quá kích động mà hãy giữ tôn nghiêm của mình. - Triệu Tuấn Phong quay mặt vào trong mà nói. - Trẫm rất bận rộn, mời Hoàng tử hồi cung.

Từ phía sau, Tuyết Sương chạy đến ôm chặt lấy Tuấn Phong, toàn thân ép sát vào người anh mà nói:” Huynh không nhớ muội sao, Phong ca.”

Tuấn Phong bối rối vài giây...

- Hoàng Thượng, Tứ vương gia cầu kiến. - Tiểu Lộ Tử bên ngoài la lớn.

Triệu Tuấn Quốc vì đang vội công trên vai Ngọc Hân nên không đợi Tiểu Lộ Tử mở cửa mà đẩy cửa đi vào mặc cho tiểu thái giám có ngăn cản, anh cũng muốn biết Hoàng ca giấu mỹ nhân nào bên trong mà tỏ ra bí mật như vậy.

Cả Tuấn Quốc và Ngọc Hân đều đưa mắt nhìn về phía hai người bọn họ, một cô gái vô cùng xinh đẹp đang từ phía sau ôm lấy Tuấn Phong... và Tuấn Phong xem ra cũng không hề có thái độ từ chối.

Nhìn thấy Tuấn Quốc bước vào nên Tuấn Phong nhanh chóng buông Tuyết Sương ra... ánh mắt chạm phải ánh mắt của Đồng Lân đang nhìn mình... vì sao anh nhìn thấy trong anh mắt tên tiểu tử kia như chực khóc và đầy nét bi thương...

34. Chương 34: Giữ Bên Cạnh

Ánh trăng soi sáng in bóng dáng sầu tư của người đàn ông trị vì thiên hạ, ánh mắt kia mang một nỗi buồn ảm đạm khó phán đoán. Đường nét trên gương mặt của vị Hoàng đế trẻ tuổi tài ba đang đứng bên ngoài Ngự hoa viên... phía sau anh chỉ có một tên tiểu thái giám trung thành không dám ngược mắt cao nhìn về phía Hoàng thượng. Nỗi sầu của đế vương, biết tỏ cùng ai...

- Tuấn Quốc tham kiến Hoàng thượng.

Triệu Tuấn Phong quay đầu lại phía sau, nhìn thấy Tứ đệ của anh đang cúi đầu phía sau lưng anh. Anh biết vì sao Tứ đệ lại đến cầu kiến anh trong lúc này.

- Tiểu Lôi Tử, cho người lui. - Triệu Tuấn Phong ra lệnh.

Tiểu Lôi Tử nhanh chóng cúi đầu chào Hoàng thượng và vị Vương gia sau đó lập tức lui đi, để lại không gian thanh vắng cho hai huynh đệ tình thân.

- Hoàng đệ, đệ nói đi. - Tuấn Phong ngồi trên chiếc ghế trong ngự hoa viên, ánh mắt vẫn nhìn lên ánh trăng đêm.

- Hoàng thượng, chuyện của Tuyết Sương... - Triệu Tuấn Quốc không biết phải mở lời như thế nào, trong lòng thật chất không hề muốn Hoàng ca phạm phải sai lầm trước mắt.

Triệu Tuấn Phong đưa tách trà lên môi, không nhìn Tuấn Quốc khẽ đáp:” Tuấn Quốc, đệ nhìn thấy ánh trăng đêm nay thật sáng phải không, nó đã soi sáng tâm tư của trẫm thật sao... đệ có thể nhìn thấy tâm tư của trẫm.”

- Hoàng thượng, Tuấn Quốc liệu thân muốn ngăn chặn ý nghĩ của người. - Tuấn Quốc quỳ gối, trong lòng vô cùng bất an.

- Trẫm hiểu đệ đang nghĩ điều gì. - Triệu Tuấn Phong lắc đầu. - Triệu quốc ta trải qua bao nhiêu cuộc chinh chiến thù trong giặc ngoài để giữ vững bờ cõi... nay đâu thể vì một bóng dáng giai nhân khiến triều đình lục đục. Tuyết Sương muội ấy nuôi quá nhiều tham vọng, mãi mãi không thể làm một mẫu nghi.

- Tuấn Quốc đội ơn Hoàng thượng, nguyện trung thành với người để giữ vững Triệu quốc. - Tuấn Quốc nghe Hoàng ca nói vậy, trong lòng cũng đã vơi bớt phần nào.. ngày xưa chính anh là người chứng kiến câu chuyện tình đẹp như thơ của Tuấn Phong và Tuyết Sương kia...

- Nhưng Tuấn Quốc đệ thật to gan, cả gan đưa người ngoài vào Hoàng cung này. - Tuấn Phong nhớ đến ánh mắt của Đồng Lâm khi nhìn anh, cái ánh mắt đó chứa đầy sự bi thương buồn bã.

- Hoàng thượng, chẳng phải người nói tìm kẻ đã ức hiếp Lục muội sao? Đồng Lâm chính là người nhận diện được tên đó. - Tuấn Quốc bao biện.

- Tên tiểu tử yếu đuối đó, hắn ta làm sao mà đệ phải công hấn trên lưng như vậy? - Tuấn Phong bật cười, nhớ tới việc Đồng Lâm chỉ một đêm uống rượu đã ngã bệnh.

- Chỉ là một tên tiểu tốt đã khiến Hoàng thượng nhọc tâm, trời khuya sương xuống mong người quay về cung bảo vệ long thể.

Triệu Tuấn Phong cũng không tò mò nhiều về Đồng Lâm, cứ giao lại hấn cho Tuấn Quốc điều tra về người đã ức hiếp Lục công chúa được Hoàng thượng vô cùng cưng chiều.

Thật tâm Triệu Tuấn Quốc vẫn chưa biết phải giải quyết chuyện của Đồng Lâm ra sao. Chỉ lo lắng cô gái đó lại nghĩ đến chuyện tìm đến cái chết, nhưng để lại Hoàng cung này mãi mãi giữ bên cạnh cũng không phải là cách tốt. Nhưng...

- Giữ lại bên cạnh mãi mãi ư??? Triệu Tuấn Quốc... người đang nghĩ đến điều gì chứ? - Tuấn Quốc vừa đi vừa lắc đầu, trong lòng cảm thấy chuyện này thật hoang đường.

Ngọc Hân ngồi trong phủ Vương gia nhưng gương mặt thất thần, cơm canh dọn sẵn trên bàn nhưng vẫn không đụng dũa. Vì chuyện ở Hoàng cung của Hoàng thượng, người phụ nữ ôm từ phía sau Triệu Tuấn Phong kia là cô gái mang dung nhan tuyệt sắc giai nhân của “ Minh Minh” người mà Uy Phong rất yêu thương khi cô ta còn sống.

Vì sao mọi việc lại như vậy, tại sao đó không phải là một cô gái xa lạ nào khác... hoặc là một cô ca sĩ người mẫu nào mà cô biết ở hiện đại mà lại chính là cô gái có gương mặt của Minh Minh. Nếu như Triệu Tuấn Phong chính là Uy Phong, chẳng phải chưa bắt đầu cô đã thua thảm hại vì “Minh Minh” kia chính là người anh từng yêu sâu đậm.

- Nghe đám cung nữ nói, người không ăn cơm tối. - Triệu Tuấn Quốc bước vào phòng của Đồng Lâm.

Ngọc Hân đang thả hồn trên mây, suy nghĩ về việc vừa xảy ra mà không nhìn thấy Tuấn Quốc bước vào, chỉ khi nghe giọng nói mới hoàn hồn nhìn về phía Tuấn Quốc.

- Tứ vương gia, ngài tìm tôi?

- Ta hỏi người không ăn cơm tối?

- Tôi không đói. - Cô đáp.

Triệu Tuấn Quốc ra về không hài lòng. Anh đi đến lại gần Ngọc Hân hơn... cô đưa mắt kinh ngạc nhìn anh, vì sao lại tiến gần về phía cô như vậy chứ... Cô hơi né người ra phía xa Tuấn Quốc, hẳn ta đưa ánh mắt nhìn sâu vào đôi mắt cô khiến Ngọc Hân có chút bối rối.

- Cởi ra. - Tuấn Quốc nói.

- Cởi... - Cô tròn mắt nhìn Tuấn Quốc... tên này bắt đầu lộ bản tính biến thái hết như ở hiện đại sao?

- Đúng vậy, mau cởi ra. - Tuấn Quốc dừng dừng nói.

- Tứ vương gia... ngài... ngài muốn làm gì chứ. - Cô cố gắng hết sức ngã người hết sức tránh né ánh mắt của Tuấn Quốc.

- Cởi vớ chân của người ra. Chẳng lẽ người muốn bốn vương phải cởi vớ chân cho người. - Triệu Tuấn Quốc nói.

Ngọc Hân thở phào nhẹ nhõm, nhớ lại đôi chân của mình mới cảm thấy đau nhói... đúng là tâm trí của cô bay đi đâu không còn cảm giác gì, nhưng hiện tại cô có cảm giác nó đang sưng to và không thể nhấc đi.

Chính tay Tuấn Quốc bó thuốc trên chân của cô, đôi chân trắng nõn nhỏ bé kia khiến Tuấn Quốc cảm thấy thú vị, là lần đầu tiên chính thân vương tử hạ mình chăm sóc một tiểu cô nương không danh không phận.

- Đa tạ Tứ vương gia đã băng bó vết thương cho tôi. - Ngọc Hân nói.

- Đồng Lâm, người chính là một cô gái kì lạ... kì lạ khiến người khác phải tò mò thắc mắc.

- Tôi kì lạ ư?

- Một thường dân như người khi xưng hô với bậc Vương gia như ta phải tự xưng là thảo dân, còn người dám xưng tôi một cách vô phép.

Ngọc Hân hơi bùm miệng mình lại, đây là bị Vương gia bắt bẻ sao... Đúng là cô không hiểu về cách cái xưng hô ở thời này thật... nhưng trước giờ đều xưng tôi dù với Tuấn Quốc hay Hoàng thượng kia.

- Thảo dân... thảo dân... thảo... - Cô ấp úng.

- Thật chướng tai. - Tuấn Quốc lắc đầu, nghe cô nương này xưng tôi, nay lại xưng thảo dân cảm thấy không quen tai. - Ta cho phép cô người trước mặt ta, được phép xưng “tôi” và chỉ một mình ta mà thôi.

Ngọc Hân gật đầu, khi còn chưa hiểu hết ý nghĩa thâm sâu trong câu nói của Tuấn Quốc.

Một đêm trăng sáng trôi qua trong bộn bề suy nghĩ, cả cô, Tuấn Phong và Tuấn Quốc đều trôi theo những suy nghĩ của riêng mình. Chỉ có một mình cô Thanh Vân công chúa kia là vô cùng háo hức, đợi tới trời chớm sáng đã rời phủ công chúa mà chạy đến phủ Tứ vương gia xông vào không thông báo không có chút phép tắc.

- Đồng Lâm, Đồng Lâm... Đồng Lâm ở đâu rồi. - Thanh Vân nhanh chóng tìm kiếm.

- Muội dám chạy đến phủ vương gia gây rối loạn, Tứ ca đây sẽ phạt muội thật nặng. - Tuấn Quốc nghe tiếng ồn ào liền đoán chắc chỉ có cô Lục công chúa mới có gan đó.

- Tứ ca, huynh đưa Đồng Lâm của muội đi đâu rồi. - Lục công chúa nhõng nhẽo. - Có phải huynh thấy người ta là nữ nhân xinh đẹp muốn giấu làm của riêng.

Chỉ là một câu nói đùa của Thanh Vân cũng khiến Tuấn Quốc giật mình, không dám chối rằng trong anh từng bất chợt có suy nghĩ đó.

- Công chúa, mới sáng đã nghe tiếng của người rồi. - Ngọc Hân trong trang phục nam nhân bước ra nhìn Thanh Vân mỉm cười. - Đồng Lâm tham kiến công chúa.

Tuấn Quốc cho các cung nữ lui ra hết để hai cô gái này tiện nói chuyện, làm nữ nhân thì có gì không tốt vì sao cô nương ta cứ một mực muốn cải nam trang mặc dù là ở phủ vương gia của anh.

- Đồng Lâm xin lỗi công chúa, vì không nhớ được kẻ đã khiến người phải chịu uất ức.

- Không phải lỗi của muội, ta thề khi nào tìm được tên chết tiệt đó sẽ phanh thây hắn làm trăm mảnh. - Thanh Vân tức giận nói. - Đồng Lâm, ta đến đón muội về phủ công chúa cùng ta... một mình ở nơi đó thật nhàm chán, ta muốn cả ngày nói chuyện cùng muội, muốn muội kể cho ta nghe những chuyện kì lạ về nơi muội từng sống.

- Không thể, huynh phải giữ Đồng cô nương ở lại phủ vương gia để tiện bề tìm ra kẻ đã hại muội. - Tuấn Quốc đáp. - Huynh không phải đón Đồng cô nương đến để chơi cùng muội.

Thanh Vân tất nhiên không hài lòng, mà chuyện gì không hài lòng ở Tứ ca đều tranh không lại mà chạy đến Hoàng huynh Tuấn Phong kia mà cầu xin... Nếu Hoàng thượng phê chuẩn, có mười Tứ ca cũng phải thua cô.

- Công chúa, là Tứ vương gia nói đúng. Muội không phải người trong Hoàng cung này nên sẽ rất khó khăn nếu họ phát hiện muội ở phủ của người...

- Hoàng thái hậu đã đi đến chùa tu hành không còn ai quan tâm đến phủ công chúa nữa cả... Tứ ca, khi nào huynh cần điều tra có thể cho người đến đưa muội ấy đi mà... Huynh hãy để muội đi ở cùng với muội.

Cuối cùng thì anh hùng cũng khó qua được ải của những lời ngọt ngào của tiểu muội đáng yêu... Thanh Vân thắng lợi đón Ngọc Hân về phủ công chúa cùng mình để lại một bóng dáng người cao cao uy dũng đang hướng mắt nhìn về một tên tiểu thái giám đang đi phía sau Thanh Vân công chúa.

Thanh Vân đưa Ngọc Hân đi một vòng một góc Hoàng cung, nơi này không biết bao nhiêu cung bao nhiêu phủ mà đếm cho hết, chỉ e không có công chúa dẫn đường sẽ lạc chứ chẳng đùa. Lại nói, các cung của các công chúa khác đều không rộng lớn và nguy nga như phủ Thanh Vân công chúa, quả nhiên là không hổ danh là đại công chúa được yêu chiều nhất, đã vậy Hoàng thượng vẫn chưa lập hậu, mọi tình cảm dành hết cho Lục công chúa.

- Thanh Tâm tham kiến Lục tỷ.- Một cô gái nhìn thấy Thanh Vân liền đến chào.

- Thanh Tâm muội muội quá đa lễ rồi. - Thanh Vân hơi cười nói. - Ta chỉ tiện đường đi ngang qua nơi này, muội không phiền lòng khi nhìn thấy Lục tỷ này chứ.

- Lục tỷ sao người lại nói vậy. - Thanh Tâm công chúa kia nhanh chóng cúi đầu nói.

- Chẳng phải trước kia muội từng bảo không thích nhìn thấy mặt ta, nên cấm ta không được phép bước chân qua nơi này sao. - Thanh Vân ra vẻ đánh đả.- Vậy nên vô tình bước qua nơi này, mạo phép xin muội xem như không hề thấy... -Nói xong liền nói tiếp. - Chúng ta đi tiếp.

Không nhìn qua Thanh Tâm công chúa kia đang rất tức giận, Thanh Vân bỏ đi trong sự hả hê. Nhớ trước kia cô không còn mẫu hậu luôn bị những huynh đệ, tỷ muội khác ức hiếp. Khi Thái tử quá cố được lập, Hoàng phi bạo bệnh qua đời càng khiến cô và Tuấn Phong Tuấn Quốc bị bọn chúng ra sức ức hiếp. Cũng may, Hoàng ca tài giỏi hơn người được sắc phong làm thái tử và kế vị phụ thân... Thanh Vân công chúa cô không còn sợ các người đó nữa.

- Trong hoàng cung này, tất cả mọi thứ đều không tốt... chỉ có Hoàng thượng và Tứ ca là tốt nhất... hiện tại là có muội nữa... Muội nên nhớ, khi chúng ta có quyền thế thì bọn chúng phục tùng, đến khi mất đi thì bọn chúng sẽ quay lại đâm đạp. Vì vậy, người giúp ta lúc ta khó khăn nhất chính là tri kỉ.

- Công chúa dạy rất phải. - Ngọc Hân khẽ đáp.

Rải bước đến một cung điện có vẻ đơn giản nhất tại Hoàng cung, nơi này cũng ít tỷ nữ và thái giám. Nó giống như một nơi không có người ở nhưng luôn được dọn dẹp, không gian lạnh lẽo khiến cô cũng có chút sợ sợ.

- Đây chính là phủ Thái tử đã quá cố... hiện tại chỉ còn Hoàng tẩu ở tại nơi này. - Thanh Vân nói. - Hoàng tẩu trước kia rất thân với bọn tỷ nhưng từ khi được Hoàng thượng ban hôn thì rất ít cơ hội gặp mặt.

Thanh Vân nói xong liền nhớ lại những kỉ niệm ngày xưa... thật đáng tiếc cho cuộc tình của Hoàng tẩu và Phong ca, khi đó cô còn bé không hiểu vì sao hai người họ bên nhau nhưng sau đó Tuyệt Sương lại làm Thái tử phi, còn Phong ca đã từng rất đau buồn.

- Hoàng tẩu, tỷ có trong đó không? - Thanh Vân gọi.

Từ bên trong, một người phụ nữ mang nét đẹp đầy quyến rũ với gương mặt bất ngờ mà bước ra ngoài, đã từ rất lâu nơi đây chẳng hề có một ai đến thăm... không ngờ hiện tại lại có người tìm cô.

- Thanh Vân, không ngờ muội đến tìm tỷ. - Tuyết Sương nhanh chóng ôm chầm Thanh Vân.

- Đã lâu không gặp, tỷ vẫn không hề thay đổi.

- Tỷ đã già rồi, muội càng lớn lại càng xinh đẹp. Ta nghe nói muội chuẩn bị xuất giá phải không? Thời gian trôi qua thật nhanh, nhớ năm đó muội còn là một đứa trẻ luôn chạy theo ta và Tuấn... Phong. - Chử Tuấn Phong kia Tuyết sương có chút ấp úng.

- Không sao, ở đây là người của muội. - Thanh Vân lắc đầu nói, gọi tên tộc của Hoàng Thượng chính là tội chết.

Ngọc Hân chính là đang ngờ ngàng nhìn Tuyết Sương kia, đó không phải là cô gái đã nhìn thấy trong thư phòng của Hoàng thượng mà từ phía sau ôm lấy Hoàng thượng sao? Cô ta theo lời mà Thanh Vân nói chính là chị dâu của Hoàng thượng kia, lại dám cả gan ôm anh ta như vậy... Ôi ôi... cô phải lục lại lịch sử nhớ xem có một người phụ nữ nào như cô ta hay không, nhưng thái độ của Triệu Tuấn Phong kia cũng thật kì lạ, không hề buông cô ta ra... xem ra tình cảm của họ rất sâu đậm.

Nhưng... họ yêu nhau thì liên quan gì đến cô chứ... Triệu Tuấn Phong cũng không phải Uy Phong, Tuyết Sương kia cũng nào phải Minh Minh. Cô tự đặt một câu hỏi, ví như khi Uy Phong và cô đang ở bên nhau thì Minh Minh quay về giống như một câu chuyện ngôn tình thường gặp... vậy cô là nữ chính hay cô gái Minh Minh kia là nữ chính.

- Đồng Lân, muội nghĩ gì mà thờ người ra như vậy?

- Công chúa, chỉ là vài việc càng nghĩ càng rối tung lên mà thôi...

- Nếu được, ta hy vọng sẽ giúp được muội.

- Công chúa, người có bao giờ yêu ai hay chưa?

- Yêu ư? - Thanh Vân bỗng trở nên mơ mộng. - Ta từng có cảm tình với một người, nhưng rất tiếc lại không thể... - Sau đó lắc đầu thất vọng.

- Là hắn ta dám chê bai người ư?

- Không phải!

- Hắn không xứng với người?

- Ta không quan trọng quyền lực, nếu yêu thì dù là một nông dân ta cũng nguyện ý theo người.

- Vậy lí do là gì?

- Vì hắn ta... là nữ nhi. - Nói rồi Thanh Vân bật cười lớn.

Ngọc Hân chưng hững... là cô đang bị Thanh Vân trêu chọc.

Hai người đang cười sáng khoái thì bên ngoài nô tài truyền vào có Hoàng thượng giá lâm... Thanh Vân nhanh chóng chỉnh chu lại y phục ngênh đón Hoàng thượng.

- Hoàng thượng cát tường. - Thanh Vân cúi chào

- Nô tài bái kiến Hoàng thượng. - Ngọc Hân quỳ xuống cùng bọn nô tài vì cô đang mặc y phục của thái giám.

- Trẫm miễn lễ, đứng lên đi. - Tuấn Phong bước đến về phía Thanh Vân mà nói. - Nghe nói Hoàng muội rất hay ra khỏi cung phải không?

Thanh Vân nhú mày, quả là có nhiều lần cô tự tiện ra ngoài lén lút không xin phép... chẳng lẽ Hoàng huynh phát hiện đến đây trách mắng... Dù được yêu thương nhưng Hoàng huynh là người khá nghiêm khắc, có tội là phải bị phạt.

- Hoàng thượng, Hoàng muội biết tội rồi... Muội hứa sẽ không ra ngoài khi không được người đồng ý nữa.
- Trẫm không phải có ý đó. - Tuấn Phong khẽ cười nói nhỏ. - Đây là bí mật của chúng ta... Ta, muội và Tuấn Quốc sẽ cùng nhau ra khỏi cung một chuyến... Ta vừa lên ngôi muốn biết dân tình sống ra sao... lại nói, trốn bọn quan thân cứ mãi nhắc nhở chuyện lập hậu sinh con nối dõi.
- Thì ra Hoàng thượng ham chơi. - Thanh Vân nói. - Nhưng Thanh Vân rất thích... khi nào chúng ta sẽ đi...
- Thanh Vân nhìn xung quanh. - Trừ Tiểu Đồng tử, các người còn lại ra ngoài hết cho ta.

Đợi mọi người ra ngoài, Tuấn Phong liền nhìn Thanh Vân mà đáp:” Ngay đêm nay.”

Từ khi lên ngôi, anh đều nhận được tấu chương quốc thái dân an từ các quan đại thần trong triều dâng lên. Nhưng chưa đến ba ngày vi hành, chứng kiến bao nhiêu cảnh lầm than cướp bóc rồi tham quan khắp nơi... Tuấn Phong quyết định vi hành để nắm tình hình trong tay, một vị vua tốt phải lấy phúc của dân làm trọng.

Xuất phát một cuộc hành trình đầy thú vị... Tất nhiên Thanh Vân mang theo cả Đồng Lân, tỷ muội tốt của cô. Nhưng sự xuất hiện của một người khác khiến Tuấn Quốc và Tuấn Phong đều kinh ngạc...

- Thanh Vân... vì sao cô ta ở đây. - Tuấn Quốc khoanh tay lại, ra vẻ không có chút hài lòng.
- Muội lại nghĩ là chúng ta đi chơi ư? - Tuấn Phong lắc đầu, nhưng nếu không mang Thanh Vân đi e là cả triều đình sẽ biết chuyện anh không ở trong cung.
- Muội thấy Tuyết Sương tỷ một mình ở cung Thiên Uyển rất buồn bã... Ngày xưa chẳng phải chúng ta rất thân thiết ư... dù gì thì muội cũng đã mời Tuyết Sương tỷ đến, không lẽ lại đưa tỷ ấy về.
- Không sao cả, nếu Hoàng thượng và Tứ vương gia không muốn... Tuyết Sương sẽ quay về cung Thiên Uyển.

Tuấn Phong thật sự không nỡ, nhìn thấy nét buồn trên bờ mi Tuyết Sương mà đi đến đỡ Tuyết Sương lên xe ngựa mà nói:” Dù sao cũng đã đến, đi thôi.”

Ngọc Hân khoanh tay đứng nhìn Tuấn Phong ân cần mà cảm thấy chướng tai gai mắt... Cái tên vua dâm loạn kia, cô ta là chị dâu nhà người đó.

35. Chương 35: Xưng Hô

Trong chuyến đi ra khỏi Hoàng cung bao gồm năm con người nam thanh nữ tú xuất cung. Bên trong chiếc xe ngựa là Tuấn Phong cùng tiểu muội Thanh Vân và Tuyết Sương. Bên ngoài là Tuấn Quốc đánh xe ngựa cùng ngồi với Ngọc Hân, vì thân phận hiện tại của Ngọc Hân vẫn là một nam nhân vì vậy phải nhường chỗ ngồi bên trong cho Hoàng thượng và các cô gái.

- Chẳng phải ta và Thanh Vân đều biết ngươi là nữ nhi, ngươi muốn che giấu ai nữa, là Hoàng thượng ư?
- Thật ra thì việc Hoàng thượng có biết hay không đều không quan trọng. - Cô nhìn về phía trước mà nói. - Vương gia, ngài cứ xem như là tôi không tồn tại trong mắt ngài... đừng bận tâm đến việc tôi mà nam nhân hay phận nữ nhi.

Tuấn Quốc hơi nhìn về phía cô, thật tâm anh không thể đoán được Đồng Lân kia vì sao phải hóa nam nhân. Chẳng phải là làm một cô nương, được bao bọc bởi một nam nhân chăm sóc là điều tốt hơn sao, vì sao cứ phải chạy nhảy khắp nơi gặp bao nhiêu nguy hiểm, lại còn muốn nhảy xuống vực sâu như vậy, Tuấn Quốc không thể nhìn ra cô gái trước mắt mình đang nghĩ gì, nhưng anh chắc chắn một điều cô gái đó, dù bí ẩn đến thế nào cũng không hề gây hại đến anh và Triệu quốc.

Xe ngựa rời Hoàng cung một cách an toàn vì Tứ vương gia thường xuyên ra vào nên lính canh cũng không kiểm tra nữa. Vậy là, năm con người họ bắt đầu một chuyến đi ra khỏi cung cấm kính cổng cao tường, ung dung tự tại bên ngoài.

Chiếc xe dừng lại trước một khách điểm mà trước kia Ngọc Hân từng ở lại, bọn họ quyết định sẽ ngủ lại ở nơi này một đêm để sáng hôm sau bắt đầu chuyến đi xa. Vị tiểu nhị nhìn thấy Ngọc Hân liền nhận ra người quen niềm nở chạy ra ngoài chào đón khách quý.

- Các vị đại gia, xin mời vào trong khách điểm chúng tôi.

- Cho chúng ta nằm phòng tốt nhất. - Tuấn Quốc nói.

- Ngày mai chính là cuộc thi tỷ võ chiêu thân của Trần Trần cô nương, con gái cưng của Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử. Các nam nhân khắp vùng nghe tin đều tập trung đến kinh thành chuẩn bị cho cuộc tỷ võ ngày mai. Vì vậy, đêm nay ở khách điểm chỉ còn đúng hai phòng trống... các vị đi nơi khác cũng không còn phòng nữa.

- Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử. - Triệu Tuấn Phong nhếch môi cười. - Chẳng phải lần trước có mang cô con gái tên Trần Trần kia nhắc tới để tiến cử vào vị trí Hoàng hậu. - Nói khê.

Sau một lúc bàn bạc kỹ càng, Triệu Tuấn Phong quyết định ở lại khách điểm này... ngày mai đến xem tỷ võ chiêu thân bên ngoài dân gian ra sao... lại nói muốn xem dung nhan Trần Trần cô nương kia ra sao mà khắp nam nhân mọi nơi đổ về kinh thành ứng thí.

- Bọn ta sẽ thuê hai phòng. - Tuấn Phong nói với tiểu nhị. - Mau đi chuẩn bị.

Đợi tên tiểu nhị nhanh chóng chạy đi thì anh quay sang nhìn bốn người còn lại đang đợi quyết định của Tuấn Phong anh.

- Ta, Tuấn Quốc và Đồng Lâm sẽ ngủ một phòng, còn Thanh Vân và Tuyết Sương sẽ ngủ cùng nhau. Ngày mai xong cuộc tỷ võ kia, có lẽ sẽ có phòng trống. - Triệu Tuấn Phong nói.

- Không được. - Thanh Vân và Tuấn Quốc đều hô to lên.

Triệu Tuấn Phong nhú mày, biểu muội và biểu đệ vì sao lại khẩn trương như vậy...

- Hoàng huynh, Đồng Lâm... không thể ở cùng phòng với huynh được. - Tuấn Quốc đáp.

- Từ khi bước ra khỏi hoàng cung, ta đã không còn là Hoàng thượng nữa mà là đại ca của đệ và Thanh Vân. Đồng Lâm đi theo chúng ta xem như là một hảo huynh đệ, vì sao đệ lại chê bai thân phận của hắn như vậy, điều đó là không tốt. - Tuấn Phong liền đáp. - Trước kia cũng từng ngủ cùng một phòng, không có gì là xa lạ.

Ngọc Hân ngượng chín cả mặt, lần trước là ở cùng Tuấn Phong vì anh ta không hề hay biết cô là nữ nhi nhưng lần này còn có cả Tuấn Quốc... người đó biết rõ cô như vậy. Một nữ nhân ở cùng hai nam nhân cả một đêm, làm sao còn mặt mũi nào.

- Người... đã từng ở cùng Hoàng huynh ta. - Tuấn Quốc nhìn Đồng Lâm mà hỏi.

Cô khê gật đầu, không dám nhìn Tuấn Quốc vì sợ hắn ta lại nghĩ cô dùng chiêu trò mà câu dẫn Hoàng huynh hắn, cái tên này chỉ biết nghĩ xấu cho cô mà thôi.

- Các vị, phòng đã chuẩn bị sẵn sàng... xin mời các vị vào trong nghỉ ngơi. - Tiểu Nhị nhanh chóng chạy ra ngoài mời vào.

Thanh Vân để Tuấn Phong và Tuyết Sương đi vào bên trong trước mà kéo Đồng Lâm và Tuấn Quốc về phía sau... chuyện lần này thật không biết giải thích với Hoàng huynh thế nào về vấn đề của Đồng Lâm.

- Hay chúng ta nói với Phong ca, Đồng Lâm là nữ nhi. - Thanh Vân nói.

- Huynh cũng nghĩ như vậy!

- Vương gia, Tỷ tỷ... hai người đừng quá bận tâm đến việc của Đồng Lâm, Phong ca trước nay đều xem Đồng Lâm là nam nhân... hãy để người xem muội là một nam nhân, nếu nói muội là nữ nhân thì càng khiến mọi việc trở nên rắc rối hơn.

- Muội ấy nói đúng, không khéo Hoàng huynh xử tội Đồng Lâm vì dám qua mặt thiên tử. - Thanh Vân hơi e sợ.

- Nhưng... đi cùng nhau một thời gian, thế nào cũng phát hiện. - Tuấn Quốc nhìn Đồng Lâm mà đáp. - Hơn nữa, nữ nhân chưa xuất giá lại ở chung với hai nam nhân khác, người không thấy xấu hổ ư.

- Phong ca xem tôi là nam nhân, tôi cũng nói xin Vương gia xem tôi là nam nhân... vậy còn điều gì phải xấu hổ. - Ngọc Hân nói lại, cô ghét cái tên Vương gia hách dịch này.

Nói xong, Ngọc Hân quay đầu bỏ đi vào bên trong... càng nghĩ đến càng tức giận với cái tên Triệu Tuấn Quốc kia, ở cùng phòng với hần mới là nguy hiểm đó, còn với Tuấn Phong là cô cực kì tin tưởng... có lẽ là vì Tuấn Quốc mang gương mặt của Uy Vũ, còn Tuấn Phong mang gương mặt của Uy Phong.

Tuấn Quốc nhìn về phía Đồng Lân kia đi mà tức giận, cô nương ta chính là loại nữ nhân nào... biết đêm nay sẽ phải ở với cả hai nam nhân đều không một chút lo sợ và xấu hổ... thật là tức chết anh.

- Tứ ca, huynh nói Đồng Lân như vậy thật quá đáng, có lẽ muội ấy có lí do nào đó nên không thể để lộ ra phận nữ nhi... - Thanh Vân cũng không vui mà bước vào phòng của mình và Tuyết Sương.

Ngọc Hân bước vào bên trong thì vô tình nhìn thấy Tuấn Phong đang thay trang phục liền tròn mắt đỏ mặt mà quay đi, miệng ấp úng run run:” Phong ca... tôi... tôi.. xin lỗi... tôi... không... cố... tình... “

- Người có phải là nam nhân không hả? - Tuấn Phong nói.

Ngọc Hân giật nảy mình, chẳng lẽ cô đã bị bại lộ hoàn toàn...

- Thấy thân hình của ta, lại quay mặt ngượng ngùng như nữ nhi. - Tuấn Phong nói tiếp.

Cô thở phào nhẹ nhõm... đúng là nếu cô chính là nam nhân thì hành động này xem ra rất dị thường. Cô lấy hết cam đảm mà quay lại, thật may mắn là Triệu Tuấn Phong kia đã thay đổi xong y phục trên người.

- Là vì... thảo dân nghĩ mình không được phép nhìn thấy cơ thể vàng ngọc của Hoàng thượng.

- Ta đã nói rồi, không được phép gọi ta là Hoàng thượng nữa. - Tuấn Phong đi về phía Ngọc Hân mà nói. - Còn người, mau thay y phục nhanh đi.

- Tôi... tôi... có thói quen không thể thay y phục trước mặt người khác. - Cô nói rồi nhanh chóng mang y phục ra ngoài. Ngờ đâu đi đến cửa lại nhìn thấy Tuấn Quốc bước vào liền khựng người lại.

Tuấn Quốc quan sát Đồng Lân hai bờ má đỏ ửng, còn Hoàng ca đã thay đổi trang phục đang ngồi uống trà trên bàn...

- Khuya rồi, người còn muốn đi đâu? - Tuấn Quốc hỏi.

- Vương gia, tôi muốn đi thay đổi xiêm y.

- Chẳng phải ở đây chỉ toàn nam nhân thôi sao, người thay trong phòng này thì có gì bất tiện ư?

- Nhưng... nhưng... - Ngọc Hân nhìn Tuấn Quốc bằng đôi mắt căm hờn, đúng là tên Vương gia đáng chết... biết thừa lí do vẫn còn làm khó cô.

- Đồng Lân nói rằng có thói quen không thể thay đổi y phục trước mặt người khác. - Triệu Tuấn Phong nói.

- Để hần đi đi, đêm khuya rồi, chúng ta còn phải nghỉ ngơi.

- Phong ca, tôi đi nhanh rồi sẽ quay lại ngay... - Ngọc Hân đáp.

Lệnh vua đúng là lệnh trời, Tuấn Quốc vì vậy nên nhường đường cho Ngọc Hân bước ra ngoài mà chạy đến nhà tắm mà thay đổi trang phục đầy bụi bẩn trên người mình. Cảm thấy trên người như trút bỏ được bao nhiêu bụi bẩn, cô bước ra ngoài với tinh thần đã bớt căng thẳng hơn đôi chút. Nhưng không ngờ bên ngoài, Triệu Tuấn Quốc đứng đợi cô tự khi nào, cô nhìn về phía Tuấn Quốc cũng đang đưa mắt nhìn cô.

- Vương gia, ngài cần vào nhà tắm ư? - Cô hỏi.

Tuấn Quốc càng nghe càng lấy làm tức giận hơn, cô nương kì lạ này xem ra rất thích chọc tức anh.

- Đồng Lân, ta là đang đứng đợi người.

- Đêm hôm thanh vắng, vương gia lại cần tìm tôi có việc gì sao?

- Ta hỏi người, vì sao lại gọi Hoàng thượng là Phong ca rất thuận tại, còn ta... người một câu cũng vương gia, hai câu cũng vương gia?

Ngọc Hân hơi bất ngờ, chuyện này cũng phải hỏi cô ư... Vì Hoàng thượng đã ra lệnh phải gọi là Phong ca thì làm sao cô dám cãi lời, còn hấn ta trước nay đều gọi là vương gia, vậy lý do gì lại tức giận với cô chứ.

- Tôi không hiểu ý ngài. - Ngọc Hân lắc đầu. - Vương gia, ngài muốn tôi gọi ngài là gì cứ ra lệnh... tôi sẽ không dám làm sai lời... Là gì nhỉ, Quốc ca ư... - Nói xong Ngọc Hân liền bụm miệng cười, Quốc ca nghe giống như bài hát mà mỗi thứ hai hàng tuần cô đều nghe... thật ngộ nghĩnh.

- Người cười điều gì chứ. - Triệu Tuấn Quốc nhìn thấy Ngọc Hân bật cười tuy có chút tức giận nhưng lại không khỏi cảm giác nao lòng, nụ cười đó thật trong sáng.

- Vương gia... người muốn tôi gọi người là gì...

- Người là tỷ muội với Thanh Vân, muội ấy gọi ta là Tứ ca... vậy người hãy gọi ta là Tứ ca giống như muội ấy.

- Được, tôi sẽ gọi ngài là Tứ ca. - Ngọc Hân đã bật cười. - Tứ ca, về phòng nghỉ ngơi thôi... một ngày thật mệt mỏi.

Ngọc Hân đi phía trước, Tuấn Quốc theo sau...Bất ngờ, anh gọi tên cô...

- Đồng Lân.

Ngọc Hân quay đầu lại...

- Từ nay, ta không cho phép người cười như lúc này trước mặt bất cứ nam nhân nào. - Triệu Tuấn Quốc nói.

Cô tất nhiên là không hiểu thâm ý của vị vương gia kia, vì trong lòng luôn cảm thấy Triệu Tuấn Quốc là kẻ xấu xa áp đặt cho cô mọi thứ. Nay cả nụ cười của cô, cũng bị hấn ta quản chế... thật là tức chết cô mà.

Trong căn phòng của hai cô gái Thanh Vân và Tuyết Sương kia, bọn họ từ bé đã quen biết nhau nên Thanh Vân cũng rất yêu quý Tuyết Sương. Chuyện tình cảm của họ cô cũng rất ủng hộ, Tuyết Sương từng giải thích vì bị cha ép hôn với Thái tử nên cô cũng rất xót xa cho duyên tình kia mà không còn trách Tuyết Sương nữa.

- Tuyết Sương tỷ, trước kia khi tỷ xuất thân với Thái tử ca ca muội đã rất giận tỷ... Nhưng sau đó muội thất thương tỷ, thương cả Phong ca.

- Đa tạ muội đã hiểu cho nỗi niềm của tỷ... Phong ca, có lẽ vẫn còn rất hận tỷ.

- Phong ca có lẽ cũng hiểu cho tình thế của tỷ.

- Còn yêu là còn hận, tỷ chỉ mong Phong ca cứ hận tỷ mãi mãi... còn hơn là quên mất Tuyết Sương.

- Tỷ... - Thanh Vân ngạc nhiên. - Tỷ còn yêu Phong ca ư?

Tuyết Sương lau đi giọt nước mắt trên bờ mi chực rơi... khẽ đáp:” Yêu... tỷ làm sao có thể chứ!”

Thanh Vân cũng khá buồn, quả thật cô đã từng rất hâm mộ chuyện tình cảm tốt đẹp này, cô từng ước mơ rằng cô sẽ gặp một người giống như Phong ca, võ nghệ cao cường uyên bác kinh thư... nếu thật sự cô gặp một người như vậy, thân phận công chúa cô cũng không màn đến.

Bên căn phòng bên cạnh, tuy là Tuấn Phong cứ khẳng khẳng nói rằng hãy xem anh như thường dân nhưng chiếc giường duy nhất kia vẫn không ai dám tranh giành. Tuấn Phong nằm trên giường, còn Tuấn Quốc và Ngọc Hân tìm một chỗ dưới sàn mà nằm. Họ mỗi người mỗi góc, chính là Ngọc Hân sợ Tuấn Quốc nửa đêm giở trò, dù gì hấn cũng biết cô là nữ nhi.

Đến đêm, khi cô đang ngủ say thì có cảm giác giống như mình đang bay trong không gian, toàn thân như được nhấc lên không trung rộng lớn. Một lúc sau lại được nằm trên những sợi lông mềm mại ấm áp không giống như cái lạnh giá của sàn nhà. Cô thoải mái dụi đầu vào cái ấm êm kia mà quên mất mình đang ở nơi nào.

Mờ sáng, khi cô tỉnh giấc thì phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường duy nhất của căn phòng nhỏ. Bên cạnh là người đàn ông vẫn còn đang nhắm mắt... cô khẽ mỉm cười nhìn gương mặt quen thuộc này... anh khi

ngủ thật đẹp trai như vậy, thật hiền từ như vậy, cô lại yêu anh nhiều hơn nữa... anh có biết không... Uy... Phong...

Nhưng hiện tại thật sự quá phũ phàng rồi, Ngọc Hân chấn tỉnh lại một chút liền phát hiện bên cạnh chính là Hoàng Thượng Triệu Quốc Tuấn Phong... Vì sao đêm qua rõ ràng cô nằm dưới sàn nhà mà, tại sao hiện tại lại nằm bên cạnh anh ta chứ... chẳng lẽ do trời quá lạnh mà nữa đêm mộng du treo lên giường anh ta ư... Trời ơi... thật là mất mặt mà.

Cô còn chưa kịp nhẹ nhàng chuồn xuống giường thì ánh mắt kia mở ra, nhìn thấy Đồng Lâm đang chăm chú nhìn anh không chớp mắt liền nhú cặp mày rậm lại.

- Hoàng thượng, thảo dân không biết gì cả... đêm qua rõ ràng là thảo dân ngủ dưới sàn. - Ngọc Hân giật mình nhảy xuống giường té ngã vì chân cô đang bị thương nên không đứng vững được.

Nghe tiếng động, Tuấn Quốc nhanh chóng giật mình tỉnh giấc... nhìn thấy cảnh Tuấn Phong đang ngồi trên giường còn Đồng Lâm xanh mặt té ngã bên cạnh chiếc giường kia.

- Là ta đã đưa ngươi lên giường ngủ, nhớ lần trước ngươi ngủ dưới sàn một đêm buổi sáng liền nhiễm phong hàn. Nam nhi như ngươi sức khỏe quá yếu kém, ta lo chuyến đi này bị hoãn lại vì ngươi nên đã đưa ngươi lên giường ngủ cùng.

- Nghĩa là... người đã bế.. và tôi và ngài... ngủ chung một giường đêm qua. - Ngọc Hân thừ người nói, thì ra cảm giác hôm qua là thật không phải mơ...

- Hơi chật một chút, nhưng không sao. - Tuấn Phong gật đầu. - Nếu đã dậy cả rồi, chúng ta chuẩn bị ăn chút gì đó rồi đi xem con gái của Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử tuyển phu ra sao?

Tuấn Phong chính là người có trạng thái tốt nhất hiện tại... nên anh chính là người thay đổi trang phục và bước ra khỏi phòng đầu tiên. Chỉ còn lại Tuấn Quốc và Ngọc Hân đang không thể tin được chuyện gì đã xảy ra ngồi lại trong phòng.

- Ngươi phải nói với Hoàng huynh ngươi là nữ nhân. - Tuấn Quốc nói.

- Chỉ là Hoàng thượng nghĩ tôi là nam nhân mà thôi, hết đêm nay khách điểm sẽ có phòng... sẽ không có chuyện tương tự xảy ra. - Cô tự trấn an.

- Ngươi còn cố chấp. - Tuấn Quốc tức giận.

- Vương gia, chuyện của tôi... xin người đừng xen vào... luật lệ của Triệu quốc cũng không cấm nữ nhi hóa nam nhân.

Triệu Tuấn Quốc nghe xong thì lửa giận bùng lên trong người, anh tiến sát về phía Ngọc Hân nắm chặt lấy tay cô như xiết lại mà nói: "Ngươi vừa gọi ta là gì hả, ngươi không cho ta xen vào việc của ngươi ư... Ngươi nghe đây Đồng Lâm, ta sẽ mãi mãi quản chuyện của nhà ngươi."

Ngọc Hân đau đến nhăn mặt lại, đúng là người có võ xiết bàn tay cô như muốn gãy nát: "Tứ ca... anh muốn sao cũng được... mau buông ta tôi ra."

Nhìn thấy nét đau đớn từ trên gương mặt Đồng Lâm, Tuấn Quốc mới giật mình tự hỏi bản thân anh đang làm điều gì... Chuyện của cô gái đó, vì sao cứ khiến anh tức giận đến tâm như vậy. Tuấn Quốc buông tay Ngọc Hân ra, không nói không rằng bỏ ra khỏi cửa.

Bàn chân cô vì được Tuấn Quốc lần đó băng thuốc nên có thể đi lại một chút khó khăn, không ngờ khi này lại té ngã khiến vết thương trầm trọng hơn. Ngọc Hân cũng muốn xuống dưới ăn sáng cùng mọi người rồi sau đó ra kinh thành dạo chơi, nhưng bàn chân đau đến không thể di chuyển.

- Đồng Lâm đâu? - Thanh Vân hỏi.

- Mặc kệ hắn ta đi, hắn ta nói chưa đói nên không muốn ăn. - Triệu Tuấn Quốc còn tức giận mà nói.

- Vậy cậu ấy có ra ngoài cùng chúng ta không? - Tuyết Sương khẽ hỏi.

- Chân hắn ta vẫn còn di chuyển khó khăn lắm, để ở lại khách điểm là tốt nhất. - Tuấn Quốc lại nói.

Xem như đó là lí do hợp lý, mọi người rời khỏi khách điểm và tin tưởng rằng vì Đồng Lâm kia cần được nghỉ ngơi nên không làm phiền. Còn cô gái trên lầu kia, vừa đói vừa đau chân... bên ngoài vì khách quá đông nên lại khá ồn ào và chẳng ai đi ngang qua căn phòng của cô... Ngọc Hân bắt lực gọi mãi không ai đến giúp, cô nằm xuống sàn nhà nơi mình bị ngã lúc nãy... suy đi nghĩ lại, khi nãy nhìn thấy Tuấn Phong cô lại ngỡ như Uy Phong, phút giây đó thật sự hạnh phúc.

- Cạch. - Tiếng cánh cửa mở ra.

Ánh sáng lùa vào, Ngọc Hân nhìn thấy người đàn ông lần đó gặp ở sườn núi... người đàn ông nói những câu nói kì lạ.

- Ông... ai cho ông bước vào đây.

- Nếu cô nương cho ta 3xu, ta sẽ nói cho cô nương một việc hệ trọng.

- Ông nghĩ tôi tin ông sao?

- Ba xu không nhiều, cô thật keo kiệt... đúng là một cô gái mồ côi cha và phải nuôi mẹ bạo bệnh và em gái.

- Ông ta nói.

Ngọc Hân kinh ngạc nhìn người đàn ông kia... sau đó lấy ra ba xu đưa về phía ông ta:” Ba xu của ông đây.”

Người đàn ông kia vui vẻ nhận lấy ba xu trên tay Ngọc Hân liền nói:” Cô nương muốn thoát khỏi nơi này phải không?”

Cô gật đầu...

- Triệu Tuấn Phong chính là kiếp trước của người từng bị cô làm tổn thương. Nếu cô có thể khiến hắn ta yêu cô, yêu đến mức có thể vứt bỏ mọi thứ... cô sẽ được quay về thế giới thật của mình. - Người đàn ông nói xong liền bước ra khỏi cửa. - Cô sẽ không chết được đâu, cô sống thọ lắm vì vậy đừng nghĩ đến chuyện ngu xuẩn.

Ngọc Hân nhìn về phía người đàn ông đó, ông ta vừa bước đi thì đôi mắt cô cũng nhắm lại chìm vào bên trong giấc ngủ... Căn phòng bỗng dưng lạnh toát lên khi mà bên ngoài ánh nắng đã chan hòa... Ngọc Hân ngoài nóng trong lạnh... toàn thân run rẩy...

36. Chương 36: Mất Mặt Uy Phong

Kinh thành nhộn nhịp người mua kẻ bán, điều thu hút nhất chính là cuộc tỷ võ chiêu thân của Trân Trân cô nương kia vì vậy nơi đây càng đông người chen lấn. Ai nấy đều tò mò vị thiên kim nhà Tả Hữu Đô sát viện phó đồ ngự sử được đồn thổi là nhan sắc mỹ miều, như bình hoa quý được cất giấu kĩ càng. Nay chiêu thân chẳng phải cơ hội có một không hai để được tận mắt chứng kiến dung nhan.

- Kính thưa các bậc anh tài, hôm nay tiểu thư Trân Trân nhà chúng tôi mở cuộc thi tỷ võ chiêu thân, không phân biệt già trẻ lớn bé không phân biệt danh gia vọng tộc hay kẻ đói nghèo... ai có thể trụ nổi lâu nhất sẽ tỷ võ cùng tôi... nếu được tôi tại nơi này sẽ lấy được tiểu thư. - Giọng nói của một cô gái vang lên, ngay cả nữ tỷ cũng mang một sắc thái hơn người... xem ta cũng khá thú vị.

Triệu Tuấn Phong cùng mọi người cũng bước tới gần nơi tỷ võ chiêu thân kia, duy chỉ đứng bên ngoài xem mọi võ sĩ bước lên thi đấu mà âm thầm đánh giá. Thật ra trong lòng muốn xem cô gái kia võ công được tới đâu lại thách đấu nam nhân như vậy. Triệu Tuấn Phong khoanh tay lại nhìn các võ sĩ trên khán đài lần lượt hạ nhau để tranh giành người đẹp.

Trải qua hơn một canh giờ, cuối cùng cũng có một thanh niên vẻ bề ngoài không được thanh nhã cho lắm, ăn mặc không giống người của Triệu quốc là người cuối cùng trụ lại trên khán đài tỷ võ.

- Ta là Lộc Mã, đến từ đất nước phương bắc đã nghe nói đến nhan sắc của Trân Trân tiểu thư đây, vượt ngàn dặm xa xôi chỉ để mong mang tiểu thư về làm nương tử... còn kẻ nào muốn liều mạng cứ nhảy lên... chỉ e khó giữ được mạng. - Hắn ta nhìn những võ sĩ bị hắn đánh cho đến thương tật liền cười lớn.

- Thật quý vì người ngàn dặm xa xôi đến đây tỷ võ, nhưng chỉ là một cuộc tỷ võ chiêu thân không cần ngài phải ra tay mạnh như vậy. - Cô gái khi này không vui nói.

- Vị cô nương, đao kiếm vô tình... đâu thể trách ta chỉ trách bọn chúng quá kém cỏi.

- Vậy mời ngài chỉ giáo. - cô gái vung gươm, trong lòng vô cùng tức giận bọn người phương bắc hống hách mà ức hiếp người nước Triệu.

Quả nhiên cô gái đó không phải là đối thủ của Lộc Mã, chỉ tiếp được vài chiêu thức đã bị hắn ta xâm sở và cổ tính chém phải xiêm y trên người.

Từ phía dưới, Triệu Tuấn Quốc chướng mắt không thể nhìn được mà dùng khinh công bay lên đấu trường tỷ võ kia mà giúp đỡ cô gái. Anh dùng gươm hất tung gươm của Lộc Mã rơi xuống đất khi hắn đang nhắm vào xiêm y trên người đối thủ.

- Cô nương, không sao chứ. - Triệu Tuấn Quốc cởi chiếc áo khoác, khoác lên người cô gái kia.

- Đa tạ. - Cô gái kia nhanh chóng chạy vào bên trong.

Lộc Mã nhìn thấy Triệu Tuấn Quốc thì tức giận, chẳng phải vừa này hắn ta đang trêu chọc tiểu mỹ nữ sao lại bị tên tiểu tử này phá đám.

- Người là kẻ nào, dám phá chuyện của ta. - Lộc Mã lên tiếng.

- Là một đấng nam nhi lại dùng võ công làm chuyện sần bầy làm nhục một cô gái trước mặt đông người, người thật không xứng đáng mang người Triệu quốc về phương bắc.

- Loạng của ngươi trước đi. - Lộc Mã nhấc gươm của mình dưới đất lao về phía Tuấn Quốc.

Với võ công thâm hậu của mình, được tập luyện từ khi còn bé cùng với các huynh đệ trong cung, nay lại là người bảo vệ đặc biệt bên cạnh Hoàng thượng... nên võ công của Tuấn Quốc được xem là bậc nhất, một tên Lộc Mã làm sao có thể đấu lại.

Đúng là chỉ trong hai chiêu thức, Lộc Mã đã nằm bẹp dưới gươm của Tuấn Quốc với nét mặt vô cùng hoảng hốt.

- Đi đi, đây là nôi tỷ võ chiêu thân của Trần Trần tiểu thư... vì vậy cái mạng của ngươi tạm giữ lại. - Tuấn Quốc nói xong liền thu gươm mà quay bước đi.

Lộc Mã thoát chết nhanh chóng đứng lên bỏ chạy.

Từ bên trong, cô gái khi này đã thay đổi trang phục một cô nương quyền quý vô cùng xinh đẹp bước ra nhanh chóng níu giữ Tuấn Quốc...

- Xin công tử đừng bước. - Cô gái nói.

Tuấn Quốc quay đầu lại hỏi:” Cô nương gọi tôi?”

- Đúng vậy, công tử là người chiến thắng trong cuộc tỷ võ lần này, mời công tử vào phủ Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử để gặp Trần Trần.

Bên dưới Thanh Vân nghe vậy liền bụm miệng cười, xem ra lần này Tứ ca ra ngoài được hưởng lợi... đi một về hai.

- Phong ca, huynh xem Tứ ca sắp kết thân với Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử rồi... Mỗi nhân duyên này không tệ.

Triệu Tuấn Phong gật gù:” Quả nhiên không tệ.”

- Muội thấy chỉ là hiểu nhầm thôi, Tuấn Quốc có lẽ chỉ thấy chuyện bất bình nên ra tay cứu giúp mà thôi. - Tuyết Sương nói.

- Xem ra lần này, Tứ đệ bị người ta ép phải cưới nương tử này rồi. - Tuấn Phong bật cười.

Giải thích thế nào nhưng cô gái kia vẫn không chịu nghe mà ép Tuấn Quốc vào bên trong phủ để gặp gỡ Trần Trần tiểu thư. Mọi người bên dưới lại reo hò ủng hộ, tuy hơi thất vọng vì không được chiêm ngưỡng dung nhan đồn đại kia.

- Mời các vị dùng trà. - Cô gái mời bọn họ ngồi xuống ghế, sau đó nhìn về phía Tuấn Quốc. - Xin mời công tử vào trong, Trần Trần tiểu thư có lệnh muốn gặp riêng công tử.

- Không cần phải như vậy, tôi chỉ muốn gặp tiểu thư nhà các người giải thích rõ ràng.

- Tứ đệ, dù sao cũng phá buổi tỷ võ chiêu thân của người ta... cũng nên khách khí một chút. - Triệu Tuấn Phong uống tách trà trên bàn. - Quả nhiên trà ngon, đây có phải loại Trà Đại hồng bào.

- Vị công tử đây thật biết thưởng thức. Loại trà này là do đương kim hoàng thượng ban tặng... chỉ mang ra chiêu đãi khách quý.

Triệu Tuấn Phong hơi cười:” Xem ra, chuyện lần này khó khăn rồi. Hoặc là chúng ta nên chúc mừng đệ.”

Tuấn Quốc bước vào một canh phóng giăng những bức màn màu hồng, nhìn lại phía sau thì đã không còn nhìn thấy cô gái khi nãy nữa. Anh từ từ bước vào trong, bước chân càng lúc càng dè dặt và chậm chạp dần. Từ sau bức màn mỏng, nhìn thấy một cô gái mặc chiếc áo màu xanh ngọc đang ngồi trên bàn phía trong... Tuấn Quốc dừng bước bên ngoài khẽ chào.

- Cho hỏi, cô nương đây có phải là Trần Trần tiểu thư, con gái của Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử.

Bên trong không có tiếng đáp lời, chỉ nghe tiếng bước chân của cô gái kia nhẹ nhàng uyển chuyển bước ra ngoài. Cô ta bỏ chiếc khăn che gương mặt mình lại, đôi môi hơi mỉm cười nhìn Tuấn Quốc mà khẽ đáp:” Tiểu nữ chính là Trần Trần, chẳng hay vị công tử đây tên họ là gì?”

Thì ra cô gái khi nãy ở trên khán đài đấu võ chính là cô ta... cũng chính là người nằng nặc đòi anh phải vào bên trong đây gặp riêng... Rõ ràng cô ta biết hết mọi chuyện đã xảy ra, vì sao lại còn ép anh đến nơi này.

- Tiểu thư, chẳng phải chính tiểu thư cũng biết là tôi không thi tỷ võ... chỉ là không muốn tiểu thư trước mặt bao nhiêu nam nhân bị tên người phương bắc kia làm nhục.

- Tiểu nữ biết rõ... vì quá ngưỡng mộ tài nghệ võ công của công tử mà muốn mời công tử đến đây để trò chuyện. - Trần Trần đáp. - Nếu thật sự công tử không thích Trần Trần, chúng ta có thể kết giao bạn hữu.

- Đúng quả lời đồn về tiểu thư không sai. - Tuấn Quốc thở phào nhẹ nhõm. - Được quen biết với tiểu thư đây là niềm vinh hạnh cho tại hạ.

- Trần Trần vẫn chưa biết tên công tử. - Trần Trần nói.

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ... Nếu tại hạ và tiểu thư có duyên sẽ gặp lại, đến khi đó tại hạ sẽ không từ bỏ nhân duyên gặp gỡ mà kết tình bạn hữu cùng tiểu thư.- Nói xong Tuấn Quốc quay đầu đi. - Tại hạ cáo lui, chúc Trần Trần tiểu thư tìm được tân lang xứng đáng.

Trần Trần nhìn theo bóng dáng của Tuấn Quốc, sau đó quay vào bên trong cầm trên tay chiếc áo khoác của anh... Là một khuê cát tất nhiên Trần Trần không thể bạo gan mà bắt ép một quân tử phải kết lương duyên với cô, chỉ là vì sao người đi rồi nhưng lòng con lưu luyến...

- Tứ ca, nhan sắc của Trần Trần kia có xinh đẹp không, cô ấy không bắt huynh làm tân lang ư? - Thanh Vân trêu chọc khi bọn họ quay về khách điểm.

Tuấn Quốc không đáp, gương mặt không một chút biểu cảm nào.

- Mọii đừng chọc Tứ ca nữa, huynh ấy xem ra không được vui. - Tuyết Sương nói.

- Được rồi được rồi, mọii không nói nữa. - Thanh Vân ôm lấy tay Tuấn Quốc. - Tứ ca là thương mọii nhất, sẽ không giận tiểu muội chứ.

Tuấn Quốc đúng là hết cách, đưa bàn tay béo lấy chiếc mà của Thanh Vân mà đáp:” Đừng nghịch ngợm nữa, nghe nói phủ của Hán đại nhân ở gần đây... có nên ghé qua chào hỏi.”

- Phong ca.... - Thanh Vân kêu lên. - Tứ ca trêu chọc muội... huynh phải làm chủ uội.

Triệu Tuấn Phong không đáp, không hiểu sao trong lòng có một chút gì đó bất an lo lắng chỉ muốn nhanh chóng quay về khách điểm.

- Chúng ta đi nhanh thôi. - Tuấn Phong đáp. - Ta đói rồi.

Bốn người quay về khách điểm... Tuấn Phong và Tuấn Quốc bước vào căn phòng bên trong liền nhìn thấy Đồng Lâm đang nằm bất tỉnh dưới sàn. Toàn thân cô nóng ran, miệng mấp máy những câu nói không thể nghe rõ được, đôi mắt nhú lại bất an... trên bờ mi còn chưa kịp khô những giọt nước mắt.

- Đồng Lâm, người làm sao vậy. - Tuấn Phong bất an vô cùng, biết thế nào cũng có chuyện không hay xảy ra.

Tuấn Phong vừa chạy đến bên cạnh Đồng Lâm thì Tuấn Quốc đã chạy đến giành lấy Đồng Lâm mà ôm lên giường, gương mặt vô cùng lo lắng.

- Đồng Lâm, Đồng Lâm, tỉnh lại đi. - Giọng vô cùng khẩn trương.

Đặt cô lên giường, Tuấn Quốc nhanh chóng lao ra khỏi khách điểm mà gọi đại phu. Anh đã tự trách bản thân mình hờn giận vô cớ cô gái yếu đuối kia, để cô ấy ở lại khách điểm một mình khi đôi chân còn bị thương... cô gái đó có mệnh hệ gì, anh có lẽ ân hận cả đời.

Tuấn Phong đưa tay sờ lên trán Đồng Lâm, tên tiểu tử này vì sao lại yếu đuối đến như vậy chứ... đêm qua chẳng phải đã bế hẳn lên giường ngủ, nhớ lại vì sao nam nhân như hắn ta là nhẹ như vậy... chẳng hề giống một chút nào.

- Phong, anh đừng đi mà... Phong. - Ngọc Hân khẽ gọi một cách thiết tha.

- Lại là “Phong”, người đó quan trọng với người lắm ư? - Tuấn Phong hỏi. - Nhưng giọng gọi đó của người... hết như một cô gái gọi người cô ta yêu tha thiết...

- Không... tôi muốn quay về... để tôi quay về đi, tôi không muốn ở nơi này nữa. - Ngọc Hân mơ thấy người đàn ông kia... hoảng sợ mà nói.

Triệu Tuấn Phong nhìn vào bàn tay có rất nhiều vết chai sạn kia đang nắm lấy tay mình... hắn ta không muốn đi cùng anh ư... muốn quay về, là quay về huyện Thái Hòa cùng Đồng đại phu sao?

Dứt ngang suy nghĩ là tiếng cánh cửa mở ra, Tuấn Quốc vừa tìm đại phu đến bắt mạch của Đồng Lâm. Tuấn Phong nhanh chóng rút tay ra khỏi tay Ngọc Hân, để người khác nhìn thấy chỉ e là hiểu nhầm không nên có.

- Người này vì quá đói mà mất sức ngắt đi, vết thương ở chân hoành hành nên gây bị nóng khắp cơ thể... chỉ cần uống đôi ba thang thuốc có thể bình phục.

- Đa tạ. - Tuấn Quốc cúi đầu chào.

Thanh Vân và Tuyết Sương nghe tin cũng chạy qua xem Đồng Lâm đã xảy ra chuyện gì, chỉ khi đại phu nói xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Vì buổi chiều thân kia đã xong nên khách rời đi khỏi khách điểm khá nhiều. Vì vậy Tuấn Phong và Tuấn Quốc đã chuyển đến căn phòng lớn nhất, Thanh Vân và Tuyết Sương khẳng khái không muốn rời nhau, căn phòng cũ Đồng Lâm đã uống thuốc và nằm nghỉ ngơi bên trong.

Buổi tối, Tuấn Phong đang đứng ngắm cảnh đêm phía ngoài hành lang thì Tuyết Sương nhẹ nhàng bước đến. Cô biết cô đi theo anh như vậy cũng không thể khiến anh động lòng mà lập cô là hoàng hậu, nhưng vẫn còn hơn là ở cái cung phi lạnh lẽo kia không một ai ngó nhìn. Tuấn Phong ngày xưa không giống như hiện tại, trên gương mặt Triệu Tuấn Phong hiện tại chính là nét trầm ngâm nhưng đầy khí phách.

- Phong ca, đã khuya nhưng huynh chưa ngủ sao?

- Thanh Vân ngủ chưa, còn muội... ra đây làm gì?

- Huynh vẫn chưa đáp. - Tuyết Sương đứng bên cạnh, nhìn về hướng Tuấn Phong đang nhìn.

- Ta không ngủ được... khung cảnh về đêm của kinh thành thật rực rỡ ánh đèn... xem ra đời sống của nhân dân nơi lành thật ấm êm.

- Phong ca, đúng là hiện tại huynh không còn là Phong ca ngày nào... huynh đã là Hoàng thượng, khi nào cũng nghĩ đến con dân của mình.

- Ta đang làm tốt việc của mình... ta không muốn dân chúng lầm than.

Tuyết Sương đưa mắt nhìn về phía Tuấn Phong, bàn tay đặt lên tay Tuấn Phong đang đặt trên lan can khẽ mỉm cười:” Muội tin rằng huynh là một Hoàng thượng tốt.”

Một cơn gió lạnh thoảng qua, Tuấn Phong nhìn thấy Tuyết Sương ăn mặc mỏng manh liền cởi chiếc áo choàng của mình mà choàng lên người cô. Không ngờ, Tuyết Sương quay người lại ôm anh thật chặt, Tuấn Phong không kịp phản xạ.

Ngọc Hân tỉnh lại sau một cơn mơ màng, cô nhìn xung quanh không nhìn thấy bất kì ai... Đôi chân của cô có lẽ đã được Tuấn Quốc băng thuốc nên hiện tại đã cử động được. Bụng đói cồn cào, miệng khát khô Ngọc Hân từ từ từng bước bước ra khỏi cửa để đi xuống phía dưới tìm người. Cả một ngày không ăn thứ gì, cô thật sự đói đến chết.

Không ngờ vừa rẽ lối cầu thang đã nhìn thấy Tuấn Phong và Tuyết Sương đang ôm nhau thật tình tứ... Nhớ lại lời của người đàn ông kia, cô là phải khiến người đàn ông lăng loàn kia yêu cô ư... hắn ta đang ôm chị dâu hắn ngay ngoài hành lang kia...

- Phong ca, muội vẫn còn rất yêu huynh. - Tuyết Sương nói.

- Tuyết Sương... ta...

- Huynh không cần trả lời. - Tuyết Sương buông Tuấn Phong ra lắc đầu mà nói. - Muội hiểu mà, muội hiểu huynh...

Ngọc Hân bám vào thành hành lang kia mà nhìn về phía bọn họ đang tình tứ... Uy Phong, kiếp trước của anh thật sự là người đàn ông đó sao, hắn ta thật khiến anh mất mặt nha.

Người đàn ông kia cô nhất định phải tìm gặp một lần nữa, hắn ta nói rằng cô phải trả lại nợ ân tình mà cô nợ Uy Phong ư... Chính là bằng cách khiến Tuấn Phong yêu cô, yêu cô rồi sao, rồi cô đạt được mục đích mà bỏ đi ư rồi không phải là gây đau khổ cho Tuấn Phong sao. Hay là ông ta muốn đưa cô đến cái thời điểm khác mà tán tỉnh đàn ông nữa... lão già đáng chết đó, gặp phải một lần nữa sẽ mắng ột trận.

Nhưng mà cô đâu dám tự tin như vậy, với cái thân hình mà Uy Phong từng nói chính là học sinh tiểu học như cô thì hấp dẫn được Hoàng thượng cao cao kia ư. Nhìn anh ta kia, đang ôm ấp chị dâu trong lòng mà không biết xấu hổ... hắn ta thật là làm mất mặt Uy Phong của cô mà.

37. Chương 37: Sợ Bản Thân Nhầm Lẫn

Nếu duyên số chỉ cho ta gặp nhau, giữ được mối nhân duyên kia hay không là do bản thân chúng ta cố gắng.

Trời chuyển sắc, từ màu đen tối thành màu xanh trong phủ ánh nắng sớm ấm áp xua tan sự lạnh giá, tiếng ồn ào bên ngoài khách điếm khiến cô giật mình tỉnh giấc. Cô đã từng mong ước, đây chỉ là một giấc chiêm bao để khi cô tỉnh lại đã quay về hiện đại, nơi cô thật sự thuộc về. Nhưng mãi mãi chỉ là mong ước, hiện tại vẫn nằm trên chiếc giường bằng gỗ trong một căn phòng được trang trí theo kiểu cổ xưa.

Ngọc Hân chán nản ngồi dậy nhìn xung quanh, đến cái nơi đây để làm gì chứ... mục đích của ngài là gì vậy hả ông trời...

Tiếng cửa phòng vang lên, bên ngoài giọng nói của Thanh Vân vang vọng:” Đồng Lân, muội thức dậy chưa...”

- Thanh Vân, tỷ vào đi.

- Muội thức dậy rồi sao, muội thấy khỏe hơn chưa hả, muội làm ta rất lo lắng đó. - Thanh Vân bước vào mà nói.

- Muội không sao, đã làm tỷ nhọc lòng. - Ngọc Hân đáp.

- Đã xem nhau là tỷ muội mà muội còn nói ra những lời khách khí như vậy. - Thanh Vân không hài lòng nói tiếp. - Được rồi, Phong ca đang đợi chúng ta...

Ngọc Hân bị Thanh Vân kéo xuống phía dưới khách điểm, đã nhìn thấy Tuấn Quốc và Tuyết Sương đang ngồi cùng Tuấn Phong với nét mặt khá nghiêm trọng, không hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

- Hai người mau ngồi xuống, Phong ca có chuyện cần nói. - Tuấn Quốc nhìn thấy bọn họ bước xuống liền nói.

Cô và Thanh Vân mau chóng ngồi xuống ghế trống, nhìn về phía Tuấn Phong với nét mặt không có chút vui.

- Phong ca, chuyện gì đã xảy ra.

- Buổi sáng khi ta và Tuấn Quốc ra ngoài, nghe thấy người từ phương bắc đang đến kinh thành này với danh nghĩa thương lái ngày càng đông hơn... Ta e là bọn chúng đến đây với mục đích khác.

- Người phương bắc ư? - Thanh Vân nói. - Giống như cái tên hôm qua tỷ võ...

- Đúng vậy, bọn chúng không ở khách điểm mà dựng những ngôi nhà tạm bợ trong rừng để tránh tai mắt của quan binh. - Tuấn Quốc nói tiếp.

- Nếu chỉ là thương lái vì sao phải tránh quan binh, bọn chúng chắc chắn có vấn đề. - Ngọc Hân suy đoán. - Có phải là bọn chúng đang thăm dò kinh thành để tiến quân đánh chiếm hay không?

- Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ? - Tuyết Sương lo lắng.

- Không, Đồng huynh đệ nói đúng. - Tuấn Phong đáp. - Để tránh đêm dài lắm mộng, ta phải quay về cung ban lệnh cấm bọn chúng vào kinh thành.

- Phong ca, nếu người ban lệnh cấm vô cớ như vậy càng khiến quân phương bắc có lí do để tiến đánh Triệu quốc. Mọi việc chỉ là suy đoán, phải tìm hiểu kĩ càng. - Ngọc Hân lại nói.

Tuấn Phong và Tuấn Quốc đều đưa mắt nhìn Đồng Lâm, cái con người này bình thường đều nhìn rất ngây ngô hôm nay lại trở nên biết suy nghĩ như vậy. Đúng, hai nước đã có thỏa hiệp tự do buôn bán... hàng hóa từ phương bắc mang qua Triệu quốc cũng thật phong phú... nay ban lệnh cấm kia há chẳng phải cho bọn chúng lí do hoặc là chọc giận đất nước từ phương bắc đó.

- Đồng Lâm, vậy theo người chúng ta cần làm gì?

- Theo Đồng Lâm nghĩ, hãy tìm hiểu lí do thật sự bọn chúng kéo đến Triệu quốc là gì... Khi có bằng chứng trong tay người ban lệnh cấm giao thương, trong thời gian này Triệu quốc nên rèn luyện binh sĩ và luôn luôn chờ tham chiến.

- Còn Tứ đệ, đệ nghĩ thế nào? - Tuấn Phong quay sang hỏi ý Tuấn Quốc,

Tuấn Quốc nghe hoàng huynh gọi thì giật mình, hiện tại anh đang chìm trong suy nghĩ về cô gái trước mắt mình. Một nữ nhân như cô ta, có thể suy nghĩ về đại cuộc kĩ càng như vậy.

- Đệ cảm thấy ý của Đồng Lâm rất thích hợp... bọn chúng nếu thật sự nham nhe bờ cõi Triệu quốc, trước tiên không nên vội vàng gây chiến khi binh lính của ta không bằng bọn chúng.

Tuấn Phong gật đầu... Là vua một nước anh không hề muốn nhân dân lâm thang vì chiến tranh xảy ra, chỉ muốn sống trong cảnh hòa bình quốc thái dân an. Nay nếu bọn chúng đã có ý định, anh nhất định phải bảo vệ Triệu quốc mà cha ông để lại, càng phải bảo vệ con dân của Triệu quốc.

- Tuấn Quốc, ta giao cho đệ việc điều động binh mã mà ra sức rèn luyện, lập tức quay về cung thực hiện. - Tuấn Phong ra lệnh. - Việc nước cấp thiết, Thanh Vân và Tuyết Sương cũng quay về Hoàng cung đi.

- Vậy còn huynh? - Tuyết Sương hỏi.

- Ta sẽ đích thân đi tìm hiểu việc bọn người phương bắc kia chôn trong rừng muốn gì. - Tuấn Phong đáp.

- Hoàng huynh, việc này e rằng quá nguy hiểm... hãy cứ người khác làm việc này thưa Hoàng huynh. - Tuấn Quốc lo lắng.

- Tứ đệ, đệ cũng biết ta không thể tin tưởng ai ngoài những người có mặt tại nơi này. - Tuấn Phong nhìn xung quanh mà nói. - Thanh Vân và Tuyết Sương là nữ nhi chân yếu tay mềm, còn Đồng Lâm... hắn ta một chút võ công cũng không có, lại thân hình nhỏ bé yếu đuối... ta phải giao cho ai đây?

Tuấn Quốc nhìn xung quanh, đúng là không thể giao cho ai việc nguy hiểm đó.

- Ta đã quyết... đệ đưa Thanh Vân và Tuyết Sương về cung cẩn thân. Còn ta và Đồng Lâm sẽ vào rừng tham dò bọn chúng, qua chuyện lần này ta phải nhìn khác về người, Đồng Lâm.

- Hai người sẽ đi cùng nhau ư? - Thanh Vân và Tuấn Quốc đều nói.

Tuấn Phong gật đầu:” Có vấn đề gì ư?”

- Đồng Lâm không biết võ công sẽ vươn tay vươn chân Hoàng huynh, vả lại hắn ta bình thường rất ngốc nghếch lại hay mang bệnh tật sẽ khiến huynh nhọc lòng, thật tình là mang theo hắn ta sẽ không có lợi ích gì. - Tuấn Quốc ra sức ngăn cản.

Ngọc Hân thật lòng cũng không muốn một mình đi theo Tuấn Phong, nhưng nghe lời khích bác chê bai của Tuấn Quốc thì trong lòng lửa giận nùng nục. Cái gì mà nhìn mặt ngốc nghếch, cái gì mà không có tích sự gì, cái tên đáng chết đó... hắn ta xem thường cô quá mức rồi.

- Phong ca, Đồng Lâm sẽ biết tự bảo vệ mình, sẽ giúp người điều tra bọn chúng đang âm mưu điều gì.

- Tốt. - Tuấn Phong nói. - Ta đã quyết, mọi người mau về phòng thu dọn để quay về Hoàng cung đi.

Lệnh vua đã quyết thì không ai dám cãi lời, Tuấn Quốc đành bất lực mà chia tay Đồng Lâm đầy tiếc nuối. Là anh không muốn cô ở bên cạnh bất cứ nam nhân nào khác, tuy biết là Hoàng huynh chỉ nghĩ cô là nam nhân... nhưng anh luôn cảm thấy lo lắng.

Chia tay ba người bọn họ lên đường quay về Hoàng cung, Ngọc Hân cũng cảm thấy hài lòng vì cô gái không biết xấu hổ tên Tuyết Sương kia đã tách ra khỏi tên vua dâm loạn Tuấn Phong này. Bọn họ yêu nhau ra sao cô không cần biết, nhưng với cái quan hệ có thật không thể chấp nhận mà chúng tai gai mắt.

- Từ giờ người chính là đệ đệ của ta... cách xưng hô cũng không nên quá nặng nề như xưa nữa sẽ khiến bọn chúng dị nghị. Chúng ta sẽ là những lá buôn đến tìm mặt hàng từ phương bắc mang tới...

- Đặt mối quan hệ trước, thăm dò sau?

- Người đúng là giỏi che giấu Đồng Lâm, thật sự khi mới gặp người ta nghĩ người cũng chỉ là một tiểu tử ngốc nghếch.

- Phong ca, rồi huynh sẽ thấy... đệ đệ đây không hề ngốc.

Hai người bọn họ trả lại phòng ở khách điểm, sau đó mặc những bộ trang phục giống như một thương buôn đi tìm nguồn hàng mà đi vào nơi bọn chúng đang dựng những túp lều tạm bợ mà sinh sống.

Tuy đã đi đến Triệu quốc nhưng thật sự rất sẽ phân biệt những người phương bắc này với người bản địa, bọn họ vẫn mặc những trang phục đặc trưng cho đất nước họ sống, ngay cả gương mặt cũng có đôi nét khác biệt.

- Hai người muốn tìm ai? - Một người phương bắc nhìn thấy người lạ liền chạy ra chặn đường lại.

- Chúng tôi là thương buôn, nghe nói các vị là lá buôn từ phương bắc mang hàng hóa đến Triệu quốc, chúng tôi muốn ngó ý lấy hàng. - Tuấn Quốc đáp.

- Hai người đứng đợi ở đây, ta vào nói với ông chủ. - Người thanh niên kia đáp.

Một lúc không lâu sau, một người đàn ông cao to khỏe mạnh bước ra nhìn hai người bọn họ với ánh mắt dò xét.

- Các người là thương buôn ở đâu, vì sao trước nay đều chưa gặp qua.

- Tôi là Đồng Phong, còn đây là đệ đệ của tôi tên Đồng Lân. - Tuấn Phong nói. - Hai huynh đệ tôi chỉ là những người mới vào buôn bán, là lần đầu tiên muốn lấy hàng từ phương bắc.

- Các người muốn lấy mặt hàng nào?

- Ở đây các vị có những loại hàng nào?

- Tơ lụa, đồ gốm là mặt hàng chính.

- Có thể xem qua hàng.

- Được, đi theo ta.

Đi tham thú một vòng cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ, tơ lụa và đồ gốm được chất rất nhiều. Tên cao to kia giới thiệu qua loa vài mặt hàng và có vẻ như không có chút thiện chí nào đón tiếp bọn họ. Nhìn những ánh mắt bọn chúng nhìn anh và cô đã phát hiện ra là có vấn đề, nhưng rõ ràng lại không tìm được.

- Quả nhiên hàng hóa ở phương bắc thật đa dạng, thật quá phân vân. - Tuấn Phong nói.

- Người cứ quay về suy nghĩ có kĩ càng, muốn lấy loại nào ngày mai cứ mang xe thồ đến lấy. - Hắc đuổi khéo.

Tuấn Phong nhìn xung quanh liền nói:” Trời cũng đã tối rồi, chúng tôi mang khá nhiều tiền vì vậy khi ra về e sẽ bị cướp. Dù sao ngày mai cũng sẽ vào lấy hàng, vị huynh đài này cho chúng tôi ở lại một đêm suy nghĩ, sáng sớm mai sẽ nhanh chóng mang hàng về.”

- Nơi đây chật hẹp, chỉ e hai vị không quen.

- Không sao, huynh đệ tôi vốn quen sống trong cảnh chật hẹp.

Hắn ta ra về suy nghĩ đôi chút, sau đó một chút e dè nhìn cô và anh mà nói:” Được rồi, ta sẽ cho người chuẩn bị chỗ ngủ cho hai vị.”

Tên đàn ông đó nói quả đúng không sai, chỗ ngủ dành cho hai người đúng là quá quá quá chật hẹp... Nếu như cô nằm bên cạnh Tuấn Phong ở nơi thế này, không phải hai cơ thể sẽ tiếp xúc quá gần với nhau sao..

- Đệ vào ngủ đi. - Tuấn Phong nói.

- Phong ca, huynh đang đợi gì vậy?

- Khi này huynh nói có mang rất nhiều tiền... lúc đó có rất nhiều người của bọn chúng, chắc chắn đêm nay ta sẽ có khách viếng thăm.

Cô cũng không muốn ngủ, nơi này vừa có mùi lại vừa chật chội khiến cô vô cùng khó chịu. Cô bước ra ngoài ngồi bên cạnh Tuấn Phong... người mang gương mặt của anh, nhưng cô biết đó không phải là anh.

- Sao đệ không vào ngủ đi.

- Đệ chưa muốn ngủ.

- Đồng Lân, ta có thể hỏi đệ một việc?

- Huynh nói đi!

- Người tên “ Phong” mà đệ thường gọi trong giấc mơ là ai? Vì sao đệ là nam nhân lại không gọi tên một cô gái, mà lại là một nam nhân.

Cô khẽ cười, ánh mắt nhìn về khoảng không gian đen tối phía trước:” Người ấy là một người vô cùng đáng thương, đệ đã có lỗi rất nhiều với người ấy...”

- Chỉ cần đệ biết lỗi và sửa lỗi mà thôi, vì sao luôn bị ám ảnh trong giấc mơ. - Tuấn Phong luôn nhớ đến nét mặt đau đớn tột cùng của Đồng Lân khi khẽ gọi tên Phong.

- Đã không còn kịp nữa rồi. - Ngọc Hân lắc đầu. - Người ấy đã đi xa mãi mãi...

Tuấn Phong chưa kịp trả lời liền nghe tiếng sột soạt bên ngoài, đoán biết là người của bọn chúng mò vào liền kéo tay Ngọc Hân mà nằm xuống bên trong túp lều chật hẹp. Cột cuộn tròn người nằm vào lòng Tuấn

Phong, cô ngửi được mùi hương trên cơ thể anh, cô cảm thấy bờ ngực này thật quen thuộc, mùi hương nam tính thật quen thuộc, ngay cả cánh tay mà cô đang gối đầu lên cũng thật quen thuộc.

Cô ngược mắt lên nhìn chạm vào mắt anh, ánh mắt nhìn cô cũng không thể lẫn vào đâu... họ cứ thế rất gần rất gần nhau. Tim cô bỗng dưng đập mạnh, gương mặt đỏ ửng lên... hơi thở của anh đang phả lên gương mặt cô từng nhịp từng nhịp... Ngọc Hân, hiện tại là đang không còn có thể suy nghĩ điều gì.

- Đệ làm sao vậy, bọn chúng đang đến gần đó... đừng nhúc nhích. - Tuấn Phong khẽ nói.

Cô thật sự... không thể nào cử động được nữa...

Tiếng soạt soạt bước tới ngày càng gần hơn gần hơn...

- Không cần phải sợ... - Tuấn Phong nghe được nhịp tim Đồng Lân đập mạnh, cứ nghĩ rằng cậu ta nhất gan sợ hãi.

- Tôi không sợ trộm. - Ngọc Hân lắc đầu.

- Ngụy biện. - Anh khẽ cười.

- Là tôi sợ... sợ mình nhầm lẫn. - Ngọc Hân khẽ nói.

Tuấn Phong không hiểu ý của Ngọc Hân, hiện tại đang nghe ngóng tiếng động bên ngoài... Tiếng sột soạt kia đã im bất đi, đợi một lúc sau vẫn không còn nghe thấy tiếng động nữa anh liền buông Đồng Lân ra mà đi ra bên ngoài.

Là anh đang muốn tìm kẻ tham lam đến đây trộm tiền rồi dùng tiền mua chuộc ngược lại hấn ta, vậy mà cuối cùng là không thấy bất cứ kẻ nào, chẳng lẽ tiền bạc không dụ được con người của bọn chúng... hoặc là bọn chúng quá sợ thủ lĩnh mà không dám hành động.

- Sao mặt ngươi đỏ như vậy, lại ngã bệnh ư? - Tuấn Phong đưa tay lên trán Đồng Lân.

- Đồng Lân muốn hỏi huynh một việc? - Ngọc Hân bước ra nhìn Tuấn Phong mà nói.

- Có việc gì ư? - Tuấn Phong đáp.

- Nếu huynh thật lòng yêu một người, huynh có muốn kiếp sau... kiếp sau nữa... hay muôn vạn kiếp đều ở bên người đó.

Tuấn Phong hơi suy ngẫm một chút, sau đó mỉm cười đáp:” Cũng tốt, sẽ không phải tốn công thấu hiểu một con người nữa... Ta nói đệ nghe, các cô gái rất rất là phức tạp.”

- Phức tạp ư?

- Đúng vậy, có thể bắt chấp hy sinh tình cảm để đổi lấy uy quyền, có thể mang tình cảm để trục lợi cho bản thân, mặc dù trước đó là một cô gái vô cùng lương thiện và tốt bụng.

- Huynh đang nói về Tuyết Sương ư, huynh biết cô ta như vậy vì sao còn để bên cạnh.

- Vì huynh yêu cô ấy. - Tuấn Phong nói.

Anh nào đâu biết... câu nói đó khiến Ngọc Hân đau lòng đến nhường nào...

38. Chương 38: Phong Ca, Đệ Yêu Huynh

Trong khu rừng sâu thẳm kia, càng về đêm khí trời càng lạnh dần. Trong túp lều tạm bợ không có chăn mềm, cô và anh nằm quay lưng ngược hướng nhưng cô vẫn lắng nghe được nhịp thở từ anh, cô ngửi được mùi hương nam tính từ cơ thể anh. Trái tim cô đập loạn nhịp, ngay cả khi ở bên cạnh Uy Phong cô cũng chưa từng gần như vậy.

Ngọc Hân không thể chợp mắt được nếu như cự li giữa cô và anh không có giải thoát như hiện tại, cô muốn trái tim mình làm theo lí trí một chút, chính là phân biệt rõ ràng giữa Uy Phong và Tuấn Phong.

- Đệ không ngủ được sao? - Tuấn Phong nói.

- Đệ ngủ rồi. - Ngọc Hân khẽ giật mình khi đang suy nghĩ mông lung, khi bị hỏi đến liền trả lời không kịp suy nghĩ, đến lúc câu nói ra khỏi cửa mình thì mới cảm thấy vô cùng hối hận.

Tuấn Phong bật cười đáp:” Ngủ rồi vẫn có thể đáp lời ta?”

- Ý đệ là, đệ chuẩn bị ngủ. - Ngọc Hân chữa thẹn.

- Đồng Lân, ta không thể nghĩ vì sao một thường dân như đệ lại không hề tỏ ra sợ sệt trước mặt ta như vậy.

- Tuấn Phong suy nghĩ mà nói. - Đệ và tiểu muội ta có phải đã thề non hẹn biển.

Ngọc Hân ngây ngô trước câu hỏi của Tuấn Phong, đúng là cô và Thanh Vân đã thề nguyện là tỷ muội tốt. Cô liền gật đầu mà nói:” Huynh thật may mắn vì có một tiểu muội tốt bụng như Thanh Vân, cô nương ấy thật sự rất đáng yêu.”

Xoay mặt về phía lưng của Ngọc Hân, anh nhìn thấy một tên tiểu tử vô cùng nhỏ nhắn không hề ra dáng một bát trượng phu, người như cậu ta Thanh Vân lại để mất tới, quả là tiểu muội của anh thật sự khác thường.

- Sau khi quay về lại Hoàng cung, ta sẽ tác hợp cho hai người. - Tuấn Phong nói.

- Tác hợp. - Ngọc Hân quay mặt về phía Tuấn Phong giật mình, nghĩa là cô và Thanh Vân sẽ thành thân ư... chuyện này thật sự là hoang đường

- Nhìn đệ kia, vui mừng đến mức ngây người... - Tuấn Phong khẽ cười.

Ngọc Hân nhìn nụ cười kia trên môi anh, thật sự là ngây ngất bởi nó. Tuấn Phong vì sao lại cười với cô như vậy, có cần thiết phải thách thức trái tim của cô như vậy không. Cô quay mặt đi không đáp.

- Đệ xấu hổ ư... thật thú vị. - Tuấn Phong bật cười thành tiếng.

Cả một đêm không hề có bất cứ chuyện gì khác thường xảy ra, bọn người phương bắc kia không hề hành động bất cứ điều gì. Tuấn Phong và Ngọc Hân cũng không còn cách nào ở lại mà mua một vài mặt hàng của bọn họ rồi rời khỏi nơi bọn chúng dừng trại.

Cả hai đi xuống núi, khắp nơi vắng vẻ không có một bóng người càng lúc càng cảm thấy có chút bất an.

- Đồng Lân, đệ nghĩ xem vì sao đêm qua bọn chúng không ghé thăm chúng ta.

- Đệ... đệ không biết.

- Là vì bọn chúng không muốn liên lụy.

- Phong ca, ý của huynh là gì?

Tuấn Phong không đáp, vung gươm trên người ra tay còn lại nắm chặt tay Ngọc Hân mà quát lớn:” Đợi chúng ta rời khỏi nơi của bọn chúng, sẽ chặn đường cướp của.”

Anh vừa nói dứt câu, bọn người của chúng đã từ bốn góc lao ra nhìn họ như thú gặp con mồi, bọn chúng giờ những thanh gươm sáng bóng về phía anh và cô. Ngọc Hân chẳng thể ngờ bản thân mình lại xui xẻo như vậy... đến cái nơi không hề có chút an ninh, đi đến đâu cũng bị gươm đao chĩa vào người.

- Đồng Lân, cẩn thận một chút. - Tuấn Phong nắm chặt bàn tay cô, nép sát cô về phía sau lưng anh mà nói.

Bọn chúng quá đông, cô thì không hề biết võ công chỉ có một mình anh ứng chiến cùng bọn người phương bắc kia. Bọn người này cũng thật là không nghĩa khí, thật đông người lại đối phó với một mình Tuấn Phong.

- Phong ca, cẩn thận. - Ngọc Hân nhìn thấy thanh gươm kia đang hướng về phía Tuấn Phong liền hoảng hốt... Bọn chúng người quá đông, dù anh có giỏi đến thế nào cũng không cái thể như những người trong truyện kiếm hiệp hô mưa gọi gió mà cô từng đọc qua.

Keng - Tiếng kim loại ma sát nhau khiến cô choáng váng.

Soạt - Tiếng thanh gươm chém vào tay Tuấn Phong.

Anh đổ máu, nhưng bàn tay đó vẫn cầm chắc gươm trên tay mà chống trả lại bọn người phương bắc đó.

- Giết hai chúng nó đi, cướp hết tiền bạc cho ta. - Tên cầm đầu hét lên.

- Các người muốn tiền tôi cho các người tiền, đứng giết chúng tôi. - Ngọc Hân nhìn máu từ tay Tuấn Phong mà lo lắng, anh còn trẻ như vậy chết thật đáng tiếc... lại nói cô không muốn kiếp trước Uy Phong của cô chết trẻ như vậy.

- Đại ca có lệnh, giết chết không ta. - Hắn ta đưa gươm về phía Ngọc Hân mà nói. - Nhìn qua là biết lũ chúng bay không phải dân buôn bán, đến đây có mục đích gì hả?

Tuấn Phong ôm lấy vết thương, máu từ trên cao nhỏ giọt xuống phía dưới thành vũng... nhưng giọng nói anh đầy cương quyết, không một chút run sợ.

- Người phương bắc các người lợi dụng giao thương để âm mưu chuyện gì lại sợ người khác biết được lại giết người diệt khẩu?

- Xem như mây thông minh. - Bọn chúng cười lớn. - Chết đến nơi rồi, biết thì đã sao?

Đôi môi anh thâm lại, máu chảy quá nhiều khiến cô có chút lo sợ... cô sợ anh không thể chịu đựng nổi mà hy sinh...

- Các người muốn thâu tóm Triệu quốc, thật nực cười. - Tuấn Phong cười khẩy.

- Đó là chuyện sớm muộn, một đất nước bé nhỏ muốn đấu với cường quốc ta... thật không biết lượng sức.

- Bọn người các người, đừng hòng mơ đến Triệu Quốc.

Tuấn Phong hét lớn, sau đó điên cuồng hạ từng tên một ngã xuống. Bọn chúng đông bao nhiêu anh cũng để mặc, bao nhiêu vết thương trên người túa máu cũng không màn... Ngọc Hân đưa mắt nhìn Tuấn Phong liều mình thì thẳng thốt...

Bọn chúng càng lúc càng nhiều tên ngã xuống, vì vậy sự phẫn nộ trong người càng dâng lên cao trào nhất.

Bọn chúng nhìn ra điểm yếu của Tuấn Phong chính là tên tiểu tử đứng phía sau anh, chính là một tên không có chút võ công gì. Bọn chúng không dám liều mạng đấu với anh nữa mà cũng một lúc nhào đến phía Tuấn Phong.

Ba phương bốn hướng đều bị bao vây, bọn chúng ngày càng hung hãn hơn... Tuấn Phong chóng cự cuồng loạn, sau đó đã nhận ra phía sau không còn nhìn thấy Đồng Lân ở nơi đâu nữa.

- Mau buông gươm chịu trói, nếu không ta sẽ lấy mạng tiểu đệ của ngươi. - Ngọc Hân bị bọn chúng bắt giữ.

Tuấn Phong nhìn về phía Đồng Lân, ánh mắt của hắn đầy nét hoảng sợ.

- Không được làm hại đệ ấy. - Tuấn Phong nói.

- Mau buông gươm cho ta. - Tên đang đưa gươm vào cổ Ngọc Hân liên hét.

- Phong ca, huynh chạy đi... đừng lo cho đệ. - Ngọc Hân hét lên, chẳng phải cái số của cô khó mà chết tại nơi này ư... nhưng chết rồi cũng không phải là việc không tốt.

Tuấn Phong không một chút suy nghĩ... thanh gươm sắc bén trên tay quăng xuống đất.

Cả hai bị bắt, bọn chúng không giết Tuấn Phong và cô mà nhốt lại và canh giữ khá cẩn mật trong một nhà kho chứa đựng hàng hóa. Khi cô quay sang nhìn Tuấn Phong, nhìn thấy đôi môi anh thâm tím lại, những vết thương trên người túa máu khiến trang phục của anh ướt đầm.

- Phong ca... huynh mất máu nhiều quá. - Ngọc Hân lo lắng.- Không được rồi, phải gọi người đến.. nếu không huynh sẽ mất máu đến chết.

Tuấn Phong không thể chịu đựng được nữa, vì sợ Đồng Lân lo lắng nên trên đường bị áp giải quay về đã cố gắng tỏ ra không sao. Nhưng sức người có hạn, Tuấn Phong lâm vào trạng thái mê man... ngã vật xuống nền.

- Phong ca... Phong ca... huynh không được chết... Phong ca... - Ngọc Hân hét lên, sau đó chạy ra phía cửa mà gọi. - Các người mau cho gọi đại phu, huynh ấy chết mất...

Bọn chúng như không quan tâm đến lời nói của Ngọc Hân, bọn chúng trở mặt nhìn cô khóc lóc van xin, không một chút quan tâm đến tính mạng người bên trong.

Cô vô vọng quay lại, nhìn máu trên người Tuấn Phong mà bất lực, cô thật sự lo sợ anh chết đi...

Từ khi bước vào nhà kho nay cô đã ngửi được mùi thuốc lả nồng nặc, có lẽ bọn người phương bắc đang muốn đưa loại chất nghiện này vào Triệu quốc. Cô nhanh chóng lục lọi tìm kiếm nơi bọn chúng cất giữ thứ ấy. Cuối cùng, cũng tìm được trong những chiếc bình sứ là những gói thuốc lả được bọc lại bằng một loại giấy màu trắng đục... Cô nhanh chóng mang thuốc lả kia đắp vào vết thương trên người Tuấn Phong để cầm máu lại... đây là một phương cách cầm máu dân gian mà ngày bé mỗi khi bị đứt tay mẹ cô thường sử dụng... chỉ là vết thương kia quá lớn cô thật sự không biết có thể có tác dụng hay không.

Thật không ngờ, máu được cầm lại và không còn chảy ra nữa... Vết thương trên tay Tuấn Phong xem ra là nặng và sâu nhất... tuy đã đắp khá nhiều thuốc lả nhưng vẫn còn rơm rớm máu. Ngọc Hân nhanh chóng xé mảnh vải trên chiếc áo của mình mà băng bó lại cho anh...

Cánh cửa được đập mạnh khiến cô giật mình, bên ngoài là bọn người phương bắc đang tiến gần phía Tuấn Phong nhìn anh đang bị thương nằm trong đau đớn. Cô nhanh chóng chạy đến chặn đường bọn chúng lại, không cho bọn chúng làm hại Tuấn Phong.

- Các người muốn gì? - Cô trừng mắt nhìn bọn chúng.

- Tiểu tử, đừng hỗn xược.

Cô bị bọn chúng đẩy ngã, bàn tay chúng toàn thân đau nhức nhưng vẫn cố gắng đứng lên không cho bọn chúng tiến lại gần Tuấn Phong thêm nữa.

- Tiền cũng đã cướp hết, các người hãy thả chúng tôi đi. - Ngọc Hân nói.

- Đại ca của ngươi đã giết bao nhiêu huynh đệ của ta, ngươi nghĩ ta dễ dàng tha mạng cho hần ư. - Tên đứng đầu nhìn Tuấn Phong đầy ý hận. - Ta sẽ cho hần chết từ từ trong đau đớn, chết không toàn thây.

Ngọc Hân dùng thân mình che chắn cho anh, cô nhắm mắt lại nhớ đến việc Uy Phong vì cô mà chết... nay Tuấn Phong... chỉ vì bảo vệ cô mà bị bọn chúng giết một cách oan ức ư.

- Ngày mai mang bọn chúng vào rừng trói lại.. làm mồi cho thú dữ.

- Dạ. - bọn đàn em hô to.

Cả bọn rời đi, cánh cửa bị khóa ngược phía ngoài... Hiện tại thời gian quá gấp rút, cô phải nhanh chóng đưa Tuấn Phong thoát khỏi căn nhà kho này. Nơi đây có lẽ không còn trong rừng nữa mà là một căn nhà khá kiên cố, Tuấn Phong lại mê man bất tỉnh trên người đầy vết thương... cô biết phải làm sao khi bản thân cô chỉ là một nữ nhi chân yếu tay mềm.

Ngọc Hân đi về phía Tuấn Phong đang nằm, vết thương trên người anh đã không còn chảy máu nữa... đôi môi thâm tím cũng dần chuyển sắc hồng trở lại. Tuy nhiên anh vẫn chưa tỉnh lại, đôi mắt vẫn nhắm lại... Ngọc Hân đưa bàn tay mình sờ lên bờ má anh khẽ nói:” Nếu cuộc đời em là một câu chuyện ngôn tình hấp dẫn, em nguyện để anh ngược đãi... dù em biết mình mãi mãi chỉ là người đến sau nhưng em sẽ trở là một vai phản diện để cướp trái tim anh.”

- Tiếc là ta không thích nam nhân. - Tuấn Phong khẽ mở mắt, nhếch môi nói.

Ngọc Hân giật mình, nhảy về phía sau như bị bắt tại trận.

- Phong... ca... - Cô ấp úng.

- Tiểu tử nhà ngươi tránh xa ta ra một chút. - Tuấn Phong mặc lại chiếc áo bị cô cởi bỏ để băng bó vết thương trên vai. - Còn cả gan cởi bỏ y phục của ta.

- Phong ca... không phải... - Cô muốn giải thích chỉ vì muốn cầm máu vết thương trên người anh.

- Đợi thoát khỏi nơi này, ta chu di tam tộc nhà ngươi. - Tuấn Phong mắng. - Ta ghét nhất chính là loại nam nhân biến thái... Hay ta mang ngươi vào Hoàng cung là thái giám thật...

Ngọc Hân khẽ bật cười, muốn thoát khỏi nơi này với sức lực của một người trọng thương như anh ư? anh ta quá tự tin vào bản thân đó sao... Cô cười khẩy, đứng lên đi về phía cột nhà rời xa khỏi Tuấn Phong một chút, ánh mắt nhìn anh đầy khiêu khích.

- Đợi thoát đi rồi tính nhé, Tuấn Phong. - Cô ăn gan trời, gọi cả tên tộc của Hoàng thượng.

- Người... người dám gọi tên của ta. - Tuấn Phong kinh ngạc nhìn cô.

- Dù sao ngày mai ta với huynh cũng chết... hay là đêm nay... huynh cùng ta ân ái một đêm cho biết ái tình là gì, có chết cũng không hối tiếc. - Ngọc Hân liếm mép, trêu chọc Tuấn Phong.

- Người... người còn dám liếm mép... ta sẽ chu di cửu tộc. - Tuấn Phong hét lớn/

Ngọc Hân từ từ bước tới gần phía anh, bàn tay vuốt lên gương mặt Tuấn Phong mà nói:” Nếu ta hôn huynh... huynh sẽ chu di bao nhiêu đời vậy?” - Ánh mắt cô nhìn vào ánh mắt Tuấn Phong, cô biết anh bị thương khắp cơ thể... khó mà chống trả được cô.

- Ta... sẽ... chu... di... - Tuấn Phong thật sự không biết đáp trả thế nào để khiến tên nam nhân biến thái này dừng trò ụy hiếp này lại...

Ngọc Hân đưa môi mình chạm vào môi anh... cưỡng hôn Tuấn Phong trong khi anh vẫn đang nghĩ cô chính là nam nhân...

- Mặc kệ huynh muốn chu di bao nhiêu đời nhà ta... - Ngọc Hân cười lớn, nụ hôn nhẹ nhàng kia cũng khiến tim cô rộn ràng. - Tuấn Phong... đệ yêu huynh...

Triệu Tuấn Phong từ sau khi bị Tuyết Sương rũ bỏ mà kết duyên cùng Hoàng ca... Từ đó đến nay đều không có một mối quan tâm đến một nữ nhân nào, thật không ngờ người thứ hai chạm vào môi anh lại chính là một nam nhân, và chính là anh đã bị tên đó cưỡng hôn...

Bàn tay bị thương ít hơn dùng hết sức lực mà đẩy Đồng Lân kia ra khỏi người anh, miệng không ngừng nôn ọe vì nghĩ nam nhân môi chạm môi thật là điều ghê tởm. Anh đưa mắt tức giận nhìn Đồng Lân mà nói:” Giỏi cho Đồng Lân, ta quyết sẽ trả mối thù này.”

- Bọn chúng nói ngày mai sẽ cho chúng ta một đôi cùng nhau bị thú dữ ăn thịt... cùng được chết với người mình yêu, không phải là điều hạnh phúc ư...

- Người đừng nằm mơ... Tuấn Quốc sẽ nhanh chóng đến ứng cứu... - Tuấn Phong giận dữ. - Nếu ta biết người là người như thế... thì lúc đó chẳng phải để bọn chúng giết chết, chẳng phải đỡ nguy hại cho đời ư...

- Vậy thì huynh đã có cơ hội... chu vi toàn tộc nhà ta rồi. - Ngọc Hân khẽ mỉm cười, sau đó nằm xuống nghỉ ngơi, nhìn thấy anh còn sức mắng chửi có lẽ đã không sao. Nếu như Tuấn Phong tin chắc Tuấn Quốc sẽ tới... cô cũng không có gì là lo lắng nữa.

Tuấn Phong nhìn Đồng Lân không có chút lo sợ gì mà nằm xuống quay lưng về phía anh, nụ hôn khi nãy của tên tiểu tử này thật ra không phải quá ghê tởm như anh nghĩ... Đôi môi của hắn ta mềm mại, ngay khi hắn ta hôn anh... trái tim Tuấn Phong cũng đôi chút loạn nhịp.

Với cái suy nghĩ kì lạ đó, Tuấn Phong tự lấy tay đập vào đầu mình một cái thẳm nghĩ:” Triệu Tuấn Phong, người điên rồi ư... làm sao có thể có cái cảm giác đó với nam nhân được.”

Hôm sau, khi mặt trời chưa kịp thức giấc thì tiếng mở cửa của bọn người phương bắc kia khiến cô và anh đều tỉnh giấc. Bọn chúng đưa anh và cô đi sâu vào trong rừng, trói họ vào một gốc cây rồi nhanh chóng bỏ đi.

- Đây, chẳng phải huynh nói Tứ vương gia sẽ đến cứu sao? - Ngọc Hân có chút lo sợ khi phía trước là bóng tối.

- Ta làm sao biết được... - Tuấn Phong đáp.

- Ý huynh là Tuấn Quốc sẽ không tới ư? - Ngọc Hân lớn tiếng.

- Nhỏ cái miệng người lại, đang muốn gọi bọn thú dữ tới ư?

- Tên chết bầm nhà ngươi... nếu ngươi không nói Tuấn Quốc tới ta đã tìm cách thoát đi chứ không an tâm nằm ngủ như thế. - Ngọc Hân nhích người lại gần Tuấn Phong. - Nếu không bị trói, ta sẽ giết chết huynh trước khi thú dữ ăn thịt huynh.

- Ngươi cả gan dám mắng chửi thiên tử?

- Dù ngươi có là con ông trời, ta cũng chửi?

- Ta... ta sẽ...

- Lại muốn chu di ta nữa ư... có giỏi thì chu di bọn thú rừng đi...

CẢ khu rừng mọi hôm khá yên ắng... hôm này lại khó rợn rùng vì tiếng cãi nhau của hai con người thật không giống ai... chết đến nơi còn muốn phân cao thấp.

- Nay Vua, mau nhích lại gần ta. - Ngọc Hân nói.

- Ngươi còn dám hỗn xược.

- Nói nhích thì nhích đi. - Cô cáu lên.

Tuấn Phong không hiểu vì sao lại nghe lời Đồng Lân, nhích lại gần cô một chút... Có lẽ khi mạng sống đang bị uy hiếp, suy nghĩ của con người không được minh mẫn nữa...

- Trong người ta có một cây trâm... ngươi mau mò vào trong tìm kiếm... - Ngọc Hân nói.

- Có chết cũng không chạm vào tên tiện dân nhà ngươi. - Tuấn Phong nhớ lại chuyện tối qua liền mắng.

- Vậy được thôi... dù sao cũng sẽ cùng chết. Ta nói ngươi biết, ta đã hôn ngươi có nghĩa ngươi đã là người của ta... dù có kiếp sau đi chăng nữa ta cũng sẽ bám riết lấy ngươi. - Ngọc Hân khích...

Tuấn Phong nghe xong, nhanh chóng kéo chiếc dây trói hết cỡ mà chạm vào người Đồng Lân. Anh vô tình chạm phải da thịt của Đồng Lân kia, tiểu tử này vì sao da thịt lại mịn màng như vậy... đúng là một kẻ yếu đuối.

- Đừng có lợi dụng dở trò với ta.

- Ta thật sự chỉ muốn chém nhà ngươi thành trăm mảnh. - Tuấn Phong đáp.

Cuối cùng thì Tuấn Phong cũng tìm ra được cây trâm trên người Ngọc Hân...Anh từ từ dùng cây trâm kia mà cắt dây trói... cửa mãi cửa mãi dây trói kia vẫn không đứt...

Tiếng bước chân từ phía xa xào xạc xào xạc trên những đống lá khô... Nơi rừng sâu vào giờ này thì làm gì còn người qua lại... không cần nghĩ cũng biết đó là tiếng bước chân của ai...

- Tên Vua kém cỏi... nhanh lên... bọn thú tới rồi. - Ngọc Hân hét.

- Im miệng ngươi lại... chính vì miệng ngươi quá to bọn chúng mới nghe thấy.

- Nếu ta chết... ta sẽ đeo bám theo ngươi mãi mãi. - Ngọc Hân nói.

Dây trói trên tay Tuấn Phong cuối cùng cũng đứt... tiếng xào xạc ngày một gần hơn... Tuấn Phong nhìn Đồng Lân nhếch môi cười đều:" Nếu ngươi chết một mình, xem làm sao đeo bám ta."

39. Chương 39: Rối Trí

Người ta thường nói rằng, trên đời này không có gì gọi là vĩnh cửu kể cả đó là tình yêu. Nhưng với tôi... tình yêu chính là thứ thiêng liêng và vĩnh cửu, nó không bao giờ tự mất đi mà chuyển từ trạng thái này sang trạng thái khác.

Kể từ khi gặp anh, một cậu bạn cùng trường đầy sự lạnh lùng quyến rũ, một cậu bạn cùng trường luôn trêu chọc nhưng lại quan tâm cô sâu sắc. Và hiện tại lúc này, một người đàn ông đứng ở vị trí cao nhất thiên hạ, một vị vua oai phong và mưu lược... thương dân như con. Có điều hiện tại có chút nhầm lẫn, anh ta không hề có ý định cứu cô cùng chạy thoát thân mà chỉ nhếch môi cười dừng dừng dù cô đang bị trói chặt.

- Triệu Tuấn Phong, có chết ta cũng sẽ quay về tìm huynh... sẽ cả đời đeo bám huynh. - Ngọc Hân không còn nhìn thấy Tuấn Phong nữa... bóng tối bao phủ khắp nơi trong khu rừng vắng...bóng trắng của anh cũng dần tan biến.

Tiếng hét của cô vang vọng núi rừng, những con thú giật mình chạy náo loạn khắp nơi khiến tiếng động càng thêm phần kì dị. Lúc này Ngọc Hân mới thật sự cảm thấy sợ, cô không sợ chết... chỉ là cô sợ cái cảm giác bị bỏ mặc một mình, cảm giác như sẽ không còn có thể nhìn thấy Tuấn Phong nữa.

- Nhưng... là Tuấn Phong hay Uy Phong... thật ra là bản thân mình đang nghĩ đến ai? - Ngọc Hân khẽ cúi đầu nhắm mắt lại... hình ảnh chàng trai cầm trên tay thanh gươm với vết thương túa máu hiện ra, cô liền lắc đầu mở mắt ra nhưng phía trước chỉ toàn màu đen tối.

Tiếng xò xạt gần hơn, gần hơn nữa... cô nghe tiếng gầm gừ của những con thú hoang, tiếng sấn mồi vào đêm của mãnh thú.

Triệu Tuấn Phong chỉ muốn trêu chọc tên nhát gan yếu đuối Đồng Lâm kia một chút vì hắn ta dám hành xử vô lễ với anh, nhưng thật sự không thể hiểu nổi tên nam nhân kia... một câu kêu cứu mạng cũng không có...

- Hay là sợ đến ngất đi rồi. - Tuấn Phong tự hỏi.

Anh nhanh chóng bước về nơi Đồng Lâm vẫn còn bị trói, tuy nhiên vẫn không nói một lời.

Ngọc Hân nghe tiếng bước chân ngày một gần mình, cô hoảng sợ đến mức không còn thốt ra tiếng...

- Uy Phong, cứu em... - Cô cảm nhận được tiếng bước chân dậm lên lá khô càng lúc càng tiến gần về phía mình... bỗng dừng lại hết lên...

Là cô vừa gọi Uy Phong ư...

Triệu Tuấn Phong hơi nhủu mày, người nam nhân mang tên Uy Phong kia là ai... rất quan trọng với Đồng Lâm ư, vì sao lúc nguy hiểm nhất tên tiểu tử này lại gọi tên hắn ta.

- Không có Uy Phong, có Triệu Tuấn Phong ta mà thôi. - Tuấn Phong khẽ lên tiếng. - Ta không phải đến để cứu người, chỉ muốn tự tay mình trừng trị người.

Tuấn Phong cúi trói cho Ngọc Hân, tuy nhiên lại đứng cách xa cô giống như sợ bị lây dịch bệnh. Anh lên tiếng:” Người không được phép đến gần ta... nếu sợ bị chém đầu thì ra khỏi khu rừng này nên rút khỏi mắt ta.”

- Hoàng thượng, là ngài sợ thiên hạ biết chuyện tôi và ngài hôn nhau ư? - Ngọc Hân bật cười.

- Đồng Lâm, đừng thấy ta không trị tội người mà cuồng ngôn... ta có thể ngay tại nơi này ban cho người cái chết. - Triệu Tuấn Phong nghiêm mặt.

- Tôi còn muốn ngài tự tay giết chết tôi... như thế tôi có thể thanh thản mà ra đi. - Cô đáp.

- Nhà người... nhà người... thật là chọc ta tức chết mà. - Triệu Tuấn Phong thật sự muốn một chương mà giết chết tên tiểu tử trước mắt. Nhưng bản thân không phải là kẻ có thể tùy ý hạ sát bất cứ ai.

Trời đã nhá nhem sáng, anh và cô đã đi được xuống lưng chừng núi... mọi thứ có thể lơ mơ nhìn thấy... cô thấy vết thương trên tay anh bắt đầu rỉ máu nhiều hơn, có lẽ là do vận động mạnh.

- Tay huynh vẫn còn chảy máu. - Ngọc Hân nhanh chóng bắt lấy tay Tuấn Phong mà nói.

Tuấn Phong nhanh chóng hất ngã cô:” Ta đã ra lệnh, người không được chạm vào ta.”

- Tôi chỉ muốn giúp huynh xem lại vết thương. - Ngọc Hân từ từ đứng lên mà đi về phía Tuấn Phong. - Chỉ cần cho tôi chăm sóc vết thương đang chảy máu kia... khi ra khỏi khu rừng này tôi sẽ không theo huynh nữa.

Tuy đó thật sự là điều mà anh mong muốn nhưng khi nghe chính miệng Đồng Lâm nói ra thì trong lòng có chút hụt hẫng... cảm giác cũng không thể nào diễn tả được. Bàn tay anh như tê đi, cơn đau từ vết thương đã khiến anh không còn chút sức lực.

Ngọc Hân vì biết vết thương trên tay Tuấn Phong là khá nặng nên cô đã cất giấu một chút thuốc lào trong người mà đắp lên vết thương kia sau đó tự xé chiếc áo của mình mà băng bó lại. Cô tỉ mỉ băng bó nhẹ nhàng không khiến cho Tuấn Phong bị đau hơn, cô xem như đây là điều nhỏ nhoi mà cô có thể làm được vì anh... Giống như trước kia, cô thật sự đã làm được điều gì cho Uy Phong đâu... chỉ mang đến cho anh ấy những rắc rối và đau buồn.

Tuấn Phong đưa mắt nhìn tên nam nhân đang chăm sóc vết thương ỳnh, nhìn hắn ta dùng thứ thuốc lào mà bọn phương bắc nhiều lần mong muốn giao thương nhưng đều bị anh từ chối, vì sao hắn ta lại dùng nó mà băng bó vết thương.

- Dùng thứ này băng bó vết thương ư?

- Đừng xem thường nó, ngày xưa khi mẹ tôi còn sống rất hay dùng để cầm máu mỗi khi tôi bị đứt tay chảy máu. - Ngọc Hân vừa cười vừa nói. - Tuy nhiên anh phải nhanh chóng quay về mà gặp thái y... nó chỉ giúp anh cầm máu thôi.

- Đồng Lâm, mẹ ngươi mất rồi ư? Còn gia đình ngươi... ta chưa từng nghe nhắc đến.

- Cha mẹ tôi đều đã mất... - Cô vừa băng vết thương cho anh vừa nói.

Sau khi băng xong vết thương, Ngọc Hân đưa mắt nhìn Tuấn Phong khẽ nở một nụ cười thật tươi mà nói:” Xong rồi, anh mau quay về kinh thành... có lẽ Tứ vương gia đang lo lắng tìm anh.”

- Còn ngươi...

- Ngài lo lắng cho tôi ư... ngài muốn lập tôi làm hậu sao? - Cô châm chọc.

- Ngươi... tốt nhất sau này đừng gặp ta nữa... nếu không ta sẽ không tha cho người dễ dàng như hôm nay.

Tuấn Phong nói xong nhanh chóng bước ra phía xa Đồng Lâm, chia tay tên tiểu tử này quả nhiên là khiến anh không vui nhưng nếu thật sự hắn thích đàn ông... không thể giữ bên cạnh được nữa.

Ngọc Hân mỉm cười nhìn Triệu Tuấn Phong bước đi... cô nhìn xung quanh khu rừng lúc này ánh sáng ban mai đã chen vào từng kẽ lá... từng chú chim đang cạm cuội bay khắp nơi kiếm mồi... phía trên cao những chú sóc đang đùa giỡn nhanh nhẹn.

- Uy Phong... em thật là một con người không tốt. - Cô đứng giữa khu rừng khẽ nói. - Khi đó trái tim em bỗng bừng hướng về một con người giống hệt anh nhưng không phải là anh, nhưng khi em khó khăn nhất lại gọi tên anh... là em quá ích kỉ phải không... Uy Phong...

Cô khóc... nước mắt cô rơi ướt cả tà áo...

Cả một ngày không ăn không uống... lại rơi vào tâm trạng rối tung lên với bao nhiêu cảm xúc và suy nghĩ trong đầu... Ngọc Hân ngã xuống đất rơi vào trạng thái mê man...

- Công tử, công tử... ở đây có người ngất đi. - Một tên đi cùng đoàn săn bắn của Hán Thành gọi vang lên khi đi nhặt thú mà Hán Thành vừa bắn hạ.

Giữa rừng sâu thế này vì sao lại có người ngất đi như vậy, anh ta không một chút mảy may quan tâm mà tiếp tục tập trung vào con mồi.

- Công tử, là một nam nhân dáng người thấp bé đang ngất ở phía bên kia.

- Nam nhân ư? - Hán Thành suy nghĩ đôi chút. - Sống chết có số, chúng ta tiếp tục xem như chưa hề nhìn thấy.

- Dạ, đại công tử. - Tên nô bộc cuối đầu nghe lệnh.

Hán Thành chạy theo một chú chim bay trên à nhắm bắn... không ngờ chú chim lại bay về phía mà Ngọc Hân đang ngất đi... Nhìn thấy một con người vóc dáng vô cùng quen thuộc, Hán Thành nhanh chóng xuống ngựa đẩy Ngọc Hân để nhìn tường tận gương mặt thì vô cùng lo lắng.

- Người đâu... mau đến đây cho ta. - Hán Thành hét lên.

- Đại công tử, con chim đó đâu rồi.

- Không thấy người bị ngất ư... mau đưa về phủ... - Hán Thành tức giận... bàn tay nhanh chóng bế Ngọc Hân quay về phủ.

Tên nô bộc kia thật chẳng thể hiểu nổi tính khí của vị đại công tử này, vừa rồi thì tỏ ra không một chút quan tâm... hiện tại thì trách mắng...

Hán Thành ngồi bên cạnh giường mà Ngọc Hân đang nằm mê man, anh khẽ đưa mắt nhìn cô mà khó hiểu? chẳng phải là cô ta đang đi cùng Lục công chúa ư, lúc đó nhìn tình cảm của họ thật sự rất tốt, vì sao lại đi sâu trong rừng và lại còn bị ngất đi vì quá đói và quá khát. Nhưng những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là cô gái này đã an toàn chỉ cần nghĩ ngơi vài ngày có thể khỏe lại.

Đến tối, khi cô tỉnh lại thì vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy nơi mình đang nằm khá là quen thuộc, có vẻ cô đã nằm trên chiếc giường này và căn phòng này rồi... Chưa kịp nhớ lại, đã nhìn thấy Hán Thành công tử kia đang gục đầu ngủ kế bên giường cô, hết như một đứa trẻ. Cô nhớ mình đã bị ngất đi trong khu rừng kia sau khi chia tay Tuấn Phong... xem ra cô và Hán Thành này vẫn còn duyên gặp lại... hắn ta lại cứu cô một mạng.

- Đồng Hân, muội tỉnh rồi ư? - Hán Thành mở mắt nhìn thấy cô đã tỉnh lại liền hỏi.

- Hán Thành công tử, vì sao tôi lại ở đây vậy?

- Huynh đi săn gặp muội bị ngất trong rừng nên đưa muội về phủ... - Hán Thành nắm lấy tay Ngọc Hân. - Muội làm huynh một phen lo lắng, vì sao muội lại ngất trong rừng sâu nguy hiểm như vậy chứ?

Ngọc Hân cuối đầu không đáp. Bàn tay rút ra khỏi tay Hán Thành

- Được rồi Hân muội, chuyện không thể trả lời thì không cần trả lời. - Hán Thành khẽ cười. - Muội an toàn huynh đã cảm ơn ông trời rồi.

- Hán Thành công tử, đa tạ huynh đã cứu tôi. - Ngọc Hân khẽ nói.

- Được rồi, ta có bảo nhà bếp nấu canh sâm uội... muội ăn rồi nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền muội nữa.

Cô nhìn Hán Thành rời khỏi phòng trong lòng có chút áy náy... là cô không thể đón nhận tình cảm từ công tử ấy... không nên cứ mãi làm phiền người ta.

Cô nhanh chóng rời khỏi căn phòng kia đi về phía cổng ra vào, bọn thị vệ giữ chân cô lại thì nhận ra đây chẳng phải là người lần đó bị Hán đại nhân đuổi ra khỏi phủ ư... Lần này đại công tử lại chộc giận đại nhân... chuyện này xem ra không nên xen vào cứ để mặc hắn muốn đi hoặc muốn ở.

- Đồng Hân... muội còn yếu lắm... ta sẽ không giữ muội ở lại đây, chỉ cần muội khỏe mạnh ta sẽ để muội đi.

- Hán Thành nhanh chóng chạy theo.

- Hán công tử, đa tạ huynh đã lo lắng cho Đồng Hân... nhưng muội không thể đón nhận tình cảm từ huynh vì vậy muội không muốn nhận bất cứ sự quan tâm chăm sóc nào cả. Hán Thành, muội tin huynh là một người đàn ông tốt bụng sẽ gặp được ý trung nhân như ý... Thanh Vân công chúa quả thật là một cô gái tốt... muội hy vọng hai người sẽ thành một đôi.

Hán Thanh nghe Đồng Hân nói vậy thì vô cùng buồn bã... thật ra nữ nhân bên cạnh hắn ta không hề thiếu từ mỹ nhân cho đến các a hoàn... Chỉ là chưa ai để lại ấn tượng sâu sắc như Đồng Hân kia, cô gái đó không bị che mắt bởi tiền tài, không bị uy quyền ép buộc... lòng nhân từ thật đáng để người khác ngưỡng mộ... cô gái đó, không phải là của anh ư...

- Cáo từ, Hán Thành công tử. - Cô khẽ cười, vẫy tay chào Hán Thành. Cô không muốn anh nuôi hy vọng ở cô nữa...

- Đồng Hân,保重.

Tuấn Quốc truy tìm tung tích của Hoàng huynh nhưng không thể truy tìm ra thì vô cùng lo lắng. Anh phải rất nhiều binh sĩ đi khắp nơi kinh thành để tìm kiếm nhưng hai con người to lớn đó giống như tan biến... không một ai nhìn thấy họ.

Khi Tuấn Quốc đến nơi bọn người phương bắc truy xét vẫn không tìm thấy bất cứ thứ gì liên quan đến Tuấn Phong và Đồng Lân... việc Hoàng thượng mất tích chỉ có một mình Tuấn Quốc biết được... nhưng khó khăn nhất hiện tại là Hoàng thái hậu quay về cung, chắc chắn sẽ tìm gặp hoàng thượng.

Tại cung Hoàng thái hậu...

- Thái hậu, nô tỳ nghe được rằng Hoàng thượng không có trong Hoàng cung... còn Tứ vương gia đang ra sức tìm kiếm điều gì đó ngoài kinh thành.

- Ý của người là, Hoàng thượng mất tích và Tuấn Quốc đang tìm kiếm ư?

- Theo nô tỳ đoán, Hoàng thượng ra ngoài di hành, đã bị hành thích.

Hoàng Thái Hậu hơi mỉm cười, đôi mắt đầy âm mưu tính toán... Thật tâm bà muốn soán ngôi vua, đưa em trai mình trị vì đất nước thay đổi cả lịch sử kết thúc triều đình họ Triệu.

- Mau... chúng ta đến Hoàng cung của Hoàng thượng. - Thái Hậu khẽ nói.

Ở Hoàng cung... Tuấn Quốc đang lo lắng cho an nguy của Hoàng huynh liền nghe tin cấp báo Hoàng thái hậu đang đến Hoàng cung thì trong lòng vô cùng lo lắng.

- Tứ vương gia, phải làm sao đây... lần này e rằng cái đầu của nô tài không giữ nổi. - Tiểu Lô Tử lo lắng.

- Người ra ngoài cửa, nói rằng Hoàng thượng đã ngủ cảm không cho ai làm phiền. - Tuấn Quốc nói.

- Bây giờ mới là giờ đầu giờ mao... người nói Hoàng thượng đi ngủ... không thể được. - Tiểu Lô tử lắc đầu.

- Người dùng mọi cách chặn Hoàng thái hậu lại, không cho bà ta bước vào Hoàng cung...

- Tứ vương gia, ngài tha giết chết nô tài. - Tiểu Lô Tử than khóc.

Tiếng cánh cửa vang lên khiến cả Tiểu Lô Tử và Tuấn Quốc như đứng tim, không phải bà ta đi nhanh như vậy chứ...

- Tuyết Sương. - Tuấn Quốc khẽ nói.

- Muội có cách. - Tuyết Sương nói.

- Là cách gì? - Tuấn Quốc không còn lựa chọn nào khác.

- Khi Hoàng thái hậu đến tìm gặp Hoàng thượng, Tiểu Lô tử người hãy nói rằng Hoàng thượng đi đến thắp nhang lạy Hoàng phi nương nương quá cố... bà ta sẽ không đến tận nơi đặt bài vị của Hoàng phi mà tìm Hoàng thượng đâu.

- Vì sao người biết chắc điều đó.

- Cứ làm theo cách của ta...

Tuyết Sương vừa dứt lời đã có lệnh truyền Hoàng thái hậu nương nương giá đáo... Tuấn Quốc và Tuyết Sương nép người vào bên trong... khoảng cách của cả hai gần nhau trong gang tấc.

- Hoàng thượng đâu? - Hoàng Thái Hậu hỏi.

- Thưa Hoàng thái hậu nương nương, Hoàng Thượng đã đến chỗ của Hoàng phi nương nương mà lạy mẫu thân...

- Người là tiểu thái giám thân cận của Hoàng thượng, người không theo Hoàng thượng sao còn ở lại trong cung?

- Dạ bẩm Hoàng thái hậu nương nương, đó là Hoàng Thượng ra lệnh không ai được phép đi theo.

- Nếu ta đến Điện Hoàng phi không gặp Hoàng thượng ở đó, thì cái đầu của người khó giữ. - Hâm doa.

- Hoàng thái hậu bớt giận... Hoàng thượng đi đến điện Hoàng phi sau đó nhả húng đến nơi nào nô tài không thể quản... xin Hoàng thái hậu nương nương ân xét.

Miêng lưỡi của Tiểu Lộ Tử nổi tiếng là lạnh lẽo nhất Hoàng cung... xem ra đóng vai diễn này không một chút sợ sệt.

- Ai da cũng không làm khó nhà ngươi, người đâu hồi cung. - Hoàng thái hậu quay lưng bước đi...

Tiểu Lộ Tử dùng tay lau giọt mồ hôi trên trán mình... vừa rồi ánh mắt dò xét của Hoàng thái hậu khiến hắn ta như muốn rơi tim.

- Thật may là đã không sao, Tuyết Sương cáo từ. - Cô ta bước đi.

Tuấn Quốc kéo bàn tay Tuyết Sương lại mà hỏi: "Ta có việc cần hỏi biểu tỷ đây..."

40. Chương 40: Uy Phong... Còn Sống??

Tuấn Phong quay về khách điếm trước, đợi Tuấn Quốc đến đón mà lặng lẽ quay về Hoàng cung. Tất nhiên anh có thể đường đường chính chính mà quay về nhưng như vậy sẽ khiến các quan chức trong triều sẽ nhiều chuyện mà bất tiện... Anh muốn quay về một cách yên lặng và mọi chuyện sẽ chỉ có những người thân thuộc nhất được phép biết.

Tuấn Phong tự mình mua thuốc về băng bó lại vết thương trên bắp tay mình, nhìn mảnh vải mà Đồng Lân kia tận tâm băng bó cùng với việc lấy loại thuốc lào gây nghiện kia mà cầm máu khiến Tuấn Phong có chút bận tâm. Ngay từ đầu gặp gỡ đã cảm thấy có chút gì đó kì lạ, không ngờ hắn ta chính là tên biến thái thích đàn ông...

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng tấm vải của Đồng Lân băng bó vết thương ỉnh... Tuấn Phong lại không nỡ vứt đi mà giặt sạch cất vào trong người.

Tuấn Quốc được báo lại rằng có một người rất giống người anh tìm kiếm đi vào khách điếm quen thuộc kia thì nhanh chóng rời cung mà đến khách điếm với sự phấn khích tột cùng. Nhưng vì sao Hoàng huynh lại quay về một mình, vậy còn Đồng Lân đâu rồi... Tuấn Quốc nhanh chóng phóng ngựa chạy đến khách điếm.

- Hoàng huynh... - Tuấn Quốc nhanh chóng đẩy tung cửa mà xông vào.

- Tứ đệ, đệ đến thật đúng lúc. - Tuấn Phong đang gặp khó khăn trong việc băng lại vết thương.

- Hoàng Thượng... - Tuấn Quốc quỳ gối xuống. - Thần hộ giá chậm trễ... xin người bần tội.

- Tứ đệ, trẫm sẽ trách tội đệ sau... trước tiên giúp trẫm băng bó lại vết thương này thật cẩn thận. - Tuấn Phong nói.

Tuấn Quốc nhanh chóng đến bên cạnh Tuấn Phong, sau khi giúp Hoàng huynh băng bó lại vết thương tiếp tục quỳ gối trước mặt Hoàng huynh mà chịu nhận tội. Thân mang trọng trách bảo vệ sự an nguy của Hoàng thượng, lại để người mang trong người thương tích nặng như vậy thật tội đáng muôn chết.

- Đệ mau đứng lên, ta cần phải quay về Hoàng cung trước. - Tuấn Phong thay đổi trang phục mà nói. - Bọn người phương bắc kia đúng như Đồng Lân suy đoán, là chúng đang muốn thăm dò Triệu Quốc.

- Hoàng Thượng, đệ nghĩ chúng ta phải cắt bỏ giao thương... cấm tuyệt bọn người phương bắc lợi dụng mà thăm dò Triệu quốc.

- Vấn đề này, trẫm nghĩ phải hỏi ý kiến của các chư hầu... - Tuấn Phong nói. - Dù sao khi tiên hoàng còn sống, họ cũng đã phụ trợ hoàng một thời gian dài.

- Hoàng thượng thánh minh. - Tuấn Quốc nói.

Tuấn Quốc nhìn xung quanh tìm kiếm thì không hề thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Đồng Lân kia, lúc mặt báo truyền về cũng chỉ nhìn thấy một mình Hoàng huynh quay lại khách điếm... trong lòng không ngừng lo lắng liền khẽ hỏi: "Hoàng Thượng, còn Đồng Lân... hắn ta chẳng phải đi cùng người ư?"

Nhắc tới Đồng Lân, bỗng dưng Tuấn Phong có chút ngập ngừng... chẳng biết phải đáp trả lời của Tuấn Quốc ra sao. Chẳng lẽ lại nói rằng hắn ta biến thái hôn anh... nên anh đã đuổi cổ đi ư... thật đáng mất mặt.

- Hắn ta muốn quay về huyện Thái Hòa... nên trăm cho hắn đi rồi. - Tuấn Phong nhớ đến có lần Đồng Lân nói muốn quay về nhà... đoán chắc hắn ta sẽ quay về nhà liền đáp lời Tuấn Quốc như vậy.

Tuấn Quốc có chút buồn bã... vì sao quay về lại không nói một lời cáo từ... Nhưng nghĩ lại, chuyện này có chút khó tin, Đồng Lân lại có thể bỏ mặc Hoàng Thượng khi người đang bị thương ư.

Vì Tuấn Phong vội vàng quay về Hoàng cung... vả lại chuyện của Hoàng thái hậu cũng khiến Tuấn Quốc bận tâm nhiều hơn nên không còn nhắc đến cô gái khiến trái tim anh thổn thức kia... Huyện Thái Hòa ư, cô ấy quay về đó... sẽ bình an hơn.

Ngọc Hân rời khỏi Hán phủ, cô hiện tại là muốn tìm gặp người đàn ông kia hỏi rõ mọi chuyện bởi vì cô có cảm giác ông ta là người duy nhất biết rõ về cô nhất mặc dù trước kia cô chưa từng quen biết. Trước kia hay hiện tại cô đều muốn quay trở về cái thế giới thật sự của mình, cô suy nghĩ rất nhiều về điều kiện mà người đàn ông kia đưa ra... cô không thể xem Tuấn Phong là Uy Phong mà đem lòng yêu anh ta được, điều đó không công bằng cho cả ba người...

Cô đi khắp nơi kinh thành tìm kiếm người đàn ông bí ẩn kia, cô gặp những kẻ ăn mày ở trên phố liền hỏi qua nhưng bọn họ đều lắc tay không biết. Ngọc Hân liền động não mà suy nghĩ, chẳng phải lần đó vì cô muốn tự sát mà ông ta xuất hiện ư... dùng cách đó cũng không phải là tệ nha.

Đi tới địa điểm lần đó chọn làm nơi kết thúc cuộc sống. Lần này không hề có ý định đó nên nhìn xuống vực thăm liền xanh mặt, nơi này mà rơi xuống thì tan xương nát thịt chứ chẳng đùa. Nhưng với mục đích đề ra, Ngọc Hân cũng đứng nép bờ vực thẳm sau đó liền đưa mắt về phía xa xăm mà hét:” Uy Phong... em đi theo anh đây.”

Cô hét xong, nhìn xung quanh đều vắng người không hề có bất cứ ai...

- Phong... đợi em... - Ngọc Hân lại hét lên.

Vẫn không có gì thay đổi...

- Tạm biệt nhân gian... Ngọc Hân cáo từ thế giới không phải của tôi. - Cô nhắm mắt lại...

Từ phía xa, một người đàn ông lại xuất hiện... ông ta lần này vừa đi vừa ngáp, cái kiểu chán nản cái cô gái làm trò trước mắt.

- Tiểu cô nương... ta ra rồi, đứng hét nữa.

Ngọc Hân hơi mỉm cười... quay đầu lại sau khi nghe tiếng nói quen thuộc. Lần này cô không để cho ông ta bỏ đi tùy ý nữa mà nhanh chóng chạy đến gần phía ông ta mà giữ lại.

- Ông muốn ăn bánh bao không, tôi mua cho ông?? - Ngọc Hân hỏi.

- Không cần, phụ nữ đột nhiên trở nên tốt bụng đều có vấn đề. - Ông ta lắc đầu.

- Ông đã nói vậy thì tôi lật bài ngựa vậy. - Ngọc Hân không cười nữa mà nghiêm mặt. - Tôi muốn quay về hiện tại... ông phải giúp tôi.

Người đàn ông kia nằm trên bãi cỏ gần đó, đang nhắm mắt làm ngơ nghe Ngọc Hân nói liền hơi hé đôi mắt mình ra mà nhìn cô, sau đó bật cười nói:” Cô nghĩ ta là tiên ư... ta làm sao có phép đưa cô quay về hiện tại.”

- Chẳng phải ông biết tôi ở thế giới khác đến sao?? Chắc chắn ông biết cách để tôi quay về mà...

- Chẳng phải ta đã nói rồi ư?

- Lão tử muốn chết ư? - Ngọc Hân hét lên. - Nếu thật sự là trả nợ ân tình cho Uy Phong thì tôi sẽ phải ở bên cạnh Tuấn Phong cả đời mà bù đắp... vì sao để huynh ấy yêu rồi bỏ về hiện đại, chẳng phải là sẽ khiến huynh ấy đau lòng.”

- Thôi được rồi, theo ta. - Ông ta nắm lấy tay Ngọc Hân, kéo cô vào một khoảng không gian ảo tượng nhiều màu sắc... xong đó là họ rơi vào một hang động lớn với những ánh sáng được phát ra từ các chất lỏng lỏng lánh trên cao...

Cô nhìn xung quanh cảm thấy lạ lẫm và đánh giá nơi đây vô cùng đẹp... hệt như trong những bộ phim về thành thánh ma quỷ... bọn họ cũng chỉ thích ở trong những hang động lộng lẫy.

- Đây là đâu? - Cô khẽ nói.

Ông ta không đáp... sau đó đưa cô đến một chiếc lò giống như lò luyện tiên đơn ở trong phim Tây Du Ký... thật không ngờ trên cõi đời này lại có chiếc lò như vậy. Bên trong có rất nhiều nước, là một loại nước trong veo không có chút tạp chất có thể nhìn tận xuống đáy... Người đàn ông kia đưa tay qua chiếc lò một lần... từ từ hình ảnh được hiện ra trong mặt nước.

Năm 2015, biệt thự nhà họ Uy...

- Chị... chị ơi... - Ngọc Diệp đang mặc một chiếc đầm màu đen... khóc không nguôi trước di ảnh của Ngọc Hân.

Uy lão gia cũng buồn bã mà mặc một bộ vest màu đen ngồi bên cạnh Ngọc Diệp, tội nghiệp đứa cháu đáng thương còn quá nhỏ để mất đi tất cả người thân trong gia đình.

Bên ngoài, Uy Vũ đi vào bên trong trong bộ áo vest đen trịnh trọng... anh ra hiệu cho Uy lão gia ra ngoài để nói chuyện.

- Ông... bên cảnh sát đã hoàn thành xong thủ tục rồi ạ... - Uy Vũ nói.

- Được rồi, mọi thứ xem như đã quá rõ ràng chỉ là chúng ta cố chấp. - Uy lão gia lắc đầu. - Camera trong bệnh viện đã quay rõ ràng con bé leo lên sân thượng và không hề đi xuống... chỉ là chưa thấy xác Ngọc Hân nên chúng ta cứ cố chấp mãi.

- Cũng vì chúng ta giấu cô ấy... nên mới chuyện mới ra có sự như vậy... - Uy Vũ nói.

- Không giấu con bé... liệu con bé sẽ phải chờ đợi Uy Phong đến bao lâu. Thời gian trôi qua như vậy, Uy Phong vẫn mê man không có dấu hiệu tỉnh lại... - Uy lão gia đau lòng mà nói. - Tất cả chỉ tại ta... từ đầu không nên khiến bọn chúng có mối nhân duyên kia.

Uy lão gia và Uy Vũ nhìn về phía di ảnh của cô mà xót thương...

- Uy... Phong... anh... ấy... còn... sống... ư...? - Ngọc Hân không tìm được nước mắt... mọi thứ đi quá tưởng tượng của cô...

Người đàn ông kia không nói gì... đưa tay xoa làn khói bay lên... lại hiện ra một khung cảnh khác...

Năm 2015... tại bệnh viện quốc tế...

Uy Phong đang được gắn rất nhiều thiết bị trên người để duy trì hơi thở... anh có thể ra đi bất cứ lúc nào đó là do số trời định đoạt... nhưng với Uy lão gia, chỉ cần Uy Phong còn duy trì bất cứ hơi thở nào, ông đều mong muốn đứa cháu đáng thương kia sẽ tỉnh lại, sẽ quay trở về cuộc sống bình thường... Là Uy lão gia mong chờ vào một phép màu nào đó, đứng lầy đi đứa cháu đáng thương của ông.

- Anh... hôm nay là ngày bên công an tuyên bố Ngọc Hân đã ra đi mãi mãi... - Vân Du ngồi bên cạnh giường bệnh của Uy Phong vừa khóc. - Ông và anh Vũ đã rất đau lòng rồi, anh hãy tỉnh lại để họ bớt đau xót... anh đừng bỏ em và mọi người mà đi nhé...

Uy Phong vẫn nằm đó... nhịp tim có tăng lên đôi chút rồi vẫn chìm trong trạng thái hôn mê...

- Không được, tôi phải quay lại thế giới của mình... Uy Phong... anh ấy cần tôi bên cạnh hơn ai hết, lúc này chính là lúc Uy Phong cần tôi nhất. - Ngọc Hân khóc thét lên.

Người đàn ông kia xóa tan hình ảnh Uy Phong trong dòng nước, sau đó đưa mắt về phía Ngọc Hân khẽ nói:” Con người sinh ra trên cõi đời này đều do ông trời đã viết sẵn những thứ họ phải trải qua để trả nợ cho kiếp làm người... Ngọc Hân, như ta đã nói cô sẽ không bao giờ quay trở về thế giới của mình... nếu như cô không có được tình yêu của Triệu Tuấn Phong.”

- Nhưng... nếu tôi có thể khiến anh ta yêu tôi... tôi quay về thế giới của mình thì Tuấn Phong phải làm sao?
- Ngọc Hân nói.

- Vì người đàn ông đang bắt tỉnh kia, nhấn tâm một chút với người đàn ông khác cô cũng không thể làm được ư? Thật tiếc cho tình cảm mà Uy Phong dành cho cô?

Ngọc Hân đưa ánh mắt nhìn về phía trước... Triệu Tuấn Phong chẳng phải là vua một nước ư, bên cạnh anh ta sẽ có rất nhiều phi tần, nếu thiếu mất cô đi... cũng không có gì là quan trọng. Cô nhất định sẽ làm đủ mọi cách để quay về với Uy Phong, anh hiện đang rất cần cô...

- Làm sao để biết Tuấn Phong đã yêu tôi?

- Rất đơn giản... chỉ cần cô khiến hắn rơi lệ vì cô... là hắn đã rất thật lòng với cô.

Giọt lệ nam nhi khó mà rơi... chỉ trừ khi vì người mà họ toàn tâm toàn ý yêu thương...

Khi cô mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong khác điểm... chuyện vừa rồi phải chăng hết như một giấc mơ. Ngọc Hân ngồi dậy, từ bây giờ cô sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình... sẽ khiến Triệu Tuấn Phong phải yêu cô.

Ngọc Hân đi dạo ngoài những buổi chợ ở kinh thành, hôm nay chợ khá đông đúc người mua kẻ bán... phải nói dưới thời của Triệu Tuấn Phong thiên hạ thái bình. Nhưng nghĩ đến bọn người phương bắc kia, có lẽ Triệu Tuấn Phong thông minh kia sẽ có cách xử trí bọn chúng.

Cô đang đi trên đường bị một tên công tử hách dịch động vào người té ngã xuống đất, tất nhiên với bản tính của Ngọc Hân sẽ nhấn nhin mà cho qua chuyện... than cô thế cô sẽ không có gì tốt nếu gây sự với bọn người đó.

- Người không có mắt hử, động vào đại công tử nhà ta. – Bọn người hầu đi phía sau hung hăng nói.

- Xin lỗi. – Ngọc Hân khẽ cúi đầu nói, không quan tâm mà bỏ đi.

Bọn chúng rõ ràng là muốn kiếm chuyện, dù là công tử nhà hắn ta đi đứng không nhìn trước sau mà đụng vào người cô lại còn hung hăng la hét.

Mặc dù cô đã nhận lỗi và xin lỗi nhưng bọn chúng vẫn không hề chịu buông ta.

- Đánh cho ta. – Tên công tử kia hét.

Ngọc Hân đang đi thì bọn người đó kéo lại... thật tình hôm nay ra đường là bước chân nào ra trước mà lại xui như vậy chứ, gặp phải bọn hắc ám ở đâu. Lần này chẳng còn ai mà cứu giúp cô đâu, chẳng lẽ chịu trận thật ư...

41. Chương 41: Người Hầu

Cô đang gồng mình để bọn người đó đang tiến lại phía cô hung hăng thì có một giọng nữ nhân lên tiếng.

- Không ngờ đại công tử nhà họ Trần lại ỷ đông hiếp yếu, ức hiếp một tiểu cô nương ư?

- Tưởng ai cả gan dám xen vào chuyện của Trần Lập Xương ta... thì ra là Trần Trần tiểu thư.

- Giữa đường thấy chuyện bất bình rat ay giúp đỡ chính là những gì mà thầy đã dạy. – Trần Trần đáp.

- Chúng ta đã không còn cái thời học chữ chung thầy... tiểu thư đừng mang ông ấy ra hù dọa ta. – Trần Lập Xương đưa chiếc quạt đi về phía Trần Trân mà nói. – Hình như cô hiểu nhầm chuyện gì rồi nhỉ, tên tiểu tử này đặc tội với ta... ta đang trị tội hắn không hề ỨC HIẾP cô nương nào?

- Con mắt của người đúng thật là kém cỏi từ khi còn bé. – Trần Trân nhếch môi cười nhìn Trần Lập Xương mà nói. – Đây là một nữ nhi...

Trần Lập Xương đưa mắt về phía Ngọc Hân mà dò xét... tuy hắn ta có dáng người thấp bé nhưng rõ ràng là một nam nhân...

- Nói cho hắn ta biết, cô là nữ nhân. – Trần Trân nói.

Ngọc Hân thấy hết cách... nếu như không nhận là nữ nhân có lẽ sẽ bị hắn ta cho no đòn... Còn làm mất mặt vị cô nương nghĩa hiệp đã ra mặt giúp

cô.

- Đúng vậy, ta là nữ nhân.

- Lấy gì để chứng minh chứ. – Trần Lập Xương không tin.

- Nếu ta chứng minh được cô nương đây chính thực là nữ nhân, người sẽ bỏ qua chuyện vừa rồi. – Trần Trân nói.

Giữa bàn dân thiên hạ đang bu quanh mà dò xét... một đại thiếu gia mà tính toán với nữ nhân cũng không phải là đáng mặt nam nhi... Hắn ta bèn gặt đầu...

Trần Trân kéo Ngọc Hân và một nữ tỳ đi theo mình vào một khách điểm ngay gần đó mà thay đổi y phục cho Ngọc Hân... lại trang điểm lên gương mặt cô chút phấn son thường tình. Hiện tại không còn ai nhận ra đây chính là chàng thanh niên nhỏ con khi nãy.

Bước ra từ khách điểm, Ngọc Hân khiến bàn dân thiên hạ đều há hốc ngạc nhiên vì khi nãy bước vào là nam nhân còn hiện tại chính là một mỹ nhân xinh đẹp.

- Người thật sự là nữ nhi ư?

- Thì tôi đã nói rồi mà. – Ngọc Hân đáp.

Trần Lập Xương nhìn Trần Trân rồi tức giận rút người mình mà bỏ đi... trong lòng giận như lửa đốt liền bùng lên suy nghĩ... là nhất định sẽ phải đưa Trần Trân kia về Trần phủ gia làm nương tử.

Bọn hung hăng kia rút người đi hết... chỉ còn Ngọc Hân và người của Trần Trân ở lại vỗ tay vì tiểu thư nhà họ đã đánh bại tên công tử hách dịch thích đi ỨC HIẾP kẻ yếu.

- Đa tạ tiểu thư đã giúp đỡ tôi. – Ngọc Hân cuối đầu nói.

- Không có gì... lần sau có gặp hắn ta thì tránh xa ra một chút, không phải lúc nào cũng có người giúp đỡ cô nương như hôm nay.

- Nhưng vì sao tiểu thư biết tôi là nữ nhi?

- Có lẽ người không để ý rồi, khi nãy ta và người cùng nhau lựa son phấn... rồi lại gặp ở tiệm tơ lụa... là một nam nhân không thể quan tâm đến những thứ đó, vả lại bàn tay của cô nương nhỏ nhắn thon gọn... không thể là một nam nhân được.

- Tiểu thư thật biết nhìn người. – Ngọc Hân khẽ khâm phục. – Một lần nữa đa tạ tiểu thư đã giúp đỡ... hiện tại có thể gửi trả bộ y phục này cho vị cô nương kia...

Ngọc Hân thay ra bộ trang phục nữ nhi kia mà mặc lại trang phục nam nhân của mình... khi nãy nhìn qua gương một chút... phải nói trang phục nữ nhân ngày xưa thật gườm gả nhưng cũng thật lộng lẫy.

Khi cô bước ra thì Trần Trân đã bỏ đi đâu mất... cô nhìn cô gái người làm vội vàng chạy đi thì chạy theo dò hỏi mới biết cô gái đó là con của một quan chức nào đó tên khá dài và khó nhớ... Có lẽ là chức vị cao nên cái tên lưu manh khi nãy mới có chút nể sợ... phải nói là “có quyền có thế” nó đã duy trì từ khi còn xa xưa mà.

Cô hiện tại cũng không biết phương hướng của mình sẽ đi về đâu... nói thì hay lắm nhưng Triệu Tuấn Phong chính là Hoàng thượng đương triều, muốn gặp còn khó hơn lên trời huống hồ chỉ là khiến anh ta yêu thương cô. Lần này anh ta bị thương nặng như vậy khi đi hành, chắc chắn sẽ không còn ra ngoài Hoàng cung nữa... và vì chuyện lần trước châm chọc Tuấn Phong, có lẽ gặp cô anh cũng chạy mất dép rồi.

Trước tiên là phải tìm kế sinh nhai trước, Ngọc Hân nhìn thấy một phủ quan thông báo tuyển thêm a hoàn và nô bộc trong phủ. Ngọc Hân nhanh chóng dò hỏi đường đến thì thấy rất đông người đang xếp hàng để đăng kí tham gia... Xem ra ngày xưa sự cạnh tranh công việc còn gắt gao hơn cái thời hiện đại của cô.

Chờ đợi rất lâu cuối cùng cũng đến top người của cô vào trong, phủ này rất rộng lớn và có đông thị vệ canh gác cẩn thận. Cô gái kia đưa bọn họ đi vào bên trong phủ nhưng cũng khá xa mới đến nơi. Người ngồi bên trong tấm rèm kia có lẽ là một cô nương... là đang tuyển chọn ư?

- Cho tất cả lui hết, trừ nam nhân thấp người nhất. – Giọng nói có đôi phần quen tai vang lên.

Ngọc Hân nhìn tới nhìn lui xem ra chính cô là nam nhân thấp nhất trong đám... ôi cái chiều cao hạn chế của cô thật đáng xấu hổ mà.

Người bên trong tấm rèm kia đứng lên từ từ tiến về phía cô mà ra khỏi tấm rèm kia... Ngọc Hân há hốc mồm vì đó chính là cô tiểu thư khi nãy.

- Ta không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy? – Trần Trần khẽ nói.

- Tiểu thư là chủ nhân nơi này ư? – Ngọc Hân kinh ngạc.

- Ta đang cần một a hoàn bên cạnh... không cần một nam nhân ốm yếu. – Trần Trần bật cười.

- Tôi là nữ nhân mà... tôi sẽ làm a hoàn cho tiểu thư.

- Được rồi, cô tên gì?

- Tên Đồng... Hân... - Ngọc Hân đáp.

- Vậy từ nay gọi người là Tiểu Hân đi. – Trần Trần nói. – Nhưng bên cạnh ta phải mặc y phục nữ nhi... không được mặc y phục nam nhân nữa.

Ngọc Hân khẽ gật đầu:” Dạ, thưa tiểu thư.”

Vậy là, Ngọc Hân được nhận vào phủ Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử để làm a hoàn cho Trần Trần tiểu thư. Công việc nơi đây cũng khá đơn giản, hằng ngày hầu hạ vị tiểu thư này ra thì chỉ cần đứng xem cô ta múa kiếm, đàn hát và thiêu thừa...

Tại Hoàng cung, Thanh Vân vì Hoàng thái hậu quay về cũng không còn được phép rời khỏi cung để ra ngoài rong chơi nữa, vả lại Hoàng Thượng đã nói Đồng Lân đã quay về huyện Thái Bình tìm người thân nên cô nào có thể chạy đến nơi xa xôi đó mà tìm kiếm. Hiện tại Thanh Vân hay lui tới cung của Tuyết Sương mà trò chuyện, con người đơn thuần như Thanh Vân chỉ trọng tình cảm không quan trọng dè dặt.

Hoàng Thái Hậu quay về lại Hoàng cung chính chuyện không vui với Tuấn Phong, hiện tại đang bị thương cũng không thể truyền thái y vì tin tức sẽ nhanh chóng bị lộ đến tai bà ta, rồi bà ta sẽ nhanh chóng tính toán mà gây khi dễ cho anh. Hiện tại đều là Tuấn Quốc ra ngoài mua thuốc vào để

Tiểu Lộ tử băng bó vết thương ỳnh, đó là cách tốt nhất tránh những phiền phức.

- Hoàng thượng, vết thương của người sâu như vậy... có lẽ chảy rất nhiều máu.. nô tài nghĩ đến đã cảm thấy hoảng sợ. – Tiểu Lộ Tử vừa băng bó vừa nói.

- Có lẽ vậy. – Tuấn Phong nói.

- Hoàng Thượng, lần sau người đứng ra ngoài nữa... Lần đó Thái hậu đến tìm người, cũng may là có Tứ vương gia và Tuyết Sương cung phi đến giải nguy... - Tiểu Lộ Tử nói. – Lúc ấy tim của nô tài, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Tuyết Sương và Tuấn Quốc cùng ở trong Hoàng cung này ư? – Tuấn Phong hỏi.

- Sau khi Thái Hậu rời đi... họ còn nói chuyện gì đó khá lâu... sau đó chỉ thấy Tuyết Sương cung phi vừa khóc vừa chạy ra... còn Tứ vương gia thì nét mặt đầy tâm trạng.

- Được rồi, mau truyền Tứ vương gia đến. – Tuấn Phong ra lệnh.

Tiểu Lôi Tử cảm giác trên gương mặt của Hoàng thượng đang rất đổi bình thường liền chuyển sang sắc lạnh, có phải hắn đã lỡ lời chuyện gì rồi ư...

- Tuấn Quốc tham kiến Hoàng thượng. – Triệu Tuấn Quốc nhận được lệnh truyền, nhanh chóng đến Hoàng cung.

Tuấn Phong đang ngồi đọc tấu chương liền buông xuống mà đưa mắt nhìn về phía Tuấn Quốc.

- Tiểu Lôi Tử, ọi người lui ra ngoài hết.

- Tuân lệnh, thưa Hoàng Thượng.

Tuấn Quốc cảm thấy có chút kì lạ, từ tâm trạng đến ánh mắt của Hoàng huynh đều có chút không được vui vẻ...

- Tuấn Quốc, kể từ khi mẫu thân bạo bệnh mà qua đời... trẫm chỉ còn một mình đệ là người thân cận và tin tưởng nhất. Trẫm có một việc muốn hỏi ý đệ, đệ hãy thật long cho trẫm biết ý của đệ.

- Hoàng huynh, người có chuyện gì khuất mắc sao?

- Trẫm muốn lập Tuyết Sương làm hậu, đệ thấy thế nào?

- Không thể. – Tuấn Quốc kinh ngạc, chẳng phải chuyện này sẽ khiến triều đình song gió, thiên hạ gièm pha ư?

- Vì sao?

- Hoàng huynh, Tuyết Sương là nương tử của Thái tử, là Hoàng huynh của Hoàng thượng... một người như vậy không thể là một Hoàng hậu

cai quản chốn Hậu cung là một mẫu nghi thiên hạ... Tuấn Quốc xin Hoàng Thượng hãy suy xét lại, đừng vì một nữ nhân mà làm loạn gian sơn.

- Vậy mang Tuyết Sương gả cho đệ. – Tuấn Phong hỏi.

Tuấn Quốc giật mình... ý của Hoàng huynh là gì?

- Chẳng phải trước kia đệ cũng rất yêu thích Tuyết Sương ư... chẳng phải những bài thơ mà đệ giấu trong túi sách đều ca ngợi vẻ đẹp của Tuyết Sương ư.

- Hoàng Thượng, đó chỉ là chuyện trước kia... khi đó đệ còn quá bé để suy nghĩ thấu đáo. – Tuấn Quốc quỳ xuống.

- Hiện tại thế nào, Tứ đệ không còn chút vương vấn ư?

- Không một chút vương vấn. – Tuấn Quốc khẳng định. – Xin Hoàng Thượng vì đại cuộc mà làm trọng.

- Vậy cái đêm mà trẫm không có trong Hoàng cung này... Đệ và Tuyết Sương đã làm gì khiến cô ấy khóc mà chạy ra ngoài. – Tuấn Phong tức giận hỏi.

Triệu Tuấn Quốc hiểu ra mọi chuyện, xem ra là Hoàng Thượng còn quá nặng tình với Tuyết Sương kia... Anh không muốn nói điều gì nữa, đành cuối đầu.

- Tại sao không trả lời trẫm?

- Hoàng Thượng, bạn bè chỉ nói chuyện phiếm mà thôi... đệ chỉ nói rằng ngày xưa cô ấy đã sai lầm khi chọn Thái tử mà thôi. Có lẽ vì quá xúc động về hồi ức mà rơi lệ.

- Đó là tất cả? – Tuấn Phong hỏi.

- Vâng, thưa Hoàng thượng.

Tuấn Quốc là một người nhất bất trung thành và chưa bao giờ gian dối với Tuấn Phong... lúc này có lẽ là vì quá tức giận nên mất đi lí trí mà nghi ngờ Tứ đệ này...

- Trẫm muốn nghỉ ngơi, cho đệ lui... Tuấn Quốc, xin lỗi vì đã nghi ngờ đệ.

- Tuấn Quốc cáo lui. – Anh cúi đầu. – Đã khiến Hoàng Thượng bận long.

Tuấn Quốc rời khỏi Hoàng cung, đi đến một cây cột cao lớn liền tựa người lên... nhắm mắt lại mà nhớ đến chuyện đêm đó....

- Tuấn Quốc, huynh muốn nói gì. – Tuyết Sương hỏi.

- Từ hôm nay, Tuyết Sương cung phi đừng đến tìm Hoàng Thượng nữa... triều thần và cả tôi cũng sẽ không chấp nhận cô.

- Muội biết... nhưng chẳng phải điều đó là do Phong ca quyết ư? – Tuyết Sương nói. – Ngày trước huynh cũng rất yêu thương muội, vì sao hiện tại lại lạnh lùng như vậy... là vì muội không đáp trả huynh ư?

- Bởi vì Tuyết Sương ngày xưa ta biết và Tuyết Sương cung phi hiện tại quá khác biệt. – Tuấn Quốc lắc đầu. – Chuyện ngày xưa đừng nhắc đến nữa, nhưng ta muốn hỏi cung phi vì sao biết Hoàng Thái Hậu sẽ không đến điện của Ngọc phi.

- Chuyện... này... chuyện... này.... – Tuyết Sương ấp úng.

- Có phải cô biết điều gì uẩn khúc sau cái chết của mẹ ta. – Tuấn Quốc nắm chặt bàn tay của Tuyết Sương.

- Tôi không biết gì cả, mau buông ra... - Tuyết Sương giằng co...

- Tuyết Sương... con người của cô thật nham hiểm. – Tuấn Quốc mắng. – Rồi tôi sẽ lột trần bộ mặt thật của cô.

Tuyết Sương kia giằng lại bàn tay của mình thoát khỏi Tuấn Quốc... nhanh chóng lao ra khỏi Hoàng cung mà bỏ chạy...

42. Chương 42: Mong Nhớ

Trong một buổi thượng triều sau một thời gian mà Tuấn Phong ra khỏi hoàng cung, nay sức khỏe của anh cũng đã ổn định và cánh tay đã dần lành lặn vết thương. Anh cũng quay trở về là một vị Hoàng đế thường ngày, phê chuẩn tấu chương và suy nghĩ về cách đuổi bọn người phương bắc kia ra khỏi Triệu quốc, bọn chúng xem mạng người của Triệu qua quá dễ dàng mà xem trời bằng vụn.

- Bọn người phương bắc lấy cớ giao thương mà dò thám Triệu quốc ta, các khanh có ý thế nào về chuyện này? - Tuấn Phong hỏi các quan trong triều.

Phía dưới mọi người nhìn nhau, xì xào một chút thì Tể tướng liền bước ra khỏi vị trí của mình, ông ta chính là em trai của Hoàng thái hậu, con người cực kì nham hiểm.

- Thưa Hoàng thượng, Triệu quốc và đất nước phương bắc từ khi Thiên hoàng còn tại vị đã đặt ra giao thương để hai nước mua bán cùng có lợi... thần thiết nghĩ kẻ nào tấu lên Hoàng thượng bọn họ qua Triệu quốc dò thám chính là có ý đồ muốn phá hỏng mối quan hệ kia để hai nước hiềm khích.

Không cùng ý kiến với Tể tướng, Tuấn Quốc là người đứng đầu đại nội thị vệ liền bước ra mà tấu:” Hoàng thượng, theo thần nghĩ chúng ta nên cắt đứt giao thương với bọn chúng, càng để bọn chúng tiến qua Triệu quốc càng tạo cơ hội cho bọn họ dò thám.

- Tứ vương gia, người có bằng chứng gì mà khẳng định bọn họ dò thám Triệu quốc, hiện tại cắt đứt giao thương chính là gây hiềm khích với họ... họ mang quân tiến vào Triệu gia, ngài có lãnh hậu quả hay không?

- Tể tướng, là vì có tấu chương nói rằng người phương bắc lợi dụng giao thương mà dò thám, ngài không lo cho an nguy của Triệu quốc ư?

- Tứ vương gia, chuyện này không thể nói khi không có bằng chứng cụ thể... binh lính của Triệu gia không thể thiệt mạng oan uổng vì những lời của người được.

- Đã là một quân nhân, hy sinh vì đất nước chính là niềm kiêu hãnh...

- Là người cầm đầu, phải biết làm thế nào giảm bớt sự thiệt hại mới là một vị tướng giỏi, tướng tốt.

Tuấn Phong biết rõ rằng Tuấn Quốc là muốn tốt cho Triệu quốc nhưng thiết nghĩ lời của Tể Tướng cũng không phải không đúng... chuyện lần này không phải muốn dứt là dứt chỉ sợ khiến dân chúng lầm thang, binh lính của Triệu quốc sẽ thiệt hại oan ức.

- Hai khanh đừng tranh cãi nữa. - Tuấn Phong lên tiếng can ngăn. - Trẫm thiết nghĩ lời của Tể tướng nói quả không sai, chúng ta không thể ngay lúc này gây hiềm khích với đất nước phương bắc kia.

- Hoàng thượng anh minh. - Tể tướng nhếch cười nhìn Tuấn Quốc.

- Tứ vương, ta lệnh cho khanh giám sát biên cương... người phương bắc nào vào kinh thành cũng phải dò xét giấy phép và phải điều tra tận tường nguồn gốc hàng hóa, chất lượng và cả nơi bọn họ buôn bán. - Tuấn Phong ra lệnh. - Còn Tể tướng, ta lệnh cho khanh trong vòng ba ngày điều tra cho trẫm bọn người phương bắc hiện đang ở Triệu Quốc ta thật sự có mưu đồ hay không? Bãi triều...

Tuấn Quốc hiện tại mới hiểu được vì sao Hoàng huynh của anh không lật tẩy Tể tướng vì ông ta ra sức bảo vệ bọn người phương bắc xấu xa kia... Quả nhiên là Hoàng huynh thánh minh, cho ông ta tự mình điều tra... nếu ông ta cố tình tấu sai sự thật chẳng phải sẽ dễ bề loại trừ con người xấu xa đó ư?

Sau khi bãi triều, Tuấn Quốc ra khỏi cung để đến đại phu mà hỏi thuốc cho Tuấn Phong, vết thương kia trên người Tuấn Phong là khiến anh cảm thấy vô cùng ân hận, nếu lần đó anh cùng Đồng Lân dò thám thì Hoàng thượng đã không phải chịu nguy hiểm như vậy, Đồng Lân cũng không thể bỏ về huyện Thái Hòa khi chưa một lời cáo từ.

Kinh thành nhộn nhịp người mua kẻ bán, chỉ có Triệu Tuấn Quốc một mình đi trên con đường đông người qua lại là trong lòng tự cảm thấy cô đơn. Anh nhớ đến Đồng Lân, một tiểu cô nương giả nam trang mang trong người vô số sự bí ẩn mà anh không thể nhìn ra được... Chẳng lẽ với bao nhiêu lâu bên cạnh, cô ấy không có một chút suy nghĩ lại bỏ đi không từ biệt... ngay cả Thanh Vân cũng khá hụt hẫng vì điều đó.

- Vị đại gia này, hôm nay lại đến thấy thuốc trị thương sao? - Vị đại phu nhận ra Tuấn Quốc vì khá nhiều lần anh đến chỉ hỏi mua một loại thuốc.

- Hôm nay cửa hiệu buôn bán tốt chứ? - Anh tùy ý hỏi.

- Tôi bán được nhiều nghĩa là thiên hạ đau bệnh nhiều, đây cũng không thể xem là việc tốt. - Vị đại phu vừa lấy thuốc vừa nói.

Tuấn Quốc khẽ cười, đúng là một đại phu có lòng... Chưa kịp đáp lời vị đại phu kia, từ phía sau anh đã có một giọng nữ nhi vội nói: "Đại phu, lấy cho ta Ngưu tất, hồng hoa, ô đầu, bán hạ, bạch phụ tử, địa liên, thương truật, đậu khấu thành một thang. Ta đang rất gấp, mau lấy cho ta trước."

- Vị công tử này đến trước, vì vậy cô nương hãy đợi ta lấy thuốc cho cậu ấy trước. - Vị đại phu nói.

- Đại phu, ông cũng không phải không biết ta là người của ai... ta nói ông lấy cho ta trước, nếu không ta dẹp cửa tiệm của ông.

Vị đại phu có chút do dự nhìn Tuấn Quốc.

Tuấn Quốc có chút không hài lòng, vị cô nương này là người của phủ nào lại ăn nói không phép tắc với người lớn tuổi như vậy. Anh khẽ quay lưng lại mà hỏi: "Tại hạ xin mạn phép hỏi vậy cô nương đây là người của ai?"

- Nói ra sợ người phải rung sợ?

- Nếu quả thật có thể làm tại hạ run sợ, tại hạ sẽ kính nhường cô nương lấy thuốc trước.

- Ta là người của phủ Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử, là thân cận của Trần Trần đại tiểu thư nếu người biết điều hãy tránh ra để ta lấy thuốc.

Thì ra là cô gái Trần Trần tỷ võ chiêu thân lần đó... Lúc đầu gặp gỡ cứ ngỡ cô ta là người có ăn học nên thật biết suy nghĩ. Người đời nói câu chủ nào tớ này... xem ra anh đã nhìn sai người.

- Tiểu Loan, người đã mua thuốc được chưa? - Giọng nói từ phía sau vọng vào.

- Tiểu thư... nô tỳ vẫn chưa mua được, là tại vì tên kia hắt ta không chịu nhường.

Trần Trần nhìn vào bên trong thấy một nam nhân đang quay đầu vào bên trong, trước nay khi nghe đến tên Trần Trần tiểu thư thì tất cả các thường dân trong kinh thành đều nhường cho cô mua trước... người đàn ông này thật không biết cô là ai ư?

- Tuấn Quốc.... - Ngọc Hân từ phía sau đã nhìn ra người trước mặt là Tuấn Quốc.

- Tiểu Hân, người quen biết hắt ta ư? - Trần Trần khẽ hỏi.

- Tiểu thư... con người này không phải là người tiểu thư có thể đối phó. - Ngọc Hân lại đáp.

- Người nói những nói cuối gì vậy, tiểu thư nhà ta là ai lại không thể đối phó với hắt... trong kinh thành này ai lại không biết Trần Trần tiểu thư tốt bụng và xinh đẹp. - Tiểu Loan lại nịnh nọt.

Trần Trần cũng không quan tâm đến lời của hai nô tỳ, cô bước vào bên trong cửa tiệm thuốc mà bước lại gần nam nhân đang đứng trước mặt. Không ngờ lại gặp phải nam nhân lần đó cứu cô trên võ đài, đúng là có duyên sẽ tái ngộ.

- Thì ra là huynh ư? - Trần Trần khẽ reo lên.

- Không ngờ lại chính là tiểu thư thật, thật thứ lỗi con người tôi sống nguyên tắc... tôi không thể nhường cho tiểu thư lấy thuốc trước. - Tuấn Quốc nói.

- Tôi... tôi không có ý đó... - Trần Trần hơi đỏ mặt. - Huynh bị thương ư? - Cô nhìn những loại thuốc mà đại phu đang gói cho Tuấn Quốc liền hỏi.

Tuấn Quốc không đáp, mang tiền gửi trả cho vị đại phu sau đó cầm những thang thuốc trên tay mà bỏ đi... không quan tâm đến cả Trần Trần và đám tỳ nữ kia đang nhìn anh.

- Công tử, chẳng phải lần trước có nói... nếu gặp lại sẽ cho tiểu nữ biết tên hay sao? - Trần Trần nhanh chóng đuổi theo.

- Tại hạ tên Tuấn Quốc. - Là một nam nhi, nói ra lời phải giữ lấy lời... Tuấn Quốc nhớ đến lời hứa liền đáp.

- Tại hạ có việc gấp cần đi... cáo từ.

Đúng như cái tên mà khi này Tiểu Hân vừa gọi vị công tử này, Tiểu Hân có quen biết với công tử đó hay sao lại nói rằng công tử rất khó đối phó. Như vậy cũng tốt, Trần Trần là thích nam nhân khó đối phó như vậy, sẽ rất thú vị.

Ngọc Hân luôn quay mặt đi khi Tuấn Quốc đi ngang qua mình, là cô không muốn bị hắt ta phát hiện càng không muốn dính liểu tới con người xem thường người khác như hắt. Cô thiết nghĩ vị cô nương nào lỡ thích hắt ta, có lẽ khổ thân cả đời..

Trần Trần cho người hầu mang đồ quay về phủ trước hết, chỉ còn cô và Tiểu Hân đi cùng nhau trên đường phố đông người.

- Tiểu Hân, muội có quen biết với vị công tử đó ư?

- Dạ... Tiểu Hân...

- Chẳng phải khi này muội gọi tên công tử ấy sao, lại còn biết là loại người khó đối phó.

Lần này thì thật sự không biết phải làm thế nào, là một tỳ nữ làm sao có thể nói dối chủ nhân của mình được...

- Chẳng giấu gì muội, ta thích huynh ấy ngay từ lần đầu gặp mặt khi huynh ấy anh hùng cứu ta thoát khỏi tay của đầu sĩ phương bắc kia. - Trần Trần thẹn thùng nói. - Ta không biết gì về huynh ấy cả, nhưng lại vô cùng thương nhớ và hy vọng sẽ có thể kết giao.

Ngọc Hân từ khi vào phủ cảm thấy Trần Trần là một tiểu thư vô cùng đáng yêu và tốt bụng, tính cách lại rất ngây thơ. Cô ấy bị rung động bởi con người như Tuấn Quốc là một điều không tốt, chẳng phải con người hắt ta rất xem thường người khác và cộc cằn ra mặt.

- Tiểu thư, có lẽ là làm người thất vọng rồi. Tuấn Quốc hẳn ta thật không hề hợp với người một chút nào cả.
- Cô đáp.

- Không hợp ư... là không hợp ở điểm nào?

- Người vừa xinh đẹp vừa hiền lành như vậy, còn Tuấn Quốc hẳn ta là một con người vô cùng xấu xa và xem thường người khác. Lại còn nói hẳn ta rất thích ỨC HIẾP NỮ NHÌ CHẴNG HỀ RA MẶT NAM NHÂN. Vô công cao cường cũng chỉ để đi đánh lừa những cô gái xinh đẹp ngã vào lòng hẳn ta thôi, hẳn ta là một con người vô cùng đam mê tử sắc, thường xuyên lui tới các kĩ viện vui đùa cùng các cô nương. Vì vậy, tiểu thư đừng thích hẳn ta nữa, không xứng đáng với người đâu. - Ngọc Hân hăng say nói xấu Tuấn Quốc cho thỏa thê.

- Vì sao ta nhìn thế nào, cũng không thấy huynh ấy như thế? - Trân Trân có đôi chút khó tin.

- Người đời thường nói, không thể nhìn mặt mà đoán được con người... nhờ vào cái mã bề ngoài đó mà hẳn ta đã lừa được những cô gái nhẹ dạ... - Ngọc Hân nói thêm.

Trân Trân có chút buồn bã... căng lễ người mà cô hằng đêm nhớ nhung hy vọng gặp lại là một kẻ đam mê tử sắc và xấu xa như lời Tiểu Hân nói sao?

Đêm xuống khi mặt trời đã đi ngủ sau một ngày tỏa sáng, nhường chỗ cho những ánh sao đêm lung linh trên bầu trời cao. Ngọc Hân ngồi trên chiếc bàn đá trong phủ ngự sử ngắm nhìn các ngôi sao trên trời, cô nhớ Uy Phong và mọi người ở thế giới hiện đại... nhưng trong nỗi nhớ kia hình ảnh của người đang ông tay cầm thanh gươm và những giọt máu rơi xuống lại bất chợt xấu hiện. Vì sao lại là Tuấn Phong, người mà cô không thể đem lòng yêu thương...

Triệu Tuấn Phong đứng trong Hoàng cung mà nhìn ra bên ngoài bầu trời đầy những ánh sao lấp lánh kia, vết thương trên tay khẽ nhói đau khiến anh nhớ đến Đồng Lân... người đã cùng anh vượt qua nguy hiểm và là người đầu tiên không hề kiên dè trước mặt anh.

- Hoàng Thượng, người của thần vừa ở huyện Thái Hòa quay về... họ đã đón gia đình Đồng đại phu đến kinh thành. - Tiểu Lô Tử nói.

- Sắp xếp chỗ ở cho bốn người họ đi. - Tuấn Phong đáp.

- Hoàng thượng, người có nhầm lẫn gì không... là ba chứ ạ?

- Ba người ư? - Tuấn Phong quay đầu lại hỏi.

- Là Đồng đại phu, phu nhân ông ta và con trai là Đồng Long. - Tiểu Lộ Tử thắc mắc.

- Còn Đồng Lân, hẳn ta đâu?

- Hoàng thượng, nô tài sẽ cho người đi tìm người tên Đồng Lân đó.

Triệu Tuấn Phong ra dấu cho Tiểu Lộ Tử lui ra, thật tâm thì anh cũng không biết mình đang làm gì... chỉ vì muốn được gặp lại Đồng Lân kia mà triệu cả gia đình họ Đồng đến kinh thành để lấy lí do trọng dụng Đồng Lập... không ngờ hẳn ta lại không hề quay về huyện Thái Hòa. Trong lòng Tuấn Phong bỗng dưng có chút khó chịu, vì sao anh phải làm như thế này... tại sao lại có cảm giác mong nhớ tên nam nhân đáng chết đó...

- Phải rồi, bắt được hẳn sẽ mang ra chém đầu. - Triệu Tuấn Phong tức giận mà khẽ nói.

Tiểu Lộ Tử cho người đi tìm Đồng Lân giống như mò kim đáy biển vì Đồng Lân hiện tại đang là Tiểu Hân suốt ngày đêm ở trong phủ ngự sử... chỉ khi nào tiểu thư Trân Trân ra ngoài thì cô mới bước ra khỏi phủ. Nhưng diện mạo nữ nhi hiện tại, khó ai nhìn ra cô là Đồng Lân chỉ trừ Hân Thành.

- Tiểu Hân, nhanh lên... Trân Trân tiểu thư đang tìm cô. - Tiểu Loan chạy vào phòng ngủ của Ngọc Hân mà đánh thức cô dậy.

- Tôi sẽ đến ngay. - Ngọc Hân nhanh chóng chỉnh chu lại trang phục mà chạy đến chỗ Trân Trân... có chuyện gì sáng sớm đã cho gọi cô như vậy.

Khi Ngọc Hân đến phòng của Trần Trần thì mọi thứ đã bị ném vỡ khắp nơi trong lòng, bình trà vung tung tóe khắp nơi... bàn ghế bị gươm chém thành ra lán khắp sàn... Chỉ nhìn thấy tiểu thư Trần Trần đôi mắt sưng to đang ngồi khóc rất lớn.

- Tiểu thư, có chuyện gì vậy? - Ngọc Hân nhanh chóng chạy đến.

- Tiểu Hân, cha ta ép ta phải lấy cái tên Trần Lập Xương đáng chết đó. - Trần Trần đau lòng mà nói. - Mọi người phải giúp ta...

- Tiểu thư, Tiểu Hân phải làm gì?

- Ta đã quyết định rồi, ta phải đi tìm Tuấn Quốc... ta có chết có mất hết danh dự của nữ nhi cũng phải thổ lộ tình cảm của ta với huynh ấy. Nếu như huynh ấy từ chối, ta cũng không hối hận... Tiểu Hân... nói cho ta biết ta phải tìm Tuấn Quốc đó nơi nào?

Ngọc Hân có chút bối rối, nhìn Trần Trần đang tuyệt vọng như vậy cô nào dám nói ra Tuấn Quốc là Tứ vương gia... chẳng phải khiến Trần Trần càng tuyệt vọng hơn ư. Nếu đã là tình cảm thuần khiết và trong sáng như vậy, không cần biết người đối diện là tốt hay xấu, không quan tâm đến người ngoài nói gì vẫn nhất nhất yêu thương... cô cũng không cò gì phải ngăn cản.

- Tiểu thư, thật sự Tiểu Hân cũng không biết rằng hắn ta ở đâu nhưng nếu tiểu thư cho phép Tiểu Hân giả nam trang ra ngoài tìm kiếm hắn ta về cho tiểu thư, Đồng Hân xin hứa sẽ cố gắng hết sức mình.

- Tiểu Hân, tất cả là nhờ vào muội... chỉ còn ba ngày nữa... cha ta đã quyết định ba ngày nữa ta và Trần Lập Xương kia phải thành thân... Sính lễ ông ấy cũng đã nhận rồi.

- Tiểu thư, Tiểu Hân sẽ nhanh chóng mang Tuấn Quốc kia về cho tiểu thư...

Ngọc Hân mặc trên người y phục nam nhân vừa bước ra khỏi phủ ngự sử liền gặp phải người của Tiểu Lô55555555 Tử. Đã rất nhiều ngày tìm kiếm trong mỗi mồn, cuối cùng cũng tìm được người... vì vậy bọn chúng không thể nào bỏ qua cơ hội này.

Trong Hoàng cung, Tuấn Phong đang đọc tấu chương thì Tiểu Lô Tử nhanh chóng chạy vào mà khê nói nhỏ:” Hoàng thượng, đã tìm được người rồi.”

Tuấn Phong bất giác trong lòng có chút vui mừng nhanh chóng cho người mang vào...

- Vì sao lại ngắt đi như vậy? - Anh nhùi máy hỏi Tiểu Lô Tử.

- Hoàng thượng tha tội, tên nam nhân này tuy không có võ công nhưng lại hết rất to và không hề chịu khuất phục... Bên ngoài lại đông người, nên người của nô tài đã đánh cho hắn ngắt đi... không có gì nguy hiểm.

Tuấn Phong đỡ Đồng Lâm nằm xuống long sàng, sau đó ra lệnh cho Tiểu Lô Tử ra ngoài canh gác không cho bất cứ ai được phép vào tẩm cung.

Không hề động chạm gì đến Đồng Lâm kia, anh chỉ ngồi đó mà ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia... vì sao gương mặt này lại khiến anh mong nhớ, thật không thể tin rằng một Hoàng thượng đầy sức mạnh và oai phong như anh lại có tình cảm với một nam nhân biến tính như hắn. Tuấn Phong vò đầu mình, bàn tay run lên mà từ từ đưa bàn tay đó về phía gương mặt của Đồng Lâm... tuy nhiên chưa chạm phải, tự ý thức mà rút tay về.

Ngọc Hân vừa ra khỏi phủ ngự sử thì bị rất đông những tên la mắt đi theo, cuối cùng là cô chẳng hiểu vì sao bị bắt mà hét toáng lên... cuối cùng bị ai đó đánh một nhát vào huyệt điểm mà ngắt đi... Khi Ngọc Hân từ từ mở mắt, cô nhìn thấy Tuấn Phong đang ngồi bên cạnh mình... anh đang ra vẻ suy nghĩ điều gì đó... Ngọc Hân tưởng rằng đây là một giấc mơ, cô khẽ mỉm cười đưa bàn tay lên gương mặt Tuấn Phong mà nói:” Cuối cùng, cũng gặp lại huynh rồi.”

Tuấn Phong giật mình, nhanh chóng nhảy ra khỏi giường như gặp phải thú dữ... đôi mắt anh trừng lên nhìn cô...

- Người... người... dám động vào gương mặt ta. - Tuấn Phong đưa tay lên mặt mình.

Ngọc Hân cứ ngỡ mình đang trong cơn mơ... cô đang ở ngoài kinh thành, làm sao mà đang nằm trên giường của Tuấn Phong được... chắc chắn là đang mơ mà...

- Triệu Tuấn Phong, nói cho huynh biết... tôi sẽ khiến huynh yêu tôi. - Ngọc Hân đi tới, túm áo Tuấn Phong mà nói.

Tuấn Phong là lần đầu tiên gặp phải tình huống kinh hoàng này.

- Đồng Lân, ta sẽ chém đầu nhà ngươi. - Tuấn Phong rít lên.

- Sau huynh mở miệng ra là thích chém người ta vậy hả? - Ngọc Hân buông cổ áo Tuấn Phong ra, sau đó đưa bàn tay lên môi anh mà nói. - Nếu huynh muốn chém tôi, thì chém sớm một chút... nếu không, tôi sợ mình sẽ khiến huynh đau lòng.

43. Chương 43: Ban Rượu Độc

Màn đêm không thể nào che được nỗi đau và nước mắt không thể xóa nhòa vết thương trong lòng. Yêu nhau, đến với nhau và xa nhau là do duyên phận trời đã định, chúng ta không thể cải lại ý trời. Nhưng tôi tin... tình yêu của họ sẽ khiến trời đất cảm động mà không thể chia lìa...

Đến hiện tại Ngọc Hân vẫn chưa hề hay biết rằng sự thật là cô không hề đang nằm mơ mà chính là Triệu Tuấn Phong bằng xương bằng thịt trước mặt mình. Cô vừa cười vừa khóc, nước mắt cô rơi lưng chừng khi bàn tay chạm vào bờ môi của anh, cô phát hiện ra rằng người đàn ông trước mặt chính là Triệu Tuấn Phong, không hề còn nhầm lẫn giữa anh và Uy Phong. Và sứ mệnh của cô chính là khiến người đàn ông này đau đớn để cô có thể ở bên cạnh Uy Phong, khi Uy Phong đang rất cần cô.

- Triệu Tuấn Phong, ước gì anh không phải là Triệu Tuấn Phong. - Ngọc Hân lại khẽ cười, nước mắt vẫn còn đọng trên bờ mi.

Anh nhìn tên tiểu tử trước mắt đang hành động một cách kì lạ và vô phép, ở trong Hoàng cung này chưa một ai dám chạm vào người anh, còn hấn ta lại hành động không hề tỏ ra một cách rung sợ. Triệu Tuấn Phong thật sự không biết phải giải quyết trường hợp này ra sao... vì nước mắt trên bờ mi của Đồng Lân kia khiến anh có chút bối rối.

- Đồng Lân, ngươi khóc ư? - Triệu Tuấn Phong hỏi.

- Tuấn Phong, anh quan tâm tôi ư. - Ngọc Hân dời bàn tay mình về phía gò má của anh, khẽ mỉm cười. - Thật sự là một giấc mơ, Triệu Tuấn Phong lại quan tâm đến tôi.

- Nhà ngươi không hề mơ. - Triệu Tuấn Phong hất bàn tay Ngọc Hân ra khỏi gò má mình.

Ngọc Hân cảm thấy bàn tay mình bị anh đẩy ra rất mạnh trở nên đau nhức... nhưng người ta thường nói trong giấc mơ sẽ không có cảm giác đau đớn mà. Vậy hiện tại không phải là mơ ư, nếu như vậy... những việc vừa rồi cô vừa làm, Triệu Tuấn Phong có lẽ lại sẽ cho rằng cô là một tên điên thái.

- Người điên. - Triệu Tuấn Phong hét lên.

Bên ngoài Tiểu Lộ Tử nhanh chóng chạy vào.

- Hoàng thượng, người có điều gì cần sai bảo?

- Mang hấn ta nhốt vào ngục thất cho ta, không có lệnh của ta không ai được phép gặp. - Triệu Tuấn Phong chỉ về phía Đồng Lân mà nói.

Tiểu Lộ Tử thật sự không hiểu vì sao Hoàng thượng lại tức giận như vậy, tên tiểu tử này chẳng phải Hoàng thượng đã bỏ công tìm kiếm rất lâu sao, khi này còn ra sức nhẹ nhàng đặt hấn ta xuống long sán mà bọn nô tài chưa dám ngồi vào... vậy mà hiện tại lại muốn bắt giam vào nhà lao?

- Ngươi còn ngây người ra đó, mau giải đi. - Triệu Tuấn Phong ra lệnh.

Ngọc Hân ngậy người ra không hiểu chuyện gì đã xảy ra... cô còn có việc phải làm mà, cô còn phải đi tìm Triệu Tuấn Quốc đến gặp Trần Trần tiểu thư trước khi cô ấy phải xuất giá cùng Trần Lập Xương. Nếu như bị nhốt vào nhà lao, không được... cô không thể bị nhốt vào nhà lao được.

- Anh... anh không có quyền bắt nhốt tôi... tôi đã làm gì chứ. - Ngọc Hân lùi về phía sau một bước.

- Người quen ta là ai ư? - Triệu Tuấn Phong bước về phía Ngọc Hân. - Người đâu... mang hấn ta đi.

Ngọc Hân bị đại nội thị vệ bên ngoài nhanh chóng đưa đi vào nhà lao của Hoàng cung, lệnh của Hoàng thượng đã ban ra là không ai được phép đến gặp Đồng Lâm khi chưa có ý chỉ của Tuấn Phong.

- Triệu Tuấn Phong, tôi không thể ở trong nhà lao được... tôi muốn tìm Tứ vương gia,... tôi nhất định phải gặp Tứ vương gia... Triệu Tuấn Phong... anh không được phép bắt nhốt tôi, tôi phạm tội gì chứ...

- Tiểu tử, ngươi là tội đáng muôn chết... dám gọi tên của Hoàng thượng, lại còn dám xưng tôi trước mặt ngài ấy... Người đâu, mau dẫn đi trước khi khiến Hoàng thượng tức giận mà tổn hại long thể. - Tiểu Lôi Tử nói.

Ngọc Hân bị mang đi nhưng giọng cô rất khỏe mà la hét khiến kinh động cả Hoàng cung... Việc Triệu Tuấn Phong mang một thường dân vào trong cung và cuối cùng bắt nhốt đến tai Hoàng thái hậu khiến bà ta vô cùng lo nghĩ, có phải tên thường dân kia chính là người của bà ta bên ngoài hay không... Vì vậy việc lần này để tránh liên lụy, Hoàng thái hậu không muốn ra mặt.

Tin tức lan truyền đến tai Triệu Tuấn Quốc và Thanh Vân công chúa, nhưng không ai biết được tên thường dân kia chính là Đồng Lâm mà bọn họ vô cùng yêu quý.

Còn về Triệu Tuấn Phong, từ khi bắt giam Đồng Lâm vẫn chưa hạ lệnh xử lý tên tiểu tử kia như thế nào, cả ngày đều như người mất hồn mà suy nghĩ... khi đó, là cảm giác bàn tay Đồng Lâm kia chạm vào mình thì nhịp tim liền đập loạn nhịp, là khi Đồng Lâm kia rơi nước mắt lại cảm thấy bối rối và lo nghĩ. Anh là một vị vua đứng trên muôn vạn người, không thể biến chất mà để người đời gièm pha chê cười. Lúc đó trong lòng liền tức giận, muốn giết chết tên tiểu tử kia mà kết thúc mọi chuyện, hấn ta chết sẽ không ai khiến anh trở nên như vậy, rõ ràng trước kia anh rất yêu Tuyết Sương... anh chính là một nam nhân chân chính.

- Tuấn Quốc tham kiến Hoàng thượng. - Triệu Tuấn Quốc cuối đầu nói.

- Hoàng đệ bình thân, đệ đến tìm trẫm có chuyện gì ư?

- Nghe người trong cung nói Hoàng thượng hai ngày qua đều lo âu khó ngủ, sức khỏe không được tốt. Tuấn Quốc có sai ngự thiện phòng hầm một bát canh bổ mang đến cho Hoàng thượng.

- Hoàng đệ quá cẩn thận rồi, trẫm cũng là một bậc trượng phu khỏe mạnh... chỉ là hai ngày qua có việc cần lo nghĩ.

- Tuấn Quốc có thể cùng Hoàng thượng chia sẻ điều Hoàng thượng lo lắng.

- Tuấn Quốc, đệ không thể nào hiểu được Trẫm đâu. - Triệu Tuấn Phong lắc đầu. - Trẫm có một việc muốn nhờ khanh...

- Tuấn Quốc sẽ hết lòng vì Hoàng thượng.

- Chuyện trẫm mang một thường dân vào cung mà bắt nhốt hấn, chắc chắc đệ đã nghe qua... Nay ta ban rượu độc cho hấn... nhưng có lẽ hấn muốn gặp đệ một lần... vậy nên đệ hãy thay ta mang bình rượu ấy đến nhà lao gặp hấn ta.

- Muốn gặp Tuấn Quốc ư? Người đó là ai?

Triệu Tuấn Phong không đáp... vẫy bàn tay ra hiệu Tuấn Quốc hãy đi đi...

Lệnh vua đã truyền nào đâu có thể trái ý. Tuấn Quốc nhanh chóng đi đến nhà lao, bọn nô tài trên tay cầm một bình rượu và thịt cá rất ngon lành đi theo anh. Nhà lao tối tăm, tù nhân bên trong đều đưa mắt nhìn Tuấn Quốc rồi bọn thuộc hạ phía sau mà lo sợ... một kẻ kém phần số nào lại được ban bữa ăn cuối cùng và bình rượu độc.

- Mở cửa. - Tuấn Quốc ra lệnh.

Ngọc Hân ngồi trong ngục tối, cô thì cũng không sợ điều gì nhưng thời gian là ngày hay đêm đều không thể phân biệt... chỉ lo lắng cho việc đã hứa với Trần Trần tiểu thư không thể hoàn thành, cô ấy thật sự phải thành thân cùng tên hách dịch kia xem như tàn một đời hoa. Nhưng có lẽ trời con thương cô, vừa rồi là giọng nói của Triệu Tuấn Quốc.

- Tứ vương gia, có phải là ngài không? - Ngọc Hân nhanh chóng đứng lên.

Triệu Tuấn Quốc nghe giọng nói quen thuộc, khi được mang vào thì nhận ra người trước mặt chính là cô nương mang tên Đồng Lân kì lạ, người mà anh mang hình ảnh đặt vào trong lòng. Nhưng chuyện gì đã xảy ra như vậy, vì sao người Hoàng huynh ban rượu độc lại là Đồng Lân.

- Vì sao lại là người? - Triệu Tuấn Quốc hỏi.

- Gặp được ngài thật là may quá. - Ngọc Hân riu rít nói. - Từ ngày tôi bị bắt đến hiện tại là bao nhiêu hôm rồi nhỉ?

- Là hai hôm.

- Vậy thì vẫn còn kịp... - Ngọc Hân thở phào...chưa kịp nói thì đã bị Tuấn Quốc đưa hai bàn tay anh ta nắm chặt bờ vai cô, giọng run lên mà nói:" Vì sao người lại ở đây, tại sao lại là người chứ, người đã làm gì hả?"

Ngọc Hân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chẳng phải là tên Triệu Tuấn Phong kia vô duyên vô cớ bắt cô vào trong Hoàng cung rồi lại vô duyên vô cớ bắt cô nhốt tạo nơi này... Hân ta là Hoàng thượng mà, muốn làm gì sao cô có thể biết được.

- Tứ vương gia, đã đến giờ rồi ạ. - Bọn nô tài nhắc nhở.

Lời vua là khó lòng cãi lại, Tuấn Quốc cũng không thể vì tình cảm riêng tư mà làm trái lại ý chỉ của Hoàng thượng. Hoàng thượng đã ban cho cô ấy cái chết, xem như đó chính là niềm vinh hạnh của cô ta...

- Đồng Lân, mau ăn đi. - Tuấn Quốc dọn chén cơm ra, bày rất nhiều thức ăn trước mặt Ngọc Hân.

- Cơm tù ngon vậy ư, chẳng phải những bữa cơm trước đều là cơm nguội sao? Lại còn có rượu nữa, ấy da tôi không biết uống rượu đâu. - Ngọc Hân ngây ngô nói.

Triệu Tuấn Quốc cũng xem như là có tình có nghĩa với Đồng Lân, anh ngồi trước mặt xót xa nhìn cô mà nói:" Đây là bữa ăn cuối cùng của người, ăn nhiều một chút... làm ma no tốt hơn là ma đói."

- Bữa ăn cuối cùng? - Ngọc Hân đang gặm đùi gà, nhìn Tuấn Quốc khẽ giật mình. Sau đó lại nhớ đến những bộ phim cổ trang từng xem... đúng là bị ở trong tù mà được ăn ngon chắc chắn là không thoát được cái chết.

- Đúng vậy, trong rượu này là có độc. - Tuấn Quốc nói. - Đồng Lân, người còn tâm nguyện gì hay không, hãy nói ra... ta sẽ thay người thực hiện.

- À... thì ra là vậy. - Ngọc Hân nhìn ly rượu mà gật gù. - Nhưng trước khi tôi uống chung rượu này, có một điều tôi hy vọng Tứ vương gia sẽ giúp tôi. Sau khi rời khỏi nơi này, ngài hãy đến gặp Trần Trần tiểu thư và thay tôi giúp đỡ cô ấy... đó là tâm nguyện cuối cùng của Đồng Lân.

- Được, ta sẽ đến gặp nàng ấy. - Tuấn Quốc gật đầu...

- Tứ vương gia, ngài nghĩ xem... một con người như tôi chết đi cũng không có gì là hối tiếc nhỉ. Đôi khi điều đó cũng là một việc tốt nữa... không chừng không cần phải làm ai đó tổn thương tôi cũng có thể quay về lại nơi tôi đã sinh ra. Không ngờ, Hoàng thượng lại thông minh như vậy, ngài ấy đúng là một Hoàng thượng tài giỏi.

- Người nói những điều ta không thể hiểu được. - Tuấn Quốc khó hiểu.

- Ngài sẽ chẳng thể hiểu được. - Ngọc Hân lắc đầu, cầm ly rượu trên tay đưa lên miệng mình. - Có duyên mới gặp được nhau, tôi sẽ không quên Tứ vương gia ngài đâu... vĩnh biệt.

Ngọc Hân uống cạn ly rượu độc trên tay... cô bắt đầu không còn tỉnh táo mà từ từ lịm đi... sau đó chỉ còn nghe tiếng Tuấn Quốc cho người khiêng cô đi... rồi từ từ rơi vào trạng thái không còn cảm nhận được nữa.

Giữ lời hứa với Đồng Lân, Triệu Tuấn Quốc sau khi mang xác Đồng Lân về phủ vì dù sao cũng có tình nghĩa, anh đã xin phép Hoàng thượng chôn cất Đồng Lân và được Hoàng thượng phê chuẩn. Tuấn Quốc đến phủ ngự sử để tìm Trần Trần tiểu thư thì nhìn thấy phủ ngự sử được trang trí bằng một màu đỏ chói, dường như sắp có hôn sự... Khi nói đến tìm Trần Trần tiểu thư thì bị người nhà bọn họ từ chối cho vào mà đuổi ra ngoài, cảm thấy có chuyện gì đó không ổn... lại là vì lời hứa với Đồng Lân... Tuấn Quốc không thể không gặp Trần Trần.

Đêm đó, khi người nhà phủ ngự sử đều đã yên giấc... Triệu Tuấn Quốc dùng khinh công trèo qua tường nhà cửa phủ mà tìm đến phòng Trần Trần. Vì lần trước đã một lần ghé qua nên anh đi khá dễ dàng mà không cần phải tìm kiếm từng phòng... Anh nhìn qua khe cửa... thấy một cô nương đang đứng trên ghế... đặt chiếc cổ vào dây thừng được mắc trên trần nhà mà có ý định tự sát... cô nương đó không ai khác chính là Trần Trần tiểu thư.

Tuấn Quốc nhanh chóng lao vào, ôm lấy Trần Trần không cho cô tự sát...

- Là huynh thật sao... cuối cùng huynh cũng đã đến. - Trần Trần tiểu thư vừa khóc vừa mừng mà nói.

- Cuộc sống còn dài, cô nương hà cớ gì phải tìm đến cái chết.

- Cha của muội ép gả muội cho người muội không hề yêu thích... - Trần Trần bật khóc. - Vì muội biết có thành thật với hân ta muội cũng sẽ sống những ngày không bằng chết... vậy thì muội tìm đến cái chết trước có phải tốt hơn không?

- Trần Trần cô nương, nghĩa phu thê không phải ngày một ngày hai... có thể cô nương chưa yêu lang quân của mình, nhưng về lâu về dài ở cạnh nhau sẽ có tình cảm... tôi khuyên cô đừng quá bi lụy.

- Là vì muội... vì muội... đã yêu thương một nam nhân khác.

- Vậy cô nương hãy bảo nam nhân ấy nhờ bà mai đến hỏi cưới cô nương là xong.

- Người muội thích chính là huynh...

- Cô nương... - Tuấn Quốc khẽ bắt ngờ.

- Đúng vậy, là phận nữ nhi lẽ ra muội không nên nói ra điều đó trước mặt một nam nhân. Nhưng chuyện đã đến nước muội không còn thiết sống trên đời này, thì điều đó còn có ý nghĩa gì nữa. - Trần Trần khẽ nói.

- Tuấn Quốc, có lẽ huynh không biết nhưng ngay từ khi huynh giúp muội đánh bại tên người phương bắc kia muội đã thầm yêu thương huynh... chỉ là phận nữ nhi không thể mở lời...Ngày mai, muội sẽ thành thân cùng Trần Lập Xương, trước khi thành thân muội muốn thổ lộ lòng mình cho người muội yêu thương duy nhất, Tuấn Quốc... huynh sẽ giúp muội thoát khỏi chuyện này chứ?

- Trần Trần cô nương... chuyện này... - Tuấn Quốc không biết phải đáp ra sao?

- Muội cũng đoán huynh sẽ từ chối... vậy nên huynh hãy mau đi đi... - Trần Trần nói tiếp. - Muội đã nói ra hết lòng mình cho huynh nghe, như vậy là đã toại lòng.

- Cô nương lại muốn tiếp tục tìm đến cái chết ư?

- Chuyện đó... huynh đừng bận lòng... huynh mau đi đi... ngày mai là lễ xuất giá của muội, người trong phủ sẽ thức giấc rất sớm để chuẩn bị. - Trần Trần nói. - Gặp được huynh... là may mắn của muội.

Tuấn Quốc thật sự không muốn dính vào chuyện lần này, nhưng nếu anh đi nhất định cô gái này sẽ nghĩ quẩn mà tìm đến cái chết... Thấy người chết mà không cứu còn ác độc hơn kẻ giết người...

- Trần Trần cô nương, tấm chân tình của cô tại hạ xin cảm tạ nhưng tình cảm là một chuyện không thể gượng ép. Cô nương nếu thật chất thà tìm đến cái chết còn hơn thành thân cùng công tử họ Trần kia... tôi đã hứa với một người đến đây giúp cô, tôi nhất định sẽ giúp.

- Giúp, huynh sẽ giúp muội bằng cách nào. Thế lực của cha muội không phải là nhỏ, cộng với nhà họ Trần... huynh nghĩ mình có thể chống lại bọn họ. - Trần Trần nói. - Tốt nhất nếu huynh không thể uội theo huynh, hãy mặc kệ muội để không phải bị bọn họ làm khó dễ.

Tuấn quốc suy nghĩ một chút, thì ra cô nương ta vẫn không hề hay biết anh chính là vương gia của Triệu quốc. Không hiểu vì sao Đồng Lâm lại quen biết cô nương này, nhưng cứu một mạng người còn hơn xây chín ngôi chùa. Tuấn Quốc đi về phía Trần Trần mà nói:” Sinh mạng là do cha mẹ ban cho, đừng vì thiếu suy nghĩ mà đánh mất nó... Cô nương hãy nghĩ đến việc cha mẹ cô nương sẽ rất đau lòng, nghĩ đến việc những người yêu thương cô nương sẽ cảm thấy thế nào khi cô tìm đến cái chết. Ngày mai, tôi nhất định sẽ không để cô thành thân cùng Trần công tử đó... Trần Trần tiểu thư tin Tuấn Quốc này chứ?”

Trần Trần to mắt nhìn về phía Tuấn Quốc... người đàn ông này, chẳng phải nói lời nào đều có nghĩa có lý lời đó ư. Cô tất nhiên là tin tưởng con người của anh, cô sẽ không chết mà cố gắng sống trên cuộc đời này để làm trái tim lạnh lẽo của anh tan chảy.

Từng cơn gió ngày đông xen qua khe lá, Triệu Tuấn Phong sau khi ra lệnh ban rượu độc cho Đồng Lâm thì tâm trạng càng tồi tệ hơn, không hề bớt suy nghĩ giống như ý nghĩ ban đầu của anh. Anh đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại nhớ đến hình ảnh tên tiểu tử kia bằng bó vết thương cho anh... anh tức giận bước vào bên trong phê chuẩn tấu chương... vậy mà trên tấu chương lại xuất hiện Đồng Lâm cường hôn anh... Đóng gập tấu chương kia lại, Tuấn Phong lên giường nằm xuống... lại nhớ đến bàn tay nhỏ nhắn chạm vào gò má anh...

- Nếu huynh muốn chém tôi, thì chém sớm một chút... nếu không, tôi sợ mình sẽ khiến huynh đau lòng.

Câu nói đó cứ hiển hiện mãi trong giấc mơ của Triệu Tuấn Phong... Anh giật mình tỉnh giấc vào lúc nửa đêm... anh nhận ra rằng, anh chính là một kẻ hèn nhát... có tình cảm nhưng không thể nói ra, lại chạy trốn bằng cách cho nam nhân kia biến mất hoàn toàn...

- Tứ vương gia, Hoàng thượng đã an giấc... người không thể diện kiến được. - Tiểu Lộ Tử ngăn Tuấn Quốc lại.

Tuấn Phong nghe tiếng bên ngoài ồn ào, mặc lại tã trên người chiếc áo choàng mà bước ra ngoài, nhìn thấy Tuấn Quốc đang đứng bên ngoài.

- Tuấn Quốc, đêm đã khuya như vậy... đệ có chuyện gì muốn gặp Trẫm?

- Tuấn Quốc tham kiến Hoàng thượng, đã mạo phạm hoàng thượng nhưng thần có việc rất gấp muốn cầu xin Hoàng thượng.

Tuấn Phong biết Tuấn Quốc là người kiêu căng phép tắc, không bao giờ mạo phạm đến anh đến không có chuyện gì khẩn cấp. Tuấn Phong bước vào bên trong theo sau là Tuấn Quốc.

- Khanh nói đi.

- Hoàng thượng, người con nhớ cô nương lần trước tỷ võ chiêu thân, con gái của phó ngự sử... cô nương ấy ngày mai sẽ thành thân với Trần Lập Xương, con trai của Trần đại quan.

- Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng... chuyện này có điều gì không đúng ư?

- Nhưng cô nương ấy không yêu Trần Lập Xương mà bị ép hôn... Khi thần đến tìm là đang treo cổ tìm đến cái chết, cũng may là Tuấn Quốc đến kịp... Hoàng thượng, xin người ban chỉ ngăn chuyện thành thân này lại.

- Tuấn Quốc... chuyện phụ thân muốn gả con cái nơi môn đăng hộ đối có khắp thiên hạ, trăm đầu thể lo hết cho tất cả mọi người... Duyên số là do trời định, trăm không thể ngăn cản nếu không có lý do thích đáng. - Tuấn Phong liền đáp.

- Hoàng Thượng, đây là thỉnh cầu cuối cùng của Đồng Lâm... Cậu ấy muốn giúp Trần Trần cô nương ấy... - Tuấn Quốc nói.

Triệu Tuấn Phong nghe nhắc đến Đồng Lâm trong lòng có một cảm xúc khác lạ... Lời thỉnh cầu cuối cùng ư...

- Tuấn Quốc, Đồng Lâm mang tội chết thì lời thỉnh cầu của hắn có ý nghĩa gì... Còn khanh, mau quay về phủ vương gia mà nghĩ ngơi... Con gái là do họ sinh ra, muốn gả cho ai chúng ta không thể xen vào.

Tuấn Quốc nghe Tuấn Phong khẳng định như vậy cũng không thể nói nhiều lời, chẳng may khiến Hoàng thượng tức giận sẽ không tốt. Anh lùi ra ngoài, nếu Hoàng huynh không giúp.. ngày mai anh sẽ cướp cô dâu... vì Đồng Lâm muốn, anh nhất định sẽ toại nguyện cho cô gái nhỏ bé đó.

44. Chương 44. Tứ Vương Phi

Trần Trần ngồi trong phòng của mình để tỷ nữ trang điểm và bới tóc cho cô chuẩn bị làm một tân nương xinh đẹp nhất trần. Chỉ là tâm trạng của Trần Trần đang rất bồn chồn lo lắng, tuy cô tin tưởng Tuấn Quốc sẽ có cách cứu mình thoát khỏi việc thành thân cùng Trần Lập Xương. Nếu báỉ đường với tên công tử vô dụng và hách dịch kia thì cô thà bất hiếu với cha mẹ mà tìm đến cái chết.

- Đến rồi, tân lang đến rồi. - Bà mai nhanh chóng chạy vào khi Trần Trần cũng vừa được người hầu đội lên đầu tẩm khăn đỏ.

- Tiểu thư, Tiểu Loan đỡ người ra ngoài. - Tiểu Loan khẽ nói.

Trần Trần không đáp, đứng lên nắm chặt lấy tay Tiểu Loan mà đi ra ngoài, sau đó Tiểu Loan trao cô cho bà mai đưa ra ngoài để Trần Lập Xương đón về Trần phủ.

Mọi người đều vui vẻ, không gian vô cùng náo nhiệt chúc mừng ngự sử phủ gã con gái cho Trần gia, đúng là trai tài gái sắc môn đăng hộ đối. Chỉ có tân nương là đang vô cùng bất an và buồn bã sau tấm màn che mặt đỏ, ngược lại Trần Lập Xương lại tỏ ra rất hài lòng, cuối cùng cô gái luôn chóng đối hân cũng thuộc về hân, xem khi cô ta đã là nương tử của hân còn dám phách lối ngang ngược hay không.

- Thật không hổ danh là Trần lão gia, những sinh lễ ngài mang qua đều là loại thượng hạng... bốn quan đầy rất hài lòng.

- Ngự sử đại nhân thật quá lời, ngài đồng ý hôn sự này để Trần Trần về làm dâu nhà họ Trần đã là một vinh hạnh cho Trần gia... chút sinh lễ có là gì.

Trần Trần không phản kháng, chỉ là đang mong chờ Tuấn Quốc... Cô đặt cả bản thân mình mà tin tưởng vào anh, cô sẽ nghe lời anh.. sẽ không làm mọi chuyện trở nên rắc rối mà đợi anh.

Trần gia chưa kịp đón tân nương bước ra khỏi cửa, thì từ bên ngoài có rất nhiều quan quân triều đình kéo vào khiến khách mời và người trong phủ đều lấy làm ngạc nhiên. Đây là quân lính của Triều đình... vì sao lại kéo đến phủ ngự sử khi bọn họ đang có việc vui mừng.

- Hoàng Thượng có chỉ, Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử Lê Trung mau tiếp chỉ.

Nghe Hoàng thượng ban chỉ xuống tận phủ, mọi người nhanh chóng quỳ xuống mà nhận chỉ...

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết... Sau khi nghe Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử Lê Trung có lời để tiểu thư Trần Trần tiến cung, nay Trẫm truyền cho tiểu thư Trần Trần lập tức vào cung để Trẫm cùng nàng ta đàm đạo, khâm thủ. Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử Lê Trung tiếp chỉ, tiểu thư Trần Trần nhanh chóng theo ta.

- Thần Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử Lê Trung nhận chỉ. - Ý vua là không thể cãi, nếu cãi chỉ mang tội chém đầu.

Trần Trần có chút kinh ngạc, vì sao không phải là Tuấn Quốc đến cứu mà là đương kim Hoàng thượng ngay lúc khẩn cấp nhất mà triệu cô vào cung. Nhưng lỡ như, người muốn lập cô là phi tần... chẳng phải còn khó khăn hơn sao? Chỉ là lệnh vua đã truyền, cô có muốn trốn cũng không thể vì phụ thân sẽ bị liên lụy, Trần Trần đành theo binh lính mà đi vào Hoàng cung.

- Ngự sử đại nhân, chuyện này là thế nào?

- Nhặt phụ đại nhân, chẳng phải đã hứa sẽ gả Trần Trần cho con.

Lê Trung cũng không biết phải giải thích thế nào, vì lần đó thấy thấy mọi người ra sức đề bạt nữ nhân của bọn họ để mưu đồ chức vị Hoàng hậu... ông cũng muốn Trần Trần được sống trong sung sướng, nắm quyền hành bát nhất trong hậu cung. Nhưng chẳng phải lần đó Hoàng thượng đều gạt bỏ đi... vì sao lại chính cái ngày Trần Trần thành thân lại mang thánh chỉ đến đưa người đi.

- Hai người hỏi ta phải làm sao, lệnh vua khó cãi... Nhưng Hoàng thượng trước nay đều có tình ý với cung phi Tuyết Sương, không thể để mắt đến Trần Trần nhanh như vậy được.

- Ta không biết, xem như ngài đã gả con gái cho chúng ta rồi. Người đâu... chúng ta về. - Trần lão gia cùng Trần Lập Xương nhanh chóng rời khỏi phủ ngự sử.

Chỉ có Tuấn Quốc đứng trước phủ ngự sử mà đợi khi Trần Lập Xương mang tân nương về sẽ nhanh chóng cướp cô dâu... Nhưng khi nhìn thấy bọn họ mặt ai cũng tỏ ra bức tức, xe hoa cũng không buồn cho người khiêng về... anh liền chẳng hiểu chuyện gì xảy ra mà chạy đến ngự sử phủ.

- Vị đại ca cho hỏi, chẳng phải hôm nay là lễ thành thân của Trần Trần tiểu thư sao? Vì sao nơi tân lang lại ra về không mang theo tân nương.

- Là người không biết rồi, Hoàng thượng mang cô ta vào cung làm phi tần rồi... là bắt tân nương ngay trên tay tân lang.

- Người không biết gì thì câm miệng lại không lại mang họa, bọn chúng chưa bái đường thì chưa phải vợ chồng, cô ta vào cung làm phi tần của Hoàng thượng chẳng phải tốt hơn là gả cho tên họ Trần đó. - Người đàn bà bên cạnh chen vào.

Tuấn Quốc nhú mày suy nghĩ sau đó liền khẽ cười... thì ra Hoàng huynh đã ra tay giúp anh trước... đúng là không hổ danh một vị Hoàng đế tốt.

Trần Trần được bọn họ đưa vào ngự thư phòng để gặp mặt Tuấn Phong... trên người vì đang mặc y phục của tân nương nên bao nhiêu con mắt đều nhìn về phía Trần Trần khiến cô vô cùng ngượng ngùng.

Nhưng trước hết họ đưa cô đến một căn phòng được giăng màn kỹ lưỡng... bước vào bên trong là một bồn tắm được phủ rất nhiều cánh hoa đầy màu sắc... tỏa ra một hương thơm phản phát.

- Tiểu thư, người hãy tắm rửa sạch sẽ thay trang phục mới trước khi diện kiến Hoàng thượng. - Một tỷ nữ trong cung nói.

- Nhưng ta... ta vừa tắm vào lúc sáng. - Trần Trần không quen tắm những chỗ lạ thế này.

- Dù vậy người cũng phải tắm để đến khi diện kiến Hoàng thượng không thể để một chút tạp chất nào, đó là quy định trong cung. - Tỷ nữ nhanh chóng giúp Trần Trần cởi bỏ y phục. - Để nô tỷ hầu hạ người.

Trần Trần tuy là một khuê cát, tiểu thư danh gia vọng tộc nhưng cái cung cách hầu hạ này đều chưa từng gặp qua. Người ta nói cuộc sống trong cung rất khác ở bên ngoài, vì vậy ai lấy được lòng Hoàng thượng sẽ được sống như một bà hoàng.

Cô mặc bộ trang phục đã được bọn họ chuẩn bị sẵn... sau đó đi theo cung nữ vừa rồi để đến ngự thư phòng gặp mặt Hoàng thượng. Tim cô như muốn nhảy ra bên ngoài, là lần đầu tiên cô diện kiến Hoàng thượng... thật sự mà nói đó chính là sự sợ hãi...

- Trần Trần tham kiến Hoàng thượng. - Cô quỳ xuống cuối đầu không dám nhìn Tuấn Phong.

- Trẫm miễn lễ, ái khanh bình thân. - Tuấn Phong ngồi bên trên, đưa mắt nhìn Trần Trần.

Cô đứng lên, nhưng vẫn cúi mặt xuống không dám nhìn...

- Ngẩng cao đầu lên cho trẫm. - Tuấn Phong nói.

Cô không dám cãi lời... ngẩng mặt lên... nhìn thấy Hoàng thượng trước mặt kia rất là quen mặt... tựa như đã gặp ở đâu đó.

- Không nhận ra Trẫm ư?

- Hoàng thượng... có phải người là... người là... người đi cùng Tuấn Quốc. - Trần Trần ngơ ngợ.

- Còn dám gọi cả tên của đệ ấy, xem ra mối quan hệ của hai người không đơn giản. - Tuấn Phong nhếch môi cười. - Cô nương đừng lo, Tuấn Quốc sẽ nhanh chóng đến đây...

- Đến đây ư? - Trần Trần khẽ kinh ngạc... Tuấn Quốc là ai mà có thể đến đây, lại còn có mối quan hệ với Hoàng thượng.

Đúng như lời Tuấn Phong nói... chưa đầy vài phút sau thì Triệu Tuấn Quốc đã cầu kiến Hoàng thượng...

- Tuấn Quốc tham kiến Hoàng thượng.

Tuấn Phong nhếch môi cười nhìn hai bọn họ đang kinh ngạc nhìn nhau...

- Tứ đệ, không cần đa lễ...

Trần Trần quay mặt lại nhìn Tuấn Quốc khẽ nói: "Tứ đệ, Tuấn Quốc... huynh là vương gia ư?"

- Thì ra cô nương không biết Tuấn Quốc là biểu đệ của Trầm ư? - Tuấn Phong nói. - Cô nương nghĩ vì sao trẫm lại đưa cô đến đây...

- Hoàng thượng, Tuấn Quốc biết ơn người đã giúp thần giải cứu Trần Trần tiểu thư đây, như vậy ý nguyện của Đồng Lâm cuối cùng cũng đã thực hiện... Còn cô nương ấy, nếu có hứng thú Hoàng thượng có thể ban ột danh phận, sau này không phải lo lắng gả cho Trần Lập Xương.

TRần Trần nghe những lời vô tình của Tuấn Quốc, cái gì mà hứng thú thì ban ột danh phận... Tuấn Quốc kia thật sự không hiểu rằng cô thật sự yêu thương anh ta sao, hay đây chính là cách anh đẩy cô ra khỏi anh một cách tốt nhất.

- Hoàng thượng, nếu người đã cứu tiểu nữ thì xin hãy cứu cho chót... mong người ban hôn cho tiểu nữ cùng một nam nhân khác để Trần Lập Xương kia không làm khó dễ phụ thân.

- Muốn ta ban hôn ư... được, người muốn ta ban hôn với gia đình nào?

- Là Tứ vương gia... - Trần Trần nhìn về phía Tuấn Quốc.

Tuấn Phong thật sự ngạc nhiên, cô nương này quả nhiên là thẳng thắn... nhưng ban hôn lần này làm sao có thể ban, Tuấn Quốc chắc chắn không hề yêu thích cô gái này nên mới gán qua cho anh... Ôi thật là phiền phức, chuyện của bọn họ chỉ vì cái tên Đồng Lâm kia mà anh xen vào, lần này là xem kịch hay.

- TRẦN TRẦN tiểu thư, xem ra đã khiến cô nương hiểu nhầm rồi... tôi đồng ý giúp cô nương chỉ vì lời hứa cùng một vị bạn hữu, không hề có ý định gì với cô nương. Thành thân là việc trọng đại, xin cô nương đừng đem nó ra đùa giỡn. - Tuấn Quốc nói, sau đó quay sang Tuấn Phong. - Hoàng thượng, việc này xem như đã xong... thần phải quay về phủ Vương gia...

- Còn cô nương này. - Tuấn Phong nhìn về phía Trần Trần. - Đệ bỏ đi, trẫm biết làm thế nào.

Tuấn Quốc hiện tại chỉ muốn quay về phủ vương gia... không còn lưu luyến bất cứ nơi nào...

- Lê Trần Trần nghe chỉ. - Tuấn Phong nghiêm mặt nói. - Trầm phong cho khanh là Trần Trần quận chúa, việc hôn sự của khanh là do ta quyết định, khanh không được phép thành thân với cứ ai nếu chưa có ý chỉ của Trẫm, rõ chưa.

- Trần Trần tạ ơn Hoàng thượng. - Cô nhanh chóng cúi đầu đội ơn.

Bọn thị vệ đưa Trần Trần ra đến cửa thì Tuyết Sương từ bên ngoài cầu kiến đã nhanh chóng chạy vào bên trong, cô nghe được tin Tuấn Phong cho truyền con gái của Ngự sử đại nhân vào cung đàm đạo, còn đồn thổi sẽ lập cô gái đó làm Hoàng hậu... Tuyết Sương nhanh chóng từ cung chạy đến Ngự thư phòng liền gặp đúng là có nữ nhân bước ra thì vô cùng rối trí... chẳng lẽ Tuấn Phong thật sự muốn lập cô ta làm Hoàng hậu như lời đồn đại.

- Hoàng thượng. - Tuyết Sương gọi.

- Cung phi Tuyết Sương, có chuyện gì mà sắc mặt của muội xanh xao như vậy? - Tuấn Phong nhìn thần thái của Tuyết Sương có chút khác lạ. - Tiểu Lộ Tử, mau gọi thái y.

- Không cần đâu, muội vẫn khỏe... - Tuyết Sương nhanh chóng nói. - Muội nghe nói huynh có ý định lập con gái của Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử Lý Trung làm Hoàng hậu ư?

- Mọi người ra ngoài hết cho ta. - Sau khi bọn nô tài ra ngoài, quay sang nhìn Tuyết Sương. - Ở đâu mà muội nghe được tin này... có vẻ như nhất cử nhất động của ta bên ngoài đều biết cả. - Tuấn Phong ngạc nhiên.

- Huynh hãy trả lời câu hỏi của muội. - Tuyết Sương nói.

- Chuyện đó vì sao ta phải nói uội biết... Ta đã đăng cơ một thời gian, cũng nên nghĩ đến việc lập Hoàng hậu để cai trị Hậu cung... và sinh Thái tử để tìm người kế vị.

- Vì sao huynh có thể nói ra những lời đó trước mặt muội như vậy.... Tuấn Phong, muội nghĩ kĩ rồi... muội không cần ngôi vị Hoàng hậu, cũng không cần thân phận gì cả... Muội... muội chỉ muốn ở bên cạnh huynh, Phong ca... muội thật sự yêu thương huynh. - Tuyết Sương cung phi ôm lấy Tuấn Phong, nép đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh.

Tuấn Phong cảm động trước tấm chân tình của Tuyết Sương... có thật là cô ấy không cần danh phận mà chỉ muốn ở bên anh hay không. Bàn tay của Tuấn Phong đưa lên lưng Tuyết Sương mà ôm đáp trả...

- Phong ca, muội không cần danh phận... muội chỉ cần trái tim huynh. - Tuyết Sương đưa mắt nhìn Tuấn Phong.

Sắc đẹp của Tuyết Sương vào thời Triệu quốc chính là chim sa cá lặn, làm lòng Tuấn Phong đắm chìm... Ngay từ thuở thiếu niên, anh đã không thể nào dời mắt khỏi nhan sắc của cô.

Tuyết Sương từ từ nhún chân lên chủ động tìm lấy bờ môi của anh... nhưng chia kíp chạm môi đã bị anh bắt giác đẩy mạnh ngã xuống sàn.

- Phong ca, huynh làm sao vậy? - tuyết Sương ôm cổ tay mà nói.

Tuấn Phong khi này nhìn thấy Tuyết Sương chủ động hôn mình liền bị ám ảnh bởi nụ hôn cuồng bức của Đồng Lân mà giật mình đẩy mạnh... không ngờ lại khiến Tuyết Sương ngã mạnh.

- Ta xin lỗi... muội có sao không?

Tuyết Sương dựa đầu mình vào lòng Tuấn Phong... khẽ nói:” Tuấn Phong, huynh có thể lấy bao nhiêu phi tần muội đều không quan tâm... muội chỉ cần trái tim huynh là đủ.”

Tuấn Phong hiện tại chỉ hiện ra toàn hình ảnh của Đồng Lân kia mà không còn một chút cảm giác nào với Tuyết Sương... Vì sao cảm giác trước kia với Tuyết Sương mãnh liệt thế nào đều dần tan biến hết, vì sao Đồng Lân chết tiệt kia đã chết đi vẫn còn đeo bám lấy anh.

- Tuyết Sương... ta cảm thấy rất mệt... muội quay về cung đi. - Tuấn Phong rời khỏi Tuyết Sương mà nói.

Đợi khi Tuyết sương rời đi, Tuấn Phong ngồi lại trên long sàng mà bình tâm một chút... Đồng Lân kia, có phải vì quá oán hận mà đeo bám lấy anh không rời...

Một đêm mất ngủ, vì cứ nhắm mắt lại Tuấn Phong lại nhìn thấy Đồng Lân hiện ra... không phải là đòi mạng như bao nhiêu oan hồn khác nhưng đó lại là hình ảnh nụ cười, giọt nước mắt và những gì họ từng trải qua... anh nhớ hơi ấm từ bàn tay Đồng Lân khi hắn chạm vào gương mặt anh... nhớ những câu nói vô phép tắc của hắn... tất cả những điều trên khiến anh không thể chợp mắt.

- Hoàng thượng, có việc gì mà người đến phủ Vương gia của thần sớm như vậy? - Tuấn Quốc kinh ngạc khi Hoàng thượng bất chợt ghé qua.

- Trẫm muốn hỏi đệ một việc. - Tuấn Phong hơi khó nói. - Mộ phần của Đồng Lân, đệ chôn cất hắn ở đâu?

Là Hoàng thượng ra lệnh ban rượu độc, hiện tại lại đến hỏi đã chôn cất nơi nào... tại sao Hoàng thượng lại khiến Tuấn Quốc khó nghĩ như vậy.

- Khi còn sống, đệ ấy xem ra là một nam nhân yếu đuối, tính cách lại giống nữ nhân rất thích hoa và bướm... vì vậy Tuấn Quốc đã lập mộ phần cho đệ ấy trong hoa viên của phủ, để hằng ngày đệ ấy đều có thể ngắm hoa bướm thỏa thích.

- Là nam nhân lại thích hoa bướm... ta ban hân rượu độc quả không sai. - Tuấn Phong lạnh lùng nói, sau đó bước chân đến hoa viên.

Đôi mắt Tuấn Phong nhìn mộ phần của Đồng Lâm không dời... sau đó ra lệnh cho tất cả người trong phủ không được phép đến gần hoa viên khi anh còn đang ở đây. Khi chỉ còn một mình Tuấn Phong và ngôi mộ phần kia... Tuấn Phong cuối đầu xuống đặt tay lên tấm bia khế nói: "Đồng Lâm, kiếp sau nếu người là nữ nhi ta nhất định sẽ đường đường chính chính là yêu thương người..."

Từ phía xa, nghe tiếng cười rộn ràng của một nữ nhi cùng đám cung nữ nô đùa... Tuấn Phong cảm thấy lạ lùng... rõ ràng đã ra lệnh bọn chúng không được phép đến gần rồi mà.

Anh bước tới, nhìn thấy một nữ nhân đang cầm trên tay chiếc lưới bắt bướm... cùng bọn nô tỳ trong phủ vương gia mà bắt bướm... trên môi cô hé lộ nụ cười rất tươi.. Trong lòng anh tự hỏi, nữ nhân này... là ai mà lại có mặt trong phủ của Tuấn Quốc.

- Người là ai? - Tuấn Phong hỏi.

- Vậy người là ai? - Nữ nhân kia không quan tâm mà đáp.

- Chẳng phải ta hỏi người trước ư? - Tuấn Phong nhíu mày, người trong cung lại không biết anh là ai ư?

Đám cung nữ nhìn thấy Tuấn Phong liền quỳ xuống... họ kéo tay cô nương kia nhưng bị cô hất đi...

- Ta chính là người có hẹn ước với Tứ vương gia, chủ nhân phủ vương gia này... còn người là ai ta chưa từng gặp qua... gặp vương phi lại không hành lễ.

Tuấn Phong ngỡ ngàng, ở đâu ra một cô nương có hẹn ước với Tuấn Quốc mà anh không hề hay biết nhỉ, chuyện trở thành một vương phi không phải là việc dễ dàng... cô nương đó có đủ tố chất hay không, gia thế rõ ràng hay không... điều này chắc chắn Tuấn Quốc biết, tha đâu về một cô nương vô phép vô tắc như vậy.

- Ta chính là ca ca của Tứ vương gia. - Tuấn Phong đáp.

- Vậy chẳng phải là người một nhà sao? - Cô nương ta đổi giọng. - Vậy huynh mau đến đây, giúp ta bắt con bướm màu vàng kia... nhanh lên... nó bay mất rồi.

Không hề quan tâm ca ca của Tứ vương gia là ai, cô nương kia liền đặt chiếc lưới trên tay vào tay Tuấn Phong mà sai bảo anh bắt bướm cho cô.

45. Chương 45: Phong...

Hoa viên của phủ vương gia, ngàn hoa đua sắc, từng đàn bướm bay rập rờn bông đùa trên những nụ hoa mới nở, một cặp bướm uyên ương đang nô đùa cùng nhau... hết bay lên cao rồi lại bay thấp xuống, xem ra bọn chúng đang rất vui vẻ.

- Phong ca, muội muốn bắt cặp bướm đó... - Cô gái kia cùng Tuấn Phong nấp sau những chậu hoa, đưa mắt nhìn cặp bướm đang đùa giỡn mà nói.

Cặp bướm trắng kia chẳng phải là đang rất hạnh phúc bên nhau sao, chúng tự do tự tại mà yêu thương nhau trên không gian bao la đầy hoa thơm cỏ lạ. Anh làm sao có thể phá hại tình cảm chân chính đó, còn cô nương này nữa... lại lịch không rõ ràng, chắc chắn không phải là người trong cung, không nhận ra anh lại gọi anh là Phong ca một cách thân mật.

- Cô nương, vì sao lại gọi ta là Phong ca. - Tuấn Phong hỏi.

Cô gái kia ngơ ngác quay lại, cũng không biết tại sao mình là quen miệng gọi như vậy...

- Tôi... tôi không biết. - Cô đáp.

- Mau nói, người là ai, vì sao lại ở trong phủ của Tứ vương gia... có phải ai sai người đến đây có âm mưu hãm hại hoàng đệ.

Các cung nữ từ phía sau nhìn thấy Tuấn Phong lớn tiếng, còn cô nương chuẩn bị là Tứ vương phi nữa đang co người lại sợ hãi... định bước đến giải thích thì Tứ vương phi kia đã ôm đầu ngồi xuống, gương mặt xanh xao.

- Tôi là ai, vì sao tôi lại ở đây... - Cô ôm đầu ngồi xuống khê hỏi.

- Hoàng thượng, cô nương ấy không thể nhớ được những chuyện trước đây. - Cung nữ đứng phía sau quỳ xuống nói. - Hoàng thượng đừng khiến cô nương ấy kích động, đầu cô nương ấy sẽ rất đau đớn.

Tuấn Phong cuối đầu xuống nhìn cô nương kia đang ôm đầu liền cảm thấy có chút đáng thương... nhưng cô nương ta từ đâu đến việc này có lẽ phải hỏi Tứ đệ.

- Cô tên gì? - Tuấn Phong cuối người xuống nói.

- Tôi không biết... nhưng Tuấn Quốc gọi tôi là Tịnh Yên.

- Tịnh Yên... một cái tên thật bình an... - Tuấn Phong nói, có lẽ Tuấn Quốc muốn cuộc đời cô gái này từ nay về sau sẽ được bình yên thanh thản.

Bàn tay Tuấn Phong định chạm vào vai Tịnh Yên đỡ cô đứng dậy nhưng khê rút lại vì từ phía sau là giọng nói của Tuấn Quốc... Đệ ấy đến cũng thật đúng lúc, anh muốn biết là Tứ đệ của mình nhất định được cô nương này từ đâu.

- Hoàng thượng, xin Hoàng thượng trách tội vì người của vương phủ đã làm kinh động người. - Tuấn Quốc nói.

- Tứ đệ không cần khách khí như vậy. - Tuấn Phong xua tay. - Nhưng cô nương này nói là hôn thê của đệ, thật như vậy ư?

- Tuấn Quốc xin Hoàng thượng tha tội, đệ biết rằng hôn nhân đại sự của đệ là do Hoàng gia quyết định, nhưng lại mạn phép mạo muội xin với Hoàng thượng cho Tuấn Quốc cùng Tịnh Yên thành thân. - Tuấn Quốc nói.

Tịnh Yên nhìn về phía Tuấn Quốc... ai ấy đều gọi người đàn ông trước mặt là Hoàng thượng, cả vương gia như Tuấn Quốc cũng phải cúi chào... Xem như lần này cô tiêu đời, khi này còn sai khiến Hoàng thượng bắt bớ giúp.

- Tứ đệ, lai lịch của cô ta không rõ ràng... chỉ e Hoàng thái hậu sẽ ngăn cản việc này. - Tuấn Phong nhìn Tịnh Yên mà nói. - Cô nương ta chưa từng nghe đệ nhắc qua, vì sao lại gấp rút thành thân như vậy?

Tuấn Quốc không biết phải trả lời Hoàng huynh thế nào... việc của Tịnh Yên nhất định không thể nói ra... nếu sự thật bại lộ thì cả phủ vương gia sẽ rơi đầu.

- Tuấn Quốc, muội đã từng nói rằng khi muội nhớ ra hết mọi chuyện chúng ta thành thân không muộn mà... huynh vội gì chứ. - Tịnh Yên xen ngang lời. - Hoàng Thượng, ngài đừng quá lo lắng... vẫn chưa đến lúc ngài phải suy xét.

Tuấn Phong nhếch môi nhìn cô nương Tịnh Yên này, lời nói không hề có chút nề sợ uy quyền của anh... cái kiểu cách này thật quá quen thuộc. Anh lại nhớ đến Đồng Lân, cậu ta cũng từng không hề nề sợ anh, cũng không hề nói ra những câu sủng nịnh như những kẻ khác.

Hoàng thượng hồi cung, Tuấn Quốc đứng cùng Tịnh Yên bên cạnh cuối đầu tiễn Tuấn Phong... Sau khi Tuấn Phong đi, anh nhìn sang phía Tịnh Yên mà nói:” Muội không thể nào để tất cả chuyện trong quá khứ trôi đi, bắt đầu một cuộc sống mới là một Vương phi của ta ư?”

- Tứ vương gia, chẳng phải huynh nói rằng trước kia chúng ta rất yêu thương nhau sao... Muội là muốn tìm lại cái cảm giác đó, nếu kí ức đó đẹp như vậy tại sao phải để nó trôi đi. - Tịnh Yên khê cười. - Thành thân với huynh khi muội hiện tại xem huynh như một người xa lạ, thật sự muội không thể.

Tuấn Quốc không thể ép Tịnh Yên... nhưng đợi cô ấy nhớ lại mọi việc, cô ấy liệu sẽ đồng ý thành thân với anh ư?

Lần này Hán Thức đưa con trai là Hán Thành vào cung để thỉnh an Hoàng Thái Hậu và muốn nhắc lại chuyện hôn ước giữa con trai ông và Thanh Vân công chúa. Nếu như là trước đây thì sống chết Hán Thành cũng không muốn đi nhưng hiện tại thì lại vô cùng háo hức... cô công chúa kia gặp anh chắc sẽ vô cùng tức giận mà tự ý đòi hủy bỏ cái hôn ước chết tiệt này... Anh là ghét nhất loại nữ nhân thích giả nam nhân... à không, trừ Đồng Hân ra...

- Hán Thức và tiểu điệp Hán Thành tham kiến Hoàng thái hậu. - Hán Thức cúi đầu nói.

- Khanh bình thân, ai da đã cho người đi mời Thanh Vân công chúa đến... chuyện tốt đẹp lần này xem ra phải thực hiện từ rất lâu... xem ra đã khiến khanh chờ đợi.

- Hoàng Thái Hậu, xin người đừng nghĩ sai ý hạ thần... Hán Thành cũng đã lớn, vì chuyện hôn sự mà Tiên hoàng ban xuống... hạ thần mạn phép để bọn trẻ gặp nhau để một khi thành thân không còn bỏ ngỡ.

- Hán Thức, khanh nói cũng phải... Người đâu, đã gọi công chúa đến chưa?

- Hoàng Thái Hậu, công chúa đang trên đường đến.

Hán Thành ngược khê nhìn vị Hoàng Thái Hậu này, xem ra tuy đã có tuổi nhưng dung nhan vẫn còn son sắc mặn mà... xem ra phi tần của Tiên đế đều là những người quốc sắc thiên hương... vậy mà lại sinh ra một công chúa không chút điểm đáng chú ý.

- Thanh Vân công chúa đến. - Tiểu thái giám bên ngoài vọng vào.

Thanh Vân bước vào không nhìn hai kẻ đang đứng trong cung Hoàng Thái Hậu, chỉ lo cúi đầu chào Hoàng Thái Hậu kia... Mới sáng bà ta đã gọi cô đến, chắc chắn là một ngày xui xẻo... lúc cho người đến cầu cứu Hoàng huynh thì người báo rằng Hoàng thượng không có trong ngự thư phòng... đã rời đi từ sáng sớm... Thật là cuộc đời không mỉm cười với cô, một mình cô đối phó với bà ta là không thể mà.

- Thanh Vân thỉnh an Hoàng Thái Hậu. - Thanh Vân cúi đầu chào.

- Hôm nay ai da gọi con đến, chính là muốn con và Hán công tử đây là con trai của Hán Thức đại nhân... người có hôn ước do Tiên hoàng ban cho cùng con.

Thanh Vân đưa mắt nhìn qua tên nam nhân đang hiện diện trong cung Hoàng Thái phi này... cô giật mình nhận ra hắn, cái tên chết bầm đã bắt cô chịu oan ức ngồi trong nhà lao và bị đánh... Cả cuộc đời công chúa vương triều của cô, nhục nhã nhất chính là do hắn gây nên... nhưng chuyện này là không thể nói ra, là cô lên ra ngoài chơi nếu Hoàng Thái Hậu biết được là xem như xong...

- Tham kiến công chúa. - Hán Thành nhếch môi cười nói.

- Hán Thành công tử, trông ngài thật quen mặt. - Thanh Vân bước tới về phía Hán Thành mà nói. - Hình như khi bốn công chúa xuất cung đã từng gặp qua ngài... nhưng... quả thật không thể nhớ.

- Công chúa, chuyện gì không thể nhớ hãy xem như là đã quên đi... Vả lại đó cũng không phải là kỉ niệm tốt đẹp.

- Sao Hán công tử biết đó không phải là kỉ niệm đẹp nhỉ, tôi thiết nghĩ nó là một kỉ niệm không nên quên đi. - Thanh Vân trừng mắt nhìn Hán Thành mà nói.

- Hai con nói gì ta đều không hiểu.

- Hoàng thái hậu, xin người để Hán Thành đưa Thanh Vân ra ngoài ngự hoa viên đàm đạo để hiểu nhau hơn... - Hán Thức nhìn thấy ánh mắt Thanh Vân và cách nói liền cảm thấy có chút bất ổn.

Hoàng thái hậu phê chuẩn, Hán Thành và Thanh Vân cùng nhau rời khỏi cung Hoàng Thái hậu mà đi đến ngự hoa viên, Thanh Vân nhìn thấy thị vệ đi ngang qua liền rút gươm đeo trên người của một tên thị vệ mà đưa vào cổ Hán Thành mà nói: "Người còn dám bèn mắng đến đây, có phải là chán sống rồi."

- Một chút nữa đã không thể nhận ra công chúa, công chúa biết khi cô giả nam trang trong rất là xấu xí hay không? - Hán Thành trêu chọc,

- Người... người chán sống rồi. - Thanh Vân vùng kiếm...

Hán Thành né được nhát gươm của Thanh Vân... Võ công của cô làm sao có thể hạ được anh, chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Thanh Vân tức giận vì Hán Thành né được đường gươm của mình, nhanh chóng lao về phía Hán Thành mà chém thêm một nhát tới... nào ngờ bị Hán Thành xoay một vòng quanh cô rồi đặt bàn tay ngang bụng Thanh Vân mà ôm cô vào lòng, khẽ cười nói:” Công chúa, đừng nghịch dao nữa... kéo đứt tay.”

Lần này là hần ta chọc cho cô đến tức chết, cô muốn thoát khỏi một tay của hần nhưng vẫn không thể nào thoát ra được... càng cử động mạnh bàn tay chết tiệt đó càng động vào nhiều vị trí trên người cô mà thôi.

- Hán Thành, ta sẽ giết chết ngươi. - Thanh Vân hét lên.

Anh ta cứ cười cợt mà trêu chọc Thanh Vân... cô công chúa này quả nhiên nghịch ngợm, biết đấu không lại nhưng không hề chịu thua cuộc.

Đến khi cô mệt lả người, không thể nào cầm được thanh gươm nữa thì tức giận hất thanh gươm xuống đất mà ngồi trên chiếc ghế bằng đá được đặt trong ngự hoa viên, cô vừa thở vừa nói:” Ta nhất định sẽ trả thù nhà ngươi,... quân tử trả thù mười năm chưa muộn.”

- Công chúa đã bình tĩnh chưa, chúng ta có chuyện cần bàn bạc.

- Bàn bạc ư?

- Đúng vậy, phải tìm cách hủy bỏ hôn ước lần này... Công chúa ghét tôi như vậy, tôi cũng không muốn thành thân với công chúa... chẳng phải phải cùng nhau tìm cách.

Thanh Vân suy nghĩ một chút liền nhếch môi cười:” Ai nói với ngươi là ta muốn hủy hôn ước này, ngươi càng không muốn thành thân ta sẽ khiến cho ngươi phải thành thân với ta.”

Hán Thành ôm đầu ngán ngẫm... cô ta đúng là trẻ con mà, chuyện đại sự cả đời cũng mang ra đùa giỡm ư...nhưng mang cô ta về là hiền thê ư... chết còn sướng hơn.

Tĩnh Yên nằm mơ, trong giấc mơ cô nhìn thấy một người đàn ông có vóc dáng hệt như Tuấn Phong nhưng lại ăn mặc rất khác thường... Nơi đó rất kì lạ, một căn phòng màu trắng, mọi thứ đều màu trắng xóa... một nam nhân đang bất tỉnh nằm trên giường bệnh, trên mặt vẫn còn để dụng cụ hỗ trợ thở oxy... nhịp tim của anh ta vẫn còn đang hoạt động... cô bước đến gần bên anh ta, cô nhìn mãi cũng không biết người này là ai, là Tuấn Phong sao? Sao hần ta ăn mặc kì lạ thế này, nhưng... đây là nơi nào, vì sao quá lạ xạ với nơi cô ở, những thứ này vì sao là lần đầu nhìn thấy đều biết tên và tác dụng của chúng... Cô đang ở đâu???

Bỗng dưng nhịp thở của người đang nằm trên giường bệnh đột nhiên hạ thấp dần và trở về những con số 0. Cô hoảng hốt chạy ra ngoài gọi bác sĩ nhưng cửa phòng đã bị khóa, mặc cho cô kêu gào cứu anh ta nhưng không một ai nghe thấy... Cô chạy đến bên cạnh người đàn ông kia, bàn tay không tự chủ mà nắm lấy tay anh ta mà khóc hét lên:” Phong, anh đừng bỏ em... không có anh em biết sống sao?”

Cô giật mình tỉnh lại... giấc mơ kia quá kì lạ... Phong? Cô cũng từng gọi Hoàng thượng là Phong ca, người đàn ông trong giấc mơ là Hoàng thượng ư... Vì sao tim cô lại đập mạnh như vậy, vì sao lại đau nhói như vậy... Tại sao cô lại mất hết kí ức như vậy, cô muốn đi tìm lại nó... cô muốn... chắc chắn rằng vì sao cô lại có cảm giác kì lạ như vậy với người đàn ông tên “ Phong” kia....

Tĩnh Yên nhìn ra ngoài trời vẫn còn nhá nhem tối... cô lên vào phòng của bọn thái giám mà trộm một bộ trang phục mà mặc vào để trốn khỏi vương phủ... Tuấn Quốc đều muốn cô quên đi, nhưng cô lại muốn đi tìm kí ức đó, cô không thể ở lại nơi này được nữa...

46. Chương 46: Hôn...

Mặc trên người bộ y phục của tiểu thái giám, cô hơi mỉm cười cảm thấy vô cùng thú vị... trước đây cô là người ra sao? Gió đông thổi qua từng khe lá, cô nhìn lên những ánh sao đêm lấp lánh trên kia khẽ mỉm cười, cô cảm thấy trong lòng có chút xuyến xao...

Bên ngoài, có một đoàn người đang đẩy chiếc xe chứa rất nhiều lương thực đi vào trong phủ Tứ vương gia, bọn họ nhanh chóng chất hàng hóa vào bên trong nhà bếp. Tịnh Yên núp ở phía xa lặng lẽ quan sát, cho đến khi bọn họ không để ý đến cô liền nhanh chóng xen vào đoàn người họ.

Thật không ngờ với dáng người thấp bé yếu đuối như cô, lại có thể dùng sức mà bưng bê những giỏ chứa đầy rau cải canh vào bên trong nhà bếp một cách gọn gàng... Tịnh Yên khẽ cười, bản thân cô khỏe mạnh như vậy... chắc chắn không phải tiểu thư đài cát rồi, vậy cô là người ra sao... thật thú vị.

Cô thoát ra khỏi phủ Tứ vương gia, trên người vẫn còn mặc bộ y phục của tiểu thái giám. Tịnh Yên từ từ bước và cuối cùng thì cũng tự tách rời khỏi bọn người khi nãy, cô nấp phía sau một tượng đá tạc hình cặp long phụng mà ngó nghiêng mọi phía... thật ra là cô không hề hay biết là thoát ra được cánh cổng của cung Tứ vương gia thì bên ngoài nơi mà cô đang đứng vẫn là bên trong Hoàng cung.

- Bên ngoài Tứ vương phủ là Hoàng cung ư? Phải làm sao mới có thể thoát ra ngoài. - Tịnh Yên nhìn xung quanh, đi đường nào để ra ngoài nhỉ?

Đứng một chỗ cũng không phải là cách tốt, đến khi trời sáng thì Tuần Quốc sẽ phát hiện ra cô đã bỏ trốn mà cho người đuổi theo, nghĩ vậy Tịnh Yên nhanh chóng bước về phía trước mặc cho phía trước là nơi nào?

- Người là thái giám cung nào, vì sao giờ này lại đứng ở đây hả? - Bọn quân lính thị sát nhìn thấy Tịnh Yên liền nghi ngờ mà hỏi.

- Nô tài là thái giám của Tứ vương gia phủ, Tứ vương gia sai nô tài đi đến Thái Y Viện để mời Thái Y đến phủ. - Tịnh Yên thông minh đáp.

- Thái Y Viện không phải đi hướng này, người là người mới ư? - Tên quan binh nói.

- Dạ, dạ nô tài là người mới đến phủ vương gia.

- Người đi về phía bên phải, gặp cung Đông Hà, sau đó rẽ trái.... đi ngang qua cung Thượng Uyển nhất định không được ngẩng mặt lên. - Hắn ta căn dặn.

- Vì sao vậy ạ?

- Đó là nơi Hoàng thượng ngủ, người muốn bị chém hay sao mà ngẩng mặt đi ngang.

- Nô tài hiểu rồi, hiểu rồi... đa tạ vị quân sĩ đã chỉ dẫn.

Tịnh Yên cuối đầu quay lưng lại mà đi theo gương tên quân sĩ kia vừa chỉ dẫn, hắn ta đang nhìn theo hướng cô đi nên cô nào đâu dám đi sai hướng. Nhắc đến cung Thượng Uyển kia, là nơi Hoàng thượng ngủ ư... là người đàn ông tên Tuấn Phong đó, có phải là người cô từng nằm mơ trong giấc mơ kì lạ kia.

Cô đứng từ phía xa nhìn cung Thương Uyển đang được canh gác cẩn mật, Tịnh Yên bỗng dưng không hề muốn rời đi mà cứ thế đứng nhìn mãi... cho đến khi binh sĩ bên ngoài đổi ca, bọn họ quay đi để một đám binh sĩ khác từ phía xa đang ục ục đi tới.

Đoạn đường đó còn khá xa, Tịnh Yên lợi dụng bọn họ không để mắt liền nhanh chóng quay vào bên trong cung Thượng uyển một cách an toàn... nhưng lại giật mình khi nhìn thấy một tên thái giám đáng đứng trước mắt...

Nhưng số trời thật còn thương tình, tên thái giám kia đang đứng tựa vào cột nhà mà gật gù nhắm mắt lại... cả việc cô lên vào bên trong đều không hề hay biết.

Nơi Hoàng thượng ngủ cũng thật là biết bài trí, khung cảnh được bài trí với một bố cục nhẹ nhàng, những bức tranh phong thủy nhìn vào đã cảm thấy có chút thanh thần. Cô đưa tay vén những tấm màn kia lên, từ từ bước vào bên trong giường ngủ của Tuấn Phong... Cô muốn nhìn xem người đàn ông kia ngủ, có giống như người cô đã gặp trong giấc mơ hay không?

Ngồi xuống bên cạnh giường ngủ của Tuấn Phong, Tịnh Yên hơi ngạc nhiên vì nét mặt này quá nhiên là giống... chỉ là bộ trang phục trên người là có nét khác biệt.

- Là Hoàng thượng ư? Người xuất hiện trong giấc mơ của Tịnh Yên? - Cô khẽ nói.

Tuấn Phong đang ngủ, nghe có tiếng động liền giật mình mở mắt ra... anh không nói được nên lời, người trước mắt... trước mắt anh chẳng phải Đồng Lân ư... đây liệu là một giấc mơ sao?

Tịnh Yên cũng giật mình, lần này là cô chết chắc rồi... dám cả gan lên vào nơi này... cô không muốn chết đâu... cô còn chưa nhớ mình là ai mà. Nghĩ vậy, trước khi bị bắt con người ta tất nhiên tìm mọi cách chạy trước, Tịnh Yên đứng lên toan bỏ chạy.

Một cách tay níu lấy cô, Tịnh Yên giật mình quay đầu lại thì đã bị Tuấn Phong ôm trọn vào lòng...

- Hoàng... - Cô giật mình...

- Người không được lên tiếng... - Tuấn Phong khẽ nói. - Dù là một giấc mơ, trẫm cũng muốn gặp người... muốn ôm người vào lòng...

Lệnh Hoàng thượng nói tất nhiên là Tịnh Yên phải nghe, cô hiện tại không dám nói một câu... Cô cảm nhận được hơi ấm từ Tuấn Phong, lòng ngực anh vô cùng chắc chắn và thật ấm áp... tự khi nào cô như chủ động tựa vào anh.

- Trẫm biết người sẽ đến đây tìm trẫm mà, vì trước đây người yêu trẫm như thế mà. - Tuấn Phong lại nói.

Tịnh Yên hơi run người... trước đây thật sự cô yêu vị Hoàng thượng này ư... vậy vì sao lại là hôn thê của Tuấn Quốc, ai dà... thì ra là tình anh duyên em, xem ra trước kia chuyện tình cảm này thật rắc rối.

Tuấn Phong đưa bàn tay đặt lên vai cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô...

Trái tim của Tịnh Yên như muốn rơi ra ngoài, đôi mắt cô chớp liên hồi mắt bình tĩnh... vì sao nam nhân trước mặt cô lại đẹp như một bức tranh như vậy, đôi mắt anh nhìn cô chứa đầy yêu thương, chứa đầy tình cảm... quả thật lời anh ta nói vừa rồi là sự thật rồi.

Bất ngờ, Tuấn Phong đưa bờ môi anh chạm vào bờ môi cô...

Tịnh Yên như muốn thời gian dừng lại ngay thời điểm này, ôi cô vừa được một nam nhân vô cùng đẹp trai quyến rũ hôn vào môi... ôi cuộc đời cô có chết vì nụ hôn này cũng mãn nguyện.

Cả hai hôn nhau rất lâu, rất lâu... Tuấn Phong ngửi được mùi hương quen thuộc từ trên người Đồng Lân, anh nghĩ mình đang mơ khi Đồng Lân quay lại tìm anh. Anh đâu thể lừa dối chính bản thân mình trong mơ... là anh yêu Đồng Lân này, không thể phủ nhận.

Cô hoàn toàn tỉnh vào lời Tuấn Phong nói... Nếu không yêu cô thì anh đã không hôn cô một cách ngọt ngào như vậy, Tịnh Yên gương mặt đỏ ửng ngượng ngùng nhìn Tuấn Phong mà cuối đầu.

- Người không oán giận trẫm ư? - Tuấn Phong khẽ hỏi.

Tịnh Yên lắc đầu... ôi cái mối tình ngang trái này, vì sao cô lại bị ép gả cho Tuấn Quốc mà lại vướng vào tình cảm với Tuấn Phong... Tình yêu không có lỗi, huynh ấy chắc chắn có lý do của mình, hoặc là vì hoàng đế mà hy sinh đi tình cảm. - Tôi hiểu vì sao ngài lại làm như thế mà.

- Nếu kiếp sau người là nữ nhi, trẫm nhất định sẽ cùng người đi tận chân trời góc biển. - Tuấn Phong buồn bã nói.

Tuấn Phong vẫn ôm Tịnh Yên vào lòng... cả hai không nói bất cứ câu gì chỉ tận hưởng giây phút bên nhau. Tịnh Yên không nhớ đã cùng Tuấn Phong yêu nhau thế nào, nhưng cô biết hiện tại cô yêu người đàn ông này, và cô có thể vì anh mà quên đi mọi chuyện ở quá khứ... đó chính là nghe theo tiếng đập của trái tim. Nằm bên cạnh Tuấn Phong, cả hai ngủ thiếp đi cho đến sáng.

Tuấn Phong cứ ngỡ đó là một giấc mơ, khi anh tỉnh lại thì Đồng Lân kia chắc chắn sẽ biến mất... vì vậy anh lại muốn kéo dài giấc ngủ này thêm một chút, một chút nữa mà không hề muốn tỉnh lại.

Đến sáng tỉnh mơ, Tịnh Yên tỉnh lại nhìn thấy mình đang nằm trên tay Tuấn Phong... vậy là từ gần sáng đến giờ cô là nằm bên cạnh anh mà ngủ một giấc tự khi nào.. Tịnh Yên khẽ mỉm cười, đưa bàn tay mình lên từ trán của Tuấn Phong mà kéo một đường thẳng đến sống mũi của anh, cô lại từ từ đặt bàn tay lên bờ môi kia... đêm qua, bờ môi ngọt ngào này đã chạm vào môi cô.

Bị nghịch phá, Tuấn Phong mở mắt tỉnh lại thì kinh ngạc khi nhìn thấy Đồng Lâm vẫn còn ở trong phòng mình, ánh nắng đã chiếu qua khe cửa sổ mà soi vào cung Thượng Uyển... hắn ta không sợ ánh sáng sao? Nhưng... không lẽ anh vẫn chưa tỉnh lại sau một giấc mơ đêm qua ư?

- Sao ngươi còn ở đây chứ? - Tuấn Phong kinh ngạc hỏi.

- Đêm qua cả đêm ngài ôm tôi không buông, giờ ngài lại hỏi một câu vô tình như vậy... - Tịnh Yên không vui trước câu nói của Tuấn Phong.

- Ngươi định theo trẫm dù là sáng hay tối luôn sao?

Tịnh Yên gật đầu.

- Không được. - Tuấn Phong xua tay.

- Hoàng thượng, chẳng phải người cũng yêu thiếp sao? - Tịnh Yên đi đến, đưa bàn tay chạm vào gương mặt của Tuấn Phong khẽ cười.

Tuấn Phong chỉ muốn một cước đá văng tên tiểu tử này, còn dám xưng là thiếp với anh... Ôi vì sao anh lại có thể yêu thích hắn như thế.

- Hoàng thượng, cung phi Tuyết Sương cầu kiến. - Tiểu Lộ Tử nghe tiếng động bên trong nghỉ Hoàng Thượng đã tỉnh dậy liền đứng bên ngoài mà nói.

Tuấn Phong nhìn Đồng Lâm, oan hồn hắn ta bám anh có lẽ chỉ một mình anh nhìn thấy hắn ta... Tuyết Sương đi vào có lẽ không sao...

- Truyền cung phi Tuyết Sương. - Tuấn Phong nói.

- Cô ta là ai, mới sáng tinh mơ đã đến tìm người... ta không cho. - Tịnh Yên ôm chầm lấy Tuấn Phong mà nói.

- Này... - Tuấn Phong nhanh chóng hất Tịnh Yên ra, khoát lên người long bào.

Tịnh Yên bĩu môi... đứng lùi sang một bên xem bọn họ làm gì...

- Tuyết Sương tham kiến Hoàng thượng. - Một cô gái xinh đẹp như tiên, trang phục của cô ta cũng thật quá lộng lẫy.

- Tuyết Sương, nàng đến tìm trẫm vào sáng sớm... là có việc gì sao?

- Tuyết Sương biết hôm nay Hoàng thượng thượng triều, nên đã thức từ rất sớm hái những bông hoa vừa chớm nở để pha nước giúp người tắm rửa. - Tuyết Sương trên tay cầm một giỏ đựng đầy các cánh mua đủ màu.

- Nhọc công cung phi Tuyết Sương rồi. - Tuấn Phong mỉm cười nói.

- Vì Hoàng thượng, Tuyết Sương có thể làm bất cứ mọi chuyện.

Tịnh Yên bật cười thành tiếng, sau đó đi về phía Tuyết Sương mà nói: "Vậy nếu vì huynh ấy mà cô phải chết, cô có làm được không?"

Nghĩ rằng Tuyết Sương không thể nhìn thấy Đồng Lâm, Tuấn Phong không một chút lo lắng.

- Đồng Lâm, dám vô lễ với bổn cung. - Tuyết Sương mắng.

Tuấn Phong chau mày lại... Tuyết Sương cũng có thể nhìn thấy Đồng Lâm ư... vậy hắn ta là người hay ma???

- Ta không quen biết người tên Đồng Lâm, ta là người mà huynh ấy yêu thương. - Tịnh Yên chạy đến bên cạnh Tuấn Phong, nhìn vào mắt anh mà nói. - Hoàng thượng, đúng không?

Tuấn Phong chạm vào da thịt của Đồng Lâm, cảm nhận được hơi ấm trên người hắn ta... Anh có đôi chút hốt hoảng...

- Ngươi... chưa chết ư? - Tuấn Phong hỏi.

Tịnh Yên nhìn nét mặt kinh hoàng từ Tuấn Phong công thêm câu hỏi từ cửa miệng của anh, cô thật không hiểu anh đang có hàm ý điều gì...

- Chết ư... Huynh nghĩ muội nên chết đi ư?

- Huynh... muội... Đồng Lâm, không phải người là nam nhân ư? - Tuyết Sương thắc mắc.

Tịnh Yên đang tức giận, lại nghe Tuyết Sương cứ luôn miệng gọi cô là Đồng Lâm thì tức giận mà hét lên: "Ta đã nói ta không phải Đồng Lâm, ta là Tịnh Yên... là hôn thê của Tứ vương gia Tuấn Quốc."

Tuấn Phong một lần nữa kinh ngạc...

- Hoàng thượng, huynh và muội... trước kia là quan hệ gì chứ?

47. Chương 47: Đồng Lâm Là Nữ Nhi.

Cung Thượng Uyển là một trong những cung điện được trang hoàng và rộng lớn nhất trong Hoàng cung Triệu Quốc, đã vậy không khí trong phòng ngủ của Hoàng đế lại vô cùng mát mẻ vì kiến trúc ngày ấy được làm bằng những loại gỗ quý hiếm. Lại là khí trời buổi sáng vô cùng mát mẻ, không thể nào ngờ được rằng Tuấn Phong lại nóng bừng cả người như vậy, tại anh không nghe rõ ràng những gì tên tiểu tử mà anh cho là hôn của Đồng Lâm quay về tìm anh, không... người đó chính là bằng xương bằng thịt.

Trên đôi mắt của Tịnh Yên bắt đầu rơm rớm giọt lệ, cô thật không thể hiểu rõ ràng người đàn ông kia đêm qua còn vô cùng cứng chiều, còn cứng nựng ôm cô vào bờ ngực săn chắc kia như không muốn rời xa, như sợ cô biến mất... vậy mà hiện tại ánh mắt của anh, tại sao chứa đầy sự lạnh lùng khó đoán, thật ra trong lòng Tuấn Phong đang nghĩ điều gì.

- Người nói mình là hôn thê của Tứ vương gia... nghĩa là người là nữ nhân ư? - Tuyết Sương cảm thấy có chút hứng thú, cô đi một vòng Tịnh Yên mà dò xét, lại nói tiếp. - Đồng Lâm là Tịnh Yên, Tịnh Yên lại là nữ nhân... chẳng lẽ Đồng Lâm cũng là nữ nhân ư?

Từng lời của Tuyết Sương khiến Tuấn Phong suy nghĩ... dung mạo của Tịnh Yên này giả thái giám hệt như Đồng Lâm ngày xưa. Nhưng Đồng Lâm chẳng phải đã chết rồi ư, vậy người đang đứng trước mặt anh là thể nào?

- Cung phi, tôi nhắc lại tôi là Tịnh Yên... không phải là Đồng Lâm nào đó mà cung phi nhắc đến. - Tịnh Yên nhìn về phía Tuấn Phong. - Hoàng thượng, người hãy trả lời câu hỏi của thiếp.

- Người... mất đi trí nhớ, tại sao biết mình không phải Đồng Lâm. - Tuấn Phong dò xét thái độ của Tịnh Yên mà nói.

- Từ khi tỉnh lại, Tứ vương gia đã nói rằng tôi là Tịnh Yên, là hôn thê của huynh ấy... cả phủ vương gia đều nói như vậy, đều gọi là Tịnh Yên cô nương. - Cô ầm Ức nói, phủ nhận cái tên Đồng Lâm. - Còn Hoàng thượng, người huynh yêu là Tịnh Yên này, hay một cô nương nào khác tên Đồng Lâm mà cung phi nhầm lẫn.

Nhìn thái độ của Tuấn Phong, Tịnh Yên thầm nghĩ có phải anh cũng giống cung phi Tuyết Sương mà nhầm lẫn.

- Vô lễ. - Tuyết Sương nói. - Đồng Lâm là nam nhân, làm sao có thể giống như người nói.

Mọi chuyện đang trở nên vô cùng rắc rối, thật không thể phân biệt được trắng đen nữa, Tuấn Phong chưa biết phải xử lý cô nương này ra sao thì từ bên ngoài Tiểu Lộ Tử đã chạy vào mà nói: "Hoàng Thượng, đã đến giờ thượng triều, các bá quan văn võ đang chờ đợi Hoàng thượng."

Tuấn Phong khoát lên người long bào, đội lên đầu vương miện Hoàng thất sau đó nhìn về phía Tịnh Yên mà nói: "Người... ở lại nơi này cho trẫm... trẫm sẽ thẩm phán người sau."

Tuyết Sương nhìn thấy Tuấn Phong rời đi thì nhìn về phía Tịnh Yên mà dò xét, người trước mắt cô thật sự là y hệt như tiểu tử Đồng Lâm kia. Hoàng thượng có nói hắn ta bị mất trí nhớ, liệu có phải chính là hắn ta giờ trở lại không?

- Người nói mình là hôn thê của Tứ vương gia, vậy thì sao lại mặc y phục của thái giám và có mặt ở cung Thượng Uyển của Hoàng thượng. - Tuyết Sương hất mặt hỏi.

- Tại sao tôi phải nói cho cung phi biết. - Tĩnh Yên đứng đứng ngồi vào chiếc ghế gần đó, không quan tâm vị trí đó là vị trí nào.

- Người... người không được ngồi lên Long sà, nơi đó chỉ một mình Hoàng thượng được an tọa.

- Cung phi thật biết lo chuyện bao đồng, chỗ ngồi này không phải của Hoàng thượng sao... vậy liên quan gì đến cung phi, Hoàng thượng không trách phạt người có quyền gì chứ. - Tĩnh Yên chóng cảm nói, muốn trên chộc cho cô ta tức đến chết.

- Ta sẽ... ta sẽ... tâu lại với Hoàng thượng. - Tuyết Sương đuối lý.

- Giường của Hoàng thượng ta cũng nằm rồi, ngực của Hoàng thượng ta cũng tựa rồi, môi của Hoàng thượng ta cũng hôn rồi... nay chỉ là một chiếc ghế, cung phi nghĩ Hoàng thượng sẽ phạt ta. - Tĩnh Yên đắc ý.

- Người... người thật không biết xấu hổ. - Tuyết Sương đỏ mặt như gấc, ở đâu lại có một cô nương ăn nói không ngượng ngùng như vậy chứ. - Ta không tin Hoàng thượng lại sủng ái một nữ nhân xấu xí như người.

An nhân dùng tay mài mực trên bàn, Tĩnh Yên bị chê xấu xí liền liếc nhìn Tuyết Sương mà nói:” Chúng ta đối y phục, xem cung phi và tôi ai đẹp hơn ai.”

Cung phi Tuyết Sương nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thời bấy giờ, khi Tuyết Sương đi qua thì mọi người đều phải liếc nhìn. Mất phượng mày ngài, làn da trắng trẻo hồng hào, gương mặt đường nét đầy quyến rũ lại thông thạo múa hát đàn ca... làm say đắm lòng người. Nay một nữ nhân vô cùng bình thường thách thức, có gì cô lại từ chối.

Tuyết Sương tức giận đưa Tĩnh Yên về cung của mình, cô ta muốn mặc y phục nữ nhân để đấu với cô ư... thật là không biết lượng sức mà.

Tĩnh Yên mặc trên người y phục của Tuyết Sương, quả nhiên là một cung phi nên y phục của cô ta cũng lộng lẫy quá mức... Tĩnh Yên cảm thấy rất thích thú những bộ y phục dành cho phi tần này, cô mặc vào rất hợp nha. Tĩnh Yên bước ra với sự ngớ ngàng của các nô tỳ, từ một tên tiểu thái giám biến thành một mỹ nhân tuyệt thế.

Tuy nhiên, Tuyết Sương cũng không có chút thua kém... vẫn là một giai nhân khiến Hoàng thượng đắm chìm một thời...

- Các người mau nói, bốn cung và cô nương ta là ai đẹp hơn. - Tuyết Sương tập hợp các nô tài lại mà hỏi.

Tĩnh Yên nhếch môi cười khẩy khoanh tay nhìn bọn họ mà nói:” Họ là người của cô nương, chẳng lẽ lại dám khen ta.”

- Vậy chúng ta phải tìm ai phân định.

Tĩnh Yên nhúng vai nói:” Nhờ Hoàng Thượng vậy.”

Tuấn Phong sau khi thượng triều, tâm trí cũng không thể tập trung được nữa... buổi thượng triều lại vắng mặt Tuấn Quốc nên mọi chuyện càng khiến anh rối trí hơn. Người đêm qua anh ôm vào lòng, nằm bên cạnh anh cả đêm không phải là Đồng Lân ư... là Tĩnh Yên - hôn thê của Tuấn Quốc.

Tâm trí đang rối bởi suy nghĩ, Tiểu Lộ Tử liền chạy đến thông báo:” Hoàng thượng, tiểu thái giám của cung phi Tuyết Sương đến mời ngài đến cung của Cung phi để phân xử giúp.”

- Phân xử. - Tuấn Phong có chút ngạc nhiên. - Còn tiểu thái giám trong cung Thượng Uyển, còn ở đó không?

- Bọn nô tài nói, đã đi theo cung phi Tuyết Sương rồi ạ... Họ nghĩ là thái giám của cung phi nên không để ý.

Không quay về cung Thượng Uyển, Tuấn Phong nhanh chân bước đến cung của Tuyết Sương...

Có thể nói đây là lần đầu tiên Tuấn Phong bước vào bên trong cung của Tuyết Sương, bởi vì anh không muốn nghĩ rằng cô đã là biểu tượng của mình... Dù sự thật là không thể thay đổi nhưng anh thật khó mà đối

diện. Nhưng hôm nay, anh không chút ngần ngại bước vào bởi chính là có Tịnh Yên- người có dung mạo của Đồng Lân.

- Hoàng thượng giá đáo. - Tiếng hô ta của tiểu thái giám.

Anh bước vào bên trong, nhìn thấy hai mỹ nhân đang đứng trước mặt mình thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra... Đồng Lân... không... Tịnh Yên kia đã thay đổi về hình dáng nữ nhân rồi ư.

- Hoàng thượng, người đến thật đúng lúc... người hãy phân xử giúp Tuyết Sương.

- Chuyện gì đã xảy ra, cô nương ta vì sao đã thay đổi y phục. - Tuấn Phong nhìn về phía Tịnh Yên.

- Hoàng thượng, người thấy Tuyết Sương và cô nương kia... nhan sắc của ai vượt trội hơn. - Tuyết Sương thao thao không dứt.

Ánh mắt Tuấn Phong không nhìn qua Tuyết Sương một chút, chỉ nhìn về phía Tịnh Yên rồi đáp:” Tất nhiên là nhan sắc của cung phi Tuyết Sương không ai sánh bằng.”

Tịnh Yên khoanh tay bĩu môi nhìn Tuấn Phong, chạm phải ánh mắt anh nhìn cô.

Tuyết Sương vui mừng đến không còn để ý đến xung quanh.

Anh bước đến gần phía Tịnh Yên, cô vẫn không hiểu anh đang muốn làm gì chỉ đứng yên chờ đợi...

- Cung phi Tuyết Sương, Trẫm còn có việc cần giải quyết... Trẫm mang nàng ta đi trước, sẽ trò chuyện cùng muội sau. - Tuấn Phong nhìn chăm chăm về phía Tịnh Yên mà nói, bàn tay nắm lấy cổ tay Tịnh Yên mà siết.

Tịnh Yên hơi nhú mày, ở cổ tay rất đau... Cô nhắm mắt lại, hình ảnh một người đàn ông mặt một chiếc áo vest màu đen, gương mặt rất quen thuộc... người đàn ông đó cũng siết chặt cổ tay cô như hiện tại... rất đau... không phải một nơi... chính là rất đau ở đầu... Tịnh Yên ngắt đi trên tay Tuấn Phong.

- Tịnh Yên, cô sao vậy... Tịnh Yên. - Tuấn Phong kinh ngạc nói. - Người đầu, mau gọi đại phu... nhanh lên.

Tịnh Yên sau cơn đau đầu đến mờ mắt thì ngắt lịm đi trong mê man, cô lại nhìn thấy người đàn ông kia... anh ta đứng chính là mang gương mặt của Tuấn Phong nhưng trang phục lại rất kì lạ... Nhưng lần này anh ta không nắm chặt tay cô khiến cô đau nữa... chính là anh ta và cô đang đứng trên một bãi cỏ xanh ngát và anh đã rất nhẹ nhàng mà hôn cô... Tim cô đập nhanh liên hồi, cô không phản kháng anh mà đáp lại nụ hôn đó rất hạnh phúc.”

- Đại phu, cô nương ta bị bệnh gì? - Tuấn Phong lo lắng hỏi.

- Hoàng Thượng, người đã biết Đồng Lân là nữ nhi ư?- Đồng đại phu nói. - Người luôn không cho hạ quan gặp lại Đồng Lân, là giấu ở nơi này ư?

- Người vừa nói gì? - Tuấn Phong kinh ngạc, hỏi lại một lần nữa.

- Người nằm trong kia chính là Đồng Lân. - Đồng đại phu nhắc lại một lần nữa.

Tuấn Phong đưa mắt nhìn về phía cô nương đang nằm trên giường, Đồng Lân ngày xưa nói rằng Đồng đại phu là người thân của hắn ta... Vậy nên Đồng đại phu không thể nào nhìn nhầm được... Nếu người đó quả thật là Đồng Lân, thật là quá quái đản qua mặt cả Hoàng thượng.

- Thanh Vân công chúa đến. - Giọng thái giám lại vang lên.

Tuyết Sương không được vào trong, vì Tuấn Phong đang nói chuyện riêng cùng đại phu về bệnh tình của Tịnh Yên. Cô cứ ra ra vào vào thăm dò, cuối cùng cũng có lí do đi vào bên trong.

- Hoàng thượng, Thanh Vân đến tìm người. - Tuyết Sương vừa nói, nhìn thấy Tuấn Phong đang ngồi trên thành giường mà Tịnh Yên đang nằm, anh nhìn cô ta rất triu mến, ánh mắt đó trước đây là hướng về phía cô.

Tuấn Phong quay đầu lại nhìn Tuyết Sương khẽ nói:” Cho Hoàng muội vào đi, đã làm phiền cung phi Tuyết Sương rồi... khi nào nàng ta tỉnh lại, sẽ nhanh chóng rời đi.”

- Hoàng thượng, không sao cả... cô nương ấy bị bệnh, cần được nghỉ ngơi.

Thanh Vân là đến Hoàng cung tìm Hoàng thượng về việc hôn sự của mình và Hán Thành, là cô muốn nhanh chóng cùng tên đó thành thân rồi sau đó cậy quyền làm công chúa mà ức hiếp hấn đến sống không an chết không được. Lại nghe nói Hoàng thượng đến chỗ của Tuyết Sương mà cảm thấy kì lạ, chẳng phải trước nay đều không hề bước đến.

- Hoàng Thượng, là ai đang nằm trên giường vậy ạ? - Thanh Vân tò mò hỏi.

- Muội lại xem, có nhìn quen mặt không? - Tuấn Phong nói.

Thanh Vân nhanh chóng bước gần về phía Tuấn Phong... cô thật sự không nhận ra người đó là ai?

- Thanh Vân không biết người này. - Lục công chúa lắc đầu.

- Đến cả muội cũng không thể nhận ra ư? - Tuấn Phong nói. - Có lẽ ngay cả bản thân cô nương ta, cũng không thể nhớ mình là ai?

Thanh Vân không thể hiểu câu nói của Tuấn Phong, cô ngơ ngác nhìn vị cô nương trên giường đang nhắm mắt... cũng có chút quen mặt nhưng quả thật không thể nhận ra.

- Muội tìm trầm có việc gì sao?

- Hoàng huynh, muội đồng ý thành thân với công tử nhà họ Hán kia... - Thanh Vân nói.

- Không phải trước kia một mực không chịu ư, nữ nhân các người thật khó đoán. - Tuấn Phong lắc đầu nhìn về phía Tịnh Yên đang nằm. - Và cũng thật lớn gan.

- Hoàng huynh, cô nương ấy là ai vậy? - Thanh Vân lại tò mò.

- Điều này có lẽ, phải tìm câu trả lời ở phủ Tứ ca của muội rồi.

Tuấn Phong hiện tại đang nóng lòng muốn gặp Tuấn Quốc để hỏi rõ ngọn ngành... nhưng người trong phủ vương gia nói rằng anh đã rời phủ từ sáng sớm mà chưa thấy quay về... có lẽ là đi tìm cô nương này rồi.

Tuấn Quốc từ sáng tỉnh dậy đã không thấy Tịnh Yên... đoán biết cô gái này đã rời đi... Anh nhanh chóng chia người đi tìm kiếm nhưng không hề có một chút tin tức nào. Tuấn Quốc tự mình ra khỏi thành tìm kiếm, cô gái này rất thông minh... có lẽ đã ra khỏi cung nên binh lính của anh như lật cả Hoàng cung đều không tìm ra.

Một người một ngựa ra khỏi Hoàng cung, tìm kiếm khắp kinh thành cũng không tìm ra được người cần tìm... Nhìn thấy đám đông người tập trung thành những hàng người đông đúc... Tuấn Quốc tò mò nhìn qua lần tìm kiếm bóng dáng Đồng Lân. Anh nhìn thấy Trần Trần cô nương đang phát gạo cho dân nghèo, trên trán cô chảy xuống những giọt mồ hôi nhưng vẫn mỉm cười với những người nghèo trong thành... Một tiểu thư đài cát, lại có tấm lòng nhân ái thật khiến người khác nể phục.

Mấy bạn chưa add fen nên không tag dc nha, vs tag dư ai thì cmt để mốt không tag nhầm nha.

Chúc mọi người ngủ ngon

48. Chương 48: Nhịp Đập Trái Tim

- Phong... đợi em. - Cô gào lên gọi tên anh, cũng không thể xác định vì sao trái tim mình lại đau đớn đến như vậy... cô chỉ cố gắng mà chạy theo người đàn ông kia.

Người đàn ông kì lạ, mang gương mặt của Tuấn Phong nhưng không hề nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, nó bao chứa rất nhiều yêu thương và trìu mến. Anh đưa bàn tay mình vuốt lên mái tóc dài của cô, đôi môi khẽ mỉm cười: "Tóc đã dài lại rồi, em thật sự rất xinh."

Đưa đôi mắt long lanh nhìn về phía anh, lời anh vừa nói ra nhẹ nhàng không hề chứa bất cứ đau đớn nào. Vậy mà, tại sao tim cô lại đau đớn như vậy, tại sao nước mắt cô nhìn về phía anh lại rơi nhiều như vậy.

- Chúng ta từng yêu nhau, phải không? - Tịnh Yên khẽ hỏi.

Anh bật cười, đôi môi đặt vào môi cô hôn nhẹ: "Tim em có đập mạnh không?"

Cô gật đầu.

- Điều đó chứng minh, em yêu anh. - Anh độc đoán mà tuyên bố.

Cô khẽ cười, đưa bàn tay mình lên ngực của anh mà nói: "Vậy tim anh, có đập mạnh không?"

Anh ôm cô chặt vào lòng mình, khẽ hôn lên mái tóc dài của cô mà nói: "Dù trái tim anh có ngừng đập, em hãy nhớ rằng anh luôn yêu em và mong muốn em được hạnh phúc."

Cô nhắm mắt lại tựa đầu vào bờ ngực săn chắc kia, người đàn ông này có mùi hương quen thuộc, bờ ngực săn chắc kia... cô dường như đã từng tựa vào... Anh ta là Tuấn Phong thật sao, nhưng vì sao anh ta lại ăn mặc kì lạ như vậy, kể cả cử chỉ cũng không giống như tên Hoàng đế lạnh đăm kia...

- Em có thể hỏi anh một câu. - Cô vẫn nhắm mắt, tựa vào ngực anh.

- Em hỏi đi. - Anh đáp.

- Anh là ai, vì sao luôn xuất hiện trong những giấc mơ của em. - Cô hỏi.

- Em hãy mở mắt ra, sẽ nhìn thấy câu trả lời. - Anh khẽ cười...

Trong cung của cung phi Tuyết Sương, Đồng Lâm vẫn mê man không có dấu hiệu tỉnh lại... Triệu Tuấn Phong vì vậy mà cũng không rời khỏi cung của Tuyết Sương, cứ thế mà ngồi cạnh cô ra vẻ rất lo lắng.

- Hoàng Thượng, không xong rồi, không xong rồi. - Tiểu Lộ Tử nhanh chóng chạy vào, nét mặt thần thốt.

- Có việc gì, người từ từ nói cho Trẫm. - Tuấn Phong nhíu mày nói.

- Việc người ở trong cung của cung Phi Tuyết sương đã lan truyền đến tai Thái Hậu... Thái Hậu đang đi đến nơi này... Hoàng Thượng, người phải nhanh chóng rời đi. - Tiểu Lộ Tử hét hải tẩu.

Triệu Tuấn Phong có chút lo lắng, không phải là lo lắng việc Thái Hậu trách mắng rằng anh đến nơi không nên đến này mà là lo lắng cho an nguy của Đồng Lâm. Một cô gái không phải người trong Hoàng cung, thật là không thể nào thoát tội.

- Mau... cho người tìm cách ngăn Thái Hậu lại. - Tuấn Phong đứng lên, nhìn về Đồng Lâm mà bế thốc trên tay. - Tiểu Lộ Tử, đường nào quay về cung Thượng Uyển không chạm mặt Thái Hậu.

- Hoàng Thượng, cô nương này... - Tiểu Lộ Tử hỏi

- Đứng nhiều lời, mau dẫn đường cho Trẫm. - Tuấn Phong nói.

Tiểu Lộ Tử cũng không dám hỏi nữa, cô nương này là ai lại được cả Hoàng thượng bế trên tay như vậy. Trước nay đều nghĩ rằng Hoàng thượng chỉ sủng một mình cung phi Tuyết Sương mà không chịu lập Hậu, nào ngờ không phải là như vậy, đây cũng là một điều tốt cho Triệu Quốc, Hoàng thượng sẽ sớm sinh Thái tử.

Cô được Triệu Tuấn Phong bế trên tay, đầu cô tựa vào trong lòng ngực anh vô cùng ấm áp...

Lời nói của người đàn ông trong mơ... chỉ cần cô mở mắt ra sẽ nhìn biết được câu trả lời sao, như vậy thì cô sẵn sàng mở mắt ra, cô rất muốn anh là ai - người khiến trái tim cô đập mạnh như vậy.

- Triệu Tuấn Phong. - Tịnh Yên khẽ nói, hiện tại người trước mắt cô chính là Triệu Tuấn Phong... anh ta đang bế cô di chuyển rất nhanh.

- Hồn xược, dám gọi tên của Trẫm. - Tuấn Phong gằn giọng, cái tên Đồng Lâm chết tiệt dù đã quên hết kí ức vẫn không bỏ được kiểu cách xưng hô vô phép.

- Thì ra... là Triệu Tuấn Phong ư? - Tịnh Yên đưa tay sờ vào gương mặt anh. - Hoàng Thượng, thật sự là người ư?

Đến cung Thượng Uyển, thật là mệt chết đi được... suốt đường đi Đồng Lân kia luôn hỏi một câu hỏi giống như kẻ mất trí... à, nàng ta là mất trí thật.

- Tiểu Lôi Tử, truyền ý chỉ của Trẫm... Trẫm đang nghĩ ngơi, không một ai được làm phiền. - Tuấn Phong vừa thở vừa nói.

- Dạ, Hoàng Thượng. - Tiểu Lôi Tử liền lùi ra ngoài.

Tịnh Yên vẫn không thể nào quên được giấc mơ kia, người đàn ông trong mơ quả thật rất ngọt ngào và âu yếm... không hề giống Triệu Tuấn Phong kia một chút nào... Nhưng anh đã nói, cô hãy mở mắt ra sẽ có câu trả lời... và câu trả lời đó chính là Triệu Tuấn Phong.

- Hoàng Thượng, người có thể cho thiếp biết... trước kia có phải chúng ta đã từng yêu? - Tịnh Yên hỏi.

- Chẳng phải nàng đã quên đi kí ức sao, vì sao nàng biết trẫm và nàng yêu nhau. - Tuấn Phong đưa mắt nhìn cô. - Vả lại chẳng phải hiện tại là hôn thê của Tuấn Quốc, vì sao lại có suy nghĩ kì lạ như vậy.

Tịnh Yên khẽ mỉm cười, cô bước lại gần phía anh sau đó đưa bờ môi mình đặt vào môi anh... rất nhẹ nhàng và buông ra cũng rất nhanh. Sau đó từ từ đưa bàn tay anh đến vị trí trái tim cô đang đập thốn thốn...

- Hoàng Thượng, người có cảm nhận được trái tim thiếp đang đập rất mạnh không... đó chính là lí do thiếp hỏi người điều đó. - Sau đó cô cũng đặt tay mình lên bờ ngực anh mà nói. - Còn trái tim của Hoàng Thượng, có rộn lên vì thiếp.

Tuấn Phong bị mê hoặc bởi ngữ điệu, cử chỉ của Tịnh Yên... anh giật mình vì nụ hôn nhẹ nhàng kia, anh nghe được nhịp đập rất nhanh từ sâu trong trái tim cô và cũng cảm nhận được sự loạn nhịp trong bờ ngực của mình.

Ánh mắt cô nhìn sâu vào ánh mắt anh, đôi mắt anh hiện tại đã bớt đi sự lạnh lùng mà chất chứa rất nhiều cảm xúc dành cho cô. Họ im lặng, không nói một lời mà cảm nhận nhịp trái tim thốn thốn của đối phương.

Tuấn Phong từ từ đưa đôi môi mình tiến lại gần đôi môi cô, đó chính là một nụ hôn ngọt ngào không hề gượng ép, không phải là một giấc mơ... chính là Tuấn Phong thật sự muốn hôn người con gái trước mặt mình.

Môi chạm môi, Tịnh Yên nhắm đôi mắt lại để cảm nhận trọn vẹn sự ngọt ngào hiện tại...

Tuấn Quốc đi khắp kinh thành tìm kiếm cũng không tìm thấy Đồng Lân, anh nào đâu biết rằng dù anh cố gắng thế nào để có được cô thì số trời vẫn không thể thay đổi, là cô không phải là một nữ nhân bình thường... ông trời mang cô đến nơi này, chỉ dành cho một nam nhân duy nhất.

Sau khi anh quay về lại Vương phủ thì nhận được lệnh triệu của Hoàng Thượng, Tuấn Quốc nhanh chóng vào cung...

- Tuấn Quốc tham kiến Hoàng thượng, thần ra ngoài thị sát nên đến chậm trễ, mang Hoàng thượng lượng thứ. - Tuấn Quốc nói.

- Tứ đệ, trăm triệu đệ đến nơi này... là muốn hỏi đệ một số việc.

- Tuấn Quốc phụng mệnh lắng nghe.

- Lần đó ta ban rượu độc cho Đồng Lân, đệ có đích thân mang đến cho hắn hay không?

- Là đích thân Tuấn Quốc mang đến...

- Tận mắt Hoàng đệ nhìn thấy hắn ta uống.- Tuấn Phong lại hỏi.

- Vâng, thưa Hoàng Thượng.

- Tứ đệ, đệ biết khi quân phạm thượng... là tội gì không? - Tuấn Phong nhíu mày nói.

Tuấn Quốc có chút lo lắng... chuyện lần đó chẳng lẽ Hoàng huynh đã tận tường, nếu không chắc chắn đã không dò hỏi như vậy.

- Là phạm tội chết, Thưa Hoàng Thượng.

- Đệ biết đó là tội chết, đệ vẫn dám làm ư? - Tuấn Phong có chút tức giận.

Tuấn Quốc quỳ xuống khê nói:” Xin Hoàng Thượng ban tội, là Tuấn Quốc đã làm trái ý người.”

- Từ sau khi mẫu thân qua đời, Trẫm chỉ tin tưởng vào một mình Tứ đệ... Lần này là vì lí do gì, đệ lại hành xử như vậy. - Tuấn Phong nói.

- Hoàng Thượng, xin người hãy ban tội cho Tuấn Quốc... Tuấn Quốc vì tình riêng đã không hoàn thành lệnh của người.

- Tình riêng. - Tuấn Phong khê hỏi. - Vì sao lại nói là tình riêng.

- Là... tình huynh đệ. - Tuấn Quốc không muốn Tuấn Phong biết Tịnh Yên là Đồng Lân, một mình anh chịu tội cũng không sao... chỉ cần cô được sống một cuộc sống yên bình... giống như cái tên mà anh đã nghĩ ra cho cô.

- Hiện tại Đồng Lân đang ở nơi nào? - Tuấn Phong hỏi tiếp.

- Thần thật sự không biết... sau khi thoát được nhà giam, Đồng Lân và thần đã từ biệt... Có lẽ cậu ấy đã rời đi một nơi nào đó rất xa kinh thành. - Tuấn Quốc nói.

Triệu Tuấn Phong dò xét Tuấn Quốc... Vì sao Hoàng đệ lại một mực muốn bảo vệ Đồng Lân kia như vậy, rõ ràng là giữ bên mình với cái tên Tịnh Yên... Nhưng, từ khi nào Tuấn Quốc biết được Đồng Lân là nữ nhi, sau hay trước khi anh ban rượu độc.

- Tuấn Quốc, trước khi mẫu thân lâm chung luôn dặn dò Trẫm phải chăm sóc cho đệ, không cho kẻ khác ức hiếp đệ... Hôm nay, Trẫm nắm giang sơn trong tay Trẫm muốn cùng đệ trị vì Triệu quốc, muốn hết mực tin tưởng vào người huynh đệ duy nhất kề cận. Tuấn Quốc, đệ đã làm Trẫm quá thất vọng. - Tuấn Phong nói.
- Cả ngày hôm nay, Đệ rời khỏi cung để đi tìm Đồng Lân phải không, nàng ta chưa rời khỏi Hoàng cung... đệ đã mất công cả ngày rồi.

Tuấn Quốc cả kinh... xem ra Hoàng Thượng đã biết ngọn ngành đầu đuôi..

- Nhưng vì sao nàng ta lại quên hết đi kí ức. - Tuấn Phong nói.

- Hoàng Thượng, việc này Tuấn Quốc thật sự không biết... sau khi tỉnh lại Đồng Lân bỗng nhiên không nhớ được điều gì. Nhưng hiện tại nàng ấy đang ở đâu.

Tuấn Phong khê cười mà nói:” Đồng Lân mãi mãi là Đồng Lân, tuy bị mất đi kí ức nhưng vẫn không hề thay đổi... là một cô nàng không biết sợ là gì.”

- Hoàng Thượng, Đồng Lân trẻ người non dạ... xin Hoàng Thượng đừng trách tội nàng ấy, chỉ vì không hiểu phép tắc trong cung đã làm Hoàng Thượng tức giận. Mong Hoàng Thượng cho phép Tuấn Quốc đưa Đồng Lân về lại phủ vương gia để dạy bảo, và xin Hoàng Thượng tác hợp cho Tuấn Quốc và Đồng Lân.

Tuấn Phong lúc này mới chợt nhớ ra, Đồng Lân chính là Tịnh Yên - người mà Tuấn Quốc xưng là hôn thê của đệ ấy.

- Tuấn Quốc, đệ yêu nàng ấy ư?

- Hoàng Thượng, thật ra đệ đã biết Đồng Lân là nữ nhi vào cái ngày mà Thanh Vân mất tích... Đệ đã để mất cô nương ấy từ rất lâu, lần đó khi mang rượu độc đến... đệ cũng vì không nỡ thấy người mình yêu phải chết nên đã làm trái ý người. - Tuấn Quốc nói.

Nghe lời Hoàng đệ nói, trong lòng Tuấn Phong thật sự phiền muộn... Có gì hai huynh đệ của anh, một lần nữa lại yêu thương cùng một nữ nhân.

Hai huynh đệ nhà họ Triệu hướng về cung Thượng Uyển, nơi mà Tuấn Phong giấu cô bên trong và lệnh cho không ai được phép ra vào. Nếu để lộ chuyện Đồng Lân ở trong phòng ngủ của Hoàng Thượng, có lẽ mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối.

Không ngờ, Thái Hậu kia đã nghe tin từ nơi nào mà đến cung Thượng Uyển. Vì bị bọn thị vệ cản lại không cho bước vào nên bà ta đứng ngay trước cung Thượng Uyển mà đợi Hoàng Thượng quay về...

- Hoàng nhi tham kiến Hoàng Thái Hậu. - Tuấn Phong thật sự không ngờ, vừa bước vào cổng cung Thượng Uyển đã thấy Hoàng Thái Hậu đang hướng mắt nhìn anh.

- Tuấn Quốc tham kiến Hoàng Thái Hậu. - Tuấn Quốc cũng ngạc nhiên không kém.

- Hai con bình thân, ai đã đến nơi này để chờ đợi Hoàng Thượng từ rất lâu... con có thể mời ai đã vào bên trong ngồi xuống.

Chuyện này là không thể từ chối, ai có thể không mở cửa để bề trên như Hoàng Thái Hậu đi vào... Nhưng, Đồng Lân là đang ở bên trong.

- Tiểu Lôi Tử, người lên đi đâu vậy hả. - Bà ta nhìn Tiểu Lôi Tử đang lẳng lặng lên vào bên trong trước nhưng đã thất bại.

Không còn cách khác... thị vệ đành mở cửa để Hoàng Thái Hậu bước vào... theo sau là Tuấn Phong và Tuấn Quốc và các cung nữ và thái giám...

Tĩnh Yên kia bị nhốt trong phòng cảm thấy vô cùng nhàm chán... khi nghe tiếng động mở cửa liền nghĩ Tuấn Phong quay về mà vui vẻ lao ra... không ngờ lại đâm vào người Hoàng Thái Hậu khiến cả hai cùng té ngã...

49. Chương 49: Mẫu Nghi Thiên Hạ

Hoàng Thái Hậu ngồi trên ghế đưa mắt liếc nhìn cô nương đang núp phía sau Hoàng Thượng mà khép nép cúi đầu. Cô nương ta là con cái nhà ai, Hoàng thượng cho cô ta bước vào nơi này xem ra là một cô nương rất quan trọng với Hoàng thượng.

Tĩnh Yên hoảng hốt sau cú va chạm vừa rồi, không ngờ không phải là Tuấn Phong quay về mà lại có rất đông người bước vào, cô lại va phải người phụ nữ có gương mặt tràn đầy nét khó chịu, bà ta đang nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống... Lần này, lạnh ít dữ nhiều...ngay cả Tuấn Phong còn có chút e dè.

- Tiểu Liên, người đứng bên cạnh ta... chỉ rõ cho ta biết kẻ nào đã lao vào người ta. - Hoàng Thái Hậu lên tiếng.

Cung nữ Tiểu Liên là thân cận của Hoàng Thái Hậu, bên ngoài cô ta tuy có nét hiền lành nhưng tâm địa không hề đơn giản. Tiểu Liên nhìn về phía Hoàng Thượng liền đáp:” Thưa Hoàng Thái Hậu, là nữ nhân đang đứng phía sau Hoàng thượng.”

- Hoàng Thượng, nữ nhân đó là ai... vì sao lại từ bên trong cung Thượng Uyển của người mà lao ra... khiến ai đã vô cùng kinh sợ. - Hoàng Thái Hậu nhìn về phía Tĩnh Yên mà nói.

- Thưa Hoàng Thái Hậu, đây là hôn thê của nhi thần. - Tuấn Quốc quỳ xuống nói. - Là Tuấn Quốc không quản chặt nữ nhân của mình, để nàng ấy chạy lung tung là tội của nhi thần, xin Hoàng Thái Hậu trách phạt.

Tĩnh Yên tỉnh tỉnh khảng khái, ai làm người đó chịu... và lại cũng không hề muốn Tuấn Quốc lấy danh nghĩa hôn thê ra để bảo vệ cô... Cô thật không thể thành thân cùng anh, vì cô tin vào trái tim mình mách bảo.

- Hoàng Thái Hậu, không phải như Tứ vương gia nói, ai làm người đó chịu... đã khiến Hoàng Thái Hậu kinh ngạc, xin người hãy trách tội thảo dân. - Tĩnh Yên bước ra quỳ xuống mà nói.

- Ai da hỏi Hoàng Thượng, ai cho phép nữ nhân thấp kém như người đáp lời, phạt tát mồm 20 cái. - Hoàng Thái Hậu nhếch môi nói.

Tiểu Liên vừa nghe xong, liền đi về phía Tịnh Yên định ra tay... nhưng bàn tay kia vừa giơ lên liền bị Tuấn Phong và Tuấn Quốc ngăn lại...

- Hoàng Thái Hậu, nàng ta đã khiến người kinh sợ là một việc đáng tội, nhưng là một Hoàng thượng nhi thân phải xem xét và phân xử mọi việc theo đúng tình đúng lý, không để người đời dèm pha Hoàng nhi thiên vị. - Tuấn Phong hất tay Tiểu Liên ra, bước lên một bước đã che toàn bộ Tịnh Yên bằng dáng người cao lớn của mình.

- Ai da xem Hoàng Thượng phân xử. - Hoàng Thái Hậu khê đáp.

- Là Hoàng Thái Hậu đột nhiên bước vào không hề báo trước, nàng ta cũng chạy ra ngoài không hề báo trước... cả hai đâm vào người nhau và cùng té ngã. Nhi thần thiết nghĩ là một việc do tự nhiên tạo nên không hề cố tình khiến người phải kinh sợ... người ta nói không biết không có tội, không có lý do nào trách phạt nàng ấy.

- Coi như lời Hoàng Thượng nói là đúng, vậy còn nữ nhân đó là ai... vì sao có mặt trong cung Thượng Uyển của người.... Hoàng Thượng nên nhớ, nữ nhân nào bước vào nơi này chỉ có hai loại... một là cung phi, hai là cung nữ, vậy nữ nhân đó là loại nào? - Hoàng Thái Hậu nói.

Tịnh Yên đưa mắt nhìn Tuấn Phong... câu trả lời của anh sẽ là gì??

- Hoàng Thái Hậu, nàng ấy là hôn thê của nhi thần, không phải là cung nữ cũng không phải là cung phi của Hoàng Thượng. - Tuấn Quốc đáp.

Hoàng Thái Hậu đập bàn, tức giận nói:” Là nữ nhân của nhà ngươi, tại sao lại chạy vào cung Thượng Uyển, còn ra thể thống gì nữa.”

- Tứ vương gia, Tịnh Yên mang ơn người đã cứu Tịnh Yên nhưng Tịnh Yên đã nói rằng sẽ không thành thân với người...xin Tứ vương gia đừng nói Tịnh Yên là hôn thê của người nữa... Tịnh Yên biết mình nói những câu này ra rất là khó nghe, sẽ khiến vương gia không hài lòng, nhưng Tịnh Yên không thể nào ép bản thân mình không nghe lời trái tim mách bảo. - Tịnh Yên nhìn Tuấn Quốc mà nói, cô cảm thấy vô cùng có lỗi với anh... và cũng không muốn anh vì cô mà lần này chịu phạt.

- Các người làm ai da hồ đồ rồi, Hoàng Thượng... mau trả lời ai da là chuyện này là như thế nào? - Hoàng Thái Hậu tức giận nói.

- Hoàng Thái Hậu, nàng ấy không phải cung nữ trong cung... cũng không phải nữ nhân của Trẫm. - Tuấn Phong đáp. - Nàng ấy là nữ nhân của Tuấn Quốc, vì chưa quen đường đi trong Hoàng cung nên đã lạc chân đến nơi này, nhi thần liền đưa nàng ấy vào cung Thượng Uyển mà nhốt lại sau đó truyền Tuấn Quốc đến đón về. - Tuấn Phong khê đáp. - Mọi chuyện là như vậy, xin Hoàng Thái Hậu đừng quá bận lòng.

Cả Tịnh Yên và Tuấn Quốc đều bất ngờ trước câu trả lời của Tuấn Phong... chẳng phải anh biết cô yêu anh ư, chẳng phải anh cũng yêu cô ư... tại sao lại muốn đẩy cô vào tay một nam nhân khác, là anh xem trọng tình thân hơn tình cảm của cô dành cho anh ư?

- Tuấn Quốc, Khanh mang nữ nhân của mình về vương phủ mà quản lý cho kĩ đừng để nàng ta chạy lung tung nữa. - Tuấn Phong không nhìn qua cô, khê nói.

- Tuấn Quốc tuân lệnh. - Tuấn Quốc nhanh chóng mang Tịnh Yên đi... không đợi Hoàng Thái Hậu kịp ngăn lại.

Hoàng Thái Hậu cứ ngỡ lần này trách tội được hai anh em bọn chúng nhưng lại bị lý lẽ của Tuấn Phong khiến cho không thể nói được một lời. Đúng là tiên hoàng thật khéo chọn người kế vị, cái đầu của tên Hoàng thượng trẻ tuổi đó, không thể xem thường được.

- Hoàng Thái Hậu, người đến tìm con có việc gì... - Tuấn Phong khê hỏi.

- Vừa nãy vì quá kinh sợ ta đã không còn nhớ nữa, Tiểu Liên... hồi cung. - Hoàng Thái Hậu cũng nhanh chóng rời đi, còn ngồi lại đây cũng khiến bị anh chọc đến tức giận.

Tuấn Quốc và Tịnh Yên đi cạnh nhau nhưng hai người không ai nói câu nào, không gian yên lặng này khiến trái tim anh vô cùng đau nhói. Đến một lúc, đi ngang qua Ngự hoa viên, cảnh đẹp rực rỡ với hàng trăm loại hoa đang đua nở khiến cô ngây người một chút, cô nhìn một cánh hoa Tường vi nhỏ nhắn nhưng xinh đẹp đang đua nở lại khẽ cười... nhưng trong nụ cười kia chứa đầy sự chua chát.

- Tứ vương gia, ngài sẽ mặc cho tôi không muốn mà thành thân với tôi ư?

Tuấn Quốc lắc đầu mà nói:” Ta sẽ không làm những điều mà nàng không muốn.”

- Ngài yêu Tịnh Yên đến như vậy ư?

Tuấn quốc không đáp... im lặng ngắm nhìn Tịnh Yên đang thưởng hoa.

- Hoàng huynh của ngài... con người huynh ấy là như thế nào chứ... Vừa mới cách đó không lâu vô cùng ngọt ngào với Tịnh Yên, sau đó liền nói ra những câu vô tình đến mức khiến trái tim của tôi dày vò. - Cô đưa tay lên ngực mà nói, giọt lệ trực chờ trên mi đã rơi xuống đất.

Tuấn Quốc biết bản thân mình thất bại trong cuộc chiến tình ái này, Đồng Lâm kia dù trước hay sau đều không chấp nhận tình cảm của anh dành cho nàng. Nàng ta yêu Hoàng huynh ư, điều này anh nên mừng hay lo lắng cho nàng... thâm cung hiểm ác liệu một mình Đồng Lâm gây ngổ kia có thể vượt qua.

- Nàng yêu Hoàng huynh của ta ư?

Tịnh Yên gật đầu:” Nhưng... liệu có ý nghĩa gì?”

- Tịnh Yên... vì những câu khi nãy của Hoàng thượng mà nàng đau lòng ư. - Anh khẽ cười mà nói. - Chỉ là Hoàng Thượng đối phó cùng Hoàng Thái Hậu nên sai ta mang nàng đi trước, Hoàng Thái Hậu nhất định sẽ không tha cho nàng nếu nàng còn ở nơi đó.

Cô quay đầu lại nhìn Tuấn Quốc mà nói:” Tứ vương gia, ngài không tức giận khi người Tịnh Yên yêu là Hoàng huynh của ngài ư, ngài không oán trách Tịnh Yên sao?”

- Tịnh Yên... nàng hãy nhớ cho rõ lời Tuấn Quốc nói... Vì yêu nàng, ta sẽ khiến nàng hạnh phúc... dù người bên cạnh nàng không phải là ta. - Tuấn Quốc vuốt mái tóc Tịnh Yên mà nói. - Ta sẽ khiến nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ, vì nàng xứng đáng ngôi vị đó hơn ai hết.

Tuấn Quốc không đưa Tịnh Yên về phủ vương gia mà đưa nàng cung Hoàng phi, đây là nơi mà ngày còn bé thơ anh và Hoàng huynh sinh sống cùng mẫu thân... Nay vì mẫu thân đã mất, Hoàng huynh lên ngôi nên trang hoàng lại nơi này để làm kỷ niệm, Hoàng cung rộng lớn duy chỉ nơi này là chỉ có anh và Hoàng thượng được phép bước vào.

- Tham kiến Tứ vương gia. - Thị vệ bên ngoài thi lễ.

Tuấn Quốc đưa Tịnh Yên vào bên trong, anh chỉ lên bàn bài vị của mẫu thân được đặt ngay ngắn trên bàn... Điều này là cấm kị trong cung, nhưng Hoàng huynh vì quá thương nhớ mẫu thân nên không làm theo mà lập bài vị trong Hoàng phi nương nương ngay tại cung.

- Tịnh Yên, nàng hãy ở lại nơi này... đêm nay Hoàng huynh sẽ đến gặp nàng. - Tuấn Quốc nói.

- Đây là nơi nào? - Tịnh Yên hỏi.

- Đây là nơi rất an toàn, dù Hoàng Thái Hậu cũng không thể bước vào... nàng cứ an tâm.

Tuấn Quốc rời khỏi cung Hoàng phi, nếu nàng ta đã không yêu anh hà cớ gì anh phải ép buộc Đồng Lâm, một mực thành thân cùng nàng càng khiến nàng đau đớn mà ghét anh hơn. Người nàng ấy yêu thương lại là Hoàng huynh... chỉ bằng tác hợp cho bọn họ, cả hai đều là người mà Tuấn Quốc yêu thương.

Tuấn Phong đang ngồi trong ngự thư phòng, trước mắt cứ để Đồng Lâm ở phủ vương gia để anh một thời gian bình tâm mà suy nghĩ... Tuấn Quốc xem ra rất yêu Đồng Lâm, anh không thể vì tình riêng mà cướp đi người đệ ấy yêu thương như vậy, Tuấn Phong thật sự cảm thấy thật khó lòng để anh và cô có thể được phép trao tình cảm cho nhau.

- Hoàng thượng, Tứ vương gia cầu kiến. - Tiệp Lộ Tử báo.

- Cho Tứ vương gia vào. - Anh đáp.

Tuấn Quốc bước vào, trên tay cầm theo một chung nữ nhi hồng thượng hạng nhìn Tuấn Phong khẽ cười: "Hoàng huynh, hôm nay đệ muốn say cùng huynh, muốn chúng ta giống như trước kia... lên mẫu thân uống rượu cho đến say khướt báo hại mẫu thân lần đó chăm sóc cho cả hai huynh đệ."

- Được, ta tiếp đệ. - Tuấn Phong nhếch môi cười...

Rượu thịt được bày trên mâm, họ bắt đầu uống... từng chung rượu cạn dần cạn dần cho đến khi Tuấn Quốc đứng lên, tay rót từ bình một chung rượu vào ly rồi đưa về phía Tuấn Phong mà nói.

- Hoàng huynh, tước lượng của Hoàng huynh quả nhiên không ai sánh bằng... đệ chịu thua, chịu thua... Đây là ly rượu đệ tự mình rót kính huynh, đệ mời huynh.

Tuấn Phong đưa tay... cầm lấy ly rượu từ trong tay Tuấn Quốc mà uống cạn...

- Hảo tử lượng, hảo tử lượng. - Tuấn Quốc nói lớn. - Hoàng huynh, chúng ta đến nhận tội với mẫu thân thôi... vì đã uống quá nhiều rồi.

Tuấn Phong chưa hề say nhưng lại cảm thấy Tuấn Quốc thật sự đã quá say rồi, xem ra tước lượng của Hoàng đệ cần phải cố gắng hơn. Vì Tuấn Quốc nhất định đòi đi đến cung Hoàng phi nên anh đành chịu ý mà dời bước. Theo thói quen, khi đi đến cung Hoàng phi, Tuấn Phong đều không mang theo người, vì không thích bọn họ biết quá nhiều.

Đứng trước cửa cung Hoàng phi, Tuấn Quốc bất chợt lại nói: "Hoàng huynh, đệ chợt nhớ ở phủ còn một việc quan trọng chưa giải quyết... đệ phải về phủ ngay lập tức."

- Đệ say như vậy, có cần trẫm đưa đệ về?

Tuấn Quốc xua tay: "Dù sao cũng đã đến đây, Hoàng huynh vào xin mẫu thân tha tội giúp Tuấn Quốc...Đệ đi đây." - Nói rồi nhanh chóng rời đi.

Cũng đã lâu không ghé qua nơi này, từ lúc đăng cơ công việc triều chính bận rộn khiến anh không có nhiều thời gian viếng thăm mẫu thân. Tuấn Phong bước vào bên trong, anh đứng trước bài vị của mẫu thân mà cảm thấy xót thương... ngày xưa bà chết tức tưởi, không một thái y nào đoán được bệnh của bà, khiến bà chết trong uất hận của anh.

- Mẫu thân, Tuấn Phong đến nhấn lỗi. - Anh quý xuống trước bài vị.

- Ta tha lỗi cho con, mau đứng lên đi. - Từ phía trong, Tịnh Yên bước ra nói.

Tuấn Phong nhìn thấy Đồng Lân thì thật sự ngạc nhiên, chẳng phải nơi này đã ra lệnh không ai được phép bước chân vào ư... Nhưng cô nương này, cả cung Thượng Uyển cũng lên vào được, huống hồ chỉ nơi không có người này.

- Nàng làm gì ở đây? - Tuấn Phong hỏi.

- Tứ vương gia bảo tôi ở đây, nói là Hoàng thượng sẽ đến... không ngờ là người đến thật. - Tịnh Yên đáp. - Nhưng sao, mặt ngài đỏ như vậy... đêm nay khí trời rất mát mẻ mà.

Nghe Đồng Lân nói, Tuấn Phong mới nhận ra cơ thể mình đang nóng dần lên... như muốn cởi bỏ tất cả y phục trên người... Trong người bỗng chốc có những ý nghĩ không đúng đắn khi nhìn thấy Đồng Lân...

- Hoàng thượng, người sao vậy... không khỏe ư? - Tịnh Yên bước tới, đưa tay lên trán Tuấn Phong. - Ôi, nóng quá... để tôi gọi thái y.

Triệu Tuấn Phong không thể nào kiểm soát được nữa... anh không cho Đồng Lân kia đi, bàn tay nắm chặt lấy tay cô mà kéo cô vào lòng mình. Anh bế thốc cô lên... bước vào bên trong giường ngủ mà đặt cô xuống...

- Hoàng thượng, người làm sao vậy... có chuyện gì đã xảy ra. - Cô nhìn vào mắt anh mà nói.

- Có lẽ... Tuấn Quốc đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ... - Tuấn Phong toàn thân như muốn nổ tung khẽ tức giận mà nói. - Nếu như ta không làm như vậy, có lẽ ta không thể sống qua đêm nay... Thử lỗi cho ta...

Không hiểu lời Tuấn Phong nói là gì... cô trơ mắt nhìn anh thì bàn tay của anh ta... đã xé bỏ y phục trên người cô không chút thương tiếc...

Mọi ý chí cuối cùng cũng bị thuốc loại bỏ... Tuấn Phong biến thành một con sói chính hiệu đang nhìn thấy một con mồi thơm béo bở...

50. Chương 50: Mạnh Mẽ Chiếm Lấy

Chap 50: Mạnh mẽ chiếm lấy

Cặp đồng tử trên gương mặt ngây ngô của Tịnh Yên mở tròn xoe, trong lòng đầy bất loạn trước hành động của người đàn ông đang ở thật gần cô. Đưa bàn tay che đầy hồ hững những vùng nhạy cảm trên người, Tịnh Yên dùng chân đạp thật mạnh vào người Tuấn Phong, bởi cô không hề có danh phận gì bên cạnh anh, tấm thân này không thể để anh làm như nhuốt.

- Hoàng thượng, xin người đừng chạm vào Tịnh Yên... - Cô kéo chiếc mềm gần đó mà che những vùng hở hang trên cơ thể. - Chẳng phải Tịnh Yên là hôn thê của Tứ vương gia sao, chẳng phải người đã nói như vậy.

Tuấn Phong cảm thấy toàn thân như muốn bốc cháy, dục vọng trong cơ thể không còn có thể khống chế. Cú đạp vừa rồi của cô chỉ càng khiến con sói trong anh vùng lên mạnh mẽ hơn, sự va chạm thể sát càng khiến lý trí của anh mất đi hoàn toàn.

- Trẫm mặc kệ nàng là ai... chỉ cần nằm dưới thân Trẫm ắt sẽ là nữ nhân của Trẫm. - Tuấn Phong nắm chặt lấy tay Tịnh Yên, đôi môi bắt đầu hôn vào hôn cô. Nó không còn là một nụ hôn nhẹ nhàng mà mang đầy sự chiếm đoạt và dục vọng. Anh như đang muốn cắn đứt bờ môi mỏng của cô, như muốn nuốt trôi chiếc lưỡi nhỏ nhắn và lấy đi toàn bộ hơi thở.

Cô không thể thở được, một mùi tanh từ trong miệng dội lên mũi... khiến cô ho sặc sụa. Con sói hoang nhìn cô đổ máu, là do anh đã cắn bờ môi cô đến bật máu... tưởng chừng như anh sẽ có chút động lòng nhưng nó lại càng khiến anh phấn khích hơn khi nhìn thấy máu từ trên bờ môi cô chảy xuống.

- Hoàng thượng, xin người... Tịnh Yên không muốn... - Tịnh Yên khóc lớn, cầu xin được bỏ qua.

Anh phớt lờ đi, từng giọt máu kia được anh nuốt trọn vào miệng, bờ môi mơn trớn từ bờ môi đầy mùi máu tươi kia xuống chiếc cổ trắng trẻo của cô. Mùi máu tươi, mùi hương trên cơ thể Tịnh Yên hòa quyện, khiến Tuấn Phong không còn muốn đùa nghịch nữa mà chính là muốn đánh trận.

Mặc cho cô van xin, mặc cho tiếng nấc trong sự sợ hãi của Tịnh Yên đến nhường nào, Tuấn Phong vẫn không hề có chút bận tâm. Hiện tại, Tuấn Phong đã không còn là chính mình nữa, anh đã bị thuốc trong ly rượu của Tuấn Quốc sai khiến, người con gái dưới thân anh... là người sẽ chịu nhiều uất ức nhất.

Ngăn cho sự chống trả của cô, anh dùng tay mình khống chế bàn tay yếu ớt của Tịnh Yên đang cố gắng che đôi gò bông đào trên thân. Anh nhếch môi cười khi khinh khi, sau đó lại từ từ thưởng thức cơ thể không chút hấp dẫn... Như một con sói bắt phải một con nai gầy.

- Hoàng Thượng... xin dừng lại... - Tịnh Yên cảm thấy hạ thể đau buốt... cô hét lên vì giât mình hoảng sợ...

Hiện tại có là Hoàng Thái Hậu giá lâm hay tiên hoàng sống lại anh cũng không thể nào dừng lại, là quá mức phấn khích khi cùng cô hòa hợp... Tuấn Phong mạnh mẽ tiến sâu hơn vào trong cơ thể cô, mặc cho cô van khóc mặc cho cô đau buốt anh cũng không còn lý trí để nhận ra... cứ thế kích tình không một chút thương hoa tiếc ngọc mà mạnh mẽ chiếm lấy.

Thuốc trong người tan hết, cũng là lúc mà cơ thể Tịnh Yên như một thay ma không còn một chút sức sống. Cô đau đớn từ trong tâm hồn và thể xác... Cô như một đóa hoa Tường vi mong manh bị vồ dập và dẫm đạp không thương tiếc... Cô mệt mỏi và không thể nào suy nghĩ nhiều hơn, khi cô chớp mắt thì giọt nước mắt cũng từ khóe mi mà rơi xuống...

Đau đớn, tủi nhục khiến cô có ngủ cũng không an giấc... nữ nhi ở chốn dương trần chính là không thể để thân thể nhơ nhớp trước khi xuất giá. Nếu cơ thể hoen ố chỉ có thể tìm đến cái chết mà rửa sạch mọi thứ, tuy tâm cô đang ngủ nhưng những giọt nước mắt vẫn không thôi rơi...

Khi anh tỉnh lại, nhìn thấy Đồng Lâm đang nằm bên cạnh anh... cả hai đều không có một mảnh vải che thân thì vô cùng sững sốt... Vết máu dài trên chiếc giường cũng đủ khiến anh hiểu chuyện gì đã xảy ra đêm qua... Anh nhìn cô một lúc rất lâu, những vết thâm tím trên cơ thể cô, vết máu đã khô trên bờ môi cô và... vết máu kia khiến Tuấn Phong vô cùng ân hận.

Anh đưa tay chạm vào cơ thể Đồng Lâm... khiến cô giật mình tỉnh lại giống như một sự phản kháng yếu ớt, sự sợ hãi đến tột độ khi bàn tay ghê tởm đó lại động vào cơ thể cô... Cô co người lại, trừng mắt nhìn về phía anh... toàn thân co rúm về phía góc giường như muốn tự vệ.

- Đừng động vào người tôi... - Cô như muốn hét lên.

- Trầm... trầm không cố ý... chỉ vì... - Tuấn Phong muốn giải thích, nhưng nhìn thấy nét sợ hãi trên người Đồng Lâm thì không biết phải nói từ đâu, rõ ràng cô như vậy là do anh gây ra.

Ba từ “không cố ý” của anh càng khiến cô chua xót hơn... Cả một đêm anh ta không biết đã khiến cô đau đớn ra sao, là anh ta không cố ý động vào cô ư. Nghĩa là anh ta cũng không muốn nhưng là do có lý do nên buộc lòng động vào cơ sao?

Tuấn Phong dùng áo choàng muốn choàng lên người cô vì y phục của cô đêm qua đã bị anh xé nát. Cuối cùng lại bị cô hất ra, cô chính là sợ Tuấn Phong đến gần mình.

- Đồng Lâm, trầm sẽ cho nàng danh phận... nàng đã là người của trầm, trầm hứa sẽ sùng ái nàng. - Tuấn Phong tự cảm thấy mình phải có trách nhiệm.

Cô đưa đôi mắt đầy hận ý nhìn anh, anh vừa gọi cô là “Đồng Lâm” ư... Nghĩa là trước nay anh đều xem cô là một Đồng Lâm nào đó ư. Vì sao cô phải chịu bao nhiêu uất ức tuổi nhục cho một cô nương khác để rồi khi người đàn ông kia lại không phải gọi tên cô, là tên của một nữ nhân xa lạ nào đó.

- Người mau cút đi. - Tịnh Yên hét lên.

- Nàng dám. - Tuấn Phong khê nói, đường đường là một Hoàng thượng, lại bị một nữ nhân không thân phận bảo cút đi.

- Người có cút đi không? - Tịnh Yên nhìn thấy chiếc trâm cài tóc trên giường, nhanh tay cầm lấy sau đó dùng đầu nhọn đưa lên cổ mà nói. - Mau cút đi.

Tuấn Phong giật mình... lùi về sau một bước sợ nàng ta kích động quá mức mà làm liều...

- Đồng Lâm, trầm sẽ phong nàng là Hoàng Hậu... nàng đừng liều mạng. - Tuấn Phong khê nói. - Nàng thất thân với Trầm, không phải là một điểm phúc của nàng sao?

- Người mà còn nói nữa, ta chết trước mặt người. - Tịnh Yên hét lên. - Mau cút đi cho ta. - Cô kê sát kim nhọn vào cổ mình đến bật máu.

- Đừng... rất nguy hiểm... Trầm sẽ rời đi... - Anh thoái lui. - Nàng hãy bình tĩnh lại, Trầm sẽ đến thăm nàng...

Sau khi anh rời đi, cô ngồi ngây người một lúc rất lâu. Thì ra người mà Tuấn Phong yêu không phải là cô mà một cô nương tên Đồng Lâm nào đó, cô chỉ là vật thế mạng giúp cô nương ta trải qua sự tủi nhục và đau khổ này.

- Thưa Hoàng Thượng, cô nương ta không chịu ăn không chịu uống... chỉ ngồi ngây người ra không nói một lời nào như người vô hồn. - Tiểu Lôi Tử báo lại với Tuấn Phong.

- Người không thể ép được nàng ấy ư. - Tuấn Phong lo lắng, xen chút tức giận.

- Hoàng thượng, nô tài đã tự mình dứt, cô nương ta không phản kháng nhưng cũng không mở miệng... không còn cách nào khác.

Anh đang phê duyệt tấu chương nhưng không tài nào tập trung mà đọc được nữa, nhanh chóng đứng lên tức giận mà đi về phía cung Hoàng phi... nơi mà anh để Đồng Lân ở lại mà bình tâm.

Trước mặt anh mà một nữ nhân không có chút thần thái, gương mặt không còn một chút cảm xúc. Cô nhìn qua anh rồi phớt lờ như không thấy, để lại trong lòng Tuấn Phong bao nhiêu sự hụt hẫng. Rõ ràng là nàng ta thích anh, quấn lấy anh không buông... nay xảy ra cố sự như vậy, phong này làm hậu cũng không muốn... Vậy trong lòng nữ nhi bọn họ, là muốn điều gì.

- Ít ra nàng cũng phải ăn đi chứ, có ghét Trầm cũng phải ăn để lấy sức mà ghét. - Tuấn Phong nhẹ nhàng nào, mang chén yến trên tay Tiểu Lôi Tử mà dứt đến miệng cô. - Nào, Trầm dứt cho nàng.

Tĩnh Yên lặng lẽ quay đi...

Tuấn Phong nén giận, một lần nữa dịu giọng:” Đồng Lân ngoan, mau há miệng ra nào?”

Tĩnh Yên lần này, dùng tay hất đổ chén yến xuống đất...

- Nàng... - Tuấn Phong tức giận.

- Cút đi. - Tĩnh Yên khê nói.

Tuấn Phong nắm lấy tay cô mà siết chặt, nàng ta vì mất trí nhớ mà điên loạn rồi...

- Muốn giết tôi ư, vậy mời người ban lệnh. - Tĩnh Yên nhếch môi cười nhìn Tuấn Phong.

- Được... là nàng muốn chết. - Tuấn Phong rít lên. - Người đầu, từ nay không cho ăn, không cho uống... để xem nàng chịu được bao lâu, chết gục trong nơi này không ai hay biết.

Nói xong, anh liền bỏ đi trong tức giận... nàng ta thật là khó trị mà...

- Tiểu Lôi Tử.

- Dạ, có nô tài.

- Truyền Đồng thái y, bảo ông ta đến phủ Hoàng phi mang nàng ta về nhà đi... có lẽ về nhà ở cùng người thân tâm tình sẽ tốt hơn.

- Tuân chỉ.

Vì bản thân làm chuyện không suy nghĩ trước nên trong lòng Tuấn Quốc rất hối hận mà cảm thấy có lỗi với Đồng Lân, ngày gặp cô ở nhà của Đồng thái y cô như một người mất hồn... chỉ ngồi yên mặc cho anh có van xin cô lên tiếng ra sao... Tội này với Đồng L n, anh không còn mặt mũi nào gặp cô.

Từ nhà Đồng Lân quay về kinh thành, Tuấn Quốc lại vô tình gặp gỡ Trân Trân tiểu thư đang đi trên đường... Nhìn thấy Tuấn Quốc, Trân Trân mỉm cười tiến lại gần.

- Xem ra thật có duyên, lại được gặp Tứ vương gia ở nơi đông người qua lại thế này. - Trân Trân mỉm cười nói.

- Trân Trân tiểu thư, có thể bớt chút thời gian không? - Tuấn Quốc u sầu.

- Tứ vương gia, ngài có điều gì khó khăn ư?

- Có thể cùng ta uống rượu. - Tuấn Quốc nói.

- Cũng hay lúc muội đang khát... chúng ta vào quán rượu phía trước thôi...

Trong quán rượu, Tuấn Quốc uống mãi không dừng từ chung này đến chung khác. Là anh muốn say khướt mà quên đi hết mọi chuyện, nhưng thật là lạ khi càng uống lại càng tỉnh táo. Trân Trân cảm thấy Tuấn Quốc dường như đang có chuyện buồn phiền, nhưng người không tự nói ra cô cũng không tiện hỏi... được ngồi cùng anh như vậy cô cũng cảm thấy vui vẻ.

- Tứ vương gia, huynh đừng uống nữa... huynh đã uống quá nhiều rồi. - Trân Trân cảm thấy có chút lo lắng, không biết đã bao nhiêu bình rượu được mang lên.

- Đừng ngăn ta... ta muốn say, chẳng phải rượu sẽ khiến con người ta quên hết mọi chuyện ư, vậy vì sao ta càng uống lại càng không thể quên.

Trần Trần gương mặt đậm nét buồn mà nói:” Nỗi buồn của huynh là gì, muội có thể chia sẻ hay không?”

Tuấn Quốc vì uống quá nhiều mà ngực ngay tại bàn, anh không còn biết mình đang ở đâu và cũng mặc kệ thân phận... men rượu thấm vào người, lý trí cũng đã đánh mất.

Mang anh về phủ, Tuấn quốc say khướt nằm trên chiếc giường rộng bên cạnh có Trần Trần tâm tâm chăm sóc. Trong cơn say anh khẽ nắm lấy tay Trần Trần mà ngỡ là bàn tay Đồng Lâm luôn miệng xin lỗi, nét mặt tràn đầy sự bi thương...

Vì bàn tay của anh không buông ra, nắm chặt lấy tay cô... Trần Trần cũng không muốn rời đi, cô ngồi bên cạnh anh đến lúc gục ngủ trên bờ ngực anh...

Hôn sự của Hán Thành và Thanh Vân công chúa chính là được Hoàng Thượng ban hôn nên dù Hán Thành có phản đối ra sao đều không có ý nghĩa, trừ phi anh không còn sống nữa... nếu không nhất định phải làm phò mã của Triệu quốc.

Lần này là Hán Thành chủ động tìm tới để nói phải trái thiệt hơn với Thanh Vân, cô nương ta vì sao rõ ràng là ghét anh lại nhất quyết muốn thành thân. Hôn sự là chuyện trọng đại, đâu thể mang ra trêu đùa như vậy.

- Hán Thành tham kiến công chúa.

- Nghe nói phò mã đến tìm, trong lòng Thanh Vân thật cảm thấy có nhiều phần khích. - Thanh Vân khẽ mỉm cười nói. - Phò mã, mời ngồi, mời ngồi.

- Công chúa, Hán Thành đến đây là để nói về việc hôn sự của hạ thần và công chúa... Lục công chúa, người rõ ràng biết chúng ta không thể mà...

Thanh Vân nhếch môi cười, phẩy tay cho bọn nô tỳ ra ngoài đóng cửa lại, sau đó tiến về phía Hán Thành mà nói:” Không thể sao, sao phò mã biết là không thể... bốn công chúa lại cảm thấy rất hứng thú.”

- Công chúa, đừng đùa nữa... hãy nói chuyện như một người đã trưởng thành.

- Hán Thành, nói có người biết... bốn công chúa đã quyết người là phò mã thì người không thể làm trái ý ta.

- Thanh Vân hất mặt nói, bàn tay đưa lên cầm Hán Thành mà nói. - Mau quay về phủ mà chuẩn bị đón bốn công chúa, chỉ cần ta tâu lên Hoàng huynh nhà người đối đãi không tốt... cái đầu nhà người khó mà yên vị.

- Lấy phải con người như cô nương làm nương tử, ta thà bị lăng trì. - Hán Thành lùi về sau một bước.

- Chỉ e cha của người tuổi già sức yếu, không chịu nổi ba ngày. - Thanh Vân đáp.

- Được... nếu công chúa muốn thành thân... chúng ta cứ xem ai sẽ là người hối hận. - Hán Thành hất tà áo mà bỏ đi, trong lòng tràn đầy tức giận... được thôi, hôn sự này cứ thế mà tiến hành, anh sẽ khiến cho cô ta... hối hận không kịp.

51. Chương 51: Nguyện Làm Kẻ Thế Thân.

Bên ngoài, ánh trăng chen qua những rặng trúc đông đưa theo từng cơn gió nhẹ thổi, Tuấn Quốc sức tỉnh lại khi đầu anh nhức nhối khó chịu, toàn thân rã rời không còn chút sức lực. Nhìn về phía trước lại có chút kinh ngạc, đây không phải là phủ vương gia... vậy anh đang ở nơi nào.

Có một vật như đang nằm trên người anh, Tuấn Quốc đưa mắt nhìn xuống dưới liền thấy một vị cô nương đang tự nhiên tựa vào ngực anh mà ngủ... vì Trần Trần quay mặt ngược phía nên Tuấn Quốc không nhận ra cô. Anh đưa bàn tay mình như muốn đánh thức cô, hỏi người duy nhất trong căn phòng hiện tại nơi đây là

đầu, tuy nhiên chưa kịp đánh thức cô nương kia thì bên ngoài có tiếng cửa phòng đẩy vào, một nữ tỳ bước vào tiến về phía bọn họ. Tuấn Quốc vội nhắm mắt, như chưa hề thức giấc.

- Tiểu thư, tiểu thư... mau tỉnh lại. - Tiểu Loan khẽ lay người Trần Trần mà gọi, giọng ra vẻ gấp rút.

Trần Trần nghe tiếng gọi thì giật mình tỉnh giấc... thì ra từ xế chiều cô đưa Tuấn Phong quay về phủ liền nằm trên ngực anh mà chợp mắt. Đúng là thật đáng xấu hổ, cô lại ngủ ngon lành như vậy... là vì bờ ngực kia quá rộng lớn và ấm áp ư?

- Tiểu Loan, khẽ thôi... để cho huynh ấy ngủ. - Cô nói khẽ, không muốn gây ồn giấc ngủ của anh.

Bước ra khỏi giường ngủ, Trần Trần quay đầu lại hỏi Tiểu Loan:” Có việc gì sao?”

- Tiểu thư, lão gia đang trên đường đến nơi này... nếu để lão gia biết tiểu thư cho vị công tử kia ngủ lại, sẽ không hay. - Tiểu Loan nói.

- Cái gì, sao người không nói sớm hử. - Trần Trần xanh mặt nói.

- Tiểu thư, là cô không cho Tiểu Loan nói... sợ làm ồn giấc ngủ của người bên trong.

Trần Trần đi qua đi lại, Tuấn Quốc say khướt như vậy có lẽ chưa tỉnh rượu làm sao có thể đánh thức được anh, nhưng nếu cha phát hiện sẽ lớn chuyện.

- Tiểu Loan, nếu cha ta hỏi ta đang ở đâu... cứ nói ta đang luyện kiếm ngoài vườn, nhất quyết không để ông ấy vào phòng. - Trần Trần nói xong, nhanh chóng rút gươm chạy ra khỏi phòng.

- Tiểu thư, luyện kiếm vào giờ này ư... lão gia sẽ không tin đâu. - Tiểu Loan nói vọng theo.

Tất nhiên là cô biết là cha sẽ chẳng thể tin, nhưng không làm như vậy thì liệu còn cách nào khác để ngăn cha vào phòng mình. Chuyện lần này không những sẽ khiến cô mất hết thanh danh còn khiến Tuấn Quốc khó xử... cô tất nhiên phải nghĩ đến cảm nghĩ của anh, anh ấy đã rất đau buồn như thế mà.

Quả nhiên không lâu sau, ngự sử lão gia tiến tới phòng của Trần Trần thì Tiểu Loan đã nhanh nhẹn chạy ra mà nói:” Lão gia, ngài đến tìm tiểu thư ạ, tiểu thư đang ở vườn hoa luyện kiếm...”

- Luyện kiếm vào lúc này ư?

- Có lẽ là tiểu thư mất ngủ, muốn vận động một chút. - Tiểu Loan đáp.

Ngự sử đại nhân không bước vào phòng con gái mà rẽ sang vườn hoa của phủ ngự sử, nơi đây do chính bàn tay của Trần Trần tiểu thư chăm chút từ khi cô còn bé. Nơi đây trăm hoa đua nở, bước vào bên trong đã nghe được mùi hương của những loại hoa xung quanh tỏa ra không khí, một cảm giác vô cùng dễ chịu. Một cô nương ra sức luyện kiếm, từng đường gươm sắc sảo và điêu luyện... khiến người làm cha như ông vô cùng an tâm, con gái của ông sẽ không bị nam nhân khác dễ dàng ức hiếp.

- Tiểu Trần, trời đã tối rồi... con không nên cố sức. - Ông nói.

- Cha... không phải đêm đã khuya rồi ư, sao cha lại đến đây?

- Cha có chuyện quan trọng muốn bàn bạc cùng con, trời đêm gió độc... chúng ta về phòng con nói chuyện.

- Ông cởi chiếc áo khoát của mình khoát lên người Trần Trần mà nói.

- Có chuyện gì, để mai chúng ta nói được không ạ. - Trần Trần khẽ lo lắng. - Con hơi mệt, muốn nghỉ ngơi.

- Không được... ta phải nói trong đêm nay. - NGự sử đại nhân liền nói, đưa tay vòng qua vai con gái mà cùng nhau bước đi về phía phòng Trần Trần.

Cô không thể không làm theo lời cha, nếu cô cãi lời há chẳng phải càng khiến ông nghi ngờ hơn... Phía sau cha Trần Trần có rất nhiều người hầu đi theo, lần này sẽ có rất nhiều người biết chuyện cô mang nam nhân về phòng, cho nằm lên chiếc giường của mình... lần này là cha hại cô rồi.

Cánh cửa phòng Trần Trần mở ra, cô nhắm mắt lại không dám đối diện với sự thật... bàn tay cô lạnh run, toàn thân mồ hôi đổ ra như tắm... tim đập mạnh như muốn nhảy ra bên ngoài.

- Tiểu Trần, con sao vậy... con bị đau ở đâu ư? - Cha cô hỏi, nhìn thấy biểu hiện của Trần Trần lạ thường.

Cô mở mắt ra, chiếc giường trống trải không còn Tuấn Quốc nằm trên đó nữa... Cô giật mình khẽ nhìn về phía cha mình như không có chuyện gì mà nói:” Dạ không, có lẽ vì luyện kiếm nên con hơi mệt.”

- Con ngồi xuống đây, ta có chuyện muốn nói.

Cô ngồi xuống chiếc ghế, rót tách trà bên bàn vào ly cha mình.

- Lần trước ta ép gả con cho Trần Lập Xương là ta không suy nghĩ thấu đáo khiến con không hài lòng. Quả nhiên nhà họ Trần đó không hề xứng với chúng ta, con lại là con gái duy nhất của ta vậy nên ta nhất định sẽ gả con cho một gia đình thật tốt.

- Cha... con đã nói... - Cô đáp.

- Con cứ để ta nói hết, lần này là con trai của Tể Tướng ngỏ lời muốn kết thông gia cùng chúng ta. Họ là quan nhất phẩm, con trai ông ấy lại là một tướng sĩ trong tay có rất nhiều binh mã và quyền hành. Không phải con luôn thích một nam nhân giỏi võ công ư, đây chính là thích hợp nhất.

- Cha... cha không nhớ Hoàng Thượng đã ban ý chỉ, việc hôn sự của con là do Hoàng Thượng định đoạt... vì sao cha lại ép buộc con một lần nữa.

- Ta chỉ là muốn tốt cho con, có bao nhiêu nữ nhân xuất sắc của các đại thần muốn kết thông gia với Tể tướng nhưng ông ta nói rằng con trai ông ta để mắt đến con... Đây là một việc tốt, tương lai của thằng bé sáng lạng con thành thân với nó sẽ không phải chịu cực khổ.

- Con không thích. - Trần Trần lại nói. - Cha mà còn nhắc đến chuyện ép gả con, con sẽ tâu với Hoàng thượng... hiện tại con chính là Trần Trần quận chúa, chức tước cũng là hơn cha một bậc.

- Con... đúng là muốn chọc ta tức giận. - Ông đập bàn đứng lên. - Uống công mẹ con đã liễu mạng sinh ra đứa con cứng đầu như con, uống công ta một mình nuôi con khôn lớn...

Cô không đáp, nhìn cha mình tức tối bỏ đi mà trong lòng đau như cắt... Cô rất hiếu thuận với ông, nhưng việc hôn nhân đại sự cả đời, không thể không bàn tới.

Nhìn chiếc giường trống trơn, cô còn ngửi được mùi trên người anh phảng phất xung quanh... cô cảm nhận được hơi thở của anh còn tràn ngập... Trần Trần ôm chiếc gối mà anh vừa gối đầu... như được ôm Tuấn Quốc vào lòng.

Cũng vào đêm trăng ấy, Tịnh Yên được mang về ngôi nhà xa lạ này cũng hơn bảy ngày. Bảy ngày qua cô không cười không nói, gương mặt không tỏ ra một chút cảm xúc nào. Chỉ khi nhìn thấy Tuấn Quốc, trong lòng cô chợt rộn lên một sự xúc động không kiềm được mà rơi nước mắt... giá như hôm ấy anh mang cô về vương phủ, giá như cô đừng gặp phải con sói hoang tàn ác kia dày xé thân thể cô.

Ánh trăng chiếu sáng khắp cái khoảnh sân của một phủ đường rộng lớn, đây là nơi Tuấn Phong ban tặng cho Đồng Lập thái y khi ông được triệu vào triều đình phục vụ. Tịnh Yên một mình ngồi nhìn về phía ánh trăng kia, cô chỉ nhìn về một hướng không tỏ ra bất cứ cảm xúc nào.

- Đêm khuya rồi, đệ đưa tỷ vào nhà. - Tiểu Long đi ngang qua liền thấy Tịnh Yên một mình ngồi ngoài hoa viên liền bước đến gần.

Cô không đáp, cũng không nhìn về phía Tiểu Long... ánh mắt vẫn hướng về ánh trăng tròn xoe trên bầu trời rộng bao la.

- Đệ biết tỷ không nhớ đệ, nhưng đệ mãi nhớ đến những kỉ niệm của chúng ta. - Tiểu Long ngồi cách một khoảng khá xa với cô mà khẽ nói. Từ ngày đầu tiên cô quay về, cậu nhanh chóng chạy đến ôm cô vì quá thương nhớ, không ngờ cô hét cổ hét sức đẩy Tiểu Long ra... ánh mắt nhìn Tiểu Long rất đáng sợ... giống như cậu là một kẻ háo sắc nhào tới cô. Từ đó Tiểu Long không dám đến gần cô, sợ cô hoảng sợ.

Tiểu Long cũng hướng mắt về ánh trăng sáng kia mà nói:” Cha nói, tỷ không phải là không thể nói chuyện mà là không muốn nói... cũng không cho bất cứ ai đến gần tỷ. Nhưng tỷ tỷ biết không, thời gian không có tỷ bên cạnh đệ cảm thấy rất nhớ tỷ... Nhưng khi gặp tỷ, tỷ lại không nói với đệ một câu nào như vậy, đệ cảm thấy thật khó chịu.”

Cô vẫn không đáp, chỉ quay mặt nhìn về phía Tiểu Long... nhìn thấy giọt nước mắt của đứa trẻ này vì cô mà rơi ra bỗng đứng lại cảm thấy xót xa... Cô đưa bàn tay mình chạm vào Tiểu Long, khẽ lau giọt nước mắt kia đi.

- Đồng Lâm, tỷ đã chạm vào đệ rồi ư, đệ rất vui. - Tiểu Long nhảy lên mà nói.

Tịnh Yên lại nghe hai từ “ Đồng Lâm” kia, cô chợt cảm thấy xót xa vô cùng cho bản thân mình... Thì ra tình cảm cậu bé kia dành cho, cũng là cho một cô nương tên “ Đồng Lâm” nào đó.

Sáng hôm sau, người của Tứ vương phủ cho người mang những đồ của Tịnh Yên đến cho cô. Khi mở ra, Tịnh Yên nhìn thấy một quyển sách có hình thù khá kì lạ, loại giấy này hiện tại cũng không hề có... Cô mở ra bên trong, nhìn những nét chữ rất khác với loại chữ hiện tại, nhưng không ngờ cô lại có thể đọc hiểu hết mọi câu từ.

Đọc hết một lượt quyển sổ kia, Tịnh Yên cảm thấy thế giới mà người viết bên trong đây rất khác với hiện tại cô đang sống. Và cô mừng tượng ra những gì mà bên trong quyển sách có nhắc đến, đó là những nơi có vẻ cô đã đi đến hoặc đã được nhìn thấy. Tịnh Yên khẽ nhắm mắt lại... những tòa nhà cao tầng, những con đường hiện tại cùng hàng ngàn chiếc xe qua lại hiện ra trong kí ức của cô... Cô nhìn thấy một nam nhân mặc một bộ vest màu đen sang trọng, ấy vậy mà lại ngồi trên một chiếc xe đạp cũ mèm kia chở một cô gái mặc một bộ đồng phục... và người con gái ấy chính là cô...

Đoạn kí ức chỉ được nhớ dang dở... Tịnh Yên không nhớ tên mình, không nhớ người đàn ông trong kí ức mang tên gì... có lẽ không phải là Tuấn Phong như cô từng đoán.

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài, Tịnh Yên khẽ cất đi quyển sổ kia sau đó lại ngồi im trên bàn...

- Tỷ, nghe nói phủ vương gia mang đồ đến cho tỷ phải không? - Tiểu Long nói. - Đệ cũng mang một thứ đến cho tỷ đây.

Cô đưa mắt nhìn thứ trên tay Tiểu Long...

- Nó là của tỷ, khi nào tỷ nhớ lại... tỷ sẽ nhớ lại hết mọi chuyện tỷ sẽ hiểu. - Tiểu Long đưa đồ xong liền quạt ra cửa mà nói. - Đệ phải ra ngoài cùng cha, tạm biệt.

Đó là trang phục mà khi Ngọc Hân xuyên không mặc trên người, là một bộ quần áo của bệnh viện. Tịnh Yên nhìn qua trong rất quen mắt nhưng thật sự không thể nào nhớ ra được.

Cô vừa quay vào trong cất giữ những món đồ kì lạ kia, sau khi quay ra đã nhìn thấy Tuấn Phong đang mặc trên người một bộ thường phục, không giống như một Tuấn Phong ngày nào luôn mặc long bào... nhìn anh thật sự có sức hấp dẫn riêng. Nhưng điều đó, đối với cô đều vô nghĩa... nhìn thấy Tuấn Phong cô chỉ cảm thấy nhục nhã ê chề và cảm giác tổn thương không có gì bù đắp nổi.

- Nàng đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó nữa. - Tuấn Phong thấy cô nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc xen chút căm ghét liền nói. - Nàng đã khỏe hơn chưa.

Cô không đáp... lùi ra xa anh...

- Không phải ở mãi trong phủ rất buồn sao, ta đưa nàng ra ngoài dạo chơi. - Tuấn Phong mỉm cười nói, đưa bàn tay về phía cô như muốn nắm lấy.

Tịnh Yên không đáp, cũng không nhúc nhích...

- Nàng biết đó, ta không có nhiều thời gian ở nơi này... đi thôi. - Tuấn Phong không bị cô đuổi nữa, đó cũng là có tiến triển, không suy nghĩ nhiều liền chạy đến nắm tay cô mà kéo đi.

Dù dần co ra sao, thì Tịnh Yên cũng không thể không xuôi lòng với những cử chỉ ngọt ngào mà Tuấn Phong dành cho mình. Anh không giống như con sói hoang kia, cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng và cưng chiều cô.

- Ta tặng nàng. - Tuấn Phong cài lên tóc cô một cây trâm mà nói.

- Không cần. - Cô rút cây trâm ra mà nói.

Tuy vậy, Tuấn Phong đã kịp ngăn lại khẽ cười:” Cuối cùng cũng đã chịu nói chuyện.”

- Đi thôi, chúng ta đến đó xem múa rối nước. - Tuấn Phong kéo tay Tịnh Yên đi.

Một màn múa rối nước vô cùng thú vị và đẹp mắt khiến mọi người đều háo hức... Tịnh Yên nhìn xuống bàn tay của Tuấn Phong vẫn đang nắm lấy tay cô giữa chốn đông người... anh ta... là loại người ra sao? Có lẽ đây chính là những gì mà anh đối với cô nương mang tên Đồng Lân kia ư, bỗng dưng cô lại ao ước... người anh yêu là Tịnh Yên cô, không phải cô nương nào khác.

Anh đưa cô đến phía dưới chân cầu, đứng trước một con sông thơ mộng... cả hai nhìn về phía xa xa những con đò đang cập bến di chuyển hàng hóa.

- Đêm đó, ta thật sự tạ lỗi cùng nàng... là vì... ta uống phải độc dược khiến ta không thể nào kiểm soát được bản thân. - Tuấn Phong nói.

- Thật ra, người xem Tịnh Yên là gì... trong trái tim người. - Cô khẽ đáp nhỏ, chuyện này đã nghe Tuấn Quốc nói qua nhưng vẫn không thể nào quên đi chuyện đêm đó Tuấn Phong đã như thế nào.

- Ta yêu nàng, đã từ rất lâu...trái tim Trầm chỉ tồn tại hình ảnh của nàng - Tuấn Phong xoay người cô lại, nhìn vào mắt cô mà nói. - Đồng Lân, Trầm sẽ phong nàng là Hoàng hậu.

Tịnh Yên xoay người lại nhìn về phía con sông dài thăm thẳm trước mắt. Cô phải làm sao đây, cô muốn được bên cạnh anh hơn ai hết, muốn yêu thương anh hơn ai hết... chỉ là cô không phải là người anh thật sự yêu thương.

- Vì sao nàng không trả lời. - Tuấn Phong hỏi.

- Tịnh Yên lo sợ. - Cô khẽ nói, chính là cô sợ một ngày nào đó nếu anh biết cô không phải Đồng Lân, cô phải ra sao đây.

- Nàng đừng sợ, đã có trẫm bên cạnh, trẫm sẽ bảo vệ nàng. - Tuấn Phong dùng một tay nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng, dịu dàng nói.

Trái tim cô bỗng dưng thổn thức... người đàn ông này... mùi hương trên người anh vì sao lại khiến tim cô không thể làm chủ được nữa. Cô sẽ mặc kệ mọi thứ, ở bên cạnh anh... dù một giây cũng mãi nguyện.

Tuấn Phong đưa cô về Đồng phủ, từ biệt ra về Tịnh Yên nhìn theo bóng dáng anh khẽ nói:” Phong, thiếp nguyện làm kẻ thế thân, chỉ cần có chàng bên cạnh... dầu mai sau có chuyện gì, thiếp cũng không hối hận.”

52. Chương 52: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Năm 2015.

Tại bệnh viện Quốc Tế...

Bầu trời trong xanh, tiếng cười rộn ràng của những đứa trẻ vui đùa bên ngoài khu công viên, những nụ hoa hé nở đón một mùa xuân đang đến. Uy Vũ mang một bó hoa hồng đỏ thắm bước vào bên trong bệnh viện, hướng về căn phòng đặc biệt mà Uy Phong vẫn đang mê man bất tỉnh nằm đó.

- Á á á mau tránh ra... tránh ra. - Tiếng hét của một cô gái vang lên.

Sau đó là sự xuất hiện của một cô gái đang mặc trên người trang phục của bệnh nhân mà tháo chạy, phía sau là những người đàn ông mặc những bộ vest màu đen đuổi theo. Không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy anh chưa kịp né thì cô ta đã lao vào người anh...

- Anh đến thăm em hả, còn mang cả hoa nữa. - Cô ta kéo Uy Vũ về phía góc tường, nép người trong bờ ngực anh mà khẽ nói. - Xin anh đó, làm ơn giúp tôi.

Uy Vũ nhếch môi cười, chuyện gì chứ nhờ anh giúp thì cô gái này xem ra đã nhờ sai người. Anh chính là kẻ không thích giúp người, càng không thích dính vào những cô gái phiền phức... Con gái kiểu gì gặp trai đẹp liền dỏ trò, thật nhảm chán.

- Các người, muốn tìm cô ta? - Uy Vũ hô gọi những tên đuổi theo cô gái đang đảo mắt tìm kiếm.

Bọn chúng nghe vậy, nhìn cô gái đang nép mình phía sau người đàn ông kia thật sự quen mắt... Khi này còn nghĩ là nam nữ yêu nhau ôm ấp tại bệnh viện thật chướng mắt, không ngờ đại tiểu thư lại giờ trò rồi.

- Anh... - Bích Trân trợn mắt lên, gương mặt đen đi như muốn giết người.

- Trả lại hoa cho tôi. - Uy Vũ giật lại bó hoa kia mà lạnh lùng nói tiếp. - Chúc may mắn. - Nhếch môi bỏ đi.

Bích Trân muốn giết chết tên đàn ông trước mặt, cô la hét chửi rửa thể nào Uy Vũ vẫn không hề quay lại... Sau đó đành ngoan ngoãn bị bọn người kia bắt đi trong âm ức, khó khăn lắm cô mới thoát được bọn chúng.

- Đại tiểu thư, mời cô về phòng bệnh đi ạ... chủ tịch mà biết sẽ không vui đâu.

- Không cần các chú phải nhắc. - Cô đáp.

Vài hôm sau...

Trường trung học Đại Uy...

Bích Trân đeo trên vai chiếc balo in hình hello kitty, trên đầu kẹp một chiếc kẹp vẫn là hình con mèo kitty kia... Khi lên mười đã được mang ra nước ngoài trị bệnh, cô cũng ở đó theo học cho đến lúc mười sáu tuổi thì nằng nặc đòi về nước để thăm mẹ. Cuối cùng, khi vừa về đến nhà mới biết rằng cha mẹ đã ly hôn từ lâu... mẹ cô bạo vô âm tính, những món quà mà cô nhận được mang danh mẹ, nhưng thật ra đều là do cha cô tạo ra. Do quá kích động và căn bệnh tim tái phát phải vào bệnh viện, cô nuôi hy vọng đi tìm kiếm mẹ nhưng bị cha gạt đi... cuối cùng là cho người đi theo 24/24 để bảo vệ và canh chừng.

Mọi ánh mắt kì dị đều nhìn về phía Bích Trân, vì phía sau cô còn có thêm hai người đàn ông gương mặt nghiêm nghị đi phía sau, dù là trường học họ vẫn không rời mắt khỏi cô.

Cô vừa đi đến cổng trường thì nhìn thấy nữ sinh bên trong ồ nhau chạy ra ngoài với gương mặt háo hức còn hơn nhật được tiền. Tò mò quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc xe hơi màu xanh chuối vừa dừng lại... trên xe một nam nhân khá quen mặt bước xuống dưới sự trầm trồ của bao nhiêu nữ sinh trong trường... Bích Trân khoanh tay lại, nhếch miệng đưa cây kẹo mút vào bên trong khe nói: "Thì ra đây gọi là oan gia ngõ hẹp, tên đáng chết nhà anh... tôi sẽ trả thù."

- Tiểu thư, chủ tịch dặn cô đến gặp thầy hiệu trưởng. - Tên bảo vệ nói.

Cô đến gặp hiệu trưởng trường để chào hỏi và nhận lớp, khi bước vào trong lớp 11C... cô được sự đón nhận hơi hợt của các cô ấm cậu chiêu, đặc biệt là nhìn hai người phía sau lưng Bích Trân họ cũng đã không muốn dính vào cô.

Tìm một góc trong lớp học mà ngồi xuống, Bích Trân chán ghét cuộc sống hiện tại... Vì sao mẹ cô lại bỏ đi không hề liên lạc, bà ấy không yêu thương cô ư. Cô càng nghĩ càng đau lòng, biết trước chuyện như vậy cô đã ở lại Mỹ... nhưng ở nước Mỹ xa xôi kia, người cô yêu cũng đã bỏ rơi cô... cuộc sống thật nhàm chán.

Tim cô lại bắt đầu đau nhói, cô cảm thấy không được khỏe liền xin vào phòng y tế để nghỉ ngơi... Buổi đầu tiên đã như vậy, có lẽ thời gian sắp tới tại ngôi trường nhàm chán này cũng không mấy bình an.

Cô ngồi trên chiếc giường trong phòng y tế, bên ngoài là hai tên cận vệ đứng khoanh tay y hệt như canh tù nhân, ngay cả cô giáo cũng cảm thấy e ngại mà bỏ đi đâu mất... Cô vừa nằm vừa hát những bài hát quen thuộc.. để xoa dịu đi những gì đang cố gắng chịu đựng.

- Này, có biết tôi đang ngủ không hả. - Tấm màn cách hai giường được kéo ra... tiếng hét của Uy Vũ khiến cô giật mình.

Bốn mắt nhìn nhau...

- Là cô.

- Là anh.

Sau đó Bích Trân nhếch môi cười nói: "Thật không ngờ tôi và anh lại có duyên như vậy."

Uy Vũ kéo chiếc màn che kia lại, sau đó cầm chiếc áo vest đồng phục đặt trên giường mà rời khỏi phòng y tế...

- Lạnh lùng quá nhỉ, đồ chết tiệt. - cô khẽ mắng, nhưng sau đó lại chạy theo.

Anh đi rất nhanh khiến cô đi như chạy, dù biết có người đuổi theo nhưng anh vẫn không hề giảm tốc độ.

- Này, anh tên gì.

Uy Vũ vờ như không nghe.

- Này, anh học lớp nào?

Uy Vũ vẫn bước đi.

- Này, tên tóc vàng khôn kiếp. - Bích Trân hét lên.

Uy Vũ rẽ sang con đường quay về khối 12.

- Hai người còn đứng đó, mau bắt hẩn ta lại cho tôi. - Bích Trân ra lệnh cho hai người cận vệ.

Bọn chúng đi về phía Uy Vũ, bị ánh mắt lạnh như tiền của anh nhìn qua mà có chút run sợ... nhưng tiểu thư đã ra lệnh không thể không làm theo.

- Này, tiểu thư của chúng tôi đang gọi cậu đó. - Tên cận vệ nói.

Uy Vũ là không muốn phiền phức, quay đầu lại nhìn Bích Trân đang đứng khoanh tay lại hất mặt lên tỏ ra vẻ có uy quyền. Anh nhếch môi cười, sau đó quay về phía tên cận vệ mà nói:” Nhắc với tiểu thư nhà các người, nữ nhân đeo bám tôi có rất nhiều cô gái chân dài hơn cô ta... cô ta, không được đâu đừng cố gắng vô ích.”

Nói xong Uy Vũ bước chân vào lớp 12B, để lại hai tên cận vệ ngẩn người không hiểu chuyện gì xảy ra và một Bích Trân với đôi mắt như muốn giết người.

Triệu Quốc....

Trong buổi thượng triều, Triệu Tuấn Phong tuyên bố sẽ lập con gái nuôi của Đồng Lập thái y làm Hoàng Hậu liền gặp sự phản đối kịch liệt của bá quan văn võ. Trước nay ngai vị Hoàng Hậu kia đều dành cho các nữ nhân của các quan lớn trong triều, một thái y nhỏ bé không thể sinh ra được một mẫu nghi thiên hạ... Đã vậy là con gái nuôi, chính là thân phận không rõ ràng.

- Hoàng Thượng, Thần xin thay mặt bá quan văn võ mà phản đối việc lập Hoàng Hậu, cô nương kia xuất thân không rõ ràng, danh phận không xứng với ngôi vị Hoàng hậu... xin Hoàng thượng suy xét. - Thái Sư liền bước ra tâu.

- Xin Hoàng thượng xem xét lại. - Những kẻ đồng tình đều tụy hô.

- Hoàng Thượng, theo thần cảm thấy quyết định này của người thật sáng suốt. Tịnh Yên tiểu thư là một cô gái đoan trang, nét na hiền thực, tuy thân phận không phải là tiểu thư nhà đại quan... nhưng không có luật nào nghiêm cấm con gái của hạ quan không được làm Hoàng hậu. - Tuấn Quốc nói.

- Vương gia, nhưng từ cổ chí kim... các Hoàng hậu đều xuất thân từ các danh gia vọng tộc được dạy dỗ đức độ từ tấm bé. Còn tiểu thư nhà họ Đồng kia, chỉ là vừa mới nhận nuôi... lại nói, cô ta xuất thân không minh bạch... lỡ như cô nương ta là người của Hồng Môn hội đang muốn đánh phá triều đình... thật đáng lo ngại. - Thái Sư lại nói.

Vấp phải quá nhiều sự phản đối của các chư thần, ngẫm nghĩ lời bọn họ lo lắng nói ra cũng không phải không đúng...

- Thái Sư, Trẫm có lời khen khanh đã nghĩ đến sự hưng tồn của Triệu Quốc, bọn người của Hồng Môn hội quả thật quá lộng hành... Nếu theo như lời các ái khanh nói, chỉ cần mình chứng Đồng tiểu thư kia không phải là người của Hồng Môn hội... Trẫm có thể đường đường chính chính lập nàng ta làm Hoàng Hậu. -

Triệu Tuấn Phong nhướn mày nói. - Tứ Vương gia, khanh cho người đến huyện Thái Hòa điều tra thân phận của cô nương ta cho Trẫm. Bãi triều.

Tuấn Phong bước vào nhưng không khí trong Hoàng cung vẫn còn khó thở... Họ không hề hài lòng với quyết định của Hoàng thượng nhưng không dám phản đối mạnh mẽ. Con gái của một thái y nhỏ bé, leo lên chức Hoàng Hậu chỉ e khiến thiên hạ chê cười.

Sau khi bãi triều, Tuấn Phong quay về cung Thượng Uyển đã nhìn thấy Tuyết Sương đang đợi anh... Có lẽ vì tin tức anh muốn lập Hoàng hậu đã lan truyền khắp Hoàng cung, Tuyết Sương tìm đến cũng không có gì là kì lạ, chẳng phải chức vị đó là niềm mơ ước của nàng ấy.

- Hoàng Thượng, người sẽ lập hoàng hậu thật ư? - Tuyết Sương buồn bã nói.

- Cung phi Tuyết Sương, Trẫm là Hoàng đế, việc lập Hậu để sinh con nối dõi là một lẽ thường tình. - Anh đáp.

- Tất nhiên muội hiểu điều đó. - Tuyết Sương rơi lệ. - Nhưng có lẽ chỉ vì Tuyết Sương quá yêu Hoàng Thượng nên không thể chấp nhận được. Có phải vì cô nương ấy xinh đẹp hơn muội, có phải huynh đã yêu cô nương ấy mất rồi.

Nhìn những giọt lệ trên gương mặt trang đài kia rơi xuống, Tuấn Phong thật không thể đứng yên nhìn thấy... anh đưa bàn tay mình lau đi giọt lệ trên mi Tuyết Sương mà nói:” Tuyết Sương, muội đừng rơi lệ... Dù không phải là nàng ấy thì Trẫm và muội cũng không thể mãi duy trì tình cảm ấy... Chúng ta có duyên không nợ, xem như Trẫm không có phúc phần có được một nương tử xinh đẹp dịu dàng như muội.”

- Bẩm Hoàng Thượng, Tứ vương gia cầu kiến.

- Cho vào. - Tuấn Phong nói.

Tuấn Quốc bước vào, lại đụng mặt Tuyết Sương với ánh mắt đỏ hoe ứa nước mà đứng bên cạnh Hoàng thượng, cô ta có lẽ biết tin Hoàng thượng muốn lập Hậu mà chạy đến đây khóc lóc ngậm thay đổi ý định đó ư... đúng là nữ nhân không biết suy nghĩ, cô ta làm sao có thể có kết quả với Hoàng huynh.

- Việc điều tra thân phận của Tịnh Yên, Hoàng thượng... người có muốn căn dặn gì thêm?

Tuấn Phong quay sang nhìn Tuyết Sương khẽ nói:” Cung phi Tuyết Sương, Trẫm có chuyện bàn bạc với Tứ vương gia... khi khác sẽ đàm đạo cùng cung phi.”

Tuyết Sương biết mình bị đuổi đi... không muốn làm phật lòng Tuấn Phong mà lui ra ngoài...

- Tứ đệ, có lẽ lần này đích thân Trẫm sẽ đi đến thôn Thái Hòa mà điều tra về thân phận của nàng ấy, dù quen biết đã lâu nhưng cả Trẫm và đệ đều không biết chút gì về nàng ta. - Tuấn Phong nói.

- Hoàng Thượng, Tuấn Quốc sẽ đi theo hộ thể. - Tuấn Quốc đáp.

- Trước kia, Đồng Lâm từng nói... muốn quay về nơi nàng ấy sinh ra. - Tuấn Phong khẽ mỉm cười. - Có thể khi đưa nàng ấy về huyện Thái Hòa, nàng ấy sẽ nhớ lại mọi chuyện.

Tuấn Quốc cúi đầu nhận lệnh, chuẩn bị cho Hoàng Thượng một cuộc di hành về huyện Thái Hòa... nơi mà Đồng Lập nhận nuôi Đồng Lâm... Chỉ là trong lòng Tuấn Quốc, không hề muốn cô nhớ lại kí ức... vì chính anh đã cố tình khiến cô mất đi kí ức kia...

Sau khi Ngọc Hân uống ly rượu độc mà Tuấn Phong ban cho, Tuấn Quốc đứng ngay phía sau qua mặt quan binh mà phong tỏa nguyệt đạo của Ngọc Hân, khiến rượu độc từ trong miệng cô không thể qua được cuốn họng mà trào ra ngoài từ từ khi bọn binh lính ngỡ rằng cô đã chết mà khiêng đi... Tuy vậy, một lượng nhỏ rượu độc vẫn ngấm vào người cô... Tuấn Quốc nhanh chóng vận công đẩy độc được ra ngoài khiến cả anh và cô đều mệt mỏi.

Trong cơn mê man, cô cứ gọi mãi tên Uy Phong nào đó, sau đó liên tục xin lỗi, nước mắt trên bờ mi cô rơi mãi không dừng... Nhìn nét mặt đau đớn của cô, Tuấn Quốc không thể nào kiềm lòng được, có lẽ đây chính là lý do mà cô ấy luôn tìm đến cái chết... Nếu quên đi mọi chuyện, quên đi mọi sự đau đớn có lẽ là tốt nhất

với Đồng Lâm... Tuấn Quốc cho cô uống một viên độc dược... tác dụng chính là khiến con người sẽ quên mất hết kí ức và bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

53. Chương 53

Tin tức Triệu Tuấn Phong rời khỏi cung đã đến tai Hoàng thái hậu, người đàn bà này luôn nuôi hy vọng lật đổ Triệu Tuấn Phong để đưa người em trai của mình lên ngôi vua. Triệu Quốc diệt vong, sẽ mở trang sử mới cho họ nhà Trần. Hoàng thái hậu nhanh chóng cho mời Tể tướng vào cung, bàn kế sách tuyệt mật.

- Tham kiến Hoàng Thái Hậu. - Tể tướng được triệu vào cung, biết chắc là tỷ tỷ có tin tức cần trao đổi liền nhanh chóng hồi cung.

- Biểu đệ, nơi này không có ai, đệ không cần phải đa lễ. - Hoàng thái hậu nhanh chóng nói.

- Tỷ tỷ gọi đệ vào trong cung gấp rút, là có chuyện gì muốn bàn bạc? - Trần tể tướng nói.

- Tên Triệu Tuấn Phong trong vài ngày tới sẽ di hành ra khỏi cung, lần này có lẽ nó sẽ về huyện Thái Hòa... với cái nơi hẻo lánh đó, chúng ta có thể dễ dàng hành thích hắn ta mà không ai hay biết. - Hoàng Thái hậu nói tiếp. - Trần Tuấn Quốc có lẽ cũng đi theo, cứ đổ hết tội lên đầu nó... sẽ không còn ai quá nguy hiểm nữa.

- Đại tỷ, tin tức này nếu là chính xác, nghĩa là cơ hội của chúng ta đã tới. - Trần tể tướng nói. - Thằng nhãi ranh đó miệng còn hôi sữa, lại ra oai sai khiến bốn quan... thật là tức chết đệ.

- Phải nhẫn nhịn một chút, để hoàn thành việc lớn. - Hoàng Thái Hậu khẽ nhếch môi nói. - Rồi Trần gia chúng ta sẽ có được thiên hạ, Triệu Quốc sẽ thuộc về tỷ đệ chúng ta.

- Đại tỷ, đệ sẽ nhanh chóng quay về phủ... sai những tên sát thủ võ công cao cường nhất để giết chết bọn chúng... không thể bỏ qua cơ hội hiếm có này. - Trần tể tướng nhanh chóng cáo lui... giang sơn này, đã là ao ước của lão ta.

TRẦN Tể Tướng quay về phủ tể tướng, nhanh chóng ra lệnh cho bọn sát thủ của mình chuẩn bị sẵn sàng... chỉ cần ông ra lệnh sẽ nhanh chóng trừ khử bọn người của Triệu Tuấn Phong khi vừa bước chân ra khỏi kinh thành.

Đồng Lập bắt mạch cho Tịnh Yên, cặp chân mày của ông khẽ nhíu lại vì hiện tượng kì lạ này, đập lúc mạnh lúc yếu, sắc khí của Tịnh Yên cũng đã chuyển biến mà hồng hào hơn. Bao nhiêu năm trải qua nghề y, ông chưa từng phải suy nghĩ đắn đo nhiều như vậy.

- Đồng Lập, nàng ấy đã ổn chưa? - Tuấn Phong lo lắng nói.

- Hoàng Thượng, Tịnh Yên bên ngoài sắc mặt hồng hào, tâm trạng cũng có đôi phần tốt hơn... xem như đã không còn gì phải lo lắng. - Đồng Lập nói, thật ra không muốn Hoàng Thượng và con gái nuôi quá lo lắng...

- Như vậy thì đã quá tốt rồi, Đồng... à không, Tịnh Yên... trăm sẽ đưa nàng quay về huyện Thái Hòa... - Tuấn Phong nói, vì Tịnh Yên đã nhất quyết yêu cầu anh phải gọi cô bằng cái tên đó... không được phép gọi là Đồng Lâm.

Đồng Lập ngạc nhiên bèn hỏi:” Hoàng Thượng, về huyện Thái Hòa ư... người vì sao phải đích thân vi hành đến nơi ấy.”

- Không có gì quan trọng, chỉ hy vọng Tịnh Yên quay về nơi chốn cũ có thể lấy lại kí ức đã mất. - Tuấn Phong không muốn nói cho Tịnh Yên biết rằng triều thần không muốn anh lập cô làm hậu

- Huyện Thái Hòa ư, Tịnh Yên sinh ra ở nơi có tên là huyện Thái Hòa sao? - Cô khẽ nói.

- Thật ra, chuyện là Đồng Long một lần lên núi tìm thuốc đã phát hiện ra con bị ngất trong rừng nên đưa con về nhà... Còn con là người ở nơi nào ta đều không biết, vì con trước kia nhất định không nói.

Tinh Yên dù suy nghĩ thế nào cũng không nhớ ra, trong đầu cô chỉ lảng vảng hình ảnh của những tòa nhà cao tầng, những lần xa chạy khắp mọi nẻo đường... và cả người đàn ông có gương mặt hết như Tuấn Phong, nhưng cô có cảm giác rằng người đó không phải anh.

- Nếu sức khỏe của nàng không còn gì đáng lo ngại, trong đêm nay trẫm và Tuấn Quốc sẽ rời khỏi Hoàng cung... Đồng Lập, Khanh hãy đưa Tinh Yên đến cổng thành... giờ tỵ sẽ gặp nhau.

- Vâng, thưa Hoàng Thượng. - Đồng Lập nói.

Tuấn Phong quay về lại Hoàng cung để sắp xếp một số công việc, tấu chương cũng đã giải quyết những chuyện hệ trọng. Tuấn Phong chợt nghĩ chuyến đi này sẽ mất thời gian dài liền gọi thân cận của anh là Tiểu Lôi Tử vào mà căn dặn.

- Trẫm ra ngoài lần này sẽ khá lâu, vẫn là cách cũ... nói rằng Trẫm cần tịnh tâm đọc kinh cho Tiên đế, rõ chưa. - Tuấn Phong nói.

- Hoàng Thượng, người có thể dừng đi được không ạ. - Tiểu Lôi Tử khẽ nói. - Tiểu Lôi Tử trước kia có học qua thuật xem quẻ, lần này quẻ nói rằng người ra ngoài sẽ lành ít dữ nhiều.

- Xằng bậy, người muốn chết hay sao lại mang những thứ đó vào cung. - Tuấn Phong không tin mà nói. - Trẫm còn chưa nói xong, Trần Tế tướng chắc chắn sẽ nộp những tấu chương quan trọng... người hãy thay Trẫm mà duyệt, những gì Tế Tướng đề ra... cứ thế mà loại bỏ.

- Hoàng Thượng, thần không dám... việc phê chỉ... là tội chết. - Tiểu Lôi Tử sợ xanh mặt mà nói.

- Nếu không nghe lệnh Trẫm, cái đầu của nhà ngươi sẽ giữ được quá hôm nay ư? - Tuấn Phong đe dọa.

Không thể không nhận, Tiểu Lôi tử khẽ tự nhủ, lần này thì thảm hại rồi... quẻ của hần ta chưa bao giờ sai chỉ là không thể nào ngăn cản được ý của Hoàng Thượng... chỉ mong là lần này sai sót... Hoàng thượng sẽ bình an vô sự.

Đầu giờ tỵ, Tuấn Phong mặc trên người bộ y phục của thái giám... mà đi theo xe của Tuấn Quốc mà rời cung. Tứ vương gia ra vào Hoàng cung là đặc lệnh của Hoàng Thượng nào ai dám ngăn cản. Không may mắn nghĩ ngờ, bọn họ trượt lọt rời khỏi Hoàng cung nguy nga tráng lệ.

- Vui quá, lại được xuất cung rồi. - Giọng nói của một tiểu thái giám đi phía sau vang lên.

Cả hai huynh đệ nhà họ Triệu ngạc nhiên quay đầu lại nhìn... Bọn họ ra ngoài chỉ hai người, vì sao lại có giọng nói quen thuộc kia.

- Hai huynh nhìn cái gì, dám bí mật xuất cung mà không cho muội theo... Muội phải canh mãi bên ngoài phủ Tứ ca để lên lên đi theo hai huynh. - Thanh Vân nũng nịu.

- Muội ra ngoài như thế, Hoàng Thái Hậu sẽ phát hiện... - Tuấn Phong thật bó tay với tiểu muội này. - Muội lại sắp thành thân với nhà họ Hán, không có tân nương... Triệu gia sẽ ăn nói thế nào đây.

- Tưởng huynh lo chuyện gì, chúng ta bắt Hán Thành đi theo... Họ không có tân lang, chúng ta không có tân nương... sẽ chẳng ai dám hỏi hang. - Thanh Vân tinh nghịch đáp. - Tứ ca, huynh mau đến Hán phủ bắt tên đó đi.

- Ta đưa muội quay về lại Hoàng cung. - Tuấn Quốc ngán ngẩm với trò tinh nghịch của Thanh Vân. - Lần này không thể đưa muội đi cùng được.

Bị đuổi về cung, Thanh Vân nhanh chóng diễn trò... Cô bắt đầu tuông lệ khóc òa lên nép vào lòng Tuấn Phong mà nói: "Hoàng huynh, huhuhu... huhu.... muội sắp thành thân về nhà họ Hán làm dâu... không biết bao lâu mới được ở bên cạnh Hoàng huynh... Muội chỉ muốn tận dụng thời gian này để huynh muội chúng ta thoải mái ở bên nhau... huhu...huhu... Muội sẽ ngoan ngoãn nghe lời huynh mà, Phong ca....."

Khoanh tay lại, Tuấn Quốc lắc đầu với cái chiêu trò mè nheo của cô nàng, ầy vậy mà lần nào cũng thắng được Hoàng huynh.

- Thôi được rồi, đã lỡ ra ngoài rồi... chúng ta đi thôi... - Tuấn Phong mỉm cười, ôi cái cô tiểu công chúa này khi nào cũng là kẻ chiến thắng.

Bọn họ chia ra hai hướng... Tuấn Phong và Thanh Vân hướng ra cổng kinh thành để đón Tịnh Yên... còn Tuấn Quốc sẽ đến Hán phủ một chuyến.

Đột nhập Hán phủ, Tuấn Quốc nhẹ nhàng di chuyển không có một tiếng động... bắt một tên tiểu đồng trong phủ liền hỏi:” Mau nói phòng của Hán công tử nhà các người ở đâu, không nói thì ta giết.”

- Ổ... ở... bên kia. - Tên tiểu đồng sợ hãi, nhanh chóng chỉ về hướng phòng của Hán thành.

Tuấn Quốc đi vào nguyệt đạo khiến cho hắn ta ngất đi tránh bị động tĩnh... Anh nhanh chóng bước vào phòng của Hán Thành thì Hán công tử kia đang say giấc ngủ trên giường... có lẽ vì động tác của Tuấn Quốc quá nhanh... khi phát hiện có kẻ đột nhập vào phòng thì đã bị anh điếm nguyệt sau đó dùng khinh công và rời khỏi Hán phủ không một dấu vết.

- Tứ vương gia, sao lại là người. - Hán Thành được giải huyết đạo khi Tuấn Quốc đã đưa anh ra khỏi Hán phủ.

- Đừng hỏi nhiều, mau đi theo ta. - Tuấn Quốc bước đi.

- Vì sao tôi phải đi theo người... không có một lý do muốn người khác phục tùng ư?

- Võ công người không bằng ta, nếu không muốn phí sức thì nên ngoan ngoãn theo ta... còn không, sẽ bị áp giải đến trước mặt công chúa thật không hay cho lắm.

Hán Thành nghe đến tên công chúa liền ngay lập tức nổi điên, dù có bại trận cũng không tự nguyện đến gặp cô công chúa đánh đá đố. Là anh đang tận hưởng những tháng ngày bình yên để khi rước cô ta về Hán phủ, có lẽ ngày nào cũng không được yên thân.

- Không... ta nhất quyết không đi. - Hán Thành quay đầu bỏ đi.

Tuấn Quốc đưa tay đặt lên vai anh, bóp mạnh như muốn khống chế... cuối cùng thì Hán Thành cũng không nể nang là Tứ vương gia nữa mà cũng xuất chiêu đánh trả. Qua vài chiêu thức, Hán Thành bị Tuấn Quốc dùng dây trói lại... mà lôi đi về phía cổng thành. Đã nói võ công không lại nên ngoan ngoãn nghe lời, lần này mất mặt trước hôn thê của nhà người, là do người tự trượt lấy.

Mọi người tập trung ở phía cổng kinh thành, Tuấn Phong và Thanh Vân cũng đã thay y phục thường dân, còn có cả Tịnh Yên đứng bên cạnh Tuấn Phong. Thanh Vân nhìn thấy Hán Thành bị trói mang tới liền hững hờ mà cười thích thú... cô nhìn Hán Thành bằng ánh mắt trêu ngươi mà nói:” Không phục ư, bốn công chúa sẽ còn nhiều trò khiến người sống chết không an.”

- Lục muội, đừng nghịch ngợm nữa... mau cởi trói cho Hán công tử. Chúng ta cần phải lên đường trước khi qua giờ Sửu... - Tuấn Phong nói.

Hán Thành là không buồn để ý đến lời Thanh Vân nói, ánh mắt chỉ dán vào cô nương còn lại đang đứng bên cạnh Hoàng Thượng... nàng ấy, chẳng phải là con gái của Đồng đại phu sao... thật không ngờ duyên phận của anh và cô vẫn còn dây dưa, vẫn cứ mãi gặp gỡ.

Được Thanh Vân cởi trói, Hán Thành nhanh chóng đi về phía Tịnh Yên mà nói:” Đã lâu không gặp, nhìn muội càng ngày càng xinh đẹp... ta rất vui.”

Tuấn Phong không hài lòng câu nói đầy tình ý của Hán Thành, kéo Tịnh Yên về phía sau lưng anh mà nói:” Tịnh Yên hiện tại không nhớ người, vì vậy tránh xa nàng ấy ra một chút.”

Nghe lời Hoàng Thượng nói, Hán Thành cũng không dám nhìn Tịnh Yên nữa... không nhớ anh ư, sao có thể quên anh nhanh như vậy?

Năm người bọn họ lên đường đi về huyện Thái Hòa, Hán Thành vì có Tịnh Yên cùng đi nên cũng bỏ ngay ý định quay về Hán phủ... Dù sao cũng kéo dài được việc thành thân cùng công chúa Thanh Vân, cũng là một điều tốt.

Ở phủ Tể Tướng, ông ta cũng đang triệu tập những tên sát thủ khét tiếng nhất ở kinh thành mà bàn kế hoạch giết vua cướp ngôi.

- Nếu các người lấy được đầu tên trong bức ảnh này, một ngàn vạn lượng bạc sẽ thuộc về các người. - Tể tướng nói. - Còn thất bại, nhất định không được phép khai ra ta.

- Tể tướng, đó là quy luật của những sát thủ, ngài không cần bận tâm. - Tên cầm đầu nói, sau đó cầm trên tay bức họa Triệu Tuấn Phong, ánh mắt sát lên sự chết chóc lạnh người.

Năm 2015...

Trường trung học Đại Uy...

Như mọi ngày, Bích Trân vẫn đến trường với chiếc balo hình kitty màu hồng cùng chiếc kẹp quen thuộc mà cô yêu thích. Đến ngôi trường này đã hơn một tuần, cô vẫn không hề có lấy một người bạn... cũng đúng thôi ai lại thích dính lấy một cô bạn mà cứ kè kè hai tên vệ sinh phía sau.

- Tiểu thư, tài liệu cô cần. - Tên vệ sinh đưa cho Bích Trân một sấp tài liệu.

Cô mở ra xem... đây là tài liệu điều tra về Uy Vũ kia.. Cô nhếch môi đọc qua liền khẽ nói:" Giờ thì đã hiểu vì sao hần ta chảnh cún như vậy, nghĩ bốn tiểu thư thích hần ư... có mà nằm mơ."

- Cha mẹ mất từ bé, sống với ông nội... Anh trai duy nhất gần đây phải sống thực vật vì bị tai nạn giao thông. Con người lạnh lùng ít nói, hiện tại là người đứng đầu tập đoàn Phong Vũ, thay ông nội làm mọi việc lớn nhỏ trong công ty. - Cô khẽ đọc sau đó gấp xấp tài liệu kia lại, bước mắt cô tự dưng lại buông rơi, cảm thấy Uy Vũ kia thật đáng thương...

- Tiểu thư, là ai ức hiếp cô... vì sao cô lại khóc.- Thấy Bích Trân khóc, tên vệ sĩ liền hỏi.

Đúng là hai tên làm mạch cảm xúc của cô bị tụt xuống thê thảm, cô lườm hần rồi khẽ nói:" Thật sự hai chú sẽ đánh người khiến tôi khóc phải không?"

- Đó là nhiệm vụ của chúng tôi, phải bảo vệ đại tiểu thư.

Bích Trân quay đầu lại, chỉ vào tên vệ sĩ còn lại liền nói:" Đây, chú đánh chú này đi... là chú ấy làm tôi khóc đó."

Cô nói xong liền tức giận bỏ về lớp, hai người vệ sĩ không hiểu chuyện gì nhìn nhau rồi nhanh chóng chạy theo phía sau cô.

Cả buổi học cô đều nghĩ về Uy Vũ... gia cảnh của hần ta còn thê thảm hơn cô hiện tại vậy mà hần ta vẫn không hề tỏ ra một chút yếu đuối. Lại còn đứng đầu cả một tập đoàn lớn như Phong Vũ... nếu là cô có lẽ cô đã ngã gục từ khi nào. Tiếng chuông reo đến giờ ra chơi, Bích Trân không xuống cantin như mọi ngày mà lảng qua khu lớp 12B, cô nhìn vào nhưng không tìm thấy Uy Vũ đâu cả... cũng không tiện hỏi bất cứ ai... cứ thế ngày này qua ngày kia đều đi qua tìm nhưng không thể gặp.

- Kì lạ, hần ta không đi học ư? - Cô khẽ nói.

- Em gái, để ý ai trong lớp bọn anh ư... bọn anh để ý ngày nào em gái cũng đến đây nhìn vào lớp nhé. - Một bọn con trai trêu chọc, vì dáng vẻ của Bích Trân như một cô bé cấp hai chưa chịu lớn...

- Các người xem lại mình đi, là tôi tìm Uy Vũ. - Bích Trân tức giận đáp.

Bọn con gái trong lớp nghe vậy đều đưa mắt nhìn cô... còn bọn con trai thì cười rú lên như gặp phải chuyện gì thích thú.

- Thì ra là muốn tìm Uy Vũ tỏ tình sao... mới chuyển đến đây ư? - Bọn con trai cười lớn. - Cả trường ai chẳng biết cậu ta chẳng bao giờ học hành gì, đến trường là chui vào phòng y tế mà ngủ.

- Sao các cậu biết tôi không học hành gì? - Giọng nói từ phía sau Bích Trân vang lên, khiến cả đám con trai trước mặt cô lảng đi, không còn dám cười đùa nữa.

Bích Trân quay lại, nhìn thấy chính là Uy Vũ đang đứng phía sau lưng mình.

- Tôi...

Cô chưa kịp nói gì, Uy Vũ đã xách chiếc ba lô của mình ra phía sau... bước ngang qua cô như không quen không biết mà vào lớp.

- Đây.. - Cô quay lại gọi.

Uy Vũ đứng lại, nhưng không quay lại nhìn.

- Tôi có chuyện cần nói với anh đó, Uy Vũ. - Bích Trân nói.

- Tôi không muốn nghe. - Anh nói xong bước thẳng vào lớp.

Cô nhanh chóng bước theo anh, nắm lấy ba lô của anh mà kéo lại:” Đây, nếu nói về chuyện con của chúng ta, anh có muốn nghe không?”

Câu nói của Bích Trân, khiến cả lớp 12B trở mắt lên nhìn cả hai người... hai tên vệ sĩ cũng giật mình khi nghe tiếng thư lại nói như vậy... bọn họ theo cô 24/24 làm sao có thể như thế được.

Uy Vũ nhếch mép cười đều, anh không quay lại nhìn cô, tay thả luôn chiếc cặp mà bị cô giữ lại, bàn tay cho vào túi quần thỏ thỏ nói:” Để nó mang họ mẹ đi.”

Câu nói của anh, làm cả lớp như bị lao xuống vực thẳm... tin sốt dẻo này, có lẽ ngày mai sẽ in đầy trên các mặt báo....

54. Chương 54: Tịnh Yên Chính Là Đồng Lân Ủ?

Cả lớp học trong một giây đứng hình trước câu trả lời bá đạo của chàng trai mơ ước của ngôi trường Đại Uy. Cô nàng kia vừa mới chuyển trường đến đây, lại vô cùng lập dị khi đi đến đâu cũng kè kè theo hai người đàn ông bặm trợn. Ấy vậy, cô ta còn dám công khai chuyện có con với Uy Vũ... thật là làm tất cả nữ nhân trong trường phẫn uất.

Còn Bích Trân, cô bỗng dưng bật cười lớn trước câu trả lời hài hước của Uy Vũ... Cô quay lưng vừa đi vừa cười khiến cho cả lớp 12B và những kẻ hiếu kì đứng bên ngoài trở mắt nhìn.

- Cô ta làm sao vậy, có phải quá sốc nên bị thần kinh rồi không? - Mọi người bắt đầu bàn tán.

- Cho đáng đi, dám dụ dỗ Vũ của chúng ta. - Một cô nàng chửi chuốt nói.

- Nhưng... bọn họ thật sự có con ư... cô gái đó hình như học khối 11 đó... - Một cô nàng ôm mặt mà nói. - Ôi... bọn họ đã làm nên chuyện xấu hổ gì.

Mọi ánh mắt hiện tại tập trung nhìn về phía Uy Vũ đang đứng đờ như không có chuyện gì xảy ra... Anh đưa cuốn sách úp lên mặt tựa lưng vào ghế như thể không hề quan tâm xung quanh.

Lúc này, tại tập đoàn Phong Vũ và Tập đoàn Hoàn Cầu nhận được những cuộc điện thoại liên tục từ phóng viên để hỏi về vụ việc vừa rồi. Nếu hai tập đoàn này kết thông gia, quả là trai tài gái sắc, nhưng trước khi bọn họ kết thông gia chỉ e Uy Vũ khó lòng thoát khỏi bàn tay luật pháp.

Quay về lại lớp học, Bích Trân nhận được ánh mắt nhìn chứa đầy sự ganh ghét từ các bạn học nữ. Cô đoán có lẽ tin đồn lan nhanh còn hơn bước chân của mình, Bích Trân chỉ buồn cười... sau đó điện thoại cầm tay liên rung lên.

- Ba. - Cô đáp.

- Con đã gây ra chuyện gì hả, vì sao lại có chuyện có con với cháu trai của Uy gia chứ. - Cha cô tức giận, chuyện này dù tốt đến đâu cũng là xấu mặt cả họ.

- Không phải ba sau này cũng muốn gả con cho một giám đốc, hay một cậu ấm nào đó sao... con chọn nhầm đối tượng rồi sao thưa ba? - Bích Trân chán nản nói.

- Nhưng... vì sao lại có thể tát tệ như vậy... con muốn ta phải nhìn mặt mọi người thế nào đây? - Ông tức giận nói. - Con vừa từ Mỹ quay về, có phải tên Uy Vũ đó dự dỗ con không... cứ nói đi, ta sẽ làm chủ cho con... ta sẽ nói chuyện phải quấy với lão Uy đó...

- Ba à, không phải vậy đâu... ba đừng làm vậy? - Cô không muốn giải thích nhiều, nơi này thật không tiện.

Không may mấy lời con gái nói, tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Cầu đích thân ghé thăm biệt thự của Uy gia... Lần này cũng chỉ muốn làm dữ với bọn họ, mau chong cho bọn trẻ tiến đến hôn nhân không thì con gái ông sẽ làm thế nào?

Uy Vũ ngồi trong lớp học, nhận được cuộc điện thoại từ Uy gia nói rằng tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Cầu cùng Uy lão gia đang tranh cãi quyết liệt, hy vọng anh có thể quay về giải quyết... chỉ e hai người họ không giữ được bình tĩnh mà lao vào lẫn nhau...

Nghe tin, anh nhanh chóng xách balo đi ra khỏi lớp khi giáo viên vẫn còn đang giảng bài, tính cách của anh không ai không biết... nơi này tồn tại khi còn Phong Vũ, Uy Vũ lại là tổng tài Phong Vũ, ai dám động vào cậu ấy. Anh đi đến bàn học đầu tiên, nắm áo tên ngồi đầu bàn - người vừa nãy trêu chọc Bích Trân mà hỏi: "Cô nhóc khi này, học lớp nào?"

- Mình... mình không biết... chỉ biết cô ta học khối 11.

Buông cổ áo của người đối diện ra, Uy Vũ bước về dãy lớp của khối 11. Vì không học lớp 11 ở Đại Uy nên anh không nhận ra đồng phục của Bích Trân là dành cho lớp 11., hiện tại bước vào nơi này cũng cảm thấy xa lạ.

Không nhìn thấy Bích Trân nhưng nhìn thấy hai tên ngổ ngổ ra vẻ mặt bặm trợn đứng ở cuối lớp, còn cô gái lười biếng kia đang bị giáo viên phạt quỳ gối ở góc lớp. Uy Vũ bỗng nhiên cảm thấy cô gái kia trông thật buồn cười với gương mặt bí xị, vừa quỳ gối vừa méo như muốn khóc.

- Đây. - Anh khẽ gọi nhỏ.

Bích Trân nhìn ra phía cửa, thấy Uy Vũ hướng về mình mà gọi.

Anh vẫy tay gọi cô....

- Tôi đang bị phạt. - Cô nói nhỏ như không, vờ tay múa chân cho anh hiểu.

- Ra đây mau lên. - Uy Vũ không quan tâm mà gọi tiếp.

Bích Trân nhìn lên phía bảng, thấy cô giao đang quay đầu vào bảng mà giải bài tập cho cả lớp... cô cuối người xuống bò nhẹ nhàng ra phía cửa sau. Bọn cận vệ thấy vậy liền lúng túng... tổ cô chủ cũng không được, nhưng đi theo cũng chẳng khác nào lật tẩy cô chủ.

Cô bò ngang qua bọn chúng mà nói: "Tôi sẽ không bỏ hai chú, hai chú đợi tôi thoát ra thì ra ngoài sau nhé."

- Cẩn dặn trước.

Bọn họ tin tưởng cô chủ, nhưng không hề hay biết Bích Trân kia gian xảo thế nào.

Bo ra đến cửa lớp, Bích Trân vừa đứng lên trước mặt Uy Vũ thì liền nghe tiếng hét của giáo viên: "Bích Trân, ai cho phép em ra khỏi lớp hả?"

- Chạy thôi. - Uy Vũ kéo lấy tay cô mà bỏ chạy xa.

Họ chạy về phía cổng trường mặc cho tiếng hét của giáo viên cộng thêm tiếng gọi của hai tên vệ sĩ... Chiếc xe hơi màu xanh chuối của Uy Vũ đang dừng sẵn ở trước cổng trường., một phần sợ quay lại bị cô phạt, một phần vì có cơ hội thoát được hai chú nghiêm túc kia nên Bích Trân quyết định đánh liều chạy theo Uy Vũ.

- Cảm ơn anh, dù sao anh cũng đã tách bọn họ ra khỏi tôi. - Bích Trân thoải mái hét lên. - Tự do rồi, ôi... tôi yêu tự do. - Cô vô cùng sung sướng.

- Tôi sẽ không nhận lời cảm ơn của cô. - Uy Vũ nhún vai lắc đầu.

- Ôi... không cần khách khí... tôi biết ơn anh là đủ rồi. - Bích Trân cười cười nhìn Uy Vũ mà nói. - Nhưng... chúng ta đang đi đâu vậy?

- Về nhà tôi. - Uy Vũ thờ ơ nói.

- y... chuyện khi sáng tôi nói là đùa thôi... không cần anh mang tôi về nhà đâu. - Bích Trân nghĩ rằng Uy Vũ đang đùa.

Uy Vũ nhếch môi cười... chẳng lẽ có hay không anh không biết ư... trên đời sao lại có cô nhóc ngốc nghếch như cô ta... Ôi,... ôi nhìn cái kẹp tóc hình con mèo đáng chết kia, thật sự chỉ muốn đập cô ta xuống xe... Nữ nhân bước lên xe anh, tất nhiên phải xinh đẹp... không xinh đẹp thì cũng phải thông minh. Đằng này cô nàng ta... ôi nghĩ tới anh chỉ cảm thấy đang tự sỉ nhục mình.

Thấy Uy Vũ không đáp, Bích Trân cũng không hỏi gì thêm tự ý bật tung mui xe ra mà đứng lên đón gió... hôm nay được tự do nên cô rất vui và định sẵn một chuyến đi phía trước vô cùng thú vị.

- Đây là đâu? - Chiếc xe dừng trước một căn biệt thự sang trọng.

- Nhà tôi. - Uy Vũ xuống xe đáp.

- Mang tôi đến nhà anh để làm gì chứ? - Bích Trân liền ngay người hỏi.

- Vào thôi. - Không muốn giải thích nhiều, anh nắm lấy cổ tay cô như lôi vào nhà.

Bên trong, cha cô và Uy lão gia như hai nước đang chiến đấu trong cuộc chiến tranh thế giới, gương mặt cả hai căng thẳng không ai chịu nhường ai. Chỉ khi nhìn thấy hai trẻ nắm tay nhau chạy vào, khiến hai bật tiền bối đều kinh ngạc.

- Ông còn chối cãi, còn dám nắm tay con gái tôi. - Cha cô nói như rít lên.

Uy Vũ kéo được cô vào nhà, liền buông ra.

- Vũ, chuyện này là thế nào? - Uy lão gia hỏi.

Anh nhúng vai:" Cũng không có gì to tát."

- Ba, sao ba lại có mặt ở đây? - Cô xoa xoa cổ tay mình, nhìn về phía hai người bọn họ.

- Con còn hỏi nữa ư, là ta đến đây đòi lại công bằng cho con. - Ông nói.

Cô nhanh chóng chạy về phía cha mình như muốn kéo ông ra khỏi nơi này, chỉ vì một cậu đùa giỡn mà khiến cha cô phải mất mặt như vậy, bỗng nhiên cảm thấy có lỗi vô cùng.

- Ba, chúng ta về thôi ạ, chỉ là con đùa thôi, con làm sao có thể có thai với tên bán nam bán nữ ấy được. - Cô vừa nói vừa chửi xéo. - Con rể của ba, phải là một người đàn ông lý tưởng.

Uy Vũ bỏ hai tay vào túi quần, cũng không bận tâm đến lời của Bích Trân mà đi lên lầu.

Triệu Quốc...

Ra khỏi cổng thành, đi một đoạn đường dài liền gặp một thị trấn nhỏ. Nơi này về đêm thanh vắng không một bóng người, họ ghé vào một khách điểm có lẽ là duy nhất tại nơi này. Tuấn Quốc gọi tiểu nhị, từ bên trong hắn ta chạy ra niềm nở đón khách.

- Khách quan, mời vào mời vào. - Hắn ta nhanh tay lau dọn chiếc bàn cũ kĩ. Đôi mắt liếc nhìn Tuấn Phong.

- Cho ta năm phòng thượng hạng. - Tuấn Quốc nói.

- Không cần năm phòng đâu, chỉ cần bốn thôi. - Thanh Vân cản lại.

- Chúng ta đi năm người, vì sao lại lấy bốn. - Tuấn Quốc nhíu mày nói. - Muội chưa thành thân, không thể ở cùng một phòng với phò mã được.

Thanh Vân lắc đầu nói:” Ai nói muội muốn ở cùng phòng với hần ta, là muội muốn cùng với Tịnh Yên ở một phòng. Từ ngày muội ấy gặp nạn, muội và muội ấy chưa có cơ hội trò chuyện... Chẳng phải trước kia rất thân thiết ư?”

Đồng ý ở cùng một phòng với Thanh Vân, bọn họ lấy bốn phòng.

- Khách quan, mời dùng trà. - Tiểu nhị mang trà ra nói.

Tuấn Quốc dùng thanh bạc thử độc trước khi uống, bên ngoài thảo khẩu rất nhiều... lại nhìn tên tiểu nhị kia ánh mắt lém lỉnh trong lòng không an tâm.

- Không có độc, mọi người có thể uống. - Tuấn Quốc nói.

- Tuấn Quốc, huynh có quá đa nghi không? - Tịnh Yên khẽ hỏi.

- Nơi này vắng vẻ, khách điểm này cũng vắng người... chúng ta ngủ lại đây một đêm ngày mai sẽ đi sớm. - Tuấn Phong đáp. - Tuấn Quốc làm vậy lo lắng cho sự an toàn của mọi người.

Bên trong, tên tiểu nhị đang đứng cùng một cặp vợ chồng trong vai chủ quán... hần ta khẽ nói:” Đúng như tin từ trong cung nhận được, chính là Triệu Tuấn Phong. Ngoài ra còn có Triệu Tuấn Quốc, hần ta là một người khó mà dối phò bằng độc được... chỉ là chung trà cũng khiến hần nghi ngờ.”

- Võ công của ba chúng ta, e là không đấu lại bọn chúng. - Người đàn bà kia nói.

- Quyết tâm phải giết chết Triệu Tuấn Quốc, Hồng Môn Hội chúng ta sẽ lấy được giang sơn. - Người đàn ông nói.

- Bọn chúng có mang theo hai nữ nhân... xem ra cũng không có võ công. Chúng ta có nên lấy điểm yếu mà uy hiếp chúng.

Cả bọn cùng nhau bàn bạc kế hoạch... cơ hội lần này không thể bỏ qua.

Mờ sáng, ngoài trời sương mù dày đặc khó mà nhìn thấy được ở phía xa. Không hiểu vì lí do gì nhưng cô vẫn duy trì thói quen ngủ dậy từ rất sớm, nằm trên giường cũng không thể chợp mắt được. Tịnh Yên bước xuống giường, nhìn thấy Thanh Vân vẫn còn ngủ say... cô bước ra khỏi phòng vẫn nhìn thấy sự yên tĩnh nơi này, xem ra chỉ có bọn họ là khách của nơi này.

- Muội vẫn không có gì thay đổi nhỉ, vẫn dậy từ khi trời chưa kịp sáng. - Hán Thành bước đến nơi Tịnh Yên đang đứng, anh đoán biết cô sẽ thức dậy từ rất sớm nên cố tình thức giấc để trò chuyện cùng cô... Lúc tối vì Hoang thượng luôn bên cạnh mà chưa có cơ hội.

- Trước đây, tôi và công tử có quen biết ư? - Tịnh Yên đáp.

- Đúng là muội đã quên hết mọi chuyện thật. - Hán Thành khẽ cười. - Nhưng không sao, nhìn muội vẫn bình an ta cũng an lòng.

Cô không đáp, lặng lẽ đứng bên cạnh Hán Thành, họ cùng nhìn về một hướng ngắm những hạt sương ban sớm li ti trắng trong, cô khẽ đưa tay ra đón lấy đôi môi khẽ nở một nụ cười tươi như hoa mùa xuân chớm nở.

- Nhưng cũng phải nói, trước đây muội toàn mặc y phục nam nhân huynh thật không thích nay nhìn muội chỉ y phục của nữ nhân hằng ngày... cảm thấy muội thật xinh đẹp..

- Nếu thật sự công tử và tôi có quen biết... công tử có thể nói cho Tịnh Yên biết... trước đây Tịnh Yên là người như thế nào?

- Cô nương là một nữ nhân có thể vì người khác mà hy sinh bản thân, lại thích cả nam trang khiến một chút nữa làm Hán Thành tôi nhầm tưởng. - Hán thành nhớ lại chuyện xưa bỗng mỉm cười. - Nếu không phải vì cha huynh quay về đúng lúc, có lẽ chúng ta đã báí đường thành thân.

- Báí đường thành thân? - Cô kinh ngạc.

- Chỉ là chuyện đã qua, hiện tại muội là người của Hoàng thượng rồi, muội xứng đáng có được những điều tốt đẹp. - Hán Thành đáp. - Tịnh Yên, cái tên rất có ý nghĩa... huynh hy vọng cuộc đời của muội cũng sẽ như cái tên này.

- Vậy trước kia, muội mang tên gì?

- Mọi người gọi muội là Đồng Lân vì họ nghĩ muội là nam nhân, còn ta gọi muội là Đồng Hân vì ta biết muội là nữ nhân ngay từ khi vừa gặp gỡ. Nhưng sau đó ngay cả Thanh Vân và Tứ vương gia cũng biết muội là nữ nhân... họ không kể cho muội nghe ư?

- Vậy ý của huynh nói, muội chính là Đồng Lân đó ư?

- Không phải là như vậy sao? - Hán Thành hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ cô ấy không biết điều gì?

Tịnh Yên hơi xoay người về phía Hán Thành mà nói: "Đây là một việc quan trọng, huynh chắc chắn chứ?"

Hán Thành một lần nữa khẳng định: "Huynh chắc chắn, dù muội có tan thành tro ta cũng có thể nhận ra muội chính là Đồng Lân - một tiểu cô nương vô cùng đáng yêu."

Tịnh Yên không nói gì, chỉ xoay người chạy vào bên trong... cô bước đến gần phòng của Tuấn Phong liền nhìn thấy tên tiểu nhị khi tối đang lảng vảng bên ngoài.

- Người làm gì ở đây? - Cô cất giọng hỏi.

Tên tiểu nhị không lên tiếng, cúi đầu đi về phía cô. Tịnh Yên không đề phòng, bị hắn ta chụp thuốc mê nhanh như cắt... ngay lập tức bế cô vào một căn phòng khác... Ngay lúc đó, vợ chồng tên chủ quán cũng đột nhập phòng Thanh Vân mà bất công chúa đi không một tiếng động.

Nghe giọng của Tịnh Yên, Tuấn Phong thức giấc đi ra ngoài nhưng bên ngoài vắng lặng không có ai... cứ ngỡ tự mình mơ màng nghe nhầm quay đầu vào lại trong phòng.

55. Chương 55: Trăng Và Dòng Sông

Chap 55: Trăng và dòng sông

Trong một căn phòng tối, cả cô và Thanh Vân đều bị trói vào một chiếc cột lớn. Khi thuốc mê tan hết, cô tỉnh lại thì phát hiện mình đã bị bắt cóc... mọi thứ xung quanh đều mờ mịt không nhìn rõ nơi bị nhốt là chốn nào... chỉ nghe mùi ẩm mốc rất kinh khủng. Cựa quậy người, toàn thân cô bị trói vào cột nhà rất chắc chắn khiến cô không thể nào cử động nổi... lần này là vì lý do gì mà bị bắt đi đây.

- Đây là đâu, có ai không cứu tôi với... - Thanh Vân mở mắt ra, trong lòng vô cùng sợ hãi... trước kia từng ở trong ngục thất cũng không đáng sợ như hiện tại.

- Công chúa... là công chúa phải không? - Tịnh Yên bị trói phía sau lưng Thanh Vân, nghe giọng liền nhận ra.

- Là muội ư? - Thanh Vân có chút mừng rỡ, dù sao cô cũng không ở nơi này một mình. - Chúng ta đang ở đâu, Hoàng huynh và Tứ huynh đâu... còn Hán Thành nữa...

- Muội không biết... là tên tiểu nhị tẩm thuốc mê bắt muội đến nơi này, Công chúa... chủ quán có lẽ là người xấu, họ muốn dùng chúng ta tống tiền Hoàng thượng ư?

- Chỉ e không đơn giản như vậy. - Lục công chúa nói. - Chẳng lẽ chúng ta đã bị lộ thân phận.

- Ý của công chúa là... - Tịnh Yên run người nói tiếp. - Người họ nhắm đến không phải là công chúa, cũng không phải là muội.

- Đúng, đó chính là Hoàng thượng. - Lục công chúa gật đầu đáp. - Nếu chỉ cần tiền, bọn chúng sẽ không cất công bắt cả hai người...

Hiện tại cô không còn lo lắng cho bản thân mà chính là lo lắng cho Tuấn Phong, tính khí của anh cô có thể đoán được... huynh ấy sẽ không từ nan nguy hiểm mà đánh đổi sự an toàn cho cô và công chúa.

- Công chúa, chúng ta phải trốn đi trước khi Hoàng thượng gặp nguy hiểm?

- Chúng ta bị trói chặt, đừng làm những việc vô ích mà phí sức. - Lục công chúa lắc đầu. - Đã lâu rồi ta và muội không trò chuyện, chúng ta trò chuyện trước khi Tứ huynh đến cứu thôi.

- Người chắc chắn rằng Tứ vương gia sẽ đoán biết mà đến ư?

- Trong mọi tình huống, muội hãy suy nghĩ đến con đường tốt đẹp nhất thì tinh thần sẽ thoải mái hơn. Muội hãy nhắm mắt lại và sẽ thấy người đầu tiên muội muốn gặp nhất hiện tại, và hy vọng chính người đó sẽ cứu mình. - Lục công chúa nói xong khẽ nhắm mắt lại.

Tịnh Yên cũng nghe theo lời Thanh Vân mà khẽ nhắm lại... cô nhìn thấy Tuấn Phong, quả nhiên là anh mà, người mà cô hy vọng được gặp nhất hiện tại.

- Chết tiệt, vì sao lại là hắn ta chứ? - Thanh Vân mở mắt ra ngay sau khi nhắm lại, làm sao có thể là tên Hán Thành kia chứ.

- Công chúa sao vậy? - Tịnh Yên hỏi.

- Tỷ không sao. - Thanh Vân lắc đầu. - Nhưng ta vẫn thích gọi muội là Đồng Lân hơn cái tên Tịnh Yên... Ôi Đồng Lân luôn khiến ta mỉm cười, luôn trấn an mỗi khi ta gặp chuyện buồn.

- Công chúa, người có thể kể cho Tịnh Yên nghe những chuyện trước kia hay không? - Cô khẽ hỏi.

Thanh Vân ngồi kể lại những kỉ niệm trước kia giữa bọn họ... vừa kể vừa cười rất vui vẻ khi nhớ đến chuyện cũ... Chẳng ai có thể tin được hai cô gái nhỏ này, nguy hiểm cận kề có thể ngồi tán gẫu như không có chuyện gì xảy ra.

Về phần ba chàng trai kia, họ đang đứng ngồi không yên vì sự mất tích của Tịnh Yên và Thanh Vân. Hán Thành kể lại chuyện lúc sáng có gặp Tịnh Yên ngoài hiên... nhưng khi cô chạy đi anh cũng không chạy theo nên không có một dấu vết nào. Tuấn Phong hết đi ra rồi lại đi vào, tại sao có thể mất tích không một dấu vết như vậy... liệu có gặp nguy hiểm.

Trong lúc bọn họ đang lo lắng, một chiếc phi tiêu được phóng từ cửa sổ vào phòng Tuấn Phong gim vào chiếc cột nhà. Trên phi tiêu có dấu hiệu của Hồng Môn hội, Tuấn Quốc và Tuấn Phong nhìn nhau có thể đoán ra được câu chuyện, liền đọc mảnh giấy được giấu trên phi tiêu.

- Hoàng huynh, là Hồng Môn hội, bọn chúng muốn một mình huynh đi vào trong khu rừng phía nam... vào giờ Tuất đêm nay. Nếu không đến thì sẽ nhận xác của Thanh Vân và Tịnh Yên.

- Quả nhiên là việc ta rời khỏi Hoàng cung đã bị lộ ra ngoài. - Tuấn Phong tức giận. - Bọn phản loạn này, dám động vào Hoàng hậu và tiểu muội của Trẫm... quả là ăn gan trời.

- Hoàng thượng, đêm nay để Tuấn Quốc thay người đến đó.

- E là không được, người bọn chúng muốn là Hoàng thượng... Tứ vương gia đến nơi đó bọn chúng cũng không thả người... chuyện lần này tôi có một mưu kế. - Hán Thành đứng lên, phẩy quạt mà nói.

- Khanh nói đi. - Tuấn Phong đáp.

Hán Thành đóng hết cửa phòng lại, khẽ thì thầm vào tai Tuấn Quốc và Tuấn Phong...

Cả ba cùng gật đầu... bắt đầu thực hiện kế hoạch mà Hán Thành bày ra.

Cả ngày hôm ấy, Hán Thành rời khỏi khách điểm mà không quay về, còn Tuấn Phong và Tuấn Quốc đều ở trong phòng không hề bước chân ra ngoài nửa bước.

Vào giờ mùi, Tuấn Phong và Tuấn Quốc bước ra ngoài đi vào bên trong chợ đông người... bọn người của Hồng Môn hội nhanh chóng cho người theo dõi... Đến khi cả hai bước vào một tửu lầu, gọi nữ nhân vào trong phòng thì bọn chúng không thể theo được mà chỉ ngồi trước cửa uống rượu. Không lâu sau, cả hai và các cô nương đó bước xuống vô cùng vui vẻ mà rời đi... không một chút nghi ngờ bọn chúng tiếp tục bám theo.

Họ quay về lại khách điểm kia và tiếp tục bước vào căn phòng của mình mà đóng cửa lại, bọn người của Hồng Môn hội lại nhếch môi kháo nhau rằng có lẽ biết sắp tìm đến chỗ chết nên lại muốn phong lưu một lần, đúng là một tên vua ham mê dục sắc.

Đến giờ Tuất, một mình Tuấn Phong bước ra khỏi khách điểm và bước về phía bìa rừng hướng nam, bọn người của Hồng Môn hội cũng đưa Thanh Vân và Tịnh Yên đến nơi đó. Lần này là bọn chúng muốn giết hết một lần, không trừ bất cứ kẻ nào... chỉ muốn dùng hai cô nương kia làm mồi nhử Triệu Tuấn Phong.

- Triệu Tuấn Phong, quả nhiên người cũng đã đến. - Minh chủ của Hồng Môn hội nói lớn.

- Ta từng tưởng Hồng Môn hội các người là nơi hội tụ các anh hùng trong võ môn, nào ngờ cũng chỉ là hư danh... lại đi ức hiếp hai vị cô nương trời gả không chặt... thật khiến người đời chê cười.

- Vì đại sự, dù phải dùng bất cứ cách hèn mọn nào ta đều làm... chỉ vì muốn lấy đầu tên họ Triệu nhà người.
- Hắn ta đáp.

Thanh Vân và Tịnh Yên nhìn nhau khó hiểu, gương mặt kia quả nhiên giống hệt Tuấn Phong nhưng giọng nói này... rất quen thuộc.

- Nếu chỉ cần mạng sống của ta, thả hai cô nương họ ra trước. - Anh nhìn Thanh Vân và Tịnh Yên mà nói.

- Trước khi đến nơi này nhà người còn mua vui ở tuổi lâu mà... ta còn nghĩ người sẽ không đến...thật là biết hưởng thụ. - Hắn ta cười lớn. - Bỏ gươm xuống, nếu không ta giết cô ta.- Hắn đưa lưỡi gươm về phía Thanh Vân.

Tuấn Phong quăng thanh gươm xuống đất mà nói:” Người không được động vào muối ấy.”

Người của Hồng Môn Hội nhanh chóng đưa gươm về phía Tuấn Phong, chỉ cần anh làm sai lời sẽ giết ngay lập tức.

- Mau thả bọn họ ra. - Tuấn Phong nói.

- Thả người đi. - Tên mình chủ nói.

Thanh Vân và Tịnh Yên được cởi trói... nhưng vẫn bị giữ lại không thả ra...

- Triệu Tuấn Phong... nhặt gươm người lên cho ta.

Anh cúi đầu nhặt gươm...

- Mang gươm của người... tự mình kết liễu. - Hắn hét lên.

Tịnh Yên run người lo sợ, nhưng bị bọn chúng giữ chặt không thể chạy đến ngăn anh... chỉ biết gào khóc van xin anh đừng làm như thế.

- Thanh Vân, muối nhìn thấy không... bên tay trái muối là thứ rất cần thiết... nhiệm vụ của muối là bảo vệ Tịnh Yên. - Tuấn Phong nói nhanh như gió, vung gươm chém những tên bên cạnh.

Thanh Vân hiểu rõ lời Hoàng huynh, cô dùng sức đẩy mạnh tên đang giữ mình rút lươm gươm từ trong người hắn ta... sau đó quay sang chém tên đang giữ Tịnh Yên... từ nhỏ đã luyện võ công cùng hai đại huynh, Thanh Vân trong người võ công cũng không thua kém kẻ nào.

Từ phía trong bìa rừng khuất tối, hai người đàn ông trên tay cầm hai thanh gươm mà bước ra... cùng nhau chiến đấu.

- Người... còn người... vì sao lại có hai Triệu Tuấn Phong. - Tên mình chủ không thể tin vào mắt mình.

Triệu Tuấn Phong mà hắn ta theo dõi từ từ lâu đến hiện tại đứng ngay trước mặt hắn đang cười to, Hán Thành tháo lớp mặt nạ trên gương mặt mình ra mà cười lớn:” Đúng quả là sư phụ của ta, khiến cả đám người các người không thể nào nhận diện.”

- Là huynh ư? - Thanh Vân ngờ ngợ từ lúc nghe giọng nói, không ngờ lại là Hán Thành thật.

Đúng quả không hổ danh là võ công thượng thừa, trong một nháy mắt đã giải quyết gần một nửa bọn người của Hồng Môn hội... cảm thấy tình thế không thể duy trì, tên Minh chủ nhanh chóng cho người rút đi trước đi tất cả mọi người đều không cầm cự được.

- Hoàng thượng, có đuổi theo không? - Hán Thành nói.

- Không cần, cứu được người an toàn là tốt rồi. - Tuấn Phong dùng một tay ôm Tịnh Yên mà nói. - Lần này Hán Thành là người có công lớn, cũng may là có khanh đi theo.

- Vì sự an toàn của Hoàng thượng, Hán Thành chỉ góp chút sức nhỏ.

Từ trước đến nay, Thanh Vân đều khinh thường cái tên Hán Thành kia vì nghĩ cha hắn ta lúc nào cũng nịnh bợ Hoàng Thái Hậu, không ngờ hắn ta cũng không xấu xa như cha hắn, lại còn giúp sức cho Hoàng huynh cứu cô...

- Ta muốn nói chuyện với nhà ngươi. - Thanh Vân kéo tay áo của Hán Thành là lôi đi...

Tuấn Quốc nhìn Tịnh Yên và Hoàng thượng có lẽ có nhiều lời để nói cùng nhau, anh cũng lùi bước để lại sự yên tĩnh cho hai người bọn họ...

Tuấn Phong cầm tay Tịnh Yên đi đến một con suối gần đó, tiếng nước róc rách làm sự yên tĩnh bớt đi nhàm chán, ánh trăng soi xuống mặt nước tạo lên những tia lấp lánh đẹp mơ hồ.

- Hoàng thượng, trước khi bị bắt... thiếp đã đến tìm người. - Tịnh Yên nói.

- Nàng tìm ta ư, là có chuyện gì?

- Tịnh Yên chỉ muốn nói một điều, chính là thiếp yêu người... là yêu một nam nhân ngồi trước mặt thiếp hiện tại, không phải là một Hoàng thượng của Triệu Quốc.

Tuấn Phong không hiểu vì sao Tịnh Yên lại nói ra những lời kì lạ như vậy, nhưng những lời nói ấy quả nhiên rất ngọt ngào. Liệu nữ nhân nào có thể thật tâm yêu anh, không phải vì địa vị quyền lợi của chốn Hoàng cung.

- Tịnh Yên... ta yêu nàng. - Tuấn Phong nói... đặt đôi môi anh lên đôi môi cô... nụ hôn của họ dưới sự chứng kiến ánh trăng trên trời cao, dưới mặt hồ sóng động.

Anh hôn cô như không muốn buông ra, cô đáp trả nụ hôn kia có phần cuồng nhiệt... Tuấn Phong không cưỡng nổi bản thân của một người đàn ông trẻ tuổi. Anh từ từ cởi bỏ lớp y phục của Tịnh Yên... luồng bàn tay vào bên trong lớp áo mỏng.

- Người... không được... ở đây không được. - Tịnh Yên đẩy bàn tay hư hỏng kia ra.

- Giang sơn này là của Trẫm, nàng cũng là của Trẫm... không gì là không được. - Tuấn Phong mặc kệ Tịnh Yên... tiếp tục hư hỏng trên cơ thể cô.

Tịnh Yên chóng trả quyết liệt thế nào cũng không thể thoát được sự nhẹ nhàng cương chiều củ Tuấn Phong... Nụ hôn của con sói hoang kia giữa khư rừng đêm không ai qua lại... chỉ nghe tiếng rì rào của nước chảy.

- Tuấn Phong, người thật sự muốn ở nơi này ư? - Tịnh Yên hiện tại đang nằm dưới thân Tuấn Phong, gương mặt đỏ bừng là nói.

- Trăng thanh, gió mát... khung cảnh nên thơ như vậy... có gì là không phù hợp.

- Thật sự là thiếp rất ngưỡng. - Tịnh Yên muốn ngồi dậy, dừng lại mọi thứ.

Anh đưa hai tay mình lên vai cô mà đẩy nhẹ người cô xuống khẽ nói:” Yên nào, Trẫm ra lệnh cho nàng phải nằm yên.”

Tịnh Yên biết mình không thể thoát đi, cô cũng cảm thấy bản thân chính là thuộc về Tuấn Phong... Nữ nhân dù trước dù sau cũng chỉ nên phục vụ một nam nhân, nam nhân của đời cô chính là anh.

- Phong, nhẹ thôi... thiếp không muốn... - Cảm giác ê buốt hạ thể, sự cuồng nhiệt của anh khiến cô có cảm giác đau đớn.

Tuấn Phong nhìn thấy nét đau đớn trên gương mặt Tịnh Yên, khẽ hôn lên đôi mắt, hôn lên đôi môi cô... sau đó khẽ khẽ nói bên tai:” Trọn đời trọn kiếp, ta chỉ sống một mình nàng.”

Câu trọn đời trọn kiếp của anh, khiến trái tim cô rung động liên hồi... nếu thật sự trọn đời trọn kiếp được bên cạnh huynh ấy... một chút đau đớn kia, cô cũng mặc kệ...

Cuộc hoan ái giữa trời đất kết thúc khi Tuấn Phong hét lên như sói tru giữa một bờ sông trong cánh rừng, khiến thú rừng giật mình chạy toán loạn, những con chim trên cây đang ngủ cũng giật mình mà bay lên cao... Còn Tịnh Yên... đã không còn cảm giác đau đớn, cô đã bắt đầu hòa quyện cùng anh, bắt đầu đáp trả sự nhiệt tình từ anh.

Bàn tay Tịnh Yên đưa lên bờ lưng của anh, cô chạm vào vết sẹo trên tay anh khẽ hỏi:” Vết thương này, do đâu mà có vậy?”

- Đó là vết thương rất xứng đáng, nhờ nó mà ta đã yêu nàng tự lúc nào? - Tuấn Phong đáp.

- Là do thiếp gây ra cho chàng ư?

- Không... . - Anh lắc đầu. - Nhưng Tịnh Yên, nàng quên hết quá khứ cũng là chuyện tốt... trước kia Trầm luôn nghĩ nàng là nam nhân... trong lòng vô cùng tức giận.

- Haha, vậy theo như người nói... là người đã yêu nam nhân ư?

- Không... ta chỉ yêu một mình nàng mà thôi. - Tuấn Phong lại ôm ngang bụng cô... đưa bàn tay sờ lên cặp gò bồng đảo kia, đôi môi bắt đầu không ngừng hôn lên cơ thể cô.

Tịnh Yên hơi giật mình... không phải là anh ấy, lại muốn động chạm vào người cô chứ...

Đoán không sai... chính là con sói hoang kia lại lộ diện nguyên hình... muốn ăn thịt con mồi đang tự nguyện hiến dâng.

56. Chương 56: Hello Kitty

- Công chúa, cô muốn nói điều gì hãy nói ra đi, đừng kéo tôi như vậy. - Hán Thành gạt tay, không muốn bị Thanh Vân kéo đi nữa.

- Hán công tử, khi nãy bọn người của Hồng Môn hội kia nói, trước khi người đến đây có vào kĩ viện... có đúng như vậy không? - Thanh Vân hỏi.

Hán Thành thành thật gật đầu, là tương kế tựu kế mà vào kĩ viện tráo người qua mặt bọn chúng.

Lục công chưa nghe xong, sẵn gươm đang cầm trên tay vung lên cổ Hán Thành mà nói:” Nhà ngươi đường đường là phò mã Triệu quốc, lại dám đến những nơi ô uế như thế... ta giết ngươi.”

- Gươm sắc bén không có mắt, Lục công chúa nên thận trọng.- Hán Thành lùi về sau một bước, thật không thể hiểu nổi trong đầu cô nàng ta đang suy nghĩ điều gì, nam nhân vào kĩ viện là chuyện không có gì to tát, có phải là thích tức giận là tức giận. - Vả lại, công chúa là tức giận chuyện gì chứ... ta và nàng cũng không có chút tình cảm nào, ta có thật ôm nữ nhân khác vào lòng, nàng quan tâm ư?

Thanh Vân nhớ đến lúc bị bọn Hồng Môn hội bắt cóc, khi cô nhắm mắt lại lại nhớ đến Hán Thành, muốn người đàn ông đó đến cứu cô. Quả là bản thân không thể tự lừa dối mình nữa, chính là cô để mắt đến Hán Thành... sau những cuộc cãi vã lại càng cảm thấy thú vị.

- Ta mà thêm quan tâm ư? - Cô đỏ mặt vứt thanh gươm xuống đất. - Chỉ sợ người làm tổn hại đến thanh danh của bổn công chúa.

Nói xong Thanh Vân bỏ đi một mạch về phía trước, Hán Thành liền từ tốn bước chân theo sau mà hỏi:” Công chúa kéo tôi ra đây chỉ để hỏi điều đó ư?”

- Không phải?

- Vậy người muốn nói gì nữa?

- Người cầm miệng đi, phiền chết ta được. - Thanh Vân nhanh chóng bỏ đi, đêm tối nên Hán Thành không thể nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của cô.

- Công chúa, đường rất khó đi... cẩn thận. - Hán Thành thấy Thanh Vân bỏ chạy liền nói lớn.

Quả đúng như lời anh nói, cô vừa vấp phải một chiếc rễ cây lớn trồi lên mặt đất.... tưởng chừng lao về phía trước nhưng anh kịp thời đỡ cô vào lòng mình. Thanh Vân gương mặt như quả cà chua, từ từ rời khỏi lòng ngực của anh.

- Công chúa, người không sao chứ? - Hán Thành hỏi.

- Chân ta, đau... - Cô đáp.

Hán Thành xem qua nhưng không thể nhìn thấy rõ ràng vết thương... đường rừng khó khăn, một vị cô nương ngày đêm sống trong Hoàng cung như cô nương ta sẽ không thể nào đi lại an toàn... Hán Thành đành cố gắng công chúa trên lưng mà ra khỏi khu rừng. Thanh Vân vì quá mệt mỏi lo lắng khi bị bắt, nay mọi thứ đã được vẹn toàn liền cảm thấy vô cùng buồn ngủ... sẵn được Hán Thành cố gắng về... cô tựa đầu vào bờ vai anh mà thiếp đi.

Hán Thành đưa cô về một khách điểm mà anh đã đặt sẵn tiền, nơi này anh đã điều tra kỹ càng, không phải của bọn người của Hồng Môn hội. Đặt Thanh Vân xuống giường, nhìn gương mặt cô tiểu công chúa đánh đã khi ngủ cũng thật sự hiền lành và đáng yêu như thế... vậy mà tính cách lại một trời một vực, thật khiến anh xoay một vòng không lường trước phương hướng.

Khi anh đứng lên rời đi, một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cổ áo Hán Thành, Thanh Vân khẽ hé mở đôi mắt mình ra mà nói:” Hán công tử, đa tạ huynh đã đến cứu ta... và đã cố gắng về.”

- Lục công chúa, nàng mệt rồi... ngủ một chút đi... - Hán Thành nhẹ nhàng nói, trên môi lộ lên một nụ cười nhẹ.

- Ta muốn huynh canh cho ta ngủ, ta sợ sau khi thức giấc lại bị bắt đến một nơi xa lạ đầy mùi hôi ghê tởm. - Thanh Vân khẽ nói.

Hán Thành ngồi bên cạnh giường Thanh Vân khẽ đáp nhẹ nhàng:” Công chúa an tâm... có Hán Thành ở đây... sẽ không cho kẻ nào ức hiếp nàng.”

Thanh Vân an tâm nhắm mắt lại, bàn tay vẫn không chịu buông cổ áo của Hán Thành...

Trời thanh gió mát, Triệu Tuấn Quốc một mình cô đơn ngồi trong quán rượu rót từng chung một mà uống cạn. Đối với Tịnh Yên, chỉ cần một viên thuốc giải của anh cô có thể lấy lại hết tất cả kí ức. Có một loại tình cảm rất kì lạ, tuy anh không có được cô nhưng luôn hy vọng cô sống hạnh phúc, vì anh biết... Hoàng huynh sẽ chăm sóc tốt cho Tịnh Yên... để cô quên hết mọi chuyện trong quá khứ, liệu anh có làm đúng hay sai.

Sáng hôm sau, bọn họ bắt đầu lên đường về huyện Thái Hòa... một phần Tuấn Phong muốn đưa Tịnh Yên về nhà một chuyến theo mong ước trước kia của cô... lại muốn có lẽ nhìn thấy những nơi quen thuộc sẽ nhớ lại mọi chuyện...

Đi trên đường, ngang qua một thị trấn nhỏ... nơi đây tuy chỉ vài trăm hộ nhưng buổi sáng chợ rất đông đúc người mua kẻ bán... có thể nhìn thấy một cuộc sống thái bình no đủ tại nơi này. Tuấn Phong hài lòng với những thứ mà anh đang nhìn thấy, ra ngoài mới có thể nhìn thấy thân dân của Triệu quốc sống ra sao... chỉ đọc tấu chương thì hiểu được bao nhiêu.

Ở phía gần cuối chợ, đông người quay quanh nhìn ngó bàn tán về phía một cô gái đang quỳ giữa đường trên người có treo tấm biển ghi “ bán thân chôn mẹ”, trên gương mặt cô ta hiện lên một nét buồn rười rượi...

- Hán Thành, phía trước có chuyện gì mà đông người như vậy? - Tuấn Phong hỏi.

- Phong ca, phía trước là một vị cô nương đang muốn bán thân chôn mẹ, xem ra hoàn cảnh thật đáng thương.

Tịnh Yên nghe vậy liền quay về phía Tuấn Phong mà nói:” Phong ca, chúng ta nên qua giúp cô nương ấy... thật quá tội nghiệp.”

Tuấn Phong nhanh chóng bước về phía trước, nhìn thấy tấm lòng hiếu thuận kia thì vô cùng cảm động. Anh đi về phía vị cô nương kia, đưa về phía cô nương ta một túi bạc mà nói:” Cô nương mang về mà lo hậu sự cho mẫu thân... sau đó hãy lấy một tấm chồng mà nương nhờ.”

- Tiểu nữ khấu đầu cảm tạ đại ơn đại đức của công tử, cả đời tiểu nữ sẽ hầu hạ người... sẽ làm trâu làm bò cho người sai bảo? - Cô ta quỳ lạy Tuấn Phong, nhận số tiền kia xem như Tuấn Phong là chủ nhân của mình.

- Đây là ta cho cô nương... ta không cần cô nương phải làm gì cả... - Tuấn Phong nói xong liền cáo từ rồi đi cùng mọi người.

Không ngờ, cô nương kia lại chạy đến quỳ dưới chân Tuấn Phong mà nói:” Công tử, gia đình Liên Hương chỉ có một mẹ một con, nay mẹ đã qua đời không còn nơi nào nương tựa chỉ mong bán mình đi để tìm chủ nhân hầu hạ... Nay người bỏ tiền ra mua Liên Hương, xin thu nhận Liên Hương làm người hầu, a hoàn của người... Liên Hương không còn nơi nào để đi nữa.”

- Chúng ta không cần người hầu... cô nương không thể đi cùng. - Thanh Vân từ chối.

- Công tử, tiểu nữ thật sự không thể đi nơi nào, xin người hãy thau nhận tiểu nữ... Bọn chủ nợ đòi bán tiểu nữ vào lầu xanh, tiểu nữ van xin người.

Cảm thấy cô gái này quá đáng thương... nơi lầu xanh nhơ nhuot kia sẽ hại cả đời của cô ấy... Tịnh Yên khẽ nói:” Phong ca, hay là cứ thu nhận cô nương ấy... đến một nơi khác tạo điều kiện cho cô ấy buôn bán kiếm sống.”

- Đó là điều nàng muốn. - Tuấn Phong có chút lưỡng lự, nhưng Tịnh Yên đã lên tiếng liền nghe theo lời cô. Tịnh Yên gật đầu.

Liên Hương được thu nhận đi cùng bọn họ, sau khi an táng mẹ già... cô tắm rửa sạch sẽ không còn lấm lem như trước kia nữa... Mọi người đều ngỡ ngàng trước một cô nương hoàn toàn khác xa khi nãy, quả nhiên là vật hóa thiên nga vô cùng xinh đẹp.

- Chúng ta lên đường thôi, đoạn đường còn rất xa. - Tuấn Phong ra lệnh, mọi người đều bắt đầu xuất phát.

Bên trong chiếc xe ngựa kia, gồm có Tuấn Phong, Tịnh Yên, Thanh Vân và có thêm Liên Hương. Còn Hán Thành và Tuấn Quốc ở bên ngoài dẫn ngựa. Nhìn thấy Tuấn Phong đặc biệt quan tâm đến Tịnh Yên, Liên Hương tuy bên ngoài vui vẻ nhưng có chút ghen tỵ... cô nương ta thật may mắn... được một nam nhân có dung mạo sáng láng lại là công tử nhà giàu yêu thương, quả nhiên là số tốt.

- Tịnh Yên, tựa vào đầu huynh đi... đường đi có vẻ không tốt. - Tuấn Phong ôm Tịnh Yên mà nói.

- Thiếp không sao, huynh đừng lo. - Tịnh Yên khẽ lắc đầu.

- Tịnh Yên... đứng rồi... tỷ chưa hỏi muội đêm qua muội ngủ ở nơi nào vậy... buổi sáng tỷ thức dậy đi tìm khắp nơi đều không thấy muội. - Thanh Vân ngây ngô hỏi.

- Muội... muội... - Tịnh Yên hơi đỏ mặt.

- Là huynh đưa nàng ấy đi thưởng trăng cả đêm... - Tuấn Phong đáp. - Trăng đêm qua rất đẹp, nhưng nàng khi ấy còn đẹp gấp bội lần.

Tịnh Yên xấu hổ cúi mặt, chuyện đêm qua cả đêm triền miên cùng anh tại nơi đó... nói ra thật đáng xấu hổ.

Đường khó đi, chiếc xe lắc lư liên tục khiến Liên Hương ngồi xe không quen mà ngã nhào về phía trước... Tuấn Phong tiện tay đỡ lấy cô nương ta, không ngờ Liên Hương thấy vậy mà ngã nhào vào lòng Tuấn Phong.

- Tiểu nữ xin lỗi... - Liên Hương vờ như vô tình, nhanh chóng lùi về sau.

Tịnh Yên cũng nghĩ đơn giản, rằng mọi chuyện là vô tình...

- Không sao... cẩn thận một chút. - Tuấn Phong khẽ đáp, sau đó nhìn về phía Tịnh Yên. - Mọi người không sao chứ?

Tịnh Yên mỉm cười lắc đầu.

Ở bên ngoài, từ phía xa có những cung tên bắn về phía họ... Tuấn Quốc và Hán Thành nhanh chóng rút gươm chém hạ từng đoạn cung... thật không ngờ giữa thanh thiên bạch nhật lại dám hành thích Hoàng thượng.

- Tứ đệ, đã xảy ra chuyện gì? - Tuấn Phong hỏi.

- Hoàng huynh cẩn thận, có người truy sát. - Tuấn Quốc đáp...

Không thể để một mình Tuấn Quốc và Hán Thành đối phó bọn chúng... Tuấn Phong nhanh chóng ra ngoài giúp bọn họ. Khi Tuấn Phong xuất hiện, những cung tên đã dừng lại... bọn người mặc áo đen bịt kín mặt nhanh chóng phi thân từ tứ phía đến mà giao chiến cùng ba người bọn họ.

- Hai người ở bên trong, ta phải giúp bọn họ. - Thanh Vân cầm gươm, muốn ra ngoài.

Tịnh Yên ngăn lại: " Bên ngoài rất nguy hiểm... chỉ e... tỷ không phải là đối thủ của chúng."

Đối phương khá đông, đã vậy bọn chúng ai cũng là cao thủ không thể xem thường... võ công cũng không hề thua kém ba người bọn họ.

Hán Thành bị một tên từ phía sau chém trúng vào tay, Thanh Vân nhìn thấy vậy liền từ bên trong xe cầm gươm lao ra ngoài một phát chém tên đã chém Hán Thành khiến hắn ta ngã xuống ngay lập tức.

Cô chạy đến đỡ Hán Thành, hai người tựa lưng vào nhau mà đối phó bọn sát thủ áo đen kia...

- Hán Thành, huynh không được chết... huynh mà chết ta sẽ... ta sẽ... không tha cho huynh. - Thanh Vân nhìn thấy máu trên người Hán Thành mà nói.

- Chết cái miệng nhà cô, Hán Thành này chưa làm được đại sự, sẽ không thể chết được. - Chỉ là vết thương ở tay, cô ta lại làm mọi chuyện rồi lên.

Tuấn Phong và Tuấn Quốc đứng quanh chiếc xe ngựa mà bảo vệ hai cô nương bên trong... bọn sát thủ kia càng lúc càng xuất hiện thêm đông, bốn người lần lượt tiêu diệt từng tên... nhưng dường như Hán Thành vì mất máu nhiều đã quy xuống... gương mặt không còn chút sức lực... Thanh Vân dù gì cũng là sức nữ nhi, toàn thân mệt mỏi không còn vùng gươm được nữa lại thấy Hán Thành như vậy mà lo lắng, cô ngồi xuống đỡ lấy đầu Hán Thành mà xót xa.

Những tên còn lại đều bị Tuấn Quốc và Tuấn Phong tiêu diệt... không để bọn chúng động tới Tịnh Yên đang ngồi bên trong...

Khi những tên sát thủ đã gục ngã... từ phía rừng sau còn một tên duy nhất vừa cười lớn vừa bước ra mà vỗ tay: " Không hổ danh là con cháu nhà họ Triệu, võ nghệ của huynh đệ nhà ngươi đúng là không thể xem thường."

- Người là ai? - Tuấn Quốc hỏi.

- Là ai ư... xuống mà hỏi diêm vương. - Hắn ta vùng gươm... tiến về phía hai người bọn họ.

Tên sát thủ kia võ nghệ cao cường, có thể nói cả Tuấn Phong và Tuấn Quốc đều không phải là đối thủ của hắn ta... Sau nhiều chiêu thức, cả hai đều bị đánh trọng thương khắp người... tên sát thủ kia cười lớn vùng gươm về phía Tuấn Phong như muốn lấy đầu anh... Tuấn Phong bị một chiêu của tên sát thủ kia đã không còn chút sức lực mà phản kháng... Tuấn Quốc cũng nhận hai chiêu từ hắn ta mà phun máu ngắt đi...

Tuy Tuấn Phong đã căn dặn dù bất cứ lí do gì cũng không được bước xuống xe, không được nhìn ra bên ngoài. Nhưng cô cảm thấy bên ngoài yên ắng không còn nghe tiếng ma sát của gươm đao... Tịnh Yên mở

tầm mành che ra xem, không ngờ lại nhìn thấy Tuấn Phong đang nằm dưới đất tay ôm lòng ngực ra vẻ rất đau đớn... còn tên mặc áo đen kia, đang vung gươm về hướng anh.

Năm 2015...

Không ngờ chuyện tin tức giữa Uy Vũ và Bích Trân được nhà báo theo dõi như một chuyện tình đẹp như trong tiểu thuyết ngôn tình... Nào là nàng du học nước ngoài về liền trúng tiếng sét ái tình cùng chàng... cả hai yêu nhau cuồng nhiệt đến quên đi bản thân vẫn còn đang ở tuổi đến trường... Lại còn có tin tức thông báo ngày họ đám cưới, rồi Uy Vũ sẽ phải nhận hình phạt thế nào về tội quan hệ với vị thành niên....

Uy Vũ ngồi trong văn phòng tổng giám đốc vứt tờ báo vào sọt rác... đúng là các tay nhà báo thời này hết chuyện để viết nên thành nhà văn cả... Tuy nhiên việc lần này không phải là không tốt nha, cổ phiếu của Phong Vũ đột ngột tăng lên chóng mặt, xem như gỡ gạc được một chút.

- Tổng giám đốc, tôi có nên liên lạc với các tòa soạn yêu cầu họ đính chính không ạ?

Uy Vũ lắc đầu nói:” Mặc kệ bọn chúng đi.”

- Dạ, nhưng cô gái đó thật sự có thai không ạ? - Thư kí Hạ khẽ hỏi.

Uy Vũ đưa tay lấy một quyển sách tùy ý trên bàn ném về phía thư kí Hạ là nói:” Có thai cái đầu anh đó... ra ngoài cho tôi.”

Mọi thứ trở nên nhàm chán với Uy Vũ... bác sĩ gọi điện đến thông báo rằng tình trạng của Uy Phong ngày càng xấu đi... có lẽ sẽ trút hơi thở bất cứ lúc nào. Uy Vũ nhếch môi cười, nhưng nước mắt lại rơi... người anh xấu xa đó, cũng theo cha mẹ mà bỏ anh lại nơi này, Minh Minh cũng đã rời đi... ngay cả Ngọc Hân cũng không còn ở lại để anh trêu chọc.

Anh mở điện thoại, chọn vào danh bạ những tên thiếu gia mà anh thương xả giao chung đôi phần vì công việc làm ăn mà nhân tin:” Tối nay, 12h... Club C.”

Hàng chục tin nhắn gửi đến... Uy Vũ nhàm chán chẳng cần xem cũng đoán được nội dung... Anh rời khỏi phòng tổng giám đốc, đi một vòng trung tâm mua sắm của tập đoàn xem xét... Là một đại thiếu gia ăn chơi khét tiếng, nhưng trong công việc Uy Vũ là một tổng tài lạnh lùng quyết đoán... mỗi khi anh không đến trường mà đến trung tâm này, khiến mọi nhân viên đều trở nên căng thẳng.

Biệt thự nhà họ Lê chìm vào bóng tối khi đồng hồ điểm 12h đêm. Bích Trân rón rén đi ngang qua phòng ngủ của cha mình một cách an toàn... sau đó len lén hai chú vệ sĩ kia mà rời ra được ngôi nhà... Cô đang trèo qua cổng thì một tiếng gọi khẽ từ phía sau.

- Tiểu thư, cô làm gì vậy?

- Vú à, con năn nỉ vú đó... để con ra ngoài một đêm thôi... ba cứ bắt con ở nhà.

- Tiểu thư, cô xuống đi... ông chủ sẽ rất tức giận.

Cô lắc đầu nói:” Vú biết con ở Mỹ quen sống tự do tự tại, chỉ đêm nay thôi... vú thương con nhất mà,”

Vú nuôi của Bích Trân cũng không thể nói nổi cô nữa, cái tính ngang bướng của cô bé đã có từ khi còn bé... thôi thì để con bé ra ngoài vui chơi một đêm... nhưng trời tối nguy hiểm như vậy...

Chưa kịp suy nghĩ xong, Bích Trân đã trèo ra khỏi bức tường leo lên một chiếc taxi đậu sẵn.

- Cô đi đâu?

Bích Trân suy nghĩ, cũng không biết đi đâu... chỉ là muốn thoát khỏi căn nhà đó mà thôi.

- Trung tâm thành phố. - Cô đáp.

Chiếc taxi chạy đi đến trung tâm thành phố náo nhiệt về đêm, Bích Trân bước xuống xe hít thở không khí trong lành cảm thấy vô cùng tự do tự tại. Nhưng nhìn những con người đông đúc, lại không quen một ai... xem ra cũng rất là cô đơn.

- Club C. - Bích Trân nhìn thấy một club được trang trí rất đẹp mắt, bên trong chắc rất thú vị, cô liền bước vào.

Vừa bước vào bên trong, tiếng nhạc xập xình khiến tim cô bỗng dưng đau nhói... cô từ từ lùi chân ra ngoài... tim cô bỗng nhiên nhói lên không thể đứng vững... Bích Trân loạng choạng ngã xuống... không ngờ từ phía sau có một bàn tay đỡ lấy cô.

- Hello Kitty, là cô ư? - Uy Vũ nhủ mày nói.

- Tên bán nam bán nữ... anh làm gì ở đây. - Bích Trân nén đau mà nói.

Uy Vũ buông tay khỏi người Bích Trân, khiến cô không đứng vững mà té ngã xuống đất khiến mọi người đi cùng nhóm với anh rú lên cười.

- Cô em dễ thương, đi với bọn anh không? - Một tên đứng phía sau nói.

- Chiếc kẹp hello kitty dễ thương quá, đêm nay từ mèo kitty thành mèo hoang nhé cô bé. - Tên khác lại nói.

Uy Vũ nhếch môi cười:” Nghe có vẻ hay, cô muốn vào cùng không, mèo hoang.”

Bích Trân tức giận đứng lên... khẽ nói:” Vào thì vào, tôi sợ anh chắc.”

Hai tay bỏ vào túi quần, anh mặc một chiếc áo thun ôm sát màu đen với nhiều hình thù kì quái cùng chiếc quần jean hơi rách màu đen, Uy Vũ nhìn rất khác mọi ngày hai tay bỏ vào trong túi quần mà đi vào...

Bích Trân cũng đi phía sau... tiếng nhạc kia khiến tim cô bỗng dưng lại nhói lên... nhưng nhìn tên trước mắt mình, không muốn để hắn chê cười mà nhanh chóng bước theo.

57. Chương 57: Trở Về Hiện Tại.

Author: Song Tử.

Cover Design: Nghi Thái.

Club đêm đông người, tiếng nhạc xập xình xóa tan những tiếng nói cười của mọi người. Chỉ vừa bước qua cánh cửa, Bích Trân đã cảm thấy tim cô như muốn nổ tung, gương mặt bắt đầu trắng bệch toàn thân bất động không thể bước lên phía trước. Từng dòng người phía sáu bước vào đẩy cô về phía trước, bàn tay đặt lên ngực mình, cơn đau khiến cô khó thở, hiện tại chỉ muốn ngã gục.

Không thể gắng gượng được giây phút nào nữa, cô ngã nhào về phía trước, hơi thở gấp rút khiến cả đám đông hỗn loạn.

- Đây, cô đang làm gì vậy? - Uy Vũ quay đầu lại, nhìn thấy Bích Trân đang ngồi quỵ xuống đất hai bàn tay ôm lấy lòng ngực.

Bích Trân không thể nghe thấy giọng của Uy Vũ vì tiếng nhạc quá lớn kia đang dồn dập vào tai cô, hiện tại chỉ còn sự đau đớn nơi lòng ngực và cảm giác giống như nơi ngọt ngào này không còn chút không khí cho cô.

Anh tiến về phía cô, lấy chân mình khều về phía chân cô... không ngờ chỉ một hành động nhẹ như vậy, cô đã ngã xuống, nằm giữa sàn...

- Đây, cô làm trò gì vậy hả? - Uy Vũ nghĩ rằng cô gái này lại muốn bày trò.

Chiếc balo trên lưng, cô nhanh chóng tìm lọ thuốc luôn mang theo bên mình... nhưng cô không còn đủ sức để mở nó ra... càng lúc tiếng nhạc lớn càng khiến cô không còn chút sức lực nào, bây giờ cô chỉ nhớ đến mẹ mình... nhớ đến cái gia đình tan vỡ của cô... Cuộc đời của cô thật bất công, cô có nên buông xuôi mọi thứ.

Uy Vũ cảm thấy không ổn, sau đó nhanh chóng bế cô nhóc nghịch ngợm kia ra khỏi club trước sự kinh ngạc của bao nhiêu ánh mắt. Ra khỏi cánh cửa, tiếng nhạc đã bị cách li trả lại sự yên tĩnh... Uy Vũ tìm một lọ thuốc bên trong balo của cô, nhìn qua liền nhận ra chính là thuốc trợ tim, thứ mà ông nội thường dùng. Anh mang một viên đưa vào miệng cô, Bích Trân liền quay đầu đi không muốn uống... hiện tại mọi thứ với cô như tuyệt vọng, thà bị lên cơn đau thắt mà chết đi, còn hơn đối diện với những nỗi đau ngấm ngấm qua từng ngày.

- Uồn mau. - Uy Vũ đưa vào miệng Bích Trân nói như mắng.

Cô khẽ nhắm mắt lại, chờ đợi sự giải thoát...

Anh đưa một chai nước suối trên bàn lên miệng uống một hớp đầy, sau đó bỏ viên thuốc kia vào miệng mình. Đưa bờ môi mình chạm vào bờ môi kia, truyền hết những thứ trong miệng mình vào miệng cô, ép cô phải uống hết bằng cách không rời bờ môi mình khỏi môi cô...

Bích Trân cảm nhận được một vật thể lạ chạm vào môi mình, nó rất mềm mại... cô mở mắt mình ra... nhận ra chính là Uy Vũ... cướp mất nụ hôn đầu đời của cô...

Đợi đến khi Bích Trân chịu nuốt viên thuốc kia, anh rời khỏi bờ môi cô trong sự kinh ngạc của mọi người. Từ lúc anh bế cô ra khỏi club, bọn họ đã bắt đầu chụp ảnh và quay phim lại... ngày mai chính là tin tức về Phong Vũ và Hoàn Cầu sẽ gây bão trên diện rộng.

Cô đã từ từ lấy lại được nhịp thở, chỉ là trái tim kia không còn đau đớn nhưng vẫn đập mạnh liên hồi... Bích Trân từ từ đứng lên, đi về phía Uy Vũ đang dương dương tự đắc đứng trước mặt cô.

- Bốp. - Bích Trân đưa tay tát anh.

Quả là không thể lường trước được việc gì, Uy Vũ không hề phòng ngự nên lãnh trọn cái tát kia...

- Cô... - Uy Vũ kinh ngạc nói.

Bích Trân không nói gì, đeo chiếc túi mèo kitty của mình rời khỏi club trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, cô gái đó danh tính ra sao lại dám tát vào tổng tài Phong Vũ... lần này xem ra quá là thú vị đây.

Uy Vũ là lần đầu tiên cảm thấy bị sỉ nhục đến mức không ngất cao đầu lên được nữa, trước bao nhiêu con người mà cô gái đó dám tát vào gương mặt đẹp trai này ư... Uy Vũ nhanh chóng bước theo chân Bích Trân, không nói gì kéo cô nhét vào xe mình là lái đi như tên lửa...

- Anh muốn gì. - Bích Trân không ngạc nhiên, anh ta chắc chắn sẽ nổi đóa với cô.

Uy Vũ phóng xe như bay trên đường, không đáp...

Anh dừng trước tòa nhà Centery của tập đoàn Phong Vũ... bảo vệ nhìn thấy anh nhanh chóng mở cửa để anh bước vào bên trong. Uy Vũ nắm chặt lấy cổ tay Bích Trân mà kéo vào trong, đi đến phòng họp có một màn hình chiếu rất rộng... Anh đẩy chiếc ghế ép cô ngồi xuống, sau đó mở màn hình kia lên. Bích Trân không hiểu Uy Vũ muốn làm gì, cô cũng đang rảnh... xem anh ta muốn giờ trò gì nào.

Thì ra là Uy Vũ kia đang giới thiệu về cái tập đoàn hoành tráng nhà anh ta, sau đó khoe khoang về thành tích mà anh ta đạt được khi tại vị, cuối cùng là khoe khoang sự phát triển thịnh vượng và những hợp đồng nước ngoài để chiếm lĩnh thị trường toàn cầu... Bích Trân chống cằm ngồi nghe, cuối cùng cũng không chịu đựng nổi mà lên tiếng.

- Anh nói với tôi những thứ kia để làm gì?

- Cô đã tát một người có vị trí quan trọng trong nền kinh tế nước nhà, và cô sẽ phải chịu hậu quả nặng nề về việc cô đã làm.

Bích Trân như muốn lật bàn, ngồi nghe anh ta thao thao không ngừng nghĩ là với mục đích này ư... Cô chán ngán đứng lên, quay đầu bước đi như không quan tâm..

- Đồ điên. - Bích Trân vừa quay đi vừa nói.

- Cô cũng không thể tát ân nhân cứu mạng của mình như vậy được. - Uy Vũ lại đáp.

- Tôi không nói cần anh cứu. - Bích Trân vừa bước đi vừa nói. - Cướp đi nụ hôn đầu của tôi, đáng ra tôi phải lên gối với anh mới đúng, tất là còn nhẹ.

Uy Vũ cũng bước theo phía sau, cô nàng này cũng thật trẻ con... dù sao cũng đã lớp 11 lại còn dùng balo hình mèo kitty...

- Nhưng hai tên đi theo cô đâu rồi?

- Hôm nay tôi trốn. - Bích Trân thở dài. - Cứ nghĩ đêm nay sẽ thoải mái, không ngờ lại gặp phải anh.

- Đêm nay tôi cũng không vui... cô muốn cùng tôi đi đến một nơi để khuây khỏa

- Không phải những nơi giống lúc này chứ. - Cô nhớ đến vẫn còn thấy mệt.

- Theo tôi. - Anh bấm thang máy... kéo cô vào trong mà bấm lên nút cao nhất...

Thang máy chạy vút lên tầng cao nhất, đây là tầng của tổng giám đốc nên Uy Vũ có mã số mà mở ra... Tuy nhiên, anh lại kéo cô về phía thang bộ để đi lên phía trên, chính là sân thượng cao nhất trung tâm này...

Gió mát lùa qua mái tóc cô... anh và cô đứng trên cao nhìn về thành phố hoa lệ với nhiều màu sắc khác nhau từ những ánh đèn soi rọi. Cô thích thú vì rất lâu rồi mới trải qua cảm giác vô cùng thoải mái, không ngờ cái thành phố mà cô từng chán ghét lại mang một nét đẹp không thể cưỡng lại...

- Đẹp quá đi. - Bích Trân khẽ nói.

UY vũ không đáp, đứng một cách cô không xa nhìn về phía trước...

Gió mạnh, thổi tung tóc cô... chiếc kẹp trên mái tóc cũng bị hất đi mà rơi mất trong khi chủ nhân của chúng không hề hay biết... cô nhìn về phía trước, muốn ôm trọn thành phố xinh đẹp vào lòng.

- Phụt... - Bỗng nhiên mất điện... một khoảng nhỏ của thành phố chìm trong bóng tối...

- Mất điện rồi. - Bích Trân nói. - Nhưng Uy Vũ... ở đây lạnh quá...

- Tôi đưa cô về. - Uy Vũ đáp, sau đó lặng lẽ bước về phía cầu thang.

Họ đi xuống cầu thang, đèn điện nơi này đã tắt hết... thì ra trung tâm cũng nằm trong vị trí bị mất điện.

- Thang máy không hoạt động. - Bích Trân nói. - Chúng ta phải đi thang bộ thôi.

- Không có lối thang bộ. - UY Vũ cũng có chút lo lắng.

- Cái gì, sao lại không có thang bộ. - Bích Trân ngơ ngác hỏi.

- Không có nghĩa là không có chứ sao, đưa điện thoại của cô cho tôi. - Uy Vũ cúi gắt.

Bích Trân sờ vào túi quần, không có... chẳng lẽ đã làm rơi lúc leo rào ư... Cô lắc đầu nói:” Điện thoại anh đâu?”

- Tôi để dưới xe.

- Khi này bảo vệ thấy chúng ta đi vào, có lẽ họ đang tìm cách giúp chúng ta. - Bích Trân trấn an.

- Đành đợi thôi. - Anh chán nản nói.

Trong khi đó... hai người bảo vệ được đổi ca đến đang nằm trong phòng bảo vệ mà say giấc khi đã an tâm khóa mọi cổng lại... Chỉ vì người tan ca trước không hề nhắc đến chuyện cô tổng giám đốc đang ghé qua.

Trời đêm xuống, Bích Trân co người lại vì lạnh ngồi một góc xa Uy Vũ... Nhìn thấy toàn thân cô run lên vì lạnh..Uy Vũ khẽ nói:” Lại đây.”

- Anh muốn... làm gì chứ. - Cô đỏ mặt nói.

- Thôi mơ tưởng đi cô bé, hai người ngồi cạnh nhau sẽ bớt lạnh.

Bích Trân nhất quyết không chịu đến gần Uy Vũ, thà cô có lạnh chết cũng không nhờ vả anh. Nhìn thấy cô lạnh co rúm người vẫn còn lì lợm, Uy Vũ đứng lên đi về phía cô... quàng tay qua người cô để cô bớt lạnh...

Cô lạnh rung người không còn nghĩ được gì, nép người vào lòng anh mà nhắm mắt lại... Họ ngồi đợi bảo vệ giải cứu, không ngờ ngủ quên cho đến sáng...

Triệu Quốc....

Tịnh Yên từ xe ngựa chạy xuống... cô làm sao có thể ngồi yên khi nhìn thấy Tuấn Phong bị tên sát thủ kia chỉ còn một chút nữa thôi là lấy mạng anh. Cô chỉ là nữ nhân thường tình, không có một chút võ công trên người... nhưng nếu không thể cứu được anh, cô nguyện chết cùng người đàn ông mà cô yêu thương nhất.

- Tuấn Phong... - Cô hét lên chạy về phía anh, chặn ngang lưỡi gươm kia.

- Nàng làm gì vậy... mau chạy đi... - Anh bị nội thương, máu tràn ra cửa miệng nhưng vẫn lo lắng cho cô, không muốn cô có chút tổn hại nào.

- Có chết... thiếp nguyện chết cùng chàng... - Cô rơi nước mắt, nhìn anh mà nói, bàn tay đưa lên gương mặt anh. - Vì thiếp chính là nữ nhân của chàng, là Tịnh Yên của chàng...

- Ta ra lệnh cho nàng mau rời khỏi nơi này. - Tuấn Phong lo lắng nói. - Tịnh Yên, nàng dám kháng ý chỉ của ta ư?

- Thiếp từng nói... người thiếp yêu chính là một nam nhân tên Triệu Tuấn Phong, thiếp không yêu hoàng thượng... vì sao phải nghe ý chỉ của người. - Tịnh Yên lắc đầu. - Thiếp sẽ không đi, dù chết cũng không đi.

- Tịnh Yên... ta chưa hề yêu nàng, mỹ nhân bên cạnh ta không thiếu... nàng xem lại bản thân tài sắc hơn ai lại muốn độc chiếm ta... nàng mau rút đi... ta không muốn nhìn thấy nàng nữa. - Tuấn Phong dùng chút sức lực cuối cùng mà nói.

Tịnh Yên bật khóc... lời nói kia tuy cô biết là anh chỉ nói ra để cô được an toàn, nhưng cô không muốn... sống trên đời này không còn Triệu Tuấn Phong, liệu còn có ý nghĩa gì...

- Ta biết người nhà ngươi muốn giết là ta... mau ra tay đi... đừng động vào nàng ấy. - Triệu Tuấn Phong nhìn về tên sát thủ mà nói. - Người võ công cái thế, nếu không chọn sai đường ắt đã trở thành một bậc anh hùng... Cô nương ta chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm, lấy mạng ta mới là mục đích của các người.

- Tuấn Phong... không được... chàng không thể chết... Thiếp cần chàng, Triệu quốc cần chàng.- Tịnh Yên bật khóc lớn, chạy đến trước mũi gươm của tên sát thủ mà nói:” Nếu người muốn giết người đàn ông này, trước tiên hãy giết chết ta.”

Tên sát thủ với ánh mắt lạnh như dao... đưa gươm vào cổ của Tịnh Yên khẽ nói:” Giết người là chuyện ta đây yêu thích nhất, nếu cô nương yêu cầu... cũng không có lí do gì từ chối.”

- Không... Tịnh Yên... - Tuấn Phong không thể đứng lên để ngăn cản cô... chỉ còn trơ mắt nhìn thanh gươm kia đang dần tiến về phía cô...

Trên bờ mi của nam nhân tên TRIỆU Tuấn Phong... một giọt nước mắt thống khổ, đau đớn, tuyệt vọng rơi ra...

Bầu trời trở nên đen xám xịt, gió thổi mạnh mẽ khiến cát bụi bay mù mịt không thể nhìn thấy được phía trước... Thanh gươm của tên sát thủ vụt khỏi tay mà bay đi...Nhìn thấy cảnh tượng kì lạ, hắn ta hoảng hốt bỏ chạy... không ngờ bị cơn lốc kéo đi tung lên trời sau đó văng xuống nền đất mà bất tỉnh...

Tịnh Yên không nhìn thấy gì phía trước, cô đưa tay tìm Tuấn Phong... Một bàn tay nắm lấy tay cô... nhận ra bàn tay kia chính là bàn tay của anh, cô chưa kịp vui mừng thì cơn giông gió đã kéo cô đi... bàn tay không muốn buông phải buông ra...

- Tuấn Phong....

- Tịnh Yên.....

Họ kêu tên nhau khi cả hai đều không thể nhìn thấy nhau... bàn tay cũng vì sức mạnh khủng khiếp kia mà tách lìa nhau...

Nhưng trái tim họ... mãi mãi hướng về nhau...

58. Chương 58: Tịnh Yên, Nàng Đang Ở Đâu?

- Tịnh Yên... Tịnh Yên... nàng đang ở đâu... - Tuấn Phong dùng tay ôm ngực, đau đớn tiến về phía trước tìm cô... nhưng phía trước chỉ có tiếng vọng lại từ núi rừng, tuyệt nhiên Tịnh Yên đã biến mất không chút dấu vết sau một trận gió lớn.

Tiếng gọi thê lương, ánh mắt đầy sầu bi... một mình Triệu Tuấn Phong bước từng bước đi về phía khu rừng hoang vắng, vừa đi vừa gọi tên người con gái mà anh vô cùng yêu thương, người có thể cùng sống cùng chết cùng anh, tuyệt nhiên chỉ có thể là Tịnh Yên.

Trên cành cây cao, rơi xuống một chiếc khăn tay có thêu hình cánh bướm vàng, Tuấn Phong cúi người nhặt chiếc khăn tay kia liền nhận ra chính là của cô, trên chiếc khăn ấy còn vương vấn mùi hương nhẹ nhàng của cô... Anh gào lên trong tuyệt vọng đau đớn: "Tịnh Yên... nàng đâu rồi..."

Chỉ còn một cô gái bình an vô sự ngồi trong xe ngựa kia... Liên Hương bước xuống xe nhìn mọi thứ xung quanh, đôi môi hơi nhếch lên... tiến về phía Tuấn Phong, thanh gươm của tên sát thủ được cô ta nhặt lên...

- Triệu Tuấn Phong, người phải chết...- Liên Hương vung gươm lên cổ Tuấn Phong... cô đã đợi ngày này khá lâu rồi, nào ngờ lại có cơ hội tốt như vậy. Từ đầu chỉ muốn lấy lòng tin từ bọn chúng, nào ngờ trời đẹp đường sẵn cho cô ta.

- Thì ra... lại là một tên phản tặc. - Tuấn Phong nhìn Liên Hương, thì ra bên ngoài có quá nhiều kẻ gian xảo... vì sao một cô nương thường tình lại muốn giết anh.

- Không ngại giới thiệu cho người biết, ta là Trần Liên Hương, con gái nuôi của Tể Tướng. Triệu Tuấn Phong, nhiệm vụ của ta chính là lấy mạng của nhà ngươi, lời cha khó cãi... đi xuống suối vàng cũng không nên oán trách ta. - Trần Liên Hương nhếch môi nói, ánh mắt nhìn Tuấn Phong gương mặt không lộ một nét lo sợ.

Tịnh Yên tỉnh lại, cảm giác xung quanh cô rất lạnh lẽo... nơi này rất kì lạ như một hang động rộng lớn với những ánh sáng loang lổ trên những vách đá được dựng lên rất bài bản. Cô nhìn về phía trước, là một ông lão đang mỉm cười nhìn cô, cô vì sao lại ở nơi này... không phải đã bị cơn gió kia cuốn đi tưởng chừng như tan xác...

- Ông là ai? - Tịnh Yên nói. - Đây là nơi nào...

- Tỉnh rồi ư. - Ông lão bước tới nói.

- Tuấn Phong, huynh ấy đâu rồi. - Cô nhìn xung quanh.

- Cô nương, sứ mạng của cô đã xong... ta sẽ đưa cô về nơi thuộc về cô, rời xa nơi này mãi mãi. - Ông ta đáp.

- Sứ mạng, nơi thuộc về tôi ư. Ông, ông nói điều gì thật kì lạ. - Cô không hiểu, nhanh chóng hỏi.

- Những nơi này, cô nương có cảm thấy quen thuộc không... - Ông lão đưa tay lên làn khói mờ, hình ảnh về một thành phố lớn hiện ra. - Khi cô nương quay về nơi đó sẽ quên hết mọi chuyện ở nơi này... vì vậy, ta sẽ cho cô nương nhìn lại một người mà cô nương muốn khắc ghi nhất.

Tịnh Yên nhìn thấy những khung cảnh mà cô thường mơ thấy trong giấc ngủ hằng đêm, ông lão lại nói đây mới chính là nơi thuộc về cô ư, điều này có nghĩa lí gì, nếu cô thật sự phải đi, phải quên đi anh như lời ông ta nói, như vậy có quá tàn nhẫn với cả cô và anh.

- Tôi không muốn quay về nơi đó, tôi muốn ở lại nơi này... Tuấn Phong đang chờ tôi, tôi sẽ đi tìm huynh ấy.

- Tịnh Yên đứng lên quay bước đi.

Ông ta cho cô xem hình ảnh của Tuấn Phong, là anh đang bị Liên Hương kia uy hiếp đòi mạng... Cô chết trân, thì ra cô gái đó chính là thích khách muốn tiếp cận với bọn cô mà để bề hành động, là cô đã hại anh rồi ư.

- Không... Tuấn Phong... không... - Tịnh Yên hét lên. - Ông... hãy mau cứu huynh ấy, không phải ông có phép thuật sao... mau cứu huynh ấy.

- Cô nương, sống chết có số... ta chỉ làm đúng theo quy định.. - Ông lão nói, sau đó xóa đi làn khói trắng kia... - Người mà cô muốn nhìn thấy nhất cũng đã nhìn thấy, tạm biệt... quay về cuộc sống thuộc về cô, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Tịnh Yên là không muốn đi nhưng một làn khói trắng đục khiến cô chìm vào giấc ngủ dài để xuyên không từ Triệu Quốc về năm 2015.

Liên Hương vừa vùng gượng lên liền bị một mũi tên bắn trúng vào vai đau nhói... Cả bọn người họ đều bị thương đến ngất đi, là ai ra tay với cô.

- Mau buông gươm... Tiểu Long này không thích ức hiếp nữ nhi. - Tiểu Long vương cung về phía Liên Hương.

- Người là ai? - Liên Hương buông gươm... tên nhóc này từ đâu chui ra chứ.

- Là thần dân nước Triệu, ta tất nhiên phải bảo vệ Hoàng thượng. - Tiểu Long đá thanh gươm ra phía xa... nhìn thấy vết thương trên tay của Liên Hương buông máu liền hạ cung tên, nhanh chóng chói cô ta lại nhưng lại băng bó vết thương kia.

- Còn giả nhân giả nghĩa... muốn giết cứ giết đi. - Liên Hương giãy giụa.

- Cô ngồi yên đi, càng động đập vết thương càng tuông máu nhiều hơn... - Tiểu Long nói. - Việc xử tội cô để cho Hoàng thượng, còn ta là một người học y thuật thấy người bị thương thì phải cứu. - Tiểu Long băng xong vết thương liền nói.

Tiểu Long đỡ Tuấn Phong quay lại nơi xe ngựa, còn Liên Hương bị trói chặt mang theo từ phía sau... xem lần này mang cô ta về, Tể tướng và Hoàng thái hậu còn gì để chối cãi.

- Hoàng thượng, bọn họ đều chỉ ngất đi vì kiệt sức và vết thương mất máu... duy chỉ có Tứ vương gia bị nội thương, phải nhanh chóng mang về kinh thành, nơi ấy sẽ có đủ các loại thuốc. - Tiểu Long đỡ Tuấn Phong lên xe, sau đó đỡ từng người còn lại vào trong xe ngựa. Duy chỉ Liên Hương phải ngồi bên ngoài, để Tiểu Long vừa đánh xe vừa canh giữ cô ta giở trò.

Về đến Đồng phủ, Đồng Lập kinh ngạc vì sai Đồng Lân ra khỏi thành lên rừng tìm thuốc quý hiếm lại mang về những người thật sự cao quý này, ngoài ra ai cũng bị trọng thương. Toàn gia Đồng phủ tất bật cả ngày, ai nấy đều lo lắng cho an nguy của các bật đế tôn trong Đồng phủ.

Đêm... Tiểu Long bước vào phòng của Tuấn Phong đang nằm dưỡng thương khê hồi:" Tịnh Yên tỷ tỷ, có phải đã quay về với thần gió."

- Đồng Long, ý khanh là gì? - Tuấn Phong không hiểu.

- Có lẽ người không biết, tỷ ấy chính là con gái của thần gió... khi nãy thần thấy lốc xoáy to như vậy liền nhanh chân chạy đến xem. Nó hết như lúc tỷ ấy đến nơi này, thần gió mang tỷ ấy đến và cũng như vậy mang tỷ ấy đi.

- Con gái của thần gió ư, hoang đường. - Tuấn Phong không thể tin. - Ta đã truyền chỉ, nhanh chóng vào rừng tìm Tịnh Yên.

- Hoàng Thượng, đừng tìm nữa... có lẽ tỷ ấy đã rời xa chúng ta mãi mãi...

- Có phải Tịnh Yên bảo người đến nói với trẫm như vậy không hả, trẫm sẽ không bao giờ bỏ cuộc cho đến khi tìm ra nàng, sẽ không cho nàng rời xa Trẫm. - Tuấn Phong không muốn tin vào điều Đồng Long nói, không muốn nghĩ rằng cô sẽ mãi mãi biến mất như một cơn gió.

Năm 2015...

Trước tiên chính là thông tin của Uy Vũ và Bích Trân đã tràn lan trên các tờ báo sớm... mọi nhà mọi người đều biết chuyện và bán tính bán nghi với hai cô cậu con nhà giàu có này. Lại sáng sớm, tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Châu đã đến đồn cảnh sát để báo tìm con gái mất tích với toàn bộ sự lo lắng và tức giận... ông đòi kiện Uy Vũ đã bắt cóc Bích Trân vì cả hai hiện tại đều mất tích.

Hình ảnh của Uy Vũ và Bích Trân tựa vào nhau ngủ chính là hình ảnh vừa được cập nhập lúc 6h sáng khiến mọi người càng khẳng định về mối quan hệ của hai con người này... và tin tức Uy Vũ sắp lãnh án tù vì quan hệ với trẻ vị thành niên cũng được các báo mạng lá cải thêm dè.

Tuy nhiên, khung cảnh nơi họ ngủ tuyệt nhiên không ai biết là nơi nào, ngay cả người tung ra bức ảnh cũng không nói rõ khiến bọn người rảnh rỗi bán tính bán nghi mà đồn đoán gây tranh cãi cả một cộng đồng những người cuồng vẻ đẹp trai và lạnh lùng của Uy Vũ...

Thư kí Hạ chính là người duy nhất biết nơi bức ảnh này chính xác là ở phòng tổng giám đốc... còn người chụp là ai, ai có thể bước chân vào tầng cao nhất ngoại trừ Uy Vũ và thư kí riêng...

- Tổng giám đốc... to chuyện rồi... cậu còn ngủ được ư? - Thư kí Hạ bước ra từ cầu thang máy, nhìn thấy cặp nam nữ kia vẫn tựa nhau mà ngủ khi đã làm nên những chuyện kinh thiên động địa bên ngoài.

UY Vũ mở mắt, thấy Bích Trân đang tựa thẳng người vào lòng anh... ôi... cô gái này ngủ xấu kinh khủng. Anh nhanh chóng hất cô ra, khiến cô ngã lộn quay ra sàn lúc ấy mới tỉnh giấc.

- Đây là đâu vậy, có điện chưa vậy... bảo vệ lên giúp chúng ta chưa. - Cô còn mơ ngủ.

- Đại tiểu thư, cô hại Tổng giám đốc nhà tôi rồi. - Thư kí Hạ nhanh chóng đỡ cô ngồi dậy mà nói. - Vì sao hai người lại ngủ tại nơi này chứ, cả nước đang tìm hai người đấy...

Nói xong thư kí Hạ đưa bài báo sáng nay về phía Uy Vũ, và báo mạng đăng bức hình họ đang tựa vào nhau ngủ với nội dung đầy ẩn ý: " Tổng giám đốc tập đoàn Phong Vũ qua đêm cùng tiểu thư tập đoàn Hoàn Cầu." Còn trên báo, là bức ảnh trước Club kia, anh và cô đang hôn nhau trước mặt rất nhiều người.

- Tôi còn nghe nói, tổng giám đốc Hoàn Cầu đã báo công an cậu bắt cóc con gái ông ta. - Thư kí Hạ vò đầu nói.

- Không cần quá lo lắng. - Uy Vũ xem qua, sau đó hất mặt về phía Bích Trân mà nói. - Là con gái bỏ nhà dạt dè, lại tự đi vạch áo cho người ta xem lưng mà thôi.

- Anh... - Bích Trân muốn cãi, nhưng xem ra anh ta nói có phần đúng.

- Còn báo chí thì xem như chút scandal của tôi vậy, nhiều ngôi sao cũng muốn có scandal lấp đầy các mặt báo như Uy Vũ tôi còn không được. - Anh bĩu môi. - Nhìn này, khi ngủ không ngờ tôi lại đẹp trai như vậy, phải không thư kí Hạ.

Thư kí Hạ cứng đờ người, cái con người này xem ra không hề biết hai chữ lo sợ là gì, bao nhiêu vụ việc rắc rối đều xem như là không có chuyện gì xảy ra.

- Mèo khen mèo dài đuôi. - Bích Trân bĩu môi nói.

- Còn cô, khi ngủ trong xấu xí thế này... sau này ai mà lấy cô, đem về ngủ bên cạnh thì làm sao có thể sinh con chứ. - Uy Vũ lắc đầu. - Thật đáng thương.

Bích Trân nổi giận đùng đùng, anh ta hạ thấp cô xuống tận bùn và tự tăng bản thân lên tận mây xanh... ở đời có kẻ nào như anh ta chứ.

- Tôi muốn về. - Bích Trân nói.

- Để tôi đưa tiểu thư về, rồi mang quần áo đến cho tổng giám đốc... cậu ra ngoài với bộ dạng này xem như lạy ông tôi ở bụi này khiến bọn họ càng có chuyện đặt điều. - Thư kí Hạ nói tiếp. - Cô đợi tôi một chút, mang trang phục khác cho cô thay đổi.

Thư kí Hạ quay đầu đi, UY Vũ lại nhếch môi cười nói: " Anh đến tầng 3 đi, sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn."

- Tổng giám đốc, tầng 3 là hàng trẻ em dưới 10 tuổi mà. - Thư kí Hạ ngạc nhiên.

- Anh xem cơ thể cô ta... có hơn gì lũ trẻ con ấy. - Uy Vũ cười lớn, nhìn Bích Trân đánh giá.

Bích Trân lườm Uy Vũ... thì ra cái bộ dạng lạnh lùng quyền rũ kia chỉ là để đánh lừa thiên hạ mà thôi, con người hần ta dễ tiện xấu xa hèn mọn, lại xem thường người khác, chính xác là kẻ thích châm chọc người khác.

- Như vậy không tốt hơn cái loại già như trái cà. - Cô đáp.

- Đây, cô nói ai già như trái cà hả.

- Còn ai ngoài anh ở đây hả, đồ trái cà đáng ghét.

- Cô còn dám nói. - Uy Vũ tiến về phía Bích Trân hù dọa.

Cô nhanh chân chạy đi quanh chiếc bàn, vừa chạy vừa cười:” Đồ trái cà, đồ trái cà đáng ghét.”

Thư kí Hà lắc đầu ngao ngán, quả nhiên không sai... nhưng cả hai đều là trẻ con.

Bích Trân mặc một bộ áo vest công sở mà thư kí Hà mang từ trung tâm mua sắm lên trên, mục đích là để qua mắt những tên nhà báo đang dò thám ở phía dưới rất nhiều. Mặc lên bộ trang phục công sở, từng đường cong trên người cô mới lộ ra một cách toàn diện, khác với chiếc áo rộng và chiếc váy dài cô thường mặc, cô thay đổi hoàn toàn thành một con người khác.

- Tôi đưa tiểu thư ấy về, rồi mang trang phục đến cho cậu... cậu không được ra ngoài với bộ dạng này, hiểu không?

Uy Vũ hất tay, không đáp...

- Trái cà, hy vọng sẽ không gặp tên xui xẻo nhà anh nữa. - Bích Trân khê nói.

Uy Vũ từ nãy đã quay đầu vào trong, nghe Bích Trân lại gọi anh là trái cà mà tức giận quay ghế lại... không ngờ nhìn thấy một cô gái đầy sức hấp dẫn đang đứng trước mặt mình, không còn là một cô nhóc hăng ngày phiên phức.

- Tạm biệt, đi đây. - Bích Trân mỉm cười nói. - Dù sao cũng cảm ơn anh về đêm qua, tôi rất vui.

Uy Vũ không nói gì, ánh mắt dõi theo cô cho đến khi cô khuất sau thang máy cùng thư kí Hạ.

- Ông à, người đăng hình con là ông phải không? - Uy Vũ gọi điện cho Uy lão gia mà nói.

- Haha, con biết rồi ư. Nhưng không phải là ta? - Uy lão gia đang ngồi bên cạnh Ngọc Diệp mà cười lớn.

- Mục đích của ông là gì vậy ạ... con có thể vào tù vì bức ảnh đó đấy. - Uy Vũ hăm dọa.

- Con không về nên ta lo lắng, nghe người nói thấy con đến công ty thì ta và Ngọc Diệp đến tìm... không ngờ con bé lại thấy con như vậy chụp lại tự khi nào... là do con bé tự tay đăng lên mạng.

- Cái gì... là Ngọc Diệp ư? - Uy Vũ bật người dậy, con bé đó lại nghịch ngợm như vậy.

- Con không biết... con bé là hội trường hội anti những cô gái xung quanh Vũ ca trên FB ư?

Uy Vũ chỉ biết vò đầu... lại còn có chuyện đó ư, con bé nghịch ngợm đó sẽ biết tay anh...

Bích Trân quay về nhà thì gặp gương mặt đầy sát khí từ cha mình, tuy nhiên cô chẳng còn quan tâm đến mọi thứ nữa... nơi này cũng chỉ là nhà giam, và cô chính là tù nhân.

- Con làm mất hết thanh danh của nhà ta, ba nghĩ con nên quay trở lại Mỹ... sẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta.

- Nếu ba muốn tống khứ con đi, cần gì phải nói dài dòng như vậy. - Bích Trân lạnh nhạt nói. - Con cũng không muốn ở đây nữa, nước Mỹ ư... cũng quá quen thuộc, không phải lựa chọn tồi.

- Con thu xếp đi, ngày mai sẽ bay đi. - Cha cô nói.

- Cần gì phải thu xếp, tiểu thư duy nhất của tập đoàn Hoàn Cầu lại lo thiếu tiền mua sắm ư... - Cô nhếch môi cười. - Ba làm nhiều tiền như vậy, con xài một chút cũng không phải là chuyện lớn nhỉ.

Cha cô vung tay tát cô mắg:” Ở đâu có cái kiểu nói chuyện với ba mầy như vậy hả, mau về phòng thu xếp quần áo.. từ nay đến mai... cấm tuyệt đối không được ra khỏi nhà nữa bước.”

Bị nhốt vào phòng, cô thật sự không muốn đi sang nơi cô đơn ấy... khó khăn lắm mới có thể quay lại nơi này. Khi nãy chỉ vì quá giận ba mà nói ra những lời như vậy, xem ra lần này cô bị đuổi đi nhưng... cô còn chưa tìm ra mẹ, cô làm sao có thể đi được...

- Vú... vú thương con nhất mà phải không? - Bích Trân ôm lấy vú nuôi mà nói.

- Tiểu thư, tôi không thể giúp gì cho cô được đâu... đêm qua cũng may ông chủ không biết, nếu không tôi đã sớm mất việc.

- Vú... con không nhờ vú giúp con trốn đi... chỉ muốn vú cho con mượn điện thoại. Trước khi đi, còn muốn gọi tạm biệt vài người bạn.

- Chuyện đó thì được. - Vú nuôi hiền lành dễ tính, cô nói gì tin đó.

Có được điện thoại trong tay, Bích Trân cũng không biết gọi ai giúp cô. Bạn bè không có, người quen không có... Cô chợt nghĩ đến Uy Vũ... nhưng lại thôi, hẳn ta chắc chắn sẽ không giúp cô.

Nhưng... chưa thử sao biết...

- Alo. - Bích Trân bấm số Uy Vũ, là lúc điều tra có được.

- Là ai? - Uy Vũ thấy số lạ, nhưng di động của anh chỉ có người quen biết mới có.

- Là tôi, Bích Trân đây trái cà. - Bích Trân nói.- Tôi có việc nhờ anh.

- Cô còn dám nói hai từ” trái cà” tôi sẽ tắt máy ngay lập tức.

- Không, đừng mà... tôi thật sự cần anh giúp.

- Vì sao tôi phải giúp cô.

- Vì tôi... chỉ có quen biết một mình anh ở nơi này. - Cô hạ giọng. - Tôi thật sự không biết phải nhờ ai.

Uy Vũ im lặng vài giây... sau đó lại nói:” Cô muốn gì?”

- Giúp tôi trốn khỏi nhà, ba tôi ngày mai ép tôi bay sang Mỹ.

- Tôi sẽ được gì?

- Gì cũng được, miễn là anh giúp tôi.

- Hợp đồng kí kết... cuộc gọi này tôi đã lưu lại. - Uy Vũ nói xong liền cúp máy...

Uy Vũ lái xe đến bệnh viện, bước vào căn phòng bên trong người anh trai của mình vẫn đang nằm bất động, hơi thở càng lúc càng yếu dần đi. Trên người luôn phải truyền các chất dinh dưỡng và thở bằng máy. Uy Vũ nắm lấy bàn tay lạnh lẽo gầy gò kia mà thầm khóc... đây chính là lúc anh yếu lòng nhất, chính là lúc con người lạnh lùng kia lộ rõ bản thân anh yếu đuối ra sao..

- Anh, em không tin vào kỳ tích, nhưng em tin rằng anh sẽ không bỏ rơi em, giữa cuộc sống đầy bon chen xô bồ này, không có anh... đứa em này thật sự quá lạc lõng không ai dẫn lối, không ai nâng đỡ, không ai chỉ cho em thấy con đường nào là đúng... Em không thích cái vị trí chần chừ của anh chút nào cả, anh hãy tỉnh lại mà nhận lấy trách nhiệm mà anh bỏ bê ép em phải giúp anh đi. Còn em, em chỉ cần anh tỉnh lại mà thôi.

Uy Vũ vừa đau lòng vừa nói... ánh mắt đầy bi thương...

Tiếng điện thoại của anh làm náo loạn không gian yên tĩnh...

- Có tin tức gì ư? - Anh vội nói.

- Tổng giám đốc Uy, bọn tôi tìm được một cô gái có dung mạo hết như trong bức ảnh... là đang nằm ở bệnh viện trung tâm thành phố.

- Là phòng nào, hả. - Uy Vũ nói.

- Phòng 807, khoa hồi sức. - Hân ta đáp.

Uy Vũ bật người dậy chạy ngay sang khoa hồi sức... không ngờ bao nhiêu lâu cho người đi dò thám ở tất cả các bệnh viện, cuối cùng cũng đã tìm ra Ngọc Hân, anh tin chắc rằng cô gái ấy sẽ không chết mà.

- Ngọc Hân, là tôi đây, Uy Vũ đây. - Uy Vũ nhìn thấy Ngọc Hân đang nằm trên giường liền vội nói.

Cô gái nằm trên giường bệnh mở mắt ra, nhìn Uy Vũ lạ lẫm:” Anh là ai?”

- Xin lỗi anh là ai, sao lại động vào vợ của tôi. - Một người đàn ông từ cửa bước vào, trên tay cầm một bó hoa lớn.

- Đây là vợ anh ư? - Uy Vũ ngạc nhiên. - Cô ấy tên gì, bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu hả?

- Nay, tôi sẽ gọi bảo vệ nếu cậu còn hành động như vậy... vì sao tôi phải trả lời cậu, vợ của tôi đang mang thai... cậu hãy ra ngoài để cô ấy nghỉ ngơi.

Uy Vũ nhìn về phía Ngọc Hân đang nhìn anh một cách vô cùng xa lạ, cô gái này không thể nào nhầm lẫn được, đó chính là Ngọc Hân... nhưng cô ấy mang thai ư, là con của người đàn ông kia ư... chuyện gì đã xảy ra với cô ấy trong từng ấy thời gian...

59. Chương 59: Người Xa Lạ

Quay trở về hiện tại, Ngọc Hân đã mất hết mọi ký ức về Triệu quốc xinh đẹp và một Triệu Tuấn Phong cùng tình cảm của bản thân. Hiện tại đối với cô, chính là vị hôn thê của Ngô Kiến Lương - một doanh nhân nổi tiếng trong giới tài phiệt, người đàn ông vừa xông vào phòng bệnh của cô thật kì lạ, anh ta giống như quen biết cô tự rất lâu.

- Ngọc Hân, cô thật không nhận ra tôi ư? - Uy Vũ mặc kệ tên đàn ông kia ra sức ngăn cản, vẫn lao về phía Ngọc Hân vì không thể kiềm chế được sự vui mừng, anh luôn tin rằng cô vẫn còn sống... và hiện tại chính cô đang hiện diện bằng xương bằng thịt trước mắt anh.

- Anh là ai, tôi có quen với anh ư? - Ngọc Hân đưa mắt lạ lẫm.

- Không, chỉ là cậu ta nhận nhầm người... chúng ta chưa từng gặp qua con người này. - Kiến Lương đẩy Uy Vũ ra xa, che chắn cho Ngọc Hân. - Cậu mà không đi, tôi sẽ gọi cho bảo vệ mời cậu đi.

- Ngọc Hân, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô... nhưng tôi nhất định không bỏ cuộc. - Uy Vũ quay đầu bước ra ngoài.

Ngọc Hân quả nhiên không hiểu rõ những gì Uy Vũ nói, nhưng nhìn nét mặt nghiêm trọng của cậu ta, có lẽ cậu ta không phải là đang đùa giỡn. Cô tỉnh lại thì đang nằm trong khu biệt thự nhà họ Ngô, lúc đó Ngô Kiến Lương quan tâm chăm sóc cô rất tử tế và nói rằng cô chính là vợ sắp cưới của anh ấy... Vài hôm gần đây, cơ thể cô suy nhược do mang thai đến ngất đi, Kiến Lương lo lắng mang cô đến bệnh viện tận tình chăm sóc khiến cô không còn nghĩ ngờ điều gì cả, đứa trẻ trong bụng cô chắc chắn là của Kiến Lương, vì vậy anh ấy mới có thể dành hết tình thương cho cô và quan tâm đến thai nhi như vậy.

Cô nhìn Kiến Lương, tuy không nhớ bất cứ điều gì về trước kia... nhưng cô cảm thấy cuộc sống hiện tại thật tốt, có một người chồng luôn yêu thương... có một bảo bối trong bụng đang ngày một hình thành, cô bỗng dưng cảm thấy mãn nguyện. Chỉ là với người đàn ông trước mặt, có lẽ vì đã quên hết chuyện quá khứ nên cô cảm thấy rất khó khăn khi bàn tay anh ta dù chỉ là chạm nhẹ vào tay cô.

- Đừng quan tâm đến hân ta, em đừng nên nghĩ nhiều mà ảnh hưởng đến con của chúng ta.- Kiến Lương nói.- Để tránh bị làm phiền, anh sẽ làm thủ tục xuất viện... sẽ mời một bác sĩ riêng về nhà để tiện bề chăm sóc cho em.

- Em đã khỏe hơn nhiều rồi, ở nơi này cũng không thoải mái... em cũng muốn về nhà. - Cô đáp.

- Đợi anh, anh đi làm thủ tục.- Kiến Lương nhanh chóng tiến hành thủ tục xuất viện cho cô gái mà anh vô tình nhìn thấy trên đường về... khi cô tỉnh lại thì không hề nhớ chuyện gì, bác sĩ lại nói cô ấy đang mang thai anh lại muốn giữ cô bên cạnh vì một lí do riêng của bản thân anh. Anh sắp xếp cho cô một quá khứ tươi đẹp, một con người hoàn toàn mới một cách hoàn chỉnh mà Ngọc Hân không hề có một chút nghi ngờ.

Uy Vũ biết chắc dù có đến tìm thì Ngọc Hân cũng không nhận ra anh, ánh mắt khi này của cô khiến anh chắc chắn một điều rằng cô đã không còn nhớ gì về những chuyện trước đây. Có lẽ nào, cô cũng đã quên mất Uy Phong ư, anh trai của anh vì ai mà chịu tổn thương như vậy. Uy Vũ cho người điều tra về người đàn ông tự nhận là chồng của Ngọc Hân, và nguyên nhân vì sao bọn họ quen nhau, thời gian qua cô đã sống ra sao?

Đợi mãi không thấy Kiên Lương quay lại, cô nằm hoai trên giường cũng cảm thấy nhàm chán liền bước xuống giường mà ra ngoài hít chút không khí, mùi trong phòng bệnh chỉ khiến cô cảm thấy buồn nôn và mệt mỏi hơn. Tìm đường ra ngoài, cô đi ngang qua khu VIP của bệnh viện nhìn thấy rất đông bác sĩ đang chạy vào một phòng bệnh với nét mặt vô cùng nghiêm trọng. Có chút tò mò, cô nhìn qua khe cửa, bên trong là một nam nhân rất quen mặt đang được các bác sĩ dùng máy kích tim để lấy lại nhịp đập. Bỗng dưng cô cảm thấy trái tim mình rất đau, cô cứ đứng im đó không thể cử động và nhìn chăm chăm vào người nam nhân đó...tuy không hề quen biết, nhưng vì sao cô lại cầu nguyện rằng người ấy sẽ không sao, rằng người đàn ông đó làm ơn đừng xảy ra chuyện gì.

- Tú Tâm, em làm gì ở đó. - Kiến Lương quay về không nhìn thấy cô liền nhanh chóng tìm kiếm, thật may cô vẫn bình an.

- Không có gì, em chỉ đi dạo.- Nghe giọng Kiên Lương, cô quay đầu lại.

- Em khóc ư, có chuyện gì đã xảy ra.-Kiến Lương nhìn thấy trên mi cô ướt sũng.

- Không có... có lẽ chỉ là do bụi.- Cô đưa tay lau đi giọt nước mắt.

Khu VIP này, mọi thứ đều sạch sẽ và hệ thống hút bụi luôn hoạt động hết công suất... lí do cô nêu ra thật không phù hợp nhưng Kiên Lương cũng không muốn hỏi nhiều khiến cô càng khó xử. Anh nắm lấy tay cô đưa cô ra khỏi bệnh viện mà quay về biệt thự nhà họ Ngô... còn cô, vì sao hình ảnh người đàn ông khi này ăn sâu vào trong suy nghĩ, vì sao nước mắt cô lại lăn dài chỉ vì một con người không quen không biết... điều đó càng khiến cô khó nghĩ.

- Khi nào sức khỏe em tốt hơn, chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới trước khi bé con chào đời. - Kiên Lương nói. - Anh sẽ chuẩn bị mọi thứ, em chỉ cần nắm lấy tay anh mà thôi. - Anh một tay lái chiếc siêu xe, một tay đưa sang nắm lấy tay cô.

Ngọc Hân khẽ rút tay mình đi, cô thật sự không quen với sự đụng chạm này.

Anh khựng tay lại, rồi rút tay về phía tay lái...

- Xin lỗi, vì em...

- Không sao, anh hiểu mà... rồi một ngày anh sẽ khiến em thoải mái gần bên cạnh anh.

- Cảm ơn anh, đã tốt với em. - Cô đáp.

- Đừng nói cảm ơn anh, anh mới chính là người phải cảm ơn em... vì em đã ở bên cạnh anh.- Kiên Lương khẽ cười.

Cô không đáp, con người đàn ông này thật là tốt... cô hy vọng sẽ nhớ lại mọi kí ức, để có thể thoải mái bên anh, cô cảm thấy thật bất công với anh nhưng bản thân không thể tự gượng ép.

Uy Vũ vừa rời khỏi bệnh viện đã nhận được tin Uy Phong diễn biến quá xấu, nhịp tim dường như đã ngừng đập liền nhanh chóng quay lại. Anh đứng bên cạnh Uy Phong, nhìn các bác sĩ dùng đủ mọi cách để lấy lại nhịp tim của Uy Phong.

- Tổng giám đốc Uy, chúng tôi đã cố gắng hết sức. - Vị bác sĩ quay đầu lại nói.

- Các người, mau thử lại lần nữa cho tôi... cho đến khi tim anh ấy đập lại... nếu không, cái bệnh viện này tôi dẹp hết.- Uy Vũ mất bình tĩnh mà nói.

- Uy tổng, anh trai cậu đã ra đi rồi... chúng tôi đã làm mọi cách. - Bác sĩ lắc đầu nói.

- Bọn vô dụng các người, mau để tôi.- Uy Vũ đẩy vị bác sĩ đang cầm máy kích nhịp tim... tăng cường độ cao nhất...

Các vị bác sĩ ngăn cản, nhưng Uy Vũ như một con thú dữ đang lên cơn điên loạn... không ai dám động vào anh.

- Anh không được đi như vậy, em đã tìm ra Ngọc Hân... cô ấy đang bên cạnh người đàn ông khác... Anh phải dành lại cô ta, anh là con cháu nhà họ Uy cơ mà. - Uy Vũ hét lên, dùng máy kích tim hết công suất mà đặt vào ngực Uy Phong.

Nhịp tim vẫn là một đường thẳng trên màn hình.

- Anh thật là hèn nhát, còn không mau tỉnh lại mà giành lấy người phụ nữ của anh à.

Vẫn không có chút thay đổi...

Các bác sĩ ngăn lại, Uy Vũ bắt lực lùi về phía sau đau đớn mà nói:” Nếu anh không tỉnh lại, Ngọc Hân sẽ là của em... người phụ nữ của anh em sẽ cướp mất.”

Không ngờ, sau câu nói của Uy Vũ... trên màn hình liền truyền tín hiệu... nhịp tim của Uy Phong đã đập trở lại, các bác sĩ vô cùng vui mừng, không ngờ đã có kì tích xảy ra...

Uy Vũ lau đi giọt nước mắt nam nhi, khẽ nhếch môi nhìn người anh trai đang nằm bất tỉnh:”Thì ra trong cuộc đời của anh, là chỉ sợ em giành mất thôi ư... đúng là... anh thương em quá.”- Uy Vũ bật cười, sau đó nắm bàn tay của Uy Phong mà nói:” Nhưng dù sao, cũng cảm ơn anh...vì anh đã không bỏ rơi đứa em này.”

Vì có quá nhiều chuyện xảy ra nên lời hứa của anh với Bích Trân bị quên lãng đi...

Khi mặt trời từ chân núi ló dạng, từ từ nhô cao chiếu ánh sáng ấm áp trên khắp mọi con đường, cũng là lúc các vệ sĩ đang chuẩn bị đưa cô tiểu thư duy nhất của tập đoàn Hoàn Cầu quay lại Mỹ sau bao nhiêu phá phách được lên mặt báo trong vài tháng quay lại VN. Nghĩ rằng sẽ có Uy Vũ giúp đỡ, cô cũng không phản kháng mà ngoan ngoãn lên xe mà đi ra đến tận sân bay. Cho đến khi gần tới giờ bay, vẫn không thấy động tĩnh gì trong lòng vô cùng lo lắng.

- Tiểu thư, cô muốn đi đâu. - Thấy Bích Trân đứng lên, bọn vệ sĩ liền nói.

- Là muốn đi vào W.C cũng không được sao?- Cô lườm.

- Vâng, mời tiểu thư.

Cô bước vào nhà vệ sinh còn bọn họ đứng bên ngoài canh gác... Bích Trân không biết phải làm sao để liên lạc với Uy Vũ, cô muốn biết kế hoạch của anh ta là gì. Ngồi trong nhà vệ sinh, cô nghe bên ngoài có hai cô gái đang nói chuyện.

- Cậu biết Uy Vũ, tổng giám đốc tập đoàn Phong Vũ không, anh ấy thật quá đẹp trai mà.

- Cậu đừng quá mơ mộng, hắn ta đã có bạn gái rồi... là con gái tập đoàn Hoàn Cầu, báo chí gần đây đưa tin rất nhiều mà.

- Chỉ là bạn gái, bọn họ sẽ sớm chia tay thôi... cậu có tham gia hội những người anti các cô gái xung quanh Vũ ca không?Hội trưởng đã chắc chắn điều đó.

- Chỉ là nhắc cậu đừng quá mơ mộng, một ngày nào đó coi chừng lại bị bọn chúng anti. - Cô gái kia cười.

- Nếu được ở bên cạnh anh ấy một ngày thôi, bị anti cũng đáng... chỉ tiếc là chẳng có cách nào liên lạc với anh ấy...nghe nói số điện thoại riêng của anh ấy là tuyệt mật.

Bích Trân nghe vậy, liền chui từ nhà vệ sinh mà nói:” Chị, chị muốn có số điện thoại của anh ta không?”

- Cô... cô không phải là người trong bức ảnh trên báo ư?

Bích Trân gật đầu:” Báo chí bọn họ đặt điều thôi, nếu các chị muốn lấy số điện thoại anh ta...em sẵn sàng cho.”

- Sao tôi phải tin cô.

- Không tin... chị đưa điện thoại cho em, em sẽ gọi anh ta.

Cô gái kia lấy chiếc điện thoại đưa về phía Bích Trân... cô ta hay xuất hiện bên cạnh Uy Vũ, chắc có số anh ta thật.

Bích Trân cầm được điện thoại như vớ được vàng, cô nhanh chóng bấm số của Uy Vũ nhưng mãi không ai nghe máy... Bích Trân lo lắng, liệu lần này cô có bị anh ta chơi khăm hay không?

- Bọn này không rảnh mà đùa với cô em nhé, nếu cô em không phải con gái tập đoàn Hoàn Cầu, bọn chị không bỏ qua dễ dàng vậy đâu nhé. - Cô gái kia tức giận, giành lại điện thoại mà bỏ ra ngoài.

Bích Trân lo lắng... Uy Vũ... hắn ta, cô nhất định sẽ băm hắn ra trăm mảnh.

Uy Vũ thức giấc, nhìn thấy điện thoại có rất nhiều cuộc gọi của một số lạ, nghĩ rằng ở bệnh viện có chuyện gì nên nhanh chóng gọi lại..

- Alo? - Một giọng con gái vang lên.

- Cô là? - Uy Vũ nghe giọng khá lạ.

- Ôi... quả thật là anh ư, Uy Vũ.- Cô ta reo lên sau đó quay qua nói với cô bạn.- Con bé ấy không lừa chúng ta, quả nhiên là số của anh ấy.

- Cô là ai?- Uy Vũ nhú mày.

- Dạ, em là Ngọc Tiên...em rất hâm mộ anh... rất vui vì được trò chuyện cùng anh...

- Ở đâu có số của tôi? - Uy Vũ hỏi, số của anh đâu phải ai cũng có thể có.

- Là bạn gái... à không... là con gái của tập đoàn Hoàn Cầu cho em.. em vừa gặp cô ta ở sân bay.

- Sân bay ư? - Uy Vũ nhớ đến lời hứa của mình... anh nhanh chóng tắt máy bật người dậy mà rời khỏi nhà lái xe vọt đến sân bay.

Trên đường đi đến sân bay, điện thoại của anh lại reo lên, là số của người mà anh cho theo dõi nhà của Kiến Lương anh lập tức nghe máy.

- Tổng giám đốc, người mà anh sai chúng tôi theo dõi... hình như hắn ta đang muốn đưa cô ta đi đâu đó.

- Các người lập tức bám đuôi.

- Bọn họ giống như đang dọn nhà, tôi nghĩ chúng tôi đã bị hắn ta phát hiện.

- Được rồi, tôi sẽ lập tức đến. - Uy Vũ nhanh chóng quay đầu xe, chạy đến biệt thự họ Ngô.

Anh vừa quay đầu xe, vừa gọi điện cho một người bạn là cảnh sát mà nhờ vả. Cuối cùng thì người bạn này cả nể mà đồng ý, chuyện Uy Vũ nhờ hết sức ngớ ngẩn.

Bích Trân buông xuôi mọi thứ chuẩn bị bước vào soát vé, nhưng cô vừa đưa hộ chiếu và vé máy bay thì một bàn tay giữ chặt tay cô lại, bọn vệ sĩ thấy trang phục của người này lại không dám ra tay.

- Cô Bích Trân, cô không được phép xuất ngoại.

Bích Trân mừng như đứa trẻ được cho kẹo, nhanh chóng chạy ra khỏi làn người đang xếp hàng qua cổng soát vé mà chạy về phía anh cảnh sát:" Vâng, anh cứ bắt em đi ạ...tay em đây, bắt em đi ạ."

Viên cảnh sát bật cười nhìn Bích Trân, ở đâu ra có một người lại sẵn sàng chấp nhận bị bắt khi chưa nghe lí do chứ.

- Không... cô không làm gì phạm pháp cả. Chỉ là cô đang liên quan đến vụ án cha cô kiện tổng giám đốc tập đoàn Phong Vũ, anh Uy Vũ nên chúng tôi cần mời cô về trụ sở lấy lời khai để hoàn tất hồ sơ.

- Vâng, tôi sẽ thành khuôn khai báo... mau... anh mau đưa tôi đi. - Bích Trân kéo tay vị cảnh sát kia đi.

Trên đời này, chỉ có một mình cô gái này, nghe nói đi đến đồn cảnh sát lại vô cùng hứng thú và chủ động như vậy, thật khiến người khác ngạc nhiên. Vậy là chuyến bay của cô bị hủy, cô sẽ tìm Uy Vũ mà nói chuyện cho ra lẽ.

Kiên Lương có chút lo lắng về Uy Vũ khi cũng ngầm điều tra về người mà nhận ra Tú Tâm của anh trong bệnh viện, thân phận của cậu ta cũng không dễ đối phó. Vì vậy Kiên Lương quyết định đưa Tú Tâm đi thật xa, không để người nhà họ Uy tiếp cận cô nữa. Lấy lý do muốn cô thay đổi không khí để sức khỏe tốt hơn, Kiên Lương thuyết phục được cô rời đi cùng anh.

Uy Vũ lái xe đến biệt thự nhà họ Ngô cũng là lúc cô vừa bước ra khỏi cửa đang hướng về chiếc xe của Kiên Lương. Anh nhanh chóng xuống xe, nắm lấy tay Ngọc Hân kéo về phía mình mà nói:” Cô đi đâu chứ, lại muốn chạy đi đâu nữa hả... mau theo tôi về nhà.”

Ngọc Hân vội thoái lui, người đàn ông này lần đó đã rất thô lỗ ở bệnh viện, nay lại còn tìm đến tận nơi này.

- Buông vợ tôi ra, cậu muốn gì hả? - Kiên Lương xô mạnh Uy Vũ ra phía sau, kéo cô nép phía sau mình.

- Ngọc Hân, cô không nhớ tôi, không nhớ bất cứ ai trên cõi đời này cũng không sao... vì sao lại nỡ quên mất Uy Phong... Ngọc Hân, cô có phải quá nhẫn tâm không?

- Tôi... tôi...- Ngọc Hân ấp úng.

- Đây là Tú Tâm, không phải là cô gái nào đó tên Ngọc Hân của các người. Các người đã nhìn lầm người rồi, nếu cậu còn như thế nữa...đừng trách tôi.- Kiên Lương nói, sau đó đưa cô lên xe.

- Ngọc Hân... tôi biết chắc cô chính là Ngọc Hân. - Uy Vũ nói.

Ngọc Hân quay đầu lại nhìn... nhưng sau đó bước vào xe của Kiên Lương.

- Cậu đã nhận nhầm người rồi, cô ấy là người phụ nữ của tôi. - Kiên Lương đi ngang qua Uy Vũ mà nói, nhanh chóng lên xe lái vụt đi.

Tại bệnh viện trung tâm, trong phòng VIP của bệnh viện...một nam nhân đang nằm bất tỉnh trên giường bệnh...bàn tay khẽ cử động...

60. Chương 60: Lạnh Lùng Khiến Người Khác Đau Lòng

Bước ra khỏi ủy ban, Bích Trân chỉ tin chắc một điều rằng cô sẽ không phải bị ba mình ép xuất cảnh. Hai tên vệ sĩ kia cũng không vào mà đứng đợi cô bên ngoài, nhân cơ hội bọn chúng không để ý cô tiểu thư tinh nghịch liến núp phía sau một đoàn ngoài mặc quân phục đang bước ra. Cơ thể nhỏ bé của Bích Trân dễ dàng qua mắt được hai người bọn họ một cách an toàn, cô mỉm cười trên vai đeo chiếc balo xinh xắn vụt chạy đi.

- Tiểu thư, đợi bọn tôi với.-Hai tên vệ sĩ đưa mắt nhìn thấy cô nhóc đang nhanh chân chạy phía trước.

- Chết rồi. - Bích Trân nghe tiếng gọi nhanh chân hơn mà bỏ chạy.

Cuộc rượt đuổi khắp các đoạn đường, cô cứ cắm đầu cắm cổ lao về phía trước với tốc độ kinh hoàng. Tưởng chừng như bị hai người bọn họ bắt lại khi đôi bàn chân của Bích Trân như mất đi cảm giác, không thể nào chạy nổi nữa. Từ phía xa, chính xác là một bạch mã hoàng tử đang tiến về phía cô, anh nhẹ nhàng đỡ Bích Trân đứng lên tựa vào người anh.

- Cậu không sao chứ.- Chàng hoàng tử đưa ánh mắt đầy quan tâm nhìn cô.

Bích Trân cứng đờ người, ở đâu là xuất hiện một hoàng tử vừa đẹp trai vừa nghĩa hiệp như vậy. Cô chớp chớp đôi mắt như không tin vào mắt mình, sau đó khẽ lắc lắc đầu khiến chiếc kẹp tóc buông ra rơi xuống đất.

- Nhóc con, đừng xen vào chuyện của bọn này. - Bọn vệ sĩ chạy tới, nhìn thấy có người xen vào liền nói.

- Hai người đàn ông cao lớn, lại ức hiếp một cô gái nhỏ bé, thật không xứng mặt nam nhi. - Chàng hoàng tử trong mắt Bích Trân lên tiếng.

Cho hai người vệ sĩ đo ván dưới chân, nhìn thấy phía xa có những kẻ khác chạy đến chàng bạch mã hoàng tử kia nhanh chóng kéo tay Bích Trân mà chạy đi... Gặp được một nam nhân ưu tú, đẹp trai không tỳ vết lại dám ra mặt bảo vệ cô, ôi cuộc đời này cô sống đến gần ấy năm thật có ý nghĩa.

Nhìn về phía anh, như ánh lên một vòng hào quang xung quanh anh, cô như lạc vào một mê cung huyền bí chỉ còn cô và anh, thế gian này chỉ còn cô và anh đang nắm tay nhau.

- Cậu nhìn sắp thủng mắt mình rồi đó. - Trọng Kiên khẽ cười tựa vào tường mà thở.

- A... mình xin lỗi. - Lời nói của hoàng tử đã khiến cô thất tỉnh, đổ mắt cuối đầu.

- Sao bọn chúng đuổi bắt cậu vậy?

- Cậu không hiểu đâu, nhưng cậu tên gì vậy? - Bích Trân lắc đầu nói. - Trang phục của cậu, là học sinh trường Đại Uy sao.

- Xin chào, mình tên là Trọng Kiên, học lớp 12A, rất vui khi được làm quen với bạn. - Anh khẽ cười nhìn về phía cô.

- Mình là Bích Trân, mình học lớp 11C... không ngờ chúng ta lại học cùng trường. - Cô khẽ mỉm cười nhìn thẳng vào mắt anh.- Nhưng hôm nay, cậu không đi học ư?

- Mình cúp. - Anh đưa tay lên miệng kêu suyt mới cái cực kì dễ thương.

Bích Trân đỏ mặt, đúng là hoàng tử đã xuất hiện rồi... đúng là ở hiền gặp lành, từ bé mẹ cô đã từng nói rằng lớn lên cô sẽ gặp được một hoàng tử luôn bên cạnh cô khi cô gặp khó khăn, luôn yêu thương che chở cho cô... và hoàng tử này thật sự quá là đẹp trai mà.

- Cậu cũng học Đại Uy sao, hôm nay cậu không đến trường sao?- Trọng Kiên đưa mắt nhìn qua cô khẽ cười tinh ý.- À, thi ra cùng 4m là cúp học giống mình ư.

Cô bật cười gật đầu.

Trọng Kiên đưa tay vén mái tóc Bích Trân lên.

Cô có chút đờ người, anh ta là đang muốn làm gì chứ...Hoàng tử ơi, vừa mới gặp thôi mà... có cần nhanh như vậy không.

- Cậu kẹp tóc lên, nhìn rất đáng yêu. - Chiếc kẹp khi nãy bị rơi khi nãy được kẹp lại lên mái tóc cô.

- Cảm ơn cậu. - Bích Trân đỏ mặt.

- Cậu có muốn đi cùng mình không? - Trọng Kiên hỏi.

- Đi đâu?

- Theo mình... - Trọng Kiên mỉm cười, nắm tay cô kéo đi.

Trên chiếc xe hơi màu đỏ sáng bóng, Bích Trân vô cùng vui vẻ khi được ở bên cạnh chàng hoàng tử này. Cô và anh trải qua một ngày vô cùng vui vẻ, họ đi một vòng quanh thành phố lớn, ghé đến tất cả những nơi cô muốn, nhưng niềm vui không hề trọn vẹn khi họ đang đi dạo trong trung tâm thương mại Century, gặp phải tên hắc ám Uy Vũ vào buổi chiều muộn.

Cô vẫn chưa quên chuyện Uy Vũ đã thất hẹn, hại cô một chút nữa là thê thảm, nếu không nhờ chuyện chú công an vô cùng đáng yêu kia thì cô đã không còn đứng ở nơi này, không còn cơ hội nhìn thấy cái gương mặt đáng khinh ghét kia nữa.

Anh nhìn thấy cô nhóc kia đang trợn ngược mắt nhìn cô, như muốn nhào tới cào xé thì nhếch môi cười khẩy, sau đó tỏ ra không quen không biết mà bước ngang qua như không quen không biết.

- Tổng giám đốc Uy, chắc cũng biết rằng hợp đồng đã kí mà cổ tình làm sai sẽ phải đền bù thiệt hại thế nào, anh điều hành một tập đoàn lớn có lẽ là người hiểu rõ nhất. - Bích Trân tức giận với thái độ kia của anh, quay đầu lại mà nói lớn.

Uy Vũ không chút quan tâm, bàn tay bỏ vào trong túi quần mà bước đi...

- Cậu quen cậu ta ư? - Trọng Kiên bước đến, nhìn về phía Uy Vũ mà nói.

- Không, mình sao lại quen với loại người như hắn chứ. - Bích Trân nghe giọng của Hoàng tử liền thay đổi thái độ, nhìn sang Trọng Kiên mà mỉm cười. - Chúng ta đi tiếp thôi.

Không thể để cái tên hắc ám kia làm buổi đi chơi giữa cô với hoàng tử mất vui, còn hắn ta cô nhất định trả thù.

Khi bọn họ rời khỏi khu trung tâm, một cơn mưa kéo đến, Trọng Kiên để cô đứng trước cổng đợi anh đi lấy xe... Từ phía sau, Uy Vũ cũng từ trung tâm mà bước ra, hai con người đứng trước cổng mà nhìn về những giọt mưa nặng hạt.

- Tổng giám đốc, dù của ngài. - Người bảo vệ chạy ra dù cho anh.

Bích Trân nghe giọng nói của vị bảo vệ liền quay đầu lại, Uy Vũ đã đứng phía sau cô tự bao giờ nhỉ. Nhưng gương mặt anh ta lạnh băng, ánh mắt không nhìn về phía Bích Trân một lần. Anh bước ra khỏi cổng dưới chiếc dù màu đen tối tăm, cô chạy theo phía sau Uy Vũ, toàn thân ướt đẫm nước mưa...

- Uy Vũ, anh không hề cảm thấy có lỗi với tôi ư? - Cô tức giận, vô cùng tức giận trước thái độ của anh.

Uy Vũ nhếch môi cười: " Chẳng phải cô vẫn còn đứng ở đây mà tức giận sao, vì sao tôi phải cảm thấy có lỗi."

- Nhưng... anh... nhưng... vì sao anh lại không đến hả, anh có biết là tôi đã mong chờ và thất vọng như thế nào không hả? - Bích Trân đứng trong mưa mà hét lên.

- Tôi không hy vọng cô trông mong điều gì từ tôi, thật phiền phức. - Anh nói xong, quay đầu bước đi.

Cô không thể tin, trên đời này lại có một con người như anh ta... Toàn thân cô ướt sũng nước mưa, ánh đèn đường sáng lên khiến mọi người nhìn về phía cô một cách kì lạ... Cuối cùng Trọng Kiên nhanh chóng chạy đến, cởi chiếc áo ngoài của mình khoát lên người Bích Trân... đưa cô ra xe mà về nhà.

- Tổng giám đốc, khi tôi mang dù đến thì cô gái đó đã được một cậu thanh niên đưa đi rồi. - Thư kí Hà nói.

- Phiền anh rồi, về cẩn thận. - Uy Vũ cúp máy.

Uy Vũ nghe tin từ bệnh viện liền tức tốc rời khỏi phòng họp, chính là bác sĩ thông báo Uy Phong đang có dấu hiệu hồi tỉnh, não của anh đã hoạt động, nhịp tim ổn định và nếu không nhầm thì Uy Phong sẽ nhanh chóng hồi tỉnh sau cơn thập tử nhất sinh gần như mọi người đều nghĩ anh đã ra đi mãi mãi. Vậy nên anh không thể nhường chiếc dù kia cho cô được, phải nhờ thư kí Hà, nhưng dường như đã trễ rồi.

Trước cửa nhà, Trọng Kiên vẫn giữ trên môi nụ cười trước mặt Bích Trân, họ đứng đối diện nhau trước ngôi biệt thự nhà cô.

- Cảm ơn cậu về ngày hôm nay. - Cô khẽ chào, quay đầu bước về phía ngôi nhà.

- Bích Trân, hẹn mai gặp lại.

Cô nhìn về phía Trọng Kiên khẽ cười: " Mai gặp lại."

Dưới cơn mưa ấy, Ngọc Hân đưa tay mình ra phía trước thêm hứng những hạt nước mưa từ trên mái nhà chảy xuống. Từ ngày gặp người đàn ông trong phòng bệnh ấy, cô luôn có cảm giác khó chịu trong lòng, hình ảnh anh ta cứ trong tâm trí cô. Ngọc Hân thấy người ngồi ngắm mưa rơi, trong lòng ưu phiền nhưng không hiểu bản thân ưu phiền vì điều gì.

- Trời mưa rất lạnh, em không nên ngồi đây. - Kiên Lương đắp lên vai cô chiếc áo khoát, giọng nói tràn đầy quan tâm.

- Trước kia, em có thích mưa không? - Cô không nhìn lại, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước. - Chúng ta đã yêu nhau như thế nào?

Kiên Lương từ phía sau ôm chầm lấy cô mà nói:” Chúng ta là một cặp đôi hạnh phúc nhất, em là một cô gái mà anh yêu thương nhất.”

Cô không cảm thấy ấm áp từ lời nói ấy, nó thật xa lạ... có phải, vì cô đã mất hết kí ức về người cha của đứa bé trong bụng cô?

- Tú Tâm, ngày mai anh sẽ đưa em đi thử váy cưới. - Kiên Lương nói. - Một tuần sau chúng ta sẽ kết hôn.

- Có quá vội vàng không anh?

- Chúng ta yêu nhau rất lâu rồi, em lại đang có đứa con của anh... như thế đã là quá chậm trễ.

Cô gật đầu đồng ý, dù sao mọi việc cũng một tay anh sắp xếp, cô chỉ biết nghe theo mà thôi.

Vì cô không thể nhớ ra được chuyện trước kia nên cô và anh tuy theo lời anh nói là đã có với nhau một đứa bé, nhưng cô tuyệt nhiên muốn ngủ khác phòng, cô không quen với việc anh chạm vào người cô, càng không muốn mọi cử chỉ thân mật... dù biết là như vậy anh sẽ không vui, nhưng cô không thể thích nghi được.

Tình cảm của Bích Trân và Trọng Kiên vô cùng tốt đẹp, ngôi trường Đại Uy lại có thêm một cặp đôi mới trai tài gái sắc, họ đặt ra tin đồn rằng Bích Trân đã bị Uy Vũ đá saum vài ngày mà tìm một người mới để bớt đau buồn.

Uy Vũ thường gặp hai người bạn họ tay trong tay đi trong trường, nhưng anh cũng chỉ là phớt lờ qua như không quan tâm. Bản thân anh còn nhiều việc phải làm, chính là tìm hiểu về Ngọc Hân, hằng đêm đều đến trông chừng Uy Phong, sợ anh tỉnh lại sẽ không nhìn thấy người thân bên cạnh, buổi sáng phải đến trường và điều hành Phong Vũ... có một mối cũng không thể than vãn cùng ai, một mình anh tự gánh vác.

- Anh. - Vân Du từ phía sau gọi.

Uy Vũ quay đầu lại mỉm cười.

- Em nghe ông nói, anh Phong sẽ tỉnh lại phải không? - Vân Du khẽ hỏi.- Tan học, anh đưa em đến bệnh viện cùng nhé.

- Vân Du, anh đã tìm thấy Ngọc Hân. - Uy Vũ khẽ nói.

Cô kinh ngạc:” Anh có nhầm lẫn không, không phải cậu ấy đã...”

Anh lắc đầu:” Anh đang cho người điều tra, nhưng anh chắc chắn cô gái đó chính là Ngọc Hân, dường như cô ấy đã mất trí nhớ không thể nhận ra chúng ta.”

- Em thật không thể tin được, nhưng nếu Ngọc Hân còn sống... thì thật sự quá tốt, là một chuyện quá tốt. - Cô bật khóc.

Uy Vũ ôm Vân Du vào lòng dỗ dành:” Đừng mít ứot như vậy, em đã lớn rồi... anh nhất định sẽ điều tra tường tận. Nếu đó chính là Ngọc Hân, dù là cách nào anh cũng sẽ mang cô ấy quay về.”

Đêm nay, Vân Du sẽ thay anh ở lại bên cạnh Uy Phong, một mực yêu cầu Uy Vũ quay về nhà nghỉ ngơi. Màn đêm buông xuống, đoạn đường đông đúc người qua lại... một mình anh lái xe trên con đường dài lê thê. Đêm nay thật dài, anh muốn quên đi mọi việc, trút bỏ những nặng nề trên vai. Ghé vào một club quen thuộc, gọi một chai rượu mạnh một mình uống từng gục.. từ chối các cô gái bên cạnh vì cần không gian một mình. Tiếng nhạc xập xình, tiếng cười nói rộn ràng... ở một góc khuất kia, anh chỉ lặng lẽ tựa lưng vào ghế nệm mà nhắm mắt lại.

Hình ảnh cô gái đeo chiếc kẹp hình mèo kitty, hình ảnh cô gái tựa vào lòng anh mà ngủ như một con mèo ngoan, hình ảnh cô gái kia như muốn khóc dưới cơn mưa hiện ra. Uy Vũ khẽ lay người mở mắt ra, đứng là phiền phức mà...

Anh gọi thanh toán và bước ra khỏi club... khi vừa bước ra đã thấy một nam thanh niên rất quen mặt đang khoác vai hai cô gái ăn mặc hở hang bước vào trong club... Uy Vũ nép người vào bên góc tường tránh mặt, đợi hần tam bước vào bên trong thì ra về.

Nhớ đến công ty còn một số việc cần phải hoàn thành trong hôm nay, Uy Vũ lái xe đến century một mình bước vào trong phòng tổng giám đốc mà giải quyết. Khi hoàn thành xong mọi việc, cũng đã là gần sáng... anh bước về phía sân thượng, hiện tại chỉ còn le lói ánh đèn đường... các căn hộ cao tầng đều đã tắt đèn mà chìm trong giấc ngủ. Dưới đất có một vệt chói sáng, Uy Vũ cúi đầu nhặt chiếc kẹp hình mèo Kitty quen thuộc, đôi môi khẽ mỉm cười: "Mèo Kitty, giờ này có lẽ cô đang ngủ với bộ quần áo màu hồng in hình con mèo xấu xí này phải không nhỉ?"

- Thư kí Hạ.

- Tổng giám đốc, anh thật biết chọn giờ gọi điện.- Thư kí Hạ nhìn đồng hồ liền than thở.

- Tôi muốn điều tra về công ty của nhà họ Trương, tập đoàn Trọng Phát. - Uy Vũ nhìn chiếc kẹp trên tay mà nói.

- Lại đắc tội với cậu ư?

- Cũng không hẳn, sáng mai tôi muốn có báo cáo, chúc anh ngủ ngon. - Uy Vũ nói xong liền cúp máy.

Thư kí Hạ chờ rửa sau đó nhanh chóng mở laptop lên: "Cái gì mà chúc ngủ ngon, rõ ràng là đang châm chọc mình."

Khi Vân Du đang gục ngủ bên cạnh Uy Phong, bàn tay Uy Phong động đậy... ánh mắt anh có chút nhấp nháy... Anh mở mắt ra, ánh sáng đột ngột truyền vào mắt khiến anh khó chịu mà nhắm lại. Anh từ từ mở mắt ra sau một giấc ngủ dài, bên cạnh là cô em họ đang ngủ bên cạnh... Uy Phong đưa bàn tay chạm vào tay Vân Du khiến cô giật mình tỉnh lại.

- Uy Phong, anh tỉnh lại rồi ư. - Cô vợ òa hạnh phúc.

- Anh đã ngủ rất lâu ư?

Cô gật đầu, ôm chặt lấy anh trai mà bật khóc...

- Nhưng Hân đâu, cô ấy không sao chứ?

61. Chương 61: Chỉ Cần Em Hạnh Phúc

Căn phòng bên trong bệnh viện trung tâm thành phố có khá đông người túc trực bên ngoài, cánh nhà báo đã được người trong bệnh viện truyền tin rằng Uy Phong đã tỉnh lại mà lần lượt kéo đến bệnh viện lấy tin. Còn bên trong, mọi người đều vui mừng quay quanh anh, đây chính là một kì tích, Uy Phong oai phong lừng lẫy một thời đã trở lại.

Từ cái chết trở về, Uy Phong vui vẻ khi những người thân yêu đều quan tâm mà ở bên cạnh anh, anh đưa mắt tìm kiếm xung quanh, vì sao không có cô gái ấy, lần đó anh đã đẩy Ngọc Hân ra khỏi chiếc xe kia, có phải cô đã xảy ra chuyện gì ư?

- Ngọc Diệp, chị gái em đâu rồi. - Uy Phong nhận ra Ngọc Diệp đang đứng bên cạnh Uy lão gia mà nói.

- Chị gái em.. chị ấy... - Ngọc Diệp không dám nói ra, sợ anh vừa tỉnh lại dễ bị kích động.

- Uy Phong, chuyện đó em sẽ nói chuyện với anh sau. - Uy Vũ là người quan tâm đến Uy Phong nhất nhưng khi anh tỉnh lại, lại lạnh lùng đứng tựa lưng ngoài cửa, không có một chút cảm xúc vui mừng lộ ra.

- Được rồi, con hãy nghỉ ngơi đi... ta đưa Ngọc Diệp và Vân Du về trước, có lẽ Vũ có rất nhiều điều muốn nói với con. - Uy lão gia cũng không biết phải mở lời ra sao, chuyện này để Uy Vũ giải quyết.

Khi ba con người họ bước ra khỏi phòng bệnh, chính là lúc Uy Vũ bước đến trước mặt Uy Phong nhếch môi cười nhìn anh trai mình:” Cuối cùng anh cũng chịu tỉnh lại ư, rất đúng thời điểm.”

Uy Phong khoanh tay lại trước ngực, lưng tựa vào thành giường mà đáp:” Lại gây ra chuyện gì nữa ư, nhóc con.”

- Anh đừng gọi em là nhóc con nữa, vì từ ngày anh nằm lười biếng tại nơi này chính em đã làm mọi việc giúp anh, giờ thì tự anh mà làm lấy...

- Anh vừa mới tỉnh lại, đã đẩy hết việc cho anh rồi. - Uy Phong bật cười. - Nhưng Hân đâu, vì sao anh không nhìn thấy cô ấy.

Uy Vũ bước về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chuyện lần này anh ấy đã tỉnh lại có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Anh không muốn xen vào, anh sợ bản thân mình càng lún sâu vào càng không dứt ra được.

- Sau tai nạn lần đó, bác sĩ nói rằng anh khó lòng qua khỏi nên cả nhà chọn cách giấu Ngọc Hân, không muốn cô ấy phí đi tuổi thanh xuân của mình. Ngờ đâu Ngọc Hân vì điều đó mà tìm đến cái chết... - Uy Vũ khựng lại...

- Ngọc Hân...

- Nhưng sự thật chính là Ngọc Hân mất tích một cách kì lạ, camera bệnh viện chỉ lưu lại hình ảnh cô ấy leo lên sân thượng và không thấy xuống... em cho người tìm kiếm và phía cảnh sát cũng tìm kiếm nhưng đều vô vọng, người sống không thấy ngay cả xác chết cũng không tìm ra. Nhưng... em đã không bỏ cuộc mà tiếp tục tìm kiếm, vài ngày trước cuối cùng cũng có người nhìn thấy cô ấy trong bệnh viện này.

- Ở bệnh viện này ư,cô ấy đang ở đâu. -Uy Phong kinh ngạc, khi anh bất tỉnh đã xảy ra những chuyện gì với người con gái bé nhỏ ấy.

- Khi em đến gặp, Ngọc Hân đã không còn nhận ra em nữa. Cô ấy đang mang thai và sống cùng một người đàn ông xa lạ. - Uy Vũ nói tiếp. - Khi nói chuyện cùng Ngọc Hân, em chắc chắn một điều rằng cô ấy đã bị mất trí nhớ, ngay cả khi nhắc đến tên anh, Ngọc Hân cũng dường như không quen không biết.

Uy Phong lặng người, đôi môi khẽ rung lên:” Có thai... sống cùng một người đàn ông xa lạ ư?”

- Em vẫn đang điều tra về việc này, nhưng có lẽ từ bây giờ anh chính là người tự mình tìm hiểu,vì người mà cô ấy yêu trước kia chính là anh.

Bước từ bên trong phòng thử quần áo ra ngoài, Ngọc Hân mặc trên người bộ váy cưới màu trắng tinh khôi. Cô ngượng ngùng khi chạm phải ánh mắt của Kiên Lương đang nhìn cô chăm chú, có lẽ là do bộ váy cưới này quá hở hang ư,cô dường như không quen với điều đó.

- Có phải quá hở hang không?- Cô hỏi.

Kiên Lương lắc đầu:” Không phải, rất đẹp.”

- Em có chút không thoải mái. - Cô lắc đầu. - Hay chúng ta chọn một bộ váy kín đáo một chút.

- Chẳng phải ý của bà xã là ý trời sao. - Kiên Lương vô cùng cứng chiều. - Anh đưa em đi chọn.

Cô đi một vòng để lựa chọn,cuối cùng cũng chọn được một bộ váy tay ren dài, không quá hở hang cũng không cổ hủ. Cô liền nói:” Chị ơi, em muốn...”

Cô chưa kịp nói, một giọng nói khác lại vang lên:” Tôi muốn mua chiếc váy cưới kia.”

Ngọc Hân quay đầu lại, một người đàn ông rất quen mặt đang đứng phía sau cô. Anh ta mặc một bộ vest màu tro, hai tay đặt vào bên trong túi quần, giọng nói vô cùng dứt khoát, nhưng... vì sao trái tim cô,lại đập mạnh liên hồi khi nhìn vào ánh mắt anh ta, và dường như ánh mắt kia cũng hướng về phía cô.

- Vâng, chúng tôi sẽ chuyển đến tận nhà quý khách.- Cô nhân viên nói.

- Nhưng... chị ơi... em muốn nói là em muốn mua chiếc váy này. - Cô ngăn lại.

- Xin lỗi quý khách, nhưng anh ấy đã mua nó trước.

Kiên Lương nhìn ánh mắt tiếc nuối của Ngọc Hân khi chiếc váy được gói lại thì bước về phía Uy Phong, hai người đàn ông đứng đối diện nhau... cả hai đều toát lên sự thành đạt và tôn nghiêm riêng của bản thân.

- Tôi sẽ trả lại gấp đôi giá trị chiếc váy đó, cậu có thể nhượng lại cho tôi chiếc váy cưới kia? - Kiên Lương nói.

- Thứ mà tôi nhiều nhất chính là tiền. - Uy Phong nhếch môi cười. - Vậy nên đừng mang nó ra hù dọa tôi.

- Trên đời này chẳng phải không có thứ gì không thể mua được bằng tiền ư, cậu ra giá đi, tôi sẽ mua lại dù nó là bao nhiêu.

Uy Phong bật cười, khẽ đưa miệng vào tai Kiên Lương mà nói:” Vậy người đàn bà của anh, anh muốn bán bao nhiêu?”

Kiên Lương nghe xong, liền vung tay đấm Uy Phong ngã xuống sàn nhà khiến tất cả các nhân viên đều vô cùng hoảng hốt. Chỉ có Uy Phong là nhếch môi cười, lau vệt máu trên môi đi về phía Ngọc Hân đang hoảng hốt nhìn anh.

- Nói cho tôi biết, em có hạnh phúc không? - Anh nhìn vào mắt cô hỏi.

Cô cảm giác như thế giới này đang sụp đổ trong ánh mắt của anh ra, ánh mắt buồn bã đó khiến Ngọc Hân gần như chết trân khi đối diện cùng anh. Cô không thể nói ra được thành lời, vì sao lại có cảm giác mạnh mẽ cùng người đàn ông xa lạ này như vậy.

- Cô ấy hạnh phúc hay không thì liên quan gì đến cậu. - Kiên Lương kéo tay Ngọc Hân về phía anh. - Tú Tâm, chúng ta đi thôi... anh sẽ đưa em đến một nơi khác để lựa chọn.

Tuy bàn chân cô bước theo Kiên Lương, nhưng không thể không ngoảnh đầu lại nhìn về dáng người cao gầy của anh. Gương mặt đó, ánh mắt đó của anh ta thật sự quen thuộc.

Từ ngày tìm gặp cô ở studio, anh không tìm cô thêm một lần nào nữa. Nếu như cô thật sự hạnh phúc, người đàn ông kia đối với cô tốt như vậy... anh không muốn phá vỡ hạnh phúc mà cô đang có, càng không muốn khiến cô tổn thương hơn. Một mình anh yêu cô là đủ, còn cô... chỉ cần cô hạnh phúc.

Cánh cửa phòng của anh được mở ra, từ bên ngoài Uy Vũ mang một chai rượu bước vào khẽ cười nói:” Có lẽ, đây là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau uống rượu.”

- Mau đóng cửa phòng lại, ông sẽ không vui đâu. -Uy Phong tựa lưng vào ghế, nhìn về phía chai rượu trên tay em trai.

Rót ra hai ly, họ cùng nhau và cùng đưa lên môi uống cạn... từng ly được rót ra tiếp theo sau đó, càng uống lại càng tỉnh táo,thật kì lạ.

- Ngày mai chính là lễ cưới của bọn họ, anh sẽ để yên mọi chuyện sao? -Uy vũ hỏi.

- Nếu cô ấy hạnh phúc cùng người đàn ông kia, anh vì sao có thể phá vỡ hạnh phúc của Ngọc Hân. -Uy Phong lắc lư ly rượu trên tay.

- Nhưng chẳng phải anh yêu Hân ư, đại thiếu gia nhà họ Uy của chúng ta đầu rồi nhĩ... lại yếu mềm không chút tự tin vào bản thân sao. - Uy Vũ thách thức. - Biến cái của người khác là của mình, cũng là một thú vui tao nhã.

Uy Phong bật cười, sau đó lại lắc đầu:” Vũ, em đi mà tận hưởng cái thú vui của bản thân đi, nghe Ngọc Diệp nói em bị cô bạn gái cũ cấm sừng phải không?”

Uy vũ như muốn lật bàn, cái con bé Ngọc Diệp chính là quá ma lạnh, nuông chiều quá lại sinh hư hỏng. Chọc phá ai không chọc phá, lại chọn ngay hổ trong hang, suốt ngày mang thông tin của anh lên các trang mạng online, thật hết sức tưởng tượng.

- Anh nghĩ trên đời này có tồn tại nữ nhân ấy sao? - Uy Vũ tự tin thái quá. - Nếu có cũng chỉ có một người, và người ấy em lại không muốn làm tổn thương.

Đó chính là cô gái mang tên Ngọc Hân, nhưng Uy Phong lại nghĩ Uy Vũ nói về Minh Minh.

Phá tan bầu không khí riêng tư tâm sự của hai người đàn ông nhà họ Uy, cánh cửa phòng mở toang ra dưới sự bất ngờ của hai người... thì ra lại là con bé được nuông chiều nhất nhất trong ngôi biệt thự rộng lớn này.

- Anh Vũ... - Ngọc Diệp gọi lớn.

Uy Vũ nhanh chóng bịt miệng con bé mà kéo vào, đóng cửa phòng lại để giảm cái âm thanh của con bé.

- Suyt, đừng để ông nghe thấy. - Anh nói.

- Á, thì ra anh dám dụ dỗ anh Phong uống rượu, em đi méc ông. - Ngọc Diệp hào hứng.

- Nhóc con, muốn chết hả.

Ngọc Diệp tỏ ra không e sợ, dù sao thì con bé biết Uy Vũ chỉ giỏi trò hù dọa mà chẳng bao giờ đánh đòn.

- Tìm anh có việc gì? - Uy Vũ hỏi.

- Chút thì quên mất. - Con bé nhanh chóng đưa chiếc điện thoại về phía Uy Vũ mà nói. - Đây chẳng phải bạn gái cũ của anh ư?

Uy Vũ nhìn vào bức ảnh chụp Bích Trân đang tay trong tay đi cùng Trọng Kiên... nhưng có vẻ như cô gái này đang say... những bức ảnh sau đó đều đi không vững mà ngã vào lòng hắn ta. Nhớ lại lần đó gặp hắn ta ở club, hai tay khoác hai cô gái đi vào thì đã xác định là một con người không an toàn, điều tra về gia đình hắn ta thì được biết đang lâm vào tình trạng gần như phá sản, nếu ngân hàng đóng băng không cho vay thì cha hắn ta vào tù là chuyện tất nhiên. Và mục tiêu hắn ta tiếp cận cô gái đó chỉ có một, chỉ là không ngờ cô ta ngốc đến mức bị dụ dỗ uống những thứ không nên uống.

- Ở đâu em có những bức ảnh này. - Uy Vũ hỏi.

- Là thành viên của Fanpage gửi cho em ạ. - Ngọc Diệp đáp.

- Mau hỏi bọn họ là chụp được bức ảnh này ở nơi nào. - Uy Vũ vội nói.

- Có việc gì sao? - Uy Phong nhìn thấy nét khẩn trương kia liền nói, nhìn qua bức ảnh lại đáp. - Đây chẳng phải là phía trước khách sạn The Queen sao, nơi đây quả nhiên hết như thiên đường cho các cặp tình nhân.

Nghe xong không đáp, Uy Vũ nhanh chóng tung cửa lao ra khỏi biệt thự. Tự hỏi trên đời này vì sao có cô gái ngốc như cô ta, càng nghĩ lại càng tức giận mà lao xe đi. Thà không hay không biết, nếu đã biết mà không cứu cô ta lại cần rút lương tâm.

- Tổng giám đốc Uy, hôm nay ghé khách sạn chúng tôi thật vinh hạnh. - Vị quản lý nói.

- Tôi và cô có quen ư? - Uy Vũ đáp, đưa mắt nhìn xung quanh.

- Tổng giám đốc Uy Vũ tiếng tăm ai lại không biết... chúng tôi sẽ chuẩn bị phòng VIP nhất, mời ngài.

UY Vũ xua tay:” Tôi không đến đây để ngủ, tôi đến tìm người.”

- Bạn của ngài nghĩ ngơi ở phòng nào ạ, lễ tân sẽ giúp ngài thông báo.

- Tôi cũng không biết. - Uy Vũ đáp. - Dò tìm tên Trương Trọng Kiên, tôi có hẹn cậu ta nhưng điện thoại gọi không được.

Sau không lâu dò tìm, lễ tân thông báo rằng không có ai tên như anh cần tìm.

- Rõ ràng là ở đây mà. - Uy Vũ đáp, nhìn xung quanh liền nói. - Sau đó đến quầy tiếp tân điều chỉnh xem qua camera từng hành lang đều không tìm thấy. Chỉ cần nghĩ đến hắn ta mang cô gái ấy đến đây để hãm hại lòng anh nóng như lửa đốt. Uy Vũ nhìn xung quanh, sau đó cầm chiếc bình chữa cháy trong góc đi đến điểm báo cháy mà đập vỡ chiếc cửa kính sau đó khởi động toàn hệ thống báo cháy... khiến khách hàng hoảng loạn chạy ra ngoài.

Vì hành động của anh quá nhanh, lại không ai dám gây sự với người đứng đầu tập đoàn Phong Vũ nên bọn họ chỉ biết trấn an khách hàng, gọi cho ban giám đốc để giải quyết.

Anh đi đến camera nhanh chóng đưamắt nhìn toàn thể, sau đó thấy bóng dáng Trương Trọng Kiên bước ra từ cửa phòng tầng 7... Uy Vũ nhanh chóng chạy lên tầng 7 bằng cầu thang bộ vì thang máy xem ra chật kín người.

Đập cánh cửa phòng khách sạn, Uy Vũ nhìn thấy Bích Trân đang nằm ngủ say trên giường không biết gì nữa... Trên người cô ta chỉ còn lại một bộ nội y be bé có in hình mèo kitty... Uy Vũ không thể nhịn nổi cười trong sự tức giận. Anh tự tay mặc lại bộ váy vào người cô, sau đó bế ra khỏi khách sạn.

- Tổng giám đốc Uy, anh giải thích sao về việc này? -Ban giám đốc liền nói.

- Mọi chi phí tổn thất, cứ gửi cho tập đoàn Hoàn Cầu thanh toán... con đại cái mang, cứ nói ông ta tới tìm tôi nếu có thắc mắc.

Nói xong anh bế cô ra khỏi khách sạn,gương mặt Bích Trân đã được anh dùng chiếc khăn mà che lại... không ai có thể nhận ra cô.Đặt cô lên xe, chạy gần đến biệt thự Uy gia, Bích Trân bỗng nhiên ngồi dậy nhìn xung quanh rồi lại khẽ cười.” Lại gặp ác mộng nữa rồi. Sao cứ mơ thấy tên đáng ghét nhà anh mãi vậy hả?”

Uy Vũ không đáp... lạnh lùng lái xe.

- Tên đáng chết nhà anh, tôi nguyện rửa anh sêm ế vợ đến chết, sẽ cả đời không ai thêm để mắt tới. Tôi cầu cho công ty nhà anh phá sản, lúc đó anh sẽ quỳ trước mặt tôi mà van xin tôi bố thí,tôi cầu cho anh bị trời phạt trở nên xấu xí, để gương mặt kệnh kiệu nhà anh đừng ngong cuồng nữa.

Uy Vũ nhếch môi cười, suy nghĩ cô ta thật hạn hẹp.

- Nóng quá đi...thật khó chịu...mẹ ơi, con khát nước quá. - Cô ngã lăn ra xe mà kêu gào.

Anh đưa một chai nước lọc xuống tay cô.

Cô uống một hơi... chưa đầy 30s sau...đã nôn đầy trên chiếc xe mà anh vô cùng, vô cùng yêu thích nhất trong những chiếc xe thuộc sở hữu của anh. Mùi rượu tiêu hóa kinh dị, Uy Vũ rợn người tăng tốc độ.... vì sao lại tự mang đến phiền phức cho bản thân vì cô gai mặc nội y hình mèo kitty chứ...

62. Chương 62:thành Thân

Triệu Quốc xinh đẹp

Người dân ở kinh thành hân hoan vì Hoàng thượng anh minh xử tội những bọn phản nghịch, mang lại một bầu trời tươi đẹp cho Triệu quốc, không còn những tên tham quan vơ vét của dân làm giàu cho bọn chúng núp dưới bóng cây của Tể tướng. Nay ông ta bị bắt vào ngục, Hoàng Thái Hậu bị nhốt vào lãnh cung chờ ngày Tuấn Phong xét xử.

Mọi việc đều trở về đúng với vị trí của nó, nhưng mọi người xung quanh đều nhìn thấy nét u buồn trên gương mặt của vị Hoàng thượng trẻ tuổi. Người ngoài có thể không hiểu nỗi lòng anh, nhưng những người thân thiết bên cạnh không ai là không hiểu nguyên do... vì sự mất tích kì lạ của Tịnh Yên, dù có cho bao nhiêu thị vệ tìm kiếm đều nhận lấy cái lắc đầu đầy thất vọng.

Tuấn Phong một mình ngồi trong thư phòng, trên bàn đặt một bộ bình rượu tạc rồng được làm từ vàng khối do các nghệ nhân nổi tiếng thời ấy tạo nên, bên trong là loại rượu thượng hạng chỉ dành riêng cho vua chúa. Rượu không thể làm anh say, càng uống lại càng nhớ người con gái mang tên Tịnh Yên, cạn một bình rượu đầy... Tuấn Phong nằm dài trên bàn trong lòng vô cùng đau đớn.” Tịnh Yên... Tịnh Yên... nàng nữ tử bỏ trăm mà rời đi như vậy ư?”

Buổi sáng hôm sau, Tuấn Phong đang an giấc trong cung Thượng Uyển, liền nghe giọng nói riu rít của Thanh Vân bên ngoài... đúng là đại công chúa Triệu quốc có khác, cả gan làm ồn trước cửa cung vua, thị vệ có can ngăn cũng bất chấp. Tuấn Phong sau một đêm say khướt tỉnh lại vì tiếng ồn bên ngoài, toàn thân

mệt mỏi, đầu nhức nhối vì mem say đêm qua. Anh khoác chiếc áo khoác màu vàng bước ra ngoài, chưa kịp lên tiếng thì Thanh Vân đã nhào đến bên cạnh.

- Hoàng thượng, bọn người họ không cho muội vào. - Thanh Vân chỉ vào bọn thị vệ mà nói, sau đó nũng nịu. - Hoàng thượng, muội có chuyện muốn cầu xin.

- Đừng nghịch ngợm nữa, theo huynh vào trong rồi nói. - Triệu Tuấn Phong quay đầu bước vào bên trong.

Sau khi an vị trên ghế, Triệu Tuấn Phong đưa mắt nhìn về Thanh Vân đang tủm tỉm cười, để đại công chúa dịu dàng trước mặt anh, có lẽ lại muốn xin anh ân điểm chuyện gì đó, phải mau chóng gả đi thôi, không lại phá tan Hoàng cung.

- Hoàng Thượng, Thanh Vân muốn cầu xin người ân điểm cho Thanh Vân xuất cung. - Thanh Vân khe khẽ nói.

Triệu Tuấn Phong lắc đầu, ánh mắt không vui lộ ra:” Không được, muội không nhớ lần đó bọn người của Hồng Môn hội đã nhận ra muội ư, ra ngoài như vậy rất nguy hiểm”

Thanh Vân khẽ buồn, đã lâu rồi không được ra khỏi hoàng cung, cô giống như một chú chim non nhốt trong lồng chỉ muốn bay nhảy bên ngoài thoải mái. Cứ ngỡ Hoàng thái hậu không còn quản cô nữa, sẽ được tự do không ngờ Hoàng huynh lại không muốn cô gặp nguy hiểm... ôi thật là cuộc sống trong Hoàng cung thật tẻ nhạt.

- Thanh Vân, thật hay muội ở đây, trăm có việc muốn bàn luận với muội

- Hoàng thượng, người muốn nói điều gì?

- Chuyện hôn sự của muội. - Tuấn Phong nghiêm mặt. - Hiện tại Hoàng Thái Hậu đã không còn thế lực tại Hoàng cung, hôn sự đó trăm có thể thay muội mà hủy bỏ. Chuyện hôn sự là chuyện quan trọng nhất cuộc đời của muội, không nên mang điều đó ra mà đùa giỡn. Khi muội về nhà của phò mã, không còn trăm bên cạnh bảo vệ muội nữa, phải biết kiềm chế một chút.

- Hoàng huynh, từ khi muội lọt lòng...có lẽ chỉ có Hoàng phi, huynh và Tứ ca là yêu thương muội nhất. Muội thật sự không muốn rời xa huynh và Tứ ca, Thanh Vân muốn suốt cuộc đời ở bên cạnh Hoàng huynh.

- Muội muội ngốc nghếch, gái lớn gả chồng, muội cũng phải nhanh chóng xuất giá thôi. Trăm sẽ hạ chỉ hủy bỏ hôn sự giữa muội và nhà họ Hán... muội không cần thực hiện theo lệnh của Hoàng thái hậu.

Thanh Vân đang tựa vào lòng Hoàng thượng, nghe anh nói muốn hủy bỏ hôn lễ liền nhảy dựng lên mà nói:” Ai nói là muội muốn hủy hôn chứ, Hán Thành hẳn ta ngoài muội ra không được phép thành thân cùng cô gái khác.”

Tuấn Phong bật cười, xem ra đại công chúa họ Triệu đã phải lòng công tử nhà họ Hán, lần di hành đó đã khiến bọn họ gần nhau hơn, đây cũng là một việc tốt...nếu là một hôn nhân đến từ tình yêu thì tiểu muội của anh sẽ sống trong hạnh phúc. Còn anh, có phải đã là mất cô mãi mãi hay không.

Hôn lễ giữa Thanh Vân và Hán Thành được diễn ra hoành tráng theo đúng quy tắc trong Hoàng cung, Hán Thành được phong làm phò mã Triệu Quốc, thăng quan nhị phẩm, ban vàng bạc châu báu và hưởng rất nhiều bổng lộc từ triều đình.

Nhà họ Hán tưởng rằng từ khi Hoàng Thái hậu thất thế, Hán Thúc sẽ không còn chỗ dựa nữa ngờ đâu lại được làm thông gia với Hoàng thượng, lần này là trời giúp ông ta, dù sao con trai cũng là phò mã Triệu quốc, thế lực sẽ được củng cố...bọn quan trên triều đình sẽ nể sợ ông một bậc.

Đêm động phòng hoa chúc, Hán Thành uống say cùng quan khách, khi bước vào phòng tân nương thì mùi rượu đã tràn ra khắp căn phòng.

- Công chúa, nàng sao lại ngồi đây. - Hán Thánh đóng cửa, quay lại đã nhìn thấy Thanh Vân đang ngồi trên bàn vừa uống rượu vừa ăn các bánh bánh mứt trên bàn.

- Người ở bên ngoài thoải mái uống rượu, bắt buộc công chúa đợi nhà người... đáng chết. - Thanh Vân uống rượu say khướt, nhìn thấy Hán Thành đi vào liền quay người lại nói.

- Thật là, nàng say ngời... ta đưa nàng đi nghỉ ngơi. - Hán Thành bước tới muốn dìu cô đi nghỉ ngơi.

- Hán Thành, chàng mau ngồi xuống đây... chúng ta đã thành thân rồi, chàng là phu quân của ta, chúc ta chúc mừng nào. - Thanh Vân đưa ly rượu trên tay về phía Hán Thành. - Cạn ly.

Hán Thành cầm ly rượu trên tay Thanh Vân, đưa lên môi uống cạn.

- Công chúa, nàng có thật sự muốn thành thân cùng ta hay không?

Lục công chúa đưa ly rượu trên tay uống cạn mà bật cười...Sau đó đặt mạnh ly rượu xuống bàn khẽ đáp:" Chàng nghe cho rõ lời Thanh Vân nói, trên đời này không ai có thể cưỡng ép được ta... nhưng chàng, trong lòng chàng có thật sự đồng ý hôn sự này hay chỉ là ý chỉ của bật bề trên."

Anh không đáp, đưa bàn tay lên gương mặt của Thanh Vân ngắm nhìn cô... công chúa này thật khác lạ, đêm động phòng không ngồi trên giường đợi chờ tân lang lại tự ý vứt khăn đỏ đi mà ngồi một mình uống rượu. Cô gái này cũng có sự thu hút, cũng có nét đáng yêu... chỉ là Hán Thành chưa thể thừa nhận tình cảm của riêng anh, vì hình bóng của Đồng Hân kia quá lớn ư.

Họ cùng nhau ngồi trên bàn trong phòng tân hôn, vừa uống vừa nói chuyện rôm rả cho đến khi cả hai cùng nhau say khướt mang nhau lên giường ngủ không biết trời mây ra sao một giấc cho đến sáng và như vậy đã kết thúc một đêm động phòng của công chúa và phò mã.

Năm 2015...

Chiếc xe hơi màu vàng chanh lái vào cổng biệt thự nhà họ Uy, nghỉ đi nghỉ lại mang cô ta về nhà là an toàn nhất, tránh được bọn báo chí chụp hình lại.

Uy Vũ bế Bích Trân từ bên ngoài vào trong biệt thự dưới những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, và người hốt hoảng hả to miệng nhất chính là Ngọc Diệp. Anh bế Bích Trân đi ngang qua bé con, liền quay đầu lại nói với gương mặt đầy nghiêm nghị:" Em mà dám đưa anh lên cái trang nhảm nhí đó, lần này đừng trách anh đây ác độc."

- Em biết rồi ạ. - Ngọc Diệp khẽ nói, nhưng vẫn chạy theo. - Nhưng chị ấy bị làm sao vậy ạ, anh thật sự thích chị ấy ạ, đúng là chị ấy cảm ứng anh ạ.

- Con nít biết gì, mau đi ngủ cho anh. - Uy Vũ lớn giọng.

- Anh chỉ giỏi bắt nạt em. - Ngọc Diệp đáp, bỏ vào phòng.

Đưa Bích Trân vào phòng mình, nghĩ thấy mùi hôi kinh dị trên người cô liền không thể chịu đựng được. Cái gì nhìn thấy cũng đã thấy rồi, gọi người làm thì bọn họ lại nhiều chuyện nên tự tay anh thay bộ váy bên ngoài của Bích Trân ra, mặc vào cho cô chiếc áo sơ mi của mình. Phải nói cô ta có cơ thể học sinh tiểu học mặc dù đang học lớp 11, hình mèo kitty là khiến anh buồn cười nhất. Với cái thân thể kém hấp dẫn này, đúng là không có một chút hứng thú.

Lau qua người cô bằng nước ấm, nhìn Bích Trân nằm trên giường anh mà ngủ say... cô gái này, một chút nữa là bị lừa gạt, thật là quá ngốc. Trên đời này làm gì có hoàng tử, chỉ có những tên lưu manh, chỉ là có thể hiện ra bản chất hay không.

Buổi sáng khi Bích Trân tỉnh lại nhìn thấy trên người mình đang mặc một chiếc áo sơ mi của đàn ông, chiếc váy cô mặc đêm qua bị vứt xuống đất. Cô khẽ rùng mình nhớ lại chuyện đêm qua, là cô và Trọng Kiên đi chơi... sau khi uống một loại nước mà Trọng Kiên nói rằng rất tốt, cái vị cay cay the the rất dễ chịu... cô uống đến ly thứ ba thì đầu óc quay cuồng... không còn nhớ điều gì nữa.

Xung quanh căn phòng này không nhìn thấy một ai, đây hình như không phải là khách sạn... cách bài trí giống như một căn phòng của một công tử giàu có. Nhưng... đây là đâu, vì sao cô lại mặc chiếc áo này, chẳng lẽ đêm qua Trọng Kiên đã chạm vào người cô... Cô lắc đầu hoảng hốt, chạy ra tới cửa thì vô tình làm rơi một khung ảnh trên bàn. Nhặt khung ảnh kia lên, một trong những người bên trong bức ảnh kia chính là Uy Vũ.

Từ bên trong phòng tắm, Uy Vũ theo như thói quen chỉ choàng chiếc khăn quần ngang người mà bước ra với mái tóc ướt sũng...gương mặt trắng không tỳ vết cùng đôi môi đỏ ửng tự nhiên... ánh mắt Uy Vũ nhìn về phía cô đang trợn mắt nhìn anh như không một chút quan tâm..anh bước qua phòng thay đồ.

Cái thái độ thờ ơ kia chính là khiến Bích Trân tức giận nhất ở Uy Vũ. Cô không biết đó là phòng thay đồ, nhanh chóng mở toang cửa ra...

- Á....á....á....- Bích Trân hét lên.

Uy Vũ nhếch môi nói:" Tôi biết tôi hoàn hảo, nhưng không nghĩ rằng cô lại muốn nhìn cơ thể tôi như vậy."

Bích Trân quay mặt ra ngoài, đóng âm của lại...

Mặc trên người bộ vest màu đen lịch lãm, vừa rời khỏi phòng thay quần áo thì đã nhận được một cái tát tai khá mạnh từ Bích Trân lên gương mặt không tỳ vết kia. Uy Vũ không kịp phản ứng vì không hề lường trước sự việc.

- Cô bị điên ư? - Uy Vũ tức giận nói.

- Anh còn dám to mồm. Nói cho anh biết, tôi sẽ kiện anh vì dám động vào người tôi. - Cô hét lên.

Uy vũ tiến về phía Bích Trân, cô lúc đầu thì rất hung hãn nhưng nhìn vào ánh mắt cô thì mọi hung hãn khi nãy đã tan hết...cô lùi về phía sau cho đến khi không còn đường lui.

- Anh... muốn làm càn ư?

- Tiểu thư Bích Trân, xem ra cô lại xem thường con mắt chọn người của Uy Vũ tôi rồi. - Uy Vũ tiến sát gương mặt mình lại gần tai cô mà nói. - Nữ nhân dưới thân Uy Vũ này, ít ra chân phải dài hơn cô một chút, gương mặt phải thật xinh đẹp... Á, phải mặc những bộ nội y vô cùng gợi cảm, tuyệt đối không phải là hình con mèo xấu xí như cô em.

- Anh... - Cô đỏ mặt, hắn ta nói như vậy ý là không hề chạm vào cô, nhưng vì sao lại biết nội y cô mặc hình mèo kitty mà châm chọc.

Sau đó, Bích Trân nhìn xuống dưới thân mình... chiếc áo này là của anh ta...

- Nếu anh không làm gì tôi, vì sao phải cởi bỏ bộ váy trên người tôi. Anh muốn qua mặt tôi để trốn tránh luật pháp ư... đừng hòng. - Bích Trân nói. - Uy Vũ,ai cho phép anh lấy đi lần đầu của tôi... đồ sở khanh...

Bàn tay cô đưa lên, nhưng lần này là bị Uy Vũ chụp lại kịp. Gương mặt của anh là bị cô tát 2 lần, cô ta còn dám cả gan muốn lần thứ 3 ư?

- Cô mau về nhà mà nhớ lại mọi chuyện đêm qua đi... chiếc váy hơi hám của cô vẫn ở y nguyên đó... Còn nữa, đây là lần cuối cùng tôi thương hại cô, lần sau dù sống hay chết tôi cũng sẽ mặc kệ.

Anh gọi một người làm đến mang quần áo cho cô, sau đó đưa cô quay về nhà... Cả đoạn đường anh không nói câu nào, gương mặt lạnh như tiền... Cô vừa bước xuống xe liền phóng xe đi ăn cướp khiến cô hoảng hốt. Bích Trân vừa vào nhà vừa suy nghĩ, đêm qua cô đi cùng Trọng Kiên, vì sao khi tỉnh lại lại ở nhà của Uy Vũ... chuyện lần này có điều gì đó không đúng.

Bích Trân quay về nhà liền bị chat trách mắng vì tội trốn ra ngoài, lại đi cả đêm không về. Cho đến khi nhân viên của khách sạn gửi chi phí bồi thường về Hoàn Cầu thì ông nổi trận lôi đình.

- Con mau nói,đêm đó ra ngoài đã gây ra chuyện gì hử,vì sao lại liên quan đến khách sạn The Queen.

Cô nhú mày, cái tên khách sạn xa lạ cô chưa từng bước vào làm sao có thể gây chuyện ở đó, có nhầm lẫn ở đây sao? Cô gọi điện liên lạc với Trọng Kiên nhưng vẫn không liên lạc được, chỉ muốn hỏi đêm qua đã xảy ra chuyện gì, đang đi với anh vì sao anh lại để Uy Vũ bắt cô đi như vậy chứ.

- Ba, con không có... không phải con. -Cô lắc đầu.

- Vậy đêmqua con ngủ ở đâu hử, thật là hư hỏng mà.

Cô không dám nói mình ngủ ở nhà họ Uy, sợ cha lại đến đó gây chuyện mà mất mặt.

Sau một lúc chối quanh co, cha Bích Trân đưa cô đến khách sạn yêu cầu họ giải thích1ve62 các hóa đơn... Khi xem lại camera ghi hình...Bích Trân chết trân người, thì ra Hoàng tử chính là kẻ xấu, còn tên đáng chết kia lại là người cứu cô thoát khỏi yêu râu xanh,ấy vậy mà cô lại hiểu lầm anh, xem ra lần này cô sai thật rồi.

- Con đi đâu? - Cha cô gọi lớn khi Bích Trân chạy vụt đi.

- Con sẽ về ngay, ba đừng lo. - Cô nhanh chóng trèo lên taxi. - Đi đến khu biệt thự thành phố.

Ngọc Hân đang ngồi trang điểm trong phòng,một cô gái liền chạy vào đưa cho cô một gói quà lớn..khi mở ra lại chính là chiếc váy cưới lần trước cô rất thích. Ngọc Hân chỉ nghĩ là quà của Kiên Lương, có lẽ vì thấy cô thích nên anh đã tìm mua cho bằng được.

Tuy đã miễn cưỡng lựa các bộ váy khác, nhưng cuối cùng cô lại chọn bộ váy mà cô thích nhất để mặc trong lễ cưới của mình. Cô tin rằng ở bên cạnh Kiên Lương cô sẽ nhanh chóng nhớ lại kí ức của hai người mà sống một cuộc sống trọn vẹn niềm vui.

Lễ đường đông người tham dự, đôi tang lang và tân nương nắm tay nhau bước lên khán đài dưới sự chúc phúc của rất nhiều người có mặt...ở khuất một nơi xa xa có hình bóng của một người đàn ông, hai tay đặt trong túi quần, dáng vẻ có chút đau buồn... anh tựa người vào chiếc xe hơi sáng bóng mà ngắm nhìn cô dâu trong buổi tiệc cưới ngoài trời...

- Hân, hạnh phúc nhé.

Chiếc xe hơi màu đỏ trắng lại gần đó, Uy Vũ cũng bước ra khỏi xe... chỉ quá đau lòng cho anh trai mình... có lẽ vì Uy Phong quá yêu Ngọc Hân.

Kiên Lương ngạc nhiên với bộ váy trên người Ngọc Hân liền khẽ hỏi:” Bộ váy này, vì sao em có nó.” - Thật ra anh ta cũng đã đi tìm khắp nơi, nhưng lại là kiểu thiết kế riêng nên không có cái thứ hai.

- Không phải do anh nhờ người mang đến để em bất ngờ ư? - Cô cũng không kém phần kinh ngạc.

Kiên Lương lắc đầu, gương mặt tối sầm lại khi nhớ đến lời nói của Uy Phong tại studio.

- Là người đàn ông lần đó ư, nhưng vì sao anh ta biết chúng ta tổ chức tại nơi này?- Cô thắc mắc.- Và vì sao lại mang tặng cho em.

Kiên Lương khẽ cười lắc đầu:” Kệ hấn ta đi, hôm này là ngày vui của chúng ta... đừng suy nghĩ nhiều.”

Cô khẽ gật đầu mỉm cười... nhưng trong lòng có nhiều cảm xúc khi nhớ đến người đàn ông ở studio ngày đó đã từng nhìn vào mắt cô mà hỏi:” Em có hạnh phúc không?”

Đám cưới diễn ra suông sẻ, Uy Phong chỉ nhìn qua rồi nhanh chóng ra về...

- Anh... anh quyết định như vậy thật ư? - Uy Vũ hỏi.

Uy Phong gật đầu:” Xem như chúng ta chưa tìm ra cô ấy vậy, hãy để cuộc sống của cô ấy bình an như vậy...”

- Phong... tất cả là lỗi của em. - Uy Vũ khẽ nói.

Uy Phong đặt tay lên vai em trai mình mà khẽ cười chua xót:” Anh và cô ấy như hai chiếc thuyền trôi trên cùng một dòng sông vậy...Đến khi gặp nhau, một chiếc lật ngã và một chiếc sẽ trôi đi tiếp... anh sẽ để cô ấy trôi đi tiếp trên dòng sông ấy còn anh sẽ đắm chìm trong dòng nước lạnh lẽo kia.”

Uy Vũ hiểu lời Uy Phong muốn nói... anh lặng người không nói thêm điều gì.

63. Chương 63: Không Thể Kiểm Nén Bản Thân

Bầu trời xanh trong, ánh mắt chen vào những chiếc lá trên cành cây xanh tươi. Những chú chim đang bận rộn tìm mồi khắp con đường vắng người qua lại. Chiếc taxi rẽ sang hướng tay phải của làn đường, những chú chim ngơ ngác bay tung lên bầu trời cao thăm thẳm.

- Đến nơi rồi. - Bác tài xế có tuổi khề nói.

- Chào bác, một ngày tốt lành ạ. - Bích Trân khề cười.

Bích Trân bấm chuông, đợi vài phút liền có người làm trong nhà họ Uy bước ra mở cửa, nhìn thấy Bích Trân liền mời vào nhà. Đây là cô gái duy nhất mà nhị thiếu gia đưa về nhà, lại cho ngủ trong căn phòng ít người được phép bước vào, tất nhiên là có mối quan hệ không thể đặc tội.

Bước vào bên trong nhà họ Uy, người đầu tiên mà Bích Trân chạm mặt chính là Ngọc Diệp, cô bé này có mối quan hệ ra sao với Uy Vũ, trong bảng điều tra có ghi nhà họ Uy chỉ có duy nhất hai anh em Uy Phong và Uy Vũ. Bích Trân mỉm cười, véo má Ngọc Diệp mà nói:” Xin chào, chị là Bích Trân, còn em.”

- Hãy nói chuyện với nhau với tư cách là những người đã trưởng thành. - Ngọc Diệp nghiêm mặt, đẩy bàn tay ra khỏi má mình. - Chị có phải là bạn gái của anh Vũ hay không?

Bích Trân có chút ngạc nhiên, sau đó lại cảm thấy thú vị. Không biết là mối quan hệ ra sao, lại nói chuyện một cách có thể lực.

- Chị không cần trả lời, vì tất cả mọi thông tin về chị em đều nắm rõ rồi. - Ngọc Diệp khoanh tay hất mặt nói.

Bích Trân khề cười, sau đó vuốt mái tóc dài ngang lưng của Ngọc Diệp mà nói:” Bé con, chị đến tìm Uy Vũ, có thể gọi anh ấy giúp chị.

- Rốt cuộc hai người đã thân thiết đến mức nào, lại con đến tận nhà tìm anh ấy. - Ngọc Diệp đáp. - Anh ấy không có nhà, chẳng phải lúc sáng hai anh chị rời khỏi nhà cùng một lúc.

- Không có nhà sao. - Bích Trân có chút buồn bã. - Được rồi, chị về đây... khi nào anh ấy về, phiền em nhắn với Uy Vũ là chị đến tìm nhé.

Cô quay đầu bước ra khỏi biệt thự nhà họ Uy, không ngờ vừa bước ra khỏi cửa liền nhìn thấy hai chiếc xe hơi. Một chiếc màu đen bóng loáng, còn một chiếc thể thao màu đỏ, Bích Trân nhận ra chiếc xe màu đỏ kia vì khi sáng đã đưa cô về tới nhà. Cô mỉm cười khi nhìn thấy Uy Vũ bước xuống khỏi chiếc xe, chạy lại gần anh.

- Cô đến đây để làm gì? - Uy Vũ hỏi.

- Tôi đến để tìm anh. - Bích Trân đáp.

- Muốn gì? - Như không để tâm, anh nhàm chán vừa hỏi vừa khóa xe lại.

- Tôi chỉ muốn đến đây để cảm ơn anh mà thôi, và cũng xin lỗi vì khi sáng đã hiểu lầm anh. - Bích Trân mỉm cười. - Có đau không, để tôi thổi cho nhé. - Cô đưa bàn tay lên bờ má anh, khề chu môi lên mà thổi.

- Làm trò gì vậy. - Uy Vũ lùi về sau một bước, hất bàn tay Bích Trân chạm vào người mình. - Nếu đã nói xong thì xin mời, tôi không tiễn... từ này về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cô thật phiền chết đi được.

- Này, tôi đã có ý đến xin lỗi anh, thái độ của anh như vậy là sao hả? - Bích Trân cảm thấy xấu hổ khi bị Uy Vũ đuổi đi như vậy. - Anh nghĩ là tôi thích anh nên bám theo anh đó hả, cái tên đại hách dịch, đại phách lối, đại đề tiện hèn hạ như anh... có cho không cũng cóc thèm, anh nhìn lại bản thân mình đi rồi hãy chê bai người khác nhé.

- Bản thân Uy Vũ tôi là hoàn hảo. - Anh tự tin.

Cô nhếch môi:” Hoàn hảo?”

- Cái chiều cao quá khổ của anh khiến tôi liên tưởng đến cây sào, đàn ông con trai làn da lại trắng như vậy nhiều lúc tôi nghĩ anh lệch lạc giới tính, còn gương mặt anh có thể xem là đẹp đó... nhưng vì cái tính cách dị hóm của anh mà tôi chẳng thể ưa nổi. - Bích Trân che bai. - Cuối cùng, chính là cách xử xự với con gái...thật là đáng thương cho những cô gái yêu thích anh, nếu họ mà biết được bộ mặt thật của anh, có lẽ là quá thất vọng.

- Cô... - Uy Vũ nghe những lời Bích Trân nói, chỉ muốn bóp nát cô gái đối diện.

- Cô gì mà cô. - Được nước làm tới. - Nói cho anh biết nhé Uy Vũ, đàn ông trên đời này có chết hết tôi cũng không thích anh, vì vậy bớt ảo tưởng là tôi đeo bám anh đi, đồ đáng ghét. Cái gì mà từ này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi cóc thèm.

Uy Vũ khoanh tay lại, bước về phía Bích Trân... hai tay nắm chặt lấy hai tay cô... đôi môi tiến đến gần môi cô... chạm vào...

Cô trợn mắt kinh ngạc, hắn ta đang hôn cô ư...

Sau vài giây, Uy Vũ rời khỏi môi Bích Trân hơi nhếch môi nói:” Đừng hoang tưởng, chỉ là tôi muốn cô im miệng lại thôi.”

- Anh... - Cô tức giận.

- Tôi vừa nhắn cho cha cô, nếu cô không về thì ông ấy cũng đang trên đường đến đón. - Anh nhún vai bước về phía cổng.

Bích Trân chỉ đứng im nhìn bóng dáng Uy vũ khuất sau chiếc cổng lớn kia, nụ hôn vừa rồi... rõ ràng chỉ là anh ta đùa giỡn, nhưng cô lại khá là bối rối, trái tim thổn thức liên hồi. Cũng may là anh ta không biết, không lại xấu hổ chết cô.

Bỗng nhiên, cơn đau ở tim lại bộc phát... cô đau đến mức không thể đứng nổi nữa... Bích Trân ngã quỵ xuống trước cổng nhà họ Uy... hơi thở khó khăn, bàn tay ôm lòng ngực cô muốn kêu cứu nhưng phía trước là một con đường vắng người qua lại, bên trong cánh cửa lại quá cao và luôn đóng chặt.

Bước vào bên trong, trong đầu Uy Vũ vẫn vang lên những câu che bai của Bích Trân, trước nay đề cảm thấy bản thân quá hoàn hảo, không ngờ trong mắt của cô ta anh lại kém cỏi như vậy. Vẫn là không cam tâm, Uy Vũ quay đầu đi về phía cổng để nói rõ ràng với cô gái đó, bắt cô ta phải thừa nhận những gì cô ta nghĩ đều là sai.

Khi mở cửa nhìn ra bên ngoài, đã không còn nhìn thấy Bích Trân nữa... có lẽ cô ta đã bỏ đi rồi. Vừa định đóng cổng lại, anh cuối đầu xuống mới nhận ra cô đã ngắt đi trước cổng nhà anh...

- Đây, mèo kitty... cô làm sao vậy hả, này... - Uy Vũ nhanh chóng bế cô trên tay, đưa lên xe mà chạy thẳng đến bệnh viện...

Mặc dù cha của Bích Trân được báo tin cũng chạy ngay đến bệnh viện, nhưng anh vẫn không muốn rời đi, chỉ vì trong lòng cảm thấy lo lắng cho Bích Trân.

- Bác sĩ, con gái tôi sao rồi?

- Người nhà cần cẩn thận và nhắc nhở bệnh nhân uống thuốc đều đặn, không được dùng những chất kích thích như rượu bia, và không được quá kích động. - Vị bác sĩ nói. - Lần này còn may mắn mang đến kịp lúc, người mắc bệnh này rất khó nói... mới thấy vui vẻ khỏe khoắn, lại có thể ra đi bất cứ lúc nào.

- Cảm ơn bác sĩ. - Cha Bích Trân khẽ nói, gương mặt vô cùng buồn bã.

Ông ngồi xuống băng ghế dài, cách đó không xa là Uy Vũ cũng đang ngồi trên băng ghế ấy, những lời vị bác sĩ nói anh đều nghe hết... cô gái đó cũng thật đáng thương, còn trẻ như vậy đã chịu đựng căn bệnh quái ác.

- Đây là lý do, bên cạnh cô ấy luôn có người đi theo.

- Con bé ấy thật sự quá nghịch ngợm, nó cứ nghĩ tôi cho người theo bảo vệ nó chính là muốn quản lý nó... nhưng thật ra là tôi sợ căn bệnh của nó sẽ tái phát bất cứ lúc nào, lỡ như không có người bên cạnh thì phải làm sao. - Ông u sầu nói. - Con bé luôn nghĩ là tôi ruồng bỏ mẹ nó, nào hay biết chính mẹ con bé đã rời bỏ

tôi vì năm đó tôi làm ăn thua lỗ... đứng bên bờ phá sản. Tôi chỉ muốn giữ một hình ảnh tốt, không muốn làm con bị tổn thương... Không ngờ càng lo lắng lại càng khiến cha con xa cách, con bé hiện tại rất căm ghét người cha này.

Uy Vũ khẽ nói:” Không có cha mẹ nào không muốn con cái mình luôn gặp những điều may mắn, tôi nghĩ cách ông làm là không đúng chỉ càng khiến cô ấy khao khát tự do.”

- Vậy cậu nghĩ tôi phải làm sao, giống như ngày hôm nay khi con bé phát bệnh không có ai bên cạnh, nếu cậu không phát hiện thì tôi đã mất đi đứa con này mãi mãi.

Uy Vũ không nói thêm gì, cô gái đó tuy sống trong nhung lụa giàu sang không thiếu bất cứ thứ gì trên đời, nhưng xem ra cũng là một đứa trẻ thiếu thôn tình thương của mẹ... Tuy cha mẹ anh đã mất đi, nhưng anh biết họ vô cùng yêu thương anh, còn cô gái này, vì sao người mẹ ấy lại bỏ rơi cô khi biết cô có trái tim yếu ớt như vậy.

Một tháng sau...

Ngọc Hân không còn cảm giác bị ghen nhưng tháng đầu tiên nữa, cô bắt đầu ăn uống trở lại bình thường và bắt đầu cảm thấy nhàm chán cuộc sống chỉ đi ra đi vào căn biệt thự rộng lớn mà không phải làm bất cứ việc gì. Tuy cô và Kiên Lương đã kết hôn nhưng bọn họ vẫn ngủ ở hai phòng, thật ra đám cưới kia chỉ là hình thức để đứa trẻ trong bụng cô có cha mà thôi, còn cô... cô vẫn không hề nhớ được mình và Kiên Lương đã yêu nhau thế nào, cô không còn một chút cảm xúc nào khi ở bên anh. Về phần Kiên Lương, anh luôn chiều theo ý của Ngọc Hân, chỉ cần cô ở bên anh là đủ.

Cô ngỡ ý với Kiên Lương rằng cô muốn đi học gì đó trong thời gian rảnh rỗi, tuy sợ cô mệt nhưng vì Ngọc Hân quá kiên quyết nên anh đưa cô đến công ty của mình, mượn hẳn một kế toán trưởng dày dặn kinh nghiệm để chỉ dạy cô... sau này khi cô sinh xong, cũng có thể đến công ty của anh mà làm thư kí riêng.

Không còn rảnh rỗi nữa nên Ngọc Hân học rất chăm chỉ, chỉ vồn vện trong vòng hai tuần cô đã cơ bản nắm vững những kiến thức. Vị kế toán kia lại có suất đi du học nên việc học của cô ngừng lại, cô lại than thở rằng ở nhà quá nhàm chán muốn vào công ty Kiên Lương làm việc, vì dù sao cô cũng đã nắm được công việc.

Cô được anh giao cho công việc kế toán nhỏ trong công ty, vì kiến thức của cô chưa thể làm được điều gì nhiều. Cô cũng yêu cầu Kiên Lương không được nói với mọi người cô là vợ anh, và cũng không nên tỏ ra quen biết ở công ty. Tất nhiên là cô muốn mọi chuyện sẽ tự nhiên, không muốn bị người khác dò xét.

Đồng nghiệp của cô có hai người, một người đã có chồng tên là Ngọc Hà và một cô gái trẻ cũng vừa mới vào làm giống cô tên là Mỹ Lệ. Cô thân với Mỹ Lệ hơn vì có lẽ cả hai đồng lứa tuổi, tặng người Ngọc Hân lại khá ốm... tuy cô mang thai nhưng không ai biết điều đó... họ còn nghĩ cô chưa hề kết hôn.

Ngày hôm đó, Mỹ Lệ tỏ ra rất căng thẳng cứ vò đầu mãi... chị Ngọc Hà quay sang hỏi gì cũng không chịu nói... Cho đến cuối giờ, khi chị Ngọc Hà ra về trước thì Ngọc Hân mới đi về phía bàn làm việc của Mỹ Lệ mà hỏi han.

- Đã có chuyện gì xảy ra sao, mặt của cậu xem ra rất nghiêm trọng.

- Tú Tâm... phải làm sao đây... mình đã tính toán sai hóa đơn rồi. - Mỹ Lệ xanh mặt. - Lần này có lẽ mình bị đuổi mất.

- Sao lại không cẩn thận như vậy, để mình xem nào? - Cô nhìn vào bảng hóa đơn của Mỹ Lệ. - Cậu đã liên hệ với bên mua hàng chưa, chúng ta phải hủy hóa đơn này thôi.

- Giám đốc của chúng ta rất khó tính và kĩ lưỡng... anh ta nổi tiếng là không thích sự sai phạm. - Mỹ Lệ bật khóc. - Khó khăn lắm mới xin được công việc này, có lẽ lần này mình bị đuổi mất.

Ngọc Hân quen với Mỹ Lệ cũng không lâu, nhưng biết rằng gia cảnh nhà cô gái này cũng không hề khá giả, một mình cô ấy đi làm để nuôi cha mẹ già. Nếu cô ấy thất nghiệp thì thật là quá khó khăn ư, Ngọc Hân cảm tử hóa đơn sai kia mà nói:” Được rồi, cậu đừng khóc nữa... cứ xem như tờ hóa đơn này là do mình xuất sai đi... “

- Như vậy không được, công ty có thể sẽ đuổi việc cậu. - Mỹ Lệ lắc đầu.

- Không sao đâu, mình có cách mà. - Ngọc Hân mỉm cười. - Chúng ta về thôi, lần sau nhớ phải cẩn thận hơn nhé... chúng ta đều là người mới phải giúp đỡ nhau nhé.

Đêm đó, cô mang tờ hóa đơn để trước mặt Kiên Lương mà cuối đầu, nói rằng do cô sơ ý mà xuất sai tờ hóa đơn này.

- Em xin lỗi, em sẽ không bắt cấn như vậy nữa.

- Không sao đâu. - Kiên Lương mỉm cười. - Con người mà, đâu phải lúc nào cũng có thể làm tốt tất cả mọi việc.

- Em lại nghe người ta nói... anh là người cầu toàn đấy. - Cô khẽ cười.

- Họ nói đúng, nhưng em là một ngoại lệ. - Kiên Lương đặt bút ký vào.

Ngày hôm sau, đã lỡ thừa nhận mình là người làm sai nên cô đành đích thân đến công ty của đối tác mà tìm gặp giám đốc để xin chữ ký của anh ta để tiến hành thủ tục hủy tờ hóa đơn sai kia đi. Không ngờ nơi mua hàng của công ty cô lại là một trung tâm thương mại lớn như vậy...

- Xin lỗi cô, đơn hàng này giá trị khá cao... nên tôi cần thông qua tổng giám đốc, mong cô đợi trong giây lát.

- Người tiếp nhận liền nói.

- Không sao ạ, tôi sẽ đợi.

Người tiếp nhận vừa bước ra khỏi cửa, dự định lên tầng mười xin chữ ký của Uy Phong liền gặp Uy Phong đi ngang qua.

- Tổng giám đốc, có người bên công ty Ngô Kiên cho người đến về việc hủy hóa đơn sai.

Uy Phong nhìn qua biên bản liền nhủ mảy:” Chúng ta mua hàng của Ngô Kiên ư?”

- Đơn hàng này là từ khi em trai của tổng giám đốc còn ở Phong Vũ. - Anh ta giải thích.

Tập đoàn Ngô Kiên chính là của Ngô Kiến Lương - chồng của Ngọc Hân. Anh bước vào bên trong căn phòng mà Ngọc Hân đang ngồi đợi để xem xét kỹ lưỡng các điều khoản. Không ngờ khi vừa bước vào, Ngọc Hân quay đầu lại nhìn... Uy Phong có chút bất ngờ, cô ấy không ở nhà tận hưởng cuộc sống nhàn hạ lại thích chạy nhảy như vậy.

- Là anh, người tặng tôi váy cưới. - Ngọc Hân khẽ thốt, cô đã nhiều lần muốn gặp lại người đàn ông này để cảm ơn vì món quà của anh ta.

- Đây là ngài Uy Phong, tổng giám đốc của Phong Vũ. - Người bên cạnh giới thiệu.

“ Uy Phong” - danh từ này nghe rất là quen...

- Vợ của tổng giám đốc một tập đoàn lớn như Ngô Kiên, anh ta để em vất vả như vậy ư?

Cô thoáng ngạc nhiên, anh ta biết rõ ràng về cô như vậy....

- Anh ra ngoài đi, tôi có việc cần bàn bạc với cô gái này. - Uy Phong nhìn sang người đàn ông đứng bên cạnh.

Cánh cửa phòng đóng lại, Uy Phong ngồi xuống đối diện Ngọc Hân... anh nhìn vào tờ hóa đơn kia mà hỏi.

- Hiện tại em làm kế toán ư?

Cô gật đầu.

- Không phải ước mơ của em là bác sĩ sao... - Anh lại cười buồn. - Đứa bé vẫn tốt chứ.

Cô lại gật đầu.

- Em yêu anh ta chứ?

Lần này... Ngọc Hân không gật đầu... cũng không lắc đầu,, cô kinh ngạc nhìn về phía Uy Phong.

- Hiện tại em tên Tú Tâm ư... nhưng anh lại thích gọi em là Ngọc Hân. - Uy Phong nhìn vào mắt cô mà nói.
- Tổng giám đốc Uy, anh đang nói điều gì vậy...

Anh không trả lời câu hỏi của cô, đặt bút kí vào biên bản sau đó liền đứng lên mà nói:” Được rồi, em về đi.” - Nói xong anh quay đầu bước về phía cửa

- Tổng giám đốc Uy. - Cô khẽ hỏi lại.

Anh khựng người lại, nhưng không nhìn lại.

- Dù sao cũng cảm ơn anh về chiếc váy đó, tuy tôi không biết vì lí do gì anh lại hành động kì lạ như vậy... nhưng tôi vẫn phải nói lời cảm ơn cùng anh.

Anh bước thêm một bước...

Cô liền nói tiếp:” À, tổng giám đốc Uy...”- Cô đưa tay chạm vào lưng anh...

- Trước kia, anh đã từng quen biết tôi không? - Cô khẽ hỏi...

Anh quay đầu lại nhìn cô... là anh không còn kiểm chế được bản thân mình... ép Ngọc Hân vào tường nhà.. đôi môi anh chạm vào môi cô. Anh hôn một cách cuồng nhiệt, mặt cho Ngọc Hân giằng co phản đối... với sức mạnh của một người đàn ông luôn giấu đi nỗi đau thương nhớ cô... Anh nắm chặt hai tay cô, đôi môi chiếm lấy môi cô không buông... hôn si mê cho đến khi bờ môi anh bật máu vì cô phản kháng...

- Chẳng phải em muốn biết tôi và em là mối quan hệ gì ư... đó là câu trả lời của tôi. - Uy Phong lau vết máu trên môi mà nói.

- Nói dối... Kiên Lương nói... tôi và anh ấy yêu nhau.... - Cô kinh hoảng hét... trên bờ môi cô vẫn còn dính máu của anh.

Uy Phong nhếch môi nhìn cô mà nói:” Em biết tôi nói dối, vậy còn hỏi tôi để làm gì?”

Cô không thể đáp... cô hỏi anh chỉ vì khi bên cạnh anh cô luôn có một cảm xúc kì lạ... nó kì lạ đến mức cô không thể điều khiển được nhịp đập con tim mình nữa. Ngọc Hân hoảng sợ... nhanh chóng cầm xấp hồ sơ mà chạy ra khỏi căn phòng đó... để lại Uy Phong một mình tựa lưng vào tường mà khẽ nhắm đôi mắt lại.

Cô bước ra khỏi căn phòng kia... nhịp đập trái tim vẫn không có chút ổn định trở lại. Nụ hôn của anh khiến cô thật sự... muốn bùng cháy....

64. Chương 64: Không Từ Bỏ

- Tú Tâm, cậu không khỏe ở đâu sao... sắc mặt cậu kém quá. - Mỹ Lệ đưa mắt nhìn về phía Ngọc Hân vừa đẩy cửa phòng đi vào.

- Không... tớ không sao. - Cô lắc đầu, nhanh chóng ngồi vào bàn làm việc... cô đưa tay lên lòng ngực mình, từ khi rời khỏi căn phòng đó nhịp tim cô luôn đập thốn thức, có phải là vì nụ hôn kia hay không?

- Tú Tâm, chuyện đó... có được không? - Mỹ Lệ trong lòng luôn lo lắng, sợ chuyện của bản thân lại hại người khác.

Cô gượng cười đáp:” Mọi chuyện ổn cả rồi, cậu đừng lo nữa.”

Vậy nên Mỹ Lệ thở phào nhẹ nhõm:” Cuối giờ chúng ta đi ăn nhé Tú Tâm, mình khao cậu.”

Cô gật đầu mỉm cười ra hiệu đồng ý.

Cả một ngày làm việc, cô đều không thể tập trung được nữa. Hình ảnh của Uy Phong mãi xuất hiện trong tâm trí cô. Anh ta rõ ràng biết cô đã là một phụ nữ có chồng, vì sao còn lại hành động không phải phép

như vậy, trước kia.. cô và anh ta là mối quan hệ gì, nếu như là một người không quen không biết, rõ ràng là không thể hành xử như vậy.

Trải qua một ngày, cô và Mỹ Lệ cùng nhau ra về, vừa bước ra khỏi phòng lên nhìn thấy Kiên Lương cũng từ thang máy bước ra với bộ dạng vô cùng oai phong. Anh chính là người đứng đầu nơi này, ai nhìn thấy cũng phải e dè cúi chào.

- Chào tổng giám đốc Ngô. - Mỹ Lệ nhanh chóng cúi đầu chào. Sau đó nhìn sang Ngọc Hân mà kéo tay cô.
- Mau chào tổng giám đốc.

Cô khẽ cúi đầu chào, cũng không muốn Mỹ Lệ biết mối quan hệ giữa cô và anh:” Chào tổng giám đốc.”

Kiên Lương nhìn về phía hai người phụ nữ đang cúi đầu chào anh, nếu là nhân viên khác anh chỉ gật đầu nhẹ và bỏ đi, nhưng đây chính là cô nhân viên đặc biệt ngang bướng và không biết nghe lời mà anh đặt vào lòng.

- Hai người vật vờ rồi. - Anh đáp.

Mỹ Lệ tim như ngừng đập, không ngờ tổng giám đốc lại trả lời hai nhân viên kế toán bé nhỏ của tập đoàn lớn.

- Không vất vả ạ, công việc rất tốt ạ. - Mỹ Lệ nhanh miệng đáp...

Kiên Lương chỉ mỉm cười, bước đi về phía trước mà lên chiếc xe hơi đang đợi sẵn bên ngoài.

Cô và Mỹ Lệ cùng nhau khoát tay mà rời khỏi tập đoàn Ngô Kiên, xem ra việc tổng giám đốc Ngô kia đáp lời khiến Mỹ Lệ như đang bay lên tận mây xanh, vừa đi vừa xút xoa về sự lịch thiệp và phong độ của người đứng đầu tập đoàn mà cô đang làm việc.

- Tú Tâm, cậu không có chút rung động nào ư.... Tổng giám đốc của chúng ta quá là đẹp trai và lịch thiệp...

Cô khẽ cười, đưa một miếng thịt trong nồi lẩu nghi ngút khói mà nói:” Mỹ Lệ à, tớ nói cậu nghe nè...nấu cậu còn ngồi đó mà mơ mộng nữa thì tớ sẽ ăn hết thịt trong đây nhé.”

- Tớ không giành đồ ăn với cậu. - Mỹ Lệ chấp tay lại mà tiếp tục mơ mộng. - Ôi... anh ấy quá hoàn hảo mà, phải làm sao đây... trái tim tớ... trái tim tớ như vỡ ra rồi.”

Ngọc Hân chỉ buồn cười... nhưng cô cũng không thể nào lí giải được cảm giác hiện tại của cô. Nếu như là một nữ nhân bình thường, phát hiện một người phụ nữ khác yêu thích chồng cô có lẽ cô phải cảm giác khó chịu, ít ra cũng không phải là cảm giác buồn cười như vậy. Cô gấp một miếng thịt đưa vào miệng đang há hốc thêm muốn của Mỹ Lệ mà bất cười:” Xem như anh ta là miếng thịt này, cậu nhanh ăn chút gì đi.”

- Cậu lại mang một người đẹp trai tài giỏi như tổng tài mà so sánh với miếng thịt bò ư... thật là, cậu đã có bạn trai rồi phải không?

Cô lắc đầu:” Anh ấy đẹp trai cũng không làm tớ no được, cậu cũng thôi mơ mộng một chút đi chẳng phải tổng giám đốc đã có vợ rồi sao,”

- Đúng là... đàn ông tốt đều đã có vợ cả. - Mỹ Lệ tụt hứng, lúc này mới dụng dũa mà nói:” Đây, đồ ăn của mình... không phải như vậy chứ.” - Nhìn vào nồi lẩu trên bàn mà nói.

- tớ đã nhắc nhở cậu rồi mà. - Ngọc Hân no bụng cười lớn.

- Vì cậu giúp mình, nên tha cho cậu đó. - Mỹ Lệ cũng bật cười... cô bạn này trong ốm yếu thế lại ăn khỏe như vậy.

Chia tay Mỹ Lệ tại quán ăn, cô một mình bước trên con đường. Không muốn làm phiền Kiên Lương, lại càng không thích mùi khó chịu trên những chiếc taxi ngọt ngào... Ngọc Hân quyết định từ từ đi bộ quay về nhà, cũng muốn dành một chút thời gian hít thở không khí trong lành và ngắm nhìn thành phố xinh đẹp này.

Đi ngang qua trung tâm thương mại Century, cô đưa mắt ngược nhìn vào bên trong... chỉ trong vài giờ trước tại cái nơi này, cô đã bị một người đàn ông xa lạ cưỡng hôn... nhưng thật lòng mà nói, nụ hôn đó khiến cô

có cảm giác si mê... chỉ là trong phút chốc cảm thấy có lỗi cùng Kiến Lương, có lỗi với người đã yêu thương chăm sóc cô... có phải cô đã quá tệ bạc với Kiến Lương.

Cô bước vội qua trung tâm lớn, không dám quay đầu lại nhìn... chỉ sợ bản thân mình lạc lõng, sợ không kiềm chế được cảm xúc kì lạ với người đàn ông mang tên Uy Phong kia. Cô phải tự nhủ bản thân mình chính là phụ nữ đã có chồng, bản thân cũng chính là đang mang thai, không được nghĩ đến người đàn ông khác, hạnh phúc gia đình sẽ đổ vỡ trong tay cô...

Uy Phong vẫn còn ngồi trong văn phòng tổng giám đốc, vài ngày sau khi anh hồi phục Uy Vũ đã nhường lại hết mọi việc cho anh mà tự do tự tại như ngày trước. Trên môi anh vẫn còn đọng một chút máu tươi trong vết cắn khá sâu của Ngọc Hân, nụ hôn đó chất chứa bao nhiêu thương nhớ, bao nhiêu đau đớn mà Uy Phong đã phải kiềm nén bản thân. Uy Phong ngồi im bất động, đây là trạng thái hiếm thấy của một tổng giám đốc luôn năng động làm tất cả mọi việc.

- Tổng giám đốc, đã trễ rồi... - Thư Kí Hạ bước vào nói.

- Anh cứ về trước đi. - Uy Phong vẫn nhìn chăm chăm về bên ngoài, những ánh đèn lấp lánh.

- Cậu chưa về sao tôi có thể ra về, vết thương trên mặt cậu... thật sự không cần bôi thuốc chứ. - Thư Kí Hà e ngại, từ lúc tổng giám đốc xuống đại sảnh để khảo sát quay trở về với vết thương kia thì luôn ngồi bất động với cùng một tư thế.

Uy Phong xua tay: "Tôi có việc cần suy nghĩ, anh cứ về trước."

12h đêm... hoạt động kinh doanh của trung tâm mua sắm đã ngừng lại... đèn đã tắt hết... chỉ còn duy nhất một phòng tổng giám đốc vẫn còn sáng đèn. Bên trong, người đàn ông kia vẫn ngồi tại vị trí cũ, ánh mắt hướng về một phía mà suy nghĩ... và đưa ra một quyết định lớn lao.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, Uy Phong đưa bàn tay mình lấy chiếc điện thoại trên bàn mà nghe máy...

- Anh vẫn còn ở công ty sao? - Uy Vũ lo lắng...

- Vũ... anh có chuyện muốn nhờ em. - Uy Phong nói.

- Là việc gì?

- Điều tra về Ngọc Hân và Kiên Lương... bọn họ vì sao quen biết, và lí do vì sao Ngọc Hân mất tích trong thời gian đó.

- Cuối cùng, thì anh cũng đã nghĩ ra rồi ư? - Uy Vũ nhếch mép cười. - Đây mới chính là con cháu nhà họ Uy...

Uy Phong tắt máy... người phụ nữ ấy chính là của anh, anh nhận ra rằng anh không hề muốn mất cô, anh không thể đứng nhìn cô ở bên cạnh người đàn ông khác. Đau khổ cũng được, độc ác cũng được... cô khinh ghét anh cũng được... anh sẽ làm mọi cách mang cô về bên cạnh mình.

Ngày hôm sau, Ngọc Hân vẫn đến tập đoàn Ngô Kiên làm việc bình thường, tâm trạng cũng tạm ổn vì cô đã suy nghĩ rất nhiều. Tốt nhất chính là cô nên làm tốt vai trò của một người vợ, một người mẹ... vì người chồng của cô rất yêu thương cô, cô không thể làm ra việc gì có lỗi với anh.

- Tú Tâm, cậu giấu mình phải không? - Mỹ Lệ nhìn thấy cô bước vào đã chạy ra ngoài chặn đường lại.

- Có chuyện gì vậy? - Cô không hiểu.

- Cậu xem, trên bàn làm việc của cậu kia... là hoa hồng đỏ. - Mỹ Lệ chỉ về phía bàn làm việc của cô... một bó hoa hồng màu đỏ thắm được gói rất đẹp mắt.

Cô khẽ cười... nghĩ bó hoa kia là của Kiến Lương tặng mình...

- Là bạn trai cậu tặng phải không? - Mỹ Lệ trêu chọc. - Thật là lãng mạn quá mà.

Cô không đáp lời trêu chọc của Mỹ Lệ, sau đó mang bó hoa cắm vào bình đặt trên bàn làm việc mà ngắm nhìn, có lẽ Kiến Lương rất hiểu cô, hoa hồng đỏ chính là loại hoa mà cô yêu thích nhất... nó mang một ý nghĩa thật đặc biệt về tình yêu tuyệt vời.

Đêm qua, Kiến Lương thông báo rằng anh sẽ phải đi công tác ba ngày ở Thái Lan, có lẽ vì sợ cô buồn bã nên đã cho người mang hoa đến tặng cô, lại còn hiểu rõ tâm ý mà không để tên người tặng. Ngọc Hân cảm thấy hài lòng với cuộc sống hiện tại, tuy cô thờ ơ nhưng người chồng kia luôn kiên nhẫn chờ đợi cô.

Cô nhận được một tin nhắn từ Kiến Lương...

- Bà xã, em đang làm việc ư?
- Em đang ở công ty, cảm ơn anh smile emoticon
- Cảm ơn anh về việc gì?
- Về tất cả những gì anh đã làm cho em.
- Anh phải vào phòng họp rồi, một ngày vui vẻ.

Cô khẽ mỉm cười...đưa tay đùa nghịch những bông hoa màu đỏ tươi thắm...

Ba ngày trôi qua, ngày nào cô cũng nhận được một bó hoa hồng đỏ giấu tên người gửi... Cô luôn vui vẻ đón nhận bởi cô luôn nghĩ rằng nó chính là của Kiến Lương... Nhưng đến ngày thứ 4, sau khi Kiến Lương đã quay trở về từ chuyến công tác... những bó hoa kia vẫn được gửi tới đều đặn.

Phòng làm việc đã được trưng ngập tràn hoa hồng đỏ, chị Ngọc Hà lại tỏ ra không thích điều đó nên cô quyết định mang những bó hoa kia về nhà. Cô vừa bước vào bên trong, người làm đã giúp cô ôm những bó hoa to kia vào bên trong. Kiến Lương đang ngồi bên trong phòng khách, nhìn thấy cô cùng những bó hoa kia liền quan tâm hỏi.

- Nếu em mệt... có thể ở nhà nghỉ ngơi, anh có khả năng nuôi em. - Anh vừa uống trà vừa nói.
- Không... đi làm cũng có nhiều điều thú vị, vẫn tốt hơn chỉ ở trong nhà. - Cô lắc đầu.

Chị giúp việc cầm những bó hoa hồng đỏ tươi thắm vào bình, đặt giữa bàn phòng khách...

- Em mua hoa ư? - Kiến Lương nhìn bình hoa mà nói.
- Không phải là của anh tặng em sao? - Cô nhìn anh hỏi.
- Không phải anh. - Kiến Lương đặt tách trà xuống bàn mà đáp.
- Tất cả những bó hoa ấy, đều không phải của anh ư? - Cô chỉ về phía những bó hoa cô vừa mang về.

Anh lắc đầu..

- Vậy là ai nhỉ, em lại cứ nghĩ nó là của anh... - Cô ghé mắt mà nói.

Kiến Lương có chút bất an trong lòng, Tú Tâm cũng chỉ là một cô gái bình thường, đi làm lại không hề có chút son phấn nào. Việc một nam nhân để mắt tới cô ấy trong muôn vàn cô gái xinh đẹp khác của Ngô Kiên chính là không thể, vậy người tặng hoa cho cô ấy chắc chắn là có mục đích nào đó.

- Có lẽ vì bà xã của anh quá xinh đẹp, nên có một gã khờ nào đó đã để mắt đến em. - Kiến Lương hơi cười nói. - Để em đến công ty làm việc, tìm anh cứ hỏi họ vì lo lắng đây này.

Biết Kiến Lương trêu chọc mình, cô lờ anh một cái sau đó không nghĩ đến chuyện những bó hoa nữa mà quay về phòng mình để tắm, sau đó cùng anh dùng cơm tối... bọn họ chỉ có khoảng thời gian buổi tối kia để nói chuyện, ôn lại những kỷ niệm và anh thường kể cho cô nghe. Tuy cô không nhớ ra, nhưng cô nghĩ mình và anh trước kia thật hạnh phúc... người đàn ông xa lạ kia, có lẽ muốn phá hoại Kiến Lương nên đã đặt điều nói dối cô.

Hôm sau, bước vào phòng làm việc cô vẫn nhìn thấy bó hoa hồng đỏ đặt trên bàn làm việc của mình. Kiến Lương nói không phải là của anh ấy, vậy người gửi bó hoa này cho cô là ai... cô muốn tìm ra người ấy, để yêu cầu họ dừng lại những việc vô nghĩa này.

Giờ nghỉ trưa, cô rời khỏi Ngô Kiên để đến địa chỉ cửa hàng hoa được in trên logo, nó là một cửa hàng khá lớn cũng gần nơi cô làm việc. Ngọc Hân bước vào bên trong, bị choáng ngợp vì có quá nhiều hoa đẹp.

- Chào quý khách, cô muốn mua hoa gì ạ?

- À... xin lỗi... tôi đến đây vì bó hoa này. - Cô đưa bó hoa vừa nhận khi sáng đến.

- Sao ạ, quý khách có điều gì không hài lòng ạ. - Cô nhân viên đáp.

- Là thế này, tôi muốn biết người gửi cho là ai...

- Xin lỗi quý khách, người gửi tặng hoa cho cô đã yêu cầu giấu tên... chúng tôi không thể cung cấp thông tin ạ.

- Là tôi biết như vậy, nhưng dường như có sự nhầm lẫn ở đây... - Cô đặt bó hoa lên bàn mà nói. - Có lẽ người ấy đã gửi đến sai địa chỉ.

- Chúng tôi sẽ xác nhận lại ạ. - Cô nhân viên nói.

- Thật ra thì... tôi là người đã có chồng rồi ạ... vì những bó hoa này gửi đến mà gây ra một chút rắc rối. Anh nhà tôi lại hay ghen... anh ấy nói nếu tôi không tìm ra người gửi nhầm những bó hoa này có nghĩa là tôi đã ngoại tình, anh ấy còn dọa sẽ ly hôn với tôi. - Cô thiết tha nói, đôi mắt rưng rưng...

Cô nhân viên kia có chút lúng túng, quả nhiên chuyện này thật rắc rối... Sau một lúc hỏi ý, họ đưa cho cô số điện thoại của người đặt hoa... và yêu cầu cô không được nói lấy từ cửa hàng hoa, để đảm bảo uy tín cho cửa hàng.

Rời khỏi cửa hàng, cô hơi mỉm cười cầm số điện thoại trong tay... cũng nghĩ trước kia có phải mình cũng quá thông minh... Tuy là lừa gạt người, nhưng cũng không hề hại ai cả.

- Alo? - Cô nhanh chóng gọi.

- Alo?

- Là anh ư? - Cô nghe giọng, chẳng hiểu vì sao lại có thể đoán ra người đó dễ dàng như vậy.

Bên kia không đáp....

- Vì sao, anh lại làm như vậy, mục đích của anh là gì hả? - Cô tức giận.

Từ phía sau cô... một giọng nói vang lên:” Mục đích của tôi, chính là em.”

Cô quay lưng lại... là Uy Phong... người đàn ông đã cưỡng hôn cô trong căn phòng vắng hôm ấy...

- Tổng giám đốc Uy...

- Em hãy gọi tên tôi đi... mau gọi đi... - Anh nắm lấy tay cô mà nói.

Cô nhìn vào mắt anh... cổ họng tê cứng vì hoảng hốt...

- Tôi không tin là em không có cảm giác gì với tôi... Uy Phong ép vô vào bờ tường trong một con hẻm mà nói. - Mau gọi tên tôi, hãy gọi tên Uy Phong...

Cô không nói, càng khiến anh tức giận...

- Em không nói... tôi sẽ lại hôn em. - Anh uy hiếp... kề sát môi vào tai cô.

Ngọc Hân run người... giữa đường tuy ít người qua lại, nếu bị ai đó nhìn thấy, cô thật không biết ăn nói ra sao với Kiến Lương...Ngọc Hân bất lực nhìn Uy Phong, nước mắt rơi ra không hiểu vì sao...

Anh thấy cô khóc, trái tim lại càng đau hơn.. anh buông tay cô ra khẽ lau dòng nước mắt trên bờ mi cô... Sau đó ôm chặt cô vào lòng, anh khẽ nói:” Ngọc Hân, tôi nhớ em.”

Cô lặng người... cảm nhận vòng tay anh quá ấm áp.

- Buông vợ tôi ra. - Giọng hét lớn từ phía xa...

Cô vừa quay nhìn sang phía giọng nói kia, Kiến Lương đã nhanh chóng đẩy Uy Phong ngã xuống đất bằng một cú đấm thật mạnh, và kéo tay cô về phía mình.

- Chúng ta về thôi. - Không hỏi vì sao cô không đẩy Uy Phong ra, chỉ kéo tay cô bỏ đi.

Uy Phong nhếch môi cười đứng lên:” Tiền bối, xem ra anh cũng đã điều tra về tôi rồi ư... Cái gì của Uy Phong này, đừng hòng ai lấy đi được.”

Ngồi trên xe Kiến Lương, cảm thấy bản thân thật xấu hổ và có lỗi với anh, cô khẽ nói:” Em xin lỗi.”

Kiến Lương lắc đầu, bàn tay nắm lấy tay cô:” Em không có lỗi, đáng ra anh nên kể em nghe chuyện giữa em và cậu ta.”

- Em và cậu ta... ý anh là Uy Phong.

Kiến Lương gật đầu:” Đúng vậy, trước kia khi anh và em hiểu nhầm lẫn nhau giận đối một thời gian, cậu ta đã xen vào chuyện tình cảm của hai chúng ta... Nhưng sau đó, em nhận ra chúng ta mới là của nhau mà từ chối cậu ta. Từ đó cậu ta lúc nào cũng làm phiền em, tai nạn lần đó em gặp phải cũng một phần do cậu ấy.”

- Thật sao? - Cô có chút bàng hoàng.

- Có lẽ cậu ta biết em đã mất đi trí nhớ... vì vậy một lần nữa muốn tiếp cận em để phá chúng ta... Tú Tâm, em có muốn cùng anh sang nước ngoài sinh sống, để cậu ta sẽ không làm phiền chúng ta nữa.

Chân thành từ Kiến Lương, cô cũng đã là vợ anh, mẹ của con anh...cô khẽ gật đầu...

Kiến Lương mỉm cười... nhanh chóng lái xe về biệt thự Ngô gia.

- Anh sẽ chuẩn bị mọi thứ tốt nhất, chậm nhất là 3 ngày nữa chúng ta sẽ đi.

- Vì sao lại gấp như vậy? - Cô ngạc nhiên.

- Anh muốn mọi thứ ổn định, em đang mang thai con của chúng ta... anh muốn em không bị ai làm phiền mà an tâm nghỉ ngơi.

Cô gật đầu đồng ý.

- Từ ngày mai em đừng đến công ty nữa... cũng hạn chế ra khỏi nhà, anh không muốn tên đó lại gặp em mà giở trò.. Tú Tâm, anh sẽ lo hết mọi thứ, chỉ cần em luôn ở bên anh.

- Anh là cha của con em, em không theo anh thì theo ai. - Cô khẽ cười, có lẽ Kiến Lương đang quá lo xa.

Uy Phong ngồi trong văn phòng tổng giám đốc... lí lịch về Ngô Kiến Lương đặt trên bàn...

- Hắn ta muốn mang Hân bỏ trốn. - Uy Vũ nói.

- Dễ dàng như vậy ư? - Uy Phong đáp.

- Anh đã có kế hoạch. - Uy Vũ thắc mắc.

- Thư kí Hạ, ngày mai cậu lấy danh nghĩa của Phong Vũ ép các ngân hàng thu hồi vốn từ Ngô Kiên. - Uy Phong nói. - Ép hắn ta trong một tuần không được phép rời khỏi công ty để thuyết phục các ngân hàng cho vay vốn.

- Anh muốn hại Ngô Kiên phá sản ư?

Uy Phong lắc đầu:” Chỉ muốn xem giữa danh vọng và phụ nữ... hắn ta chọn thứ gì?”

- Còn Uy Vũ... em đưa Ngọc Diệp đến gặp Ngọc Hân, mang theo những bức ảnh của hai chị em họ... cô ấy có thể không tin chúng ta, nhưng làm sao có thể phủ nhận được em gái ruột.

- Sau đó thì sao? - Uy Vũ nói.

- Ép hắn ta phải ly hôn... - Uy Phong đáp.

Kế hoạch lập ra không có một điểm yếu... chỉ là người tính không bằng trời tính...

65. Chương 65: Em Trốn Được Tôi U?

Xung quanh căn biệt thự nhà họ Ngô, là các tay vệ sĩ đứng xung quanh không cho bất cứ ai đến gần và tiếp cận với Ngọc Hân. Ngay cả bản thân của Kiến Lương cũng đã điều tra về thân thế của nhà họ Uy, biết đây không lại với thế lực kia, anh ta nhanh chóng tìm cách đưa cô đi một cách nhanh nhất, không thể để nhà họ Uy mang cô đi mất.

Sáng hôm sau, Kiến Lương vẫn chuẩn bị đi đến công ty nhưng thường ngày, Ngọc Hân cũng dậy từ rất sớm để chuẩn bị. Cô bước ra khỏi phòng thì chạm mặt Kiến Lương ở cầu thang.

- Em muốn đi đâu?

- Em muốn đến công ty. - Cô đáp.

- Không phải chúng ta đã thống nhất em sẽ nghỉ việc ở Ngô Kiên và chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới?

Cô khẽ cười, trong lòng cũng không nghĩ ngợi nhiều:” Dù mới vào làm nhưng em nghĩ trước khi rời đi, cũng nên đến chào mọi người cùng phòng một câu... họ cũng đã giúp đỡ em rất nhiều.”

- Anh đưa em đi. - Kiến Lương cảm thấy không an tâm, để cô một mình đi như vậy có thể Uy Phong sẽ tìm cô bất cứ lúc nào.

Ngọc Hân gật đầu, dù sao cũng là ngày cuối cùng đến Ngô Kiên chào tạm biệt Mỹ Lệ và chị Ngọc Hà, cũng không cần phải che giấu về việc cô là vợ Kiến Lương nữa. Hai người thanh thản ăn sáng, sau đó cùng nhau rời khỏi Ngô gia.

- Hôm nay anh có cuộc họp gấp để bàn giao một số công việc, em đến chào tạm biệt mọi người xong... anh sẽ cho người đưa em về. - Kiến Lương vừa lái xe vừa nói.

- Em có thể tự về mà. - Cô đáp.

- Tú Tâm, hãy nghe theo lời anh. - Kiến Lương có chút gằng giọng.

- Kiến Lương, em cảm thấy anh có gì đó rất kì lạ... đã có chuyện gì xảy ra sao?

- Anh xin lỗi, chỉ là anh lo lắng người đàn ông đó sẽ làm phiền chúng ta... anh không an tâm để em đi một mình. Tú Tâm, chỉ vì anh sợ mất em và con.

Cô khẽ mỉm cười nhẹ nhàng, chủ động nắm lấy bàn tay Kiến Lương cho anh bớt đi sự căng thẳng:” Kiến Lương, em là vợ anh... anh phải tin em chứ.”

- Anh tin em... nhưng không tin hấn ta... Con người hấn ta rất nham hiểm, sẽ dùng mọi cách để tiếp cận em.

- Được rồi, em sẽ làm theo lời anh... anh đừng quá căng thẳng như vậy. - Cô đáp.

Việc Ngọc Hân bước từ xe của tổng tài Ngô Kiên khiến nhiều nhân viên thật sự quá ngạc nhiên, ngày thường không ai để mắt đến cô thư kí nhỏ bé kia, nay lại chính là tâm điểm của sự chú ý.

- Tổng giám đốc, anh đến rồi... mau đến phòng họp đi ạ... - thư kí của Kiến Lương nhanh chóng chạy về phía anh nói, giọng gấp gáp.

- Thái độ của cô như vậy là sao? - Kiến Long nói...

Cô thư kí nhìn xung quanh, đưa miệng về phía tai Kiến Lương mà khẽ nói. Gương mặt Kiến Lương bỗng chốc không còn bình thường được nữa, quay về phía Ngọc Hân nói vội:” Em chào tạm biệt mọi người, nhanh chóng lên xe về nhà. Anh phải đến phòng họp khẩn.”

Cô cảm nhận được có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng Kiến Lương lại bỏ đi vội như vậy... chưa kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì, anh đã bước vào bên trong thang máy.

- Tú Tâm, cậu chính là người mà mọi người bên ngoài đang nói đến phải không... thật không ngờ cậu lại ẩn danh một cách hoàn hảo như vậy. - Mỹ Lệ kinh ngạc nói.

- Mình phải ẩn danh như vậy, để xem các cô gái như cậu có mưu đồ gì với chồng mình chứ. - Ngọc Hân uống ngụm cafe, khẽ mỉm cười.

- Thật là... - Mỹ Lệ nhớ đến chuyện hôm trước liền ngượng ngùng. - Mình tất nhiên là sẽ không bao giờ có ý đồ với chồng của người khác, đặc biệt là cậu. - Cô ta xua tay. - Nghĩ lại mới thấy có chút kì lạ, vì sao cậu lại có thể giúp mình trong vụ hóa đơn đó... thì ra là có cây đại cổ thụ che bóng.

- Vì sợ mọi người nghĩ như cậu, nên mình phải nói dối như vậy.

- Vậy vì lí do gì, hôm nay cậu lại bước xuống từ chiếc rolls-royce cực kì sang trọng và quý hiếm như vậy hả.

- Mỹ Lệ hỏi tiếp.

- Mình đến đây là để chào tạm biệt cậu. - Cô khẽ nói. - Mình và Kiến Lương sẽ sang nước ngoài định cư.

- Định cư ư, có nghĩa là sẽ không về nữa?

- Mình cũng không chắc, anh ấy đi đâu mình sẽ theo đó.

Mỹ Lệ lườm yêu:” Không cần phải tỏ ra hạnh phúc như vậy trước mặt mình đâu nhé... Tú Tâm, cậu thật tốt số, mình mừng cho cậu... hãy sống thật hạnh phúc nhé.”

- Mình đến Ngô Kiên không lâu... quen được cậu là một điều may mắn. Mình sẽ gửi thư cho cậu. - Ngọc Hân ôm Mỹ Lệ mà nói. - Cậu nhớ phải cẩn thận nhé, và đừng tranh cãi với chị Ngọc Hà nữa... chị ấy là tiền bối sẽ chỉ giúp cậu rất nhiều.

- Khi nào có thời gian, hãy về thăm mình nhé.

Chia tay Mỹ Lệ, Ngọc Hân nghe lời căn dặn của Kiến Lương mà đi về cùng người của Kiên Lương... Đêm đó, Kiến Lương không về... anh chỉ gọi điện về cho cô duy nhất một lần mà nói rằng đang giải quyết ổn thỏa mọi việc trước khi rời đi. Ngọc Hân một mình bước ra trước hiên nhà, cô nhìn lên chiếc đèn sáng ngoài vườn hoa... bỗng đứng người cô nhớ đến hiện tại là người đàn ông mang tên Uy Phong kia... nhớ đến ánh mắt đầy sự đau buồn của anh...

Cô khẽ lắc đầu xua hình ảnh đó, cô là con dâu nhà họ Ngô... cô không được làm việc gì có lỗi với người đàn ông đã chăm sóc cho cô rất tận tình như anh, cô không quyền khiến anh đau buồn vì cô.

Tiếng chuông điện thoại của cô reo lên, một số lạ gọi cho cô... Ngọc Hân cảm thấy rất lạ kì, từ trước đến nay chỉ có một mình Kiến Lương liên lạc với cô, hoặc là Mỹ Lệ... Vậy số điện thoại này, là của ai...

- Alo? - Cô khẽ nói.

- Là tôi, Uy Phong...

Ngọc Hân bỗng đứng rung bắn người, giống như vừa làm chuyện xấu xa nào đó.

- Anh gọi cho tôi làm gì, tôi đã có chồng rồi... chúng ta đã kết thúc rồi. - Nhớ lại lời Kiến Lương nói, Ngọc Hân buông lời dứt khoát.

- Tôi biết. - Anh đáp.

- Anh biết ư... anh biết vì sao còn làm phiền chúng tôi chứ, mục đích của anh là gì hả, muốn phá vỡ gia đình tôi sao?

- Mục đích của tôi là em. - Anh nhếch môi nói. - Và em nghĩ, em trốn được tôi ư?

Cô rung người... điện thoại từ trên tay rơi xuống đất... Người đàn ông đó, anh ta biết là Kiến Lương muốn đưa cô đi ư, làm sao anh ta có thể biết được điều đó chứ... anh ta là ai?

Hôm sau, khi cô tỉnh giấc thì nhìn thấy Kiên Lương từ bên ngoài đi vào... có lẽ cả đêm qua anh đã không quay về nhà. Đầu tóc rối bời, gương mặt phờ phạc... anh ngồi phệt xuống ghế một cách chán nản.

- Có chuyện gì sao? - Cô nhanh chóng chạy đến bên cạnh.

Kiến Lương lắc đầu:” Không có gì đâu, em đừng lo lắng... em chuẩn bị cho chuyến đi đến đâu rồi.”

- Quần áo thì đã có người làm thu xếp, còn giấy tờ anh cũng lo liệu xong... em nhàm chán nghĩ mình là kẻ vô dụng không giúp được gì cho anh. - Cô muốn nói với anh về chuyện cuộc gọi đêm qua, nhưng nhìn anh mệt mỏi như vậy... chỉ e nói ra Kiến Lương sẽ an lo lắng hơn.

- Hãy hứa với anh, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra... em sẽ không rời xa anh. - Kiến Lương nhìn cô nói.
- Kiến Lương, em là vợ anh, là mẹ của con anh... anh nghĩ em không theo anh thì sẽ theo ai. - Cô mỉm cười.
- Anh đi tắm đi, sẽ tỉnh táo hơn.

Sau khi quay về biệt thự nhà họ Ngô, nhìn thấy Ngọc Hân vẫn còn bên trong căn biệt thự kia thì Kiến Lương đã an tâm mà quay lại tập đoàn Ngô Kiên. Các ngân hàng đồng loạt rút vốn, các cổ đông nhanh chóng tháo bán cổ phiếu vì sợ công ty phá sản thua lỗ... một mình Kiến Lương không chống đỡ nổi tình trạng hiện tại... đến gặp các giám đốc ngân hàng cầu xin thì bị họ từ chối gặp mặt... chuyện này lần chắc chắn không phải trùng hợp, chính là có bàn tay của một thế lực nào đó nhúng vào.

- Tổng giám đốc, có một thế lực đen đã mua hết cổ phiếu từ các cổ đông... bọn họ bị ép giá nhưng vẫn bán hết... - thư kí của anh lo lắng nói. - Nếu như chúng thu thập tất cả cổ phần... chỉ sợ Ngô Kiên sẽ lọt vào tay bọn chúng.

Kiến Lương hất tung giấy tờ trên bàn làm việc, sau đó hét lên:” Tập đoàn Ngô Kiên một tay tôi tạo nên, sẽ không cho phép bất cứ ai lấy đi dễ dàng như vậy.”

- Tổng giám đốc, tôi có nên dời lại chuyến bay cho anh không... với tình trạng hiện tại, nếu anh bỏ đi thì mọi chuyện sẽ càng đi vào lối cụt.
- Không cần... tôi sẽ bay vào ngày hôm đó. - Anh nắm chặt bàn tay lại nói.
- Không biết tôi có nên nói không, nhưng... bên ngoài đồn đại chính là Phong Vũ uy hiếp các ngân hàng... để hãm hại Ngô Kiên.
- Được rồi, cô ra ngoài đi... tôi cần yên tĩnh một chút...

Thư Kí vừa ra ngoài không bao lâu, liền gọi vào trong thông báo:” Tổng giám đốc, có đại diện của Phong Vũ đến tìm anh... có cho vào không ạ.”

- Cho vào đi.

Cánh cửa phòng mở ra, thư kí Hạ bước vào vớ tập hồ sơ trên tay khẽ chào tổng giám đốc tập đoàn Ngô Kiên.

- Uy Phong sai cậu đến tìm tôi?
- Tổng giám đốc Ngô, nếu anh đã nói vậy tôi cũng không muốn vòng vo nữa... chúng ta nói vào vấn đề chính của buổi gặp gỡ hôm nay.

Kiến Lương gật đầu...

- Tôi là Hạ Vĩnh, thư kí của tổng giám đốc Uy Phong... ngài ấy cử tôi đến gặp anh là để truyền đạt lại hai việc. Thứ nhất là thông báo với tổng giám đốc Ngô đây, chính là chúng tôi đã thu mua lại số cổ phiếu của Ngô Kiên, hiện tại nó là một con số khá nguy hiểm với chiếc ghế tổng tài của anh. Thứ hai, là tổng giám đốc Uy muốn tặng lại số cổ phiếu đó cho anh.

Kiến Lương bật cười:” Với điều kiện...”

- Vâng, với điều kiện chính là tổng giám đốc Ngô đây phải ly hôn cùng người vợ hiện tại. Đây chính là hợp đồng mà tôi đã soạn thảo sẵn, chỉ cần anh kí vào... ngay lập tức Ngô Kiên sẽ được cứu.

Kiến Lương cầm bằng hợp đồng trên tay nhìn qua, sau đó xé làm hai mà vứt tung tóe:” Phiền cậu về nói với tên ranh con đó, Kiến Lương tôi dù có mất hết tất cả... cũng không để thằng nhóc đó cướp mất phụ nữ của tôi.”

Thư Kí Hạ không có chút bất ngờ, lại mang ra một bằng hợp đồng khác đặt lên bàn mà nói:” Tổng giám đốc Ngô xin hãy suy nghĩ, cáo từ.”

- Thư kí Lý, cô mau vào đây. - Kiến Lương nhanh chóng gọi vào.
- Tổng giám đốc, anh cho gọi tôi.
- Nhanh chóng chuyển vé máy bay... trong ngày hôm nay... tôi sẽ bay trong ngày hôm nay.

- Dạ vâng. - Thư kí Lý nhanh chóng gọi đặt vé sau đó liền nói. - Tổng giám đốc, hôm nay họ đã không còn vé nào cả, nhưng sáng sớm mai... cô một chuyến, tôi đã đặt giúp anh.

- Tốt... cô ra ngoài đi.

Tại biệt thự nhà họ Ngô, mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ chỉ chờ đến ngày thì bọn họ sẽ cùng nhau ra sân bay mà đến với một nơi khác để sinh sống. Cô nhìn đống va li của mình rồi kiểm tra lại một lần xem có quên thứ gì không. Cô đi sang phòng của Kiến Lương mà giúp anh kiểm tra, thật ra mà nói dù đến sống tại nơi này khá lâu, cô chưa từng bước vào căn phòng của người chồng của mình, có lẽ đây là lần đầu tiên.

Cô ngồi lên chiếc nệm êm ái, nhìn cách bài trí căn phòng này có chút u tối buồn bã... Ngọc Hân mở cửa sổ ra cho ánh nắng chiếu vào bên trong...

Phòng của Kiến Lương có rất nhiều sách nhưng chủ yếu chỉ về kinh tế, vài ba quyển là sách chính trị. Điều làm cô chú ý nhất, chính là một chiếc hộp bằng gỗ trong khá xinh xắn, có vẻ đây không phải là phong cách của anh ấy, tò mò Ngọc Hân mở ra xem bên trong.

Bên trong là những bức ảnh tĩnh cảm giữa Kiến Lương và một cô gái nào đó, trong bức ảnh cũng không còn mới... có lẽ là người yêu cũ của anh. Cô quay về phía sau, có dòng ghi chú:” KL - TT/2014.”

- 2014 ư, không phải theo lời anh ấy kể... là thời điểm cô và anh rất hạnh phúc mà.

Những bức ảnh tiếp theo đều có ghi chú bằng kí hiệu KL-TT chỉ khác ngày tháng... và còn có cả những bức ảnh siêu âm trắng đen... nhìn mãi cũng không thể hiểu. Nhìn bọn họ rất thân mật, xem ra bọn họ đã yêu nhau như thế nào... vậy còn khi đó, cô và anh đang ở đâu? Ngọc Hân chợt giật mình, vì sao anh và cô đều không có một bức ảnh nào chụp chung cùng nhau.

Phía dưới cùng là một chiếc điện thoại cầm tay, nó đã bị bể màn hình nhưng có vẻ vẫn còn sử dụng được... bên trong vẫn còn sim chưa được tháo ra... Cô nhanh chóng sạc pin mở nguồn, không ngờ chiếc điện thoại kia vẫn hoạt động. Bên trong chiếc điện thoại, đúng là có lưu tên cô - Tú Tâm, và một tên Tâm Hà (em gái Tú Tâm).

- Mình có em gái sao, vì sao chưa bao giờ nghe anh ấy nhắc đến.

Ngọc Hân bấm nút gọi Tâm Hà nhưng có lẽ sim đã hết hạn sử dụng... không gọi được. Ngọc Hân dùng điện thoại mình mà gọi. Bên kia có tín hiệu, một giọng nói vang lên.

- Alo?

- Xin lỗi... cô có phải là Tâm Hà. - Ngọc Hân hỏi.

- Vâng, tôi là Tâm Hà... xin lỗi.. ai vậy ạ?

- Tâm Hà... chị là Tú Tâm đây... em không nhận ra giọng chị sao? - Cô khẽ đáp.

Bên kia không đáp... cho đến khi cô nói tiếp:” Chị đang ở nhà của anh Kiến Lương, vì sao đám cưới của anh chị em lại không đến. Chị và anh ấy sắp đi rồi, em có thể đến gặp chị không... “

- Được, em sẽ đến ngay. - Bên kia nói xong, nhanh chóng cúp máy.

Uy Vũ ngồi trên chiếc xe hơi màu xám, bên cạnh là Ngọc Diệp cũng đang vô cùng mong chờ để gặp lại chị gái theo lời mà Uy Vũ đã kể lại. Khi biết chị hai còn sống, cô bé đã vô cùng vui mừng, một mức muốn gặp lại.

- Anh... chị bên ở bên trong đó sao? - Ngọc Diệp khẽ hỏi.

- Đúng vậy, bọn họ nhốt chị em ở bên trong đó... Em nhìn thấy bọn chúng không, là đang canh gác chị em.

- Không được rồi, em phải cứu chị ấy thôi. - Ngọc Diệp đáp.

- Nhớ lời anh nói rồi chứ. Chị gái em bị mất trí nhớ, sẽ không nhớ em là ai.

Anh chưa nói hết lời, Ngọc Diệp đã trèo xuống xe mà chạy về phía căn biệt thự kia, con bé noi rằng có cách để vào bên trong... anh cũng tin tưởng con bé lắm rồi đó.

Uy Vũ quan sát... thật không thể tin vào mắt mình là Ngọc Diệp được bọn họ mở cửa mời vào:" Con bé đó, dùng cách nào chứ."

Thật ra, chính là Ngọc Hân nhờ em gái tên Tâm Hà đến tìm liên lạc cho người ra cửa đón từ trước, bọn vệ sĩ thấy một đứa bé cũng không có chút nghi ngờ mà cho vào.

- Là em ư, em gái của chị. - Ngọc Hân nhìn Ngọc Diệp... rõ ràng giọng nói khi này không phải là của một đứa trẻ.

- Chị... chị không bị mất trí nhớ ă. - Ngọc Diệp nhanh chóng chạy lại ôm chị hai. - Chị hai, em nhớ chị lắm.

- Khoan đã... em thật sự là Tâm Hà ư... vì sao giọng nói khi này không hề giống, lại không phải là một đứa trẻ.

- Tâm Hà nào ă, em là Ngọc Diệp... còn chị là Ngọc Hân, là chị hai của em. - Ngọc Diệp nhanh chóng lấy từ túi xách ra những bức ảnh:" Chị xem, là hình của chị em chúng ta... không phải chị không nhận ra chị chứ."

Ngọc Hân sững người, rõ ràng người trong bức ảnh đang đứng cùng cô bé này tươi cười kia chính là cô. Con bé lại chỉ là một đứa trẻ, lừa dối cô được gì chứ... Nhưng còn Tâm Hà kia, vì sao lại xuất hiện thêm một đứa em nữa.

Cô nghe tiếng ồn ào bên ngoài, nhanh chóng chạy ra thì nhìn thấy bọn người mặc áo vest đen đang ngăn cản một cô gái đang muốn vào bên trong. Cô nhanh chóng đi về phía bọn họ mà nói:" Em là Tâm Hà."

- Tôi là Tâm Hà, tôi đến gặp người có tên là Tú Tâm. - Cô gái kia với đôi mắt đỏ hoe mà nói.

- Chị là Tú Tâm... em không nhận ra chị ư? - Cô đáp...

- Thì ra, anh ta sau khi gây ra cái chết cho chị gái và đứa bé trong bụng của chị ấy... lại mang một cô gái mang tên Tú Tâm khác về thay thế vào. - Tâm Hà đẩy vai Ngọc Hân mà nói. - Cô là ai hả, dám tự nhận là chị gái tôi... chị gái tôi đã mất rồi, vì sao các người không để nỗi đau đó yên ổn trong lòng tôi hả.

Ngọc Diệp từ phía sau chạy lên phía trước ngăn cản Tâm Hà mà nói:" Phù thủy độc ác, không được ức hiếp chị hai của ta..."

Bọn người mặc áo đen nhanh chóng ngăn lại, không cho Tâm Hà.

- Không được làm em ấy đau, mau buông ra.. - Ngọc Hân nói lớn.

Uy Vũ nhìn thấy Ngọc Hân bị cô gái xa lạ xô đẩy, cô ta lại đang mang thai lỡ có chuyện không hay thì nhanh chóng xuống xe đi về phía bọn họ.

Từ phía xa, chiếc xe của Kiến Lương cũng phóng như vậy chạy về phía biệt thự nhà họ Ngô...

- Tâm Hà, em đến đây làm gì hả? - Kiến Lương nhìn thấy Tâm Hà liền hoảng hốt.

- Là chị gái tôi gọi tôi đến đây chứ. - Tâm Hà hất mặt về phía Ngọc Hân. - Anh rể, không ngờ chị gái tôi mất chưa bao lâu, anh đã tìm được một Tú Tâm khác thay thế rồi.

- Chị tôi tên Ngọc Hân, không phải Tú Tâm. - Ngọc Diệp tức giận hét lên. - Chị hai, chúng ta về nhà tôi... anh Phong và anh Vũ đang đợi chúng ta. - Cô bé kéo tay cô.

Cô thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra... vì sao có quá nhiều rắc rối không thể hiểu được nữa...

- Người đâu, đưa cô bé này đi... Còn em, Tâm Hà... em về đi, anh không có gì để nói với em. - Kiến Lương mệt mỏi nói. - Tú Tâm, vào nhà... anh từ từ giải thích.

- Anh còn gì để giải thích chứ. - Uy Vũ đi về phía Ngọc Diệp ôm lấy em gái vào người. - Ngọc Hân, tôi đưa em gái đến đón cô... không phải là cô không muốn nhận đứa em ruột này chứ.

- Chị, là em đây... em là Ngọc Diệp... hãy về cùng em.

Ngọc Hân nhìn Ngọc Diệp... rồi nhìn nét mặt mệt mỏi u uất của Kiến Lương, cô khẽ rút tay khỏi bàn tay của Kiến Lương đi về phía Ngọc Diệp mà nói:” Em về cùng anh trai này trước, chị còn việc cần giải quyết.”

Nói xong cô quay đầu lại, bước vào bên trong biệt thự họ Ngô... vì Kiến Lương rất tốt với cô, cô không nỡ bỏ anh trong lúc anh đang mệt mỏi như vậy.

66. Chương 66: Kí Ức

Trong căn biệt thự nhà họ Ngô, chỉ còn cô và anh ngồi trong phòng khách sáng đèn. Cô không lên tiếng trước, chỉ lặng lẽ đưa mắt chờ đợi người đàn ông đối diện cô, người chồng mà cô tin tưởng nhất sẽ giải thích ra sao. Trên gương mặt Kiến Lương là những nét mặt mệt mỏi, đôi mắt lơ đãng không còn giống như một tổng tài oai phong hằng ngày... mái tóc anh rũ xuống, râu mọc rậm trên gương mặt hốc hác, bàn tay đan vào nhau, ánh mắt kia lại không dám nhìn thẳng vào cô.

- Tú... Tâm... - Kiến Lương khẽ gọi.

- Em vẫn đang đợi anh. - Cô đáp.

- Anh sắp mất hết mọi thứ... nếu anh trở thành một kẻ trắng tay, em vẫn ở bên anh phải không? - Kiến Lương nhìn cô nói. - Đêm nay, chúng ta sẽ đi... anh sẽ làm lại mọi thứ, anh tin tưởng bản thân anh có năng lực bao bọc em, chỉ là thời gian đầu sẽ khó khăn một chút.

- Kiến Lương, đã có chuyện gì xảy ra ư. - Cô lo lắng hỏi.

- Người của công ty Phong Vũ ép anh vào đường cùng, hẳn muốn chúng ta ly hôn... nếu không sẽ không ngừng tay lại. Các ngân hàng bỗng dưng thu hồi vốn, các cổ đông cũng quay lưng với anh... chính là do hấn, Uy Phong.- Kiến Lương nắm chặt tay cô.

- Vì sao anh biết Phong Vũ hại anh? - Cô hỏi, con người đó lại làm ra những chuyện xấu xa như vậy.

Kiến Lương rút trong túi xách tập hồ sơ mà thư kí Hạ để lại, chính là hợp đồng ép Kiến Lương phải ly hôn cùng cô, Phong Vũ sẽ chuyển hết số cổ phần trong tay cho anh. Cô thần thờ, vì sao người đàn ông đó lại tàn độc như vậy... là yêu cơ ư, không phải... chỉ là muốn thỏa mãn sự chiến thắng mà thôi.

- Kiến Lương, Ngô Kiên là tâm huyết cả đời của anh... vì sao anh lại lựa chọn em mà không phải là nó. - Cô bật khóc, lắc đầu nói. - Em không muốn nhìn thấy anh vì em mà mất hết tất cả, Kiến Lương... em rất đau lòng.

- Vì em là vợ anh, là mẹ của con anh... anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em. - Kiến Lương ôm cô vào lòng.

- Nhưng... Tâm Hà, vì sao con bé lại nói em không phải là Tú Tâm... ngay cả cô bé kia cũng mang những bức ảnh trước đây đến làm chứng cứ... Kiến Lương, em thật sự rất rối trí.

- Tú Tâm... không có chuyện gì là Uy Phong kia không dám làm... có lẽ hẳn ta đã dùng tiền và thế lực mà dụ dỗ Tâm Hà, còn những tấm ảnh ư... công nghệ bây giờ rất hiện đại.

- Nhưng... em những bức ảnh giữa anh và cô gái khác trong tủ gỗ... và em luôn thắc mắc vì sao em và anh không hề có bức ảnh nào chụp chung? - Cô lại hỏi.

- Vì em đã quên hết mọi chuyện nên anh đã không nhắc đến, vì em và anh trước khi xảy ra tai nạn đã cãi nhau... Em đã giận anh đến mức mang hết những bức ảnh kỉ niệm của chúng ta ra đốt toàn bộ... khi anh quay về chỉ còn lại đống tro tàn. Anh và em lại tiếp tục cãi vã... đó là lỗi của anh đã khiến em tức giận đến mức bỏ đi... không ngờ chính ngày hôm đó em đã bị tai nạn, trời thương nên đứa trẻ trong bụng em vẫn không ảnh hưởng... anh xin lỗi, vì đã giấu em nhưng anh nghĩ mọi chuyện đã qua và anh chỉ muốn chúng ta bắt đầu lại từ đầu, không nhớ đến quá khứ buồn kia nữa.

- Chúng ta mâu thuẫn về việc gì, vì sao em lại tức giận đến như vậy. - Cô hơi bất ngờ, trước kia bản thân lại nóng nảy đến như vậy ư?

- Là vì những bức ảnh mà em đã nhìn thấy... em cho rằng anh vẫn còn yêu thương cô gái đó... thật ra đó chỉ là quá khứ và anh chỉ lưu giữ lại mà thôi. - Kiến Lương đáp.

- Kiến Lương, xin lỗi vì đã không tin tưởng vào anh. - Cô nắm lấy bàn tay anh mà mỉm cười. - Anh thật tốt, em hứa với anh, dù chuyện gì xảy ra... em sẽ luôn bên cạnh anh."

Kiến Lương ôm cô vào lòng, đôi môi khẽ cười mỉm nhếch lên.... trận chiến này, anh mới chính là người chiến thắng.

Mang thất bại quay về biệt thự nhà họ Uy, không ngờ Ngọc Hân dù là Ngọc Diệp cũng không thể thuyết phục cô quay về, Uy Vũ ngồi trên xe nói đưa mắt nhìn Ngọc Diệp đầy nét chê bai.

- Tiểu muội à, thế mà có ai nói là việc gì cũng có thể làm, cứ an tâm tin tưởng.

- Vũ ca à, cũng tại huynh xuất hiện không đúng lúc, muội đã bảo huynh ở trong xe đợi muội mà. - Ngọc Diệp cũng lườm lại. - Chính huynh đã là hư hết chuyện của muội.

- Còn đổ lỗi cho ta, ngụy biện. - Uy Vũ đáp.

Hai người bọn họ một lớn một nhỏ cãi nhau cả đoạn đường cho đến khi về đến biệt thự nhà họ Uy khiến không gian yên ắng mọi ngày náo động. Ngọc Diệp chính là quá ảm ức, vừa gặp được chị lại không mang chị về được, lại còn bị Uy Vũ chê bai khiến Ngọc Diệp tức giận vừa bước vào cửa liền dẫm mạnh chân vào chân Uy Vũ rồi chạy vọt vào phòng khóa chặt cửa.

- Đây... á... - Uy Vũ chỉ kịp hét lên. - Con bé kia, để anh bắt được thì liệu hồn.

Không mang được Ngọc Hân về, hợp đồng kia xem ra Kiến Lương cũng đã xé bỏ... Uy Phong hơi nhếch môi cười:" Xem ra cũng đáng mặt nam nhân, không bán vợ để cứu lấy danh. Xem ra cũng còn may mắn cho hần ta, nếu hần dám mang cô ấy ra trao đổi... xem như Uy Phong này cho Ngô Kiên xóa sổ mãi mãi."

- Phong, không phải đây là kế hoạch của chúng ta ư. Nếu hần không chấp nhận điều kiện, chúng ta làm sao có thể mang Ngọc Hân về. - Uy Vũ tựa lưng vào ghế mà nói.

- Theo lịch trình chuyến bay, chiều mai bọn họ sẽ ra sân bay... chúng ta cướp người ngay tại sân bay. - Uy Phong nói. - Còn Kiến Lương, sẽ có cách khiến hần ta trùng chân.

- Là cách gì. - Uy Vũ nhú mày.

Uy Phong nhếch môi cười, đưa chất lỏng màu đỏ trong chiếc ly thủy tinh sang trọng lên môi, sau đó lại khẽ nói:" Em nghĩ... ai có thể khiến hần ta trùng chân."

Uy Phong nào đâu ngờ đến... lịch bay đã chuyển... khi anh đang chuẩn bị mọi thứ cho kế hoạch thì cô và Kiến Lương đã có mặt ở sân bay chuẩn bị rời đi...

Sau khi từ bệnh viện quay về, Bích Trân quay trở về cuộc sống hiện tại mà không có chạm mặt phải Uy vũ nữa, tuy cô nói với cha mình không nên trả thù gia đình Trọng Kiên làm gì, nhưng cuối cùng cha cô dùng quyền lực mà ép gia đình của Trọng Kiên lâm vào tình trạng trắng tay. Vì mất hết quyền thế, Trọng Kiên cũng bị đuổi khỏi Đại Uy... Bích Trân trở thành đóm tiêu của mọi người trong trường, ai dánh vào cô đều trở nên xui xẻo.

Buổi sáng, cô được vệ sĩ đưa đến trường... vì cha cô không muốn cô bị trói buộc quá nên chỉ để vệ sĩ bên ngoài chờ Bích Trân đón về... không đi theo cô vào trường, sự khác biệt đó sẽ khiến cô bị cô lập... Nhưng ông nào đâu hay biết, chính là Bích Trân đang bị cô lập tại Đại Uy.

- Ô! Đại tiểu thư kia, tớ nói các cậu biết, dánh vào cô ta xem như là mất hết tất cả, tán gia bại sản. - Những cô gái nhìn thấy Bích Trân liền nói.

- Nhìn như đứa trẻ con, bao nhiêu tuổi lại còn mèo kitty... cửa sừng lám ghé à cô gái. - Cô gái khác nói.

Bích Trân không để tâm, tiếp tục bước đi thẳng...

- Nghe nói là mất rồi, vào khách sạn với cả Uy Vũ và Trọng Kiên mà. - Bọn họ bắt đầu xì xầm.

- Cậu nói thật sao... thân hình của cậu ta... có thể khiến bọn họ hứng thú ư? - Cả bọn cười ầm lên.

Nụ cười trên môi Bích Trân nhếch lên trông thấy, cô khựng người lại, quay mặt về phía cô gái vừa nói những điều ghê tởm kia... Cô cười khẩy, bước về phía cô gái kia trước ánh mắt nhìn của nhiều người tại trường trung học Đại Uy.

- Cậu... chẳng phải bộ ngực của cậu là bơm silicon ư? - Sau đó quay sang cô gái bên cạnh. - Còn cậu, chẳng phải từng bị Uy Vũ từ chối ư, thật đáng thương... cậu có biết anh ấy tuyệt vời thế nào không... có lẽ cậu cũng đã từng ước mơ được như tôi nhỉ.

Cô bước ra chính giữa đám đông đang xầm xì về cô gái mới trường mới đến nơi này, Bích Trân nói lớn: "Các người, giỏi thì nói trước mặt tôi đây... lên lút phía sau thật không đứng đắn."

Từ phía xa, một quả trứng ném thẳng vào mặt Bích Trân... khiến gương mặt cô bị xước một đường và đồng phục dính đầy mùi trứng tanh hôi kia... Sau đó, bọn họ đều ném những thứ dơ bẩn như sữa, trứng, bột... vào người Bích Trân, hệt như là đã chuẩn bị từ trước, chỉ chờ cơ hội cô lên tiếng sẽ hạ nhục cô.

- Bọn tao sợ mày sao, mày giỏi thì nói ba mày làm cho cả trường này phá sản như Trọng Kiên đi... đúng là đồ đáng ghét, vì mày mà anh ấy phải rời khỏi trường.

- Đồ con gái lẳng lơ, mày còn dám công khai với Uy Vũ...

Bị quần sinh phát hiện, bọn họ nhanh chóng chạy khỏi bỏ lại Bích Trân đang đứng im hứng chịu mọi thứ. Mặc kệ vị quần sinh hời hợt, Bích Trân chỉ im lặng bỏ đi... Sau khi vào nhà vệ sinh lau rửa mọi thứ, nhưng mùi tanh của trứng và sữa không thể nào hết được nữa. Bích Trân nhìn xuống chiếc túi xách mèo Kitty mà khẽ nói: "Ồi... bẩn hết túi rồi, mình vừa mua hôm qua mà."

- Quần áo bẩn rồi, hay là cúp nhỉ. - Cô nhìn bản thân vào trong gương mà tự hỏi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định treo tường trốn ra khỏi trường, cũng là thoát khỏi sự theo dõi của bọn vệ sĩ kia.

- Này, em kia... làm gì đó. - Quần sinh thấy cô trốn liền hét to.

Bích Trân nhìn về phía bên kia tường, nghe thấy cô cười lớn: "Thầy à, tạm biệt." - Sau đó nhảy ra khỏi bức tường...

Cô đi vào một shop thời trang gần đó, bị mọi người dị nghị vì mùi hôi bốc ra từ cơ thể, lại mặc trên người trang phục của học sinh trung học. Chọn một bộ trang phục hợp với sở thích của mình nhất, nhưng khi nhìn thấy một bộ trang phục khá sexy được mặc trên người manocanh liền thay đổi ý định.

- Chị... tôi muốn thử bộ này. - Bích Trân chỉ.

- Đây là hàng nhập, em có đủ tiền không? - Cô bán hàng ái ngại nói.

- Nếu không có tiền em đã chẳng vào đây cho mất thời gian. - Bích Trân nói. - Em muốn bộ váy đó, em sẽ mua nó.

Ra khỏi cửa hàng quần áo với chiếc váy ống cúp ngực khá sexy, thật ra cô nhìn trong gương cũng không quen mắt cho lắm nhưng được mọi người trong cửa hàng khen tấ tấ nên cô cũng quyết định mặc bộ váy này bước ra ngoài.

- Ai còn dám nói Bích Trân này trẻ con.

Cô đi trên con đường đông người qua lại, những ánh mắt kì lạ đều nhìn về phía cô giống như cô rất khác biệt mọi người xung quanh. Là một con người vô tư vô lo, Bích Trân vui vẻ bước đi mà mặc kệ những người xung quanh. Cô ghé vào những quán ăn vặt lề đường, thử những món mà từ trước đến nay đều chưa từng ăn qua.

Ghé vào một quán kem, đang đợi người bán hàng lấy kem, vô tình Bích Trân quay đầu ra ngoài... cô phát hiện một bóng dáng thật giống mẹ mình... đang chuẩn bị leo lên một chiếc xe hơi bên đường.

- Mẹ... mẹ... - Cô vội vàng chạy theo...

Người phụ nữ giữa phố xá đông người, không thể nghe được tiếng gọi của cô... Bích Trân từ phía xa len qua dòng người chạy về phía mà cô thương nhớ nhất. Chiếc xe vụt đi, khi cô chưa kịp đến nơi... bờ mi cô ướt đầm... hai dòng lệ tuông rơi...

- Mẹ... vì sao lại bỏ rơi con. - Bích Trân khóc òa giữa dòng người đông đúc, họ chỉ nhìn rồi lại vội vã bỏ đi... không một ai quan tâm đến cô gái kì lạ kia.

Ngồi trong một góc đường, cô thật sự cảm thấy cô đơn... cô không hề quen ai trong thành phố lớn này. Mở điện thoại, cô nhìn thấy số của ba và Uy Vũ... nhưng, anh ta đã từng nói đừng bao giờ xuất hiện và làm phiền anh ta nữa... Bích Trân buồn bã tắt màn hình đi, chong cằm nhìn dòng người qua lại.

Cô đứng lên bắt đầu đi về phía trường học, là cô quá chán nản không biết phải đi về đâu nữa, Bích Trân quyết định quay về vòng quản lí của cha mình, xem như hôm nay tự thưởng cho bản thân một chút tự do là đủ.

Trên đường về cô nhìn thấy một tốp nữ sinh cấp 2 đang bao vây một cô bé... trông cô bé kia khá là quen mắt... thì ra là đã từng gặp ở biệt thự nhà họ Uy...

- Mày có phải là người đã lên án chị tao vì chị ấy tỏ tình cùng với anh Uy Vũ đúng không? - Một cô bé nói.

- Không ngờ chỉ là một đứa con nít ranh, mày quá hỗn láo rồi. - Bọn chúng bắt đầu đẩy người Ngọc Diệp.

Ngọc Diệp không hề tỏ ra chút sợ hãi nào, lại bật cười: "Thì ra là em gái của kẻ thất bại à, nói cho mấy chị biết... anh Uy Vũ không thích những cô gái tầm thường như chị của các chị đâu."

- Bốp. - Năm ngón tay in lên gương mặt Ngọc Diệp.

- Chị cứ đánh đi, sự thật không thể thay đổi được, các chị chính là kẻ thua cuộc. - Ngọc Diệp nhếch môi cười nói.

Bọn chúng đẩy Ngọc Diệp té ngã bắt đầu đánh thì Bích Trân nhanh chóng chạy tới hét lên: "Mấy đứa con nít ranh này, không lo học hành lại lo đánh nhau à, chị mày lôi về mế ba mẹ hết bây giờ."

Nhìn thấy cái vẻ hung dữ của Bích Trân, bọn chúng nhanh chóng bỏ chạy hết... để một mình Ngọc Diệp vẫn còn ngồi dưới đất...

- Em không sao chứ. - Bích Trân hỏi.

- Không sao, lần sau không nhờ chị xen vào. - Ngọc Diệp đeo balo lên người mà bước đi.

- Không ai đưa em về sao? - Bích Trân hỏi, con bé này cô đã xác định chắc chắn là có dòng họ với Uy Vũ rồi, cái cách trả lời không thể khác anh ta.

- Đừng bận tâm đến chuyện của tôi. - Ngọc Diệp bỏ đi.

Bích Trân theo sau: "Chị sẽ đưa em về, bọn chúng có thể sẽ quay lại tìm em."

- Chị muốn theo tôi về để gặp anh Vũ chứ gì, chẳng có gì tốt lành. - Ngọc Diệp bĩu môi.

- Không phải đâu, chị và anh ấy đâu có mối quan hệ gì. - Bích Trân khoát vai Ngọc Diệp. - Chúng ta là bạn bè được không?

Ngọc Diệp đưa mắt nhìn Bích Trân, sau đó bỏ đi một mạch...

Bích Trân đuổi theo sau: "Sao lại không trả lời chị chứ?"

Hai người bọn họ cứ thế, kẻ xua đuổi người cứ bám theo... cho đến khi tới trước cửa nhà họ Uy...

- Chị muốn vào không? - Ngọc Diệp hỏi.

- Không. - Bích Trân lắc đầu. - Chị đã nói chỉ muốn đưa em về an toàn thôi mà.

- Để cảm ơn chị đưa em về, mời chị một ly nước. - Ngọc Diệp nham hiểm kéo tay Bích Trân vào nhà.

Bên trong, Uy Vũ đang ngồi xem truyền hình. Nhìn thấy Ngọc Diệp bước vào, đang quay mặt tiếp về hướng tivi thì nhìn thấy Bích Trân đang theo từ phía sau. Trên tay đang uống nước, Uy Vũ phun đầy sàn.

Mang cho cô một ly nước, Ngọc Diệp đưa ánh mắt dò xét về phía Uy Vũ... chỉ trừ thái độ khác thường lúc đầu, xem ra anh ấy không có một chút để mắt tới cái bộ dạng của Bích Trân.

- Chị uống xong rồi, chị về đây. - Bích Trân cũng không nhìn về phía Uy Vũ.

- Nhưng bộ váy của chị, rất đẹp đó. - Ngọc Diệp nói.

- Vậy sao, các chị trong cửa hàng thời trang cũng nói nó hợp với chị. Em nghĩ chị có nên đổi phong cách thời trang hay không?

Ngọc Diệp gật đầu:” Rất tốt, rất tốt.”

- Có người nói trang phục chị thường mặc hết như trẻ con, chị đã muốn thay đổi từ lâu rồi.

- Đúng đó, em thấy chị rất thích hợp với phong cách này...

Cô gái ngây thơ kia, xem ra quá ngây thơ để một đứa học sinh tiểu học lừa gạt.

Bích Trân rời khỏi biệt thự nhà họ Uy, Ngọc Diệp thất vọng vì không dò xét được thái độ của Uy Vũ ra sao nên bước về phòng mình mà đọc truyện tranh. Còn anh, nhanh chóng rời khỏi biệt thự khi Ngọc Diệp vừa bước vào phòng.

Trên con đường ít người qua lại... Bích Trân một mình bước đi dưới cái ánh nắng chiều tan. Một chiếc xe hơi lao vút trong gió, thắng gấp lại ngang với cô, Uy Vũ bước xuống đưa ánh mắt đầy chán ghét mà nhìn cô. Anh bước tới, cởi chiếc áo khoát bên ngoài khoác lên người cô...

- Cô tìm đâu ra bộ trang phục dị hợm này chứ. - Uy Vũ nói. - Mắt thẩm mỹ của cô thật tỷ lệ thuận với chiều cao mà.

- Đây... ai cần anh quan tâm chứ. - Cô đẩy anh ra.

- Tóc tai nữa... sao không kẹp tóc lên như mọi ngày chứ. - Uy Vũ nói.

- Anh là gì chứ, liên quan gì đến anh? - Cô ngược mặt lên hùng hổ.

Từ trong túi quần, Uy Vũ mang chiếc kẹp có hình mèo Kitty kẹp lên mái tóc của cô.. Bích Trân trong chút lát cảm thấy có chút rung động, anh ta... vì sao lại có chiếc kẹp đó chứ.

- Đừng thay đổi gì cả, cứ là một chú mèo kitty đáng yêu... - Uy Vũ vuốt mái tóc cô mà nói.

Cô khẽ cúi đầu, gương mặt đỏ ửng... nhịp tim bắn loạn... rất đặc biệt, đập rất mạnh nhưng không hề đau đớn.

Cô ngồi bên cạnh Kiến Lương chờ đến giờ bay, không ngờ chuyến bay trực trặc nên giờ bay lại dời lại hết một giờ. Cô muốn rửa mặt để tỉnh táo một chút, đành đứng lên mà đi về phía nhà vệ sinh.

Bên trong nhà vệ sinh, cô đang rửa mặt thì một cô gái khác từ phía sau đứng ngang cô.

- Tâm Hà. - Cô khẽ thốt lên.

- Chị là ai, dám biến thành chị gái tôi hả. - Tâm Hà kia tức giận lao đến đẩy Ngọc Hân mà nói. - Anh ta phải trả giá, không được sống hạnh phúc bên người phụ nữ khác.

Ngọc Hân hoảng hốt thoái lui... cửa phòng vệ sinh đã đóng lại, bên ngoài Tâm Hà đã đặt tấm biển đang sửa chữa....

- Tâm Hà, là chị mà... chị là Tú Tâm đây... em làm sao vậy. - Ngọc Hân hoảng hốt, ánh mắt cô gái kia như muốn giết người.

Trên tay Tâm Hà là một con dao sắt nhọn, cô gái kia đang lăm lăm con dao kia về phía Ngọc Hân... Cô sợ hãi, bỗng dưng trong đầu nhớ đến hình ảnh một nam nhân bịt mặt vung gươm về phía cô... một nơi rất lạ lẫm, trang phục kia cũng thật lạ... đầu cô đau như búa bổ, Ngọc Hân quy xuống sàn... một nam nhân mặc trang phục cổ xưa xuất hiện trong đầu.

- Cô phải chết, để tên Kiến Lương đó mãi mãi phải sống trong đau khổ. - Tâm Hà vùng dao lên cao...

Ngọc Hân nhìn qua tấm gương trong nhà vệ sinh... một triều đại Triệu Quốc hiện ra trước mắt cô... một Triệu Tuấn Phong đang trầm ngâm đứng đó... và dường như anh đang nhìn về phía cô...

67. Chương 67: Tiếp Tục Yêu

Máu lênh láng khắp nhà vệ sinh... Tâm Hà sau khi kích động đâm nhát dao kia vào người Ngọc Hân liền hoảng sợ... mặc cho Ngọc Hân đang thoi thóp trong vũng máu tươi... cô gái kia hoảng loạn rửa vết máu trên tay lao ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô đau đớn, mùi máu khiến cô khó thở và đau buốt... cô tựa người vào vách tường.. ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về tấm gương phẳng kia... người đàn ông kia với ánh mắt chứa đầy phiền muộn, Uy Phong vì sao lại xuất hiện trong gương, có phải cô sắp phải rời xa nơi này mãi mãi, mới có thể nhìn thấy sự kì lạ kia... mất quá nhiều máu, cô lịm đi... bàn tay vẫn đưa về phía tấm gương như muốn chạm vào người bên trong kia, người sau cùng cô nhìn thấy... vì sao lại là anh?

Chìm trong mê sảng, cô nghe tiếng hét toáng, sau đó là tiếng xì xào của rất nhiều người... dần dần ý thức không còn nữa, cô chìm vào bất tỉnh.

Uy Phong ngồi trong phòng làm việc tại biệt thự nhà họ Uy, nghe tin về chuyến đi thay đổi của Kiến Lương vào sát nút liền tức giận lao ra khỏi biệt thự lái xe đến sân bay. Khi anh đến sân bay, dường như đã trễ chuyến bay mà cô và Kiến Lương đã đặt vé. Uy Phong trong lòng đầy tức giận, chỉ không thể lường trước họ Ngô kia lại thay đổi giờ bay, hẳn ta quyết tâm chọn Ngọc Hân mà bỏ đi Ngô Kiên ư?

- Cô nghe tin gì chưa, ở nhà vệ sinh nữ có người bị đâm... máu lênh láng bên trong, thật kinh khủng. - Bọn người họ xì xào.

- Tôi còn nghe nói cô gái đó đang mang thai, va chuẩn bị xuất cảnh. - Một người khác lại nói.

- Thật nhảm tâm mà, ai lại có thể ra tay với một phụ nữ mang thai chứ. - Bọn họ lắc đầu nói.

Uy Phong nghe qua, cũng không để tâm... anh ngỡ Ngọc Hân của anh hiện tại đang ngồi trên máy bay mà rời xa anh, tâm trạng cùng cực như một kẻ thua cuộc.

Đám đông người đưa Ngọc Hân lên xe đẩy, các nhân viên y tế nhanh chóng đưa cô ra xe cứu thương. Kiến Lương xót xa nắm chặt tay cô, vì sao cố sự lại ra thế này, ai lại có thể nhẫn tâm ra tay với một người lương thiện không bao giờ làm hại ai như cô.

Anh nhìn thấy Kiên Lương đang đi cùng người bị thương, Uy Phong nhanh chóng chạy đến chiếc xe đẩy kia và phát hiện người nằm trên xe đẩy, đôi môi thâm đi vì mất máu, toàn thân lạnh buốt, ánh mắt nhắm lại không còn chút cảm giác...

- Hân... em có sao không, cố lên, đừng bỏ anh. - Uy Phong nắm bàn tay còn lại của Ngọc Hân mà hét lên.

Kiến Lương nhanh chóng đẩy Uy Phong ra khỏi Ngọc Hân mắng:” Không được động vào cô ấy, cô ấy là vợ của tao.”

Uy Phong mặc kệ Kiến Lương đánh mình ra sao, anh không đáp trả chỉ vội đến bên Ngọc Hân, là Uy Phong không còn tâm trí tranh giành, không còn bận tâm cô đi hay ở... giờ đây, anh chỉ mong cho cô được bình an, thần chết sẽ không giành mất cô khỏi thế gian này.

Cô nhanh chóng được vào bên trong xe cấp cứu, Kiến Lương lên xe cùng cô một mực không cho Uy Phong lên cùng, anh nhanh chóng lên xe của mình mà chạy theo phía sau chiếc xe cứu thương. Đường đêm vắng lặng, từng cơn gió bị xé toạt với tốc độ kinh hoàng từ chiếc xe hơi màu đen, cô vừa đến bệnh viện, các bác sĩ vừa đưa cô xuống xe cũng là lúc Uy Phong đến nơi.

Hai người đàn ông ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, vết dao đâm sâu vào ngực... tình trạng rất nguy kịch vì họ sợ trúng vào tim, lượng máu dự trữ trong bệnh viện cũng không còn nhiều... trong khi cô đã mất đi quá nhiều máu.

- Chính là tại mày, nếu mày để yên cho vợ chồng tao bên nhau... sẽ không có chuyện này xảy ra. - Kiến Lương nổi điên, nắm cổ áo Uy Phong.

- Cô ấy không phải vợ anh. - Uy Phong đáp. - Nếu như anh thật lòng yêu Ngọc Hân, tôi đã không xen vào chuyện này... chỉ là anh không hề yêu cô ấy.

- Tao yêu cô ấy... tao mãi mãi yêu cô ấy. - Kiến Lương hét lên.

Uy Phong nắm bàn tay mình lại nén tức giận:” Vậy anh nói xem, cô ấy tên gì?”

Kiến Lương buông cổ áo Uy Phong ra, đôi chân thụt lui về phía sau... ôm đầu đau đớn...

Đến sáng, cô vẫn chưa ra khỏi phòng phẫu thuật... Uy Phong vẫn lặng lẽ ngồi đợi bên ngoài, trước đó đã gọi điện cho Uy Vũ điều tra về vụ việc vừa rồi... là ai đã ra tay với một cô gái vô hại như cô.

- Anh... theo camera ghi lại, người đâm Ngọc Hân là Tâm Hà - em gái của cô gái mang tên Tú Tâm thật sự.
- Uy Vũ gọi cho Uy Phong. - Phía cảnh sát đang truy bắt cô ta. Bên bệnh viện sao rồi, Ngọc Hân sẽ không sao chứ.

- Cô ấy vẫn đang ở trong phòng phẫu thuật. - Uy Phong nói..

Một vị y tá bước ra ngoài, gương mặt đầy nét căng thẳng và lo lắng:” Lượng máu dự trữ ở bệnh viện đã hết, ai là người thân của bệnh nhân nhanh chóng tiếp máu... hoặc những ai có nhóm máu A cũng có thể truyền máu.”

- Tôi mang nhóm máu O, có thể cho cô ấy. - Uy Phong nhanh chóng nói.

- Người cho máu sức khỏe phải tốt, tôi e anh không thể truyền máu cho bệnh nhân, sẽ rất nguy hiểm. - Vị y tá nói.

- Tôi có nhóm máu A, tôi sẽ truyền máu. - Kiến Lương khê nói. - Lấy hết máu trong tôi cũng được, chỉ cần cô ấy qua khỏi nguy hiểm.

Các bác sĩ nhanh chóng làm các xét nghiệm cần thiết và lấy máu từ Kiến Lương mà truyền cho bệnh nhân. Sau đó hơn một giờ, các bác sĩ rời khỏi phòng phẫu thuật trong tình trạng căng thẳng, trên gương mặt đầy nét mệt mỏi sau buổi phẫu thuật khó khăn vừa qua.

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi. - Uy Phong vội hỏi.

- Tạm thời chưa thể nói được điều gì, vết thương tuy không trúng tim nhưng khá sâu. Bệnh nhân mất quá nhiều máu, thai nhi có tình trạng thiếu không khí... e rằng khó lòng giữ lại. - Các bác sĩ lắc đầu nói. - Tuy nhiên, mọi việc chưa thể khẳng định, phải đợi bệnh nhân tỉnh lại mọi việc sẽ chắc chắn hơn.

- Cảm ơn bác sĩ. - Uy Phong khê nói.

- Đây là bốn phen của chúng tôi. - Vị bác sĩ đáp, sau đó bước đi.

Uy Phong ngồi bên cạnh Ngọc Hân, anh đưa bàn tay mình lên gương mặt cô... bàn tay còn lại nắm chặt lấy tay Ngọc Hân. Những ngày anh không thể ở bên cạnh cô, cô đã gặp phải chuyện gì... trong lòng Uy Phong hiện tại chỉ tràn đầy sự hối hận, có phải vì anh đã gây ra cho cô bao nhiêu tổn thương.

- Nếu tất cả những bất hạnh và đau thương của em được trao cho anh, thật tốt... Anh chỉ muốn được nhìn thấy em hạnh phúc, Ngọc Hân... anh có lỗi với em. - Anh ôm bàn tay cô, ánh mắt nhìn cô đầy sự đau thương.

Cánh cửa phòng hé mở, là Kiến Lương từ phòng hồi sức quay lại... tin tức buổi sáng đã đưa tin, người đâm Ngọc Hân chính là Tâm Hà, Kiến Lương cảm thấy vô cùng hối hận, chính vì anh đã làm hại Ngọc Hân và làm hại cả Tâm Hà.

- Cô ấy... đã qua cơn nguy hiểm phải không? - Kiến Lương khê hỏi.

Uy Phong gạt đầu, hiện tại anh không muốn tranh cãi, không muốn gây cho Ngọc Hân thêm nhiều phiền muộn.

Thuốc mê tan, cô từ từ tỉnh lại... vết thương trên ngực đau buốt khiến cô nhắm mắt lại... cặp đồng tử từ từ hé mở... người đầu tiên nhìn thấy lại là Uy Phong... cô lại nhắm mắt mình lại, mở ra một lần nữa vẫn lại là Uy Phong.

- Hân, em cảm thấy thế nào. - Uy Phong nói. - Đừng sợ, có anh ở đây.. không ai có thể hại được em.

Cô cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng mà rút bàn tay mình ra khỏi tay Uy Phong, cơ thể cử động lại động phải vết thương khiến cô đau đớn đến co giãn cơ mặt.

- Kiến Lương, chồng tôi đâu... tôi muốn gặp anh ấy. - Cô khẽ nói, hiện tại chỉ muốn hỏi rõ Kiến Lương mọi việc, vì sao em gái ruột lại đối với cô như vậy.

Uy Phong lặng người... anh bước lui về sau một bước để Kiến Lương đến gần cô.

- Tổng giám đốc Uy, vì sao anh lại ở đây... tôi muốn nói chuyện riêng với chồng tôi, phiền anh ra ngoài. - Cô nói.

Uy Phong bật cười chua xót, được... hiện tại điều cô muốn chính là tất cả, muốn anh ra ngoài thì anh sẽ ra ngoài.

Kiến Lương ái ngại nhìn Uy Phong, sau đó đi lại gần Ngọc Hân... anh đưa bàn tay vuốt mái tóc của cô khẽ nói:” Em còn rất yếu, nên nghỉ ngơi nhiều hơn.”

- Em muốn anh nói cho em biết, vì sao Tâm Hà lại đối với em như vậy, không phải em là chị ruột con bé ư. - Ngọc Hân buồn bã nói.

- Chuyện đã ra đến cỡ sự như hôm nay, anh cũng không muốn lừa gạt em nữa... Thật ra em không phải là Tú Tâm, Tâm Hà cũng không phải là em gái em. - Kiến Lương cúi đầu nói. - Tú Tâm là người phụ nữ mà anh vô cùng yêu thương, bọn anh đang dự định kết hôn khi hay tin cô ấy mang thai thì tai nạn xảy ra cướp đi người vợ sắp cưới và đứa con chưa kịp chào đời, lúc đó anh rất đau đớn... anh mất hết niềm tin vào cuộc sống, vì sao người chết đi không phải là anh để cho mẹ con cô ấy được tiếp tục sống.

Ngọc Hân kinh ngạc... cô không phải là người mà anh thường nhắc đến, vậy cô là ai????

- Đêm đó, anh lang thang một mình trên đoạn đường vắng... kí ức về Tú Tâm cứ ùa về không bao giờ nguôi đi trong tiềm thức... Khi anh về đến nhà, bỗng nhiên anh nhìn thấy em, dưới trang phục rất kì lạ... em ngất đi trước cửa căn biệt thự trước kia chúng ta từng sống. Bác sĩ nói rằng em đang mang thai, khi em tỉnh lại lại không nhớ ra điều gì... Và anh, thật sự xin lỗi em, anh đã mang em lấp vào chỗ trống của Tú Tâm trong căn nhà, xem em là cô ấy để người đi sự nhưng nhớ.

Kiến Lương quỳ xuống dưới chân Ngọc Hân: “ Anh xin lỗi, anh không hề muốn hại em như vậy, anh chỉ muốn một cuộc sống gia đình, chỉ muốn có em và con bên cạnh.”

Ngọc Hân bật khóc, cô đưa tay mình ra mà khẽ nói: “ Anh đừng làm như vậy, em không hề trách anh... Anh đã cứu mang mẹ con em, cho em một gia đình hạnh phúc... anh tôn trọng cảm giác của em mà không hề làm điều gì quá đáng. Kiến Lương, anh là một người đàn ông tốt.”

- Em không hận anh ư, em thật sự không căm ghét vì anh đã lừa gạt em ư?

Cô lắc đầu: “ Em không có lí do gì để ghét anh cả, Kiến Lương.”

- Anh đã nhận ra điều mình là thật sự không phải với em, anh sẽ làm thủ tục ly hôn... sẽ không trối buộc em nữa. - Kiến Lương khẽ đáp. - Uy Phong, cậu ta rất yêu em.

- Đứa con trong bụng em, là của anh ta ư? - Cô khẽ hỏi.

Kiến Lương lắc đầu:” Không phải, khi em mang thai... cậu ta vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê trong bệnh viện. Anh đã cho người tìm hiểu về em... nhưng có một khoản thời gian dường như em đã biến mất, không có một dấu vết về cha đứa bé.”

Ngọc Hân tự cảm thấy chua xót cho bản thân cô, vì sao cha của đứa bé kia lại không hề tìm kiếm cô trong những ấy thời gian, vì sao cô lại ngất trước nhà họ Ngô và mất hết kí ức về người đàn ông đó... Còn Uy Phong, anh ta và cô là mối quan hệ gì trước kia,

Cánh cửa phòng mở tung ra, Ngọc Diệp nước mắt lưng tròng chạy nhanh về phía chị gái mình. Sau bao nhiêu thời gian xa cách, tưởng chừng như mất đi người chị gái duy nhất này, này chưa tái ngộ được bao lâu chị đã gặp nạn, Ngọc Diệp khóc nức nở bên cạnh cô.

- Chị... em là Ngọc Diệp đây, em mặc kệ chị có nhận ra em không... em cũng quyết tâm không rời xa chị nữa.
- Ngọc Diệp vừa khóc vừa nói.

- Ngọc Diệp... chị xin lỗi vì đã không nhận ra em. - Cô cũng rơi nước mắt.

- Họ nói với em chị đã đi về một nơi rất xa mà em không thể nào gặp được nữa, nhưng em đã luôn hy vọng... là bọn họ nói dối. Cuối cùng, chị cũng đã quay về... chị hai, em nhớ chị lắm.

Uy Vũ là người đưa Ngọc Diệp đến... nhìn cảnh chị em họ sum họp cảm thấy vô cùng cảm thông... có lẽ Ngọc Diệp đang trải qua cảm giác khi mà Uy Phong tỉnh lại, tuy lúc đó Uy Vũ không nói điều gì, nhưng trong lòng cảm thấy thật sự hạnh phúc... vì ít ra trên thế gian này vẫn còn người anh này bên cạnh.

Kiến Lương lặng lẽ bước ra khỏi phòng của Ngọc Hân, nhìn thấy Uy Phong vẫn còn đứng bên ngoài... lưng tựa vào tường, đôi mắt nhìn về một hướng như đang suy nghĩ.

- Hãy chăm sóc tốt cô ấy. - Kiến Lương nói. - Tôi biết đứa bé kia không phải là con của cậu, nhưng nếu cậu vì điều đó mà đối xử không tốt với Ngọc Hân, tôi sẽ giành lại cô ấy.

Uy Phong đáp: “ Đã chịu gọi đúng tên rồi ư?”

- Đúng vậy, nếu Ngọc Hân vì cậu mà đau buồn... tôi sẽ mang cô ấy đi thật xa... tôi nói chính là Ngọc Hân, không phải là Tú Tâm. - Kiến Lương đáp.

Anh nhếch môi cười: “ Tôi sẽ không cho anh cơ hội đó.”

- Tôi cũng không hy vọng sẽ phải đấu với cậu.

Những ngày Ngọc Hân ở bệnh viện, Uy Phong bỏ mặc hết mọi việc ở Phong Vũ mà đến tận tay chăm sóc cô. Thật may mắn, đứa bé trong bụng cô vẫn phát triển tốt không bị ảnh hưởng từ vụ tai nạn đã qua... Ngọc Hân hằng ngày được anh đẩy ra vườn hoa hít thở không khí trong lành, lại được anh mua tặng những bó hoa hồng đỏ thắm vào mỗi ngày. Chỉ là cô và anh có một khoảng cách kì lạ, ngay cả hai người cũng không hiểu được đó là gì...

Anh thường kể cô nghe về những chuyện trước kia của hai người, anh và cô đã gặp gỡ ra sao, yêu nhau như thế nào... Buổi tối, anh thường đọc sách cho cô nghe... để rồi cô ngủ gục trên vai anh từ lúc nào... Họ trải qua những ngày trong bệnh viện không chút sóng gió nào, bình yên trôi qua từng ngày từng ngày.

- Chúc mừng em, hôm nay là ngày em xuất viện rồi. - Uy Phong ôm một bó hoa hồng đỏ tặng cô.

- Cảm ơn anh, tôi cũng quá chán mùi vị ở nơi này quá rồi.

- Anh đã sai người dọn dẹp cho em một phòng trong biệt thự nhà họ Uy rồi, thủ tục xong anh sẽ đưa em về đó.

- Trước kia tôi ở nhà của anh sao, chúng ta đâu đã kết hôn. - Cô đáp.

- Không, trước kia em cùng Ngọc Diệp ở một căn nhà nhỏ. Nhưng sau vụ tai nạn đó, Ngọc Diệp chuyển về ở cùng ông nội... còn căn nhà của em cũng đã bị giải tỏa rồi.

Trên chiếc xe hơi màu đen quen thuộc của Uy Phong, Ngọc Hân xoay đầu nhìn về phía cửa sổ ngắm nhìn thành phố lớn với những tòa cao ốc cao vút, những trung tâm thương mại sầm uất. Cô suy nghĩ về nhiều việc, giữa cái thế giới chật chội và đông đúc... liệu cô có thể tìm ra cha của đứa trẻ này hay không, ít ra cô cũng muốn biết được lí do người ấy bỏ rơi mẹ con cô.

Chiếc xe lái vào biệt thự nhà họ Uy, anh dẫn cô vào căn phòng dành riêng cho cô... một căn phòng màu trắng tinh khôi... mọi thứ đều được sắp xếp tinh tủy đẹp mắt... Ngọc Hân khá hài lòng về căn phòng trước mắt mình.

Từ phía sau, bàn tay Uy Phong ôm lấy cô... đôi môi khẽ nói: “ Hân, cuối cùng em cũng đã trở về.”

Cô lặng người... nghe trái tim thổn thức...

Anh bước lên một bước, xoay người đối diện cô... đưa bàn tay cô lên ngực anh..

- Em hãy nhắm mắt lại và cảm nhận trái tim anh đang lỗi nhịp vì em. Ngọc Hân, bỏ qua sự gián đoạn... chúng ta tiếp tục yêu nhau thôi.

Uy Phong nghiêng người một chút... đặt lên đôi môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng quyến luyến...

Nụ hôn của họ kéo dài vài giây... bỗng nhiên cô đẩy anh ra... không dám nhìn anh mà nói: “ Phong, em xin lỗi... em chưa sẵn sàng.”

68. Chương 68: Tìm Cha Cho Đứa Trẻ

Triệu Quốc...

Dù chư thần đều hồi thúc Hoàng thượng lập hoàng hậu để sinh con, tìm người nối dõi dòng họ Triệu. Nhưng Tuấn Phong một lòng nghĩ về người phụ nữ mang tên Tịnh Yên, lại nhớ đến lời hứa của bậc mình quân chính là phong nàng làm hoàng hậu. Hậu cung vắng lạnh không có một bóng hồng, Hoàng thượng ngày đêm phiền muộn vì những tin tức về Tịnh Yên đều đi vào ngõ cụt.

- Hoàng thượng, Đồng Long đã được nô tài triệu đến cung Thượng Uyển. - Tiểu Lôi Tử từ bên ngoài bước vào.

- Cho vào. - Tuấn Phong nói.

Đồng Long được mời vào bên trong cung, cũng một phần đoán biết được vì sao Hoàng thượng lại cho triệu cậu vào nơi này, có lẽ là liên quan đến tỷ tỷ. Kể ra, tỷ tỷ cũng quá nhẫn tâm lại ra đi khi Hoàng thượng một lòng sung ái.

- Đồng Long tham kiến Hoàng thượng. - Tiểu Long quỳ gối.

- Bình thân. - Tuấn Phong đáp. - Tiểu Lôi Tử, mang ghế mời ngồi.

Khi cả hai cùng an tọa, Tuấn Phong cho những người bên trong lui ra ngoài, chỉ còn một mình anh và Đồng Long. Trước kia, khi Tịnh Yên mất tích Đồng Long từng nói ra những điều kia lạ, mọi tìm kiếm đều trở nên vô vọng... chỉ còn một cách duy nhất là hỏi vị tiểu huynh đệ này.

- Đồng Long, nói cho Trẫm biết tất cả những gì khanh biết về Tịnh Yên.

- Muôn tâu Hoàng thượng, Tịnh Yên tỷ tỷ không có họ hàng với Đồng gia thần... chỉ là ngày trước còn ở huyện Thái Hòa, Đồng Long vô tình gặp tỷ ấy bị ngất trong rừng sâu nên đưa về nhà chăm sóc. - Đồng Long đáp. - Sau đó vì không có nơi nào để đi, nên cha mẹ thần đã nhận tỷ ấy làm con nuôi.

- Khi nàng ấy mất tích, khanh đã từng nói với Trẫm những điều rất kì lạ... nói cho Trẫm biết, những điều đó là sự thật sao?

- Muôn tâu Hoàng thượng, Đồng Long tuy còn nhỏ tuổi nhưng hiểu được đạo lý quân pháp... nào đâu dám dối gạt người. - Đồng Long quỳ xuống. - Khi thần gặp tỷ ấy trong rừng, cũng là một cơn gió lốc cuồng phong hết như khi tỷ ấy mất tích... thần dám nghĩ, Tịnh Yên chính là đã quay về nơi mà tỷ ấy đã đến.

- Vậy có nghĩa là, dù trẫm có tìm kiếm cả Triệu quốc cũng không thể tìm ra Tịnh Yên ư?

- Hoàng thượng, đó chỉ là những gì Đồng Long suy đoán... xin người đừng quá u sầu mà tổn hại long thể.

Dù không muốn tin những lời Tiểu Long nói, nhưng với bao nhiêu ngày tháng trôi qua, không nơi nào là không ban lệnh tìm người đều không có kết quả. Tiểu Long cũng không có lí do gì để lừa gạt anh, anh lại càng không tin một đứa trẻ lại có gan bịa ra một câu chuyện khó tin đến như vậy. Đúng vậy, nàng hết như một vị tiên nữ... mang đến cho Tuấn Phong một cảm xúc kì lạ, dù nàng có cải nam trang cũng khiến trái tim anh xuyên xao khó cưỡng... được gặp gỡ nàng chính là may mắn nhất cuộc đời này.

Say trong men rượu, Triệu Tuấn Phong không đêm nào không mượn rượu giải sầu để vơi bớt sự thương nhớ với Tịnh Yên... Nằm trên long sàng, Tuấn Phong nhớ đến nụ cười khuê các của Tịnh Yên xinh đẹp, tính cách tinh nghịch của một Đồng Lân không biết trên dưới.

- Hoàng thượng, hoàng thượng... - Một giọng nói khe khẽ bên tai Tuấn Phong, nhẹ nhàng đầy ngọt ngào.

Tuấn Phong nghe tiếng gọi của ai đó bên tai mình... men say thấm vào người không thể nhìn rõ ràng bóng người đang đứng trước mặt. Đèn trong phòng bỗng nhiên không còn sáng nữa, chỉ thấy một bóng người mặc trang phục của tiểu thái giám đang bên cạnh anh.

- Người là ai? - Tuấn Phong không thể nhìn ra.

- Người không nhận ra muội ư, muội là Đồng Lân đây. - giọng nói nhỏ nhẹ.

Tuấn Phong không kiềm được cảm xúc nhanh chóng ôm lấy người trước mặt vào lòng mà ngỡ như chính là Đồng Lân thật sự... Có phải đây là một giấc mơ và nàng đã quay về tìm Trầm ư?

- Tịnh Yên... ta rất nhớ nàng. - Tuấn Phong ôm siết vào lòng, chỉ lo sợ mọi thứ tan đi như bọt biển, sợ mất đi cô một lần nữa.

- Hoàng thượng, thiếp cũng rất nhớ chàng.

- Nếu đây là một giấc mơ, ta nguyện không bao giờ tỉnh lại để được ôm lấy nàng mãi mãi... Tịnh Yên, ta yêu nàng.

- Thiếp yêu chàng, Tuấn Phong...

Tuấn Phong nhìn vào gương mặt người đối diện, không thể nào nhìn rõ ràng gương mặt cô... chỉ cảm nhận được mùi hương trên cơ thể cô. Anh hôn lên môi cô một bằng tất cả tình yêu, mong nhớ và chờ đợi... Tuấn Phong từ từ trút bỏ toàn bộ xiêm y... lao vào cuộc ân ái mặn nồng cùng nữ nhân mà anh cho rằng chính là Tịnh Yên quay về.

Từ sau lần trọng thương, Tuấn Quốc vô cùng ân hận vì đã quá khinh địch để xảy ra cố sự vừa rồi, và để lạc mất Tịnh Yên chính là sai lầm lớn nhất mà anh mắc phải. Anh đứng trước vườn hoa trong phủ vương gia mà trước kia do chính tay Tịnh Yên chăm sóc, trong lòng day dứt vì bản thân không đủ tài sức mà bảo vệ cho cô.

Bên ngoài, người hầu đến báo Thanh Vân công chúa đến tìm, Tuấn Quốc cảm thấy có chút kì lạ, tiểu muội đã thành thân ra khỏi cung, không phải trước kia suốt ngày đòi ra khỏi cung... nay đã thỏa theo ý muốn lại quay về hoàng cung nhanh như vậy... còn đến tìm anh từ rất sớm.

- Tứ ca... tứ ca... - Thanh Vân nhanh chóng chạy đến bên Tuấn Quốc mà nói.

- Thanh Vân, muội đã quên rằng muội đã thành thân rồi ư... từ đi đứng ăn nói phải cẩn thận. - Tuấn Quốc đáp.

- Đây là phủ vương gia không phải là phủ của nhà họ Hán... - Thanh Vân giận dữ. - Ngay cả huynh cũng muốn ức hiếp muội.

- Nào, sớm như vậy muội đến tìm huynh có việc gì?

- Huynh không biết gì sao, muội đã vào cung từ đêm qua nên hôm nay đến thăm huynh sớm như vậy. - Thanh Vân mỉm cười. - Đêm qua muội đã giúp Hoàng thượng một việc, có lẽ cũng là việc tốt cho Triệu quốc.

Tuấn Quốc nghi ngờ nhìn về phía Thanh Vân, muội ta không bày trò nghịch phá thì đã may mắn, lại còn dám nói là giúp cả quốc gia.

- Muội lại gây ra chuyện gì sao? - Tuấn Quốc mỉm cười nói.

- Tứ ca, huynh chỉ xem thường muội. - Thanh Vân đáp. - Huynh không thấy, từ khi Tịnh Yên không còn ở bên cạnh Hoàng huynh ngày đêm phiền muộn, trên mặt không có lấy một nụ cười... ngay cả nữ nhân khác cũng không để mắt đến nữa.

- Ta cũng rất lo lắng cho Hoàng thượng.

- Vậy nên muội đã suy nghĩ rất kỹ càng, Tuyết Sương trước kia cũng là một thời cùng Hoàng huynh có tình cảm tốt đẹp. Vậy nên, có lẽ tỷ ấy chính là người có thể mang Hoàng huynh quay trở về trước kia, mọi u sầu sẽ không còn nữa.

- Vì sao muội lại nhắc đến Tuyết Sương... - Tuấn Quốc cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

- Đêm qua... Tuyết Sương đã đến cung Thượng Uyển hầu hạ Hoàng huynh... Muội nghĩ hoàng huynh sẽ không đối tệ với tỷ ấy.

Tuấn Quốc tức giận nhìn về phía Thanh Vân:” Muội... muội... đã gây ra đại họa rồi, vì sao lại làm việc không chút suy nghĩ như vậy? Trước đây muội bày trò phá phách, ta đã quá nuông chiều để muội quá tự tung tự tác... nay gây ra chuyện lớn như vậy, ta thật không thể nào bỏ qua được.”

Từ nhỏ đến lớn, dù cô có gây ra chuyện gì đều được Tuấn Phong và Tuấn Quốc che chở, đây chính là lần đầu tiên cô nghe Tuấn Quốc lớn tiếng với cô như vậy. Cô cũng chỉ nghĩ cho Hoàng huynh, cũng nghĩ cho Triệu quốc này cần một người con trai nối dõi... Tuyết Sương trước kia dù sao cũng ở bên cạnh bọn họ lâu như vậy, không tin tưởng cô ấy lại giao hậu cung kia cho ai.

- Tứ ca... huynh sao vậy hả... chẳng lẽ lời đồn bên ngoài là sự thật, huynh có tình cảm với Tuyết Sương nên không muốn tỷ ấy đến bên Hoàng huynh. - Thanh Vân hét lên. - Huynh cũng chỉ nghĩ cho bản thân, không hề yêu thương Hoàng huynh, không nghĩ cho Triệu quốc.

Tuấn Quốc tức giận... đưa tay muốn tát Thanh Vân cho tiểu muội này tỉnh ra... nhưng đưa lên lại không thể ra tay, chỉ trách Tuyết Sương kia quá giả tạo và tiểu muội quá ngây ngô để cô gái đó qua mặt... Trời đã sáng, chuyện gì xảy ra có lẽ cũng đã xảy ra... với bộ não cáo già của cô ta, có lẽ Hoàng huynh cũng đã mắc bẫy.

Tuấn Phong tỉnh lại... trải qua một giấc mơ quá sức ngọt ngào kia anh cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái. Nhưng khi mở mắt ra, nữ nhân bên cạnh không mảnh vải che thân trước mặt không phải là Tịnh Yên của anh, mà chính là Tuyết Sương... khiến anh vô cùng bối rối.

- Hoàng thượng, chàng đã dậy rồi. - Tuyết Sương mỉm cười ngắm nhìn anh.

- Cung phi Tuyết Sương... vì sao nàng ở nơi này. - Tuấn Phong kinh ngạc.

- Chàng không nhớ gì sao? - Tuyết Sương mỉm cười trong hạnh phúc. - Đêm qua, thiếp đã trở thành người phụ nữ của chàng.

Tuấn Phong ôm đầu nhớ lại chuyện đêm qua... nữ nhân mà anh triền miên gọi tên Tịnh Yên không phải là cô ấy... mà lại là Tuyết Sương ư... chuyện gì đã xảy ra.

- Cung phi Tuyết Sương... vì sao nàng lại có mặt ở nơi này... đây là Hoàng cung của Trẫm, Trẫm cũng không hề truyền nàng đến. - Tuấn Phong mặc lại y phục. - Nàng dám giả dạng Tịnh Yên mà lừa gạt trẫm ư?

Tuyết Sương quỳ xuống, nước mắt lưng tròng: “ Hoàng thượng, thiếp không cố tình làm như vậy... chỉ do hằng ngày nhìn thấy Hoàng thượng chau mày buồn bã... Tuyết Sương chỉ muốn được hầu hạ Hoàng thượng... không hề nghĩ đến việc giả ai khác.”

- Hoàng thượng, Tứ vương gia cầu kiến. - Tiểu Lôi Tử bên ngoài nói vào.

- Trẫm còn nghĩ ngơi, không gặp bất kì ai. - Tuấn Phong không muốn Tuấn Quốc biết chuyện, đệ ấy sẽ không hiểu cho anh.

- Muôn tâu Hoàng thượng, Tứ vương gia nói rằng có chuyện liên quan đến người tên Tịnh Yên cần bẩm báo.

- Tiểu Lôi Tử lại nói.

Nhìn thấy Tuyết Sương đã mặc trang phục tiểu thái giám nghiêm chỉnh... Tuấn Phong cho truyền Tuấn Quốc vào bên trong để hỏi chuyện, thật sự có tin của Tịnh Yên ư?

- Tuấn Quốc tham kiến Hoàng thượng.

- Tứ đệ, có tin tức gì của Tịnh Yên ư? - Tuấn Phong nhanh chóng hỏi.

- Hoàng thượng, vì sao cung phi Tuyết Sương lại ở đây? - Tuấn Quốc nhìn về phía Tuyết Sương nói. - Thần đã biết hết mọi chuyện, Tuấn Quốc đến đây chỉ xin Hoàng thượng xữ tội đã không cho canh gác nghiêm ngặt, để có kẻ mang tâm địa xấu xa đến gần người.

Thanh Vân từ bên ngoài cũng bước vào, quỳ xuống mà nói: “ Là lỗi của Thanh Vân.”

Nhìn thấy Thanh Vân, Tuyết Sương lại nhanh chóng quỳ xuống mà nói: “ Không liên quan đến muội ấy, là một mình Tuyết Sương làm thì một mình thiếp chịu. Là thiếp tự ý cải trang thái giám lẻn vào cung của người, chỉ là một mình thiếp mà thôi.” - Sau đó nhìn về phía Thanh Vân mà lắc đầu.

- Hoàng thượng, xin người định tội cho cung phi Tuyết Sương. - Tuấn Quốc nói.

Tuấn Phong nhìn về phía Tuyết Sương đang khóc cảm thấy xót xa, là đáng nam nhân chính anh là người có lỗi trong chuyện này. Chỉ là vì sao nàng ta lại làm như vậy, thật là khó cho anh, ngay cả Tuấn Quốc cũng là đang làm khó anh, phải dùng luật mà thi hành.

- MANG cung phi Tuyết Sương nhốt vào tẩm cung Nguyệt cát mà ăn năn hối tội. - Tuấn Phong nói. - Mang đi.

- Đệ ơn Hoàng thượng đã tha mạng. - Tuyết Sương cúi đầu quỳ gối, sau đó được thị vệ mang đi.

Tuấn Quốc đưa mắt nhìn theo Tuyết Sương... xem như đã không còn mối nguy hại nào, cho người phụ nữ ấy làm mẫu nghi thiên hạ, thật không thể được.

Vì chuyện lần đó, Thanh Vân luôn dằn vặt bản thân vì không cùng chịu tội cùng Tuyết Sương. Ở trong Hán phủ đều gây người suy nghĩ, ngay cả Tuấn Quốc cũng ra lệnh cho thị vệ cấm cô tự ý vào cung, muốn vào cũng phải thông báo cho anh vì vậy cô muốn đến thăm Tuyết Sương là chuyện không thể.

Một tháng sau, Tuấn Phong và Tuấn Quốc đang cùng nhau luyện kiếm tại ngự hoa viên... Tiểu Lôi tử hét hải chạy đến bên cạnh Tuấn Phong mà nói: “ Hoàng thượng, không xong rồi, không xong rồi.”

- Có chuyện gì. - Tuấn Phong không ngừng luyện kiếm mà hỏi. - Người thật to gan, những lúc ta đang luyện kiếm dù có chuyện gì cũng không được làm phiền.

- Hoàng thượng, Tuyết Sương cung phu ngắt xū ở cung Nguyệt cát... thái y nói cung phi có hỷ mạch.

Anh em nhà họ Triệu ngay lập tức ngưng lại mọi hoạt động, nhìn về phía Tiểu Lôi Tử:” Người vừa nói gì?”

- Muôn tâu Hoàng thượng, Cung phi Tuyết sương đã mang thai.”

Năm 2015...

Ngọc Hân quay về biệt thự nhà họ Uy cũng được một thời gian, Uy Phong đối với cô rất tốt và cô cũng cảm nhận được điều ấy. Chỉ là Ngọc Hân có một nỗi niềm trong lòng không biết tỏ cùng ai... Cô ngồi một mình trên chiếc xích đu ngoài vườn, nhìn mọi thứ đều như vô hồn.

- Ngọc Hân, con đang làm gì ở đây. - Uy lão gia từ xa nhìn thấy cô, bước tới mà hỏi.

- Ông, con chào ông. - Cô lễ phép cúi đầu chào.

- Dù con không nhớ ta, nhưng bản tính của con vẫn không thay đổi, rất lễ phép. - Uy lão gia mỉm cười.

- Dù con không nhớ nhưng con cảm nhận được trước kia mọi người rất yêu thương con, thời gian qua sống ở đây con luôn được sự quan tâm từ ông, Uy Phong, Uy Vũ và cả Ngọc Diệp.

- Ngọc Hân, con xứng đáng được như vậy... Ta hy vọng con sẽ hạnh phúc và có một cuộc sống yên bình. Dù con có quyết định ở bên Uy Phong hay không, con đều xứng đáng có được hạnh phúc.

- Con cảm ơn ông. - Cô khẽ mỉm cười nhẹ, ánh nắng ban chiều xuyên xa khẽ quá chạm vào gương mặt buồn bã của cô.

Buổi tối, khi Uy Phong đang ngồi trong phòng làm việc, gần đây Phong Vũ có khá nhiều công việc cần anh giải quyết, một mình anh không tự mình giải quyết ở công ty đành mang về nhà. Nhắc đến Uy Vũ lại lắc đầu, hẳn ta lại quay về cái bản tính ăn chơi và không màng thế sự.

- Em có thể vào không? - Ngọc Hân mang một tách trà đứng bên ngoài phòng làm việc của anh.

- Hân, em vào đi. - Uy Phong mệt mỏi, đưa mắt rời khỏi máy tính.

- Em biết anh bận, nhưng em có việc muốn nói với anh. - Cô đặt tách trà lên bàn.

- Em nói đi. - Anh gấp chiếc laptop lại, chăm chú nghe cô nói.

- Em muốn tìm cha của đứa bé trong bụng em. - Cô sờ vào bụng mình mà nói.

Uy Phong lặng người...

- Người đàn ông đó là người như thế nào, vì sao lại bỏ rơi em khi em đã mang giọt máu của anh ta... và vì sao em lại mất hết ký ức mà ngất trước nhà họ Ngô. - Cô nói tiếp. - Đó là tất cả những khuất mắc trong lòng em, em cần phải làm rõ mọi chuyện trước khi bắt đầu mọi thứ.

- Nếu đó là điều em muốn, anh sẽ giúp em. - Uy Phong nói, sau đó nắm lấy đôi tay cô. - Em đừng nghĩ nhiều mà ảnh hưởng đến đứa trẻ.

- Cảm ơn anh. - Cô khẽ đáp. - Em... còn một việc muốn nói.

- Anh vẫn đang nghe. - Anh vuốt mái tóc của cô. - Tóc em đã dài rồi, đúng là thời gian chúng ta cách xa nhau quá dài...

- Uy Phong, vì sao anh lại yêu em, em mang thai của một người đàn ông khác, em cũng không xinh đẹp, không giỏi giang... lại không thể nhớ ra anh, vậy vì sao anh vẫn cứ yêu em?

Uy Phong nhìn vào đôi mắt cô khẽ mỉm cười sau đó nhẹ nhàng ôm cô mà nói: " Vì em là Ngọc Hân, chỉ đơn giản là như vậy."

69. Chương 69: Trò Đùa Của Uy Vũ

Trường trung học Đại Uy.

Một nữ sinh trung học bước xuống từ một chiếc xe hơi đời mới, đôi môi đỏ chói, gương mặt được đánh một lớp phấn dày đặc, chiếc váy không thể nào ngắn hơn nữa cộng với chiếc áo đồng phục được chỉnh sửa ôm sát cơ thể... Cô nàng được sự trầm trồ của tất cả nam sinh trong trường, mọi ánh mắt đều hướng về cô gái xa lạ kia.

- Cô ấy là diễn viên đang lên đấy, ôi ôi... cô ta là đang đi học hay đi diễn vậy chứ. - Một nữ sinh đứng phía ngoài khẽ nói/

- Nhưng phải công nhận là cô ta rất đẹp mà, cô ta đang học trường Quốc tế ... vì sao lại chuyển đến Đại Uy nhỉ.

- Nghe đồn, là có mối quan hệ với Uy Vũ. - Một nữ sinh khác nói. - Paparazzi đã chụp được một bức ảnh cho thấy hai người họ khá thân mật trong club.

- Thì ra là có Phong Vũ chống lưng, hèn gì lại nổi lên nhanh như vậy.

Mọi lời bán tán ra vào, tuy nhiên ánh mắt của bọn họ vẫn không rời được trước sự xinh đẹp của cô học sinh chuyển trường này.

Bích Trân đứng phía sau những đám người đang bàn tán kia, cô khoanh tay lại nhìn về phía cô gái trước mặt với ánh mắt đầy nét ghen tỵ, cô khẽ nói nhỏ chỉ đủ mình cô nghe thấy: "Chân dài, da trắng, dáng đẹp, mặt xinh... chắc đây là hình mẫu của anh ta rồi." Sau đó lại chẳng buồn bận tâm mà bước về lớp học của mình, trên vai vẫn đeo chiếc balo hình mèo Kitty và mái tóc vẫn kẹp chiếc kẹp quen thuộc.

Đang ngồi trong lớp học, giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp kèm theo phía sau là cô gái xinh đẹp gán mác bạn gái Uy Vũ vừa xuất hiện ở cổng trường. Cả đám con trai trong lớp cô rú lên như khỉ, kiểu như chưa bao giờ được nhìn thấy con gái. Con Bích Trân, vẫn nhàm chán quay mặt ra cửa sổ.

- Đây là Cẩm Nhung, từ hôm nay bạn ấy sẽ là thành viên của lớp chúng ta. - Giáo viên chủ nhiệm giới thiệu.

Sau màn giới thiệu về bản thân, giáo viên chủ nhiệm cho Cẩm Nhung tùy ý lựa chọn chỗ ngồi trong những chiếc bàn còn trống, không ngờ Cẩm Nhung lại từ từ tiến về phía Bích Trân trong tiếng mời gọi của những bạn học nam. Bích Trân có chút ngạc nhiên nhìn về phía Cẩm Nhung, cô dường như không thích điều đó mà khẽ nói: "Bên kia vẫn còn chỗ trống kia."

Cẩm Nhung nhướn môi cười, sau đó vẫn một mực ngồi bên cạnh Bích Trân dù cho cô bạn học này có tỏ ra khó chịu thế nào. Thật ra Bích Trân là một cô gái không nhỏ nhen ích kỷ, thấy người khác đẹp mà tỏ ra ranh ghét, chỉ là cô ta được đồn thổi chính là bạn gái của Uy Vũ mà trong lòng vô cùng khó chịu.

- Xin chào, cậu là Bích Trân phải không? - Cẩm Nhung nhướn môi cười chào hỏi, nụ cười đó phải công nhận một điều chính là rất đẹp.

- Chào. - Bích Trân đáp. vờ nhìn vào quyển sách dưới bàn nhưng nghĩ lại, vì sao cô gái nổi tiếng này lại biết một người bình thường như cô, Bích Trân ngẩng mặt lại hỏi. - Nhưng vì sao cậu biết tên tôi.

- Vũ có lần nhắc đến cô với tôi, nhưng xem ra anh ấy nói không đúng rồi, bên ngoài cô cũng không đến nổi tệ như lời anh ấy nói. - Cẩm Nhung vẫn tươi cười.

- Anh ta lúc nào chẳng chê bai người khác. - Trong lòng có chút nóng giận.

Cô cũng không muốn nói chuyện với Cẩm Nhung này nhiều, vì xung quanh có rất nhiều người đang bắt chuyện với cô ta. Bích Trân cảm thấy thế giới của mình bị xáo động, những ánh mắt hướng về Cẩm Nhung nhưng cô có cảm giác thật khó chịu.

Giờ ra chơi, bỗng dưng chiếc bàn học thường ngày không một ai chú ý đến lại bị một đám người quay quanh, cô khó chịu nên bỏ ra khỏi lớp mà đứng ngoài hành lang phía sau trường nhìn xuống sân trường rộng để tìm sự tĩnh lặng. Mọi thứ đều bị thu nhỏ dưới mắt cô, những lúc cô đơn thế này Bích Trân lại nhớ đến mẹ, những kỉ niệm ngày xưa khi cô còn bé.. người phụ nữ lần đó gấp gờ liệu có phải là mẹ hay không, hoặc chỉ là cô nhìn nhầm...

- Đại tiểu thư đứng đây một mình khóc lóc ư, xem ra đang đau lòng vì Uy Vũ đã có bạn gái mới. - Một top nữ sinh trông hung tợn tiến về phía cô.

- Mà thấy Cẩm Nhung kia chưa, xinh đẹp tài giỏi... còn mà, chỉ là một con nhỏ kẹp tóc hình mèo. - Một cô gái khác cười lớn.

- Có lẽ đang tự cảm thấy bản thân mình thua kém nên ở đây một mình xấu hổ.

Bích Trân nhàm chán với những kiểu nói khích này, cô không đáp cũng không buồn nhìn mặt nhưng cô gái trước mặt, xem nhưng không quan tâm và chưa nghe thấy điều gì mà bước ngang trước mặt các cô gái ấy.

Một bàn tay từ phía sau nắm lấy tóc cô mà kéo ngược về phía sau... Bích Trân đau đến mức không thể không thoái lui. Cô hét lên nhưng phía sau trường khá khuất người qua lại, bọn chúng nắm tóc rồi đẩy cô ngã xuống nền đất.

- Các người muốn gì chứ. - Cô vuốt lại mái tóc của mình. - Làm bản đồng phục của tôi rồi.

- Vừa xấu xí vừa phách lối, mà nghĩ mà lắng văng ở Đại Uy sẽ gây được chú ý của Uy Vũ ư? - Cô gái đưa chân mình đạp bản chiếc áo trên người cô, người vậy quanh quá đông lại một mình cô yếu thế... Bích Trân tuy chóng trả nhưng vẫn không thể thắng được sức của đám đông.

Một lần nữa vì tên Uy Vũ lạnh như băng kia, cô lại bị bọn người trong Đại Uy ức hiếp... Phải chi cô là bạn gái, người anh ta yêu thương dù bị như thế cũng không có gì để ầm ức, đằng này cô và anh là mối quan hệ không đến mức bạn bè thông thường... bị báo chí lôi lên cùng nhau trong một vài tin... thế là cô phải chịu cảnh này sao? Vì sao không phải là một đám nam nhân vì cô mà đánh tên Uy Vũ kia tới tởm, thật không công bằng.

- Này, các cậu làm gì vậy hả. - Giọng nói của Cẩm Nhung vọng lại.

Bọn người kia nhìn thấy Cẩm Nhung, không muốn đụng vào người nổi tiếng liền bỏ đi... để Bích Trân ở lại với vài vết thương và bộ đồng phục đầy vết bẩn. Bọn họ bỏ đi, cô cũng lặng lẽ đứng lên phủi những vệt dơ trên tay rồi đi về phía Cẩm Nhung đang nhìn mình.

- Cậu không sao chứ, mình đưa cậu đến phòng y tế. - Cẩm Nhung hỏi.

- Không cần đâu, hãy xem như cậu chưa thấy điều gì? - Bích Trân nói xong bỏ đi thẳng, bỗng dừng ngừng lại quay đầu về phía sau mà hỏi. - Nhưng... cậu và Uy Vũ đang hẹn hò thật sao?

Cẩm Nhung tỏ nét e lệ mỉm cười:” Chuyện này, không thể nói cậu biết được.”

- Cũng đúng nhỉ, cậu là người nổi tiếng mà. - Cô nhúng vai, có lẽ là bọn họ đang quen nhau rồi... cô nàng ấy, đúng như sở thích của tên háo sắc đó mà.

Cô không về lớp, đi thẳng ra cổng trường vì không muốn mọi người nhìn thấy cô đang thê thảm ra sao, Bích Trân đi chân đất vì đôi giày của cô đã bị bọn chúng vứt vào sọt rác... cô lại đường đường lại đại tiểu thư làm sao có thể lục lọi trong sọt rác được, vậy nên cô chấp nhận đi chân đất dù trông như vậy cô càng thê thảm hơn.

Một vài học sinh còn lảng vảng bên ngoài nhìn thấy Bích Trân như vậy liền buồn cười, cô cũng không còn bận tâm nhiều... Chỉ là khi chưa biết ra khỏi cổng, cô dừng lại không bước tiếp nữa.. trước mắt là một nam thanh niên đang mặc đồng phục Đại Uy, miệng còn ngáp ngủ, đeo chiếc balo màu đen với mái tóc đã đổi thành màu đỏ chói.

- Tôi vừa mới đến trường đã tan học rồi sao? - Uy Vũ đưa mắt nhìn vào đồng hồ đang đeo trên tay.

- Đúng như lời đồn đại, trường này là của nhà anh... muốn đến lúc nào thì đến. - Bích Trân nhìn chằm chằm về phía Uy Vũ.

- Vết thương này, là thế nào. - Uy Vũ đưa tay định chạm vào gương mặt Bích Trân.

Cô liền né tránh bàn tay kia, sau đó lùi về sau một bước: “ Không liên quan đến anh.” - Cô né sang một bên mà bước đi qua mặt Uy Vũ lại nói lớn. - Tôi về trước đây, vào lớp vui vẻ.”

Uy Vũ không nói gì, cởi chiếc áo khoát bên ngoài của mình đi theo phía sau Bích Trân mà khoát lên che đi những vết bẩn trên đồng phục của cô: “ Cô đã xấu xí rồi, ăn mặc thế này sẽ khiến người đi đường khiếp sợ.”

Bích Trân hất chiếc áo kia ra khỏi cơ thể, làm rơi xuống đất khiến anh vô cùng bất ngờ... trước đây chưa từng đối tốt với ai, không ngờ cô nàng này lại dám từ chối sự quan tâm đó.

- Tôi xấu xí hay xinh đẹp, chân ngắn hay dài, thân hình bốc lửa hay như học sinh cấp một... thì có liên quan tới anh ư, tôi và anh xét ra cũng không có mối quan hệ gì, anh tốt nhất tránh xa tôi ra một chút đi... gặp anh là điều xui xẻo nhất cuộc đời Bích Trân này.

- Này, ai chọc cô điên à... - Uy Vũ hất mặt nói.

- Đúng vậy đấy, tôi chính là đang rất điên tiết lên đây... anh còn dám lảng vảng trước mặt tôi thì đừng trách sao tôi độc miệng. - Bích Trân lại mắng.

Lần nào chạm mặt, cũng bị cô gái này mắng không kịp vuốt mặt, anh hừ lạnh không chấp nữ nhi lại nói: “ Đã không được xinh đẹp, còn quá hung dữ... tôi đang tự hỏi kẻ xấu số nào sẽ làm bạn trai cô.”

- Đồ chết bầm, đi chết đi. - Bích Trân nghe xong liền tức giận quá mức, nhìn xung quanh liền nhìn thấy một viên đá dưới sân liền lượm lên chơi mạnh về phía anh.

Uy Vũ bất ngờ bị công kích, không kịp trở tay ăn trọn cục đá kia vào ngay mặt... là vị trí rất gần mắt...

- Á... á... cô giết người à. - Anh đau đến mức ôm mắt mình mà nói. - Mắt của tôi, cô phải chịu trách nhiệm... mau đưa tôi đến bệnh viện.

Không ngờ sau một vài giây mất bình tĩnh, cô đã gây ra một chuyện kinh khủng như vậy... Bích Trân cuống cuống đỡ Uy Vũ đi ra xe, lệnh cho hai người bảo vệ nhanh chóng đến bệnh viện.

- Tôi... tôi... xin lỗi, tôi không có ý đâu, anh không sao chứ. - Cô lo lắng.

- Mắt tôi... đau quá... không phải là bị mù rồi chứ... đau quá đi...- Uy Vũ bùm mắt mình lại, liên tục kêu gào.

Trong lòng Bích Trân càng lo lắng hơn, đưa anh vào phòng cấp cứu cô ngồi bên ngoài liên tục cầu nguyện cho Uy Vũ được bình an.

- Ông trời ơi, tuy anh ta có hách dịch, có kiêu căng, có xem thường người khác tự tung tự tác, xem bản thân anh ta là trên hết và hạ thấp người khác nhưng dù sao anh ta cũng không làm gì sai trái, cũng đã giúp đỡ người khác rất nhiều... xin ông đừng hại anh ta mất đi ánh sáng, cùng lắm để trên gương mặt vài vết sẹo để bớt phách lối với dung mạo của anh ta mà thôi, con cầu xin ông. - Bích Trân chấp tay khấn cầu.

Uy Vũ nhìn thấy cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại thì mở bàn tay mình ra... thì ra chỉ là vết xước nhẹ gần vùng mắt thôi không có gì nghiêm trọng. Nhưng anh yêu cầu bác sĩ băng mắt lại cho mình, còn căn dặn phải nói bệnh trạng rất nguy kịch trước mặt Bích Trân để trêu chọc cô gái thích mắng chửi người khác đó.

- Bác sĩ, anh ấy không sao chứ. - Bích Trân nhanh chóng hỏi.

Vị bác sĩ tỏ ra buồn bã lắc đầu nói: “ Vết thương rất nghiêm trọng, mắt của anh ta có thể sẽ không thể nhìn thấy ánh sáng nữa....”

- Không phải là... nặng đến mức ấy chứ. - Bích Trân kinh hoàng... không đứng vững.

Cô ngồi bên cạnh Uy Vũ, lần này là thật sự đau lòng vì bởi cô mà anh mất đi một thứ quan trọng nhất đối với con người... Anh ta có lẽ sẽ rấtsock khi biết được việc này, là một thanh niên tuấn tú đầy tự tin nay trở thành một kẻ mù... có lẽ anh ta sẽ không thể vượt qua.

- Uy Vũ... tôi xin lỗi. - Bích Trân buồn bã nói.

- Không sao, có lẽ sẽ nhanh chóng khỏi thôi. - Uy Vũ đáp.

- Vũ... anh phải bình tĩnh... nhất định phải bình tĩnh. - Bích Trân chủ động nắm chặt tay anh.

- Có chuyện gì sao? - Uy Vũ vờ như không biết.

- Mắt của anh... sẽ vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng nữa. - Bích Trân nói xong liền bật khóc, cô sợ anh không chịu nổi đã kích này mà ôm chầm lấy anh. - Tôi xin lỗi... tôi không có ý đâu... Anh muốn tôi làm gì tôi cũng sẽ làm, chỉ xin anh đừng quá đau buồn, anh vẫn còn một mắt để nhìn thấy mọi thứ... đừng quá bi quan, được không Uy Vũ.

Uy Vũ được cô ôm vào lòng, anh hơi khẽ cười định kết thúc màn diễn nhưng khi nghe cô nói là muốn cô ta làm gì cũng được liền thay đổi quyết định. Uy Vũ vờ như đau khổ tột cùng, anh đẩy cô ra mà nói: “ Tôi đã là một kẻ khuyết tật, sẽ không còn ai quan tâm đến tôi nữa... còn cô, cô sẽ hy sinh bản thân mà ở bên cạnh tôi chứ.”

Bích Trân lau đi giọt nước mắt mà đáp: “ Là lỗi của tôi, tôi sẽ nhận trách nhiệm những gì mình đã làm... Tôi sẽ ở bên cạnh anh, cho đến khi nào anh không cần tôi nữa.”

- Thật không, cô sẽ không chê bao tôi sao? - Uy Vũ đóng kịch.

Bích Trân gạt đầu...

Uy Vũ không nhịn được cười nên ôm chầm lấy cô... Cô gái thì đau lòng khóc hết nước mắt vì lỗi cô gây ra quá lớn không gì có thể bù đắp, còn anh chàng kia lại khoái trí với trò đùa quá ác này.

Dù thuê rất nhiều thám tử để điều tra về cha của đứa bé trong bụng Ngọc Hân là ai nhưng mọi thứ đều đi vào trong ngõ cụt, không ai có bất cứ thông tin gì về cô... Họ chỉ bắt đầu nhìn thấy cô khi cô ở nhà họ Ngô... còn lại mọi thông tin đều mù tịt.

- Tổng giám đốc Uy, lần này chúng tôi xem như chịu thua... không thể tìm ra tung tích của cô gái ấy trong khoảng thời gian anh đưa ra. - Vị thám tử lắc đầu nói.

- Bên anh không phải rất giỏi về chuyện này sao, một cô gái đơn thuần như cô ấy... lại làm khó các anh ư?

- Tôi thật sự xin lỗi tổng giám đốc Uy, nhưng chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Tiền thám tử ra về, Uy Phong những ngày qua cũng khá đau đầu vì chuyện này, nhưng vì là điều Ngọc Hân mong muốn anh nhất định phải thực hiện được. Văn phòng thám tử vừa rồi là văn phòng thứ 5 anh tìm đến, tất cả các nơi đều lắc đầu không thể điều tra ra.

- Uy Phong, nếu không thể tìm ra thì đừng tìm nữa. - Cô nhìn nét mặt căng thẳng của Uy Phong liền nói, anh đã có quá nhiều việc ở Phong Vũ... không thể để anh lo lắng về việc của cô nữa.

- Anh sẽ tìm thám tử khác, rồi sẽ nhanh chóng có kết quả. - Uy Phong đáp.

Cô lắc đầu, đi về phía anh:” Những người giỏi nhất anh đều tìm đến, em cũng không còn muốn tìm kiếm người đàn ông đó nữa... bỏ mặc mẹ con em không quan tâm tìm kiếm, chắc chắn là người không tốt.”

- Vậy nên anh càng phải truy tìm hấn ta, cho hấn ta một bài học. - Uy Phong nói.

Cô mỉm cười lắc đầu:” Không nói chuyện đó nữa, ngày mai em ra ngoài gặp gỡ một người bạn, bọn em hẹn ở một quán cafe ở đối diện Ngô Kiên... ngày mai anh có thể đưa em đến đó không?”

- Ngô Kiên ư... em đến đó để gặp ai? - Uy Phong nghe đến Ngô Kiên liền tỏ ra không vui.

- Là một cô bạn làm cùng em khi em còn làm ở Ngô Kiên... không phải đến gặp Kiến Lương, anh không nên khẩn trương như vậy.

- Mai anh sẽ đưa em đến đó. - Uy Phong đáp. - Sao anh có thể không khẩn trương được chứ, anh không muốn mất đi em và con một lần nữa.

- Em... và con ư? - Cô có chút lạ lẫm...

Uy Phong đưa tay sờ lên chiếc bụng hơi nhô của cô mà nói:” Con của em cũng là con của anh, chính là con của chúng ta.”

Trong lòng cô có cảm giác của sự ngọt ngào, của sự hạnh phúc khi anh quan tâm đến đứa trẻ không phải là của anh, anh yêu có nhiều như thế ư, có thể chấp nhận tất cả vì cô ư?

Bên trong quán cafe quen thuộc trước kia, Mỹ Lệ vui mừng khi không ngờ lại gặp lại cô bạn này sớm như vậy.

- Chiếc áo này, cậu đã mang thai ư? - Mỹ Lệ như hét lên.

- Cậu nhỏ nhỏ thôi. - Ngọc Hân kéo tay Mỹ Lệ.

- Tú Tâm, cậu và Ngô tổng kết hôn chưa bao lâu mà, có phải hai người ăn cơm trước keng đó chứ. - Mỹ Lệ trêu chọc.

- Cậu không xem tin tức ư? - Ngọc Hân có chút ngạc nhiên, Mỹ Lệ làm trong Ngô Kiên lại không biết chuyện gì ư?

- Không giấu cậu, ngày hôm mà cậu và tớ tạm biệt nhau... Hôm sau Ngô Kiên bỗng nhiên muốn giảm bớt nhân lực... vậy là tớ bị sa thải. Thời gian sau đó tớ chỉ xem tin tức, chạy khắp nơi tìm việc chứ không còn thời gian mà xem đến tin tức.

- Vậy hiện tại cậu làm ở đâu?

- Công việc bây giờ tìm được còn khó hơn leo lên trời, tớ hiện đang bán hàng trong một siêu thị mini, hôm nay tớ làm ca đêm.

- Nó không phải là ngành nghề của cậu. - Ngọc Hân chột buồn. - Lương ở đó cậu làm sao có thể nuôi được cha mẹ mình.
 - Còn việc còn hơn không mình vẫn đang đợi các công ty khác gọi điện phỏng vấn, nhưng đừng nói về mình nữa. Nói về cậu đi, vì sao không đi nữa, có chuyện gì xảy ra ư?
 - Mình là Kiến Lương đã ly hôn rồi, hiện tại mình sống ở nhà một người quen. - Cô đáp.
 - Anh ta không những đuổi bắt nhân lực mà còn đuổi cả vợ con đi. - Mỹ Lệ tặc lưỡi. - Đúng là không nên nhìn mặt mà bắt hình dong.
 - Không như cậu nghĩ đâu. - Ngọc Hân đáp.
 - Hiện tại cậu đang làm ở đâu, cuộc sống một mình có lẽ rất vất vả phải không... cậu còn phải để dành sinh con nữa... tội nghiệp bạn tôi quá, nhưng mình không có khả năng giúp cậu được. - Mỹ Lệ chột buồn.
 - Mình làm ở một công ty nhỏ, cậu có mang hồ sơ đến đây không... mình sẽ thăm dò xin giúp cậu.
 - Ôi! Cảm ơn cậu nhiều lắm. - Mỹ Lệ vui mừng nói.
- Trò chuyện cùng Mỹ Lệ một lúc, cô và Mỹ Lệ tạm biệt nhau để cô bạn kia nghỉ ngơi để làm việc vào ca đêm. Cô không quay về biệt thự nhà họ Uy mà cầm tập hồ sơ kia đến trung tâm thương mại Century để tìm Uy Phong, cô không muốn cô bạn duy nhất này làm những công việc tổn hại sức khỏe và nguy hiểm như vậy...
- Tôi đến tìm tổng giám đốc Uy Phong.
 - Xin lỗi, cô có hẹn trước chưa ạ?

Ngọc Hân lắc đầu, vì cô chưa hẹn trước nên bọn họ không cho cô lên gặp Uy Phong. Đó là luật ở nơi này, Ngọc Hân đành dùng điện thoại gọi cho Uy Phong xuống đón mình. Nhưng gọi mãi, Uy Phong không nghe máy của cô... Ngọc Hân cũng không vội nên quay ra phía cửa ra vào, nghĩ rằng tối sẽ nói chuyện này cùng anh.

Cô quay đầu bước đi lại và trúng vào người một cô gái trẻ tuổi mình, cô nhìn cô gái kia rất quen mắt nhưng không nhớ đã gặp mặt ở nơi nào. Sau một cậu xin lỗi nhẹ nhàng, cô tiếp tục bước đi... còn cô gái kia đi về phía lễ tân mà nói: “ Xin lỗi, tôi có thể tìm Uy Phong ở đâu?”

70. Chương 70: Món Cháo Tình Yêu.

- Xin lỗi, cô có hẹn trước không ạ? - Cô tiếp tân lịch thiệp đáp.
 - Tôi không biết là phải hẹn trước, phiền cô báo giúp tôi một câu. - Cô gái kia khẽ nói.
 - Xin lỗi nhưng chúng tôi không thể ạ, chỉ có những ai có hẹn trước trực tiếp với trợ lý tổng giám đốc mới có thể đến gặp tổng giám đốc. - Vị tiếp tân lại đáp.
- Ngọc Hân nghe cô gái vừa va vào người cô hỏi gặp trực tiếp Uy Phong thì lấy làm tò mò, cô khựng người lại quay đầu lại nhìn nhưng nhìn mãi cũng không thể nhớ ra đã gặp tại nơi nào rồi. Cô quay nhúng vai tiếp tục bước về phía trước, có lẽ là một đối tác, người quen nào đó trước đây của anh ấy.
- Uy Phong từ bên trong khu bách hóa tiến về phía thang máy, quay đầu nhìn xung quanh liền trong thấy bóng dáng của Ngọc Hân đang hướng về phía cửa ra vào. Anh khẽ mỉm cười, nhanh chân bước về phía cô.
- Em làm gì ở đây? - Uy Phong nói vọng.
- Ngọc Hân nghe thấy tiếng của anh liền nhận ra mà quay đầu lại...
- Em... - Cô chưa kịp đáp lời...đã nhìn thấy cô gái vừa tìm anh lao đến phía Uy Phong mà ôm chặt một cách quá thân thiết giữa đám đông người qua lại.

Cô không biết phải làm gì, mắt cô có vẻ hoa đi... người đi qua lại nhưng đối với cô như tan biến hết mọi thứ, trước mắt chỉ nhìn thấy cô gái kia đang ôm Uy Phong thật chặt.

- Uy Phong, em rất nhớ anh. - Cô gái kia bật khóc nức nở.

Uy Phong khựng người... nhìn cô gái đang ôm lấy mình, đôi mắt anh như không thể tin vào mắt mình, đôi tay anh rung rung chạm vào gương mặt Minh Minh bằng xương bằng thịt đang xuất hiện trước mặt anh.

- Em là... là... - Giọng nói Uy Phong không còn oai phong như ngày nào, nó lạc đi không phát ra tiếng.

- Em là Minh Minh... anh không nhớ em sao, Uy Phong... thời gian qua em rất nhớ anh. - Minh Minh khóc rất nhiều, cuối cùng trải qua bao nhiêu đau đớn khó khăn, cô cũng đã gặp lại anh.

- Không phải... em... - Uy Phong không thể tin vào mắt mình.

- Em sẽ giải thích... em sẽ từ từ giải thích. - Minh Minh mỉm cười trong nước mắt, một lần nữa tựa vào lòng Uy Phong. - Thời gian qua, em đã cố gắng sống chỉ vì ngày hôm nay, chỉ vì có thể quay về gặp anh.

Tâm trạng của anh không thể lý giải được, anh đưa mắt nhìn về hướng Ngọc Hân thì cô dường như đã biến mất... Anh buông Minh Minh ra chạy về phía cửa ra vào thì đã nhìn thấy Ngọc Hân đang lên một chiếc taxi.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, thư kí Hạ đặt một tách trà lên bàn nhìn về cô gái xa lạ mà tổng giám đốc đặt cách đưa vào bên trong đón tiếp.

- Em nói đi, thời gian qua em đã ở đâu? - Uy Phong nhìn thấy thư kí Hạ rời khỏi văn phòng liền hỏi.

- Sau khi phát hiện ra căn bệnh quái ác, ba mẹ em đã tìm mọi cách cứu chữa nhưng với nền y học nước nhà mọi thứ dường như là không thể. Lúc ấy em đã rất tuyệt vọng, người em nghĩ đến duy nhất chính là anh, em sợ một ngày nào đó em đi về một nơi thật xa... em sẽ không còn được ở bên cạnh anh nữa. Nhưng rồi bạn của ba em đã giới thiệu cho ông ấy một vị bác sĩ ở singapo, ông ấy nói rằng bệnh của em vẫn còn hy vọng... tuy mong manh nhưng biết đâu sẽ có kì tích.

Uy Phong dần hiểu ra mọi chuyện, nhưng vì sao cô lại không tâm sự với anh mọi chuyện: “Em nói tiếp đi.”

- Nhưng khoảng thời gian điều trị rất là dài và thật sự cuộc chiến dành lấy sự sống ấy phần thắng về em rất mong manh. Em không muốn anh phải lo lắng cho em, nếu lỡ như em không thể tỉnh lại sau những lần hóa trị... nỗi đau của anh sẽ kéo dài theo những ngày tháng đau đớn đó. Uy Phong, anh biết em rất sợ đau đúng không... nhưng mỗi lần đau đớn em lại nghĩ đến ngày, nghĩ đến ngày chúng ta sẽ gặp nhau, em là một Minh Minh khỏe mạnh bên cạnh anh, em lại cố gắng hết sức mà chống lại nó.

- Còn cái chết của em. - Uy Phong hỏi.

- Chính là em yêu cầu ba mẹ em làm như vậy, khi đó anh và em đã chia tay... nếu như anh biết vì em bệnh tật mà chia tay có lẽ anh sẽ tự trách bản thân mình. Vậy nên, em muốn để anh ghét em như vậy... để cái chết của em không khiến anh đau lòng.

Nhìn thấy những giọt nước mắt trên mi Minh Minh rơi ra, anh biết rằng cô gái này đã vì anh mà chịu đựng rất nhiều đau đớn. Anh đưa tay lau đi giọt nước mắt trên bờ mi kia, Minh Minh tựa vào lòng Uy Phong mà nức nở.

- Nhưng hiện tại sức khỏe của em đã ổn rồi, chúng ta sẽ bắt đầu lại... phải không, Phong? - Minh Minh nép đầu vào bờ ngực anh mà nói.

- Minh Minh... anh... - Uy Phong không biết nên nói gì, sự xuất hiện của cô là một việc ngoài dự đoán... và Ngọc Hân, nếu biết Minh Minh quay về cô ấy sẽ ra sao?

- Anh không cần nói đâu... em biết anh vẫn còn độc thân mà... - Minh Minh tỉnh nghịch nói. - Có phải anh vẫn còn nhớ em đúng không. - Cô đưa gương mặt đối diện anh khẽ cười. - y da, không ngờ sức ảnh hưởng của em lớn như vậy, bao nhiêu nam vẫn nằm trong chỗ này của anh. - Chỉ vào bờ ngực.

- Minh Minh... em về nước lâu chưa? - Uy Phong hỏi.

- Em vừa xuống máy bay là chạy ngay đến đây tìm anh. Em đi vài năm mọi thứ đã đều đổi khác đi nhiều, nhưng em tin con người anh là không thay đổi... phải không?

Anh không muốn dập tắt nụ cười kia, cũng không biết phải mở lời về sự xuất hiện của Ngọc Hân như thế nào để cô chấp nhận, Uy Phong không đành nhìn Minh Minh vừa quay về nước lại biết được sự thật về người đàn ông mà cô mong đợi. Chỉ vì, cô đã quá đặt niềm tin vào anh....

- Em nhớ Uy Vũ quá... cậu ấy không giúp anh những việc ở Phong Vũ sao... Em nghĩ với tính cách của Vũ, có lẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi.

- Tối nay em đến nhà anh dùng cơm, có lẽ Vũ gặp em sẽ rất ngạc nhiên. - Uy Phong đáp... anh cũng không muốn giấu cô quá lâu.

Ngọc Hân ngồi trên xe taxi... cô nhớ đến hình ảnh kia, ánh mắt của Uy Phong nhìn cô gái kia lúc đầu chính là đầy nét kinh ngạc về sau nó chứa rất nhiều tình cảm. Cô đang tự trách bản thân vì sao không nhớ được chuyện gì, cô gái ấy và Uy Phong là mối quan hệ thế nào, nhìn bọn họ thật sự rất thân thiết.

Đường kẹt xe, vị tài xế đưa cho cô một tờ báo mà nói: “ Cô đọc cho đỡ buồn, kẹt xe này có lẽ còn lâu mới ra khỏi.”

- Không sao, tôi cũng không vội. - Cô gạt đầu cười, đưa tay cầm lấy tờ báo trên tay.

Tờ báo cũng khá cũ, cô bâng quơ đọc qua vài tiêu đề sau đó nhầm chán mà lật úp tờ báo lại, đôi mắt cô lướt qua một chuyên mục nhỏ chính là thuật thôi miên giúp lấy lại trí nhớ. Ngọc Hân tò mò xem qua... trong lòng cô nảy ra một ý định sẽ tìm đến vị bác sĩ này nhờ ông ta giúp cô tìm lại kí ức.

Chiếc xe taxi không chạy về hướng biệt thự nhà họ Uy nữa, mà chạy đến địa chỉ một bệnh viện lớn... Cô đăng kí đúng tên vị bác sĩ trong tờ báo, đợi khá lâu cuối cùng cũng đến lượt cô vào, đó là một vị bác sĩ lớn tuổi.

- Cô đang mang thai... và vấn đề của cô là gì? - Vị bác sĩ hỏi.

Ngọc Hân đưa bài báo cầm trên tay về phía vị bác sĩ mà nói: “ Tôi vì một tai nạn mà mất đi trí nhớ, tôi muốn ông dùng thuật thôi miên có nói trong bài báo để tôi có thể nhớ lại những việc trước đây.”

Vị bác sĩ trở nên căng thẳng, ông đẩy đôi mắt kiếng trên gương mặt nhặng lại mà nói: “ Cô đã đọc qua, cũng đã đọc tác hại của nó rồi phải không... Chính là cô có thể sẽ không tỉnh lại được nữa mà chìm đắm trong những kí ức kia. Cô gái, cô đang có thai, tôi khuyên cô nếu chuyện ở quá khứ không có gì quan trọng, hãy xóa bỏ hết đi mà tiếp tục nhìn về phía trước.”

Cô đưa tay mình sờ lên bụng, đứa trẻ trong bụng cô không có lỗi... nếu cô chỉ vì ích kỉ bản thân mà không nghĩ đến lợi ích của bé con cô thật không xứng đáng làm mẹ. Ngọc Hân rời khỏi bệnh viện cũng là lúc trời xế tà... Từ bệnh viện đi về biệt thự nhà họ Uy khá xa, khi cô vừa bước vào cổng liền gặp phải Uy Phong đang rất lo lắng nhìn cô.

- Em đi đâu vậy hả, tại sao lại không nghe điện thoại. - Uy Phong lo lắng nhìn Ngọc Hân, anh chỉ đang sợ cô lại lạc đi mất.

CỔ nhìn vào điện thoại đã tắt đen màn hình, có lẽ là hết pin.

- Điện thoại em hết pin, em chỉ vì dạo một chút thôi. - NGỌC HÂN lướt ngang qua Uy Phong mà bước vào nhà.

- Em có biết là anh lo lắng cho em đến thế nào không hả, một mình em ra ngoài lại đang mang thai... có biết nguy hiểm thế nào không. - Uy Phong tức giận vì anh rất lo lắng nhưng cô lại quá thờ ơ.

- Em chỉ là một người bình thường, bên ngoài cũng không mất an ninh như anh nghĩ đâu. - Cô lại lạnh nhạt đáp.

- Là em không hiểu lời anh nói đó sao, sức khỏe em vẫn còn yếu... lại còn đang mang thai, em không nghĩ cho bản thân cũng nghĩ đến đứa bé chứ. - Uy Phong kéo tay cô lại mà nói.

Ngọc Hân chính là đang tức giận, gặp anh trong đầu cô lại nghĩ đến hình ảnh cô gái xa lạ kia ôm anh trước mặt cô. Rõ ràng là biết cô nhìn thấy anh vẫn không đẩy cô gái ấy ra, rõ ràng là ánh mắt anh nhìn cô gái ấy đầy nét thân thiết. Đúng là cô không nhớ gì, nhưng anh nói yêu cô... vậy nhưng lại đối với cô như thế.

Nghĩ đến, cô lại hất tay Uy Phong ra mà nói: “ Cũng không phải là con của anh, anh đừng quan tâm đến.”

- Em... em nói vậy là có ý gì hả? - Uy Phong hỏi.

Cô không đáp đi thẳng vào bên trong nhà...sau đó bỏ vào phòng mình mà khóa chặt cửa lại...

Cô nằm xuống giường mà suy nghĩ, có phải lời nói vừa rồi là rất quá đáng với anh không. Anh đã lo lắng và chăm sóc cho cô như vậy, cũng xem đứa trẻ này như con anh... Ngọc Hân nghĩ mãi nghĩ mãi, có lẽ cô nên đi xin lỗi anh, chuyện ban sáng cũng phải làm rõ trước khi giận dữ như vậy.

Được lời mời từ Uy Phong, Minh Minh lái xe đến biệt thự nhà họ Uy quen thuộc đã bao năm không đến thăm. Được người giúp việc mở cửa, Minh Minh bước vào bên trong thì ngôi nhà dường như vắng lặng, tiếp đón cô là vị quản gia già... người này chính là người biết rõ mọi chuyện.

- Uy lão gia đâu rồi ạ.

- Lão gia đang có chuyến đi du lịch... vài ngày nữa mới về.

- Còn Uy Phong? - Cô hỏi tiếp.

- Đại thiếu gia đang trong phòng làm việc, căn dặn không ai được làm phiền.

Minh Minh hơi nhíu mày:” Vậy còn Uy Vũ.”

- Nhị thiếu gia đang ở trong phòng ạ.

- Cảm ơn bác ạ, đã lâu không gặp lại bác... bác vẫn còn rất phong độ đó ạ. - Minh Minh mỉm cười nói, sau đó chạy lên phòng Uy Vũ như ngày xưa.

Uy Vũ đang bên trong thì nghe tiếng gõ cửa, anh nói vọng ra ngoài: “ Cửa không khóa.” - Chỉ nghĩ người giúp việc đến dọn dẹp phòng.

Minh Minh mở cửa nhìn vào, thấy Uy Vũ đang ngồi chơi game rất hăng say không nhìn xem ai đang bước vào. Cô khe khẽ bước đến phía sau Uy Vũ... đôi môi khúc khích cười bịt hai mắt anh lại.

- Dì à, con đang chơi game... mau bỏ ra. - Uy Vũ nghĩ rằng người dì giúp việc lâu năm đang đùa nên nói... nhưng lại cảm nhận được bàn tay mềm mại... không giống của người dì lớn tuổi kia.

Minh Minh khúc khích cười ra tiếng.

Anh buông điều khiển chơi game, nắm lấy đôi tay kia đẩy ra khỏi mặt mình quay mặt lại nhìn. Uy Vũ há hốc mồm vì kinh ngạc... đây là chị em song sinh với Minh Minh ư?

- Cậu là... - Uy Vũ giật mình.

- Ở phòng cậu không tiện, chúng ta xuống nhà nói chuyện. - Minh Minh nói xong liền rời khỏi phòng Uy Vũ.

Hai người họ ngồi cùng nhau, Minh Minh lần lượt kể ra hết mọi chuyện lí do vì sao cô phải rời đi mà không nói với anh, vì sao phải giả vờ như đã chết... khiến Uy Vũ vừa cảm thấy thương nhưng lại thật đáng trách.

- Vũ... Phong vẫn còn yêu mình chứ. - Minh Minh hỏi.

Uy Vũ cũng không biết đáp thế nào: “ Cậu phải hỏi anh ấy chứ, làm sao mình biết được.”

- Bọn mình đã trải qua rất nhiều khó khăn, khi điều trị mình chỉ có một hy vọng chính là đấu tranh cùng thần chết để quay về tìm anh ấy... dù tình cảm của anh ấy có nguội lạnh, mình tin với tình yêu của mình, Phong sẽ tiếp tục yêu thương mình như ngày xưa.

Uy Vũ vỗ đầu Minh Minh mà nói: “ Minh Minh, hứa với mình... dù chuyện gì xảy ra cũng phải thật mạnh mẽ như cậu của trước kia nhé.”

Không hiểu ý của Uy Vũ, Minh Minh lại khẽ cười gật đầu: “ Tất nhiên rồi Vũ, nhưng gương mặt cậu làm sao vậy.”

- Bị xui xẻo đeo bám thôi. - Uy Vũ cười cười, đưa bàn tay sờ lên vết thương khê cười, nghĩ đến cô gái ngốc Bích Trân.

Bọn họ ôn lại kỉ niệm vui đùa ngoài phòng khách, nào biết rằng ở phía sau bức tường Ngọc Hân đã nghe toàn bộ câu chuyện giữa bọn họ. Trái tim cô đau lên từng cơn không dứt... cô gái đó thật đáng thương, cô có quyền gì mà xen vào tình cảm tốt đẹp của hai người họ. Bờ mi Ngọc Hân tuông đầy lệ, đầu óc trống rỗng... cô phải làm sao đây... có phải nơi này đã không còn dành cho cô. Ở lại đây chỉ gây cho Uy Phong thêm khó xử, gây đau khổ cho cô gái đáng thương ấy, đứa bé trong bụng cô cũng không phải là của anh...

Dù anh không buông tay cô cũng sẽ buông tay anh trước, anh đã vì cô là làm rất nhiều việc... Bản thân cô, cũng sẽ vì anh mà rời đi....

Sau khi trò chuyện cùng Uy Vũ thì Minh Minh cũng ra về, Uy Vũ tiễn cô ra xe nhưng trong lòng Minh Minh vẫn trong ngóng phía sau rồi thất vọng.

- Có lẽ Phong vẫn còn giận mình, anh ấy không chấp nhận việc mình làm ra. - Minh Minh tỏ ra thất vọng.

- Hãy để cho anh ấy thời gian suy nghĩ một chút, bản thân mình cũng một chút nữa là không thể chấp nhận được. - Uy Vũ đáp. - Cậu có dự định tiếp tục đến trường không?

- Mình sẽ đến công ty của ba mình để học cách quản lý. - Minh Minh mỉm cười. - Cậu cũng phụ giúp Phong một tay đi.

Anh chỉ mỉm cười vẫy chào Minh Minh khi cô cho xe rời đi.

Ngày hôm sau, tại trường trung học Đại Uy... Bích Trân rón rén bước sang lớp 12B tìm Uy Vũ xem tình trạng của anh ta ra sao sau vài ngày về nhà nghỉ ngơi nhưng vẫn là không đến lớp. Bích Trân nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ anh ta sợ mọi người biết được sự thật kia mà không còn dám đến lớp nữa. Cô lại tự mình trách mình, lẽ như anh ta cả đời bị mù như vậy... chẳng phải cô đã gây ra việc lớn rồi.

Không muốn ba cô biết cô đến biệt thự nhà họ Uy, cô đành một lần nữa trèo tường trốn ra ngoài để thoát khỏi hai người vệ sĩ đáng thương kia. Bích Trân đón một chiếc taxi đến biệt thự nhà họ Uy mà tìm người, anh ta có lẽ đang nằm ở nhà đau khổ.

- Nhị thiếu gia, có một người xưng là Bích Trân đến tìm ạ. - Người làm vào thông báo.

Uy Vũ đang ngồi chơi game, trên bàn con vung ra nào là trái cây bánh trái... Anh nhanh chóng bật dậy gom hết thứ trên bàn quăng vào sọt rác... nhanh chóng dùng miếng bông gòn mà băng mắt bị thương lại... nằm trên giường tỏ ra thê thảm.

- Gọi cô ấy vào đây. - Uy Vũ nói.

Người làm không hiểu thiếu gia đang làm gì, nhưng cũng không dám hỏi mà nghe lệnh ra ngoài mời Bích Trân vào.

Nhìn thấy anh đang nằm trên giường, vết thương trên mắt có lẽ chưa lành lặn nên anh phải thường xuyên thay băng như vậy. Cô đeo chiếc balo hình mèo kitty bước về phía anh, dường như anh đang ngủ.

- Vũ.. tôi đến thăm anh đây. - Bích Trân nói.

- Cô nói rằng sẽ chịu trách nhiệm cho tôi, vậy mà đến hôm nay mới đến thăm ư? - Uy Vũ tỏ ra rất thê thảm

- Tôi xin lỗi... anh cũng biết ba tôi cho người theo tôi suốt mà. Hôm nay tôi phải trèo tường bỏ trốn đây... - Bích Trân nói. - Anh ăn gì chưa, có muốn ăn gì không?"

Uy Vũ lắc đầu: " Tôi không ăn được gì cả."

- Được rồi, tôi sẽ nấu cháo cho anh ăn nhé. - Bích Trân nói.

Uy Vũ chưa kịp ngăn cản thì cô đã rời khỏi phòng anh mà đi về phía phòng bếp.

- Đại tiểu thư xuống bếp... liệu có cháy nhà không nhĩ. - Uy Vũ khê nói, sau đó tiếp tục nằm đợi kết quả.

Đúng như anh dự đoán, sau khi hoàn thành xong món cháo hầm... vì hầm có sẵn trong tủ lạnh. Phòng bếp nhà họ Uy biến thành một bãi chiến trường... một bít hầm làm sẵn trong tủ lạnh đều bị mang ra sử dụng

hết cho một chén cháo. Thật ra chính là cô đã bỏ đi hết vì một phần làm cháy, một phần quá mặn, một phần quá ngọt... từ từ mà hao hụt.

- Ta da... cháo hầu nóng hổi, vừa thổi vừa ăn đây. - Bích Trân bưng một tô cháo hầu vào phòng Uy Vũ mỉm cười, trên gương mặt vẫn còn dính lọ và đổ rất nhiều mồ hôi.

Uy Vũ nhìn bát cháo này, thật lòng là không đủ can đảm để ăn.

- Anh ăn cho nóng, tuy là lần đầu tiên nấu ăn nhưng tôi đã tuân thủ đầy đủ các bước như trên trang web chỉ dẫn. - Bích Trân hào hứng.

Uy Vũ cầm chiếc muỗng rung rung bàn tay vì sợ hãi với câu nói vừa rồi, là lần đầu tiên chẳng khác nào cô ta mang anh ra làm chuột bạch.

- Anh không cầm nổi muỗng nữa ư, thôi được rồi tôi sẽ đút cho anh nhé. - Bích Trân nhanh nhẩu đút cháo lên miệng Uy Vũ.

Không thể không há miệng... anh ngậm một con hầu vào trong miệng không dám tận hưởng hương vị mà nuốt luôn vào bụng.

- Ngon không, anh rất may mắn mới được tôi nấu cho ăn đấy. - Cô vừa nói vừa đút muỗng thứ hai.

Uy Vũ nhìn lên bàn tay của Bích Trân đỏ rát lên, trên gương mặt lại lấm tấm mồ hôi và dính lọ ở bờ má mà không hề hay biết. Anh khẽ đưa tay lên lau đi vết dính, đặt tô cháo xuống bàn mà nói: “ Cô xem cô thật là hậu đậu, bị phỏng rồi sao?”

Bích Trân giấu bàn tay ra phía sau: “ Không sao đâu, tôi đã khiến anh như vậy... dù có bị thương nặng hơn tôi cũng không oán trách.”

Anh đưa kéo bàn tay cô lại, đưa môi mình thổi lên vết bỏng mà nói: “ Cô đã xấu xí rồi, tôi không muốn cô vì tôi mà khiến bản thân mình xấu xí hơn nữa.”

- Đến chết anh vẫn tự cao tự đại. - Bích Trân đáp. - Anh không ăn nữa ư, chê tôi nấu dở.

Uy Vũ lắc đầu, tự tay cầm chén cháo mà anh cho đến hết mà không cần quan tâm đến hương vị... tuy anh ta không khen nhưng Bích Trân cảm thấy rất là vui, dù sao Uy Vũ không chê bai cô nấu dở chính là đã có tiến bộ.

Hậu quả của việc đại gái, chính là đêm đó Uy Vũ viếng thăm nhà vệ sinh không dưới chục lần vì món cháo hầu đầy hương vị ngọt ngào kia.

71. Chương 71: Ngược

Uy Phong không rời khỏi phòng làm việc vì lời qua tiếng lại với cô tâm trạng cực kì không tốt. Nhốt mình trong phòng làm việc, anh uống cạn hết một chai rượu mạnh... sau đó trong mem say mà gục ngủ ngay tại phòng làm việc quên mất việc có hẹn Minh Minh đến. Trong đầu anh chỉ toàn hình bóng của cô, và những lời nói của cô như cửa sâu vào tim anh.

Màn đêm buông xuống, cô nằm trong phòng không tài nào chợp mắt được... cô bước ra khỏi phòng đi về phía cầu thang... nhìn ánh đèn bên trong phòng làm việc vẫn còn sáng. Đã hơn 2h sáng, anh vẫn chưa nghĩ ngơi sao?

Cô bước lại gần phòng làm việc của Uy Phong, hé mở cửa nhìn vào bên trong. Uy Phong đang nằm gục người trên bàn làm việc... trên bàn vẫn còn chai rượu sắp cạn và ly rượu đã ngã lán ra bàn. Cô quay về phòng ngủ mang một chiếc chăn mỏng, bước vào phòng làm việc của Uy Phong nhẹ nhàng đắp chăn choàng qua người anh. Cô ngồi bên cạnh anh rất lâu, ngắm nhìn gương mặt anh rất lâu... bàn tay cô đưa lên chạm vào từng đường nét trên gương mặt thanh tú ấy, trên mi cô rơi ra hai dòng nước mắt cố gắng nén lòng không bật ra thành tiếng.

- Em xin lỗi, xin lỗi vì đã khiến anh phải khó xử như vậy. - Cô nói rất nhỏ. - Phong, em sẽ chúc phúc cho anh cùng cô ấy, em cảm nhận được tình cảm của cô ấy dành cho anh rất nhiều, nhiều gấp ngàn nơi em có.

Anh vẫn trong trạng thái mê man của men rượu, cô ngồi đó rất lâu... sau đó mới quay về phòng của mình.

Sáng hôm sau khi Ngọc Hân thức dậy thì Uy Phong đã đến Phong Vũ làm việc, trên bàn đặt một mảnh giấy với nét chữ của Uy Phong để lại: “ Thấy em ngủ ngon nên không đánh thức em, Hân... xin lỗi vì hôm qua đã lớn tiếng với em, một ngày tốt lành.”

Cô ngồi thờ người trên giường, rõ ràng hôm qua là cô sai vì đã dùng những câu nói khiến anh tổn thương... vậy mà anh lại chủ động xin lỗi cô, nhưng còn cô gái mang tên Minh Minh, sự xuất hiện của cô xen vào hai người họ, cô gái kia so với cô mà nói là xứng đáng ở bên cạnh anh hơn.

Nhìn thấy trong túi xách vẫn còn bộ hồ sơ xin việc của Mỹ Lệ... Có quá nhiều việc xảy ra khiến cô đã quên mất việc quan trọng này. Cô khoát lên người một bộ váy màu xanh nhạt, vì đang mang thai nên cô không son phấn mà bước ra khỏi phòng của mình, khi đi đến bàn ăn thì nhìn thấy Uy Vũ đang nhăng nhó, gương mặt xanh xao khó coi.

- Cậu bị ốm hả? - Ngọc Hân quan tâm hỏi.

Uy Vũ lắc tay như không muốn đáp.

- Nhị thiếu gia ăn phải hầu sống, cả đêm đều không thể ngủ yên... - Vị quản gia đáp.

- Cậu uống thuốc chưa, nhưng sao lại ăn hầu sống? - Ngọc Hân thắc mắc, chẳng phải những nhà bếp ở Uy gia rất nghiêm ngặt việc nấu nướng sao?

- Không có gì đâu, nhưng cô chuẩn bị đi đâu vậy? - Uy Vũ nhìn Ngọc Hân như muốn ra ngoài.

- Tôi đến Phong Vũ tìm anh Phong... nhưng lần trước là không được gặp, lần này cũng e gặp anh ấy thật khó khăn. - Ngọc Hân nói.

- Để tôi đưa cô đi. - Uy Vũ đứng lên, nhưng bụng lại nhói lên không đứng vững mà ngồi xuống lại trên ghế.

- Chết tiệt... - Vừa nói vừa ôm bụng.

Ngọc Hân bật cười tuy không cố ý nhưng có đôi chút e ngại:” Không sao, tôi có thể đón taxi mà... Nhưng Vũ, đêm qua nhà có khách phải không?” - Cô thăm dò thái độ của Uy Vũ.

- À... ừm... là người bạn của tôi thôi, có việc gì sao? - Uy Vũ dường như ấp úng.

- Không có gì đâu, tôi đi đây. - Cô quay đầu bước đi, gương mặt sau đó liền đổi sang nặng nề vì ngay cả Uy Vũ cũng không muốn nói với cô... xem ra cô gái ấy rất quan trọng với bọn họ.

Cô đến Phong Vũ, lần này vì có quản gia gọi điện đến báo cho bộ phận lễ tân nên bọn họ cho cô bước vào gặp Uy Phong. Cô được hướng dẫn đến phòng của Uy Phong, vì bọn họ đều bận rộn. Cô bước vào thang máy, sau đó đi theo hướng dẫn cuối cùng cũng tìm được phòng tổng giám đốc, Ngọc Hân mỉm cười gõ cửa, trên tay vẫn cầm theo tập hồ sơ xin việc của Mỹ Lệ.

Cô gõ cửa.

Bên trong, Minh Minh nhanh nhẩu chạy ra mở cửa... họ nhìn nhau, Minh Minh không biết cô là ai nhưng cô biết người trước mắt mình.

- Cô tìm Phong sao? - Minh Minh hỏi.

- Tôi có việc cần gặp tổng giám đốc Uy. - Cô đáp.

- Anh ấy đi họp rồi. - Minh Minh đáp. - Có việc gì vậy, tôi sẽ nhắc lại giúp cô. - Minh Minh nhìn về phía cô, sau đó nhìn thấy hồ sơ xin việc. - Cô đến xin việc sao, phải đến bộ phận nhân sự chứ Uy Phong bận trăm công ngàn việc đâu thể giải quyết những việc vặt thế này.

- Vâng, tôi biết rồi. - Ngọc Hân khẽ đáp, muốn nhanh chóng rời đi.

- Không sao không sao, đã mang hồ sơ đến đây rồi thì tôi sẽ giúp cô vào đây làm. - Minh Minh mỉm cười. - Đưa hồ sơ của cô cho tôi.

- Cô và tổng giám đốc rất thân thiết ư, cô khẳng định có thể giúp tôi? - Cô có chút đau lòng.

- Tất nhiên rồi, không giấu gì cô... tổng giám đốc Phong Vũ chính là bạn trai của tôi. Anh ấy từ khi mới quen đã rất cưng chiều tôi rồi, chỉ là xin giúp việc làm cho cô, anh ấy tất nhiên là không từ chối tôi rồi. - Minh Minh mỉm cười.- Thôi được rồi, đưa cho tôi... cô về và đợi kết quả tốt đẹp nhé.

Ngọc Hân cũng khẽ cười trong chừa xót, họ từng yêu nhau như vậy, cô lấy quyền gì mà xen vào chứ.

Không gặp được Uy Phong, nhưng cô gái kia đã hứa sẽ xin giúp việc cho Mỹ Lệ thì cô cũng an lòng, cô tất nhiên tin tưởng vào người anh từng yêu say đắm như vậy, cô ấy phải rất tốt mới có thể lấy được trái tim của anh.

Uy Phong quay về lại phòng làm việc sau buổi họp thì cũng đã là giờ trưa, vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Minh Minh đang đứng tươi cười nhìn về phía anh.

- Em đến đây từ khi nào? - Uy Phong có chút ngạc nhiên.

- Cũng không lâu lắm. - Minh Minh đáp. - Anh đã xong chưa, chúng ta đi dùng cơm trưa.

Uy Phong gật đầu... đưa Minh Minh ra ngoài ăn trưa dưới sự chứng kiến của toàn thể nhân viên Phong Vũ... thì ra đây chính là cô gái bí ẩn của tổng tài, người duy nhất có thể bước vào phòng làm việc riêng của anh, có thể khiến gương mặt nghiêm nghị kia giãn ra mà hé nở nụ cười.

- Cho tôi hai phần mì spaghetti hải sản. - Minh Minh nhanh nhẩu gọi.

Uy Phong mỉm cười: “ Vẫn còn nhớ anh thích món đó sao?”

Minh Minh đáp: “ Tất cả những kỉ niệm ngày xưa, vẫn còn lưu giữ mãi trong tim em.”

- Đêm qua nghe nói em đến, thật xin lỗi... anh đã thất hẹn với em. - Uy Phong khẽ nói.

- Không thể xin lỗi suông được, anh phải bị phạt thôi. - Minh Minh cười mỉm nói. - Sau bữa ăn này, anh phải đưa em đi chơi... em muốn đi đến những nơi mang đầy kỉ niệm của chúng ta.

Hai đĩa mì spaghetti hải sản được dọn ra, anh đáp: “ Em ăn đi, rồi anh sẽ đưa em đi.”

Ngọc Hân bước từ trong nhà vệ sinh ở nhà hàng ra ngoài, cô vô tình nhìn thấy anh và Minh Minh đang ngồi chiếc bàn rất gần với bàn của cô. Anh quay lưng về phía cô nên có lẽ sẽ không nhìn thấy, cô tiến về phía ghế của mình mà ngồi xuống... lặng lẽ nghe câu chuyện của hai người họ.

Là cô nhói trong lòng, ngày trước khi gặp anh cảm giác đã không hề rõ ràng, cho đến khi anh mang cô về biệt thự nhà họ Uy cô vẫn chưa thể xác định tình cảm dành cho anh là gì. Rõ ràng là cô đã yêu anh, nhưng... lúc đó cô không dám tự thú nhận vì quá nhiều điều phải suy nghĩ... về đứa bé, về danh tiếng của Uy Phong. Còn hiện tại, cô cảm thấy bản thân mình không xứng đáng, cảm thấy tình yêu của cô dành cho anh so với cô gái kia là quá nhỏ bé.

Cô rời khỏi nhà hàng... sau đó tiến về tập đoàn Ngô Kiên.

- Không ngờ có một ngày em lại đến tìm anh. - Ngô Kiến Lương bất ngờ đón tiếp Ngọc Hân.

- Thật ngại, em đã không đến thăm anh sớm hơn. - Ngọc Hân đáp.

- Em không oán trách anh chính là anh đã rất mãn nguyện. Cuộc sống của em bên cạnh Uy Phong thế nào, vẫn tốt chứ. - Anh nhìn thấy nét buồn bã trên gương mặt cô.

- Kiến Lương, lần này em tìm đến anh là muốn nhờ anh giúp đỡ. - Cô khẽ cúi đầu. - Em biết em làm như vậy là không công bằng với anh, nhưng ngoài anh ra em không còn biết nhờ vào ai cả.

- Có chuyện gì sao? Uy Phong hẳn ức hiếp em ư? - Kiến Lương khẩn trương hỏi.

- Không phải, anh ấy rất tốt với em... nhưng em cảm thấy mình không xứng đáng với tình cảm đó. Em chỉ là một người phụ nữ mang thai một đứa bé không cha, em cảm thấy bản thân mình không nên ở bên cạnh Uy Phong nữa.

- Em nói gì vậy, em không xứng đáng thì trên đời này còn ai xứng đáng. - Kiến Lương khó hiểu. - Đừng suy nghĩ lung tung nữa, Uy Phong cậu ta thật lòng với em.

- Em đã quyết định rồi đi rồi, Kiến Lương... hãy giúp em. - Ngọc Hân bỗng rơi lệ, cô quá mệt mỏi với những suy nghĩ trong đầu.

Nhìn thấy cô gái trước mặt mình khóc, Kiến Lương cũng xuôi lòng, bàn tay khẽ lau đi giọt nước mắt kia mà nói: “Được rồi, anh sẽ giúp em... đừng khóc nữa, em mà khóc con sẽ xấu giống như khi em khóc đó.”

Cô ở lại công ty Ngô Kiên cho đến tối thì Kiến Lương đưa cô về lại biệt thự nhà họ Uy.

Uy Phong không thấy cô quay về thì ra trước cổng mà đứng đợi cô rất lâu, cuối cùng thì chiếc đèn xe hơi lóa lên và dừng lại trước biệt thự nhà họ Uy. Kiến Lương nhanh chóng mở cửa cho cô, Ngọc Hân bước xuống xe mỉm cười nhìn Kiến Lương rất ngọt ngào và âu yếm.

- Cảm ơn anh vì hôm nay, em rất vui. - Cô nhìn Kiến Lương ngọt ngào nói.

- Em vào nhà đi, ngày mai anh sẽ đến đón. - Kiến Lương thân mật ôm cô mà nói.

Uy Phong không kiềm được tức giận... nhanh chóng chạy ra ngoài kéo Ngọc Hân ra khỏi vòng tay của Kiến Lương: “Họ Ngô kia, anh nghĩ mình đang làm gì hả.”

- Làm gì thì cậu cũng đã nhìn thấy rồi, tôi cần thực hiện lại cho cậu thấy không? - Kiến Lương hỏi.

- Anh... - Uy Phong giọng nức nẻ.

- Dừng lại... anh muốn làm gì anh ấy chứ. - Ngọc Hân nhanh chóng che chắn cho Kiến Lương.

- Em... - Uy Phong kinh ngạc nhìn Ngọc Hân, cô đang hành động điều gì chứ.

Kiến Lương nhếch môi cười, sau đó nói: “Anh về đây, ngủ ngon nhé hai mẹ con.” - Sau đó bỏ lên xe mà phóng đi.

Ngọc Hân vẫy tay chào Kiến Lương sau đó quay mặt đi vào bên trong biệt thự nhà họ Uy như không có sự tồn tại của Uy Phong ở đó. Một bàn tay kéo tay cô lại, ánh mắt Uy Phong nhìn cô đầy sự khó hiểu.

- Em cần cho anh câu giải thích. - Uy Phong nói.

- Tôi mệt, tôi muốn nghỉ ngơi. - Cô lạnh lùng đáp.

- Cả ngày hôm nay em và hắn ta đi đâu, vì sao em lại đi gặp tên họ Ngô đó... Ngọc Hân, em là đang làm điều gì hả? - Uy Phong hét lớn.

- Tôi đi đâu là quyền của tôi, anh là gì có quyền cấm chân tôi hả... Tôi nói cho anh biết Uy Phong, người tôi yêu là anh ấy... là Ngô Kiến Lương, không phải là anh. Anh dùng quyền thế ép tôi về đây, nhưng trái tim tôi vẫn ở bên cạnh anh ấy, chồng của tôi. - Ngọc Hân đáp.

- Hắn ta không phải chồng em, em tỉnh táo lại đi... chúng ta mới chính là của nhau, Ngọc Hân. - Uy Phong nắm chặt hai vai Ngọc Hân mà lay...

- Trước kia không tính, hiện tại người tôi yêu là anh ấy, không phải anh. - Ngọc Hân đáp.

Uy Phong tức giận, kéo cô vào bên trong biệt thự nhà họ Uy dưới sự kinh ngạc của mọi người. Bình thường đại thiếu gia cư xử rất nhã nhặn, nhẹ nhàng không bao giờ tỏ ra tức giận với Ngọc Hân, vì sao hôm nay lại mạnh tay như vậy.

- Anh muốn làm gì, buông tôi ra... mau buông tôi ra... - Ngọc Hân hét lên.

Uy Phong lôi cô vào phòng mình đẩy lên giường mà nói: “Cô yêu hắn ta, vậy cả hôm nay hai người ở bên nhau đã làm trò gì hả... Tôi không động vào cô, để cô đến tìm người đàn ông khác ư... Cô mất đi trí nhớ biến thành loại phụ nữ đó ư?”

Ngọc Hân sợ hãi nhìn Uy Phong như thú dữ... nhưng kế hoạch dường như đi đúng theo mong muốn của mình. Cô thu người lại, khẽ đáp: “Bọn tôi làm gì không liên quan đến anh, tôi muốn về phòng.” - Cô muốn chạy ra cửa.

Bàn tay Uy Phong kéo cô lại hất mạnh cô xuống giường. Lí trí của anh dường như đã bị sự phẫn uất và tức giận chiếm lấy... Anh mạnh bạo xé chiếc váy màu xanh trên người cô ra chỉ còn lại bộ nội y.

Cô hoảng sợ... là cô đang mang thai... anh ta muốn làm gì chứ...

- Tôi... tôi... đang mang thai... anh không được. - Cô kinh hãi.

- Tôi không được nhưng hẳn ta được ư? - Uy Phong cởi bỏ y phục trên người mình, nắm chặt hai tay cô không cho cô chống cự.

- Uy Phong... dừng lại... xin anh dừng lại. - Cô hét lên.

Mặc cho cô van xin, mặc cho cô khóc hét trong sợ hãi... Uy Phong lao vào cô như thú dữ để trút hết tất cả tức giận. Nụ hôn của anh như cắn nát bờ môi mỏng của cô, bàn tay anh dầy vò thân thể cô, hạ thân đau buốt... sau đó là mất đi cảm giác mà từ từ lịm đi...

Khi cô tỉnh lại... Ngọc Hân nhìn thấy Uy Phong không còn bên cạnh nữa... Một mình cô không mảnh vải che thân đang nằm trên chiếc giường của anh... Cô mở mắt ra, toàn thân bất động... cô nhìn lên trần nhà nước mắt tuông rơi ướt cả mái tóc... Nhưng đôi môi cô chợt cười chua chát, cuối cùng thì... anh cũng hận cô và hạnh phúc cùng người xứng đáng bên anh.

Mặc tạm chiếc áo của Uy Phong vì bộ váy của cô đã bị anh xé nát. Ngọc Hân quay về phòng mình, cô nhìn thấy ánh đèn trong phòng làm việc của anh sáng đèn nên không dám bước mạnh chân... sợ anh sẽ phát hiện ra cô.

Sáng hôm sau, cô bước xuống nhà thì nhìn thấy Uy Phong đang ngồi cùng Minh Minh ăn sáng ở phòng ăn. Ngọc Hân muốn bỏ lại lên lầu nhưng nghe giọng của Uy Phong.

- Ngọc Hân, xuống cùng ăn sáng với chúng tôi. - Uy Phong gọi.

- Cô ấy là ai vậy Phong? - Minh Minh hỏi.

- Cô ấy sao? - Uy Phong nhìn về phía Ngọc Hân đang nhìn anh nhếch môi cười. - Là đứa trẻ mồ côi mà ông anh nhận nuôi.

- Đúng là ông nội thật tốt bụng. - Minh Minh đưa miếng bánh mì lên miệng Phong. - A nào, anh rất thích loại pate này phải không?

Ngọc Hân nhìn hai người họ thân mật thì khẽ cười: “ Tôi chưa đói, chúc hai anh chị ngon miệng.”

- Không phải cô đang mang thai sao, không ăn cho bản thân cũng ăn vì đứa bé chứ. - Uy Phong ép cô ngồi ăn cùng.

Cô ngồi xuống bàn ăn, thật không thể nuốt nổi thì cử chỉ thân mật của anh và Minh Minh kia. Cô nuốt nước mắt vào trong tim, ăn qua loa vài miếng bánh liền đứng lên mà nói: “ Tôi ăn xong rồi, tôi về phòng đây.”

Uy Phong dường như không quan tâm đến lời cô nói, chỉ chú tâm đến Minh Minh đang vui vẻ nô đùa cùng anh...

Khi cô bước lên cầu thang, ánh mắt Uy Phong nhìn về phía cô đầy nét ưu phiền.

Kiến Lương đến đón cô như đã hẹn, khi ra ngoài cũng là lúc Uy Phong đang tình tứ cùng Minh Minh lên xe mà phóng đi. Cô cũng lên xe Kiến Lương... thật ra thì chỉ giả vờ như vậy, đi đến một đoạn thì cô nói mình cần mua sắm vài thứ nên đành tạm biệt Kiến Lương.

Cô ghé vào một siêu thị bán đồ trẻ em, nhìn những đôi giày bé xíu thì vô cùng thích thú... Ngọc Hân chọn mua vài thứ đẹp mắt để chuẩn bị cho đứa trẻ trong bụng mình với tâm trạng vô cùng thoải mái. Sau đó cô lại đi dạo một vòng thành phố lớn... rồi lại vào thư viện đọc sách để giết thời gian... Cô đọc một quyển sách về một vị hoàng thượng đã lấy vợ của người anh trai đã chết và cô gái ấy được sắc phong làm hoàng hậu... họ gọi đó là một điềm xui xẻo của nhà họ Triệu ấy, đất nước đang yên bình bỗng nhiên loạn lạc kéo đến, giết bốn phương muốn xâm chiếm... cuối cùng vị vua ấy tử trận nơi chiến trường...

Cô gấp quyển sách kia lại, bỗng nhiên suy nghĩ nhiều về vị vua đã chết khi tuổi còn quá trẻ như vậy... xem ra anh ta thật kém may mắn.

Chuông điện thoại reo lên, chính là lúc Kiến Lương đến đón cô về biệt thự nhà họ Uy như kế hoạch đã đặt ra. Cô quay về thì Uy Phong vẫn chưa quay về, cô mệt mỏi cả ngày ở bên ngoài sau khi dùng qua loa bữa tối thì hỏi vị quản gia.

- Hai hôm rồi không thấy Uy Vũ, cậu ấy đâu rồi nhỉ?
- Nhị thiếu gia đêm qua là đến club đến sáng quay về thì cô đã ra ngoài. Hôm nay cậu ấy rời nhà từ sớm... nói rằng dự sinh nhật của cô diễn viên nào đó có lẽ sẽ không về.
- Vâng, cảm ơn bác. - Cô lại khẽ hỏi. - Vậy còn... Uy Phong?
- Đại thiếu gia đến công ty vẫn chưa về.

Có lẽ hai người họ đã lâu không gặp nên đang tận hưởng hạnh phúc mà bù đắp thời gian xa cách... Cả ngày ở bên ngoài cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều mà chìm vào giấc ngủ. Đến đêm, khi cô đang say giấc thì một bàn tay chạm vào cơ thể cô... mùi rượu nồng nặc khiến cô khó thở... đôi môi ai đó chạm vào môi cô cùng lẫn mùi rượu khiến cô sực tỉnh lại.

- Anh... anh muốn gì? - Ngọc Hân hoảng hốt.
- Muốn gì ư... Tôi đang thực hiện điều em muốn mà, chẳng phải em rất muốn sao? - Uy Phong khồng chế cô.

Đôi môi anh không ngừng hôn lên môi cô một cách chiếm đoạt, bàn tay xoa lên cơ thể đang cố gắng phản kháng anh. Uy Phong không kiềm chế bản thân, mem say càng khiến anh khát tình... anh tiến vào người cô mạnh mẽ không một chút xót thương... Ngọc Hân khóc thét thì bị môi anh hôn lên không chế... Cứ như thế cả đêm, anh không ngừng nghĩ triền miên trên cơ thể yếu mềm kia...

- Ngọc Hân, em là của tôi... mãi mãi là của tôi. - Anh hét lên trong sự phẫn uất
- Anh là kẻ mất hết nhân tính, tôi hận anh. - Cô đau đớn, nước mắt không kiềm được người đàn ông đang tiến vào cô không ngừng.

Anh cười lớn, cười một cách điên cuồng: “ Hận ư... em không có quyền hận tôi.”

Cô nhắm mắt lại cho dòng nước mắt đọng lại kia rơi ra... đúng vậy, cô không có quyền hận anh... là anh nên hận cô, hận càng sâu anh sẽ càng bớt đau.

72. Chương 72: Hối Hận Muộn Màng.

Đối với cô mà nói, kế hoạch hiện tại là quá hoàn hảo và anh đã không hề hay biết rằng phía sau sự lạnh lùng tuyệt tình kia chính là trái tim yếu đuối của cô đang đau nhói từng cơn vì anh. Càng cảm nhận được trái tim cô hướng về anh cô lại càng quyết tâm hơn, sự lạnh nhạt của cô lại khiến anh tức giận mà dày vò cô một cách tàn nhẫn từ tâm lẫn xác.

Khi cô tỉnh lại trong căn phòng của chính mình, vẫn là không còn Uy Phong bên cạnh, anh đã biến mất sau khi dày vò cơ thể cô. Nhìn lên đồng hồ, đã hơn 9h sáng... đã trễ hẹn với Kiến Lương, cô nhanh chóng thay đổi y phục mà ra khỏi phòng, nhìn qua tìm kiếm điện thoại nhưng không thể tìm thấy.

- Xin lỗi, cô không được phép ra ngoài. - Hai người đàn ông đứng trước cửa ngăn cản cô bước ra.
- Các người là ai, vì sao lại cản đường tôi. - Cô bắt ngờ.
- Đây là lệnh của tổng giám đốc Uy, không cho phép cô bước ra khỏi nơi này. - Họ nhất quyết không cho cô ra ngoài.

Ngọc Hân buộc lòng phải quay vào trong, nếu như Uy Phong đã ra lệnh thì cô có nói gì chắc chắn bọn họ cũng không dám cãi lời để cô đi. Quay về phòng mình, cô tìm kiếm điện thoại di động của mình nhưng không tìm ra, điện thoại bàn cũng đã bị ngắt liên lạc ra bên ngoài... đây rõ ràng là có chủ đích từ anh không cho cô cầu cứu bất kì ai.

Cô đi sang phòng Uy Vũ, muốn nhờ Vũ giúp đỡ nhưng căn phòng khóa trái cửa lại... người làm cũng nói đêm qua nhị thiếu gia vẫn chưa quay về từ đêm qua. Cô thất vọng quay về phòng mình, chỉ còn cách chờ Uy Phong quay về mà hỏi cho ra lẽ...

Nằm trong phòng mình, bụng cô bắt đầu có triệu chứng nhói đau... cô xoa xoa vài cái trên bụng thì cũng nhanh chóng dịu bớt cơn đau đớn... Một ngày thật dài, cô buồn chán đi một vòng quanh căn biệt thự rộng lớn nhà họ Uy, cuối cùng là dừng trước cửa phòng ngủ của Uy Phong...

Cô bước vào bên trong, bên trong được sắp xếp gọn gàng mang một sắc thái lạnh lẽo. Đây là lần đầu tiên cô một mình hiện diện trong căn phòng của anh, cô tìm đến kệ sách được bài trí khá khoa học. Đa số những quyển sách trong căn phòng này đều viết về khoa học, kinh doanh và luật pháp, nhìn thấy chiếc laptop anh vẫn còn để trên bàn... Ngọc Hân vội mở chiếc laptop lên để tìm cách liên hệ với Kiến Lương, anh ấy sẽ giúp cô.

- Có mật khẩu ư? - Chiếc máy tính khởi động nhưng không thể vào bên trong.

Sinh nhật anh, không phải. Sinh nhật cô, cũng không phải... Cô thử tất cả những ngày sinh của mọi người trong nhà họ Uy đều không đúng. Nghĩ mãi cũng không thể nghĩ ra anh đã đặt mật khẩu là gì, Ngọc Hân đành chịu thua... có lẽ cô và anh phải trực tiếp đối diện.

Cô dự định bước ra khỏi phòng anh nhưng khi đi ngang qua một chiếc tủ nhỏ đặt gần kệ sách thì vô cùng tò mò. Tuy động vào đồ vật của người khác là không đúng, nhưng anh ta nhốt cô ở nơi là này anh không đúng với cô trước. Mở ra bên trong, thì ra là một album hình ảnh được ghi rõ lại năm tháng... Cô mở cuốn album có vẻ cũ nhất... là hình Uy Phong và Uy Vũ khi còn rất bé được chụp cùng ba mẹ anh. Cô khẽ mỉm cười với nét đáng yêu của cả hai anh em nhà họ Uy, cô lại tùy ý chọn một quyển album khác... chính là những bức ảnh giữa anh và cô gái mang tên Minh Minh... có cả Uy Vũ nữa, trong ba người bọn họ lúc ấy rất thân thiết.

Cô khẽ cười buồn, cô biết mình đã quyết định đúng đắn khi xem quyển album hình ảnh này. Họ thật hạnh phúc, cô đúng là không nên xen vào bọn họ, cô nhất quyết phải từ bỏ anh.

Đến chiều tối, cũng không nhìn thấy Uy Phong quay về... bụng cô càng lúc càng đau hơn khiến toàn thân cô lạnh toát, mồ hôi đổ ướt đầm mái tóc. Cô từng bước bước xuống cầu thang, nhìn thấy người làm trong Uy gia liền nói: “ Uy Phong đã về chưa ạ.”

Người làm lắc đầu, đã nhận được lệnh của Uy Phong không được phép đến gần cô, vì anh nghĩ cô sẽ nhờ mọi người để gọi cho Kiến Lương.

- Chị ơi, bụng em rất đau... chị có thể gọi Uy Phong giúp em được không? - Cô đau đớn nói.

Người làm nhìn cô có vẻ ái ngại, họ từ chối giúp cô.

Cô không biết phải làm thế nào, bụng cô đau cào xé không thể chịu đựng nhưng cô cắn răng không thốt ra một tiếng. Cô lặng người ngồi trước hiên nhà mà chờ đợi Uy Phong.

Khi anh quay về trời đã nhá nhem tối, bên cạnh anh là Minh Minh đang tay choàng tay bước vào. Nhìn thấy cô, anh dường như không quan tâm... ánh mắt chỉ lướt qua rồi cùng cô gái kia bước vào bên trong ngôi biệt thự.

Cô ôm bụng, từ phía sau đi theo hai bọn người họ. Là cô không muốn cô gái tên Minh Minh nhìn thấy sự thê thảm của cô... ít ra cô cũng có sự tự tôn, tuy cô nhường anh cho cô gái ấy, nhưng là đường đường chính chính mà từ bỏ, không phải là kẻ thua cuộc.

- Em đi tắm đi, cả ngày hôm nay ra ngoài có lẽ rất mệt rồi. - Uy Phong ngọt ngào nói với Minh Minh.

Minh Minh mỉm cười đáp: “ Hôm nay em rất là vui, không ngờ anh vẫn còn nhớ những nơi ấy...”

Uy Phong không đáp, anh khẽ cười.

Đến khi nhìn thấy Minh Minh đi khuất vào trong, Uy Phong mới nhìn về phía cửa nơi mà Ngọc Hân đang đứng bên ngoài liền nói: “ Cô có chuyện gì muốn nói ư?”

- Vì sao anh lại cho người canh giữ tôi. - Ngọc Hân nén cơn đau mà nói.

- Em muốn ra ngoài ư, là muốn đi đâu? - Uy Phong tiến về phía cửa, ép cô vào tường mà nói. - Muốn đi gặp người đàn ông khác.

- Tôi gặp ai liệu có liên quan đến anh. - Ngọc Hân gồng giọng.

- Em thật không biết xấu hổ nha, người đàn ông đó nếu biết hằng đêm em đều phải khuất phục dưới thân tôi... liệu hẳn ta còn chấp nhận em không? - Uy Phong nhếch môi cười. - Ngay cả em, cũng thật quá là ham muốn quá độ rồi... cả đêm triền miên cùng tôi em vẫn chưa thỏa mãn.

Nghe những lời nói từ chính miệng anh, thì ra anh nghĩ cô tệ đến như vậy. Ngọc Hân chỉ khẽ nhếch môi cười, đưa mắt nhìn sâu vào mắt anh mà nói: “ Thật tiếc, là anh chưa làm tôi thỏa mãn.”

Uy Phong tức giận khi nghe cô nói như vậy... bàn tay anh đưa lên chiếc cằm nhỏ nhấn khe khẽ bóp mạnh khiến cô hơi nhói: “ Vậy thì hẹn cô đêm nay, tôi sẽ cho cô biết thế nào là thỏa mãn. Bây giờ thì cút đi, đừng làm phiền tôi và bạn gái của tôi.”

Cô khẽ cười, câu “ bạn gái của tôi” thốt ra từ miệng anh, cho dù đó là điều cô muốn nhưng vì sao lại chưa xót như vậy. Ngọc Hân thoái lui, từ trong bụng dâng lên một cơn đau khiến gương mặt cô xanh đi... Uy Phong vẫn không nhìn thấy nét mặt của cô càng lúc càng xanh đi, khi cô bước ra liền đóng sập cửa phòng lại.

Cánh cửa đóng lại, cũng là lúc Ngọc Hân không còn chịu đựng được nữa mà ngã quỵ xuống sàn nhà... Cô không khóc, nhất quyết không khóc... chỉ sợ nước mắt của cô sẽ làm cho bản thân cô yếu mềm mà nao lòng. Gắng gượng tự mình đứng lên, cô bám víu vào bờ tường từng bước nặng nề bước về phòng mình.

Cô nằm trong phòng mình, cảm giác như cơn đau tự dưng đi không còn khó chịu như lúc này... Trời lúc này đã tối hẳn, cô mệt mỏi khô rát cổ họng... nhìn trên bàn bình nước uống đã cạn, Ngọc Hân tay cầm bình nước tay ôm bụng mà đi xuống dưới nhà.

Đi ngang qua phòng khách, cô đưa mắt nhìn về phía hai còn người đang ngồi quay lưng về phía cô, Minh Minh đang tựa đầu vào vào bờ ngực anh, còn anh choàng tay ôm lấy cô gái một cách đầy sự che chở.”

Cô lờ đi, nhẹ nhàng từng bước qua phòng bếp để lấy nước.

Uy Phong nhìn thấy bóng Ngọc Hân in qua màn hình tivi... Anh quay người về phía Minh Minh đặt vào môi Minh Minh một nụ hôn không dứt...

Cô quay về phòng, nhìn hai người họ đang hôn nhau đầy say mê... tim cô đau nhói, nước mắt tự dưng không hề muốn lại tuông ra... Bàn tay cô như mất đi cảm giác, làm rơi chiếc bình thủy tinh xuống đất vỡ tan.

Cả hai người họ ngừng lại, cô hoảng hốt nhìn xuống mặt đất... những mảnh thủy tinh văng tú tung cửa bàn chân cô bắt máu. Ngọc Hân vội vàng ngồi xuống nhặt những mảnh thủy tinh kia lên, một bàn tay nắm lấy tay cô không cho cô động vào những thứ sắc bén đó.

- Người đâu, mau dọn hết đi cho tôi. - Uy Phong chạy về phía Ngọc Hân mà hét lên. - Không sao chứ? - Nhìn cô mà nói.

Cô vội rút tay mình lại, lắc đầu: “ Tôi không sao, anh đừng quá lo lắng.”

- Chân cô... - Uy Phong ngồi xuống nhìn vết thương trên chân cô.

Cô vội lui về phía sau mà nói: “ Tôi đã nói không sao mà, anh đừng đụng vào tôi.”

Người làm nhanh chóng chạy ra... Uy Phong đứng lên quay đầu đi về phía Minh Minh mà nói: “ Dọn dẹp hết đi, mang thuốc sát trùng cho cô ta.”

Cô quay về phòng... cơn đau kéo đến khiến cô mệt lã... cố gắng đứng dậy để ra ngoài nhưng cô đã không còn đứng vững nữa. Ngọc Hân ngã xuống sàn khi cơn đau tăng gấp bội nếu cô di chuyển, cô từ từ lết toàn thân mình về phía cửa. Máu từ hạ thân bắt đầu chảy ra càng lúc càng nhiều hơn, Ngọc Hân dùng tất cả sức lực còn lại mà lê người mình đến cửa phòng...

- Cứu... làm ơn... cứu... - Cô không còn đủ hơi sức mà hét lên, máu chảy ra khiến cô quá lo sợ. - Con tôi, làm ơn cứu con tôi.

Uy Vũ vừa về đến nhà, nhìn thấy hai người đứng trước cửa đã cảm thấy kì lạ. Đến khi vì tới phòng mình liền nghe tiếng kêu cứu đầy đau đớn và quen thuộc. Anh không bước vào phòng mình, hiểu kì đi về hướng tiếng kêu cứu kia.

Khi đi ngang qua phòng Ngọc Hân, nhìn cô đang nằm thoi thóp dưới sàn miệng không ngừng kêu cứu nhưng không thể lớn tiếng. Chiếc váy ngủ đã bị thấm máu đỏ tươi, Uy Vũ hoảng hốt nhanh chóng bế Ngọc Hân lên mà hét lớn: “ Người đâu, có ai không... mau gọi cấp cứu... “

Uy Phong trong phòng làm việc nghe tiếng ồn ào... bước ra ngoài liền nhìn thấy Ngọc Hân đã ngất đi trên tay Uy Vũ... trên người dính đầy máu tươi.

- Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. - Uy Phong nhanh chóng chạy đến.

- Em không biết, em vừa quay về thì nhìn thấy cô ấy đã như vậy... không còn thời gian nữa, mau đưa Ngọc Hân đến bệnh viện.

Từ trong phòng khác, Minh Minh khoát một chiếc áo nghe tiếng ồn ào thì cũng chạy ra bên ngoài. Uy Vũ nhìn thấy Minh Minh liền khó hiểu, cô ấy ở nơi này... còn Ngọc Hân, anh trai anh đã giải quyết chuyện này ra sao. Có phải vì chuyện này mà Ngọc Hân gặp nạn.

Uy Phong lái xe và Minh Minh ngồi phía trước, còn Uy Vũ bế Ngọc Hân phía sau... Uy Vũ không nói gì, chỉ lo lắng cho Ngọc Hân ngày càng xanh đi... liên tục kêu lên trong đau đớn.

Đến bệnh viện, Uy Vũ nhìn hai người ngồi bên cạnh liền nói: “ Minh Minh, cậu ra ngoài mua giúp mình chai nước.”

- À, được... mình đi ngay. - Minh Minh đáp. - Phong, anh muốn uống gì không?

Uy Phong không đáp... chỉ lắc đầu.

Đợi Minh Minh bỏ đi, Uy Vũ mới khẽ hỏi: “ Anh, chuyện gì đã xảy ra... em chỉ ra ngoài 2 ngày vì sao sự việc lại khó hiểu như vậy.”

- Là lỗi của anh. - Uy Phong ôm đầu mà nói.

- Cô ấy sẽ không sao, anh đừng quá lo lắng. - Nhìn thấy anh trai mình như vậy, Uy Vũ cũng không hỏi thêm.

Bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu... Uy Phong nhanh chóng chạy đến.

- Cô ấy, cô ấy có sao không?

- Bệnh nhân đã qua giai đoạn nguy hiểm... nhưng mà đứa trẻ không thể giữ lại được. Ai là chồng của cô ấy.
- Bác sĩ hỏi.

- Chúng tôi là người thân của cô ấy, có chuyện gì sao? - Uy Vũ đáp.

- Thật sự đáng lên án người chồng này, rõ ràng biết cô ấy mang thai lại còn hành động kém hiểu biết như vậy... Vì bị chấn động quá mạnh, cộng thêm cơ thể người mẹ sức khỏe kém không được bồi bổ đầy đủ dinh dưỡng nên thai nhi chết lưu và gây ra tình trạng đau đớn cho bệnh nhân.

Bác sĩ bước đi, Uy Vũ nhìn về phía Uy Phong đang vô cùng hối hận như không còn đứng vững nữa... Anh đến nắm chặt lấy áo của Uy Phong mà nói: “ Anh đã làm gì Hân hả, anh nói đi... anh đã làm gì hả?”

Minh Minh mang nước về nhanh chóng can ngăn sự hung hãn của Uy Vũ...

- Vì sao Minh Minh lại ở tại nhà chúng ta, tại sao Ngọc Hân lại xảy ra có sự này... anh không nghĩ đến cảm giác của họ ư... Anh còn xứng đáng làm một người đàn ông để họ nương tựa hay không?

- Vũ... cậu nói gì vậy, mình không hiểu. - Minh Minh không thể hiểu được.

Sự hối hận, anh phải làm gì để bù đắp cho cô... Uy Phong không còn thể suy nghĩ được điều gì nữa. anh gục người ngồi xuống nền nhà như kẻ mất hồn.

- Vũ... cậu nói mình nghe đã có chuyện gì xảy ra chứ. - Minh Minh hỏi. - Mình thật không thể hiểu những gì cậu đang nói.

Chiếc giường đầy Ngọc Hân về phòng bệnh, Uy Phong nhanh chóng đứng lên mà chạy về phía cô. Anh nắm lấy tay Ngọc Hân mà nói: “ Hân, xin lỗi... là anh đã hại em.”

Nhìn thấy Minh Minh đang nhìn về phía Uy Phong đang chạy theo Ngọc Hân, Uy Vũ lặng người bước đến kéo Minh Minh vào lòng mình mà nói: “ Đừng suy nghĩ quá nhiều, rồi Uy Phong sẽ tự mình giải thích cho cậu hiểu.”

Trong phòng bệnh, Ngọc Hân tỉnh lại sau cơn mê man... bụng cô vẫn còn cảm giác đau râm rang. Cô mở mắt ra nhìn thấy trước mắt toàn màu trắng xóa, bàn tay cô được một bàn tay nắm chặt... là Uy Phong đang ở bên cạnh cô.

- Uy Phong, đứa bé của tôi... vẫn ổn phải không? - Cô nhớ lại chuyện kinh hoàng đêm qua, máu từ hạ thân chảy ra rất nhiều... cô đủ khả năng hiểu điều đó rất nguy hiểm cho đứa con của mình.

- Hân, bình tĩnh nghe anh nói... rồi chúng ta sẽ có những đứa trẻ khác... rồi anh và em sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc. Anh xin lỗi, anh xin lỗi em, Ngọc Hân... là vì anh đã quá ích kỷ mà gây tổn thương cho em và con.

- Uy Phong, anh nói điều gì tôi không hiểu... con của tôi, con tôi làm sao chứ. - Cô kích động.

- Anh xin lỗi... đứa bé không thể giữ lại nữa rồi. - Uy Phong bật khóc, ôm lấy tay cô mà đau lòng.

Ngọc Hân lâm vào trạng thái kích động, con của cô... đứa trẻ đáng thương ấy đã mãi mãi rời bỏ cô rồi ư. Là tại anh ta, hay là tại cô... Ngọc Hân khóc thầm thiết không ngừng. Anh ôm cô vào lòng liền bị cô đuổi đi, cô hét lên trong thốn khổ: “ Anh mau rút đi cho tôi, tôi hận anh... anh đã giết chết con tôi.”

Vì quá kích động, cô khóc ngất trong sự đau đớn tận cùng nơi trái tim... nơi khóe mắt vẫn còn đọng lại giọt nước mắt đau thương của người mẹ dành tình yêu thương lớn lao cho con mình. Mặc cho cô đấm, cô cào cào nhưng anh vẫn ôm cô vào lòng mình... sự hối hận muộn màng kia không làm vơi bớt sự tổn thương nghiêm trọng trong lòng Ngọc Hân.

73. Chương 73:

Từ ngày mất đi đứa con của mình, Ngọc Hân luôn tự trách mình đã không quyết liệt cự tuyệt, đã để mặc cho Uy Phong ức hiếp cô đến nỗi tự cô đã giết chết con mình khi nó còn chưa thành hình hài. Nụ cười trên môi lụi tàn, với cô chỉ còn lại nước mắt và nỗi đau đớn.

Cánh cửa căn phòng mở ra, Uy Phong bước vào mang theo cháo cho cô... Từ ngày cô nhập viện, ngày nào anh cũng ở đây để chăm sóc cô, bỏ mặc Phong Vũ không còn quan tâm đến bất cứ điều gì ngoài cô ra.

- Em ăn chút đi, mấy ngày qua em không chịu ăn uống gì cả. - Uy Phong lo lắng nói, dút muỗng cháo đến miệng cô.

Cô không đáp, chỉ quay mặt đi không muốn ăn bất cứ thứ gì.

- Chỉ một chút thôi Hân, em ăn đi... sức khỏe của em rất yếu, nếu em không ăn sẽ không thể trụ vững được.

- Uy Phong đưa đến tận miệng mà nói.

Cô vung tay, không ngờ lại hất hết tô cháo nóng lên tay Uy Phong... Uy Phong đau buốt nhưng xem như không, cơn đau này làm sao có thể sánh bằng nỗi đau mà cô gái ấy đang chịu đựng. Ngọc Hân nhìn qua bàn tay đỏ ửng của Uy Phong, nhưng rồi lại quay mặt ra phía cửa sổ.

- Anh sẽ ra ngoài mua cái khác, em nghỉ ngơi đi. - Uy Phong bước ra phía cửa nói.

Cô không nói gì, nằm xuống giường mà nhắm mắt lại.

Uy Phong bước ra khỏi cửa thì nhìn thấy Minh Minh đang đứng bên ngoài, nhìn thấy bàn tay của Uy Phong đang đỏ ửng lên liền lo lắng cầm lấy tay Uy Phong mà nói: “ Anh bị bỏng rồi, có đau lắm không.” - Minh Minh xót xa nhìn vết thương vừa thối vừa nói.

- Anh không sao đâu, chỉ là bỏng nhẹ thôi. - Uy Phong rút tay mình lại. - Em đến đây tìm anh ư?

- Uy Phong.. mấy ngày qua em đến nhà anh tìm nhưng không gặp... Họ nói anh đến bệnh viện chăm sóc cho cô ấy. - Minh Minh khẽ buồn. - Thật ra, anh và cô ấy là mối quan hệ gì, vì sao anh phải tự mình đến đây để chăm sóc cô ta.

- Minh Minh... em về đi, anh sẽ giải thích với em sau. - Uy Phong nói.

- Không, em không về khi chưa nghe anh nói rõ ràng... Cô ấy là ai, quan trọng hơn em sao... vì sao cô ấy làm anh bị bỏng anh cũng không một câu kêu than, vì sao anh lại không còn quan tâm đến em như ngày xưa nữa. - Minh Minh lớn giọng.

Ngọc Hân từ bên trong nghe được, cô từ từ đứng dậy lê từng bước nhẹ nhàng bước ra phía cửa, trong lòng cô chất chứa bao nhiêu phiền muộn...

Uy Phong không đáp kéo tay Minh Minh đi ra khỏi bệnh viện, hiện tại trong lòng Uy Phong rối bời... Người anh yêu là Ngọc Hân nhưng đối với Minh Minh chính là không muốn cô ấy bị tổn thương.

- Phong... hãy trả lời em, dù cho sự thật có cay đắng thế nào? - Minh Minh bật khóc.

- Minh Minh... anh xin lỗi. - Uy Phong đáp.

- Có phải, anh yêu cô ta... - Minh Minh ngẩn lệ hỏi.

Uy Phong không đáp, gọi một chiếc taxi đưa Minh Minh lên xe mà nói: “ Anh nhất định sẽ giải thích rõ ràng với em, nhưng không phải là lúc này.”

Khi Uy Phong mua cháo quay lại phòng bệnh thì đã không còn nhìn thấy Ngọc Hân bên trong, anh tìm trong nhà vệ sinh cũng không có cô. Uy Phong chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng không tìm ra, có phải Ngọc Hân lại một lần nữa trong bệnh viện mà mất tích. Anh lo lắng gọi người tìm kiếm khắp bệnh viện.

Tại một quán cafe gần bệnh viện, Ngọc Hân gọi một ly nước lọc, đối diện cô chính là Minh Minh đang cầm trên tay một ly nước cam dịu ngọt.

Sau khi hai người họ rời đi, Ngọc Hân nhìn thấy điện thoại của Uy Phong còn để lại liền mở ra tìm số của Minh Minh. Cô muốn gặp cô gái ấy để nói rõ ràng mọi chuyện, dù đứa trẻ đã mất đi cô vẫn không thể ở bên cạnh anh được nữa... thù hận chỉ làm lí trí lu mờ, vậy nên cô sẽ không khiến cô gái như Minh Minh phải chịu đau khổ giống cô.

- Khi cô gọi, tôi khá bất ngờ. - Minh Minh nói. - Cô có chuyện gì muốn nói với tôi.

- Tôi là người không thích vòng vo. - Ngọc Hân đáp. - Tôi đến đây để giải đáp những gì cô đang thắc mắc.

- Cô biết tôi đang thắc mắc điều gì ư?

- Là mối quan hệ giữa tôi và Uy Phong?

- Còn nhiều hơn như thế, đứa bé kia... có phải là con của anh ấy không?

Ngọc Hân hơi nhói trong tim khi Minh Minh nhắc đến đứa con xấu số của mình, cô cầm ly nước uống ngụm nhỏ rồi đáp: “ Tôi và Uy Phong trước kia từng yêu nhau, sau đó vì tôi bị tai nạn nên đã xa nhau một thời gian... Thời gian ấy tôi đã mang thai, đó không phải là của Uy Phong.”

Minh Minh ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm: “ Cha của đứa bé, người ấy vì sao không có bên cạnh cô.”

- Tôi không biết người ấy là ai, tôi đã mất hết ký ức. - Ngọc Hân đáp. - Nhưng cô an tâm, tôi không giành Uy Phong với cô, sau khi xuất viện tôi sẽ rời khỏi nhà họ Uy.

- Uy Phong là một chàng trai tốt, có lẽ vì thấy cô đáng thương nên đến chăm sóc cô như vậy, cô không nên vì điều đó mà ngộ nhận. - Minh Minh đáp. - Tôi và anh ấy trải qua bao nhiêu sóng gió mới có thể được như hôm nay, cô biết rút lui như vậy là tốt.

- Cô yêu anh ấy chứ, Minh Minh. - Ngọc Hân đứng lên.

Minh Minh gật đầu: “ Tôi tất nhiên, rất yêu Uy Phong.”

Cô chào Minh Minh rồi rời khỏi quán, trong lòng có một chút nhẹ nhõm, cô đưa tay vào bụng mình mà nói: “ Tiểu thiên thần, mẹ đã làm một việc tốt...”

Cô quay về bệnh viện thì lúc này Uy Phong và mọi người đang nháo nhào tìm kiếm cô khắp nơi, khi gặp được cô đang bước vào bệnh viện Uy Phong nhanh chóng chạy đến ôm cô vào lòng: “ Hân, em đi đâu vậy hả, anh cứ ngỡ... em không còn muốn nhìn thấy anh nữa.”

- Tôi có việc muốn nói với anh. - Đây là câu nói đầu tiên sau cú sock mất đi đứa bé mà cô thốt ra với anh.

Nhanh chóng đưa cô về lại phòng bệnh, Uy Phong ngồi bên cạnh Ngọc Hân mà hỏi: “ Em muốn nói điều gì, anh sẽ làm tất cả vì em.”

- Uy Phong, sau khi xuất viện tôi không muốn quay về nhà họ Uy nữa.. - Ngọc Hân lạnh lùng nói, ánh mắt cô nhìn về một hướng... không nhìn anh.

- Được... nơi ấy mang nhiều ký ức buồn... anh sẽ sắp xếp cho em đến một nơi khác. - Uy Phong nhanh chóng đồng ý.

- Và tôi cũng không muốn nhìn thấy anh nữa, tôi không muốn có bất cứ mối liên quan nào với nhà họ Uy các người nữa. - Ngọc Hân nói tiếp. - Nếu anh không đồng ý, tôi có thể sẽ biến mất bất cứ lúc nào như hôm nay.

Uy Phong lặng người, đây chẳng khác nào cô đang cự tuyệt anh... Nhưng nếu đó là điều cô muốn, anh buộc lòng phải làm theo. Thà âm thầm quan sát bên cạnh cô, còn hơn sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nữa.

Ngày cô xuất viện, Kiến Lương là người đón cô về nhà... Uy Phong dù không muốn cũng buộc lòng đồng ý. Kiến Lương đưa cô về lại biệt thự nhà họ Uy để thu xếp hành lý, cô tất nhiên không muốn lưu luyến điều gì nơi đây, lại càng không muốn nơi này lưu giữ bất cứ thứ gì của cô.

Ngồi trong phòng của cô tại biệt thự nhà họ Uy, cô thu dọn một số quần áo của mình... Khi mở chiếc hộp vuông màu trắng, cô nhìn thấy những đôi giày bé xíu mà cô đã mua lần trước. Ngọc Hân đau xót, ôm đôi giày bé bé kia mà khóc trong sự đau thương... đứa trẻ của cô vì sao lại xấu số như vậy.

- Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi vì đã không bảo vệ được con...

Uy Phong lặng lẽ nhìn cô... không dám đến gần cũng không dám xuất hiện trước mắt cô.. Anh âm thầm quan sát cô, người phụ nữ ấy vì anh mà chịu tổn thương, làm sao anh có thể để mặc cô như lời đã hứa.

Xách va ly bước ra khỏi biệt thự nhà họ Uy, trước khi lên xe của Kiến Lương cô quay lại nhìn một lượt nơi đã khiến cô phải hứng chịu bao nhiêu tổn thương.

- Sắp tới, em dự định thế nào? - Kiến Lương thấy tâm trạng cô không tốt liền gợi chuyện.

- Em cũng chưa biết, nhưng em sẽ đi điều trị... em không muốn sống trong mơ hồ nữa. - Ngọc Hân đáp.

- Em xác định không muốn về cùng anh ư. - Kiến Lương nói. - Em biết nhà họ Ngô luôn mở rộng cửa đón em mà.

Cô lắc đầu: “ Cảm ơn anh đã giúp đỡ em nhiều như vậy, em chỉ sợ không có gì để đền đáp ơn của anh.”

- Ngốc à. - Kiến Lương khẽ cười. - Tuy em không muốn về nhà cùng anh, nhưng anh cũng không an tâm để em ở ngoài một mình.

Kiến Lương đưa cô đến một khách sạn sang trọng, sau đó mở cửa xe đưa cô vào trong mà nói: “ Em yên tâm ở đây đi, nơi này rất an ninh.”

Cô lắc đầu: “ Nơi này có vẻ rất tốn kém, em không muốn anh phải lo lắng cho em nữa... Em đã nhờ Mỹ Lệ tìm cho em một căn phòng trong khu trọ.. Nơi đó em có thể tự mình chi trả.”

- Không cần lo, đây là khách sạn của anh... xem như anh cho em thuê, em trả tiền phòng trọ kia bao nhiêu thì đưa anh bấy nhiêu. - Kiến Lương nói. - Anh là người kinh doanh, sẽ không cho em ở miễn phí đâu.

- Nhưng...

- Không nhưng gì nữa... mau đi vào. - Kiến Lương xách valy cô vào bên trong.

Ngọc Hân bước theo phía sau Kiến Lương... cảm thấy số cô vẫn còn may mắn vì có một người như Kiến Lương bên cạnh. Tuy cô và anh không có duyên phận, nhưng gặp được anh chính là phúc mà cô có được.

Ngày hôm sau, cô gặp Mỹ Lệ thì mới biết rằng Mỹ Lệ vẫn còn làm ở siêu thị tiện lợi kia, ở Phong Vũ vẫn không ai liên lạc để cô được đi làm đúng chuyên ngành. Rõ ràng cô đã nhờ Minh Minh, vì sao Mỹ Lệ vẫn không được đến công ty chứ.

- Không sao, Phong Vũ đòi hỏi cao như vậy... đánh mình rớt cũng không có gì lạ. - Mỹ Lệ nói.

- Mình xin lỗi, đã không thực hiện được lời hứa.

- Chuyện của cậu mới là quan trọng, mình thật sự rất buồn khi nghe tin cậu bị như vậy. - Mỹ Lệ trấn an. - Cô lên, rồi mọi sự tốt lành sẽ đến với người tốt như cậu.

Ngọc Hân chỉ mỉm cười nhẹ: “ Mình hiện tại cũng đang muốn đi làm, nhưng mình không có bằng cấp gì... chỉ biết chút về kế toán.”

- Công việc bây giờ khó xin còn hơn lên trời... không có bằng cấp thì chỉ có những công việc lao động chân tay... nhưng như vậy, chỉ e cậu làm không nổi.

- Đừng nhìn mình ốm yếu mà xem thường, mình rất khỏe đó. - Ngọc Hân đáp.

- Vậy được rồi, mình cũng đang muốn làm việc khác... thức đêm ở siêu thị cũng khá nguy hiểm, nếu có công việc gì mình sẽ rủ cậu.

Cô gật đầu... hiện tại cô muốn tự tạo ra nguồn sống, sau đó sẽ đến tìm vị bác sĩ kia.

Trước đó vài ngày....

Bích Trân nhận được một tấm thiệp mời sinh nhật của Cẩm Nhung. Trên tấm thiệp còn in hình cô ta trên ấy, xem ra cô ta tổ chức thật hoành tráng. Nhưng cô và cô ta có thân thiết đến mức mời dự sinh nhật cô ta ư, thật là không biết đầu óc cô ta nghĩ gì.

- Hôm đó tôi bận, tôi không đến được. - Bích Trân trả thiệp.

- Tôi cũng có mời Uy Vũ, đêm qua anh ấy nói rằng tất nhiên sẽ tới. - Cẩm Nhung nói.

- Đêm qua ư, cô đã gặp anh ta sao? - Bích Trân có chút lo lắng, anh ta bị như thế liệu có bị cô ấy đá không nhỉ.

- Uhm, không được sao?

- À... hai người vẫn tốt chứ. - Bích Trân dò hỏi.

Cẩm Nhung gật đầu: “ Mọi quan hệ của chúng tôi chưa bao giờ rạn nứt.”

Bích Trân gật gù nói tiếp: “ Không ngờ cô lại là một cô gái tốt như vậy, tôi đã nhìn nhầm cô rồi... Được rồi, sinh nhật cô tôi nhất định sẽ mang quà đến chúc mừng.”

- Nhưng hôm đó tôi tổ chức bữa tiệc hóa trang ấy, cô phải hóa trang thành một nhân vật mà cô thích nhất ấy... - Cẩm Nhung nói.

- À... tôi hiểu rồi. - Bích Trân đáp.

Vì cô trèo tường quá nhiều, bỏ trốn quá nhiều nên hiện tại cha cô đã không còn tin tưởng mà cho người khắp trường học mà canh chừng cô. Vậy nên vì Uy Vũ không đi học nên cô không tìm gặp anh ta mà hỏi thăm được... cô gọi điện thì anh ta không thèm bắt máy, nhắn tin hỏi anh ta muốn ăn gì cũng không thấy trả lời.

Về phía Uy Vũ, chỉ sợ Bích Trân kia mang đồ ăn tới hại anh lần nữa. Né càng xa càng tốt.

Còn về việc anh trêu đùa cô gái ấy, đợi một ngày nào đó gặp lại sẽ nói rõ... không ngờ cô gái gốc đó lại dễ dàng tin người như vậy.

Trong buổi tiệc sinh nhật của cô diễn viên Cẩm Nhung có rất nhiều khách mời ăn vận sang trọng đến dự. Uy Vũ mặc một bộ vest màu đồng đến tham gia, anh nổi bật được sự tán dương của nhiều người, cho rằng chính là trai tài gái sắc khi đi bên cạnh Cẩm Nhung.

- Cậu đến rồi sao, hôm nay là sinh nhật tôi... không được làm tôi xấu hổ. - Cẩm Nhung khẽ nói với Uy Vũ.

- Sao cậu không ở luôn bên Mỹ mà phát triển sự nghiệp, về lại đây lại kéo tôi vào các chiêu trò của cậu, thật nhàm chán. - Uy Vũ đưa ly rượu lên môi uống. - Nghe nói cậu học cùng trường với tôi nhỉ.

- Cậu đó, năm đó ở Mỹ nếu không có tôi thì cậu đã chết trôi rồi... hiện tại tôi về đây học ở đâu cậu cũng không nhớ rõ.

- Được rồi, cứ mãi nhắc đến chuyện cũ...tôi sẽ trả ơn cậu bằng cách nâng cậu lên hàng ngôi sao... tin đồn hẹn hò với người thừa kế thứ hai của tập đoàn Phong Vũ xem ra rất đắt giá.

- Bệnh của cậu vẫn chưa hết sao? - Cẩm Nhung nhúng vai.

- Tôi có bệnh ư?

- Chính là tự cao tự tại.

Uy Vũ bật cười.

Từ phía xa, có một nhân viên bảo vệ bữa tiệc chạy đến phía Cẩm Nhung và Uy Vũ đang đứng mà nói:” Cô có muốn người đóng giả thú nhồi bông đến không, người đó đang đứng bên ngoài nhưng bảo vệ chưa cho vô.”

Cẩm Nhung bật cười: “ Cho vào đi, là khách của tôi.”

- Từ khi nào, cậu lại thích trò trẻ con đó chứ. - Uy Vũ uống cạn ly rượu mà nói.

Bích Trân nghe theo lời Cẩm Nhung cứ nghĩ đây là bữa tiệc hóa trang thật, nhân vật mà cô thích nhất chính là Mèo Kitty vì vậy cô đã mua một bộ trang phục mèo kitty mà mặc đến bữa tiệc này. Trong lòng đầy hào hứng, Uy Vũ nhìn thấy có lẽ sẽ nhận ra cô ngay.

Quả nhiên, Uy Vũ nhìn thấy con Mèo Kitty đang khó khăn di chuyển từng bước vào trong bữa tiệc liền nghĩ đến Bích Trân.

- Cậu cũng thích con mèo ngu ngốc đó sao?

Mọi ánh mắt đổ dồn vào chú mèo Kitty, những đứa trẻ con hào hứng chạy xung quanh... người lớn thì thì nhau chụp ảnh lại.

Bích Trân từ bên ngoài nhìn ra... họ đều mặc những trang phục lễ hội bình thường không hề giống như hóa trang, ở đây chỉ một mình cô là kì lạ nhất. Cô ráo mắt tìm kiếm Cẩm Nhung, không ngờ cô ta lại đứng bên cạnh Uy Vũ... Cô làm sao có thể để Uy Vũ nhìn thấy bộ dạng này của mình... Bích Trân nhanh chóng quay đầu bỏ chạy.

- Đến dự sinh nhật mình, chưa chúc mừng đã bỏ về sao? - Cẩm Nhung tiến về phía cô.

Uy Vũ vẫn đứng phía sau quan sát.

Cô không dám lên tiếng, chỉ sợ Uy Vũ phát hiện ra giọng nói của cô...Mèo Kitty đứng bất động...

- Đến rồi, thì ở lại cùng mình một chút chứ. - Cẩm Nhung lại nói. - Mình rất thích trang phục hôm nay của cậu, rất đẹp.

Bích Trân biết mình bị lừa, cô gái này là muốn làm nhục cô mà.

Cô không chấp, nhanh chóng quay người bỏ đi thật nhanh, bộ trang phục vướn víu khiến cô té ngã... chiếc đầu hình mèo rơi ra để lộ rõ gương mặt của Bích Trân với đầu tóc rối tung ướt đầm mồ hôi.

Uy Vũ nhíu mày, cô ta đang làm trò gì ở đây chứ.

Mọi người xung quanh cười ầm lên, Bích Trân muốn đứng lên nhưng vì bộ đồ quá nặng nề không thể đứng lên được.

Cẩm Nhung bật cười hả hê.

Một bàn tay đỡ Bích Trân đứng dậy, cô đưa mắt nhìn về người tốt bụng ấy... chính là Uy Vũ, anh đang trước mặt mọi người mà giúp cô ư?

- Một mình tôi biết cô là con mèo ngu ngốc là được, không cần để cả thế giới này biết đâu. - Uy Vũ nhặt chiếc đầu hình mèo kia đội lên cho cô. - Tôi đưa cô ra khỏi đây.

Bích Trân không nói được lời gì, lặng lẽ ôm lấy tay anh mà từng bước nặng nề bước đi.

- Uy Vũ, anh đi đâu, buổi tiệc còn chưa bắt đầu mà. - Cẩm Nhung nói.

- Chúc mừng sinh nhật, em yêu. - Uy Vũ giơ tay ngược lại vừa chào vừa nói... Chỉ cần anh nói ra như vậy, cũng đủ cho Cẩm Nhung kia ngày mai có tin trần ngập mặt báo rồi.

Ra khỏi bữa tiệc, Uy Vũ đưa Bích Trân đến nhà vệ sinh để cởi bộ đồ ngu ngốc kia ra, đứng mãi bên ngoài không thấy cô ra... đến khi cô ra ngoài vẫn giữ nguyên hiện trạng.

- Còn không mau cởi nó ra.

- Tôi cởi ra rồi, nhưng không thể cởi.

- Vì sao không thể?

- Bên trong vì quá nóng nên rồi mặc chiếc áo rất mỏng... tôi không dám mặc nó ra ngoài đường đâu. - Bích Trân nói. - Tôi thấy bộ trang phục này cũng đáng yêu mà phải không, hay cứ mặc như thế.

Uy Vũ trợn mắt tức giận, đẩy Bích Trân mà tự mình cởi bộ trang phục hình mèo kia ra khỏi người Bích Trân, đúng là bên trong cô ta mặc chiếc áo voan quá mỏng so với quy định. Anh lại vô tình nhìn thấy nội y hình mèo Kitty của cô, Uy Vũ chỉ muốn đập đầu vào tường mà hối hận vì sao trước kia ngăn cản cô ta thay đổi phong cách.

Chiếc áo vest của anh được khoát lên người Bích Trân... cô lẳng lặng bước theo phía sau anh...Sau đó lại khẽ nói:” Tôi... cảm ơn anh, Uy Vũ.”

Uy Vũ nhếch môi cười quay lại nói: “ Không cần cảm ơn tôi, chỉ là tôi thấy áy náy vì đã lừa cô thôi.”

- Anh lừa tôi ư? - Cô ngậy người hỏi.

- Thật ra mắt tôi không bị làm sao cả, cô nghĩ cô có thể hại được người vừa đẹp trai vừa phong độ như tôi ư? - Uy Vũ tự cao.

Bích Trân tức giận... vung tay thật cao dùng tất cả sức mạnh và tức giận đâm ngay vào mắt Uy Vũ khiến anh không thể ngờ được.

- Á... cô làm gì vậy... Á... đau quá...

- Lần này thì tôi cho anh mù thật, đều xảo trá. - Bích Trân vung chân thêm một cái, đá thẳng vào khuỷa chân của anh khiến anh đau buốt mà ngã xuống. Cô không quan tâm anh kêu thảm thiết phía sau mà tức giận bỏ đi.

74. Chương 74

Một tháng sau...

Nỗi đau kia trong lòng cô tuy không dứt nhưng cũng gọi là vơi đi, cô bận rộn với công việc bán hàng trong một trung tâm thương mại cùng Mỹ Lệ, đúng là kiếm việc quá khó khăn, tuy Mỹ Lệ có năng lực và bằng cấp nhưng vẫn không được trọng dụng. Thấm thoát cũng đã một tháng hơn trôi qua, cô cầm trên tay những tờ tiền lương đầu tiên vô cùng hạnh phúc, mục đích của cô đang dần được thực hiện... chính là tự cô đi tìm về kí ức ngày xưa.

Cũng đã qua một tháng cô không còn gặp anh nữa, anh quả nhiên là biết giữ lời đã hứa và dường như mất tích ra khỏi cuộc đời cô. Cô chỉ có thể nhìn thấy anh qua tin tức, hoặc những poster được treo trước trung tâm Centery. Cũng chỉ là thoáng nhìn qua hình ảnh, không tận mắt nhìn thấy anh nhưng trái tim cô vì sao cứ nhói lên như vậy... cô thường tự dặn lòng mình, mọi thứ hiện tại là tốt đẹp nhất, đừng làm xáo trộn thêm nữa.

Do yêu cầu công việc, cô thường làm từ sáng cho đến tối... buổi trưa thời gian nghỉ cũng chỉ đủ để đi dùng cơm. Cuộc sống của người thu nhập thấp thật khác trước kia, cô góp tiền cùng Mỹ Lệ để hằng ngày cô ấy mang thêm 1 phần cơm từ nhà đến chỗ làm. Họ từ từ thân thiết nhau, Mỹ Lệ là một cô gái chân tình... nếu thời gian qua không có cô ấy, có lẽ cô đã không biết dựa vào ai để vơi bớt sự cô đơn.

Trong shop thời gian trong một trung tâm thương mại ở trung tâm thành phố, Ngọc Hân đang thay đổi trang phục mới nhất của cửa hàng cho manocanh, Mỹ Lệ đứng một bên mà nói: “ Không nhất thiết ngày nào cũng phải thay đổi trang phục cho nó đâu.”

- Có thời gian mà, thay đổi để nhìn mới mẻ hơn. - Ngọc Hân khẽ cười đáp. - Cậu thấy sao Mỹ Lệ, đẹp chứ.

- Con mắt thời trang của cậu cũng không tệ đó. - Mỹ Lệ đánh giá.

Cô khoanh tay đứng nhìn sự phối hợp của mình, đẹp thật... nhưng khá xa xỉ, nó không hợp với điều kiện hiện tại của cô.

- Xin hỏi ở đây có ai tên Mỹ Lệ không ạ. - Một nhân viên mặc đồng phục của một cửa hàng đồ ăn quen thuộc bước vào hỏi.

Mỹ Lệ nhanh nhẩu: “ Vâng, là tôi.”

- Có người đặt hàng ở chỗ chúng tôi mang đồ ăn đến cho cô. - Vị nhân viên kia đặt hai hộp đồ ăn xuống bàn mà nói. - Mời cô kí nhận.

- Nhưng người đó là ai? - Mỹ Lệ thắc mắc.

- Họ không để lại tên, là một người rất phong độ. - Cậu nhân viên giao hàng kia liền cười.

Mỹ Lệ đỏ mặt kí nhận đồ ăn, có phải anh chàng nào để ý cô không đây.

- Là ai, giấu mình phải không? - Ngọc Hân trêu chọc.

- Mình thật sự không biết. - Mỹ Lệ ôm mặt. - Ôi... nhiều đồ ăn ngon quá... chúng ta cùng ăn nào. - Kéo Ngọc Hân lại.

Những ngày sau đó, vẫn là cậu nhân viên giao hàng đó mang đồ ăn tới... cứ mỗi ngày mỗi món. Thành thói quen, Mỹ Lệ không làm cơm mang theo như mọi ngày nữa, vì biết chắc chắn sẽ có người mang đến cho họ. Tuy không biết là của ai, nhưng họ có lòng thì bọn cô có lộc... đồ ăn ngon không có lỗi, tội gì phải bỏ đi.

- Người đó vẫn chưa liên lạc với cậu sao? - Ngọc Hân vừa ăn vừa hỏi.

Mỹ Lệ lắc đầu: “ Soái ca ơi, vì sao còn chưa chịu xuất hiện... trái tim mình muốn nổ tung rồi đây.” - Trần đầy mơ mộng.

Cô bật cười: “ Tổ thấy trái tim cậu chưa nổ tung, mắt cậu đã sáng lên vì đồ ăn rồi.”

Ngọc Hân cũng có chút thắc mắc, cửa hàng đồ ăn này khá nổi tiếng ngon nhưng giá thành lại rất đắt. Người theo đuổi Mỹ Lệ phải thuộc dạng người có tiền mới có thể hằng ngày mua cơm cho cô... Nhưng nếu mua cho một mình Mỹ Lệ thì không thể là nhiều như vậy... đã vậy đều chu đáo mà mang theo hai muống và hai chén nhựa.

- Có lẽ người đó là người quen của cậu. - Cô đoán.

- Vì sao cậu nghĩ như vậy. - Mỹ Lệ nuốt vội sợi mì mà nói.

- Vì sao họ biết cậu và mình ăn cơm chung mà ngay từ lần đầu tiên mang đến đã mang hai phần chứ, rõ ràng là họ biết rõ về cậu. - Cô nhìn đồ ăn lại nói. - Đồ ăn ở đây không rẻ, chắc chắn là người ấy khá giàu có.

- Cậu xem mình có thể quen biết ai giàu có ư? - Mỹ Lệ chóng cảm lên mặt mà nói. - Có khi nào là nhầm lẫn không nhỉ, mình ăn thế này cũng thật ngại.

- Nhầm lẫn thì cũng chỉ một hai lần đầu... nhưng hôm nay đã là ngày thứ mười rồi. - Cô lắc đầu.

- Ôi... không nghĩ nữa không nghĩ nữa... mặc kệ là ai, miễn chúng ta no bụng là tốt. - Mỹ Lệ bật cười. - Không xuất hiện cũng không sao, hằng ngày mang cơm đến như vậy chúng ta đỡ tốn kém.

Tan giờ làm, chia tay Mỹ Lệ vì hai người phải rẽ đi hai hướng. Cô đi bộ trên con đường đông người... bỗng nhiên cô cảm thấy cô đơn khi nghĩ đến bốn bức tường trong căn phòng vắng lặng... cô không muốn về lại khách sạn mà ngồi lên một chiếc ghế đá trong công viên. Cô ngửa mặt ngắm bầu trời đầy ánh sao đêm, bàn tay cô đưa lên hứng một ngôi sao nhỏ khẽ mỉm cười: “ Con yêu, con chính là ngôi sao bé nhỏ này phải không?”

Trời về đêm càng lạnh hơn, một mình cô ngồi trong công viên vắng người qua lại... Cứ mãi nhìn ngắm ngôi sao bé nhỏ kia mà quên mất thời gian, cho đến khi người người dần thưa đi.. cô vẫn cô đơn một mình ngồi nơi đấy, ôm trong lòng nỗi buồn chất chứa.

- Cô em, đi không? - Hai người đàn ông bước đến gần cô.

- Tôi không quen hai người. - Cô lời đi.

- Còn giả vờ thanh cao nữa... bao nhiêu? - Người đàn ông kia đưa bàn tay dơ bẩn muốn chạm vào gương mặt cô.

Cô nhanh chóng hất tay hất ta ra, sau đó đứng lên toan bỏ đi, nhưng dường như không muốn tha cho con mồi béo bở này, bọn chúng chặn đường cô lại. Ngọc Hân nhìn xung quanh, không một ai để cô cầu cứu...

- Con *** này, còn bày đặt thanh cao. - Hắn ta bước đến thì cô thoái lùi... cho đến khi đụng vào người tên còn lại...

- Hai người muốn gì hả, tôi không phải loại người đó... - Cô lo sợ, muốn bỏ chạy.

- Chẳng có loại con gái đàn ông nào giờ này ngồi một mình ở đây cả, đừng vờ vịt nữa... đi theo bọn anh, bọn anh sẽ boa cho. - Hắn ta kéo lấy tay cô.

Ngọc Hân hét lên kêu cứu nhưng xung quanh không có một ai, bàn tay dơ bẩn kia bịt miệng cô lại không cho cô hét... cô tức giận cắn mạnh vào tay hắn ta.

- Chát. - Hắn ta đau nhói, đẩy cô ra tát cô té ngã.

Ngọc Hân đau đớn... cô nhìn ánh mắt của bọn côn đồ này dường như muốn xé nát cô... Cô thoái lùi về phía sau với sự hoảng hốt cực độ...bọn chúng cười man rợ từng bước tiến về phía cô. Trong giây phút ấy, cô bỗng dừng nghĩ về Uy Phong... nhưng cô chợt nhớ Uy Phong và cô đã không còn gì nữa... cô dù có ra sao cũng không thể tìm anh.

- Buông cô ấy ra. - Một giọng nói thốt lên từ phía xa, khiến hai người đàn ông kia dừng lại mọi hành động.

Cô nhìn về phía người đàn ông phía trước nhanh chóng hét lên: “ Làm ơn, cứu tôi với.”

Hai người đàn ông kia lao đến nhưng cuối cùng lại bị đánh đến phải bỏ chạy đi, cô sợ hãi đến mức chỉ biết ngồi dưới mặt đất mà khóc. Người đàn ông kia choàng lên người cô chiếc áo khoác da rồi khẽ nói: “ Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về.”

- Cảm ơn anh đã giúp tôi... tôi không sao, tôi sẽ tự về. - Cô từ chối.

- Có thể bọn chúng sẽ theo cô mà trả thù, cũng đã trễ rồi... cô đi một mình rất nguy hiểm.

- Vậy phiền anh. - Ngọc Hân gật đầu, cô lo sợ chuyện khi nãy lại xảy ra.

Cô một mình đi phía trước, còn người đàn ông kia đi phía sau cô... không ai nói với ai lời nào. Khi đến khách sạn cô quay lưng lại nói: “ Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

- Cô vào đi, tôi về đây. - Nói xong thì quay người đi.

Cô cảm thấy trên cuộc đời này vẫn còn người tốt như vậy... cũng thật may là có anh ta giúp đỡ.

Hôm sau cô đến chỗ làm và kể lại cho Mỹ Lệ nghe chuyện lúc tối qua, Mỹ Lệ lúc đầu khá lo lắng nhưng về sau thì than trách vì sao Ngọc Hân chỉ cảm ơn suông như vậy, người tốt như anh ta rất hiếm có... vì sao không xin lại số điện thoại với lý do để trả ơn cứu mạng.

Cô chỉ bật cười với suy nghĩ đầy tính tiểu thuyết của Mỹ Lệ, sau đó lại nói: “ Cậu đó bớt sống trên mây đi, người tình giấu mặt của cậu hôm nay quên mang cơm đến rồi.” - Ngọc Hân nhìn đồng hồ mà nói: “ Có thể anh ta thấy cậu càng lúc càng béo ra, muốn cậu giảm cân chăng?”

Mỹ Lệ nóng giận đánh đuổi Ngọc Hân.. cô vui vẻ chạy đi thì đụng trúng một vị khách vừa bước vào.

- Xin lỗi quý khách, mời quý khách lựa chọn trang phục ạ. - cô nhanh chóng cúi đầu nói.

- Tôi muốn mua một chiếc túi tặng mẹ, cô có thể chọn giúp tôi. - Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Ngọc Hân ngược mắt lên nhìn, thì ra là người đàn ông đêm qua cứu cô: “ Là anh ư?”

Người đàn ông kia khẽ cười: “ Trái đất cũng thật tròn, cô làm ở đây ư?”

- Vâng, để trả ơn hôm qua anh cứu tôi... tôi sẽ hết lòng chọn quà tặng giúp anh. - Cô nhanh nhẩu.

Anh ta lại trêu chọc: “ Xem ra giao dịch này tôi lỗ vốn, đó chẳng phải nhiệm vụ của cô ư?”

Cô chỉ khẽ cười... đó chính là công việc hằng ngày của cô... mỉm cười đón khách.

Cô lựa một chiếc túi xách dành cho người đứng tuổi mang phong cách sang trọng với màu đồng quý phái.

- Cô tên Ngọc Hân. - Người đàn ông kia nhìn vào bảng tên mà hỏi.

- Vâng. - Cô gật đầu.

- Tôi tên Trần Trí Văn, rất vui được làm quen với cô. - Trí Văn đáp. - Hy vọng mẹ tôi sẽ thích món quà này.

- Tôi cũng hy vọng như vậy.

Sau khi Trí Văn mua hàng bước ra khỏi cửa hàng, Mỹ Lệ nhanh chóng chạy về phía cô đang chào khách mà nói: “ Cậu và anh ta quen nhau ư, nghe cách nói của hai người có vẻ đã từng gặp nhau.”

- Anh ta là người hôm qua cứu mình. - Cô đáp.

- Cậu không biết anh ta ư, anh ta là con trai duy nhất của chủ tịch khu thương mại này Trần Trí Văn. - Mỹ Lệ nói như hét lên.

Ngọc Hân không nói gì, quay vào bên trong dọn dẹp lại kệ trưng bày mà nói: “ Chuyện đó thì có gì khiến cậu sửng sốt như vậy chứ, chỉ là vô tình gặp thôi...Xung quanh những cậu ấm như vậy có rất nhiều phụ nữ, trong mắt họ chúng ta chỉ bé như hạt cát.”

- Làm hạt cát cũng được, miễn là trong mắt anh ấy có tớ. - Mỹ Lệ lại mơ mộng.

Hơn một tháng trôi qua, Uy Phong lao vào công việc để quên đi tất cả những việc đang xảy ra... nhưng cuối cùng hình ảnh của Ngọc Hân vẫn đeo đuổi lấy anh, anh là không thể thực hiện lời hứa của mình.

Anh lặng lẽ quan sát cô từ xa, nhìn cô vất vả làm việc... thân hình ngày càng ốm đi khiến anh càng cảm thấy xót xa hơn. Anh chỉ muốn lao đến ôm cô thật chặt vào lòng, nhưng... chỉ sợ làm như thế cô sẽ biến mất mãi mãi.

Trong phòng tổng giám đốc của tập đoàn Phong Vũ, anh ngồi đó suy ngẫm về những chuyện đã qua... Là anh đã sai hoàn toàn, nếu Ngọc Hân yêu Kiến Lương... vì sao anh không buông cho cô đi sớm hơn, ít ra đứa bé kia không bị anh hại chết. Tội lỗi anh gây ra, ám ảnh suốt cả cuộc đời.

- Uy Phong, anh đang nghĩ gì vậy... em gõ cửa mãi mà không thấy anh đáp. - Minh Minh bước vào nhìn thấy anh đang suy tư.

- Em đến tìm anh có việc gì sao, anh đang rất bận. - Uy Phong đáp.

- Em biết anh bận đến mức không nghĩ đến việc ăn cơm, nên mang đồ ăn đến cho anh đây. - Minh Minh bày ra những hộp đồ ăn liền nói. - Cô ấy bỏ đi, em biết anh rất buồn nhưng hãy giữ gìn sức khỏe.

- Mọi việc anh đã nói rõ với em, em không trách anh sao, vẫn quan tâm đến anh?

- Em cũng đã nói, em vẫn đang chờ anh. - Minh Minh đáp. - Vả lại cô ấy bỏ mặc anh, nếu em cũng rời bỏ anh, em không làm được.

- Em là một cô gái tốt, em chắc chắn sẽ gặp được một người đàn ông tốt hơn anh gấp bội lần. - Uy Phong nhìn Minh Minh mà nói.

- Đối với em, anh là tốt nhất... - Cô cười buồn. - Phong, em luôn luôn ở bên cạnh anh... chỉ mong anh nhớ điều đó.

Uy Phong không đáp, anh biết Minh Minh cố chấp... nhưng trái tim anh đã hướng về Ngọc Hân, hạnh phúc vì cô nhưng đau cũng vì người con gái ấy.

Sau đêm sinh nhật của Cẩm Nhung, quả nhiên sau câu nói của Uy Vũ thì những bài báo đều giật tít về mối quan hệ kia đã được nhị thiếu gia tập đoàn Phong Vũ xác nhận. Họ chính thức trở thành một cặp đôi trong mắt công chúng và Cẩm Nhung được các đạo diễn săn đón nhiều hơn.

Bích Trân cầm tờ báo trên tay, không quan tâm đến dòng chữ to đùng in trên mặt báo mà chính là bức hình trên đó vì nó có sự xuất hiện của cô đang đội lớp mèu Kitty.

- Phải công nhận là bộ trang phục ấy thật dễ thương mà, vì sao anh ta lại tức giận như vậy. - Cô thắc mắc.

- Hôm đó mình có mạnh tay quá không nhỉ, liệu anh ta có bị mù thật không nhỉ.

Cô phân vân mãi cũng nhắc điện thoại mà gọi vào số của Uy Vũ... cũng không có gì là lạ khi Uy Vũ không hề nghe máy. Nằm trong phòng vào ngày cuối tuần quá nhàm chán, Bích Trân ôm con thú bông mèu kitty của mình xuống dưới nhà thì nhìn thấy ba mình đang nói chuyện với một đôi vợ chồng trong phòng khách.

- Con bé rất xinh xắn, có lẽ con trai tôi nhìn thấy sẽ rất thích. - Người phụ nữ kia đang cầm hình cô trên tay mà nói.

- Con trai chị là một bác sĩ có tiếng, trẻ tuổi tài cao... quả thật Bích Trân nhà tôi có phước. - Ba cô đáp.

- Vậy chúng ta hẹn ăn cơm một bữa cho hai đứa gặp nhau, sau đó cho bọn chúng đính hôn đến khi con gái anh đủ 18t sẽ tổ chức đám cưới.

- Anh chị tính vậy cũng tiện cả đôi đường. - Ba cô mỉm cười đáp.

Bích Trân nép người sau bức tường lắng nghe... Cô mới 17t lại muốn gả cô đi nhanh như vậy ư, không được không được... nhất định cô không chịu.

Quả nhiên vài ngày sau cha cô thông báo cô phải ăn mặc thật đẹp để cùng ba đi gặp người quen. Bích Trân tất nhiên đoán được rằng mình phải đi đâu... Cô dờ dờ nói rằng bận thi nên sẽ tới sau, cha cô thấy cô không tỏ ra nghi ngờ cũng đồng ý.

Trong một nhà hàng sang trọng, cô mặc một bộ đồng phục trên người bước vào bên trong, sau đó không đi về bàn tiệc mà chạy ngay vào nhà vệ sinh. Khi cô bước ra ngoài, thật không khác gì một đứa trẻ bị lạc trong một nhà hàng lớn. Trên người là chiếc đầm màu hồng họa tiết mèo Kitty ngộ nghĩnh, mái tóc thắt bím hai bên, gương mặt lại tô son chét phần quá đà khiến trở nên vô cùng buồn cười.

Cô hí hửng chạy ra ngoài thì vô tình đụng trúng một người đang bước vào, khi nhìn lại thì phát hiện Uy Vũ và Cẩm Nhung đang đứng nhìn mình.

- Cậu là... là... Bích Trân ư? - Cẩm Nhung muốn sắc cười.
- Thật xui xẻo. - Bích Trân lườm hai người họ rồi bỏ đi.
- Phong cách của cô, càng ngày càng điên loạn. - Uy Vũ nhếch môi nói.
- Như vậy thì sao hả. - Cô quay đầu lại mà nói.
- Thật đáng thương cho kẻ nào yêu phải cô. - Uy Vũ lắc đầu.
- Nói cho anh biết, hôm nay là tôi đi gặp chồng sắp cưới, kẻ đáng thương anh nói là một bác sĩ vừa đẹp trai vừa giỏi giang, lại vô cùng thích vẻ bên ngoài của tôi.

Uy Vũ nhàu mày, sau đó mặc kệ Bích Trân mà đi ngang qua cô... Cẩm Nhung không nhịn được cười khi nhìn thấy Bích Trân nhưng cũng chạy theo Uy Vũ.

Về phần soái ca trong suy nghĩ của Bích Trân thì sụp đổ hoàn toàn... Người đàn ông mà cha cô muốn cô kết hôn là một tên bốn mắt đáng ghét, hắn ta dường như học hành quá nhiều nên quên mất việc cắt tóc chải đầu, gương mặt nhìn vào đã mất hết cảm tình khi bị già hóp trước tuổi, nhìn vào cứ nghĩ hắn ta là em trai của hai ông lão ngồi đây.

Cha cô nhìn cô lộ nét tức giận, rõ ràng là cố tình phá buổi hẹn. Nhưng nhà bên đàn trai lại không để ý, khen Bích Trân còn xinh hơn trong ảnh.

Uy Vũ cố tình chọn một bàn dễ quan sát bàn của Bích Trân đang ngồi... nhìn người chồng sắp cưới của Bích Trân mà nhếch môi cười... xem cô ta tự hào về chồng sắp cưới lắm mà.

- Con thấy Bích Trân nhà bác thế nào?
- Dạ, cô ấy rất đáng yêu. - Bác sĩ đáp.
- Còn con Bích Trân, thấy con trai chúng ta thế nào.

Bích Trân hựt hắng đến chết, lại nhìn qua thấy ánh mắt của Uy Vũ đầy ý châm chọc mà tức giận.

- Dạ, anh ấy không tệ, cũng là một người có công việc ổn định là niềm mơ ước của tất cả phụ nữ... Nhưng con xin lỗi ba, con xin lỗi hai bác... con không thể lừa dối anh ấy mà kết hôn cùng anh ấy được.
- Ý cháu là? - Hai người nhà đàn trai khó hiểu.
- Cháu đã mang thai với người đàn ông ngồi ở đằng kia rồi ạ. - Bích Trân đưa tay chỉ về Uy Vũ. - Nhưng anh ta đã phản bội cháu, cặp kè cùng người khác nên cháu... nên cháu... huhu cháu rất đau khổ, cháu không muốn lừa dối mọi người nữa ạ... Chính anh ta, Uy Vũ... đã gây ra hậu quả rồi phải nhận trách nhiệm. - Bích Trân khóc toáng lên trong nhà hàng khiến ai nấy đều chú ý và dòm ngó Uy Vũ.

Uy Vũ lần này bị Bích Trân bày ra một vở khá đau... Nhưng xem ra Uy Vũ vẫn không có chút thay đổi sắc mặt khi mọi người dòm ngó chỉ trích... Anh đi về phía Bích Trân đang khóc lóc nắm lấy tay cô kéo đi.

- Anh đưa tôi đi đâu hả. - Bích Trân hỏi.
- Chẳng phải cô nói tôi làm cô mang thai ư, vậy nên tôi cần phải lấy lại vốn lẫn lời trước khi chịu điều tiếng.
- Uy Vũ nhếch môi cười nhìn Bích Trân.

75. Chương 75

Mặc kệ lời bàn tán của nhiều người, Uy Vũ kéo Bích Trân ra xe sau câu nói đầy bá đạo và uy hiếp. Cô lại càng không muốn ở lại nơi này nữa, có lẽ cha cô dễ phát tiết vì cô đã gây ra chuyện lớn như vậy. Đi ra khỏi nhà hàng Bích Trân kéo tay mình ra khỏi tay anh nhưng đã bị anh nắm chặt.

- Tối đây được rồi, cảm ơn anh đã giúp tôi thoát khỏi chuyện lần này... Tôi thường xem phim, chàng trai sẽ tới nắm tay cô gái mà kéo đi giống như vậy, không ngờ anh cũng hành động anh hùng giống trong phim - Bích Trân nghĩ rằng Uy vũ lúc này trêu chọc cô.

Dòng người qua lại đông đúc, nhà hàng kẻ vào người ra không ít, hô bắt đầu để mắt đến một chàng trai có chiều cao đáng ngưỡng mộ, mái tóc màu đỏ chói nổi bật lại thêm cách ăn mặc đầy khí chất... đứng bên cạnh cô cô gái thấp bé mặc bộ trang phục quái dị, gương mặt xấu xí khó tả cùng với mái tóc què mùa... chỉ là chàng trai kia đang ép sát cô gái ấy vào bức tường không cho cô thoát, còn cô gái đang tròn mắt ngạc nhiên.

Nhìn Bích Trân một lúc rất lâu, Uy Vũ tỏ ra đầy tức giận lôi cô trở vào trong nhà hàng. Cô lo sợ, có phải anh ta sẽ tố giác chuyện cô vừa bị bắt... ép cô phải chấp nhận chuyện hôn nhân mà cha cô sắp đặt. Nhưng không phải vậy, là anh kéo cô vào nhà vệ sinh...nhưng đó là nhà vệ sinh nam mà.. cô tròn mắt không chịu vào.

- Xin lỗi, em gái tôi bị bại não nên không thể tự đi vệ sinh được... phiền các vị ra ngoài một lúc. - Uy Phong đứng trước cửa mà nói.

Hiện tại trong nhà vệ sinh chỉ có vài người, nhìn thấy Bích Trân dị thường như vậy cùng cảm thấy tội nghiệp mà thông cảm... Họ lần lượt bỏ ra ngoài hết... cô muốn cải lại, chửi mắng và nguyền rủa Uy Vũ dám nói một cô gái thông minh như cô bị bại não... nhưng bàn tay của anh đã kịp thời chặn miệng cô lại.

Khóa trái cửa nhà vệ sinh lại, Bích Trân không hiểu anh ta đuổi mọi người ra ngoài để một mình cô và anh ở nơi này với mục đích gì... Trong đầu tưởng tượng vài điều không chút trong sáng... Bích Trân thoáng đỏ mặt. Đây là nhà vệ sinh mà, thật không thích hợp.

Anh từ từ đi về phía cô, ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống... còn cô thoái lui về phía sau... “ Uy vũ à, đừng như vậy mà... tôi là xứ nữ đó, nơi này không thích hợp đâu.” =Cô nàng thâm nghĩ.

Lùi về phía sau cho đến bồn rửa tay, cô hết đường lui đành đứng lại cuối mặt e ngại khi anh đang tiến sát về phía mình, bàn tay Uy Vũ đưa lên gương mặt cô ngửa lên theo hướng đội diện gương mặt thanh tú không chút tỳ vết. Bích Trân thẹn thùng đưa ánh mắt to tròn vô số tội nhìn anh, đôi môi mấp máy.

- Nhất định là phải ở đây sao? - Cô ngại ngần hỏi.

Uy Vũ không đáp, bàn tay còn lại đưa lên vai cô... Bích Trân rung người... tim cô đập mạnh liên hồi, nhìn bàn tay Uy Vũ chạm lên vai mình thì trái tim nhỏ bé mỏng manh của cô như muốn nổ tung, muốn chạy ra khỏi lồng ngực.

- Đừng như vậy mà, tôi... tôi không muốn ở đây đâu? - Bích Trân lắc đầu.

Bàn tay anh giữ chặt vai cô, ánh mắt tức giận nhìn vào gương mặt Bích Trân... sau đó đẩy cổ về bồn rửa mặt mở nước, áp gương mặt cô xuống gần vòi tự tay mình rửa đi những thứ kinh khủng được bôi trét vô lối trên gương mặt đã không được xinh đẹp lại còn thích tự mình làm xấu.

- Á... á... tôi không thở được... á... anh ngừng lại. - Bích Trân hét lên, nhưng Uy Vũ nhất định không ngừng, rửa cho bằng hết những thứ trên mặt cô.

Sau khi đã cảm thấy tạm chấp nhận được, những thứ son phấn trên gương mặt Bích Trân tuy chưa trôi đi hết nhưng đã không còn dị thường như lúc đầu. Lúc này, Uy Vũ mới buông cô ra không dùng nước rửa như lúc này.

Bích Trân ẩm ức không ngừng, thì ra anh ta mang cô vào đây để bắt cô rửa mặt, anh ta nghĩ cô là trẻ con ư... thật tức chết mà, làm cô cứ nghĩ đi đâu. Cô dùng tay lau đi nước còn ướt sũng trên mặt, ánh mắt nhìn anh căm ghét... nhìn thấy khăn giấy muốn dùng để lau nước trên mặt mình thì bị Uy Vũ ngăn lại.

- Dùng nó mà lau đi. - Uy Vũ đưa Bích Trân một chiếc khăn trên người.

- Đàn ông con trai lại xài khăn tay. - Bích Trân nói vậy nhưng vẫn giặt lấy. - Nhưng tôi đâu phải trẻ con, tôi có thể tự mình rửa mặt.

- Không phải trẻ con ư? - Uy Vũ tiến một bước về phía cô, lần này thì anh muốn làm gì... không phải mặt cũng đã rửa rồi ư?

- Anh... anh lại muốn bày trò gì. - Bích Trân vội né.

Bàn tay anh đưa lên ngang vai Bích Trân, nhanh chóng cởi bỏ sợi thun buộc tóc hình mèo Kitty hai bên..

Cô đưa mắt to tròn nhìn anh, anh ta xem ra... cũng chỉ muốn tốt cho cô.

Uy Vũ không nói một lời bước ra khỏi nhà vệ sinh nam... Bích Trân cũng nhanh chóng chạy theo phía sau, một mình cô ở cái nơi lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng bước vào.

- Đây, có phải anh thích tôi không, nên mới quan tâm đến tôi như vậy? - Bích Trân nhảy nhót phía sau, vô tư hỏi.

Uy Vũ vẫn không đáp mà đi thẳng.

- Anh thấy tôi xinh đẹp quá phải không? - Có lẽ giao du với Uy Vũ quá nhiều nên cô bị nhiễm bệnh của anh. - Nếu không phải như vậy, sao tôi đang xem mắt anh lại kéo tôi đi.. rồi tức giận vì tôi trang điểm xinh đẹp đi gặp người khác, rồi giận dữ như vậy.

Anh bước ra khỏi nhà hàng, nghe thấy cô gái này cứ lải nhải theo phía sau nói ra những câu nói chưa kịp suy nghĩ. Nhưng xem ra cô ta cũng nói đúng, cô ta xấu xí hay bị người khác cười cợt thì liên quan gì đến anh... vì sao anh lại cảm thấy tức giận với cô ta. Uy Vũ quay đầu lại nhìn Bích Trân, lại cảm thấy tức giận khi cô gái này đầu tóc rối bời xỏa xuống hai bên.

Bích Trân bị đơ cứng người khi chính bàn tay Uy Vũ đang tự anh bới mái tóc cô lên và cột đuôi gà cao ở phía sau. Cột tóc cho cô xong, Uy Vũ tiến về xe của mình rồi quay mặt lại phía sau nhưng cô gái đang đứng như kẻ mất hồn nói lớn: “ Nếu cô còn dám nói có thai với tôi thêm lần nữa, tôi sẽ khiến cô... có thai thật.”

- Nói rồi lên xe đóng mạnh lái vọt đi.

Vẫn chưa tỉnh táo trước hạnh động của Uy Vũ... Bích Trân bỗng nhiên mỉm cười dù bị anh hù dọa.. Cô cứ thế mà cười khiến những người qua đường cứ ngỡ cô thật sự có vấn đề.

Cô quay về nhà, nhìn thấy ba mình đang say khướt trong phòng khách... Bích Trân cảm thấy có chút có lỗi vì hết lần này đến lần khác khiến người lễ giáo uy nghiêm như ông mất mặt... nhưng nghĩ lại cũng là vì ông ép cô mà thôi.

- Ba... ba say rồi. - Bích Trân ngồi xuống bên cạnh cha mình, cầm lấy ly rượu không có ông uống nữa.

- Đứa con bất hiếu này, mau đi đi... ta không có đứa con như con.

- Ba... con xin lỗi, nhưng con không thích bị cha gượng ép về việc riêng của con. Làm gì có chuyện cha ép con lấy chồng khi con còn chưa 18t.

- Đứa trẻ ngốc này, con là một đứa con gái đặc biệt... Con cũng biết bệnh trạng của mình, ta không cho phép con tự do yêu đương chính là vì sợ con sẽ bị lừa gạt mà ảnh hưởng đến sinh mạng của con. - Ông đau khổ nói. - Rồi bọn chúng sẽ bỏ rơi con khi biết con bệnh tật.

- Bà à, con đã khỏe hơn nhiều rồi... gần đây cũng không còn tái phát nữa, con luôn uống thuốc đều đặn không bỏ một cử nào... Ba đừng buồn và lo lắng cho con nữa. - Bích Trân bật khóc. - Con tin sẽ có một người yêu con thật lòng, dù con chỉ là một đứa con gái mang trái tim đau bệnh.

- Tội nghiệp con gái của tôi. - Người đàn ông hằng ngày đều tỏ ra quyền lực cuối cùng cũng thể hiện cái u sầu sâu thẳm trong lòng.. ông ôm Bích Trân vào lòng mà nước mắt rơi.

Ngọc Hân tan ca, lần này cô không còn dám la cà ở công viên nữa mà một mạch đi bộ quay về lại khách sạn. Không ngờ trên đường đi lại gặp gỡ Trần Trí Văn, anh ta dường như đang đứng trên đường đợi ai đó. Cô nhớ lại lời của Mỹ Lệ, thân phận anh ta như vậy cô cũng không tiện chào hỏi... chỉ sợ họ nghĩ cô muốn tiếp cận anh ta.

- Ngọc Hân. - Trí Văn cất giọng nói cô.

Cô quay đầu lại khẽ chào: “ Chào anh, Trí Văn.”

- Cô tan giờ trễ như vậy ư. - Anh ta nhìn đồng hồ. - Tôi đã đợi cô hơn một giờ rồi.

- Anh tìm tôi? - Cô có chút ngạc nhiên. - Anh có thể đến chỗ tôi làm để tìm tôi mà.

Trí Văn có chút áy ngại, sau đó khẽ nói: “ Là tôi có chuyện muốn nhờ vả cô, chuyện này lại càng ít người biết thì càng tốt.”

- Tôi có thể giúp gì cho anh, nhưng nói trước... tôi không làm những việc không hợp với lẽ phải. - Cô không ngại giúp Trí Văn, ít ra cũng trả ơn anh ta cứu cô một mạng.

- Cô nhớ lần trước tôi đến chọn món quà tặng mẹ tôi nhân sinh nhật của bà không? Là thế này, bà ấy còn muốn tôi mang bạn gái về... đó là quà tặng ý nghĩa nhất. - Trí Văn nói.

- Thì anh cứ mang bạn gái anh về, chuyện này khá đơn giản. - Ngọc Hân đáp.

- Vấn đề là tôi chưa có bạn gái. - Trí Văn áy ngại. - Là tôi muốn nhờ cô đóng giả bạn gái tôi, chỉ cần cô đến bữa tiệc là được... chuyện sau này tôi sẽ tự giải quyết.

Ngọc Hân không thể ngờ rằng người đàn ông này chưa có bạn gái, nhưng với mối quan hệ của anh ta vì sao lại chọn cô... một người chỉ vừa gặp mặt vài lần.

- Vì sao lại là tôi, tôi nghĩ anh có rất nhiều bạn bè để nhờ họ...

- Bởi vì bạn bè tôi mẹ tôi đều biết hết... chỉ có cô là bà ấy không hề hay biết, cũng là vì bà ấy đang bị ốm nên tôi muốn làm mẹ tôi vui trong bữa tiệc sắp tới. Xem như cô cứu một mạng người được không, tôi hết cách nên mới tìm cô.

Cô suy nghĩ đôi chút, cũng chỉ là giả vờ làm bạn gái anh ta một đêm cho mẹ anh ta vui lòng mà mau chóng khỏi bệnh. Chuyện đó cũng không có gì xấu, anh ta cũng là người tốt đã giúp đỡ cô lại hiếu thuận với mẹ... cô không giúp cũng không phải.

- Được rồi, tôi sẽ giúp anh. - Cô gật đầu.

- Thật ư... tôi biết cô sẽ giúp tôi mà. - Trí Văn mừng rỡ.

Hai ngày sau, khi cô còn ngái ngủ thì điện thoại vang lên... quản lý thông báo rằng cho cô nghỉ hôm nay vì thời gian qua cô đã làm việc vất vả. Lý do cũng thật lạ, nhưng họ cho cô nghỉ xả hơi... tội gì không nghỉ một bữa.

Đang nằm nhàm chán trên giường, tiếng chuông cửa vang lên... Ngọc Hân mặc chiếc áo khoác bước ra ngoài thì có người giao đến cho cô một chiếc hộp lớn. Bên trong là đầm dạ hội, giày, túi, trang sức và tất tần tật những thứ để dự tiệc... trên mảnh giấy có ghi chú: “ Mong cô thích nó, tối nay tôi sẽ đến khách sạn đón cô lúc 7h.”

5h khi cô vừa tắm xong thì có người đến bấm chuông, hôm nay thật có nhiều người viếng thăm... Cô mở cửa thì nhìn thấy một đội ngũ chuyên viên trang điểm đứng trước cửa, họ nhận lệnh của Trí Văn đến giúp cô trang điểm và thay trang phục... Ngọc Hân chỉ buồn cười, chỉ giả vờ thôi đã thế này, cô gái tốt phước nào sẽ được anh ta để mắt nhỉ.

7h chiếc xe hơi màu trắng của Trí Văn đậu trước khách sạn... anh mở sẵn cửa đón cô gái vô cùng xinh đẹp và lộng lẫy đang bước ra dưới ánh mắt tò mò của nhiều người.

- Thật không làm tôi thất vọng, hôm nay cô thật đẹp. - Trí Văn nói.

- Cũng nhờ anh biết đầu tư, chúng ta đi thôi. - Cô bước vào xe, khẽ cười.

Trên xe, Trí Văn và cô nói sơ qua một vài điều về nhau để tránh trường hợp bị mẹ anh lật tẩy... bà là người kinh doanh, con mắt rất tinh tế.

- Nhưng tôi vẫn không thể tin anh vẫn chưa có bạn gái. - Ngọc Hân không tin hỏi.

- Nếu có bạn gái, tôi đã không phải đi đến nhờ cô. - Trí Văn bật cười. - Có lẽ vì tôi chưa có sự nghiệp nhất định, tôi chưa nghĩ đến việc yêu đương.

Cô gật gù: “ Anh nghĩ như vậy cũng tốt, dần ông biết suy nghĩ như anh cũng không còn nhiều.”

Chiếc xe hơi lái vào một ngôi biệt thự rộng lớn của nhà họ Trần, nơi đây được trang hoàng sang trọng đang diễn ra buổi tiệc sinh nhật của chủ khu thương mại mà cô đang làm việc.

- Mẹ, đây là bạn gái con... - Trí Văn cùng Ngọc Hân bước đến phía người đàn bà sang trọng đang đứng gần sân khấu.

- Chào bác, cháu tên là Ngọc Hân. - Cô khẽ cúi đầu.

- Trí Văn, con mau đi lấy nước cho bạn mình đi. - Bà ta đáp.

Trí Văn rời đi, bà nhìn Ngọc Hân âm thầm đánh giá, sau đó cất tiếng.

- Cha mẹ con làm nghề gì? - Bà ta hỏi.

- Dạ... ba mẹ con đã mất rồi ạ. - Cô thành thật đáp.

- Vậy còn con, đang làm gì. - Bà nhíu mày.

- Dạ... con làm trong trung tâm thương mại của bác.. con bán hàng cho hãng thời trang XXX.

- Con và Trí Văn nhà ta quen nhau bao lâu rồi.

- Dạ, con và anh ấy cũng mới tìm hiểu nhau gần đây ạ...

- Lúc đầu, con có biết nó là người thừa kế trung tâm thương mại con đang làm việc không? - Bà ta hỏi tới.

Lúc này Trí Văn bước ra tới, anh nhíu mày nói: “ Mẹ à, Ngọc Hân không như mẹ nghĩ đâu... cô ấy không biết gia đình chúng ta đâu... vì hôm nay mẹ yêu cầu con mới tiết lộ và sút nữa cô ấy đòi chia tay vì con đã che giấu cô ấy thời gian qua.”

Nghe con trai nói vậy, bà cũng không đáp... chỉ cảm thấy cô gái này không hề môn đăng hộ đối.

Ngọc Hân hú hồn... cũng chỉ là đồng giả vờ thôi, không ngờ bị mẹ anh ấy liền nghĩ mình đào mỏ nhà họ. Nghĩ đến Uy Phong... gia thế có lẽ hơn hẳn nhà họ Trần, nhưng vì sao anh ta không có chút chê bai, ngay cả Uy lão gia cũng rất gần gũi với cô.

- Tổng giám đốc, Tổng giám đốc Uy của tập đoàn Phong Vũ và bạn gái đến rồi ạ. - Thư kí của bà Trần đến báo.

Ngọc Hân nghe xong... có chút lo lắng, cô phải trốn ở đâu.

- Hai con mau theo ta chào khách quý. - Mẹ Trí Văn nhìn về phía Trí Văn và Ngọc Hân nói.

Cô không tiện nói ra, bàn tay lạnh rung lên vì mồ hôi... có lẽ Uy Phong và Minh Minh cùng nhau đến. Cô thật không muốn gặp anh trong trường hợp này.

- Tổng giám đốc Uy... thật vinh hạnh khi cậu đến bữa tiệc của bà già này. - Bà Trần nói.

- Tổng giám đốc Trần, bữa tiệc mừng sinh nhật bà, sao tôi có thể không đến. - Uy Phong lịch thiệp chào, khi ngước lên nhìn thấy Ngọc Hân đang đứng bên cạnh Trí Văn thì đôi mắt không dời đi.

- Đây là bạn gái cậu ư... đúng là trai tài gái sắc, không hổ danh là tuổi trẻ tài cao. - Bà Trần chào hỏi Minh Minh.

- Bà Trần quá khen, không phải con trai tổng giám đốc Trần đây cũng là tuổi trẻ tài cao... bạn gái của cậu ấy cũng thật là một phụ nữ xuất chúng. - Uy Phong nhìn về phía Ngọc Hân mà nói.

Ngọc Hân rung rẩy, bám chặt vào người Trí Văn... Trí Văn đưa tay vòng qua ôm Ngọc Hân vô cùng thân mật mà hỏi: “ Tổng giám đốc Uy đã quá khen rồi, tuy không đến mức xuất chúng nhưng cô ấy là người hoàn hảo nhất mà tôi từng gặp.”

- Mời hai vị vào trong dự tiệc, buổi lễ sắp bắt đầu rồi... chúng tôi xin phép. - Bà Trần nhìn đồng hồ liền nói.

Uy Phong gật đầu: “ Cứ để chúng tôi tự nhiên.”

Ánh mắt Uy Phong cứ thế dõi theo Ngọc Hân... cô đang quay lưng bước đi bên cạnh một người đàn ông khác...

- Phong... đó không phải là Ngọc Hân ư, cô ta nhanh như vậy đã quen người đàn ông khác, lại muốn làm con dâu nhà có tiền. - Minh Minh bất ngờ nói.

Uy Phong im lặng, cầm ly rượu trên tay khẽ uống.

- Em cứ nghĩ cô ta vẫn còn đau buồn chuyện đứa bé, nào ngờ lại nhanh chóng tìm niềm vui như vậy. - Minh Minh lắc đầu. - Anh đã nhìn sai con người cô ta rồi.

- Đừng nhắc đến cô ấy nữa, chúng ta đang đi tiệc sinh nhật của Trần tổng giám đốc... không nên nói người nhà họ như vậy.

Minh Minh nghe vậy thì không nói nữa... cô khẽ cười nhìn về phía Ngọc Hân đang đứng bên cạnh Trí Văn... Đây không phải là cơ hội tốt ư, Uy Phong sẽ căm ghét cô ta mà không còn yêu nữa, cô sẽ nhân cơ hội đó mà níu kéo tình cảm của anh.

Ngọc Hân không dám nhìn về phía Uy Phong, nhưng cô có cảm giác ánh mắt của anh như đang thiêu đốt cô. Toàn thân cô nóng bức, bàn tay lại lạnh run toát mồ hôi lạnh, gương mặt không còn tươi tỉnh tự nhiên nữa... Nhưng vì sao cô lại sợ anh ta như vậy, Ngọc Hân tự trấn an mình, cô và Uy Phong không còn quan hệ nào nữa.

- Cô quen tổng giám đốc Uy ư? - Trí Văn hỏi.

Cô lắc đầu, không đáp.

- Đây là nhà tôi, vậy nên đừng sợ... tôi sẽ luôn ở bên cô. - Trí Văn nắm chặt tay Ngọc Hân.

Cô gật đầu, đi theo phía sau Trí Văn.

Vì chưa muốn công khai Ngọc Hân nên khi diễn ra buổi lễ chỉ một mình cô đứng phía dưới để Trí Văn lên khán đài đứng cùng mẹ anh.

- Chúc mừng em, nhanh như vậy đã tìm được một người đàn ông tốt như vậy. - Uy Phong bước lại gần cô mà nói.

Cô nhìn anh, cũng không có lí do gì để giải thích: “ Vẫn là tốt hơn ở bên cạnh một người không hề có tình cảm.”

- Cô khẳng định mình yêu anh ta? - Uy Phong cầm trên tay ly rượu mà nói.

- Anh không nhìn thấy ư? - Ngọc Hân đáp.

- Vậy còn tôi... em đã từng yêu tôi không? - Uy Phong hỏi.

Ngọc Hân không dám nhìn vào mắt anh, cô khẽ cúi đầu nói: “ Tôi hận anh.”

- Tôi hỏi là em... đã từng yêu tôi hay chưa? - Uy Phong nhắc lại, giọng nói đầy tức giận.

- Chưa... tôi chưa từng yêu anh... dù là một chút. - Cô đáp.

Bốp... - Tiếng pháo hoa nổ vang trời... mọi người hướng mắt về phía pháo hoa đẹp rạng ngời..

Cũng là tiếng động đó... Ly rượu trên tay Uy Phong bị anh dùng sức mà bóp vỡ nát... trên tay anh máu tươi chảy xuống thành dòng...

Ngọc Hân hoảng hốt... cô nhanh chóng tháo chiếc khăn đeo trên cổ muốn cầm máu cho anh nhưng Uy Phong hất cô đi... anh để bàn tay chảy đầy máu kia mà rời khỏi bữa tiệc... phía sau anh một giọt nước mắt rơi ra từ trong bờ mi Ngọc Hân...

76. Chương 76

Pháo bông nổ ngập trời, mọi người hướng mắt lên cao mà thưởng thức không ai để mắt đến người đàn ông trên tay máu tuông ra nhỏ giọt xuống mặt đất, trên bàn tay khi mảnh thủy tinh vẫn còn ghim vào da thịt, chỉ là nỗi đau nơi trái tim anh quá lớn, mất hết cảm giác với nỗi đau từ bên ngoài thể xác.

Ánh mắt của Trí Văn không nhìn về phía pháo bông trên cao mà đưa mắt quan sát Ngọc Hân và Uy Phong.

Sau khi Uy Phong bỏ đi, Minh Minh tiến về phía Ngọc Hân... cô ta nắm lấy bàn tay của Ngọc Hân mà lôi đi, không còn một chút sức lực để phản kháng cô chỉ có thể từng bước đi theo Minh Minh, cũng có thể đoán được Minh Minh muốn gì.

Đi đến một góc vắng người, Minh Minh quay lại về phía cô, buông bàn tay cô ra nhìn cô với ánh mắt chứa đầy sự phẫn nộ.

- Cô... nếu cô đã quyết định qua lại với nhà họ Trần, xin cô hãy buông tha cho Uy Phong đi. - Minh Minh nói.

- Buông tha. - Cô bật cười trong chua xót. - Chính anh ta không buông tha tôi, hôm nay cũng chỉ là vô tình gặp gỡ, cô cũng không cần khẩn trương như vậy.

- Thật không biết xấu hổ, không ngờ rời khỏi nhà họ Uy chưa bao lâu... cô đã câu dẫn được con nhà hào môn, đúng là không thể xem thường. - Minh Minh cười khinh nhìn Ngọc Hân mà nói. - À, không biết Trần thiếu gia kia có biết cô trước kia mang thai một đứa con hoang, mất con chưa được bao lâu đã qua lại với đàn ông. Tôi thật khâm phục, khâm phục.

Cô bước lại gần Minh Minh một bước, trên đôi mắt cô long lên sự tức giận, bàn tay cô nắm chặt cổ tay Minh Minh mà siết: “ Con của tôi, không phải con hoang.”

- Vậy cha của nó là ai, cô nói đi. - Minh Minh kéo tay mình ra khỏi tay Ngọc Hân nhưng không được. - Buông ra, cổ làm tôi đau.

Cô hất mạnh cổ tay khiến Minh Minh té ngã xuống nền, sau đó khẽ nói: “ Cô có thể nói tôi ra sao tôi cũng mặc, nhưng đụng vào đứa trẻ đáng thương ấy, tôi không tha cho cô.”

Nhìn vào mắt ánh giận dữ đầy cuồng phong kia, Minh Minh có chút e sợ... nhưng cô ta không muốn chịu thua Ngọc Hân, cô ta đứng lên nhếch môi cười đầy tinh ma: “ Đứa trẻ đáng thương.. quả nhiên là đáng thương thật. Khi chính mẹ của nó khi đang mang thai vẫn còn câu dẫn đàn ông để nó chết tức tưởi. Mất con rồi, lại đi câu dẫn đàn ông... đừng tỏ ra yêu thương đứa trẻ ấy, chết đi cũng tốt, không phải sinh ra để chứng kiến những việc bại hoại của cô.”

Nhắc đến đứa trẻ mà cô đã mất đi, trong lòng Ngọc Hân không kìm nén được xúc động... cô đau đớn khi nghĩ rằng chính bản thân cô đã giết chết con mình. Ngọc Hân không thể đứng vững lùi về phía sau... như muốn ngã quỵ.

- Ngọc Hân, em làm gì ở đây... có chuyện gì đã xảy ra. - Trí Văn đỡ lấy Ngọc Hân, đưa mắt nhìn về phía Minh Minh.

Minh Minh thấy Trí Văn bước đến thì bỏ đi... trong lòng có chút đắc ý.

- Trí Văn xin lỗi anh, tôi muốn quay về khách sạn... - Ngọc Hân khẽ đáp.

- Tôi đưa cô về. - Trí Văn đáp.

Cô lắc đầu: “ Hôm nay là sinh nhật mẹ anh, tôi nghĩ anh nên ở lại cùng bà ấy... Tôi có thể tự ra về, không sao đâu.”

- Vậy tôi giúp em gọi taxi. - Trí Văn đưa cô quay trở lại bữa tiệc.

Nhìn thấy Trần phu nhân đang tiếp đãi khách nên cô không muốn làm phiền đành nói: “ Giúp tôi gửi lời chào đến mẹ anh, anh nên ở lại đây phụ giúp bà ấy tiếp đón khách mời... tôi có thể tự gọi taxi không cần quá bận tâm.”

Trí Văn muốn đưa cô ra cổng nhưng nghe tiếng mẹ mình gọi thì không thể từ chối... anh đáp: “ Thật ngại với cô, để cảm ơn cô giúp tôi... ngày mai tôi mời cô ăn tối. Về cẩn thận nhé” - Nói xong liền đi về phía mẹ mình.

Cô đi về phía cổng, lúc này trời đã về đêm... ánh đèn hai bên sáng trưng nhưng vắng lặng. Cô đi bộ trên con đường bên trong khu biệt thự để ra ngoài đường lớn đón taxi, chỉ một mình cô lẻ bóng in dưới mặt đường vô cùng cô độc. Lâu lâu lại có những chiếc xe hơi đắt tiền từ bữa tiệc lái vụt qua cô... cô nhìn phía trước không thể nghĩ rằng lại gặp người không muốn gặp.

Là Uy Phong... anh đang đứng tựa lưng vào cột đèn. Bàn tay kia vẫn không ngừng tuôn máu.

Tim cô loạn nhịp... bước ngang qua anh như người xa lạ.

Bàn tay anh đưa về phía cổ tay cô khi cô vừa bước ngang qua anh.

- Tôi... rất đau. - Uy Phong nói.

Cô ngừng lại, không đáp cũng không quay lại... nước mắt trực trào rơi. Ngọc Hân điềm tĩnh một chút, quay lại nhìn vết thương trên tay anh sau đó dùng khăn tay mà băng bó lại. Từng mảnh thủy tinh ghim trên da thịt anh, khiến cô run rẩy rút ra.

- Tôi đã cầm máu giúp anh, vết thương xem ra không nhẹ anh nên đến bệnh viện sát trùng thì tốt hơn. Đừng sợ, sẽ không đau như anh nghĩ đâu. - Cô nhìn anh, tựa như không hiểu những gì anh đang trải qua.

- Em đang đùa giỡn với tôi ư? - Uy Phong bước một bước, kéo bàn tay cô đặt lên bờ ngực anh. - Tôi đau ở đây, là ở đây... em có thể băng bó vết thương này cho tôi không.

Gió thổi mạnh, từng tán lá cây rụng đưa theo cơn gió không ngừng... Cô bật cười lớn: “ Phong, dù anh yêu tôi hoặc tôi yêu anh thì tôi và anh là không thể, anh hiểu không... chính là không thể.”

Tiếng nổ lớn trên trời cao, sấm chớp kéo đến cùng những hạt mưa rơi xuống khiến cả hai con người như ướt sũng, họ nhìn nhau không nói nên lời. Cả cô và anh đều mang trong tim những nỗi đau đớn khó thể xóa nhòa, nếu trời đã không thể cho họ bên nhau... vậy khi ấy gieo chi duyên gặp gỡ.

Uy Phong cởi chiếc áo vest trên người choàng vào người Ngọc Hân sau đó trong cơn mưa mà rời đi... Cả trên gương mặt hai người đều đầy nước, chỉ là không còn phân biệt được đâu là nước mưa và đâu là nước mắt.

Ngồi trên taxi quay về khách sạn, Ngọc Hân không thể nào kìm chế được cảm xúc mà khóc rất nhiều. Tưởng chừng như bao nhiêu thời gian không gặp gỡ, cô đã kìm chế được cảm xúc, kìm nén được bản thân nhưng cô đã hoàn toàn thất bại... Ở anh, có một sức hút mãnh liệt khiến cô tưởng chừng như gục ngã, nhưng vì sự đau đớn về việc mất đi đứa con của mình quá lớn... cô buộc lòng không được hướng về anh.

Nằm trong khách sạn, cô sốt li bì toàn thân ướt đẫm mồ hôi nhưng bản thân thì vô cùng lạnh buốt. Cô tỉnh lại khi trời vẫn chưa sáng, cổ họng khô rát... cô muốn uống nước nhưng mệt lả không nhắc nổi người. Cô không biết gọi cho ai lúc này, cô cảm thấy bản thân mình quá cô độc... Nằm trên giường, nước mắt nóng hổi rơi xuống, cô quyết định sẽ đi tìm về quá khứ, cô có một niềm tin bền vững cho cha của con cô... anh ấy chắc chắn cũng đang tìm kiếm cô.

Nằm mê mết trong cơn lạnh buốt từ bên trong cơ thể, cô miên man ngủ say... cô mơ thấy một thế giới khác, không phải là một đất nước giống như thời xa xưa... họ ăn mặc hết như những lời miêu tả trong câu chuyện mà cô vô tình đọc được. Cô nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông đang đứng dưới cửa sổ nhìn về

phía ánh trăng mà trầm ngâm, trên môi khẽ nói: “ Tỉnh Yên, có thể nói cho ta biết khi nào nàng sẽ quay về.”

- Ngọc Hân, Ngọc Hân... - Giọng nói quen thuộc vang lên, phá tan giấc mơ của cô.

Cô khẽ mở mắt, nhìn thấy Kiến Lương đang ngồi bên cạnh.

- Kiến Lương, sao anh biết mà đến. - Giọng cô thều thào.

- Nhân viên họ gọi cửa dọn phòng mãi không được, vì em là khách của anh nên họ thông báo cho anh. Ngọc Hân, vì sao em sốt cao như vậy lại không gọi anh, có biết là rất nguy hiểm không hả? - Kiến Lương đưa tay lên trán cô mà nói.

- Em không sao đâu. - Cô lắc đầu.

- Ngồi dậy ăn cháo, lần sau nhất định phải gọi cho anh hiểu không, nếu em còn ngang bướng anh sẽ không để em sống một mình nữa. - Anh mút muống cháo đưa đến miệng cô.

- Anh thật tốt, mặc dù vì em mà anh đã gặp rất nhiều rắc rối từ Phong Vũ. - Ngọc Hân khẽ đáp. - Thôi chết rồi, em còn phải đi làm. - Cô vội nói.

- Ai cho phép em đi làm, anh đã xin nghỉ cho em rồi... Nếu công việc vất vả quá thì nghỉ đi, quay về Ngô Kiên làm trợ lý cho anh, anh đang tuyển người nhưng có đôi chút e ngại người lạ.

Ngọc Hân lắc đầu: “ Em không có chuyên môn, em không thể nhận nhưng em có thể giới thiệu cho anh một người, vừa có chuyên môn lại vừa có thể tin tưởng.”

- Là ai?

- Là Mỹ Lệ, chắc anh không nhớ cô ấy... Cô ấy trước kia từng làm cùng phòng với em ở Ngô Kiên. Hiện tại cô ấy đang làm ở trung tâm thương mại cùng em.

- Một người có chuyên môn cao lại không thể xin việc đúng chuyên ngành ư? Có phải cô ta bị sa thải trong đợt cắt giảm nhân sự.

Ngọc Hân gật đầu: “ Đúng vậy, anh cũng biết hiện tại xin việc rất khó khăn mà, anh chỉ cần xem qua hồ sơ rồi quyết định cũng được, em tin rằng Mỹ Lệ là người đáng tin cậy vì bản tính thật thà chân chất của cô ấy.”

Kiến Lương suy nghĩ đôi chút, sau đó lại nói: “ Em đó bao giờ cũng suy nghĩ cho người khác, nhưng đúng là như vậy mới là Ngọc Hân mà anh biết... được rồi, ngày mai em bảo cô ta mang hồ sơ đến gặp anh.”

Cô chỉ khẽ cười, làm trợ lý cho Kiến Lương chính là công việc tốt, lương lại cao hơn gấp nhiều lần công việc của Mỹ Lệ hiện tại. Mặc dù Mỹ Lệ đi rồi, cô sẽ không còn được ăn cơm ké từ người yêu giấu mặt kia nữa... nhưng nhìn Mỹ Lệ vất vả thâm hụt hàng tháng cô cảm thấy thật xót xa.

Kiến Lương có cuộc gọi quan trọng từ công ty nên từ biệt cô sau khi ép cô ăn hết cháo và uống thuốc. Anh đắp chiếc chăn ngang người cô rồi cảnh cáo không cho cô rời khỏi khách sạn khi chưa khỏe hẳn. Anh rời đi chưa bao lâu, Ngọc Hân cũng thay đổi trang phục mà rời khỏi khách sạn... điểm đến chính là phòng khám của vị bác sĩ lần trước.

- Chào bác sĩ, tôi muốn dùng biện pháp thôi miên để nhớ lại kí ức ngày xưa. - Ngọc Hân khẽ yêu cầu.

- Là cô ư. - Vị bác sĩ nhìn Ngọc Hân sau đó đáp.

- Bác sĩ còn nhớ tôi?

Ông ta gật gù: “ Người đến đây để sử dụng biện pháp thử nghiệm này không nhiều, tôi cũng đã nói nó khá nguy hiểm có thể cô sẽ không tỉnh lại và đứa bé...” - Ông ta nhìn xuống bụng Ngọc Hân thì khá ngạc nhiên.

- Đứa bé của tôi đã mất rồi... vì vậy tôi mới đến nơi này để nhờ ông giúp đỡ để tôi có thể lấy lại những kí ức đó. - Ngọc Hân buồn bã. - Tôi chấp nhận nguy hiểm, dù là không thể tỉnh lại.

- Nếu cô đã nói như vậy. - Vị bác sĩ viết gì đó trong tờ giấy. - Hẹn cô vào lúc 7h tối nay, khi phòng mạch này đóng cửa hết khách... chúng ta sẽ bắt đầu.

- Cảm ơn bác sĩ. - Cô cầm chắc trên tay tờ giấy, cuối đầu cảm ơn và bước ra ngoài.

Cô lang thang trên con phố quen thuộc... Cô bước vào nhà sách lần trước và tò mò tìm lại quyển sách mà cô đang đọc dở lần đó. Nhưng cô hết sức kinh ngạc khi nội dung bên trong đã có chút thay đổi so với lần trước, cô tự hỏi là bản thân nhớ nhầm hoặc đây là một quyển sách khác. Nhìn lại phần bìa và tên đều hết như lần trước, chỉ là nội dung bên trong đã thay đổi.

“ Nữ thần gió đã mang con gái của mình đến Triệu quốc, cô gái ấy chính là thần hộ mệnh của Triệu Quốc và đặc biệt là vị hoàng đế thời ấy. Tuy nhiên Triệu Tuấn Phong bị gian thần làm mờ mắt, đưa con gái của thần gió vào nhốt trong tẩm cung... lúc ấy thiên hạ thái bình, mưa thuận gió hòa bỗng nhiên xảy ra hạn hán mất mùa... khi mưa thì ngập lụt không biết chết bao nhiêu người... cuối cùng con gái thần gió phải lập đàn cầu xin thần linh bớt đi sự phẫn nộ để dân chúng Triệu Quốc yên bình. Gặp không biết bao nhiêu sóng gió từ nội cung và quan gian, cô gái ấy vẫn một lòng yêu Hoàng đế để được cái kết cục bị hãm hại mà chết đi để lại một tiểu công chúa và một thái tử... xác nàng được gió lốc mang về chốn tiên bồng.”

- Rõ ràng lần trước đọc, là tên vua kia ngủm củ tỏi rồi mà, nay lại còn được thần tiên cứu. - Ngọc Hân thắc mắc, đúng là tiểu thuyết... không thật một chút nào.

Cô đặt quyển tiểu thuyết vẫn còn đọc dang dở lên kệ sách dạo một vòng nhà sách mua vài thứ lặt vặt, khi đến quầy tính tiền lại nhìn thấy quyển sách kia nằm ngay ngắn trong giỏ đựng đồ của mình. Ngọc Hân cũng không suy nghĩ nhiều, mua về đọc khi buồn chán cũng tốt.

Trường học Đại Uy tổ chức lễ tốt nghiệp cho học sinh cuối cấp và như vậy Bích Trân chuẩn bị lên lớp 12. Tuy nhiên nhìn nữ sinh này thật giống hệt như một cô bé tiểu học, ai nhìn vào cũng chỉ buồn cười.

Uy Vũ được xưng tên với vinh danh là người tốt nghiệp loại xuất sắc nhất trường. Bích Trân nhìn anh bước lên nhận khen thưởng lên trề môi mà nói: “ Cái gì, anh ta là chuyên gì cúp học mà được loại xuất sắc ư... thật không biết xấu hổ.”

Mọi ánh mắt khó chịu nhìn về cô, khi chê bai thần tượng của trường.

- Nghe nói học xong cấp 3 cậu sẽ kết hôn phải không? - Cẩm Nhung cố tình nói lớn.

Mọi người lại bắt đầu nhìn chằm chằm Bích Trân, tự hỏi ai lại lấy đứa trẻ đó về nuôi.

- Chuyện của tôi, cậu quản làm gì. - Bích Trân đáp, vẫn còn cay cú chuyện cô ta mang mình ra làm trò cười cho thiên hạ.

- Chỉ là lần đó đi ăn trưa cùng Uy Vũ... nhìn thấy chồng sắp cưới của cậu, phải nói chính là rất xứng đôi nha. Mắt kính của anh ta có lẽ mang ra đập đá uống nước. - Cẩm Nhung cười lớn.

Bích Trân xấu hổ đến mức chui xuống đất, rõ ràng là tên bác sĩ đó xấu đến quá mức giới hạn...

Tiếng hát của Uy Vũ khiến mọi người không còn để mắt đến cô nữa, họ chăm chú lắng nghe tiếng hát du dương cùng vẻ đẹp thuần túy không một chút điểm yếu.

- Không ngờ anh ta hát hay như vậy. - Bích Trân thầm ngưỡng mộ.

- Ngày trước ở Mỹ, tôi đã từng nghe anh ấy hát rất nhiều, cũng không có gì đáng kinh ngạc. - Cẩm Nhung nói.

- Cô và anh ấy quen nhau ở Mỹ ư? - Bích Trân hỏi.

- Tình cảm chúng tôi rất khăng khít, cô đừng nghĩ có thể xen vào.

Bích Trân bĩu môi nói: “ Nếu thật sự khăng khít như cô nói, thì cô cần gì phải lo lắng mà nói với tôi.”

Nói rồi Bích Trân rời vị trí ngồi mà bỏ đi, mái tóc được cột đuôi gà lủng lẳng phía sau theo nhịp bước chân của cô quay về phía lớp học. Phía sau mọi người vẫn lắng nghe giọng hát của Uy Vũ... chỉ một mình cô quay mặt mà đi.

Khi Uy Vũ vừa hát xong, một cô gái xinh đẹp mặc thường phục từ bên dưới mang một bó hoa tiến về sân khấu cười ngọt ngào đi tới phía Uy Vũ mà nói: “Chúc mừng cậu, đã tốt nghiệp rồi.”

- Minh Minh, cảm ơn cậu. - Uy Vũ mỉm cười, nụ cười hiếm thấy từ trước đến nay lại dành cho cô gái xa lạ kia.

Bên dưới rộn ràng bàn tán, có một vài người khối 12 nhận ra Minh Minh nhưng vẫn không chắc nên im lặng... Toàn trường thắc mắc cô gái kia là ai lại khiến Uy Vũ cười ngọt ngào như vậy.

Buổi tổng kết kết thúc, Bích Trân một mình đeo chiếc balo mèo kitty bước ra khỏi cổng liền nhìn thấy Minh Minh đang khoát lên tay Uy Vũ vừa cười vừa nói. Cô chợt cảm thấy không vui, trước nay đều nhìn Cẩm Nhung đi chung thân mật cùng Uy Vũ trong lòng không suy nghĩ gì, nay lại thấy Uy Vũ cùng Minh Minh, lại là một cảm giác khác.

Cô đi về phía trước một nước, ánh mắt lướt nhìn qua hai con người đang thân mật. Tự mình tức giận bản thân vì sao tự tạo ra cảm giác bức bối trong lòng như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt anh ta thoải mái như vậy. Trước khi lên xe cô vẫn đưa mắt nhìn về phía Uy Vũ, tất nhiên ánh mắt anh ta chỉ hướng mắt vào cô gái kia, không hề nhìn thấy cô trong mắt anh ta.

Về tới nhà, Bích Trân nằm trong phòng... hết chơi game thì đọc truyện tranh. Tiếng chuông tin nhắn tí tách trên giường, Bích Trân lại nói nhảm chán: “Tổng đài lại nhắn tin nữa rồi, đúng là chỉ có tổng đài nhớ đến sự tồn tại của mình.”

Bích Trân nhảm chán lôi chiếc điện thoại lại gần phía mình, sau đó nhảy dựng đứng lên khỏi chiếc nệm êm ái với dòng tin nhắn bên trong: “Cột đuôi gà rất hợp.”

- Anh ta... có nhìn về phía mình ư? - Bích Trân hét lên trong căn phòng màu hồng của mình.

77. Chương 77: Anh Đừng Đi.

- Cô đã sẵn sàng chứ? - Vị bác sĩ chỉnh lại cặp mắt kính dày, trên mặt đầy nét căng thẳng.

Ngọc Hân gật đầu, trong thâm tâm chỉ muốn nhớ lại mọi chuyện... cuộc sống hiện tại là không còn chút ý nghĩa.

- Tôi cũng đã nhắc cô trước, đây chỉ đang thực nghiệm.. vì vậy sẽ rất nguy hiểm.

- Bác sĩ, tôi chấp nhận mọi nguy hiểm... chỉ mong muốn có thể tìm lại được kí ức. - Cô khẩn thiết nói, trong lòng rộn ràng.

Ông ta chỉ cô về chiếc ghế tựa lưng vì ra hiệu cho cô ngồi lên trên... Những miếng dán hình vuông kèm theo những ống dây dẫn đến một chiếc máy được ông ta dán lên trán cô. Ông ta thực hiện lần lượt vài miếng tiếp theo phía sau gáy của cô.

- Cô nhắm mắt lại. - Ông ta nói.

Cô liền nhắm mắt...

Cô cảm thấy hơi đau nhói ở cổ tay giống như bị kim chích vào người... tiếp theo là tiếng máy móc chạy ro ro rất khó chịu, nhưng cô không tài nào mở mắt ra được nữa. Giọng nói ông ta ngập vang ca căn phòng nhỏ, cô không thể nghe được rõ ràng từng câu chữ... chỉ là cảm giác bên tai có giọng nói rầm rì.

Cô bỗng dưng bị lạc vào một nơi thật quen thuộc... đó chính là trung tâm thương mại Centery. Cô đã nhìn thấy một nữ sinh trung học đang đứng gần rất nhiều học sinh khác, cô nhận ra chính mình. Sự xuất hiện của Uy Phong đầy hào quang phía trên sân khấu, và một Ngọc Hân rụt rè không hề nhìn về phía Uy Phong đang phát biểu... chỉ lặng lẽ cầm quyển tập ôn bài. Sau đó là một mảng không gian mờ ảo khiến cô như bị lạc vào thế giới đầy màu sắc... chỉ là cô bị choáng ngợp không thể nhìn rõ mọi thứ. Cô được đưa đến những nơi không màu sắc nhìn lại những kỉ niệm giữa cô và Uy Phong, sự xuất hiện của cô gái mang tên Minh

Minh và quyển nhật ký của anh. Ngọc Hân chứng kiến cảnh Uy Phong lao ra hất cô ra phía xa để đón lấy chiếc xe hơi đang lao về phía cô... cô chứng kiến cảnh một Ngọc Hân vô cùng hối hận ôm quyển nhật ký và nhảy xuống từ sân thượng bệnh viện.

- Không... đừng mà... không... đừng nhảy. - Cô hét lên... và cũng lao theo chính bản thân mình trước kia đang nhảy xuống.

Cô sợ đến mức nhắm hai mắt lại... bên tai nghe tiếng giồng đây thúc giục: “ Cô gái, mau tỉnh lại... cô gái... mau tỉnh lại.”

Khi mở bừng mắt ra... hiện tại cô đang ở trong phòng khám của vị bác sĩ..

- Cô đã nhìn thấy gì, vì sao điện đồ não của cô đột biến như vậy... tôi đã rất lo lắng.

- Tôi... tôi đã nhìn thấy quá khứ của mình nhưng tôi không thể nào tin được - Cô lắc đầu. - Ông có nghĩ một người nhảy từ sân thượng của bệnh viện trung tâm có thể sống sót.

Ông ta nhúng vai lắc đầu: “ Trên đời có rất nhiều kì tích, nhưng tôi chắc chắn điều đó là không thể.”

- Tôi nhìn thấy bản thân mình nhảy từ nơi đó xuống... tôi đã hoảng loạn và nhảy theo. - cô đáp. - Nhưng hiện tại tôi vẫn còn sống, ông có thấy có chút gì đó kì lạ, hoặc là những thứ tôi thấy là do tôi tưởng tượng hoặc là một giấc mơ.

- Cô gái, trên đời này sẽ không có điều gì là chính xác 100% cả. Cô có thể kiểm chứng lại tất cả những gì cô đã nhìn thấy. - Ông ta thu dọn mọi thứ. - Mọi thứ dường như đã rất nguy hiểm, ngay lúc tôi gọi cô... nhíp tìm cô gần như ngừng đập. Tôi nghĩ nếu cô đã nhớ lại những gì cần nhớ... chúng ta nên ngừng lại để đảm bảo an toàn.

Ngọc Hân suy nghĩ đôi chút, thật ra điều cô muốn nhớ vẫn chưa thể nhớ ra được. Chính là khoảng thời gian cô mất tích... chính là muốn tìm cha của đứa bé. Nhưng những thứ cô nhìn thấy kia có đúng là sự thật, trước mắt nên kiểm chứng trước khi tiếp tục.

- Cảm ơn bác sĩ, ông là một thiên tài. - Cô đáp.

- Cô gái, thật ra thì cô là người thứ hai tôi dùng phương pháp này. - Vị bác sĩ kia nói. - Tôi chỉ khuyên cô một câu, chuyện gì không nhất thiết phải nhớ lại thì đừng nên liều mạng như vậy...

Cô khẽ mỉm cười, cuối đầu chào vị bác sĩ mà ra về.

Khi cô rời khỏi phòng khám, lúc này trời đã về đêm, hai bên đường đã vắng lặng xe cộ qua lại. Cô muốn gọi một chiếc taxi nhưng phát hiện điện thoại mình đã hết pin tự khi nào, cô dạo bước nhằm hy vọng sẽ gặp may mắn tìm được taxi đi ngang qua.

Cả một ngày không liên lạc được với Ngọc Hân, Trí Văn đến trung tâm thương mại của nhà họ Trần tìm kiếm nhưng Ngọc Hân hôm nay đã cáo bệnh xin nghỉ. Vì muốn mời cô đi dùng bữa tối, nghe cô bị ốm liền mua cháo đến khách sạn tìm kiếm nhưng lễ tân nói rằng cô đã ra ngoài.

- Hôm nay cô về muộn vậy. - Vị lễ tân nhìn thấy Ngọc Hân bước vào liền mỉm cười nói.

- À.. tôi có chút việc bận. - Cô khẽ đáp.

Từ phía sau lưng cô, một giọng nói có chút quen thuộc khiến cô giật mình: “ Xin chào, hàng xóm?”

Cô quay đầu lại nhìn, là Trí Văn đang mặc một bộ quần áo thể thao đang mỉm cười... trên trán anh ta vẫn còn đọng mồ hôi.

- Anh làm gì ở đây? - Cô thắc mắc.

- Anh ấy vừa thuê phòng dài hạn ở đây. - Vị lễ tân nói. - Là phòng bên cạnh phòng cô.

Ngọc Hân nhíu mày khó hiểu, anh ta có nhà to như vậy không ở lại đến nơi này để làm gì chứ: “ Anh bị mẹ phát hiện việc anh lừa gạt bà nên bị đuổi ư?”

Trí Văn đang suy nghĩ cách giải thích vì sao mình dọn đến đây ở, không ngờ chính Ngọc Hân lại nghĩ giúp anh lí do tốt như vậy, đúng là còn hơn lượm được vàng.

- Cũng tại cô bỏ về sớm khiến bà ấy nghi ngờ, chưa hết một đêm đã tra ra sự thật. - Trí Văn đau buồn nói. Cô khẽ bật cười: “ Đã biết mẹ anh lợi hại, còn thích bày trò.” - Cô nói xong liền lấy chìa khóa mà đi lại thang máy để lên phòng mình thì Trí Văn cũng đi theo phía sau. Anh đã chặn cửa thang máy không cho cô vào mà nói: “ Nhưng cô xin nghỉ bệnh, lại đi ra ngoài cả một ngày... tôi là cấp trên nên đuổi việc cô không nhỉ?”

Cô quay sang nhìn Trí Văn, sau đó gạt tay anh mà bước vào: “ Dù sao thì tôi cũng không còn ý định sẽ tiếp tục làm ở chỗ của anh nữa, tôi sẽ đến Phong Vũ tìm việc.”

Trí Văn theo cô bước vào bên trong thang máy, lại ga lăng bấm tầng 5, sau đó nhìn sang phía Ngọc Hân có chút ngạc nhiên, không phải vừa hù dọa lại sợ đến xin nghỉ mà chạy qua Phong Vũ: “ Cô sẽ làm việc gì ở Phong Vũ với trình độ ấy.”

Thang máy kêu tít, mở rộng hai cửa nhưng cô chưa vội bước ra ngoài, khẽ nhìn Trí Văn mà cười đầy nham hiểm: “ Là có quen biết mà, muốn làm việc gì lại không được.”

Thang máy đóng cửa lại khi không một ai bước ra, Trí Văn lại đưa tay bấm xuống tầng trệt dưới sự ngạc nhiên của Ngọc Hân: “ Tôi chưa ra ngoài.”

- Để chúc mừng việc mới của cô, cô phải mời tôi một bữa chứ nhỉ. - Trí Văn như không quan tâm mà nói. - Chạy bộ chờ cô về mấy chục vòng, bụng tôi đói quá rồi.

Nhớ lại bản thân mình cũng chưa ăn gì, bụng đói cồn cào... Cô mỉm cười gạt đầu cùng Trí Văn ra ngoài ăn tối.

Cô nhận thấy Trí Văn tuy là một đại thiếu gia nhưng lại vô cùng thân thiện và bình dân. Hai người ăn một tiệm mì ven đường, nhưng anh ta lại ăn ngon lành không chút e dè như những thiếu gia khác, cách ăn mặc ngày thường cũng khá đơn giản.

Cả hai quay về lại khách sạn, sau đó cô và Trí Văn tạm biệt nhau tại cửa phòng và ai về phòng người đó.

Uy Phong ngồi trong phòng làm việc, một tin nhắn lạ gửi vào máy điện thoại của anh.. chính là hình ảnh Ngọc Hân và Trí Văn đang cùng nhau bước vào khách sạn mà cô đang sống. Anh tức giận đập mạnh tay xuống bàn làm việc, nhưng rồi như một kẻ thật bại ngồi phịch xuống chiếc ghế êm ái phía dưới: “ Con người của em, đã thay đổi như thế nào vì sao anh lại không thể nhận biết được nữa. Ngọc Hân của ngày xưa đâu rồi, em ở đâu?”

Uy Vũ bước vào bên trong văn phòng làm việc của Uy Phong, từ ngày biết được mọi việc Uy Phong đã gây ra cùng Ngọc Hân đến mức cô gái ấy phải đau lòng mất đi đứa bé và rời bỏ nhà họ Uy anh đã vô cùng cảm thấy xa cách. Anh như không thể xen vào được, bởi vì... anh có cảm giác chính sự xuất hiện của Minh Minh là nguyên nhân, nhưng anh lại muốn bảo vệ Minh Minh.

- Anh... em quyết định sẽ đi du học... có lẽ sẽ không quay về nữa. - Uy Vũ nói.

Uy Phong đưa mắt nhìn em trai mình, sau đó tựa lưng vào ghế mà nhắm mắt lại: “ Cả em cũng muốn bỏ người anh này mà đi ư?”

- Dù anh có nói gì, đó cũng là quyết định của em. - Uy Vũ quay lưng mà nói. - Em chỉ hy vọng, anh đừng khiến Minh Minh phải buồn... cô ấy rất yêu anh và trải qua giai đoạn khó khăn nhất cuộc đời để quay về. Ngọc Hân đã bỏ đi, có lẽ sẽ không thể quay lại sau những gì đã xảy ra.

Uy Phong vẫn nhắm nghiền mắt lại không đáp lời Uy Vũ... mọi thứ như rơi tung trong tâm trí anh.

Sáng hôm sau, Ngọc Hân mặc một bộ váy công sở thật đẹp mà bước vào tòa nhà Century cao lớn, cô cố tình đến sớm một chút để chờ đợi Uy Phong đến vì cô biết chắc lễ tân sẽ làm khó và không cho cô gặp vị tổng giám đốc đại tài kia. Ngồi nhâm nhi một tách cafe đen, cô nhớ về những gì mình đã nhìn thấy vào đêm hôm qua... anh ta và cô trước kia quả nhiên yêu nhau tha thiết, cô cũng là nợ anh ta một mạng nhưng mọi chuyện hiện tại đã khác xưa rất nhiều.

- Tổng giám đốc Uy. - Nhìn thấy Uy Phong cùng thư kí của mình bước vào, Ngọc Hân nhanh chóng bước đến.

Có chút bất ngờ, Uy Phong dừng chân.

- Tôi có thể làm phiền ngài một chút. - Ngọc Hân nói tiếp.

Cô ngồi trong phòng làm việc của Uy Phong, đối diện cô là ánh mắt vô cùng khó hiểu mà Uy Phong đang chăm chăm nhìn cô. Ngọc Hân đưa tách trà mà thư kí Hạ mang vào lên miệng uống một gụm nhỏ lại nói: “Không hổ danh là tổng giám đốc tập đoàn Phong Vũ, dùng trà đãi khách cũng thật là thơm ngon.”

- Tôi không có thời gian, cô đến đây có chuyện gì? - Uy Phong lạnh lùng nói, anh vẫn còn nhớ bức ảnh Ngọc Hân và Trí Văn bước vào khách sạn.

- Thật ra thì, tôi muốn xin việc ở Phong Vũ này. - Ngọc Hân đáp.

- Hồ sơ của cô? - Uy Phong nhìn xung quanh người cô.

Cô lắc đầu: “ Chẳng phải Phong tổng đây biết rõ tôi nhất sao, có cần phải rườm rà như vậy?”

- Không bằng cấp, không kinh nghiệm, không nghiệp vụ... cô nghĩ mình sẽ làm được gì ở Phong Vũ này? - Uy Phong khoanh tay lại đánh giá Ngọc Hân. - Chẳng phải cô đang cùng thiếu gia nhà họ Trần hẹn hò, đến Trần thị xem ra cô có thể được tuyển dụng là bình hoa.

Ngọc Hân bật cười, đặt tách trà trên tay xuống bàn liền nói: “ Xem ra Phong tổng cũng quan tâm đến đời tư của tôi như vậy, nhưng mà tôi lại thích được oai danh của tập đoàn Phong Vũ hơn, để nhà họ Trần không xem thường tôi.” - Ngọc Hân đáp sau đó lại nói: “ Phong tổng, không phải anh đã làm việc có lỗi với tôi ư, tôi cho anh cơ hội chuộc lỗi lại không muốn nhận sao... về việc đứa bé ấy, anh không cảm thấy phải đền bù cho tôi ư?”

- Ngọc Hân, con người cô còn gì xấu xa hãy phơi bày ra trước mặt tôi một lần, đừng khiến tôi ghê tởm và khinh ghét cô hơn nữa. Không thể ngờ cô lại mang đứa bé ra để làm điều kiện... Cô muốn mang danh làm việc ở Phong Vũ này ư, được tôi cho cô một chức vụ... từ nay đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. - Uy Phong đứng bật lên mà hét.

Cô khoanh tay đáp: “ Không gặp cũng khó, vì tôi muốn vị trí trợ lý tổng giám đốc... như anh đã nói tôi không có nghiệp vụ thì chức vụ này là hợp nhất... anh chẳng phải có thư kí Hạ chuẩn bị mọi thứ, tôi cũng như anh nói... chỉ muốn làm bình hoa.”

Uy Phong đi về phía bàn làm việc gọi thư kí Hạ vào bên trong.

- Tổng giám đốc gọi tôi.

- Thư kí Hạ, từ nay Ngọc Hân sẽ làm trợ lý của tôi, anh chuẩn bị cho cô ta một phòng bên ngoài. - Uy Phong đáp. - Còn nữa, trợ lý này không có bằng cấp, nghiệp vụ, lại càng không còn đầu óc... trong đầu chỉ chứa đầy tham vọng mưu mô... vì vậy anh không cần để ý đến cô ta, cứ làm những việc trước này vẫn làm.

Thư kí Hạ kinh ngạc với những gì Phong tổng nói về cô gái trước mắt... Bọn người trẻ tuổi này thật rắc rối.

- Tôi rất hài lòng. - Ngọc Hân nghe xong bước ra khỏi phòng làm việc. - Phong tổng, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ đến làm việc.

Cánh cửa đóng lại, Uy Phong tức giận hất tung mọi thứ trên bàn mà hét: “ Ngọc Hân, cuối cùng cô là loại người gì chứ?”

Cô bước ra ngoài, nụ cười trên môi tắt hẳn... khẽ nói: “ Uy Phong xin lỗi... tôi chỉ muốn kiểm chứng lại một vài thứ... Anh hãy cứ ghét tôi và đến với người mà trước đây và hiện tại anh vẫn còn hướng về phía cô ấy.”

- Alo, Mỹ Lệ.

- Mình được nhận vào làm lại ở Ngô Kiên rồi. - Mỹ Lệ hét lên vào điện thoại. - Là trợ lý của Kiến Lương... là trợ lý đó.

- Chúc mừng cậu. - Cô đáp.

- Hôm nay tớ mời, không say không về. - Mỹ Lệ không giảm âm lượng. - Cậu đang ở đâu, tớ sẽ đến.

- Vậy quán cũ nhé. - Cô khẽ đáp.

Hai cô gái ngồi trong một quán rượu nhỏ vừa uống vừa hát mừng, vì Mỹ Lệ đã có được một công việc tốt và vì cô cũng đang thực hiện kế hoạch của bản thân suôn sẻ.

Chiếc taxi dừng lại ở khách sạn quen thuộc, Ngọc Hân loạng choạng bước vào bên trong, đi lên bậc cầu thang liền ngã nhào về phía trước thì không còn đủ tỉnh táo.

- Cô say ư? - Trí Văn đỡ Ngọc Hân.

- Không, tôi không say... tôi có thể tự đi được. - Cô đẩy Trí Văn ra.

- Tôi đưa cô về phòng, cô say quá rồi... toàn mùi bia. - Trí Văn lắc đầu.

Cô loạng choạng cuối cùng cũng không thể đi nổi và Trí Văn phải bế cô về phòng mình, phục vụ nghỉ hai người bọn họ có quen biết cũng không nghi ngờ mà đưa chìa khóa của Ngọc Hân cho Trí Văn đưa cô lên phòng, chẳng phải trước đó họ khá thân thiết trò chuyện còn cùng nhau đi ăn đến đêm.

Đưa cô nằm lên giường... nhìn chiếc váy công sở trên người cô đầy quyến rũ... Trí Văn không kiềm chế được bản thân mà hôn lên đôi môi cô... từ từ tiến về phía cổ... trong khi cô say khướt không còn biết điều gì nữa.

Tiếng chuông điện thoại của Ngọc Hân reo vang, mang Trí Văn giật mình buông Ngọc Hân ra... Sau đó, Trí Văn đắp chiếc chăn lên người cô rồi lặng lẽ bước ra khỏi căn phòng khẽ nói: “ Cô ta chỉ là một con cò, không được phép động lòng với cô ta.”

Mùa hè thật nhàm chán đối với Bích Trân, cô gái này tuy học lực chẳng thể nhìn qua nhưng vì cha cô không bắt ép nên cô cũng không phấn đấu. Lần đó vì Uy Vũ được lại xuất sắc nhất trường, Bích Trân nhìn bảng điểm của mình mà xấu hổ không dám chạm mặt anh ta sợ anh ta sẽ chọc quê cô. Từ tin nhắn khen cô cọt tóc đẹp ra, anh và cô không hề liên lạc lấy một lần.

- Ba, con muốn đi mua sắm. - Bích Trân rời khỏi phòng mà nói.

- Đi sớm về sớm, ra ngoài không được gây chuyện hiểu không.

- Cứ làm như con là chuyên gia gây chuyện. - Cô cúi đầu đi về phía cửa.

Ba cô lắc đầu, cô chính là chuyên gia gây chuyện khiến ông phải đau đầu.

Bích Trân đi vào bên trong khu thương mại khi trời cũng tan nắng, cô đang lựa giày trong một cửa hàng thời trang liền nhìn thấy một đám đông người đang xúm lại một chỗ. Bản tính hiếu kỳ, nói trắng ra là nhiều chuyện khiến cô không khỏi tò mò mà chạy nhào đến đám đông mà xem. Thì ra là cô diễn viên Cẩm Nhung đang chụp hình quảng cáo cho một thương hiệu thời trang bên trong trung tâm này.

Cô bĩu môi khẽ nói: “ Có gì đáng xem mà bu quanh như vậy chứ.”

Cẩm Nhung nhìn thấy Bích Trân liền kêu trợ lý của mình nói nhỏ, sau đó cô trợ lý kia chạy đến chỗ Bích Trân đứng mà nói: “ Cô là Bích Trân phải không, Cẩm Nhung nhờ tôi nhắn lại với cô rằng cô ấy có việc muốn nói với cô liên quan đến Uy Vũ... còn nói cô không nghe sẽ hối hận và nhất quyết phải đợi cô ấy hoàn thành xong buổi chụp hình.” - Cô trợ lý xong nói liền bỏ đi nhanh chóng.

Liên quan đến Uy Vũ thì sao, cô đâu muốn biết điều gì về anh ta. Cô ta lại muốn giờ trò và cô cũng không ngu ngốc tin lời thêm một lần nữa. Cô vẫn tiếp tục của mua sắm của mình trong khắp siêu thị.

3 tiếng sau tại một cửa hàng thời trang....

- Xem ra Uy Vũ thật có sức hút với cô, có thể đợi lâu như vậy? - Cẩm Nhung nhướn miệng cười nhìn Bích Trân.

- Chỉ là tôi đi mua sắm một vòng khi quay lại thì thấy cô đã xong việc nên sẵn mà ghé qua. - Viện lý do.

- Thì ra là vậy. - Cẩm Nhung đưa chiếc gương lên nhìn mình trong gương mà nói. - Cô có biết Uy Vũ quyết định đi du học chưa?

- Du học ư? - Bích Trân thoáng bất ngờ.

- Xem ra là cô không biết rồi, đúng là cô không là gì của Uy Vũ thật sự... xem ra tôi đã lo lắng quá nhiều. - Cẩm Nhung nói.

- Khi nào thì đi? - Bích Trân hỏi.

- Ngày mai. - Cẩm Nhung lại nói. - Sau khi quay xong ở đây, tôi đến bữa tiệc chia tay bạn bè của anh ấy ở club đêm đây, quả nhiên là không hề mời cô... vì anh ấy không xem cô là gì cả.

Bích Trân không nói gì, bỏ đi ra khỏi trung tâm thương mại lên xe quay về nhà.

Thoáng nghĩ, nhưng lời Cẩm Nhung nói cũng đúng... bản thân cô và anh ta không hề có bất cứ mối quan hệ nào cả... ngay cả việc anh ta đi cô cũng nghe được qua lời của Cẩm Nhung.

12h đêm... club đèn tía rực rỡ, tiếng nhạc xập xình, rượu trong chai cạn đều...

- Cậu thật xấu xa, tôi quay về đây vì cậu vậy mà cậu lại bỏ đi... tôi lại không muốn chạy theo cậu một lần nữa. - Cẩm Nhung nâng ly rượu về phía Uy Vũ mà nói.

- Tôi cũng không nói cậu phải chạy theo tôi. - Uy Vũ đáp.

- Được được, sẽ không chạy theo nữa mà ở một chỗ đợi cậu... cạn thôi. - Cẩm Nhung đưa lên cao... mọi người cùng nâng ly.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp bước đến bàn rượu của Uy Vũ... nhìn thấy cô gái ấy Uy Vũ liền mỉm cười kéo về phía gần anh. Anh rót vào ly một ít rượu liền nói: “ Minh Minh, cậu nhất định phải sống hạnh phúc nhé.”

- Vũ... nghe tin cậu đi mình rất sốc... - Minh Minh cười buồn. - Có thể không đi không?

Uy Vũ đùa giỡn: “ Nếu cậu là của mình, mình có thể suy nghĩ lại.”

Minh Minh đẩy người Uy Vũ ra xa bật cười đáp: “ Cậu đúng là không thể thay đổi mà.”

Nhưng chiếc cốc thủy tinh nâng lên cao cùng tiếp nhạc xập xình vang dội...

Bích Trân đứng bên ngoài club đêm... đây là nơi mà anh ta thường xuyên lui tới, khi này lại nhìn thấy chiếc xe của anh ta bên ngoài nên cô càng khẳng định hơn. Chỉ là nơi đó, cô không dám bước vào... sợ chưa tìm được anh thì bản thân đã gục ngã mà chưa nói được gì.

Bên ngoài trời rất lạnh, cô co người lại đứng chịu lạnh bên ngoài để chờ đợi Uy Vũ ra ngoài sẽ tìm gặp anh, điện thoại anh ta đã không còn liên lạc được nữa nên chỉ còn cách này.

Vì Minh Minh muốn về sớm nên Uy Vũ đưa cô ra xe... Bích Trân nhìn thấy bóng dáng Uy Vũ liền muốn chạy tới nhưng thấy cô gái lần trước đang đi cùng anh nên khựng người lại. Cô đi đến gần hai người bọn họ một chút.

- Cậu đừng đi được không, ở đây chỉ có mình cậu quan tâm mình... cậu đi rồi mình sẽ rất buồn. - Minh Minh nói

- Lên xe đi, cậu uống nhiều rồi. - Uy Vũ mở cửa chiếc taxi.

- Uy Vũ... có phải cậu đi vì mình quay về hay không... vì người mình chọn vẫn là Uy Phong, mình đã làm cậu buồn ư?

Uy Vũ không đáp, chỉ ôm Minh Minh vào lòng nói điều gì đó rất khẽ mà Bích Trân không thể nghe thấy.

- Thì ra... Uy Vũ yêu cô gái ấy. - Cô khẽ nói nhỏ.

Điện thoại Bích Trân reo lên thành tiếng, sợ Uy Vũ phát hiện nên nhanh chóng chạy ra xa mà tắt chuông đi. Không ngờ khi quay đầu lại Uy Vũ đã quay vào bên trong, cô nhanh chóng lao theo anh... không ngờ lại chính là cô đã bước vào thế giới đầy tiếng ồn và đèn chiếu nhức mắt.

Cơn đau kéo tới... cô cố gắng chạy về phía trước vì bóng lưng anh đang rất gần. Bích Trân cố gắng bằng mọi lý trí... cuối cùng cũng chạm vào người anh thì ngã gục xuống sàn.

- Cô gái... cô làm sao vậy... - Người đàn ông bị cô kéo áo liền kinh ngạc... vì sao lại có người ngất đi.

Bích Trân đưa tay mình lên lòng ngực, cô không thể thở được...

Sau đó một bàn tay bế cô lên, nhanh chóng đưa cô ra ngoài... trong cơn đau đớn cô cố gắng mở mắt ra... thật vui mừng vì người trước mắt chính là Uy Vũ... Cô chỉ có thể khẽ nói: “ Uy Vũ... có thể đừng đi không?”

- Sau đó ngất xỉu.

78. Chương 78: Người Đặc Biệt

Sáng hôm sau, khi Bích Trân được hồi sức và tỉnh lại, cô đưa đôi mắt to tròn nhìn xung quanh, đêm qua khi cô không thể chịu đựng nổi tiếng ồn ào kia, lòng ngực như muốn vỡ tung không thể hô hấp. Ai đó đã đưa cô vào bệnh viện, và cha cô đang nằm gục nắm lấy bàn tay cô đầy nét lo lắng trên gương mặt gục ngủ. Cô đưa bàn tay chạm lên những vết nhăn ở khóe mắt ông, ông đã già đi rất nhiều rồi... ông vì cô không đi thêm bước nữa, cũng vì cô mà ưu phiền rất nhiều, có lẽ ông thấu hiểu đứa con bệnh tật của ông sẽ không thể chịu đựng cảnh mẹ ghẻ con chồng nên chấp nhận hy sinh.

- Con tỉnh lại rồi ư, có biết ba rất lo không hả, đứa con phá phách này. - Cha cô mừng rỡ nói.

Bích Trân khẽ cười: “ Con xin lỗi đã làm cha lo lắng.”

- Con tỉnh lại là tốt rồi, ba xin lỗi nhưng ba phải đến công ty ngay lập tức... ba có một cuộc họp quan trọng.

- Ông vội đứng lên, nhìn vào đồng hồ trên tay mà nói.

- Ba đi đi, con không sao rồi. - Bích Trân đáp.

- Vú nuôi sẽ vào với con, ba đi đây, nhớ không được nghịch ngợm nữa. - Ba cô hôn lên trán cô sau đó rời đi.

Cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bầu trời mây trong xanh... một chiếc máy bay đang bay vút cao trên trời. Cô khẽ mỉm cười hướng gương mặt đáng yêu nhìn về phía bầu trời hồ to: “ Uy vũ, anh thật là tệ bạc... dù sao chúng ta cũng có quen biết, vậy mà bỏ đi không một câu tạm biệt. Anh chính là tên xấu xa đáng ghét, tôi ghét anh Uy Vũ.” - Nói xong, giọt nước mắt trên mi rơi xuống.

- Cháo của kẻ xấu xa như tôi mang đến, cô còn muốn ăn không? - Uy Vũ vừa bước chân đến cửa, nghe Bích Trân hét lên liền hỏi lại, cất công mang cô ta vào bệnh viện, sau đó thức cả đêm nghiên cứu loại cháo nào bổ dưỡng, sáng sớm đã tự tay xuống bếp khiến những người trong biệt thự nhà họ Uy kinh ngạc, chuyển bay cũng dời lại.

Nghe giọng nói quen thuộc, Bích Trân bỗng nhiên thấy rộn ràng trong lòng... nhanh chóng lau đi giọt nước mắt kia mà quay lại nhìn Uy Vũ đang đứng trước cửa.

- Chẳng phải hôm nay anh đi rồi ư? - Bích Trân nhìn Uy Vũ từ đầu đến chân rồi hỏi.

Anh không đáp, bước đến chiếc bàn trong phòng bệnh đặt cô cháo được giữ nóng lên bàn, anh chú tâm khéo léo đổ ra cái chén màu trắng mang đến gần phía cô: “ Hôm qua lại có hứng thú đến club sao, không biết bản thân không phù hợp.”

- Tôi hỏi anh trước. - Bích Trân nhú mày lại.

- Vì một người bảo tôi đừng đi, nên tôi không đi nữa. - Uy Vũ nhàn nhạt đáp, mang cháo đến miệng cô. - Há miệng ra nào, ăn nóng sẽ ngon hơn.

Bích Trân đưa mắt nhìn Uy Vũ... nhớ lại cô gái đêm qua tha thiết mong Uy vũ ở lại... là vì cô gái ấy ư? Uy vũ thật sự thích cô ta???

- Người đó xem ra rất quan trọng với anh? - Cô hỏi tiếp.

Uy Vũ hơi nhếch cười, lại nói: “ Cũng khá quan trọng, và thật đặc biệt.”

Trong lòng có chút đờm buồn, người quan trọng và đặc biệt chính là anh ta thú nhận bản thân đã có tình cảm với cô gái đêm qua. Nhưng nếu đã như vậy, thái độ anh ta quan tâm cô hiện tại là ý gì, là đáng thương một cô gái bệnh tật chỉ biết chạy theo anh ta ư?

- Tôi không muốn ăn. - Cô lắc đầu không ăn.

- Thân hình đã kém hấp dẫn, còn không chịu ăn uống đầy đủ. - Uy Vũ chê bai, ép cô ăn.

Đùng rồi, cô thì làm sao xinh đẹp và hấp dẫn bằng cô gái đêm qua cùng anh ta tình tứ trước club kia. Anh ta và cô cũng không có quan hệ gì, cô có hấp dẫn hay không cũng không đến lượt anh ta hưởng. Bích Trân quay mặt đi giận dữ, cũng không biết là nên giận dữ điều gì.

- Mèo xấu xí, mau ăn nhanh. - Uy Vũ tức giận, công sức anh nấu mang tới, cô ta chỉ một câu không ăn là đổ bỏ hết ư?

- Không ăn, không ăn, không ăn. - Cô lắc đầu nhiều lần.

- Tôi hỏi có ăn không? - Anh dùng hai tay giữ lấy đầu Bích Trân, nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Cô không đáp, đưa mắt sang hướng khác.

Đôi môi màu đỏ hồng tự nhiên trên gương mặt đẹp trai không tỳ vết từ từ hướng về phía bờ môi cô. Bích Trân tim đập thình thịch... vì sao những lúc này cũng khiến tim đập rất nhanh nhưng nó rất khác lạ, không có một chút đau đớn lại chính là cảm giác hồi hộp.

- Một lần nữa tôi hỏi, có ăn không? - Uy vũ tiến gần về phía môi cô khẽ hỏi.

- Tôi... tôi... - Bích Trân ấp úng, gương mặt đỏ bừng

Bờ môi anh chạm vào một cô, nhẹ nhàng và tràn ngập ngọt ngào.

- Tiểu thư, tôi đến rồi. - Vú nuôi bước vào, vừa thốt ra lời nhìn thấy cảnh trước mắt liền luống cuống.

Bích Trân vừa nghe được lời của vú nuôi... không biết xử lý ra sao... một chân đạp thẳng vào người Uy Vũ ngã nhào ra phía sau còn cô thì kéo mền trùm kín người xấu hổ. Đúng là trước cô gái này anh không hề đề phòng, dù bị cô ta bất ngờ phục kích rất nhiều lần và lần nào cũng lãnh kết cục bi thảm.

- Xin lỗi là tôi đến không đúng lúc... tôi sẽ ra ngoài. - Vú nuôi nhanh chóng quay lưng đi.

- Dì cứ ở lại với cô ta, cũng đến lúc tôi phải về rồi. - Uy Vũ nhìn Bích Trân đang trùm kín người bước tới hất tấm chăn trên người cô, nhìn vào cô mà nói. - Đó chỉ là cảnh cáo, nếu cô dám bỏ một muỗng cháo nào... tôi sẽ từ từ mà tính.

Nhìn gương mặt ngượng ngùng đang đỏ ửng lên trên gương mặt kia, anh hơi cười mỉm đưa bàn tay mình béo lên bờ má phúng phính lại nói: “ Là do tự tay tôi nấu, phải biết trân trọng hiểu chứ.”

Bích Trân ngạc nhiên đưa mắt nhìn anh, anh ta tự tay xuống bếp nấu cháo mang vào bệnh viện cho cô ư. Rõ ràng là không có một mối quan hệ nào, đến đi xa cũng không muốn chào cô một câu, vậy thái độ này là thế nào, cô thật sự đáng thương như vậy ư?

Tập đoàn Phong Vũ.

Ngọc Hân buổi sáng chuẩn bị trang phục để đến làm việc ở tập đoàn Phong Vũ, vị trí mơ ước của tất cả mọi người chính là đang nằm trong tay cô. Lần này là Trí Vãn đưa cô đến Phong Vũ vì vô tình gặp cô ở bến xe bus, lại tiện đường đi nên cô có thể đi nhờ. Chào tạm biệt và cảm ơn Trí Vãn, cô bước vào bên trong Phong Vũ một cách đầy tự tin, hiện tại cô đã có thể ra vào văn phòng của Uy Phong một cách đường đường chính chính mà không cần thông qua bất cứ ai.

Bước lên tầng cao nhất của tòa nhà, lúc này Uy Phong và thư kí Hà đã đến tự khi nào, họ đang bàn bạc một vài vấn đề gì đó khá quan trọng, nhìn thấy cô vào văn xem như là không. Sự hiện diện của cô chính là hữu danh vô thực, đúng là chỉ dùng làm cảnh trang trí cho văn phòng.

Một lúc sau, Uy Phong một mình rời khỏi văn phòng... vẫn là không nhìn qua Ngọc Hân đang ngồi chơi game ở bàn làm việc. Sau khi Uy Phong bước vào thang máy, Ngọc Hân bước đến bàn làm việc của thư kí Hạ dò hỏi.

- Thư kí Hạ, anh làm việc ở đây lâu chưa?
- Cũng khá lâu, từ khi ông của tổng giám đốc còn tại chức.
- Vậy ra anh có lẽ rảnh về tổng giám đốc Uy và Phong Vũ này lắm phải không, tôi là trợ lý của anh ấy cũng muốn biết một vài thứ về tổng tài, anh có thể chỉ giáo không?
- À vâng, cũng đôi chút. - Thư kí Hạ đáp.
- Ví dụ như thành tích đáng ngưỡng mộ. - Cô thăm dò.
- Tổng giám đốc Uy từng đoạt giải thưởng trong kì thi khó khăn toàn quốc, cậu ấy thật sự rất thông minh.
- Thư kí Hạ khen ngợi.
- Tôi từng nghe nói anh ta từng bị tai nạn suýt chết phải không? - Cô hỏi tiếp.
- Đúng vậy, lần đó Uy lão gia nói rằng cậu ấy qua nước ngoài để du học nhưng lại gặp tai nạn giao thông vì cứu một cô gái qua đường. Cậu ấy đúng là một người tốt, liều mạng cứu một con người ít ai làm được điều đó. - Thư kí Hạ tâm đắc.
- Đúng, đúng. - cô gật đầu đồng tình.
- Cô không nên biết quá nhiều về đời tư của sếp đâu, như vậy là không tốt. - Thư kí Hạ xua tay. - Tôi bận lắm, không nói chuyện cùng cô nữa.

Cô ngồi trên ghế mà dựa lưng ra phía sau, nhớ lại lời vị bác sĩ kia nói: “ Lần sau nếu cô dùng cách này thì nguy cơ chết não càng cao hơn, vì lần đầu tiên đã xảy ra tình trạng xấu.” Cô khẽ cười buồn bã, Uy Phong và cô trước kia không phải yêu thương nhau, và anh cũng đã rất yêu thương Minh Minh kia như vậy. Là cô muốn anh hận cô, muốn anh ghét cô... để nếu như một ngày nào đó cô có biến mất khỏi thế gian này... anh sẽ không để mất đến, trên gương mặt ấy sẽ không hiện lên sự đau khổ.

- Mang vào cho tôi tách cafe. - Uy Phong quay lại văn phòng, đi ngang qua cô nói lớn.

Mang một tách cafe vào trong văn phòng anh, có vẻ công việc của một tổng tài không đơn giản... anh đang rất bận rộn làm việc không ngừng nghỉ.

- Tổng giám đốc, cafe của anh. - Ngọc Hân đặt lên bàn làm việc.

Uy Phong đưa lên miệng uống một ngụm, sau đó nhả hết lại vào ly nhìn về phía cô mà nói: “ Vô dụng đến mức không thể pha một tách cafe cho tử tế.”

- Có vấn đề ư? - Cô hỏi.
- Tôi uống cafe không đường được pha từ phích, không phải loại cafe gói hỗn tạp này. - Uy Phong nói.
- Tôi sẽ pha lại vậy. - Cô cầm tách cafe lên bước ra ngoài.

Sau năm lần bảy lượt nhưng Uy Phong vẫn không hài lòng, Ngọc Hân biết anh ta đang cố tình đầy dọa cô đây mà. Nhưng cô vẫn chưa thực hiện xong kế hoạch của mình, đến ly cafe thứ 9 cô bước vào khẽ nói: “ Nếu anh không hài lòng ly cafe này, tôi cũng xin thông báo rằng bên ngoài đã hết cafe để pha rồi.”

- Để đó và ra ngoài đi. - Uy Phong không nhìn mà nói.

Cô đặt lên bàn, vô tình làm đổ hết cafe xuống sập tài liệu trên bàn của Uy Phong. Ngọc Hân vội vàng cầm xấp tài liệu kia lên thì nước cafe nóng hổi văng ra đầy tay cô đau buốt. Uy Phong nhìn bàn tay Ngọc Hân sau đó chạy đến bên cô.

- Cô có biết tài liệu này rất quan trọng không hả, có biết đã gây ra chuyện gì không?
- Tôi xin lỗi.. tôi sẽ đánh máy lại cho anh. - Cô đáp, giấu bàn tay đang đỏ rát phía sau.
- Tôi cho cô đến sáng mai, mang tất cả nộp lại cho tôi. - Uy Phong tức giận nói.

- Sáng mai, tôi sẽ nộp cho anh. - Cô thu gom hết những tập tài liệu bị ướt, nhanh chóng rời khỏi phòng Uy Phong.

Cô bước lên sân thượng phơi khô những tờ giấy dường như ướt sũng... nhìn mọi thứ trên cao thật là thích thú, gió đùa tóc cô vô cùng mát mẻ. Sau khi nhữn tờ lại liệu kia khô hết, cô nhanh chóng ngồi vào máy tính mà bắt đầu đánh máy lại tất cả tài liệu. Điều khó khăn chính là mọi thứ đều bằng tiếng anh, việc đánh máy lại thật vất vả.

- Tổng giám đốc, không phải tôi còn lưu file gốc sao... sao cậu bắt cô ấy đánh máy lại tất cả như vậy. - Thư kí Hạ cùng Uy Phong ra về khi hết giờ làm việc.

- Chỉ muốn cô ta chán nản mà rời khỏi nơi này, tôi không muốn hằng ngày phải gặp cô ấy. - Uy Phong đáp.

- Dường như cô ấy bị bóng, khi này còn hỏi tôi có bằng cá nhân không? - Thư kí Hạ nói.

- Mặc kệ cô ta đi, đừng nhắc tới nữa. - Uy Phong bước ra khỏi thang máy đi về phí cửa chính.

Cô ngồi đánh máy đến 9h tối, bụng đói meo nhưng vẫn chưa hoàn thành được một nửa. Có lẽ đêm nay phải thức cả đêm mới có thể đưa cho anh ta vào ngày mai. Muốn anh ta ghét cô chứ không phải là khinh thường cô, Ngọc Hân càng nghĩ càng cố gắng.

Cô nằm ngủ gục vì quá mệt mỏi trên bàn làm việc với những bản đánh máy trên bàn. Cuối cùng cũng đã hoàn thành thì trời cũng tờ mờ sáng, Ngọc Hân lúc này chỉ muốn ngủ một chút, vậy nên vừa nhắm mắt lại đã ngủ mê mệt.

Cô nghe tiếng người lao công đang dọn dẹp thì bừng tỉnh lại, nhìn thấy trên vai cô được đắp lên chiếc áo khoát của cô, trên bàn lại có một ít băng cá nhân và thuốc bôi vết bỏng. Là ai nhỉ, thư kí Hà ư... chỉ có mình anh ta biết cô bị bỏng mà.

Mang những tập tài liệu đặt trước mặt Uy Phong, anh dường như không thèm nhìn qua mà mang tất cả quăng vào sọt rác đưa mất về phía cô mà nói: “ Tôi quên nói rằng những tập tài liệu này vẫn còn lưu bản gốc và tôi đã giải quyết xong từ chiều qua.”

- Vậy thì tốt rồi, tôi xin phép ra ngoài trước. - Cô nhàn nhạt nói, sau đó quay đầu bước ra ngoài.

Uy Phong nheo mắt lại, công sức của cô bị anh một tay ném vào sọt rác lại không hề tỏ ra một chút tức giận, thái độ ấy chính là ý gì?

Bên ngoài phòng tổng giám đốc, một cô gái bước ra từ thang máy ăn mặc gợi cảm nhoẽn cười một mạch đi vào phòng tổng giám đốc.

- Đây, cô không có mắt sao? - Ngọc Hân ngăn cản. - Cô tìm ai?

- Tôi tìm anh Phong, là sếp của cô đấy... khôn ngoan nên biết điều một chút mà tránh xa.

- Tôi sẽ báo với tổng giám đốc, không thể tự tiện mà bước vào. - Ngọc Hân đáp.

- Cô biết tôi là ai không hả, mau cút sang một bên. - Cô ta tức giận, hất tay Ngọc Hân ra một phía.

- Nếu cô không tuân thủ quy định, tôi sẽ gọi bảo vệ.

Cánh cửa phòng làm việc của Uy Phong bật mở, từ bên trong Uy Phong bước ra ngoài nhìn hai cô gái đang giằng co.

- Để cô ấy vào, còn cô mau đi mang trà. - Uy Phong nói lớn.

Cô gái kia thấy Uy Phong liền nhanh chóng chạy đến ôm chầm lấy anh... như rất thân mật.

Khi cô mang trà vào, nhìn thấy cô gái kia như đang ngồi trong lòng Uy Phong, cô không nhìn đặt ly trà lên bàn rồi quay mặt bước ra.

Bên ngoài, nhìn vào căn phòng đã đóng chặt cửa, trong đầu cô thoáng suy nghĩ những cảnh không đứng đắn giữa hai người bọn họ trong phòng làm việc. Trong lòng nóng như lửa đốt, cái cảm giác này chính là rất khó chịu.

Uy Phong đưa cô gái kia ra thang máy, cô ta không hề ngại có mặt Ngọc Hân mà ôm hôn Uy Phong một cách khá thân mật. Cô nhìn qua rồi lại quay mặt vào máy tính, tiếp tục đánh chết bọn yêu ma trong game. Chỉ là nhìn thấy bọn yêu mà thì tưởng tượng ra gương mặt đáng chết của hai người bọn họ.

- Tổng giám đốc không thấy có lỗi với cô gái tên Minh Minh ư? - Ngọc Hân không nhìn anh, ánh mắt vẫn đang giết yêu quái.

Uy Phong không đáp bước thẳng.

- Con người anh trước kia, đã thay đổi nhanh như vậy... hoặc là trước kia chỉ là lừa gạt người khác. - Cô lại hỏi.

- Con người ai rồi cũng sẽ thay đổi cả, chỉ là nhiều hay ít mà thôi. - Anh đáp. - Giống như cô hiện tại, không còn là Ngọc Hân ngày nào mà tôi quen biết.

- Anh hãy xem cô ta đã chết đi, và người phụ nữ đứng phía sau anh đây mới chính là con người hiện tại của tôi.

Uy Phong nhếch môi cười một cái đầy chua xót, không nói một lời mà bỏ vào bên trong văn phòng của mình.

Tan ca, cô quay về khách sạn lại gặp Trí Văn đang ngồi trong sảnh có vẻ như là đợi ai đó. Khi nhìn thấy Ngọc Hân liền vội chạy về phía cô hỏi rất nhiều câu khiến cô trả lời không kịp, tất cả đều liên quan đến việc vì sao hôm qua cô không quay về.

- Anh hỏi từ từ từng câu một, tôi mới có thể trả lời anh. - Cô vội ngăn lại.

- Tóm gọn lại, vì sao đêm qua cô không về. - Trí Văn hỏi.

- Tôi tăng ca. - Ngọc Hân đáp.

- Cô tăng ca cả đêm ư, Phong Vũ đó là bốc lột sức lao động dù là ngày đầu tiên cô đi làm ư? - Trí Văn sững sốt.

- Là lỗi của tôi, tôi chỉ ở lại để giải quyết hậu quả thôi. - Ngọc Hân lắc đầu.

Trí Văn rút từ phía trong tay mình đưa về phía cô hai tấm vé mỉm cười nói: “ Tôi có hai vé xem phim tối nay, cô có thể đi cùng tôi không?”

Cô lắc đầu: “ Tôi không thích những nơi này.”

- Thật ra là tôi rất thích bộ phim này, nhưng đi xem một mình lại rất là kì lạ không có ai đi cùng, cô có thể thương hại cho kẻ cô đơn này một chút. - Trí Văn tỏ vẻ đáng thương.

Cô bật cười trước gương mặt của anh ta mà gật đầu, đồng ý sẽ cùng anh ta đi xem phim.

Uy Phong quay về biệt thự Uy gia đã nhìn thấy Minh Minh đang ngồi trong phòng khách trò chuyện cùng Uy Vũ. Khi thấy anh quay về Uy Vũ liền rời về phòng mình, Minh Minh mỉm cười đi về phía anh.

- Uy Vũ cho em hai vé xem phim... nói rằng anh và em nên đi xem để bớt căng thẳng trong thời gian qua. - Minh Minh nói.

- Em cùng Vũ đi đi, anh hơi mệt. - Uy Phong từ chối.

- Vũ đã cho chúng ta là cậu ấy không thể đi được... Phong, đây là bộ phim em rất thích và mong đợi... anh có thể đi cùng em không.

- được rồi, nếu em thật sự thích như vậy, anh đưa em đi. - Uy Phong đáp, sau đó quay về phòng mình chuẩn bị đưa Minh Minh đi xem phim.

Đến rạp chiếu phim... Uy Phong nhìn thấy Trí Văn và Ngọc Hân đang đứng ở một góc trò chuyện.. xem ra tình cảm của họ đang tiến triển rất tốt. Thật nực cười, Trí Văn kia có gì hơn anh, trước kia là Kiến Lương... nay lại đi theo Trí Văn... là cô đang xem thường bản thân ư?

Ngồi trong rạp chiếu phim, vì cả đêm qua không ngủ nên cô gục ngủ khi nào, đầu cô tựa vào vai Trí Văn mà ngủ thiếp đi. Uy Phong vô tình ngồi cùng Minh Minh ở băng ghế phía dưới... nhìn thấy Ngọc Hân đang tựa đầu vào Trí Văn thì vô cùng tức giận... trước kia Ngọc Hân chưa từng chủ động như vậy, bộ phim đang trình chiếu nhưng ánh mắt anh chỉ nhìn về hai con người phía trước.

Rời khỏi rạp chiếu phim, Trí Văn và cô đi ăn tối sau đó mới quay về khách sạn... hai người thông dong dạo bộ trên con đường vắng lặng trước cổng khách sạn. Trí Văn bỗng quay đầu về phía Ngọc Hân nhìn chăm chăm vào mắt cô mà nói: “ Em có thể làm bạn gái anh không?”

Cô bật cười, nghĩ Trí Văn đang đùa: “ Anh đùa ư?”

- Là anh nói thật. - Trí Văn đáp. - Anh thích em.

Cô không thể nghĩ một đại thiếu gia như Trí Văn có thể thích cô, có lẽ anh ta chỉ muốn trêu chọc cho cô vui nên liền xua tay: “ tôi không có tâm trí đùa đâu, tôi vào trước nhé.”

Trí Văn kéo tay Ngọc Hân lại kéo cô vào lòng ôm chặt... không cho Ngọc Hân rời ra: “ Anh không đùa, là anh thật sự có tình cảm với em, Ngọc Hân.”

Từ phía xa, trên chiếc xe màu đen đậu cách hai người họ không xa... Uy Phong nhìn thấy mọi thứ trước mặt như phơi bày tất cả... Anh hận, hận những người đàn ông kia dám chạm vào người phụ nữ mà anh yêu thương.

Uy Phong bước xuống xe tiến về phía Trí Văn đang ôm chăm lấy Ngọc Hân. Anh nắm tay cô kéo về phía mình gờ cú đâm mạnh như vũ bão đâm vào mặt Trí Văn tuông máu.

- Uy Phong... anh làm gì vậy? - Ngọc Hân buông tay anh ra, chạy đến đỡ Trí Văn.

- Mà... không được phép động vào cô ta, cô ta là phụ nữ của tao. - Uy Phong mất hết bình tĩnh, nắm cổ áo Trí Văn.

Trí Văn không có chút hành động nào đáp trả.

- Anh ấy là bạn trai của tôi, còn anh... anh là gì mà có quyền cấm bạn trai tôi ôm tôi chứ. - Ngọc Hân hét lên. - Tôi từ khi nào là phụ nữ của anh chứ, anh đừng đặt điều trước mặt bạn trai tôi.

- Không sao, anh tin tưởng em. - Trí Văn nắm lấy tay Ngọc Hân mà nói.

Uy Phong nhìn bàn tay họ nắm chặt lấy nhau... trong lòng đầy ý hận.

- Chúng ta vào trong thôi, mặc kệ anh ta. - Ngọc Hân kéo Trí Văn vào trong.

Anh không thể đuổi theo... cô nói đúng, anh không là gì của cô cả, anh lấy quyền gì để kéo cô lại bên anh.

79. Chương 79: Trường Trị

Với tư cách là một học sinh cũ quay lại trường học, cô được phép bước vào ngôi trường trung học Đại Uy đầy kỉ niệm về cô, về Uy Phong và Uy Vũ. Đang hè, sân trường vắng lặng chỉ lát đất vài bóng người lao công đang quét dọn, đi về phía bãi giữ xe Ngọc Hân bật cười nhớ lại hình ảnh cô gái dắt chiếc xe đạp cũ kĩ lạc giữ những cô chiêu cậu ấm, những ngày đó thật kì lạ nó tạo cho cô cảm giác thoải mái không phải lo nghĩ quá nhiều.

Cô nhìn về phía người bạn học cũ đang dắt chiếc xe đạp thả hương về phía cô, Thanh Duy vẫn không có gì thay đổi, luôn là một con người đơn giản như bên ngoài của cậu ấy.

- Cậu là Ngọc Hân. - Trong lời nói có nét kinh ngạc. - Có thật là cậu không?

Cô gật đầu: “ Đã lâu không gặp, bạn học cũ.” - Cô mỉm cười đáp, nhớ lại ngày xưa cậu bạn học này đã từng tỏ tình với cô, nghĩ lại cũng rất đáng yêu.

- Mình có đang nằm mơ không, người ta nói cậu đã mất tích và sau đó thì nhà họ Uy còn tổ chức tang lễ... Cậu đã đi đâu vậy Ngọc Hân. - Thanh Duy ôm chầm lấy Ngọc Hân mà vui mừng.

Trong sân trường, từng hàng cây xôn xao theo cơn gió nhẹ, những chiếc lá vàng trên sân cuốn mình trên khoảng sân rộng, cô và Thanh Duy ngồi trên chiếc ghế đá dưới một tán cây mát rượi, nhìn về phía xa là những cảnh phượng đỏ khoe sắc xinh tươi.

- Hiện tại cậu đang ở đâu, là nhà họ Uy phải không? - Thanh Duy hỏi.

Cô lắc đầu, ánh mắt hướng về khoảng sân trường rộng lớn trải dài đến những lớp học đã được khóa chặt cửa: “ Không, mình không ở nơi đó.”

- Cậu đã gặp Uy Phong chưa, lần đó cậu mất tích khi Uy Phong cũng đang trong tình trạng nguy kịch. Rất may mắn rằng anh ta đã tỉnh lại gần đây. Còn cậu trong thời gian ấy cậu đã đi đâu?

- Mình cũng không biết mình đã ở nơi nào, phần kí ức đó mình đang cố gắng tìm lại. - Cô đáp. - Nhưng Thanh Duy, cậu có thể kể lại cho mình những gì đã xảy ra hay không, mình thật sự cảm thấy quá mong lung.

Những lời Thanh Duy kể lại về quá khứ của cô, thật đúng như những gì cô đã nhìn thấy trong lần thôi miên ấy. Ngay cả việc cô nhận ra Thanh Duy cũng chính nhờ hình ảnh đó... xem ra vị bác sĩ ấy thật sự có thực lực.

- Hân, cậu và Uy Phong thật sự đã trải qua bao nhiêu khó khăn, mình luôn hy vọng hai người sẽ được hạnh phúc bên nhau.

Cô không muốn kể ra những nỗi buồn chất chứa trong lòng, càng tìm hiểu về cô và Uy Phong cô càng trở nên khó khăn hơn trong quyết định của bản thân.

- Đừng nói về mình nữa, hãy nói về cậu đi... Cậu và Vân Du thế nào, hai người vẫn tốt chứ?

Thanh Duy hơi mỉm cười khi nhắc đến Vân Du, mọi chuyện xảy ra Vân Du cũng khá thay đổi và không bám theo anh nữa, vậy nên trong lòng Thanh Duy tạo ra một sự trống trải và thiếu thốn điều gì đó quen thuộc. Lúc đó anh mới nhận ra bản thân anh không thể nào không để mắt tới Vân Du... đến lúc đó anh đã bày tỏ tình cảm và nhận được cái gật đầu của cô gái ấy, hiện tại là đang rất hạnh phúc.

- Vân Du là một cô gái đặc biệt, mình cảm thấy rất may mắn khi có cô ấy bên cạnh. - Thanh Duy đáp.

Nhìn thấy hai người bạn của cô hạnh phúc như vậy, trong thâm tâm cũng có chút hân hoan... Vân Du cuối cùng cũng thu phục được Thanh Duy mà cô ấy để mất từ rất lâu.

Tạm biệt Thanh Duy, cô hiện tại là không muốn quay về khách sạn bởi cô có chút e ngại khi gặp Trí Văn. Cô chỉ xem anh là một người đã từng cứu mạng mình, hoặc là một người hàng xóm vui tính và tốt bụng, chưa từng dám nghĩ Trí Văn sẽ thích cô, vì điều đó cô không thể đáp trả.

Cô dạo bước đền bờ sông mát mẻ, đây là nơi Uy Phong từng đưa cô đến trong ngày sinh nhật đầu tiên cô và anh quen biết. Cô mỉm cười, hai tay ôm lấy cơ thể nhìn về phía xa xôi... từng đám lục bình trôi, trong lòng có chút xuyến xao thương nhớ. Giá như ngày đó, cô đọc quyển nhật kí ấy sớm hơn một chút, giá như cô chịu nghe anh giải thích... thì giờ đây mọi chuyện đã không như thế này, thì giờ đây cô đã không buông tay trao trả anh về cho cô gái ấy.

- Cô... nhớ nơi này ư? - Uy Phong nhìn Ngọc Hân đầy nét nghi ngờ, chẳng phải là quên hết mọi việc, vì sao lại có thể đến nơi kỉ niệm của cô và anh trước kia.

Cô nghe giọng anh, cô không muốn anh biết cô đã có thể nhớ ra anh... gương mặt trở nên lạnh lùng: “ Tôi phải nhớ nơi này ư, chỉ là cảm thấy phong cảnh rất đẹp lại vô cùng mát mẻ nên ghé đến... đã có chuyện gì xảy ra tại đây?”

Uy Phong đi về phía cô, hai tay đặt trong túi quần, ánh mắt nhìn về phía xa khẽ đáp: ‘ Cũng không có gì quan trọng, cô không nên nhớ ra thì tốt hơn.”

Hai người họ đứng ở hai vị trí cách nhau không xa, một không gian tĩnh lặng không một tiếng động nhỏ. Mỗi người rong đuối theo một cảm xúc, một suy nghĩ khác nhau... cái nơi đây kỉ niệm đẹp đẽ này, trở nên trầm buồn.

Cô là người quay đầu bỏ đi trước, bỏ mặc Uy Phong đứng đó một mình hồi tưởng quá khứ tươi đẹp giữa cô và anh.

Tập đoàn Phong Vũ.

Cô bước ra từ thang máy, nhìn về hướng bàn làm việc của thư kí Hạ có chút thắc mắc, thường ngày anh ta luôn nghiêm chỉnh đến đúng giờ, nhưng hôm nay vẫn chưa có mặt. Cô đi về phía bàn làm việc của mình, hướng mắt vào văn phòng tổng giám đốc qua lớp gương đã nhìn thấy Uy Phong đang làm việc bên trong.

- Cafe. - Uy Phong gọi ra ngoài, chỉ nói vồn vện một câu.

Mang một tách cafe còn nóng vào bên trong phòng anh, lần này cô cẩn thận chọn một vị trí trống trải nhất để đặt ly cafe kia lên trên, sau đó cúi đầu chào chuẩn bị bước ra ngoài.

- Hôm nay thư kí Hạ ra ngoài giải quyết một số việc cho tôi, 30p nữa cô theo tôi đến phòng họp. - Uy Phong không nhìn Ngọc Hân mà nói. - Đây là những gì sẽ diễn ra trong cuộc họp, đọc và học thuộc cho tôi

- Vâng, thưa tổng giám đốc. - Cô vội lấy tập hồ sơ trên bàn, sau đó nhìn qua. - Anh bắt tôi học thuộc những thứ này trong vòng 30p ư?

- Cô không làm được. - Anh hướng mắt nhìn cô.

Cô lắc đầu: “ Đọc qua thôi cũng đã mất 30p, anh nghĩ tôi là người có năng lực siêu phàm ư?”

Uy Phong buông chiếc bút trên tay, ánh mắt cũng không hướng về màn hình mà nhìn về phía cô nhếch mép cười khinh bỉ: “ Tôi thật nghĩ cô rất siêu phàm.”

- Ý anh là gì? - Cô khó hiểu ngụ ý của Uy Phong.

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều nhưng không ra, vì sao cô yêu Ngô Kiến Lương lại chấp nhận về cùng tôi, sau đó thì hẹn hò với con trai nhà họ Trần. - Uy Phong lắc đầu. - Cũng không phải mỹ nhân, lại có thể khiến bao nhiêu đàn ông bu quanh.

Cô biết anh châm chọc mình, cũng nhếch mép cười đáp: “ Chẳng phải Phong tổng đây cũng có trong số đàn ông đó sao, lí do vì sao thì tôi e Phong tổng là người hiểu rõ nhất.”

Anh lắc đầu, gương mặt vẫn giữ nguyên cái nhếch môi kia: “Rất tiếc, là tôi nhìn nhầm người.”

- Ô haha, thì ra là vậy... - Cô che miệng cười đầy khiêu khích.

- Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi. - Uy Phong nhíu mày.

Ngọc Hân ngồi xuống chiếc ghế đối diện, bàn chân gác chéo lên nhau, hai tay khoanh lại nhìn thẳng vào mắt Uy Phong mà đáp: “ Theo anh về chỉ vì không muốn nhìn thấy Ngô Kiên của Kiến Lương phải phá sản. Nhưng sau đó, tôi nhận ra Ngô Kiên cũng chỉ là một công ty tầm thường sao có thể sánh bằng Trần thị của Trí Văn, vì vậy người tôi nên chọn là Trí Văn, cuộc sống sau này của tôi sẽ đảm bảo hơn, anh có nghĩ vậy không Phong tổng.”

- Nhà họ Uy... không bằng Trần thị kia ư? - Anh tức giận nói, nếu cô ta thích tiền như vậy... anh thiếu cho cô ư? là cô ta đang muốn sỉ nhục nhà họ Uy.

- Tập đoàn Phong Vũ này xem ra cũng khá đồ sộ... nhưng nhà anh lại có đến hai anh em, còn nhận thêm một đứa cháu nuôi...tài sản chia ba, còn Trí Văn là con trai một, tôi cảm thấy đảm bảo hơn. - Ngọc Hân đáp.

Từ khi sinh ra đến nay, đây là người đầu tiên dám buông lời chê bai gia thế nhà họ Uy. Con người cô ta từ khi nào lại trở nên thực dụng như vậy, Uy Phong tức giận hét lên: “ Cô... mau cút ra ngoài.”

Cô đứng lên bước chân ra khỏi cửa, đôi mắt sụp xuống không còn là một cô gái đánh đá như khi nãy. Tựa lưng vào cửa phòng, Ngọc Hân thở dài khẽ nói thật nhỏ: “ Cố lên, mình đã làm đúng.”

Uy Phong đi họp cũng không mang theo cô, cô cũng không muốn theo chỉ sợ làm vướn bận anh thêm mà thôi. Anh vừa bước vào bên trong thang máy, cô nhanh chân chạy vào phòng làm việc của Uy Phong mà lục lọi... là cô đang tìm quyển nhật kí của Uy Phong. Khi cô vào phòng Uy Phong ở biệt thự nhà họ Uy đều chưa hề nhìn thấy, cô nghĩ chắc anh ta để nó một nơi nào đó trong văn phòng này.

Tìm mãi tìm mãi cũng không tìm ra quyển nhật kí kia, cô đang tò mò thử từng số mật mã trong kết sắt thì tiếng mở cửa từ bên ngoài bước vào, không ngờ Uy Phong lại quay về sớm như vậy.

- Cô làm gì trong này. - Uy Phong đóng cửa lại, cố tình khóa trái.

- Tôi... à... tôi đang dọn dẹp lại cho gọn gàng. - Cô giả vờ dọn dẹp.

- Cô muốn tìm thứ gì? - Uy Phong bước tới, nắm chặt cổ tay Ngọc Hân. - Tên họ Trần kia sai cô đến đây tìm thứ này đúng không? - anh giơ lên một chiếc USB mà nói.

Thật là oan uổng, cô dù có muốn anh ghét cô nhưng cũng không đến mức bắt tay cùng kẻ khác mà hại anh, cô biết Phong Vũ và Trần thị đang tranh giành một hạng mục lớn.

- Không phải, chuyện này không liên quan đến Trí Văn. - Cô lắc đầu nói.

Nghe Ngọc Hân ra sức bênh vực cho Trí Văn, trong lòng Uy Phong càng thêm tức giận... Anh nắm chặt tay cô không cho cô chạy thoát, sau đó bấm điện thoại gọi đi: “ Thông báo cuộc họp sẽ dời lại vào đầu giờ chiều.”

Anh ép sát cô vào bàn làm việc, bàn tay nắm chặt cổ tay cô cho đến đỏ ửng... Ngọc Hân tuy đau buốt nhưng không dám nói.. vì thật ra lục lọi phòng người khác rõ ràng là cô sai.

- Nói... cô vào phòng làm việc của tôi để làm gì. - Uy Phong ép sát gương mặt vào tai cô.

Có chút run rẩy, cô né tránh: “ Tôi... tôi thật sự chỉ là muốn dọn dẹp.”

- Nói dối, sẽ phải trả giá. - Anh nói tiếp.

- Tôi không nói dối. - Cô tiếp tục chối, làm sao có thể nói ra rằng cô đã nhớ ra và muốn tìm lại quyển nhật kí kia.

Anh đẩy quay mặt ra phía bàn, còn anh đứng phía sau cô... từ phía sau mà khổng chế.

Uy Phong dùng hai tay cởi chiếc áo khoác vest bên ngoài của Ngọc Hân quăng mạnh xuống đất khiến cô giật mình, bên trong là một chiếc áo voan màu trắng mỏng. Bờ môi anh cắn mạnh lên chiếc cổ của cô, một nơi ai nhìn vào cũng có thể thấy.

- Á.. đau... anh làm gì vậy hả. - Ngọc Hân giật nảy mình hét lên...

- Cô có nói không? - Uy Phong lại hỏi, giọng nói anh thở thè trong tai cô... như thổi một luồng hơi nóng vào nơi khá kích thích tập trung nhiều dây thần kinh nhất, Ngọc Hân cảm thấy toàn thân tê buốt.

Cô không thể đáp... chỉ có thể lắc đầu.

- Là cô tự nguyện muốn bị tôi trừng phạt. - Uy Phong đưa bàn tay luồng vào trong chiếc áo voan mỏng tìm đến phần nhô ra trên cơ thể đang nóng hực.

Ngọc Hân muốn bỏ chạy nhưng toàn thân cô mềm nhũn, bờ môi anh đang mơn trớn từ vành tai kích thích xuống chiếc cổ có một vết bầm vì vết cắn lúc nãy. Anh ép sát cô vào phần góc cạnh của chiếc bàn chính là không cho cô con đường chạy... chạy đường nào cũng lọt vào tay anh.

- Tổng giám đốc, đừng mà... tôi... tôi không muốn như vậy. - Ngọc Hân không nhìn thấy ánh mắt đầy dục vọng của Uy Phong, cô chỉ biết chịu trận van xin.

Giấy tờ, hồ sơ trên bàn đều được Uy Phong hất xuống mặt đất cho dù là quan trọng, cho dù mang lại lợi ích cho Phong Vũ ra sao... đều chịu chung số phận lẫn lóc dưới sàn nhà. Cởi bỏ chiếc áo vest trên người,

những chiếc nút trên chiếc áo sơ mi của anh cũng được cởi ra, lộ ra bờ ngực săn chắc, làn da mịn màng đầy sức hấp dẫn.

Lần này, Uy Phong quay mặt cô lại đối diện anh... anh nhìn sâu vào trong mắt cô mà nói: : Nói đi, có phải em muốn đánh cắp nó mang về cho tên họ Trần đó.”

Cô nhìn bờ ngực của Uy Phong mà nuốt nước bọt, không phải là cô háo sắc... chỉ là, anh ta thật ra quá hấp dẫn.

- Vì sao lại cởi áo, anh muốn làm gì hả? - Ngọc Hân hỏi.

Nhìn ánh mắt Ngọc Hân đang nhìn vào bờ ngực mình, Uy Phong nhếch môi... xem ra cô ta không còn chịu nổi rồi ư.

Uy Phong không đáp, hai tay nắm lấy cổ áo của Ngọc Hân mà kéo mạnh, từng hạt nút trên áo đứt ra... chiếc áo mỏng cũng không còn nguyên vẹn. Ngọc Hân hoảng hốt, đưa tay che cơ thể mình lại, mắt nhìn anh trân trôn.

- Không... tôi không muốn... - Cô hét lên.

Bế thốc cô lên, đặt trên chiếc bàn làm việc trống rỗng, những thứ còn vướn trên cơ thể cô đều bị anh mạnh bạo xé rách... Mặc dù cô chống trả, mặc cho cô van xin đều thất bại, anh dùng chiếc thắt lưng trói tay cô lại không cho cô phản kháng, sau đó tự tung tự tác với ánh mắt đầy dục vọng.

- Tôi đã nói, nói dối sẽ bị trừng trị. - Anh nhếch môi nhìn thân hình không mảnh vải che thân đang nằm trên bàn làm việc.

- Anh dám động vào tôi, tôi sẽ hận anh. - Cô hét lên.

- Được, vậy thì... tôi sẽ cho cô hận tôi lâu một chút.

Anh kéo cô gần về phía mình, dùng toàn sức lực và dục vọng tiến vào bên trong cô không một chút nhẹ nhàng, bàn tay mạnh bạo trên cơ thể yếu mềm... trên cổ trên bờ ngực hồng hào đều để lại vết tích. Như một con sói hoang, anh ăn cô cho đến tận xương tủy.

Cô càng gào thét, càng khóc lóc càng khiến anh quyết liệt hơn, càng muốn nhấn chìm cô trong dục vọng của bản thân, trong lòng nghĩ đến cảnh Trí Văn ôm cô vào lòng... anh càng tức giận khi bọn họ ở cùng một khách sạn, hẳn ta đã làm gì người phụ nữ này.

- Nói đi, tôi và tôi khôn đó... ai khiến cô thoải mái hơn. - Uy Phong liên tục ra vào, không ngừng nghỉ.

Cô không đáp, quay đầu đi...

Bàn tay anh đẩy chiếc cằm cô nhìn về mắt anh, Uy Phong hôn vào môi cô một cách đầy cương bức... Nhưng cô lại cảm thấy đầy kích thích, và cuối cùng chính cô đáp trả nụ hôn đầy kích tình từ anh. Bản thân cô cũng muốn hòa nhịp cùng anh, không hề muốn anh dừng lại như lúc đầu.

Ngày Bích Trân xuất viện, cha cô lần này không còn buông thả cô nữa mà cho người đi theo gắt gao hơn. Tuy biết là lo lắng cho cô, nhưng làm như vậy thật là không hề thoải mái.

- Xin lỗi, cô có phải là Bích Trân hay không? - Một vị bác sĩ đeo khẩu trang kín mặt bước đến gần cô khi cô đang trên đường ra khỏi bệnh viện.

- À vâng, tôi là Bích Trân.

- Xin lỗi cô, nhưng trưởng khoa nói rằng cô cần kiểm tra lại một lần nữa trước khi ra về. - Vị bác sĩ kia lại nói.

Cô đành đi theo vị bác sĩ kia, phía sau là một đoàn người đi theo canh giữ.

- Xin lỗi, nơi này chỉ có bệnh nhân được vào thôi. - Vị bác sĩ mở cửa, một mình cô bước vào trong.

Cô ngoan ngoãn nằm trên chiếc giường bệnh để vị bác sĩ kia kiểm tra, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc mà thoát khỏi bệnh viện chán ghét này, một năm không biết phải đến bao nhiêu lần.

- Đầu cô không bình thường. - Vị bác sĩ kia nói.

Cô nhú mào: “ Tôi là bị tim, vì sao anh khám đầu chứ.”

- Cái đầu này xem ra là chứa đất bên trong, người khác thường gọi là đầu đất.

Bích Trân nhảy dựng lên, tên bác sĩ chết tiệt dám gọi cô là đầu đất.

Không ngờ, vị bác sĩ kia mở lớp khẩu trang ra kia... lại chính là Uy Vũ...

- Uy Vũ... anh đang làm gì vậy hả?

Uy Vũ bật cười: “ Đi thôi.” - Sau đó kéo cô ra cửa sau.

- Nhưng đi đâu? - Cô đáp.

Anh không đáp nắm tay cô kéo đi thật nhanh, bọn bảo vệ cảm thấy kì lạ khi hé cửa nhìn vào không nhìn thấy ai liền nhanh chóng đuổi theo. cuộc rượt đuổi bên trong bệnh viện vô cùng ngoạn mục làm xáo trộn mọi thứ... Bích Trân vừa buồn cười vừa mệt, nhưng vì là Uy Vũ đang nắm tay cô, bao nhiêu mệt mỏi cũng cố gắng mà chạy theo anh.

Họ lên một chiếc xe hơi đậu sẵn bên ngoài, Uy Vũ nhanh chóng phóng đi... Không ngờ phía sau bọn người kia cũng khá nhanh nhẹn mà lái xe đuổi theo, bằng giá nào cũng phải mang tiểu thư quay về.

- Giữ chặt vào nhé. - Uy Vũ nhếch môi cười, tăng tốc.

- Thích quá thích quá... tôi chưa từng được thử với tốc độ này. - Bích Trân hét lên.

- Đúng là ham chơi, cô quên cô bị bệnh gì ư?

- Mặc kệ, tăng tốc thôi. - Cô hét lên âm ỉ reo hò.

Uy Vũ tăng tốc, lách chiếc xe tãi phía trước rồi bất ngờ canh đèn mà rẽ trái khiến bọn người phía sau không tài nào đuổi theo họ được. Đến lúc này anh chạy chậm lại, lúc đó là tình thế bất buộc... anh cũng không muốn Bích Trân phải chịu đau đớn vì căn bệnh này.

- Thật không ngờ anh lại đến cứu tôi. - Bích Trân cười tươi.

- Chúc mừng cô ra viện. - Uy Vũ khẽ nói, sau đó lấy trong túi ra một gói quà. - Vô tình nhìn thấy thứ ngu ngốc này nên mua cho cô.

Chiếc hộp màu hồng, cô mở ra... bên trong là một chiếc móc khóa có hình mèo kitty be bé.

- Dễ thương quá. - Bích Trân reo lên. - Cảm ơn anh nha.

- Cô thích là được. - Anh hơi cười đáp.

- Hè rồi, tôi muốn ra biển chơi... anh đưa tôi đi nhé. - Bích Trân reo lên.

- Cũng là lúc rảnh rồi... được thôi. - Anh rẽ xe lái ra bờ biển.

Đoạn đường khá xa, cô ngủ trên ghế... khi anh chạy đến bờ biển cô cũng vẫn chưa chịu tỉnh lại... Nhìn thấy nét mệt mỏi kia, Uy Vũ chạy đến một khách sạn sang trọng bế cô vào.

- Chìa khóa phòng của quý khách ạ. - Cô lễ tân đưa một chìa khóa.

- Tôi lấy hai phòng. - Uy Vũ nhàn nhạt đáp.

- À, vâng ạ. - Cô lễ tân hơi bất ngờ.

Đặt Bích Trân xuống giường lớn, đắp chiếc chăn ngang người... không nỡ bỏ cô một mình ở nơi xa lạ này, Uy Vũ ở lại chờ đến khi Bích Trân tỉnh lại sẽ đưa cô ra biển xanh ngoài kia để tận hưởng mùi hương mặn mòi của biển khơi.

80. Chương 80: Kế Hoạch Tổ Tình

Nước biển xanh trong, bờ cát mịn màng, bầu trời rợn chút nắng vàng tươi soi sáng từng góc ngách. Uy Vũ nắm chặt tay Bích Trân, cả hai cùng nhau chạy trên bờ cát trắng, không cần biết là mối quan hệ giữa họ là gì, cũng không quan tâm anh ta thích ai yêu ai, cô chỉ biết bản thân hiện tại là hạnh phúc, là rất vui vẻ khi đi đến nơi xinh đẹp này cùng anh.

- Uy Vũ, nơi này đẹp quá. - Cô tựa đầu vào vai anh nhìn về vùng trời đỏ rực, mặt trời dường như sắp đến giờ đi tắm biển.

Anh không nói gì, đưa bàn tay khoát qua vai cô khẽ mỉm cười, đôi mắt cuốn hút nhìn về phía đỏ rực kia, trong lòng tràn đầy sự yên bình.

- Anh có thể hát cho một mình tôi nghe không? - Cô chợt nói. - Một bài hát chỉ dành cho tôi mà thôi.

- Trân, tối mai có thời gian không, tôi muốn đưa cô đến một nơi. - Uy Vũ nhìn về phía Bích Trân nhẹ nhàng nói.

- Có thời gian, tất nhiên là có. - Cô nhanh chóng gật đầu.

- 6h tối mai, tôi sẽ đến đón cô.

- Không... chúng ta sẽ gặp nhau ở công viên trung tâm, ngay tại vòi phun nước nhé. - Cô nhanh nhẩu đáp.

Mặt trời lặn sâu trên mặt nước biển đỏ rực rỡ, họ cùng nhau nắm tay đi về phía khách sạn để chuẩn bị ra về, bất cớ cô gái này một ngày xem ra đã thất lễ với ba cô.

Trong khi Uy vũ và Bích Trân vô cùng hạnh phúc khi cùng nhau dạo chơi, thì tại tập đoàn Phong Vũ, tất cả rèm cửa phòng tổng giám đốc được đóng lại, cánh cửa ra vào cũng khóa chặt... bên trong là Ngọc Hân đang ngủ thiếp vì mệt lã... trên người cô là chiếc áo vest dày mà Uy Phong đắp lên.

Trong cuộc họp được dời lại, mọi người đều đưa mắt nhìn Uy Phong kì lạ, chưa bao giờ nhìn thấy tổng tài của họ ăn mặc thoải mái như vậy để dẫn đầu cuộc họp. Uy Phong không quan tâm những ánh mắt kia, triển khai dự án mới... mục tiêu chính là thâu tóm thị trường dịch vụ, nhắm trực tiếp đến thị trường mà Trần thị đang phát triển.

- Tổng giám đốc, thị trường này tôi e quá khó khăn, Trần thị đã phát triển bao nhiêu năm qua... chúng ta chen vào sẽ khó mà tồn tại. - Một vị cổ đông không đồng tình.

- Tuy Trần thị phát triển về thị trường này, nhưng với uy tín và nguồn vốn điều lệ của Phong Vũ sẽ lấy được lòng tin của khách hàng.. Khách hàng mà Phong Vũ hướng đến mà khách VIP, c những người có thu nhập cao sẽ không ngần ngại chi tiền cho các dịch vụ cao cấp hơn, tuy cũng là trên một thị trường, nhưng đường lối của chúng ta sẽ khác Trần thị.

Các cổ đông gật gù, lời Uy Phong nói cũng không phải không có lý. Sau đó Uy Phong đưa ra những li luận sắc bén, lập ra các kế hoạch khép kín cho một dự án mở rộng lĩnh vực của Phong Vũ. Từ từ đã thuyết phục hầu hết các cổ đông đi đến quyết định tiến ra thị trường mới.

Cuộc họp kéo dài khá lâu, Ngọc Hân sau sự triền miên không dứt mệt lã người mà tỉnh lại. Trên người cô vẫn ngửi được mùi hương nam tính từ chiếc áo mà anh đắp lên người cô, là bản thân cô quyến luyến mùi hương ấy, con người ấy... thật sự quá cuồng bạo với cường bạo với cô.

Nhìn vào trong gương, vết cắn ở cổ đỏ ửng lên trông thấy, toàn thân cô đầy vết bầm sau cuộc ân ái vừa rồi. Cô muốn ra ngoài nhưng chiếc áo của cô đã bị anh xé rách không thể mặc lại, cửa phòng cũng khóa chặt không thể ra bên ngoài. Cô đành ngồi trong văn phòng làm việc mà chờ đợi, Ngọc Hân nhàm chán cầm chiếc bút chì lên mà vẽ... không ngờ lại nghĩ đến vị hoàng đế trong câu chuyện mà cô đã đọc... Về một nam nhân mặc một bộ long bào „ đầu đội long mào, tay cầm một thanh gươm sắc nhọn, gương mặt lại là của Uy Phong.

- Mình đã quá đề cao anh ta rồi. - Cô ngẩng nhìn bức ảnh mà nói. - Anh ta mà là hoàng đế thì chẳng khác nào hôn quân, dùng nữa thân dưới mà suy nghĩ.

Tiếng khóa cửa vang lên, cô hướng mắt về phía cửa ra vào. Hiện tại cô đã mặc lại chiếc váy công sở và khoát vào người áo khoác vest bên trong không có áo sơ mi, vì vậy phần ngực hở ra đầy kích thích... mặc dù che chắn được cơ thể nhưng nhìn sự gợi cảm này quá là khó cưỡng. Uy Phong đi về phía cô, sau đó quàng lên bàn một túi xách mà nói: “ Mặc nó vào.”

Cô nhìn vào bên trong túi xách kia, là một bộ váy màu hồng nhạt, Nhìn lại bản thân mình ăn mặc hiện tại cũng thật kì lạ, cô không nói gì nhanh chóng vào nhà vệ sinh thay trang phục.

- Tôi không muốn làm ở Phong Vũ nữa, tôi sẽ nghỉ trong hôm nay. - Ngọc Hân bước ra từ trong nhà vệ sinh, anh ta cố tình chọn một bộ váy hở cổ... vết cắn và vết hôn.. hiện rõ mồn một trên người.

- Cô nghĩ mình có thể rời đi ư? - Uy Phong đáp.

- Không ai có thể níu chân tôi lại. - Cô nhếch môi cười lắc đầu.

- Cô dám rời khỏi nơi này, tôi sẽ khiến Trần thị sụp đổ. - Uy Phong đe dọa.

Cô nhúng vai: “ Tùy anh.” - Sau đó quay lưng đi.

- Nếu như là Ngô Kiên của Kiến Lương. - Uy Phong khoanh tay lại.

- Tôi không quan tâm, anh biết đó anh ta dù sao cũng bị tôi đá rồi. - Ngọc Hân cố tình quay lại nhếch môi cười.

Anh lắc đầu: “ Xem con người của cô, không có một chút tình nghĩa.” - Anh nói... sau đó mở chiếc laptop trên bàn xoay về phía Ngọc Hân mà nói: “ Chỉ cần cô dám rời đi, tôi sẽ cho cả thiên hạ chiêm ngưỡng nó.”

Ngọc Hân trở mắt nhìn, là hình ảnh khi sáng giữa Uy Phong và cô... anh ta đã quay lại nó mà cô không hay không biết ư.

- Đê tiện, hạ lưu... anh xóa ngay cho tôi. - Ngọc Hân hét lên.

- Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tôi, sẽ không có người thứ 3 nhìn thấy nó. - Anh gấp chiếc laptop lại và nói.

Chiếc xe đưa Ngọc Hân và Uy Phong quay về biệt thự nhà họ Uy, cô không muốn danh dự bản thân mất sạch, lại càng không ngờ con người của Uy Phong lại đê tiện như vậy., muốn ép cô ở bên cạnh anh cũng không nên dùng cách hèn hạ đó chứ.

- Cô đi đâu? - Bước vào nhà không muốn nhìn thấy Uy Phong nữa nên bước về hướng phòng mình trước kia.

- Phòng của tôi. - Ngọc Hân đáp.

- Cô nghĩ bản thân cô còn giống như trước kia ư? - Uy Phong gọi vị quản gia già đến. - Bác đưa cô ta đến phòng của người giúp việc, hằng ngày phân công việc cho cô ta.

- Thiếu gia... nhưng đây là. - Vị quản gia nhìn Ngọc Hân mà nói.

- Ông không được nói với ông nội tôi, hiểu chưa. - Uy Phong đe dọa. - Để ông và Ngọc Diệp hưởng một kì nghỉ trọn vẹn không phải lo nghĩ.

Nói xong anh bỏ vào phòng mình đóng cửa lại, không quên căn dặn vị quản gia phải canh chừng Ngọc Hân không cho phép cô ra ngoài. Uy Phong tựa người vào cửa, anh không muốn hành hạ cô, không muốn dùng cách hèn hạ này để giữ cô bên cạnh... chỉ là anh muốn hằng ngày nhìn thấy cô... con người cô đã như vậy, không xứng đáng được anh trân trọng.

Uy Vũ đưa Bích Trân về nhà thì cũng lái xe về biệt thự nhà họ Uy, lúc ấy trời đã tối muộn nên không hề hay biết Ngọc Hân đã được Uy Phong bắt ép quay về. Đối với anh hiện tại, Bích Trân chính là cô gái đang hiện diện trong lòng, sự đáng yêu đơn thuần của cô, tính cách trẻ con ấy khiến anh cảm thấy thích thú và nhớ nhung... chỉ muốn che chở cho cô.

Sáng hôm sau, Ngọc Hân dậy thật sớm cùng với những người làm mà chuẩn bị đồ ăn sáng cho hai thiếu gia. Uy Phong không nhìn cô, cũng không quan tâm đến sự có mặt của cô... ung dung dùng bữa sáng.

Uy Vũ từ trên lầu đưa tay gấp dài bước xuống, ngồi xuống bàn ăn thì phát hiện Ngọc Hân đang mặc trang phục của người làm liền kinh ngạc đến khó hiểu.

- Ngọc Hân, cậu đang làm gì vậy. - Uy Vũ đứng lên nắm lấy cổ tay Ngọc Hân kéo lại bàn ăn. - Ngồi xuống đi.

- Không được ngồi. - Uy Phong không nhìn mà nói. - Người hầu không thể ngồi chung với gia chủ được.

- Người hầu. - Uy Vũ nhìn trang phục Ngọc Hân đang mặc thì không hiểu chuyện gì đã xảy ra. - Uy Phong, anh đang làm gì vậy hả, vì sao Hân có thể làm người hầu được.

- Là cô ta tự nguyện, phải không? - Anh nhìn về phía cô.

Ngọc Hân kéo tay mình ra khỏi tay Uy Vũ mà nói: “ Đúng vậy, tôi tự nguyện.”

Sau bữa ăn, Uy Phong rời khỏi biệt thự nhà họ Uy để đến tập đoàn Phong Vũ. Công việc của cô hiện tại ở nhà họ Uy chính là lau cầu thang và cửa kính hằng ngày. Uy Vũ đứng ở cầu thang nhìn Ngọc Hân đang dùng khăn lau cầu thang mặc dù nó vẫn sạch bóng.

- Có chuyện gì đã xảy ra? - Uy Vũ hỏi.

Cô lắc đầu: “Vì sao cậu lại hỏi như vậy?”

- Cô nhất quyết bỏ đi, nay lại muốn quay về làm Osin ư... không thể không có lí do... còn ngay cả Uy Phong, anh ta vì sao trở nên lạnh nhạt với cô như vậy.”

- Tôi đang làm việc, không phải trước đây cũng từng phải làm những việc còn vất vả hơn sao... có điều gì đáng nghi ngại chứ?

- Cô... nhớ chuyện trước đây rồi ư? - Uy Vũ dò xét.

Ngọc Hân có chút bối rối, sau đó nhanh chóng bình tĩnh mà lắc đầu: “ Không... tôi nghe anh ta kể lại.”

Biết dù có hỏi Ngọc Hân đã không muốn nói thì sẽ không chịu nói ra, anh còn phải chuẩn bị cho bữa tối nay.. Uy Vũ rời khỏi biệt thự nhà họ Uy lái xe đến một nhà hàng sang trọng.

- Tôi muốn bao trọn gói nhà hàng các người trong đêm nay, chiếc bàn sẽ được đặt ngay tại vị trí này... chỉ cần một người phục vụ mang các món ăn ra ngoài, sau đó hãy lui vào trong hết.

- Vâng, tôi hiểu rồi. - Vị quản lý nói.

- Còn nữa, sau khi tôi hát xong... hãy mở một bản nhạc nào đó nhẹ nhàng. - Anh nhìn xung quanh mà nói.

- Trên bàn tiệc, chiếc khăn bàn phải in hình mèo Kitty, à, đúng rồi... sợi dây này, đặt vào trong ly kem nhé... trên ly kem nhất định phải cắm một miếng trang trí hình kitty.

Cô quản lý hơi bật cười... Uy thiếu gia đang dụ dỗ trẻ con ư...

Đặt xong nhà hàng, Uy Vũ ghé sang một tiệm hoa đặt rất nhiều loại hoa... sau đó liền tự tay trang trí trong chiếc xe anh vừa mới mang đi dán decal hình mèo Kitty, bên trong cốp xe được cắm vô số hoa hồng đỏ tươi... chuẩn bị mọi thứ chính là muốn nhìn thấy nụ cười của Bích Trân.

Minh Minh đến biệt thự nhà họ Uy, hôm nay lại muốn tự tay nấu cho Uy Phong ăn để lấy tình cảm của anh, ngày xưa chẳng phải anh thường nói thích nhất là món cô nấu sao. Vừa đi vào bên trong đã nhìn thấy Ngọc Hân đang lau chùi cửa kính của ngôi biệt thự, trên gương mặt đỏ rất nhiều mồ hôi.

- Vì sao cô lại ở đây hả? - Minh Minh khó chịu khi nhìn thấy Ngọc Hân.

- Tôi đang làm việc, không thấy ư? - Ngọc Hân không nhìn Minh Minh, tiếp tục công việc.

- Tôi đã nói cô phải tránh xa anh ấy, cô là cố tình muốn vào nhà họ Uy phải không... ché Trần thị không giàu có bằng nhà họ Uy ư?

Ngọc Hân bật cười đáp: “ Cô đánh giá tôi quá cao rồi, cô nên bớt đánh đá thì tốt hơn, Uy Phong chỉ thích những cô gái đơn thuần, hiền lành.”

- Chỉ là một con Osin, tôi không sợ cô. - Minh Minh đáp. . - Mau lau nhanh tay một chút, ở đây còn rất bẩn.

Minh Minh nói xong liền bỏ vào trong bếp mà chuẩn bị các món ăn mà cô ta cất công chuẩn bị. Đến xế chiều thì Uy Vũ quay về, nhìn thấy Minh Minh liền mỉm cười bước vào bếp.

- Hôm nay tiểu thư Minh Minh đến Uy gia nấu ăn cho tôi sao? - Uy Vũ trêu chọc.

- Không đến lượt cậu, nhưng cũng có thể cho cậu một phần nhỏ. - Minh Minh cười đáp.

- Rất tiếc, hôm nay mình có hẹn rồi. - Uy Vũ bước về phía cầu thang. - Chúc hai người ăn cơm vui vẻ.

Uy Vũ tắm rửa, sau đó mặc trên người một bộ trang phục âu phục màu tối có sọc kẻ trẻ trung, anh bước ra khỏi phòng tiến về phía cửa... trong lòng có chút vui vẻ đi đến điểm hẹn.

Sau khi hoàn thành xong công việc, Ngọc Hân đi ngang qua bếp thì Minh Minh liền gọi: “ Cô kia vào đây, có việc cần cô.”

Cô phớt lờ, cô ta cũng không phải là chủ nhân ở đây... và lại cô đang rất mệt sau một ngày làm không ngừng nghỉ.

- Tôi nói cô không nghe ư? - Minh Minh tiến về phía Ngọc Hân.

Ngọc Hân dừng lại, quay mặt về phía Minh Minh: “ Tôi đang bận, cô muốn nói gì.”

- Tôi muốn cô là người gấp thức ăn cho tôi và Uy Phong, nhanh chóng đến đây dọn thức ăn ra bàn. - Minh Minh ra lệnh.

- Cô không phải chủ nhân căn nhà này, tôi không việc gì phải nghe lời cô. - Ngọc Hân bỏ đi.

Minh Minh tức giận... kéo mạnh Ngọc Hân lại về phía mình... Càng nghĩ đến câu nói của Ngọc Hân mà Minh Minh càng tức giận, trên dưới Uy gia đều xem cô là bạn gái Uy Phong mà nghe lời răm rắp... còn cô ta noi vậy có ý gì, muốn tranh Uy Phong với cô ta ư? Lúc này Ngọc Hân mặc áo kín cô, cổ tình kéo sát qua cổ, vì bị Minh Minh kéo và tuông ra... vết cắn trên cổ lộ ra, càng khiến Minh Minh giận dữ.

- Hồn lảo. - Minh Minh vung tay, tát vào gương mặt Ngọc Hân rất mạnh.

Cô không phòng bị, cái tát quá mạnh mà ngã nhào... đầu va đập lên chiếc ghế gần đó...máu từ trán tuông ra.

81. Chương 81: Đợi Chờ...

Ngọc Hân choáng váng không thể tự mình đứng lên, máu từ trên trán tuông ra khiến gương mặt cô đầy chất dịch màu đỏ. Những người làm trong nhà không ai dám đến đỡ cô vì Minh Minh đang rất tức giận, không muốn làm mất lòng bạn gái của đại thiếu gia.

Cô nằm sấp dưới sàn, mùi máu khiến cô không tài nào thở nổi, đầu cô đau nhức như muốn vỡ ra từng mảnh, cô ôm đầu mình nét mặt nhăn lại... hình ảnh một thanh niên mặc trên người một bộ long bào màu vàng rực, từng cử chỉ đều ôn nhu khi nhìn thấy cô... Anh cứ thế đi tới, đi tới trong khói sương mù thịt, cuối cùng cô cũng đã nhìn thấy anh...

- Tịnh Yên, ta nhớ nàng. - Nam nhân kia ôm lấy cô, giọng nói chất chứa đầy sự nhớ nhung da thiết.

Cô không đáp, đưa bàn tay chạm vào gương mặt quen thuộc kia. Cô có cảm giác người này không phải là Uy Phong, là một con người khác mặc dù người ấy mang gương mặt của anh. Cô chưa kịp nói gì, hình ảnh kia bỗng dưng tan biến trong không trung vắng lặng... tan biến như anh chưa bao giờ xuất hiện.

Đầu cô bỗng nhiên nhói lên liên hồi, cô ngực xuống ôm đầu đau đớn... sau đó đã nghe tiếng ồn ào xung quanh.

Uy Phong từ Phong Vũ trở về, Minh Minh nghe tiếng xe bên ngoài nhanh chóng chạy đến đỡ Ngọc Hân mà ôm vào lòng mình hét lớn: “ Các người còn không mau gọi cấp cứu.”

Người làm trong nhà lúc này liền nháo nhào đi gọi xe cấp cứu thì Uy Phong đã bước vào nhà nhìn thấy cô đang nằm gục trong tay Minh Minh, máu tươi đổ từ vết thương không ngừng chảy.

- Có chuyện gì đã xảy ra? - Uy Phong nhanh chóng lao tới, bế Ngọc Hân trên tay.

- Cô ấy... là cô ấy tự ngã. - Minh Minh run sợ, ánh mắt của Uy Phong hướng về cô đầy nghi ngờ.

- Anh sẽ nói chuyện với em sau. - Uy Phong đầy nét lo lắng, nhanh chóng bế Ngọc Hân ra xe mà lao đến bệnh viện.

Minh Minh ngồi trong biệt thự nhà họ Uy, nhìn thấy máu của Ngọc Hân dính trên tay và áo của mình thì run rẩy lo sợ cô ta sẽ nói với Uy Phong rằng cô là người gây ra mọi chuyện. Cô nhìn về phía hai cô gái đang đứng nhìn cô ái ngại, Minh Minh nói: “ Là cô ta tự ngã, hai người hiểu chưa hả? Tôi sẽ là vợ của Uy Phong, các người muốn giữ được công việc thì nên khôn ngoan một chút.”

- Dạ, là cô ấy tự ngã ạ. - Hai cô người làm bị đe dọa mà lo sợ.

Trong lòng vẫn cảm thấy bất an, Minh Minh nhắc điện thoại mà gọi vào số máy của Uy Vũ.

Uy Vũ đang trên đường lái xe đến địa điểm đã hẹn với Bích Trân, trong lòng đang tràn trề sự phấn khởi. Tuy lái chiếc xe kì lạ này ngoài đường lớn, mọi ánh mắt đều đổ dồn về anh... nhưng nghĩ đến cảm giác nhìn ánh mắt long lanh thích thú kia, anh lại bật cười. Tiếng điện thoại reo lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

- Minh Minh? - Uy Vũ nghe máy.

- Vũ... cậu đang ở đâu, mình cần cậu ngay bây giờ. - Minh Minh nghẹn ngào, giọng nói đầy run rẩy.

- Cậu làm sao vậy, mau nói mình biết đã có chuyện gì xảy ra? - Uy Vũ nghe giọng của Minh Minh như đang khóc, mau chóng tắt xe vào lề đường.

- Mình sợ lắm, Vũ, cậu hãy về đây với mình... huhu, mình rất sợ. - Minh Minh khóc lớn.

- Nhưng... mình... - Uy Vũ nghĩ đến Bích Trân.

- Vũ... mình xin cậu, làm ơn về với mình. - Minh Minh nghẹn ngào. - Mình chỉ còn biết dựa vào cậu thôi, làm ơn... Vũ. Cậu đã từng hứa, khi nào mình cần cậu... cậu sẽ bên cạnh mình mà...

Uy Vũ lo lắng, chuyện gì đã xảy ra với Minh Minh. Tình cảm của anh tuy đã hướng về Bích Trân nhưng anh vẫn xem Minh Minh như một người bạn thân thiết, một người quan trọng trong cuộc đời anh... nay cô gái ấy gặp chuyện cần anh, lời hứa năm xưa vẫn còn nhớ mãi trong tim. Uy Vũ quay ngược đầu xe, nhanh chóng chạy về biệt thự nhà họ Uy... Anh nhắc máy gọi Bích Trân, nhưng rất tiếc, không có tín hiệu trả lời.

Bích Trân biết ba cô sẽ không cho cô một mình đi đến điểm hẹn, nhưng mà mang theo bọn vệ sĩ thì thật khó coi. Nhìn xung quanh nhà đã được canh gác cẩn thận hơn trước, muốn trèo ra bên ngoài cũng không thể được.

Để tránh bị nghi ngờ, cô mặc trên người bộ đồ ngủ in hình mèo kitty... nhìn qua đồng hồ Bích Trân giả vờ ngã quỵ xuống đất, tay ôm ngực hét lên... vờ như bệnh tim tái phát.

- Trân, người đâu... mau lên... đưa tiểu thư đến bệnh viện.

Nhìn thấy cô vật vã dưới sàn, dù đã cho cô uống thuốc nhưng vẫn không thuyên giảm khiến ba cô vô cùng lo lắng, bế Bích Trân ra xe chạy đến bệnh viện. Các bác sĩ nhận bệnh, nhìn thấy cô vật vã liền hỗ trợ hô hấp, đưa ống nghe nhịp tim liền cảm thấy vô cùng kì lạ.

- Ba... con muốn gặp mẹ... con đau lắm...ba mau đi tìm mẹ cho con. - Cô tìm cách tách ba cô đi.

- Mẹ con đã đi rồi, đừng nhắc đến bà ấy nữa. - Nghe nhắc đến người đàn bà ấy cha cô tức giận.

- Không... ba mau mang mẹ về cho con.... ba đi đi... đi tìm mẹ cho con. - Bích Trân vỗ ôm tim vật vã, vừa khóc vừa nói

Các bác sĩ thấy vậy liền nói: “ Đừng để bệnh nhân quá kích động, ông nên tránh đi một chút.”

Ba cô nghe vậy liền dừng lại, cảm thấy hôm nay con gái rất kì lạ... nhưng lại xót thương đứa con mang căn bệnh quái ác này, không biết còn ở lại bên cạnh không đến khi nào.

Nhìn thấy chiếc giường đầy đầy cô khuất bóng ba mình, Bích Trân nhoẻn môi cười... ngồi bật dậy khiến các bác sĩ hết hoảng.

- Hết đau rồi, cho tôi xuống. - Cô tìm cách xuống.

Thoát khỏi bệnh viện một cách an toàn, Bích Trân nhìn trên người mình là một bộ đồ ngủ màu hồng, chân cũng không mang giày dép, sờ trên túi thì điện thoại dường như đã làm rơi trên xe rồi... Còn tiền, huhu... là cô quên mang.

Trên con đường đông đúc người qua lại, Bích Trân vui vẻ bước đến nơi anh và cô hẹn nhau, cô không cần để tâm đến những cái nhìn từ mọi người xung quanh, cũng không quan tâm đến bàn chân trần dẫm trên nền xi măng đau nhức. Cô vẫn cứ thế mà bước về phía trước, Uy Vũ... có lẽ đang đợi cô.

Đài phun nước trung tâm thành phố, đông đúc người qua lại... nhưng tuyệt nhiên trong số ấy không hề nhìn thấy anh. Cô chạy đến một tốp người đang ngồi trò chuyện trong công viên hỏi: “ Bạn gì đó, cho mình hỏi bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ?”

- À, 7h5p bạn.

- Cảm ơn bạn. - Cô gật đầu kh4 mừng thầm, đến kịp giờ rồi.

Cô ngồi trên chiếc ghế gần đó mà đợi, thời gian trôi qua trôi qua vẫn không thấy Uy Vũ đến. Cô không biết mình đã đi bao nhiêu vòng quanh đài phun nước, đếm được bao nhiêu ô gạch ở nền đất, và cuối cùng là đếm được bao nhiêu vì sao trên trời.

- Mấy giờ rồi nhỉ, mình đói quá. - Cô chống hai tay lên cằm, nhìn xung quanh dòng người đã thưa dần. - Hay là anh ta gặp tai nạn trên đường nhỉ, không được... mình phải đi đến nhà họ Uy. Nhưng... đi rồi khi anh ta đến sẽ không tìm ra cô... phải làm sao đây.

Trong lòng có nhiều suy nghĩ, cô vẫn kiên nhẫn ngồi đó mà chờ đợi... Trời về đêm, lạnh dần, cô co người lại, lớp áo mỏng không đủ ấm, chỉ còn lát đất vài người công nhân vệ sinh đang dọn dẹp.

- Con gái, sao không về nhà đi, một mình ngồi trong sương lạnh như vậy hả? - Một cô công nhân đang quét rác ở gần cô hỏi.

- Con đợi bạn. - Cô đưa gương mặt u buồn đáp.

- Cô thấy con ngồi ở đây rất lâu rồi, bạn con có lẽ bận việc gì đó, vì sao không gọi điện thoại?

- Con quên mang theo rồi ạ, con tin anh ấy sẽ đến mà. - Cô hơi mỉm cười. - Vì ngoài ba con ra, anh ấy là người quan tâm con nhiều nhất.

Người phụ nữ kia cởi chiếc găng tay ra, lấy trong túi một chiếc bọc nilong gói kín một chiếc điện thoại cũ kĩ. Bà đưa về phía Bích Trân mà nói: “ Lấy điện thoại của cô mà gọi cho bạn con, thân con gái ở một mình nơi này không tốt.”

Bích Trân vô cùng vui mừng... nhìn chiếc điện thoại nhanh chóng bấm gọi cho anh... nhưng gọi mãi vẫn không ai nghe máy.

- Không phải là có chuyện gì không hay chứ, không được... - Cô nói khê đưa chiếc điện thoại trao trả cho người công nhân vệ sinh cuối đầu nói. - Cảm ơn cô ạ, con phải đi rồi, tạm biệt cô.

Không đợi đáp lời, Bích Trân nhanh chóng rời đi... cô phải đến nhà họ Uy tìm người, trong lòng không trách Uy Vũ chỉ hy vọng anh đừng xảy ra chuyện gì, chỉ hy vọng Uy Vũ vẫn bình an.

- Á. - Cô bị vấp ngã trên con đường vắng người, đầu gối túa đầy máu đau đớn nhưng vẫn gắng gượng đứng dậy, tiến về phía trước không còn suy nghĩ về vết thương kia nữa...

Trên đoạn đường vắng lặng ấy, một cô gái nhỏ, mặc bộ quần áo màu hồng in họa tiết kitty, đôi chân trần liên tục bước nhanh... đầu gối bên phải máu vẫn ứa ra tề tề... chỉ là cô, không còn suy nghĩ được điều gì ngoài sự lo lắng cho Uy Vũ.

Uy Vũ quay về biệt thự nhà họ Uy, nhìn thấy trên người Minh Minh dính đầy máu liền hết hoảng... ngỡ rằng cô bị thương mà nhanh chóng chạy về phía cô lo lắng.

- Minh Minh, đã xảy ra chuyện gì... cậu bị thương ư, mình đưa cậu đến bệnh viện. - Uy Vũ lo lắng hỏi.

Minh Minh chỉ lắc đầu, sau đó khóc lớn: “ Cậu phải tin mình, mình không có đẩy cô ta... là cô ta tự ngã xuống ghế mà chảy máu... Mình đỡ cô ta và dính đầy máu, mình sợ lắm Vũ... Phong, anh ấy... anh ấy có lẽ đang hiểu nhầm mình.”

- Bình tĩnh nào, mình tin cậu mà... Uy Phong có lẽ lo lắng cho Hân nên đã cư xử không đúng với cậu. - Uy Vũ vỗ về. - Bình tĩnh một chút, sẽ hiểu là không phải tại cậu.

Minh Minh tựa vào vai Uy Vũ mà khóc rất lâu, sau đó Uy Vũ sai người làm mang nước ra để anh lau đi vết máu dính trên người của cô. Khoát lên người Minh Minh một chiếc áo khoát kéo kín cổ để che đi vết máu trên áo, ôm cô vào lòng mà nói: “ Đừng khóc nữa, không phải đã có mình tin cậu rồi sao.”

Uy Vũ nhìn lên đồng hồ, có lẽ Bích Trân không thấy anh đến cũng đã quay về rồi.

- Không được, mình phải đến bệnh viện giải thích với Phong, cô ta thích Phong sẽ đặt điều với anh ấy, làm anh ấy ghét mình. - Minh Minh nói.

Uy Vũ lắc đầu: “ Ngọc Hân không phải là người như vậy, cậu đừng lo lắng.”

- Không, mình không tin cô ta... Không phải thời gian mình không có ở đây cô ta đã có khoảng thời gian ở bên Phong ư... Cô ta có lẽ rất ghét mình, mình không để cho cô ta bịa chuyện được, mình phải giải thích cho Uy Phong trước. - Minh Minh kéo tay Uy Vũ đi.

Chiều lòng Minh Minh... Uy Vũ đưa cô đến bệnh viện, quá vội vã nên không nhìn thấy chiếc điện thoại đặt trên bàn.

Bích Trân cuối cùng cũng đến biệt thự nhà họ Uy, cô bấm chuông gọi cửa vào lúc trời đêm, có một cô giúp việc ra mở cửa với dáng vẻ ngại ngùng.

- Đêm khuya thế này, cô tìm ai?

- Tôi tìm Uy Vũ. - Bích Trân đáp.

- Nhị thiếu gia đã đến bệnh viện rồi. - Cô giúp việc đáp.

Nghe từ “ Bệnh Viện” Bích Trân như muốn bật khóc, nhanh chóng hỏi: “ Là bệnh viện nào?”

- Bệnh viện trung tâm. - Cô giúp việc nói.

Vừa nghe tên bệnh viện Bích Trân không kịp chào mà nhanh chóng chạy đi, điều cô dự cảm là đúng ư, Uy Vũ đã xảy ra chuyện phải đến bệnh viện ư... Vì đến nơi hẹn với cô mà anh bị tai nạn sao, không được... anh không được có mệnh hệ nào, nếu không tôi phải ân hận suốt đời... Cả một câu nói, tôi thích anh, cũng chưa nói cho anh nghe mà.

Cô vừa chạy vừa khóc, thâm tâm chỉ có một mình sự lo lắng dành cho Uy Vũ... bao nhiêu mệt mỏi, đau đớn đều không còn cảm giác...

Tại bệnh viện...

Sau khi Minh Minh giải thích rõ ràng nhưng thái độ của Uy Phong vẫn không một chút thay đổi, anh không đáp chỉ lặng lẽ đứng tựa người vào tường chờ đợi. Anh ghét cô ta, người con gái hám danh lợi đó nhưng vì sao khi cô bị thương, anh lại đau lòng đến như vậy, anh chỉ muốn người bị thương là anh, còn cô sẽ không phải chịu một chút tổn hại nào nữa.

- Hai người về đi, tôi ở lại đây là được rồi. - Uy Phong lạnh lùng nói.

- Phong, anh vẫn không tin em ư? - Minh Minh dùng hai tay nắm lấy tay Uy Phong mà nói.

- Tin hay không, còn quan trọng sao, anh chỉ cần cô ấy không sao cả. - Anh lắc đầu, buông tay mình ra khỏi tay Minh Minh.

- Phong, vì sao anh lại không còn nhìn về em nữa, vì lí do gì cô ấy lại xen vào chúng ta như vậy... Uy Phong, em hận anh... biết trước mọi việc thế này, năm đó thà em buông xuôi mọi thứ mà chết đi, em sẽ không chịu đau đớn để duy trì cái mạng sống này để quay về tìm anh, và nhận lấy sự lạnh nhạt này. - Minh Minh khóc thét lên.

Uy Phong nhìn Minh Minh, đưa bàn tay lau giọt nước mắt kia... sau đó nhìn về Uy Vũ: “ Không nên ồn ào ở bệnh viện, Uy Vũ sẽ đưa em về... đừng khóc nữa.”

Uy vũ đưa Minh Minh ra khỏi bệnh viện, cô ta nghĩ đến việc Uy Phong hiện tại chỉ nghĩ đến Ngọc Hân, cô ta liền nghĩ đến kế hoạch năm xưa, liệu rằng khi nhìn thấy cô bên cạnh Uy Vũ, anh sẽ quay về với cô, bản tính đàn ông không phải chỉ muốn có chứ không muốn bớt ư?

Nghĩ vậy, Minh Minh đứng trước cổng bệnh viện, Uy Vũ quay đầu đi lấy xe nhưng bàn tay Minh Minh kéo anh lại.

- Có chuyện gì sao, Minh Minh. - Uy Vũ hỏi.

- Vũ... chúng ta hẹn hò đi. - Minh Minh nói.

Uy Vũ chưa kịp đáp lời, Minh Minh đã chủ động nhún người lên hôn vào môi anh....

Bích Trân từ phía xa... nhìn thấy Uy Vũ không những không hề bị gì như cô nghĩ, lại còn đang ôm hôn cô gái đối với anh là quan trọng và đặc biệt kia. Cô ngã xuống đường... mệt mỏi, uất ức, đau lòng... tim cô bỗng co thắt lại... Bích Trai chỉ còn nghe thấy tiếng mọi người cbu quanh lấy cô, sau đó ngất lịm đi khi nước mắt vẫn còn trên mi, máu dưới bàn chân vẫn không ngừng chảy.

82. Chương 82:

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng len qua ô cửa sổ, những chú chim chạy nhảy bên ô cửa sổ vui đùa, bên trong căn phòng màu trắng, sau cơn mê man Ngọc Hân bừng tỉnh lại khi bàn tay cô vẫn nằm trong lòng tay của anh. Cô đưa mắt nhìn về anh, cô hơi lay người rút bàn tay mình ra khỏi lòng tay anh. Bước xuống giường bệnh đi về cửa sổ, vén tấm màn trắng nhìn về phía bên ngoài, vết thương trên đầu cô đã được băng lại cô hướng gương mặt đón ánh nắng sớm mai.

Không quá gay gắt mà nhẹ nhàng thuần túy, cô hưởng thụ một khoảng không gian tĩnh lặng yên bình. Những tia nắng óng ánh phủ trên gương mặt trắng nhợt, đôi môi khô gáp thiếu sức sống nhưng trong ánh mắt cô, đang nhìn lên bầu trời trong xanh với bao nhiêu suy tư.

- Vết thương chỉ chấn động nhẹ, không có gì nguy hiểm. - Anh bước ngang về phía cô, cùng cô nhìn về một hướng ánh nắng sớm mai.

Cô đưa mắt nhìn về anh, rồi lại hướng về phía ánh sáng bên ngoài, bàn tay cô đưa lên cao hứng lấy những tia nắng xuyên qua bị bàn tay nhỏ nhắn kia che chắn lại. Đôi môi khẽ lay động: “Uy Phong, em nghĩ Minh Minh là một cô gái tốt, cô ấy thật sự yêu anh.”

Anh đưa mắt nhìn về phía cô, vì sao cô lại nói ra những lời kì hoặc như vậy, cô nói Minh Minh là một cô gái tốt khi bản thân bị thương vì Minh Minh, anh đáp: “ Cô ấy đẩy em ngã, em vẫn cho cô ấy là người tốt?”

Ngọc Hân khẽ cười, cô quay đầu bước vào bên trong giường bệnh: “ Là em đang nói tâm tư của anh, điều anh đang muốn nói với em.” Cô ngồi lên giường bệnh khá êm ái, đoán chắc đây là phòng đặc biệt, đưa bàn tay đặt lên chiếc gối êm ái, Ngọc Hân hiểu rõ rằng trái tim anh là đang hướng về cô.

- Là lỗi của anh. - Uy Phong quay người, tựa vào ô cửa sổ.

- Thật ra em không trách cô ấy, thật sự em rất khâm phục Minh Minh. - Cô hơi cười. - Tất cả cũng chỉ vì tình cảm mà cô ấy dành cho anh. Uy Phong có lẽ anh không biết, một đã yêu con người ta thường trở nên khó đoán và tàn nhẫn để dành nó. Chỉ là hôm qua em không gặp may mắn nên phải chấp nhận khi chộc tức Minh Minh.

- Ngọc Hân, hôm nay em rất lạ.

Cô đưa mắt nhìn về anh, sau đó bước đến đưa bàn tay lên bờ má anh khẽ nói: “ Thật ra, em đã hồi phục lại kí ức ngày xưa, trước ngày chúng ta gặp nhau ở bờ sông kỉ niệm ấy.”

Anh bất ngờ nhìn cô, bất giác chưa thể nói ra lời nào.

- Em muốn anh phải phân định rõ ràng, em và Minh Minh... ai mới chính là người hiện diện trong trái tim anh. - Cô lại nói. - Đã hơn vạn lần em muốn rút lui vì nghĩ đến anh phải khó xử, nghĩ đến Minh Minh vượt qua bao nhiêu đau đớn để quay về tìm anh... trái tim em lại nghẹn lại và chấp nhận làm kẻ phải ra đi. Thật ra, em muốn quên hết đi cũng tốt... em sẽ không phải suy nghĩ càng rắc rối hơn.

- Phân định. - Giọng anh đầy chua chát. - Tình cảm giữa chúng ta tốt đẹp như vậy, em còn muốn tôi phân định điều gì. Được thôi, nếu em muốn chọn cách là kẻ ra đi, tôi cũng không níu kéo em nữa, em muốn tôi đến với Minh Minh, tôi cũng mãn nguyện ý em.

Nói xong, Uy Phong hất tung cửa bước ra ngoài, tâm trạng vô cùng tệ hại... cô là muốn anh phải làm điều gì nữa đây, muốn anh phân định điều gì khi anh đã thể hiện rõ ràng người anh chọn chính là cô.

Cô nhìn theo bóng lưng anh, sau đó quay người về phía cửa sổ mà nhìn ra hướng ánh nắng. Nước mắt trên mi cô rơi xuống từng giọt, đôi môi khẽ nói rất nhỏ: “Tuấn Phong, ở nơi phương xa xôi ấy huynh vẫn sống tốt phải không, chúng ta là hai người ở hai thế giới... muội xin lỗi vì đã rời đi không một câu giải thích. Ngay cả đưa bé mang kỉ niệm tốt đẹp giữa chúng ta muội cũng không giữ được, muội thật không xứng đáng để được huynh che chở thương yêu... là muội nợ huynh rất nhiều.”

Vài ngày sau, cô xuất viện và quay về lại khách sạn, Uy Phong cũng không còn tìm cô thêm một lần nào nữa. Ngọc Hân nằm trong phòng khách sạn thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, đoán biết có lẽ là Trí Văn tìm cô... vì ngoài anh ta sẽ chẳng ai tìm cô vào giờ này.

- Ngọc Hân, mấy hôm nay em đi đâu? - Trí Văn nghe lễ tân thông báo Ngọc Hân quay về liền đến tìm. - Đầu em, bị thương ư?

Cô lắc đầu: “ Tôi bị tai nạn, đã không sao nữa rồi.”

- Thật không cẩn thận, vì sao em lại không gọi cho tôi khi ấy... chẳng phải tôi là bạn trai em ư? - Trí Văn nói.

- Trí Văn, tôi phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa đây... tôi không thể làm bạn gái anh , tôi chỉ xem anh là một người bạn mà thôi.

- Được rồi, được rồi... là bạn cũng được, nhưng tôi hy vọng những lúc em gặp khó khăn hãy nhớ đến người bạn là tôi. Được không?

Cô gật đầu: “Tôi hứa, lần sau sẽ gọi cho anh.”

Cô đón taxi tìm gặp người bác sĩ lần đó, ông ta trầm ngâm đặt một tách trà đưa về phía cô ngồi. Cô đưa tách trà lên môi uống một ngụm, xong lại nhanh chóng đặt lại bàn đưa mắt nhìn vị bác sĩ kia.

- Hôm nay, cô đến tìm tôi có chuyện gì? - Vị bác sĩ hỏi.- Tôi e sẽ không thể giúp cô được nữa... chuyện đó quá nguy hiểm.

Cô khẽ cười, đôi mắt tinh anh nhìn thẳng vào mắt vị bác sĩ kia: “ Đã lâu không gặp, tôi đang suy nghĩ vì sao ông tài giỏi như vậy nhưng nơi này lúc nào cũng khá vắng vẻ.”

- Con người sống là do thời thế, tôi không thể trả lời câu hỏi này của cô được. - Ông ta hớp ngụm trà, sau đó an nhàn mà nói.

- Tôi chỉ e ông là thần tiên phương nào. - Cô nham hiểm nói.

Vị bác sĩ có chút e dè nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh cười lớn: “ Thần tiên ư, thời gì rồi mà cô còn có những suy nghĩ như vậy...”

Cô mang ba đồng tiền xu đẩy về phía vị bác sĩ già nọ, sau đó lại nói: “Tôi cho ông ba xu mua bánh bao, ông hãy nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra.”

Vị bác sĩ nọ đoán biết Ngọc Hân dường như đã nhớ ra mọi chuyện, rõ ràng ông chỉ cho cô nhớ đến kí ức hiện tại... lại làm ra chuyện lỗi lầm gì rồi, ông ta vò đầu rầu rĩ.

- Cô đã nhớ ra tất cả mọi chuyện?

- Thật ra, tôi không phải đến đây để trách cứ dò xét gì ông... Tôi chỉ muốn biết, Tuấn Phong... huynh ấy vẫn sống tốt chứ?

- Ngọc Hân, chuyện của kiếp trước cô hãy xem như là một giấc mơ, duyên phận của cô và Triệu quốc đã hết... Đáng ra, lúc đưa cô quay về hiện tại phải mang về kí ức cho cô, tôi đã mắc sai lầm và đến đây để sửa sai, không ngờ cô lại nhớ hết mọi chuyện, kể cả những chuyện không được phép nhớ.

- Giấc mơ thì nó cũng đã đi sâu vào trong tiềm thức, nói quên cũng không phải là quên được. Tình nghĩa không thể nói dứt là dứt được, tôi chỉ muốn biết Tuấn Phong hiện tại ra sao... để có thể an lòng mà sống ở thế giới của tôi, không ưu phiền lo nghĩ.

Ông ta lắc đầu nhẹ, thiên cơ không thể nào nói ra... chỉ e dù nói ra cô lại càng đau lòng và khó quyết. Ông xua tay nói: “Không thể nói, không thể nói.”

Dù cô nói thế nào thì ông ta nhất quyết không tiết lộ, cô buồn bực ra về. Cũng là cô không đòi quay về Triệu quốc, ông ta có cần bí mật như vậy...

Cô đi qua một đoạn đường, nhìn thấy chiếc xe hơi màu vàng chanh rực rỡ quen mắt, chơi màu nổi thế này thì có lẽ ở cái thành phố này chỉ có mỗi nhị thiếu gia nhà họ Uy kia, trước đây cô và Uy Vũ cũng không gọi là thân thiết, nhưng thiết nghĩ cũng là bạn học cũ, cô cũng từng là bạn gái của anh trai cậu ta... cô có chút húng thú ghé vào quán cafe sang trọng nơi mà Uy Vũ đoán chắc đang ở bên trong.

Cô nhìn đảo một vòng, đã nhìn thấy Uy Vũ đang ngồi một mình cạnh cửa kính... Cô chọn một bàn cạnh đó phía sau Uy Vũ, chợt không hiểu cậu ta đang hẹn hò cùng mỹ nhân nào, trong lòng cảm thấy thú vị với con người khó hiểu này.

Từ bên ngoài, một cô gái ăn mặc có phần hơi sành điệu chói mắt bước vào... Ngọc Hân nhanh chóng quay mặt đi, cô ta đang hướng về phía Uy Vũ đang ngồi. Cô đưa mắt khẽ nhìn hai người bọn họ, thì ra người Uy Vũ gặp là Minh Minh... bọn họ trước kia tình cảm tốt như vậy, có lẽ bạn bè gặp gỡ... trong lòng hơi hụt hững vì không thể phát hiện Uy Vũ đang hẹn hò cùng ai.

Cô vừa gọi phục vụ tính tiền, đưa mắt nhìn qua hai người bọn họ... không ngờ Minh Minh kia lại đang tựa vào lòng Uy Vũ, chẳng phải cô ta từng nói về vị Uy Phong ư, từng thể thốt cùng Uy Phong ư... chẳng lẽ lịch sử lại lặp lại, cô ta lại muốn một lần hai anh em nhà họ.

Cô rời đi, mang trong lòng bao nhiêu suy nghĩ.

Chẳng biết vì sao, bước chân cô lại tiến về con đường vào ngôi biệt thự nhà họ Uy, con đường này thật quen thuộc làm sao, những ngày tháng giao báo vất vả nhưng thật đơn giản từ trong suy nghĩ. Cô đứng trước ngôi biệt thự lớn, không bấm chuông chỉ lặng lẽ đứng bên ngoài nhìn.

- Cô đến đây để tìm ai? - Một giọng nói quen thuộc, vang lên từ phía xa.

Cô nhìn sang bên phải, anh mặc một bộ quần áo thể thao năng động không còn là một tổng tài uy nghiêm hằng ngày, cái dáng cao cao ấy từ khi nào đã đi vào tim cô.

- Không, chỉ là muốn nhớ lại một chút quá khứ? - Cô đáp.

- Quá khứ? - Uy Phong đưa tay vào trong túi quần, từng bước bước lại gần cô. - Quá khứ đẹp hay xấu, vui hay buồn... những gì liên quan đến cô đều rất tâm thường... cô cũng muốn nhớ ư?

Cô cảm thấy có chút se lạnh, cái lạnh từ khí trời về đêm hay từ câu nói lạnh lùng của anh. Cô đưa tay vào trong túi áo khoác, co người lại mà đáp: “Ừ, đúng là rất tầm thường.”

Nói xong, cô quay lưng về phía anh mà bước đi...

- Tôi sẽ kết hôn với Minh Minh, cô đã hài lòng chưa? - Uy Phong nói lớn.

Có đôi chút chùng bước, nhưng cô vẫn đáp: “Chúc mừng anh.”

- Cô sẽ đến chứ?

- Để xem đã. - Cô nói xong thì nhanh chân bước đi, không muốn nghe bất cứ lời nào từ anh.

Ngày... tháng... năm...

Từ bỏ một người đã đặt họ vào trong tim rất đau đớn... nó còn đau hơn sự đau thất mỗi khi cơn đau tim tái phát. Nhưng khi họ đã không xem trọng mình... họ không nhìn về phía mình, buông tay chính là quyết định đúng đắn.

Ngày....tháng...năm...

Baba nói tim mình ngày càng có triệu chứng yếu đi, có lẽ mình phải rời xa nơi này một thời gian hoặc là mãi mãi... Từ ngày đó, baba cũng cấm không cho mình liên hệ với bên ngoài, Uy Vũ giờ này... có lẽ đang vui vẻ cùng người đặc biệt ấy.

Ngày... tháng ... năm...

Mình đã nhìn thấy vết nhăn trên gương mặt ngày càng hóc hác của ba vì lo lắng cho bệnh tật của mình. Thật ra, bản thân mình không nên yêu ai và cũng không thể để ai yêu... cũng may, anh ấy không hề yêu mình. Tình cảm này, sẽ mãi giấu trong tim.

Ngày... tháng... năm...

Máy bay cất cánh, trái tim yếu ớt này... mãi mãi rời xa anh.... Tạm biệt anh, Vũ.

83. Chương 83: Hối Hận Muộn Màng

Lễ đính hôn giữa Uy Phong và Minh Minh được báo chí quan tâm, họ chính là một cặp trai tài gái sắc khiến mọi người đều ganh tỵ. Gia đình Minh Minh cũng là một gia đình danh giá có tiếng nói trong xã hội, môn đăng hộ đối vô cùng thích hợp.

Máy bay hạ cánh, Uy lão gia cùng tiểu thư Ngọc Diệp từ trong sân bay bước ra ngoài dưới sự chào đón của hai anh em nhà họ Uy, không thiếu sự có mặt của Minh Minh. Ông và Ngọc Diệp đi du lịch không bao lâu, nghe tin tức Uy Phong muốn đính hôn cùng Minh Minh thì lập tức quay về để xem xét chuyện gì đã xảy ra.

- Ông nội, đại tỷ đang đứng cùng Phong ca là ai. - Ngọc Diệp tinh nghịch hỏi.

Uy lão gia chỉ mỉm cười không đáp, nắm tay Ngọc Diệp đi về phía đoàn người đang đón họ.

Gia đình nhà họ Uy trước kia chỉ có Uy lão gia và hai anh em nhà họ Uy này, hôm nay vì sao lại có thêm một đứa trẻ vô cùng thân thiết với Uy lão gia như vậy... xem ra ông ta đã lớn tuổi mà còn phong lưu ư... Minh Minh hơi nhếch môi cười, nghe nói là nhận nuôi, nhưng ai biết được sự thật bên trong.

- Em gái xinh đẹp, chúng ta làm quen nhé. - Minh Minh vờ vui cười, ôm Ngọc Diệp vào lòng.

Ngọc Diệp xô mạnh khiến Minh Minh té ngã giữa sân bay khiến nhiều người chú ý cười chê, tuy tức giận nhưng vẫn không thể động tới đứa cháu yêu quý của Uy lão gia, cô lặng lẽ đứng lên với sự giúp đỡ của Uy Phong.

- Đừng động vào người tôi. - Ngọc Diệp lùi về phía sau Uy lão gia. - Ông nội, con không thích chị ấy.
- Ngọc Diệp, không được vô lễ. - Uy Vũ nhíu mày. - Em được nuông chiều quá rồi.

Ngọc Diệp bật khóc lớn, khiến Uy lão gia không vui: “Con bé còn nhỏ, không nên nặng lời như vậy.” Sau đó ôm Ngọc Diệp vào lòng dỗ dành: “Bảo bối của ông, lần sau không được hư như vậy nữa nhé.”

Lúc này, Uy lão gia không nhìn thấy Ngọc Diệp vì ôm cô bé. Ngọc Diệp vờ khóc nhìn Uy Vũ mà le lưỡi chọc quê.

Uy Phong và Uy Vũ bật cười... con bé này, thật sự quá tinh nghịch, cũng không còn muốn trách phạt chuyện vừa rồi.

Nhìn thấy mọi người đều cưng chiều Ngọc Diệp, Minh Minh cũng không muốn gây thêm phiền phức cho mình, sau này về nhà họ Uy ở, hằng ngày gặp mặt đành phải tạo ấn tượng tốt cho mọi người, đặc biệt là Uy lão gia.

- Anh Vũ, chị Hân đâu ạ. - Ngọc Diệp hỏi Uy Vũ khi đi cùng Uy Vũ ở phía sau, cô bé này tuy hay bị Uy Vũ trách phạt nhưng vẫn thích bám theo anh.

- Anh sẽ đưa em đi gặp chị em sau nhé, chị ấy đã nhớ lại mọi chuyện rồi.

- Hay quá, vậy là chị Hân và anh Phong sẽ làm đám cưới phải không ạ... Nhưng vì sao anh Phong lại đi cùng chị kia, em không thích chị đó đâu, vì sao lại quyến rũ bạn trai của chị em. - Ngọc Diệp nói.

Uy Vũ đưa tay xoa lên đầu cô bé khẽ cười: “Chuyện người lớn, lớn lên rồi em sẽ hiểu.”

Quay về biệt thự nhà họ Uy, Uy lão gia gọi Uy Phong vào phòng mình... tất cả những người khác đều không được phép đến gần.

- Ông nội, chuyện này... ông nội đừng ngăn cản con. - Uy Phong nói trước.

- Con rất thông minh, còn biết là ta đang muốn nói ra điều gì. - Uy lão gia ngồi thong dong. - Chuyện tình cảm không thể gượng ép, nhưng ta muốn chắc rằng con đã quyết định kĩ càng chưa?

- Sau bao nhiêu khó khăn, Minh Minh đã quay về cùng con... con không có lí do gì từ bỏ một cô gái như cô ấy. - Uy Phong đáp.

- Nếu con đã quyết ta cũng không có lí do gì ngăn cản con, ta chỉ muốn nhắc con rằng, con bé Minh Minh ấy không hề đơn giản như vẻ bề ngoài ấy.

- Cô ấy hơi đánh đá một chút, nhưng bản chất là một cô gái tốt.

Uy lão gia trước giờ đều không phản đối bất cứ quyết định nào của Uy Phong, lần này cũng như vậy Uy lão gia không có ý định phản đối.

Trí Văn mời cô ăn trưa một bữa, là dùng tư cách bạn bè mà mời nên cô cũng không thể mãi từ chối. Cô ngồi trên xe Trí Văn, nhìn xung quanh con đường đông xe, trên tòa nhà cao tầng của cao ốc Century, cô nhìn lên phía cao nhất kia... tự hỏi bản thân Uy Phong hiện tại đang làm gì.

Cô khẽ cười nhẹ, đã dặn lòng không mong nhớ đến anh nữa, nhưng lí trí và con tim không chung một đường. Hai người bước vào bên trong một nhà hàng sang trọng, Trí Văn cũng đã thú nhận rằng chỉ vì muốn đeo đuổi cô nên bày trò đến ở phòng khách sạn kề bên cô, nay anh ta cũng đã quay trở về lại nhà mình. Cô hiện tại chỉ nghĩ một cách đơn giản, thêm một người bạn là bớt đi một kẻ thù.

Người xưa thường nói, có duyên ác sẽ gặp... cô cũng không nghĩ cô và Uy Phong là duyên hay là nợ, nhưng vừa hay nơi Trí Văn đưa cô đến lại chính là nơi Uy Phong và Minh Minh đang dùng cơm. Cô hơi khựng người, nhưng lại nghĩ quyết định này do chính cô chọn, tất nhiên phải tự mình đối mặt, việc đã quyết nhất nhất không hối hận.

- Chúng ta đến nơi khác. - Trí Văn nói nhỏ.

Cô lắc đầu: “Nơi này nghe nói rất ngon mà, chúng ta vào thôi.” - Cô bước vào trong tự nhiên chọn một bàn trống, cố ý không muốn nhìn về ánh mắt Uy Phong đang hướng về cô.

Món ăn vừa dọn lên, một nam phục vụ mang đến bàn họ hai ly rượu màu nho cuối đầu nói: “Vị khách ở bàn bên kia mời hai vị.”

Cô quay lưng nhìn về phía tay người phục vụ chỉ, là Uy Phong cũng trên tay cầm ly rượu đang tiến về phía bàn của cô. Cũng không có ý từ chối, cô đưa tay với lấy ly rượu trên bàn.

- Vô tình gặp Trần thiếu gia và bạn gái, Uy Phong tôi mời hai vị một ly. - Uy Phong nói.

- Uy tổng thật làm chúng tôi e ngại, đáng ra tôi mới phải mời anh một ly. - Trí Văn cũng đưa ly rượu kia lên. - Nghe nói Uy tổng sắp đính hôn, xin chúc mừng anh.

- Uy tổng và bạn gái chính là trai tài gái sắc, đúng là khiến người ta phải ganh tỵ. - Cô đáp.

Uy Phong cũng nhếch cười: “Trần thiếu gia đây và bạn gái cũng thật xứng lứa vừa đôi, tôi đợi tin vui từ hai vị vậy. Nhân cơ hội gặp gỡ, ngày tôi đính hôn xin mời hai vị đến chung vui... thiệp mời có lẽ đang trên đường đến Trần gia.”

- Tất nhiên tôi sẽ đến chúc mừng anh. - Trí Văn gật đầu.

- Vậy còn tiểu thư đây? - Uy Phong nhìn Ngọc Hân.

Cô nhúng vai: “Nếu Uy tổng đã nhiệt tình như vậy, tôi cũng không thể từ chối.”

Uống cạn một ly rượu, Uy Phong quay về bàn mình rồi nắm lấy tay Minh Minh mà rời khỏi nhà hàng với tâm trạng vô cùng khó chịu. Còn Ngọc Hân, nhìn thấy họ thân thiết trước mặt cô, trong lòng cũng không thoải mái gì, chỉ là cố gắng kiềm chế bản thân.

- Thật sự là cô sẽ đi cùng tôi chứ. - Trí Văn khẽ hỏi.

Cô đang lạc vào trong một dòng suy nghĩ, câu hỏi của Trí Văn khiến cô sực tỉnh mà quay lại hiện tại. Cô khẽ cười buồn gật đầu: “Đã hứa với Uy tổng rồi, không thể thất hứa được... lại mang danh bạn gái của Trần thiếu gia, càng phải giữ danh dự cho anh rồi.”

- Vậy thật tốt, tôi đang lo lắng hôm đó sẽ một mình cô đơn nơi đó. - Trí Văn vui mừng. - Tối đó tôi sẽ đón cô nhé.

Cô gật đồng không nói lời nào nữa... Uy Phong đính hôn cùng Minh Minh, rõ ràng là công bằng với tất cả mọi người.

Minh Minh ngồi trên xe nhìn đưa mắt nhìn về phía Uy Phong, từ lúc gặp cô gái kia Uy Phong không nói ra bất cứ một lời nào, gương mặt trầm ngâm như chất chứa bao nhiêu buồn đau. Anh đã không còn như ngày xưa, cô hiểu cô biết và cô đã chấp nhận điều đó... nhưng cuối cùng là không thể nào mãi chịu cảnh này được nữa... lấy một người không yêu mình đã khổ, lấy một kẻ mà trái tim đang hướng về người khác còn đau đớn gấp bội lần.

- Uy Phong, anh thật sự muốn đính hôn với em chứ. - Minh Minh hỏi.

- Sao em lại hỏi như vậy? - Uy Phong có chút ngạc nhiên.

- Vì điều gì, vì điều gì mà anh muốn đính hôn với em... vì em rất đáng thương ư.. - Minh Minh không kiềm chế được cảm xúc.

Uy Phong lắc đầu: “Em không muốn lễ đính hôn này nữa ư?”

- Em muốn... em rất muốn làm vợ của anh, là người bên cạnh anh mãi mãi... nhưng em sợ, sợ trái tim anh chỉ hướng về người khác, em sợ một ngày nào đó sẽ mất anh.

Uy Phong đưa tay nắm lấy tay Minh Minh mà nói: “Đừng sợ, không phải anh đã từng hứa rằng sẽ mãi mãi không bỏ rơi em ư?”

Minh Minh gật đầu: “Em tin anh.”

Trước kia tình cảm bọn họ rất tốt, rất đẹp... cô chỉ là đi vài năm khi quay về thì Uy Phong đã yêu một cô gái vô cùng tầm thường kia. Nếu cô ta không xuất hiện, có lẽ trái tim Uy Phong chỉ trao chọn cho cô mà thôi và giờ đây cô cũng không có cảm giác bất an như hiện tại.

- Con gái, sắp đến ngày đính hôn rồi... vì sao không đi ngủ sớm để giữ gìn nhan sắc chứ. - Mẹ Minh Minh nhìn thấy con gái đang ngồi ngoài vườn liền đến hỏi.

- Mẹ... con sợ mọi chuyện sẽ không suôn sẻ như vậy. Nếu cô ta đổi ý quay lại... con sẽ bị đá ra ngoài ngay lập tức.

- Cô ta... con muốn nhắc đến là con bé mang tên Ngọc Hân ư? - Mẹ Minh Minh hỏi.

Minh Minh mang chuyện của Ngọc Hân mang ra kể lại cho mẹ cô ta nghe, chuyện đính hôn với nhà họ Uy chính là chuyện hệ trọng với một gia đình như nhà Minh Minh. Chắc chắn khi Minh Minh kết hôn cùng Uy Phong, nhà họ Uy sẽ giúp đỡ công ty nhà bà phát triển và thịnh vượng.

- Con yên tâm làm một cô dâu cho thật tốt, mẹ sẽ lo liệu mọi thứ ổn thỏa. - Mẹ Minh Minh nói.

- Mẹ sẽ làm gì?

- Nếu con bé đó biến mất không xuất hiện nữa, chẳng phải Uy Phong sẽ chỉ mãi mãi nhìn thấy con mà thôi ư. Yên tâm, chuyện này ba mẹ sẽ biết cách tính toán... con chỉ cần nhớ nhiệm vụ của mình... gia đình ta hy vọng vào một mình con thôi.

Cô gật đầu... đợi mẹ cô đi vào bên trong thì dạo bước ra một mộ phần bên trong khu biệt thự ngồi bên cạnh ngôi mộ mà nói: “Chị, em làm như vậy liệu có đúng hay không?”

Một ngày đẹp trời, nắng ấm trải dài trên con đường trải nhựa... Ngọc Hân cảm thấy khí trời rất thoải mái hy vọng may mắn sẽ mỉm cười với cô trong hôm nay. Cầm trên tay rất nhiều đơn xin việc, và cũng rất nhiều lời từ chối vì cô không có trình độ. Ngay cả xin làm bán hàng cũng không thể xin được... đúng là tìm việc quá khó khăn.

Kiến Lương và cả Trí Văn đều nói sẽ giúp đỡ cô nhưng cô tuyệt nhiên từ chối, chỉ là sợ bản thân mình không tốt làm mất mặt bọn họ, vậy nên cứ tự lực mà tìm kiếm... tự mình làm tự mình chịu. Đi một vòng và cũng nhận được rất nhiều lời từ chối, Ngọc Hân uống hết một chai nước suối và ngồi xuống bên trong nhà chờ xe buýt mà nghĩ mệt.

- Cô gái, muốn tìm việc sao? - Một người đàn ông mặc một chiếc quần tây màu đen, chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, bên ngoài khá lịch sự ngồi bên cạnh cô mở lời.

- À vâng, cháu đang đi xin việc làm ạ. - Ngọc Hân đáp.

- Bên công ty tôi đang cần người, đây là card visit của tôi... cháu có thể đến đó nộp hồ sơ. - Người đàn ông kia đưa cô một tấm card sau đó thì bỏ đi.

Cô nhìn qua người đàn ông kia cũng có vẻ lịch sự, có lẽ nhìn thấy cô vất vả tìm việc nên thương tình. Ngọc Hân lần theo địa chỉ kia cuối cùng cũng tìm ra được công ty của ông ta, nhưng công ty làm về việc gì không ghi rõ trong card mà lại nằm trong một con hẻm khó tìm như vậy. Cô đang lay hoay chưa biết tính toán ra sao, thì lại gặp người đàn ông khi nãy bước tới.

- Cháu đến xin việc ư?

Cô nhanh chóng gật đầu.

- Đưa hồ sơ cho tôi, theo tôi vào trong đã. - Ông ta nói sau bước vào một ngôi nhà trông khá cũ kĩ.

Vì rất nhiều lần bị từ chối, lần này là ông ta chủ động gọi cô tới... xem như có chút hy vọng, Ngọc Hân bước theo chân ông ta...

Cánh cửa đóng sập lại... Ngọc Hân hốt hoảng mình mọi người bên trong đang bao quanh lấy cô... cô muốn bỏ chạy ra ngoài nhưng cánh cửa đã bị khóa chặt lại. Từ trên lầu một người phụ nữ độ trung tuổi bước xuống khoanh hai tay lại hất mặt về phía cô nói: “Bên ngoài cũng tầm thường như trong ảnh, ta đang hỏi tại sao thằng nhóc đó lại say mê mày như vậy chứ.”

Cô chị tự suy đoán, có lẽ là người của Trần phu nhân... vì Trần phu nhân từng ngăn cấm Trí Văn qua lại với cô.

- Mang nó nhốt lại, tối nay cho người bán nó sang TQ.

- Chị, dù sao cũng bán nó qua đó làm gái... cho bọn em hưởng thụ trước được không? - Những tên côn đồ ghê tởm... nhìn thấy cô liền muốn giở trò.

- Câm miệng. - Người phụ nữ mắng chửi. - Đừng làm ô uế nơi này, trên đường mang nó đi muốn làm gì thì làm.

Bọn chúng nhốt cô vào một căn gác phía trên, chân tay đều bị trói lại... cả miệng cũng bịt lại không cho cô kêu cứu. Cô chợt nhận ra... nếu cô mất tích như vậy, liệu ai sẽ là người phát hiện ra mà đi tìm cô nhỉ, có lẽ là không một ai, cuộc đời cô... nếu bị những tên dơ bẩn kia động vào, thà chết đi để giữ trong sạch.

Trong phòng khác biệt thự nhà họ Uy, Uy Vũ mang một ly nước chanh đặt lên bàn trước mặt Minh Minh mà nói: “Cậu uống đi, cuối cùng thì cậu cũng sắp trở thành chị dâu của mình... đừng nghĩ đến chuyện giờ vờ quen mình để thử thách Uy Phong nữa.”

- Lần đó mình chỉ nghĩ Uy Phong không còn để mắt tới mình nữa, xem ra đã khiến cậu khó xử... - Minh Minh nói.

Uy Vũ xua tay: “Không có gì đâu, mình luôn muốn cậu hạnh phúc.”

Minh Minh đưa ly nước chanh mà Uy Vũ pha lên môi uống, cô hơi nhăn mặt vì vị của nó quá chua... giống như không hề cho đường vào.

- Chua quá, cậu không cho đường ư?

- Không phải cậu rất sợ đường ư. - Uy Vũ có chút ngạc nhiên. - Mình cũng để ý, sau khi trị bệnh quay về, khẩu vị của cậu cũng có chút thay đổi... ngày xưa cậu không bao giờ động vào thứ gì có vị ngọt.

- À, lúc điều trị bác sĩ bắt mình phải ăn uống điều độ nên có lẽ mình đã quen thuộc. - Minh Minh đáp.

Uy Vũ mỉm cười nói: “Vắt vả cho cậu rồi, cậu ở lại chơi... mình có việc phải ra ngoài.”

- Cậu đi đâu... - Minh Minh vội hỏi theo.

- Club... tìm rượu và những em gái xinh đẹp. - Uy Vũ nháy mắt.

- Cậu hư quá. - Minh Minh bật cười vẫy tay chào.

- Phụ nữ... chẳng phải thích loại đàn ông hư sao...

Không đợi Minh Minh nói điều gì nữa, Uy Vũ hướng về phía chiếc xe hơi màu vàng chanh chói sáng của mình phóng thẳng đến club đêm đầy tiếng nhạc và những cô gái đầy nóng bỏng.

- Nhị thiếu gia, em mời anh. - Một cô gái ăn mặc gợi cảm xà vào lòng Uy Vũ.

Anh nhếch môi cười... sau đó nâng ly rượu lên uống cạn...

Cô gái bên cạnh ghé vào tai anh khi trời đã về đêm: “Em đã lấy phòng khách sạn... chúng ta đi nhé.”

Nhìn bộ ngực săn chắc hiện ra gần nữa, mem say đắm vào người... Uy Vũ bước từng bước theo cô gái kia từ từ luồn qua từng dòng người đông đúc. Anh nhìn về một phía xa, một cô gái mặc bộ đồng phục trường trung học đại Uy đang đứng ở phía xa, anh nhanh chóng đẩy cô gái gợi cảm bên cạnh mình ra mà chạy về phía Bích Trân đang đứng... sán đêm đông đúc, anh bị dòng người ngăn cản bước đi... Uy Vũ đẩy đổ một bàn đầy rượu của một nhóm người liền bị bọn chúng ngăn lại.

Uy Vũ không quan tâm bọn người đó đang mắng chửi, ánh mắt vẫn nhìn về phía Bích Trân... cuối cùng, bị bọn chúng bắt lại. Anh vừa quay mặt qua... khi nhìn lại hình bóng kia đã mất hút.

- Các người mau tránh ra. - Anh hét lên.

- Thăng ranh con, dám lên mặt với đại ca. - Một tên nắm áo Uy Vũ, giơ cú đâm vào gương mặt anh.

Bị bọn chúng đánh nhưng anh không thấy đau đớn... chỉ nhìn về một hướng khi này để tìm kiếm hình bóng Bích Trân, đôi môi khẽ nói: “ Bích Trân, anh xin lỗi...”

Bảo vệ club nhanh chóng giải quyết và mang Uy Vũ đến bệnh viện băng bó vết thương, lúc này anh mới nhận ra đó chỉ là ảo tưởng của bản thân... Cô ấy mang căn bệnh ấy, làm sao có thể xuất hiện trong club được... Anh nằm trên giường trong phòng cấp cứu... hồi tưởng lại chuyện vài ngày trước.

Sau ngày hôm lỡ hẹn với Bích Trân, anh tìm cách liên lạc với cô nhưng không được. Bên ngoài biệt thự nhà cô đều được bảo vệ canh gác nghiêm ngặt, cả một con kiến cũng khó lòng vào được bên trong.

Hết cách, nhờ Uy Phong anh mới lấy được một cái hẹn với ba Bích Trân để hỏi chuyện, lúc gặp phải anh, ông ta đã rất tức giận mà nói rằng chính vì anh mà con gái ông bệnh tình trở nên trầm trọng, sau khi đưa qua Mỹ chữa trị đã không thể qua khỏi mà qua đời trong tội cùng nỗi đau đớn.

Anh không muốn tin nhưng khi ông ta đưa giấy báo tử của Bích Trân trước mặt anh... anh không thể nào không chấp nhận sự thật này...

- Cô ấy được chôn cất nơi nào, con muốn đến thăm cô ấy. - Uy Vũ đau xót nói.

- Cậu có tư cách đó ư? - Ba Bích Trân tức giận. - Hôm đó, con bé bỏ trốn ra khỏi nhà cho đến tận gần sáng... tôi nghe người gọi điện báo lại con bé bị ngã giữa đường và đang được cấp cứu... Nó ra ngoài là vì ai, hẹn với ai... tôi không tin cậu không biết.”

Uy Vũ thụt lùi về sau một bước... hôm đó anh không đến...

Sau đó, Uy Vũ quay về kiểm tra điện thoại thì thấy một số lạ ngay hôm đó gọi đến cho anh... Uy Vũ liền xin một cái hẹn với người phụ nữ ấy.

- Hôm đó cô bé ấy ngồi đó rất lâu, tôi có đến hỏi chuyện thì cô ấy nói có hẹn với bạn. - Người vệ sinh kia nói. - Sau khi gọi cho cậu mãi không nghe máy, tôi thấy cô ấy vẻ mặt rất lo lắng mà chạy đi rất nhanh trong khi chân thì không mang dép gì cả, trên người lại mặc một bộ quần áo ngủ... có lẽ là cũng không mang theo tiền nên phải mượn điện thoại tôi.

Hai dòng nước mắt trên mi anh rơi xuống...

- Bích Trân, anh không xứng đáng để em phải vì anh mà ra đi như vậy... Em thật ác, có phải muốn anh cả đời ân hận, muốn anh cả đời không quên được em....

84. Chương 84

Những vết thương trên gương mặt điển trai không tỳ vết, Uy Vũ mang một gương mặt đầy tâm trạng khác với một con người luôn vui vẻ thường ngày. Vết thương dù đau đớn ra sao cũng không thể sánh được với vết thương lòng của anh. Không muốn Uy lão gia vừa về đã biết chuyện không hay, Uy Vũ đành gọi cho Minh Minh khi các bác sĩ yêu cầu có người thân để làm thủ tục.

Nghe tin Uy Vũ gặp chuyện Minh Minh nhanh chóng lái xe đến bệnh viện tìm kiếm, kể từ ngày cô quay về và gặp gỡ anh em nhà họ Uy, chỉ vì mẹ cô luôn ép buộc mục tiêu chính là Uy Phong, người đứng đầu tập đoàn Phong Vũ. Thật ra, trong lòng cô hướng về Uy Vũ nhiều hơn, một người đàn ông âm áp và quan tâm đến cô hơn ai hết. Chỉ là lời cha mẹ khó cãi lại, cô đành chấp nhận đến bên một con người lạnh lùng, không biểu hiện bất kỳ cảm xúc ngọt ngào nào.

Bước vào cửa phòng cấp cứu... nhìn những vết thương trên gương mặt Uy Vũ mà xót xa, cô bước đến khi Uy Vũ vẫn còn nhắm mắt. Ngỡ anh đang ngủ, Minh Minh đưa bàn tay lên gương mặt khô ngô kia mà nói: “Cậu rất đau phải không, nhìn cậu thế này... tôi còn đau hơn cả cậu.”

Khi anh mở mắt ra nhìn cô, Minh Minh khẽ rụt tay mình lùi về sau...

- Cậu đến rồi sao? - Uy Vũ khẽ nói.

- Minh vừa đến. - Cô đáp. - Cậu bị ai đánh mà ra nông nỗi này, chúng ta sẽ kiện bọn chúng. - Minh Minh nhìn vết thương mà nói.

Anh hơi lắc đầu: “Vận động cơ thể một chút thôi mà, không cần làm to chuyện...”

Làm xong thủ tục xuất viện cho Uy Vũ vào sáng sớm, cuối cùng thì anh cũng thoát được cái nơi chán ghét này. Minh Minh đưa anh đến một khách sạn vì anh không muốn quay về biệt thự nghe Uy lão gia trách mắng, hai người cùng bước vào bên trong khách sạn... Sau khi rửa vết thương và thay bông băng cho Uy Vũ xong thì Minh Minh rời khỏi khách sạn lái xe quay về nhà.

Tại biệt thự nhà họ Hoàng, Minh Minh đang cầm cùi nấu nướng thì từ trên lầu mẹ cô bước xuống đi về phía cô. Bà nhìn mọi thứ thì chau mày hỏi: “Con đang làm gì vậy?”

- Mẹ, con nấu cháo cho Uy Vũ.. cậu ấy đang bị thương. - Minh Minh vừa khuấy cháo vừa nói.

- Uy Vũ ư? - Bà tỏ ra không vui. - Có phải con có tình cảm với cậu ta.

Minh Minh nhanh chóng lắc đầu, gương mặt lo sợ bị mẹ phát hiện liền nói: “Không có, không phải trước kia có quan hệ rất tốt sao, cậu ấy bị ốm nên con nấu cháo mang đến thôi... không hề có ý gì khác, không lâu nữa con vào làm dâu nhà họ Uy... tạo chút thiện cảm cho người nhà họ cũng là điều tốt mà mẹ.”

- Không cần khẩn trương như vậy, con hiểu rõ là tốt rồi. - Mẹ cô nói. - Chuyện của con bé kia ta đã giải quyết ổn thỏa... con không phải lo lắng nữa mà chuẩn bị mọi thứ thật tốt vào.

Câu nói giải quyết ổn thỏa của mẹ cô, khiến cô hơi lạnh ở sống lưng... Mẹ cô là một người phụ nữ nguy hiểm, liệu bà ấy sẽ làm gì Ngọc Hân.

Uy Vũ nhìn thấy tô cháo nóng hổi mà Minh Minh mang đến liền có chút bất ngờ, từ khi nào Minh Minh lại còn biết nấu cháo, sự quan tâm này với anh có chút kì lạ vì từ trước đến nay cô chỉ quan tâm đến tâm tư của Uy Phong, bản thân anh luôn tránh né.

- Từ khi nào cậu biết nấu cháo vậy hả. - Uy Vũ ngửi tô cháo trước mặt. - Minh Minh, liệu có ăn được không?

- Cậu không ăn thì thôi, biết cậu chê bai mình như vậy... mình đã bỏ mặc cậu. - Minh Minh đáp.

Uy Vũ hơi bật cười đáp: “Trước kia mình cũng từng liều mạng làm chuột bạch thử nghiệm và kết quả là cả đêm không thể thoát khỏi nhà vệ sinh... Mình đã thề là sẽ không làm chuột bạch cho bất cứ ai nữa... nhưng nếu là Minh Minh, thì mình sẽ thử vậy.”

- Là cô gái nào đã khiến cậu có thể mỉm cười khi nhắc đến như vậy? - Minh Minh tò mò.

- Một cô gái vô cùng đặc biệt, cô ấy khác biệt với tất cả mọi người... khi bên cạnh luôn có cảm giác phiền phức nhưng lại vô lo vô nghĩ, lại khiến cho mình cảm thấy vô cùng lo lắng buộc lòng phải che chở nhưng chính bản thân mình lại khiến cô ấy tổn thương. - Uy Vũ trở nên ưu tư, giọng nói đầy buồn bã.

- Cậu đã yêu cô ấy rồi phải không? - Minh Minh chợt buồn.

Uy Vũ khẽ mỉm cười, lắc đầu nói: “Mình không xứng đáng với cô ấy.”

Minh Minh ngồi bên cạnh Uy Vũ, cảm giác từng trong lời nói của anh chứa nhiều tâm sự, lại cảm thấy cô gái kia thật may mắn vì có được trái tim của Uy Vũ.

- Cô gái nào thật may mắn mới có được cậu.

- Hôm nay Minh Minh rảnh rồi dành thời gian cho mình nhiều như vậy? - Uy Vũ hơi cười, cũng không muốn nói chuyện buồn cùng Minh Minh

- Cậu nghĩ ngại đi, mình có hẹn với Uy Phong đi chọn váy cưới. - Minh Minh nói. - Sắp làm chị dâu cậu rồi, sau này phải nhờ cậu giúp đỡ nhiều rồi, đặc biệt là bé Ngọc Diệp, con bé có vẻ không thích mình.

- Cậu đi đi... Ngọc Diệp còn nhỏ không hiểu chuyện, cậu đừng quá để tâm. - Uy Vũ vỗ tay chào.

Minh Minh đến Phong Vũ tìm Uy Phong để cùng nhau đi chọn váy cưới để mặc trong buổi đính hôn của hai người, nhưng đến nơi thì Uy Phong vẫn còn đang trong phòng họp có nhắn với thư kí rằng nếu cô đến thì bảo cô về nhà đợi anh, có thể cuộc họp sẽ kéo dài quá dự tính. Cô viết lại một tờ giấy nhắn cho Uy Phong rằng cô sẽ quay về nhà đợi không tiện ghé nhà họ Uy, một phần vì e ngại Uy lão gia cũng là e ngại cô bé mang tên Ngọc Diệp.

Quay về biệt thự nhà họ Hoàng, Minh Minh nhìn thấy có rất nhiều người lạ mặt bên trong nhà mình. Cô không vội vào nhà mà đứng ngoài cửa lắng nghe... bọn họ đang cùng mẹ cô nói chuyện gì đó, vẻ mặt khá nghiêm trọng.

- Tụi mày làm ăn kiểu gì vậy hả, tại sao đến giờ này chưa đưa nó đi. - Mẹ cô có vẻ rất tức giận.

- Chị à, biên giới bị siết chặt bọn em chưa thể đưa đi... để tình hình bớt căng thẳng bọn em sẽ nhanh chóng đưa nó đi. - Một tên bặm trợn nói. - Bọn em cũng muốn nhanh bán đợt hàng này, để lâu rất nguy hiểm.

- Tao không cần biết bọn mày tính thế nào, phải nhanh chóng khiến nó biến mất khỏi nơi này... nếu không đưa đi được, thì thủ tiêu đi. - Bà ta nói.

Minh Minh bên ngoài run rẩy toàn thân đổ mồ hôi ướt đẫm... người... người mà mẹ cô nhắc đến có phải là Ngọc Hân hay không?

- Giết cô ta rất phiền phức, mang cô ta bán đi vừa hưởng lợi vừa mất đầu. - Bọn người kia đáp. - Chị cho em vài ngày, em sẽ giải quyết nhanh chóng.

- Tiền tao đưa cho tụi mày còn chưa đủ ư, bọn mày mau chóng giải quyết... không có thời gian kiên nhẫn chờ đợi.

Minh Minh lùi về phía cửa, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa với trạng thái vô cùng hoảng sợ, cô thật lòng không muốn mẹ mình phải làm chuyện phạm pháp như vậy, còn Ngọc Hân... cô ta không đáng để nhận lấy kết cục tệ thảm như vậy.

Bọn người kia từ nhà họ Hoàng rời khỏi, Minh Minh nhanh chóng lái xe theo phía sau... sau đó thấy bọn chúng rẽ xe vào một hẻm nhỏ quen thuộc, cô thầm đoán được nơi bọn họ đang giam giữ Ngọc Hân.

Cô ngừng xe vào lề đường, đôi bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi tâm trí là tội cùng của sự hoảng sợ... chỉ cần nghĩ đến việc mẹ cô chuẩn bị làm với Ngọc Hân liền vô cùng kinh sợ.

Điện thoại Minh Minh run lên khiến cô hoảng hốt giật mình, là Uy Phong đang gọi.

- Em... em đây. - Giọng cô lắp bắp.

- Anh đang trên đường đến nhà em, giọng em lạ như vậy... có vấn đề gì sao? - Uy Phong cảm thấy có chút kì lạ.

- Không... không có gì. - Cô đáp. - Em đang ở ngoài anh không cần đến nhà em... chúng ta gặp nhau ở studio... em đang lái xe đến đó.

- Ok. - Uy Phong nói xong liền cúp máy.

Minh Minh quay đầu xe chạy về hướng studio, chuyện này... cô phải làm thế nào đây, vừa bảo vệ được mẹ, vừa cứu được Ngọc Hân... tuy cô không thích Ngọc Hân nhưng không đến mức nhìn người chết mà không cứu.

Gặp được Uy Phong tại studio, Minh Minh thần thờ như người mất hồn mà không thể nào lựa chọn được gì.

- Em bị ốm ư, nhìn em không ổn. - Uy Phong lo lắng hỏi.

Minh Minh lắc đầu: “Em xin lỗi, nhưng chúng ta có thể chọn váy cưới vào một ngày khác được không?”

Uy Phong gật đầu: “Anh đưa em đi khám bệnh, thời gian qua quá bận rộn ở Phong Vũ mà không chăm sóc tốt cho em.”

Ngồi trên xe Uy Phong, Minh Minh bấu chặt hai bàn tay mình lại... đôi môi khẽ lắp bắp: “Phong, gần đây anh có gặp Ngọc Hân không?”

- Không, anh đã quyết định đính hôn với em... tất nhiên sẽ không làm chuyện khiến em phiền lòng. - Anh khẽ lắc đầu.

- Lần đó là em đã đẩy cô ấy ngã, em vẫn chưa xin lỗi cô ấy... anh có thể giúp em đi xin lỗi Ngọc Hân không?
- Minh Minh nói tiếp. - Em và cô ấy không tiên gặp mặt, nhờ anh chính là tiện nhất... anh có thể giúp em không... càng sớm càng tốt.

Uy Phong có chút bất ngờ, chẳng phải theo lẽ thường tình sẽ muốn tách rời anh và Ngọc Hân càng xa càng tốt, Minh Minh lại muốn tạo cơ hội cho anh đi tìm Ngọc Hân ư... Nhưng lí do Minh Minh nói ra cũng thuyết phục, làm chuyện có lỗi biết nhận lỗi là điều tốt, anh đã không nhìn sai cô gái này.

- Được rồi, anh sẽ giúp em xin lỗi cô ấy. - Uy Phong đáp.

- Bây giờ em muốn về nhà, còn anh... đi tìm Ngọc Hân và chuyển lời giúp em nhé. - Minh Minh hối thúc.

- Gấp như vậy? - Uy Phong hơi nhíu mày.

- Con người em muốn làm điều gì là phải thực hiện ngay... anh giúp em nhé.

Uy Phong cũng không tiện từ chối, gặp Ngọc Hân ư... liệu gặp người phụ nữ ấy anh còn giữ được sự bình tĩnh hay không.

Đưa Minh Minh quay về nhà, Uy Phong lái xe đến khách sạn tìm Ngọc Hân theo lời hứa với Minh Minh. Lễ tân nói rằng cô ấy đã ra ngoài hai ngày chưa quay về, điện thoại cũng không liên lạc được nữa. Uy Phong trong lòng có chút lo lắng, anh gọi cho thư kí Hạ dò la tin tức của Trí Văn.

- Uy tổng, Trí Văn đang cùng mẹ cậu ta đang đi công tác ở phía bắc, hiện không có ở thành phố. - Thư kí Hạ đáp.

- Còn Kiến Lương?

- Giám đốc Ngô thì đang ở thành phố, đang ở công ty Ngô Kiên... nghe nói Ngô Kiên đang có dự án lớn... đã mấy ngày anh ta không rời khỏi công ty.

Uy Phong lái xe đến tìm Kiến Lương... đúng là anh ta đang bận làm dự án lớn nên vài ngày không rời khỏi Ngô Kiên, ai nấy trong công ty đều tắt bật công việc. Nghe nói có Uy Phong đến tìm thì Kiến Lương cũng không tiện từ chối, dù sao trước kia Phong Vũ cũng đã giúp đỡ Ngô Kiên anh.

- Tổng giám đốc Uy hôm nay ghé thăm, thật sự quá bất ngờ. - Kiến Lương nói.

- Tôi không dài dòng, chỉ muốn hỏi anh hai ngày qua có gặp Ngọc Hân hay không?

Kiến Lương lắc đầu: “Dạo gần đây tôi không gặp cô ấy, xong dự án lần này mới có thời gian rảnh rồi thăm Ngọc Hân. Nhưng có chuyện gì ư, xem gương mặt Uy tổng rất nghiêm trọng.”

- Khách sạn nói hai ngày qua cô ấy không quay về, điện thoại cũng gọi không được. Cô ấy không thân không thích, có thể đi đâu được chứ?

- Xem ra cũng rất kì lạ. - Kiến Lương cũng có chút lo lắng, đúng là Ngọc Hân không còn nơi nào khác để đi.
- Nhưng cô ấy sống rất tốt, không gây thù oán với ai... hoặc là cô ấy muốn bỏ đi, vì cậu sắp đính hôn cùng người khác.

- Chính cô ấy muốn tôi đính hôn, cô ấy sẽ không bỏ đi trong thời điểm này nếu như từ đầu Ngọc Hân đã muốn rời khỏi tôi. - Uy Phong nói. - Tôi nhất định phải tìm cho ra Ngọc Hân.

Uy Phong nói xong liền rời khỏi Ngô Kiên... cảm giác mất cô mãi mãi xen vào trong tim anh... Thà rằng cô cứ hờ hững nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy cô... còn hơn là mãi mãi không thể nhìn thấy.

Lái xe khắp những con phố đều không nhìn thấy hình ảnh của cô... Uy Phong nhờ bạn bè là cảnh sát tiến hành vào cuộc điều tra và truy tìm tung tích của cô... còn anh, không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì... anh sợ cô mất tích như khi trước... sẽ không thể gặp lại nữa.

- Uy tổng, đã có dấu vết rồi... trước khi mất tích cô ấy đã đến rất nhiều nơi xin việc. - Viên cảnh sát nói.
- Chúng tôi nghi ngờ cô ấy bị bắt cóc trong đường dây buôn bán phụ nữ sang nước ngoài... hiện vẫn đang tiếp tục điều tra sẽ báo với anh nếu có tiến triển mới.

- Cảm ơn cậu, mong cả cậu hết sức tìm ra cô ấy nhanh nhất. - Uy Phong nói.

- Đó là nhiệm vụ của chúng tôi. - Viên cảnh sát nói.

Tại biệt thự nhà họ Uy, Uy lão gia nghe Uy Phong kể lại tình hình liên trầm ngâm... sau đó ông nhắc máy gọi.

- Tôi là lão Uy đây... có việc cần nhờ ông bạn già đây... - Uy lão gia nói.

- ...

- Vậy thì cảm ơn ông trước... tôi đợi tin từ ông...

Uy lão gia cúp máy nhìn về phía Uy Phong: “Tiểu Phong, con vẫn còn nhớ cách bắn súng mà ta đã dạy con chứ.”

85. Chương 85: Giải Cứu

Trong căn phòng nhỏ hôi hám, mùi ẩm mốc hôi hám đầy gián và chuột chạy ngang qua người, cô bị bọn chúng trói tay chân lại cho dù kinh sợ cũng không thể làm gì bọn chúng. Hai ngày qua bọn chúng không cho cô ăn uống, toàn thân cô mệt lả không còn chút sức lực. Hiện tại dù không bị trói, có thoát ra cũng không còn đủ sức mà chạy thoát.

Cánh cửa phòng mở ra, cô có chút hoảng hốt nép mình vào bức tường phía sau lưng, lần đó nghe bọn chúng muốn đưa cô đi bán, biết là chạy không thoát, trong lòng đã hiện hữu một ý chí tự sát để không thẹn với lòng.

- Mang cô ta đi. - Giọng nói quen thuộc của người phụ nữ kia vang lên, Ngọc Hân ngược mắt nhìn về phía cửa, mấy ngày qua cuối cùng người muốn hại cô đã xuất hiện.

- Tôi với bà không thù oán, vì sao lại sai người hại tôi? - Cô đã nhiều lần lí giải cũng nghĩ không ra, mẹ của Trí Văn lần đó tiếp xúc là một người nho nhã... dù không thích cô nhưng vẫn không dùng lời lẽ khiếm nhã, cô không tin bà ấy làm như vậy.

Mẹ Minh Minh bật cười thành tiếng, bước một bước đến trước mặt nơi Ngọc Hân đang bị trói chặt, bàn tay bóp lấy gương mặt xanh lên, làn môi khô đi vì thiếu nước. Ánh mắt hung tợn kia nhìn cô bờ môi nhếch lên: “Xuống dưới đó mà hỏi diêm vương.”

Cô sống trước nay đều không muốn gây thù với ai, người đàn bà này lại nhất quyết muốn ra tay giết cô.

- Chị, không phải chị nói cho bọn em vài ngày nữa? - Một tên đi vào bên trong nói. - Đã có người đặt hàng, chỉ cần vận chuyển đi là xong xuôi mọi việc.

- Đêm dài lắm mộng, bọn mày không ra tay thì tao sẽ tự ra tay. - Bà ta bấm nút trên tay một con dao bấm, hướng về phía Ngọc Hân. - Mày không làm gì sai cả, chỉ là sự tồn tại của mày khiến kế hoạch của tao đi sai hướng... có chết cũng đừng trách tao, kẻ đáng trách chính là thằng nhóc Uy Phong.

Cô không quan tâm con dao trên tay bà ta sắc bén ra sao, nghe bà ta nhắc đến cái tên Uy Phong vô cùng kì lạ. Vì sao chuyện này lại liên quan đến Uy Phong, kế hoạch của bà ta là gì... liệu có nguy hại đến anh hay không?

Trên chiếc xe hơi màu đen sáng bóng, Uy Phong mặc trên người bộ quần áo màu đen sát thủ, anh thắng xe lại trước một con hẻm nhỏ không một bóng người qua lại, mang một chiếc khẩu trang màu đen che đầy đi gương mặt lạnh như tiền, trên tay cầm một khẩu súng ngắn. Phía sau là hàng loạt chiếc xe khác thắng lại... nhanh chóng theo phía sau anh.

- Uy tổng, mục tiêu đã xác định, bọn chúng có khoảng 10 tên, một người phụ nữ vừa bước vào trong. - Một tên được cử theo dõi nhanh chóng đến báo. - Vì bọn chúng đang có con tin nên chúng ta không thể manh động.

Uy Phong nhìn qua sơ đồ căn nhà được phát thảo trên giấy, ánh mắt đầy sự dò xét.

- Cậu giả làm nhân viên bảo trì điện đến, nhất định phải tóm được một tên. - Uy Phong nói.

Quả nhiên, nghe nói đến đường điện có vấn đề có thể phát nổ, tên côn đồ kia cũng có chút chột dạ mà đi theo người của Uy Phong ra ngoài để kiểm tra, không ngờ bị một cước mà ngã gục xuống chân.

- Nói... con tin nhốt ở đâu? - Uy Phong tung một đám khiên hấn ngã nhào xuống đất.

- Đừng đánh... đừng đánh... cô ta bị nhốt ở căn phòng lầu 1. - Hấn ta nhận được một cú đấm đầy lực của Uy Phong mà đau đớn nói.

Uy Phong bước tới, dùng sức mạnh ở bàn tay mà bóp1 lấp gương mặt hấn ta...

- Ai sai tội mày bắt cô ta? - Uy Phong hét.

- Tôi không biết... tôi chỉ làm theo lời đại ca, còn người phụ nữ ra lệnh cho chúng tôi, tôi thật sự không biết là ai?

Uy Phong hất tên côn đồ kia ngã nhào xuống đất, sau đó đứng lên phủi bàn tay mình liền quay qua bọn người của mình mà nói: “ Tên này có súng thì chắc chắn bọn chúng cũng có vũ khí vì vậy mọi người phải hết sức cẩn thận. Còn nữa... nếu bọn chúng mang con tin ra uy hiếp, nhất định chiều theo ý chúng rõ chưa.”

- Dạ, rõ. - Bọn họ đồng thanh.

- Căn nhà này tuy nhỏ nhưng kín cổng cao tường, chỉ có một lối đi duy nhất chính là cửa chính, vì vậy tôi nghĩ chúng ta chia làm hai nhóm... nhóm 1 sẽ xông vào bắt ngờ để tấn công, nếu nhóm 1 thất bại thì bọn chúng sẽ nhanh chóng bắt con tin rồi đi... lúc đó nhóm 2 sẽ cứu con tin. - Uy Phong nói. - Tôi và những người này sẽ trong nhóm 1, những người còn lại sẽ là nhóm 2.

- Uy tổng, nhóm 1 rất nguy hiểm... anh hãy ở nhóm 2. - Người đứng đầu trong bọn chúng nói.

Uy Phong lắc đầu: “Cứ như lời tôi nói, nhất định không được manh động khiến cô gái đó bị bọn chúng thủ tiêu.”

Cả bọn gật đầu, nhanh chóng thực hiện kế hoạch mà Uy Phong vạch ra.

Trên tay cầm khẩu súng ngắn, anh từ trước đến nay đều chỉ xem bắn súng như một môn thể thao giải trí, không ngờ hôm nay cũng đã dùng tới... Anh biết ông nội biết điều gì đó, nhưng không muốn nói với anh... còn anh, quan trọng nhất là cứu được Ngọc Hân.

- Đại ca, có người xông vào... rất đông và có vũ khí. - Khi mẹ Minh Minh giờ dao về phía Ngọc Hân thì tên đàn em liền chạy vào báo.

- Không được giết. - Tên đại ca kia nhanh chóng ngăn mẹ Minh Minh lại. - Bọn chúng đến đây chắc chắn vì cô ta, phải để làm con tin... không thì chết cả đám.

Mẹ Minh Minh không quan tâm đến lời tên côn đồ nọ, con dao từ trên cao vẫn nhắm vào bờ ngực cô mà đâm mạnh... Ngọc Hân bị trói không thể nào chạy trốn được, chỉ có thể tránh né nhất dao kia, con dao đâm phập vào tay cô.

Máu từ trên tay Ngọc Hân tuông ra, tên côn đồ nhìn người đàn bà điên kia liền không thể nào nhường nhịn được nữa. Hắn ta giơ súng bắn lên đầu mẹ Minh Minh mà nói: “Bà dám giết cô ta, tôi sẽ bắn bà trước.” Sau đó hắn quay qua phía tên đàn em đang khiếp vía đứng phía sau: “Mày còn đứng đực ra đó, mau chóng cởi trói cho nó mang xuống mà không chế bọn chúng.”

Uy Phong phía dưới đang trong tình thế không chế bọn côn đồ, anh vừa bước chân lên lầu thì từ phía trên tên đại ca đã một tay ôm lấy Ngọc Hân từ phía sau một tay giơ súng vào đầu cô mà nói: “Bỏ vũ khí xuống hết, nếu không tao bắn.”

Nhìn máu từ trên tay Ngọc Hân không ngừng chảy, cơ thể cô xanh xao không một chút sức sống... Uy Phong lùi về phía sau một bước, ra hiệu cho bọn người của mình hạ vũ khí.

Cô không nghĩ người đến cứu mình là Uy Phong, cô thật sự chưa từng dám nghĩ điều đó.

- Anh không cần vì em mà liều mạng như vậy, em không xứng đáng... hãy cầm súng lên và mặc kệ em. - Cô bật khóc, ngay cả khi bị đâm vào tay cũng không khóc... nhưng vừa nhìn thấy Uy Phong hạ súng trước sự nguy hiểm bủa vây liền đau lòng, cô không muốn anh gặp phải nguy hiểm.

- Đến chết, em cũng muốn đẩy anh ra khỏi cuộc sống của em ư? - Uy Phong nhìn cô, trong lòng đầy rối ren.

Là anh... không hiểu điều cô nghĩ... Và cô, cũng không nghĩ cho anh.

Hai người họ... không ai chịu nói rõ ràng mọi thứ... vì vậy mà cứ thế xa nhau.

- Tao cần tiền. - Tên đại ca nói. - Chỉ cần mày đưa tiền cho tao, tao sẽ giao cô ta cho mày.

- Bao nhiêu? - Uy Phong lạnh lùng đáp.

- 10 tỷ. - Hắn ta nói. - Ba ngày nữa giao cho tao 10 tỷ, địa điểm sẽ nói sau...Tụi mày cút hết, nếu không tao sẽ giết chết.

Uy Phong cho người của mình lui ra hai bên để hắn ta kéo Ngọc Hân đi, máu từ trên tay cô không ngừng chảy... cô và anh cứ thế nhìn nhau..., không nói một lời.

Người của bọn chúng lên một chiếc xe đậu sẵn bên ngoài, khi chiếc xe vừa rời đi thì nhóm 2 cũng nhanh chóng bám theo.

Uy Phong bước lên căn phòng tầng 1, vì anh muốn biết người phụ nữ nào lại muốn làm hại Ngọc Hân, nhưng căn phòng tầng 1 trống trơn không một bóng người... anh cho người lục soát cả căn nhà cũng không tìm thấy bất kì ai.

- Chẳng phải nói có một người phụ nữ bước vào ư? - Anh nói. - Bà ta đâu rồi.

- Thật kì lạ, rõ ràng tôi đã tận mắt nhìn thấy.

- Chúng ta rút thôi, xem như ba ta may mắn. - Uy Phong nói. - Liên lạc với nhóm 2.

Người của Uy Phong rút lui... từ phía sau cánh tủ quần áo có một đường đi bí mật... đó là lí do vì sao căn phòng này lại nhỏ hơn bình thường... mẹ Minh Minh nhếch môi cười: “Muốn phá vỡ kế hoạch của ta ư, không dễ dàng như vậy.”

Nhóm hai bám theo chiếc xe kia đi trên con đường xa lộ... một chiếc xe hơi bên phía Uy Phong vượt qua chiếc xe của bọn côn đồ, bất ngờ rẽ sang phải khiến hai bên va chạm. Cứ ngỡ rằng là người bình thường lái xe ẩu ta nên bọn chúng dừng lại kiểm tra chuyện.

Không ngờ bọn chúng vừa xuống xe đã bị đám người nhóm hai ập tới ẩu đã, trong lúc hai bên ẩu đã... Ngọc Hân nhanh chóng thoát ra khỏi xe với vết thương trên vai vẫn còn chảy máu... Cô không bước nổi liền ngã nhào xuống đường... không còn đủ sức lực mà mở mắt ra... cô cảm thấy một bàn tay bế cô lên... cô cố gắng mở mắt nhìn người đàn ông kia liền khẽ gọi: “Uy Phong, thật ra em đã rất hy vọng anh sẽ cứu em.”

Trí Văn hơi cười bế Ngọc Hân lên xe mình, lợi dụng lúc bọn chúng ẩu đã mà nhanh chóng đưa Ngọc Hân rời đi.

Đến khi Uy Phong lái xe đến nơi... thì bên trong xe không còn Ngọc Hân nữa... chỉ có dấu máu chảy trên đường đến một đoạn thì mất dấu.

- Cô ấy đâu rồi hả. - Uy Phong nắm áo tên đại ca còn đồ kia là hét.

- Làm sao tôi biết, bọn người kia gây sự... khi quay lại đã không nhìn thấy nữa. - Hân ta xanh mặt nói.

Nhìn dòng đường đông xe qua lại... Ngọc Hân không thể tự mình rời đi với vết thương như vậy, là ai đã đưa cô đi mất.

Trí Văn đưa Ngọc Hân đến một căn nhà riêng của mình, sau đó gọi bác sĩ đến băng bó vết thương trên tay cô. Nhìn Ngọc Hân bất tỉnh trên giường, toàn thân xanh xao, gương mặt đầy nét mệt mỏi... Trí Văn đưa bàn tay lên bờ má cô, trong lòng có sự gay rứt.

- Trần thiếu gia, cô gái này là bạn gái anh ư? - Vị bác sĩ quen của nhà họ Trần hỏi.

Anh hơi cười: “Có thể nói là vậy.”

- Vậy thì chúc mừng anh, cô gái này đang mang thai. - Vị bác sĩ nói. - Tuy nhiên, sức khỏe hiện tại của cô ấy quá yếu... anh nên chăm sóc cho hai mẹ con họ tốt hơn.

Trí Văn nhìn về phía Ngọc Hân cười khẩy, nhưng nụ cười chứa đầy sự buồn bã ấy: “Mang thai rồi ư, lần này thì Uy Phong không vì cô ấy, cũng phải vì đứa con này thôi.”

Cô hôn mê hết vài ngày, cũng là vài ngày Uy Phong ráo riết tìm kiếm nhưng không tài nào tìm ra manh mối, vì tất cả các bệnh viện trong thành phố đều không hề tiếp nhận cô. Uy Phong không còn tâm trí mà chuẩn bị cho việc đính hôn... mọi thứ đều là mẹ của Minh Minh tự mình làm lấy, ngay cả Minh Minh cũng không làm phiền anh trong thời gian này nữa.

Sắc mặt Ngọc Hân đã trở nên hồng hào vì được truyền nước và dưỡng chất, cô tỉnh lại thì nhìn thấy mình đang ở trong một căn phòng rất lạ... nhìn xung quanh không thấy bất kì ai. Cô khẽ nhớ đến chuyện vừa xảy ra, lúc này mới giật mình lo lắng...

- Tiểu thư, thiếu gia căn dặn cô không được ra ngoài. - Một cô giúp việc mang một chén yến vào trong. - Thiếu gia nói khi cô tỉnh lại thì bảo cô uống hết chén yến này.

- Đây là đâu? - Ngọc Hân hỏi.

- Đây là nhà của Trần Trí Văn thiếu gia. Cô đã mê man ở đây hai ngày. - Cô giúp việc đưa chén yến lại gần Ngọc Hân. - Cô uống đi cho mau khỏe lại.

Cô nhìn xung quanh thắc mắc vì sao lại ở trong nhà của Trí Văn, chẳng phải người cuối cùng cô nhìn thấy là Uy Phong ư?

- Chị, Trí Văn đâu rồi. - Cô vừa uống yến vừa nói.

- Thiếu gia nói có việc đến công ty rồi ạ, buổi chiều tối sẽ quay về.

Có lẽ Uy Phong không biết cô đã thoát được, có lẽ lúc cô mê sảng nhìn Trí Văn ra Uy Phong... Cuộc giao dịch kia nếu không có cô chẳng phải rất nguy hiểm ư. Cô nhìn cô người giúp việc nói: “Tôi muốn gọi điện thoại.”

- Tất cả điện thoại ở đây đều chỉ có thể gọi đến cho thiếu gia, còn chúng tôi không được mang điện thoại đến nơi làm việc. - Cô giúp việc đáp. - Cô cần gọi ai ư, đợi thiếu gia về sẽ gọi giúp cô.

Ngọc Hân gật đầu... đành phải đợi Trí Văn quay về sẽ mượn điện thoại anh báo với Uy Phong rằng cô đã an toàn.

Cô ăn xong chén yến cảm thấy trong người khỏe hơn, cô dạo bước ra ngoài khuôn viên căn biệt thự lộng gió. Nơi này không biết được xây dựng ở nơi nào trong thành phố nhỉ, nó thật sự rất thoáng mát và cách biệt những căn xung quanh... cô ngồi lên chiếc xích đu bên trong vườn hoa, gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc... Ngọc Hân nhìn vườn hoa này lại nhớ đến nụ hoa viên của Tuấn Phong... anh và Tuấn Quốc thường hay

luyện kiếm nơi đó... từng đường gươm của anh cũng khiến bao nữ nhân say đắm. Cô và anh đều có những kỉ niệm đẹp, chỉ là thật tiếc rằng cô và anh ở hai khoảng không gian khác nhau... không thể hóa hợp.

Ngọc Hân nhìn thấy trên một chiếc bàn đặt một quyển sách... cô tò mò mở ra thì đây chính là quyển sách mà cô từng đọc dở ở thư viện rồi sau đó mua về... vì không có thời gian mà chưa xem tiếp, lại nghĩ quyển sách này có nhắc đến Triệu quốc... là đất nước mà cô từng lạc vào, liệu có đúng như quyển sách ghi...

Cô càng đọc càng lo lắng cho Tuấn Phong... rõ ràng lần trước là nói anh được người trời giúp... nhưng vì sao lần này lại ghi là tử trận trên chiến trường... Là hai loại sách ư, nhưng rõ ràng những nội dung khác đều giống hệt... chỉ có phần ra trận là đổi tới đổi lui...

Nghe tiếng xe hơi chạy vào bên trong biệt thự, Ngọc Hân đặt quyển sách kia về vị trí cũ nhanh chóng bước về phía xe của Trí Văn. Anh ta bước xuống nhanh chóng mỉm cười đi về phía cô.

- Chịu tỉnh rồi ư? - Anh cười vui vẻ.

- Trí Văn, cho tôi mượn điện thoại. - Ngọc Hân nhanh miệng.

Trí Văn đưa tay vào túi lại vờ như để quên mà lắc đầu: “Thật không cẩn thận, có lẽ tôi đã để quên ở công ty rồi... nhưng có chuyện gì cô cần gấp như vậy?”

- Tôi muốn báo cho Uy Phong biết rằng tôi vẫn an toàn... anh ấy sẽ mang tiền đến chỗ bọn côn đồ kia vào ngày mai... sẽ rất nguy hiểm.

Trí Văn đưa tay xoa đầu cô rồi bừ: “An tâm đi, ngày mai là lễ đính hôn của cậu ta mà... sẽ không bỏ cô đâu mà lo cho em đâu.”

- Ngày mai ư? - Cô khẽ nói.

- Với vết thương thế này, xem ra em không đi được rồi. - Trí Văn nhìn vết thương của Ngọc Hân mà nói.

- Vào trong thôi, anh đã nói với cậu ta rằng em đang ở chỗ anh rồi... không cần quá khẩn trương vì chồng người khác như vậy.”

Nói rồi là tốt, cô lắc đầu nói: “Chỉ là không muốn nợ anh ấy quá nhiều.”

Sau khi vết thương lành lặn, Uy Vũ quay về biệt thự nhà họ Uy thì cảm thấy không khí bên trong nhà vô cùng lạnh lẽo đến đáng sợ, chỉ có một mình Ngọc Diệp là vẫn vui vẻ tươi cười bám theo anh mãi.

- Anh Vũ, mấy hôm nay anh đi đâu? - Ngọc Diệp tra hỏi.

- Anh đi đâu phải báo em à. - Uy Vũ hững hờ đáp, bước chân vào phòng.

Ngọc Diệp không tha len người chạy vào phòng Uy Vũ: “Bạn gái hiện tại của anh là ai?”

- Con nít, mau cút ra ngoài. - Uy Vũ xua đuổi.

- Là chị diễn viên chảnh chọe hay bà chị xấu xí khờ khạo. - Ngọc Diệp lại hỏi.

- Anh nói cho em biết, nếu em không dẹp ngay cái club nhảm nhí gì đó của em... anh sẽ... anh sẽ... nói cho cả cái club ấy biết con bố hội trưởng mà bọn chúng tôn thờ chỉ là một đứa con nít vất mũi chưa sạch... còn chưa có tấm bằng tiểu học.

Thua keo này ta bày keo khác, Ngọc Diệp không cãi lại liền bĩu môi xấu xí chạy đi ra khỏi phòng Uy Vũ.

- Nhưng... bà chị xấu xí ấy chắc bị loại trừ rồi nhỉ. - Ngọc Diệp quay lại nói.

- Chuyện gì nữa? - Uy Vũ lạnh lùng nói.

- Một thành viên của em thông báo nhìn thấy bà chị xấu xí ở bang New York. - Ngọc Diệp lại cười khanh khách. - Vẫn phong cách hello kitty huyền thoại. - Nhìn vài Ipad mà nói

Uy Vũ nhú mày... nhanh chóng tung cửa chạy ra cuối người xuống đối mặt Ngọc Diệp mà hỏi: “ Khi nào, bọn họ nhìn thấy cô ấy khi nào?” - Ánh mắt hướng vào Ipad mà xác nhận.

- Em... em không nhớ... vài ngày trước họ có chụp ảnh gửi em. À... có đây rồi... là hai ngày trước.- Ngọc Diệp nói.

Vâng, chưa bao giờ Uy Vũ lại thấy cái club của Ngọc Diệp lại hữu ích như vậy... Anh bật cười ôm Ngọc Diệp vào lòng mà nói: “Em gái ngoan của anh làm tốt lắm, em thích gì anh sẽ mua cho hết... Ngọc Diệp, em là đứa trẻ đáng yêu và thông minh nhất trên đời này.”

Ngọc Diệp đưa tay lên trán Uy Vũ, sau đó lắc đầu: “Không nóng, vậy có nghĩa là thần kinh có vấn đề rồi.”

Nói xong Ngọc Diệp mang Ipad quay về phòng mình, anh ấy tự đứng đối tốt với cô bé... cảm thấy có chút sợ hãi sẽ bị mưu hại.

Uy Vũ gọi điện: “ Tôi muốn đặt một vé đi New York sớm nhất.”

86. Chương 86: Minh Minh

Tại sân bay quốc tế.

- Ngày mai là lễ đính hôn của mình, cậu không thể dời chuyến đi sau đó được sao? - Minh Minh tiến Uy Vũ ra sân bay quốc tế.

- Cậu đã tìm được hạnh phúc của mình, mình rất vui. - Uy Vũ ôm lấy Minh Minh mà nói. - Minh cũng phải đi tìm hạnh phúc của mình, tưởng chừng như đã vụt mất... vì vậy mình phải nắm lấy cơ hội này.

- Vũ... cô gái ấy thật may mắn. - Phía sau lưng Uy Vũ... giọt nước mắt của Minh Minh khẽ rơi.

- Không phải, là bản thân mình may mắn... vì đã được gặp Bích Trân. - Uy Vũ đáp. - Cậu hãy hạnh phúc nhé Minh Minh... chỉ là mình muốn nói rằng, tình cảm không thể gượng ép... hãy dùng cả trái tim và lý trí mà cảm nhận và quyết định.

Minh Minh hiểu điều Uy Vũ muốn nói với cô, cô cũng biết hạnh phúc của bản thân nên tự do mình quyết định... nhưng mẹ cô không cho phép cô làm như vậy. Từ bé cô đã sống cùng ông bà ở nước ngoài, ngày chị gái mất ba mẹ cũng không cho cô hay tin mà quay về. Chị gái và cô dù ở hai nơi cách xa nhau nhưng luôn giữ liên lạc và tâm sự rất nhiều điều. Vì vậy cô biết Uy Phong ra sao, Uy Vũ thế nào... và kỉ niệm tốt đẹp của bọn họ.

Năm đó khi mẹ cô sang thăm cô sau một khoảng thời gian quá dài không hề gặp mặt, bà vừa nhìn thấy cô liền nghĩ ý định đưa cô về VN sinh sống cùng gia đình. Bà nói rằng mong muốn cuối đời của chị gái cô chính là cưới Uy Phong, và gia đình cũng đang rất cần sự giúp đỡ của Phong Vũ. Cô tất nhiên không đồng ý, cho đến khi nhìn thấy cha đang bệnh nặng... công ty sa sút... mẹ ưu phiền thì đành gật đầu đồng ý. Cô càng lớn càng giống Minh Minh, sau một ca phẫu thuật vô cùng tốn kém ở Mỹ, dung mạo cô và chị gái cô trước đây không còn một điểm khác biệt.

Tuy bên ngoài giống nhau, nhưng trái tim của mỗi người lại khác nhau. Cô nghe lời mẹ đến bên cạnh Uy Phong, cảm thấy tức giận vì Uy Phong không yêu chị gái cô nữa mà quan tâm đến Ngọc Hân... Còn trái tim cô lại lỗi nhịp với Uy Vũ, người đàn ông vô cùng ấm áp và quan tâm đến cô nhiều nhất từ trước đến nay. Chỉ là tình yêu này không thể nói ra, và anh... cũng đang hướng về một cô gái khác.

Đến New York, Uy Vũ không có bất cứ manh mối nào về nơi Bích Trân đang ở, chỉ nhận ra nơi cô bị chụp lại trong bức ảnh mà Ngọc Diệp cung cấp chính là quảng trường thời đại ở New York, Uy Vũ nhanh chóng đón taxi đến quảng trường với hy vọng rằng sẽ may mắn tìm được cô. Anh tin vào duyên số của hai người, tin vào Bích Trân sẽ một lần nữa xuất hiện và anh hứa bất cứ ai cũng không thể tách rời họ.

Quảng trường đông người, những tòa nhà cao chọc trời, những người vội vàng bước đi đầy bận rộn. Chỉ một mình anh lạc bước, tìm cô trong hàng vạn con người bên trong.

Nhìn thấy Uy Vũ bước vào bên trong sân bay đông người, Minh Minh lái xe quay về biệt thự để chuẩn bị cho ngày mai. Đang lái xe, một cơn chóng mặt khiến cô choáng váng nhanh chóng lái xe vào lề đường, triệu chứng này lặp đi lặp lại rất nhiều lần. vô cùng khó chịu, thuốc giảm đau cũng không còn nhiều tác dụng.

Minh Minh ghé qua bệnh viện trung tâm thành phố, cô muốn biết lí do những cơn đau đầu ngày càng tăng lên và muốn chữa trị, nó khiến cô không thể chịu đựng nổi.

- Hoàng Minh Minh. - Vị y tá kêu tên cô.

- Vâng, tôi đây. - Cô đứng lên.

- Mời cô vào trong gặp bác sĩ.

Cô đi theo vị y tá, bên trong căn phòng là một vị bác sĩ có mái tóc điểm bạc, cặp mắt kính dày cộm. Nhìn thấy Minh Minh bước vào liền mời cô ngồi xuống đối diện mình.

- Chào bác sĩ, tôi là đang bị bệnh gì, có nghiêm trọng không bác sĩ. - Cô khẽ hỏi.

- Hình ảnh chụp não bộ của cô cho thấy, có một khối u ác tính trong não gây ra hiện tượng đau đầu của cô. Cô đã bị đau như thế này lâu chưa?

- Cũng khá lâu, những lần trước đều chỉ âm ỉ.. gần đây là choáng váng không thể giữ được thăng bằng. - Cô đáp.

- Đó là khối u đã biến chứng gây nên những cơn đau kéo dài, tôi nghĩ cô nên nhập viện để chúng tôi kiểm tra và điều trị để duy trì sự sống của cô... - Vị bác sĩ noi tiếp. - Cô đến đây một mình ư?

Minh Minh run rẩy, duy trì sự sống... u não ư... chuyện gì đang xảy ra với cô...

- Tôi... tôi cò thể sống được bao nhiêu lâu nữa. - Cô hỏi tiếp.

- Chúng tôi cần phải kiểm tra kĩ hơn để có thể trả lời rõ ràng, tôi sẽ thông báo nhập viện... tình trạng của cô đang tiên triển xấu đi, người bị u não có thể kéo dài từ 6 -12 tháng và sẽ kéo dài nếu cô điều trị bệnh tốt.

Minh Minh viện cớ cần phải giải quyết thêm một số chuyện cá nhân nên từ chối nhập viện mà ra về. Cô ngồi trong công viên bệnh viện, nhìn những đứa trẻ đang nô đùa, nhìn những bông hoa đang chớm nở... cảm thấy bản thân quá cô độc, ngay cả người cô yêu thương cũng không thể nói ra.

Lễ đính hôn được trang trọng lồng lẫ với dàn hoa hồng trắng trải dài khắp mọi nơi, Minh Minh nhìn cảnh tượng long lẫ này chỉ bật cười chưa xót, mẹ cô là đang chuẩn bị tang lễ sớm cho cô hay sao. Cô muốn phá nát mọi thứ, muốn bỏ trốn, muốn tìm Uy Vũ mà tựa vào vai anh... nhưng chợt nhận ra, người Uy Vũ yêu cũng không phải là cô.

- Con gái sắp kết hôn, vì sao lại buồn như vậy. - Ba Minh Minh ngồi trên xe lăn, đẩy tới phía cô đang ngồi.

- Ba, ngoài trời lạnh lắm... ba không nên ra đây. - Cô quay lại nhìn ba mình, ông chỉ mặc chiếc áo vải mỏng manh.

- Con càng lớn càng xinh đẹp hết như chị gái con. - Cha cô vuốt mái tóc con gái mà nói. - Chỉ là chị gái con bạc số qua đời khi còn quá trẻ. Ta còn nhớ, gia đình ta vì bệnh tình của chị con mà sa sút... bao nhiêu tiền bạc đổ vào chữa trị nhưng cuối cùng chị con vẫn không thể qua khỏi.

- Ba... có thể nói cho con biết chị con mắc bệnh gì không? - Cô hỏi. - Vì sao ba mẹ ai cũng giấu con.

- Mẹ con nói không muốn con đau buồn nên che giấu... con cũng lớn rồi, chuyện cũng đã qua vài năm nói ra cũng không còn quá tiêc thương. Chị gái con có một khối u ở não, sau bao tháng hóa trị, xạ trị cuối cùng vẫn không qua khỏi.

Minh Minh nghe ba mình nói xong, toàn thân run lên, cuối cùng rồi cô cũng sẽ phải ra đi giống như chị gái mình... Quá trình điều trị có lẽ rất tốn kém cũng không mang lại kết quả, vậy nên cô quyết định che giấu bệnh tình, tỏ ra bản thân không có chuyện gì.

Buổi lễ đính hôn diễn ra tại biệt thự rộng lớn nhà họ Uy, Uy Phong điềm tĩnh ngồi trong phòng làm việc với bộ vest đen cao ngạo, chỉ vài giờ nữa anh và Minh Minh sẽ chính thức đính hôn... không muốn làm Minh Minh tổn thương, nhưng bản thân anh nhận ra anh đang phát điên vì Ngọc Hân biến mất, tâm trí chỉ nghĩ về Ngọc Hân...

- Phong. - Minh Minh bước vào phòng Uy Phong.

- Minh Minh, em chưa chuẩn bị ư? - Uy Phong hướng mắt về phía Minh Minh, cô vẫn chưa thay váy cưới.

- Phong... em muốn hỏi anh một việc. - Minh Minh khẽ nói.

- Có chuyện gì sao?

- Trước đây, anh có yêu em không?

Uy Phong gật đầu: “Trước đây, em chính là người anh yêu thương nhất.”

- Như vậy là đủ rồi. - Minh Minh khẽ cười. - Em chỉ cần nghe anh nói rằng thời gian trước kia người anh yêu chính là Minh Minh... em chỉ cần như vậy thôi.

Biệt thự nhà họ Uy đông đúc người đến tham gia buổi lễ đính hôn của Uy tổng và tiểu thư nhà họ Hoàng, từ ngoài vào trong được trang hoàng lộng lẫy như một cung điện nguy nga, Uy lão gia ngồi bên cạnh Ngọc Diệp ở hàng ghế đầu tiên, phía bên trái là mẹ của Minh Minh gương mặt rạng rỡ trong buổi tiệc trang trọng.

Uy Phong nắm tay Minh Minh bước lên lễ đài, quan khách vỗ tay náo nhiệt khi hai nhân vật chính cuối cùng cũng xuất hiện, chỉ là nét mặt của cả hai đều u buồn.

Từ trên cao, một chiếc vòng hoa đầy màu sắc được treo từ phía trên từ từ hạ xuống, bên trong là mộ cặp nhẫn cưới đính lên trên những viên kim cương lấp lánh. Ai nấy đều phải ghen tỵ với cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh Uy Phong, thế lực tài sản và vẻ điển trai của anh... chính là một nam nhân hấp dẫn mà các cô gái đều muốn có.

- Xin mọi người cho một tràng phát tay để họ tiến hành nghi thức trao nhẫn đính ước. - Giọng của một MC chương trình vang lên.

Uy Phong đưa tay cầm chiếc hộp nhỏ hình vuông từ trong vòng hoa, nhưng anh chưa kịp trao vào tay Minh Minh. Cô rời khỏi vị trí của mình, tiến đến người MC và mượn chiếc micro từ anh ta.

- Lời đầu tiên, tôi xin gửi lời cảm ơn đến Uy lão gia, đến mẹ của tôi đã giúp tôi và Phong chuẩn bị một buổi lễ đính hôn rất đẹp và ý nghĩa như hôm nay. Nhưng... con xin lỗi mẹ, xin lỗi Uy lão gia và hơn ai hết là em xin lỗi anh, Uy Phong... em không muốn đính hôn với anh nữa, em không thể nhận chiếc nhẫn đính ước trên tay anh được... em xin lỗi. - Minh Minh nói xong, nhanh chóng bỏ chạy khỏi lễ đài dưới dự kính ngạc của quan khách, trên ai hết chính là Uy Phong... không phải từ trước đến nay Minh Minh luôn nhất quyết muốn cùng anh đính hôn, vì sao không có một lý do nào lại từ bỏ như vậy.

Nhà họ Uy gửi lời xin lỗi quan khách, mọi người cũng dần dần rút về hết... xem ra ngày mai sẽ có tin nóng trên các mặt báo, đường đường là một tổng tài của tập đoàn lớn như Phong Vũ... lại bị cô dâu từ chối đính hôn mà bỏ chạy mất.

Mẹ Minh Minh bị con gái làm xấu mặt tức giận quay trở về nhà, vừa vào bên trong đã nhìn thấy Minh Minh đang ngồi trong phòng khách... bà ta nhanh chóng tức giận bước đến gần cô là đưa tay tát vào gương mặt đầy nước mắt kia không cần nghe cô giải thích một câu.

- Thứ mất dạy, ai cho phép mày làm như vậy hả, tao đã tốn bao nhiêu tiền để mày phẫu thuật để giống chị mày, đã đầu tư bao nhiêu để mày tiếp cận nhà họ Uy không bị bọn chúng nghi ngờ, đến khi sắp cận cầu thì mày là dở trò...

- Mẹ... con là con của mẹ... vì sao mẹ lại đối với con như vậy? - Minh Minh ầm ức khóc hét lên.

- Đối với mày ra sao, gả mày vào nhà họ Uy không phải là muốn tốt cho mày ư, mày xem gia thế địa vị của Uy Phong còn ai có thể sánh được.

- Nhưng con không yêu anh ta. - Cô lắc đầu. - Con không cần địa vị tiền tài, vì sao mẹ lại ép con sống trong lớp bọc của chị con, con muốn là chính con, con chán ghét phải giả vờ yêu thương người đàn ông đó, con chán ghét làm một con mồi của mẹ.

- Đúng là mẹ nào con nấy, ngày xưa Minh Minh của tao quả nhiên biết chọn đàn ông nương nhờ... chỉ là con bé bạc phước mà mất sớm... Còn mày, chỉ vì cha mày ra ngoài vui chơi mà sinh ra mày, mẹ mày cũng không cần mày mà mang vút trước cửa nhà họ Hoàng này.

Đến tận ngày hôm nay thì cô đã hiểu, vì sao từ bé cô đã không được ở gần cha mẹ mà mang cô đến tận phương trời khác. Thì ra người mẹ mà cô luôn yêu thương này chỉ muốn cô làm con mồi để câu con cá lớn nhà họ Uy, cô vì bà ta mà chịu đau đớn của việc phẫu thuật gương mặt, chịu đau đớn khi nhìn bản thân cô khác lạ trong gương, chịu đau đớn khi không thể bày tỏ với người làm trái tim cô loạn nhịp... cuối cùng, cô chỉ là một con mồi, một quân cờ trong tay bà ta.

Cô bật cười như điên dại, khóc thét chạy ra khỏi biệt thự nhà họ Hoàng... Từ phía xa, cha của cô cũng bật khóc theo con gái... Là ông vô dụng không còn quyền hành gì trong ngôi nhà này để người đàn bà kia lộng hành, biết tâm địa bà không tốt ông đã cố tình gửi con bé đi thật xa... cuối cùng cũng không thoát được lòng bàn tay độc ác đó. Bà cô bước vào trong phòng, gọi điện cho một số điện thoại mà lâu nay... ông không hề muốn liên lạc.

- Bà vẫn khỏe chứ. - Giọng bà cô run lên.

- Hoàng lão gia, cuối cùng ông cũng gọi cho tôi ư? - Giọng một người phụ nữ vang lên.

- Mười tám năm rồi, cũng đã đến lúc bỏ qua mọi thứ... - Ông đáp.

- Nhưng ông vẫn nhất quyết giấu đi con gái của tôi, tôi biết năm đó là tôi không đúng... và tôi đã trả giá bằng mười tám năm không được nhìn thấy con bé một lần. - Bà đáp.

- Con gái của bà đã quay về rồi, con bé rất xinh xắn và thông minh. - Ông nói tiếp. - Tôi sẽ bà gặp con bé, có lẽ nó nên sống với bà thì tốt hơn.

Minh Minh tìm đến một địa chỉ mà bà mình đưa cho, nói rằng đến đây sẽ gặp được người đã sinh ra cô. Thật tâm cô chỉ muốn nhìn xem người phụ nữ ấy nhìn tâm ra sao, sau khi sinh ra và bỏ rơi cô thì bà ta sẽ sống trong nhung lụa gấm vóc ra sao...

Địa chỉ kia dẫn đến một khu dân cư nghèo nàn, bên ngoài là những đứa trẻ đen đúa trên người đầy vết bẩn đang nô đùa. Khu nhà trọ bé xíu, cũ kĩ... con đường đi vào bên trong chỉ có thể đủ cho hai người đi bộ.

Nhìn vào căn phòng trọ theo địa chỉ mà bà mình đưa cho... nhìn thấy một người phụ nữ đen đúa đang lúi cuội nấu nướng thứ gì đó... Cô nhìn xung quanh căn phòng này thật sự quá đơn giản, phải nói là trộm cũng không muốn đến thăm.

- Cô tìm ai đấy. - Nhìn thấy Minh Minh nhìn vào nhà mình, người đàn bà kia quay lại hỏi.

Cô lắc đầu... nhanh chóng bỏ chạy khỏi cảnh tượng trước mắt...

Ngồi trong xe Minh Minh khóc lớn mà hét lên: "Ít ra khi bỏ rơi tôi, bà phải sống một cuộc sống sung sướng đầy đủ... vì sao lại sống một cách cơ cực như vậy chứ."

Nhìn vào gương chiếu hậu, cô nhìn thấy người đàn bà kia đang chạy về phía xe của cô... Cô hoảng hốt nổ ga bỏ chạy mặc cho bà vừa chạy theo vừa khóc... Cô nhìn vào gương, thấy bà té ngã trên đường liền đau lòng mà thắng lại... Minh Minh xuống xe chạy về phía mẹ ruột của mình, ôm bà vào lòng đau đớn mà khóc lớn... Hai mẹ con không ai nói với ai một câu, chỉ có thể ôm nhau mà khóc.

- Mẹ... sau khi mẹ để con lại nhà họ Hoàng... cuộc sống của mẹ như thế nào? - Cô ngồi cùng mẹ mình trong công viên mà hỏi.

- Sau đó không lâu, mẹ kết hôn cùng một người đàn ông vô cùng giàu có. Ông ta rất yêu thương mẹ, mẹ mang thai và sinh ra một đứa con gái rất đáng yêu. - Mẹ cô kể. - Nhưng càng nhìn em gái con, mẹ càng nhớ đến con... mẹ đã liên lạc với ba con nhưng ông ấy nhất quyết không cho mẹ biết con đang ở đâu.

- Người đàn ông ấy đâu, vì sao để mẹ sống cảnh cơ cực như thế này. - Cô thắc mắc.
- Là mẹ đã rời bỏ ông ấy. - Mẹ cô nói. - Vì mẹ muốn tự trừng phạt bản thân vì sai lầm năm đó, mẹ không thể sống trong cảnh nhà sang cửa rộng... trong khi con của mẹ không biết đang ở phương nào. Vẫn biết nhà họ Hoàng sẽ đối với con không tệ, nhưng mẹ lo sợ một mình con bơ vơ... không có tình yêu thương của mẹ, con sẽ không được như những đứa trẻ khác.
- Mẹ đi rồi, còn em gái con thì sao? - Minh Minh bắt khóc. - Em ấy cũng sẽ không còn mẹ, cũng bất hạnh giống như con.
- Cả cuộc đời mẹ, mọi thứ đều là sai lầm. - Bà khóc ngất...
- Em gái con tên gì, nhà ở đâu...
- Con bé rất đáng yêu... tên là Lê Bích Trân... con gái duy nhất của tập đoàn Hoàn Cầu.

Tạm biệt mẹ mình, Minh Minh quay về biệt thự dò tìm thông tin của Bích Trân trên mạng, hàng loạt tin tức về Bích Trân và Uy Vũ được in trên báo. Minh Minh lúc này mới nhớ ra rằng, Uy Vũ đã có lần từng nhắc đến cái tên Bích Trân kia. Thì ra người anh yêu, lại là em gái cùng mẹ khác cha với cô.

Ngọc Hân như bị giam lỏng ở ngôi biệt thự riêng của Trí Văn, cô không được ra ngoài cũng không thể gọi cho bất cứ ai. Cô hằng qua ngày chờ đợi Trí Văn đến tìm để hỏi anh rõ ràng mọi việc, nhưng vài ngày trôi qua cũng chỉ là chờ đợi trong vô vọng.

- Tiểu thư, thợ may đã đến rồi ạ. - Một cô giúp việc đi đến khuôn viên vườn hoa mà nói.
- Họ đến để làm gì? - Cô hỏi.
- Dạ, thiếu gia muốn may cho cô vài bộ quần áo mới nên cử thợ may đến ạ... - Cô giúp việc nói.

Ngọc Hân cũng không muốn làm khó mọi người, cô đồng ý cho bọn họ đo đạc trên người cô. Sau khi đo đạc xong, cô chán nản nằm trên giường mà suy nghĩ... vì sao Trí Văn không đến đưa cô quay về, ở nơi này quả thật giống hệt như ở cung vua... không có tự do gì cả.

Giờ này có lẽ Uy Phong cũng đã đính hôn cùng Minh Minh, hai người có lẽ đã hạnh phúc bên nhau. Cô cũng không muốn phá hoại tình cảm của họ, có lẽ anh và cô không gặp nữa là tốt nhất... không phải khiến bất cứ ai trong ba người phải khó xử.

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, đã một tháng kể từ khi Uy Phong và Minh Minh hủy bỏ buổi lễ đính hôn, cô cũng ở trong căn biệt thự sang trọng này hơn một tháng... Ngọc Hân vừa tức giận và khó chịu... dù muốn gì thì Trí Văn cũng phải đến nói rõ ràng mọi chuyện, cô đành dùng cách tuyệt thực, nhịn không ăn uống gì đã hơn hai ngày.

- Tiểu thư, cô cứ như vậy chúng tôi sẽ mất việc. - Cô giúp việc nói.
- Bảo Trí Văn đến đây, không thì có chết tôi cũng không ăn. - Ngọc Hân lắc đầu.
- Nói cách gì cô cũng không nhắc đến. Cuối cùng thì Trí Văn cũng chịu thua mà phải xuất hiện.
- Trần Trí Văn, cuối cùng anh cũng chịu xuất hiện. - Cô tức giận khi thấy Trí Văn bước vào phòng.
- Em quả nhiên là ngang bướng hết nói, vì sao lại bỏ ăn bỏ uống...- Trí Văn mang cơm đến tận phòng cô.
- Tôi muốn rời khỏi nơi này. - Ngọc Hân hét. - Anh dám giam lỏng tôi.

- Bên ngoài rất nguy hiểm, tôi không để em ở chỗ này thì em muốn tôi làm gì. - Trí Văn nhún mày. - Lần trước chính là mẹ của cô gái tên Minh Minh kia bắt cóc em, buổi lễ đính hôn cũng đã bị hủy bỏ vì Uy Phong từ hôn. Bà ta bây giờ tức giận, nghĩ mọi chuyện là do em... truy lùng em khắp nơi.

- Phải làm sao bây giờ? - Ngọc Hân lo ngại.
- Đừng lo, tôi sẽ bảo vệ em. - Trí Văn đáp.

Cô lắc đầu: “Không phải, có lẽ Uy Phong sẽ gặp nguy hiểm... bà ta rất nhẫn tâm và lắm mưu kế. Không được, tôi phải nói với Uy Phong...”.

- Em lo cho bản thân mình trước đi, Uy Phong anh ta là tổng giám đốc của Phong Vũ đó... bên cạnh anh ta có bao nhiêu vệ sĩ em có biết không hả. Mẹ Minh Minh sẽ không làm gì được anh ta đâu, nhưng em thì khác... bà ta có thể hại em bất cứ lúc nào.

- Trốn tránh mãi cũng không phải là cách. - Cô đáp. - Trí Văn, tôi không muốn ở đây nữa.

- Được, tôi sẽ thu xếp một nơi an toàn để đưa em về. - Trí Văn nói tiếp. - Anh nhất quyết sẽ bảo vệ em, dù em có muốn hay không.

Tại biệt thự nhà họ Uy, sau cơn bão táp của bọn phóng viên luôn túc trực trước nhà mọi thứ đã trở nên yên bình hơn, chỉ là quá yên bình mà trở nên lạnh lẽo. Uy Vũ không nói một lời bỏ đi Mỹ, Uy Phong trầm tư đi đi về về giữa nhà và công ty. Dù cho rất nhiều người truy tìm, nhưng mãi không có tin tức gì của Ngọc Hân.

- Đại thiếu gia, có thiệp mời. - Cô giúp việc e dè mang thiệp vào phòng làm việc của Uy Phong.

Mở chiếc thiệp mời ra, mắt Uy Phong sáng lên một tia lửa giận nhìn dòng chữ bên trong tấm thiệp hồng... Chính là thiệp mời đến dự tiệc cưới giữa Trí Văn và Ngọc Hân. Anh vò nát tấm thiệp trong tay khẽ nói: “Thì ra bao lâu nay em trốn bên cạnh hắn ta, tôi tìm em vất vả... còn em lại vui vẻ cùng người tình.”

Cũng là một tháng trôi qua, ở quảng trường thời đại xuất hiện một chú mèo Kitty luôn vẫy tay chào gây sự chú ý và thích thú của mọi người. Họ cứ nghĩ một hàng nào đó muốn quảng cáo nhưng chú mèo Kitty kia ngày nào cũng xuất hiện và chỉ vẫy chào mọi người.

Uy Vũ không ngừng hy vọng, nếu Bích Trân đi đến nơi đông người thế này... cô sẽ nhanh chóng bị thu hút bởi bộ đồ mang kỉ niệm giữa cô và anh

Bích Trân nằm trong bệnh viện, xem tin tức trên tivi quay ở quảng trường thời đại. Vô tình nhìn thấy một con mèo Kitty đang đứng vẫy tay chào mọi người thì bất cười. Cô nhớ lần đó, cô đã từng mặc một bộ trang phục y hệt người trong tivi mà đến tham dự tiệc sinh nhật, cuối cùng là Uy Vũ đã ra tay giúp cô thoát khỏi đó... Bích Trân bật cười, nỗi nhớ Uy Vũ ùa về trong tâm trí.

- Tiểu thư, cô muốn đi đâu? - Những người vệ sinh hỏi.

- Tôi muốn đến quảng trường thời đại. - Cô chỉ về màn hình tivi. - Chỉ là muốn chụp hình với chú mèo kia thôi, sẽ không bỏ trốn đâu.

Biết tiểu thư bị cuồng mèo Kitty, bọn họ cũng đồng ý đưa cô đến quảng trường thời đại.

Bích Trân bước đến chú mèo Kitty màu hồng vô cùng đáng yêu.. cô mỉm cười nhìn về phía chú mèo kia... trong lòng cũng đang có cảm giác, chú mèo kia đang nhìn về phía cô. Bỗng nhiên chú mèo Kitty nọ chạy về phía cô, bàn chân không đứng vững vì di chuyển nhanh mà té ngã. Cô chạy đến đỡ người bên trong bộ đồ nặng nề kia đứng lên, vô cùng cảm thông.

- Có sao không? - Cô mỉm cười. - Rất nóng phải không, tôi cũng từng mặc nó mà.

Chú mèo kia bỗng đứng ôm chầm lấy cô, khẽ khẽ nói: “Chỉ cần tìm được em, anh cả đời đều có thể mặc nó trên người.”

87. Chương 87

Cơ thể cô dạo gần đây có chút khó chịu, cô nhìn thấy thứ gì cũng không muốn ăn, ăn vào lại nôn ra ngoài hết. Đã một lần mang thai, lần này triệu chứng giống hệt lần trước nhưng bác sĩ mà Trí Văn gọi đến khám

cho cô một mực khẳng định cô không hề mang thai chỉ là dạ dày có chút vấn đề. Hằng ngày đều có người mang thuốc đến tận bàn ăn, họ nói là thuốc dạ dày... nhưng cô càng uống thì càng buồn nôn khó chịu...

Trí Văn từ phía xa nhìn bóng dáng cô ngồi trên chiếc xích đu đung đưa, mái tóc cô theo từng cơn gió mà thổi bay nhẹ nhẹ, anh từng mong ước Ngọc Hân không phải là Ngọc Hân, là một cô gái xa lạ nào khác, không phải là con mồi trong kế hoạch mà anh đã vạch ra, nhưng sự thật không thể nào thay đổi được.

- Thiếu gia, điện thoại của cậu. - Người giúp việc mang điện thoại đến cho Trí Văn.

Trí Văn nhìn qua điện thoại liền cười khẩy, nhanh chân bước ra xe không quên quay đầu lại nói: “Chăm sóc cô ấy cho tốt, phụ nữ mang thai phải thật cẩn thận.”

Lái chiếc xe ra khỏi căn biệt thự sang trọng, Trí Văn lúc này mới nhấc điện thoại mà đáp lại đầu dây bên kia đang nóng lòng mà gọi vào số máy của anh liên tục.

- Tôi nghe. - Trí Văn đáp.

- Trần thiếu gia, tôi muốn gặp cậu. - Uy Phong gằng giọng.

- Tôi và Uy tổng có chuyện gì cần bàn bạc ư? - Trí Văn nhếch môi.

- Tôi e là có rất nhiều điều phải nói. - Uy Phong đáp. - Tôi để anh chọn địa điểm.

Trí Văn nhếch môi cười: “The Red bar, đêm nay.”

Màn đêm buông xuống, bên ngoài không gian yên lặng tĩnh mịch bao nhiêu thì bên trong khu ăn chơi trác táng của các cậu ấm cô chiêu thác loạn và náo nhiệt bấy nhiêu. Duy chỉ ở một góc khuất của The Red, Uy Phong đang một mình tựa lưng vào chiếc ghế nệm đỏ, trên tay lắc lư một ly rượu thơm nồng.

- Uy tổng, sao ngồi một mình như vậy... kêu các em lại ngồi chung cho có không khí một chút chứ. - Trí Văn bước đến bàn Uy Phong đang ngồi, vẫy tay cho quản lý gọi các em chân dài nóng bỏng đến phục vụ rượu cho họ.

Trí Văn vừa ngồi vừa khoát tay qua hai cô gái xinh đẹp, trang diễm đậm nét và ăn mặc quá hở hang, bọn họ uốn éo bên cạnh Trí Văn không chút e ngại. Uy Phong từ chối tiếp rượu khiến hai cô gái còn lại chán nản bỏ đi.

- Hôm nay Uy tổng ăn chay ư? - Trí Văn châm chọc. - Tôi đã gửi thiệp mời đến nhà họ Uy, cậu đã đọc chưa?

Uy Phong gạt đầu: “Vì sao cô ấy lại đang ở bên cạnh anh?”

Trí Văn ôm sát cô gái bên phải vào lòng, sau có hôn đầy cuồng bạo vào khe ngực cô ta liền đáp: “Cô ta là vợ sắp cưới của tôi, không ở bên tôi thì ở bên ai.”

Anh lao tới nắm lấy cổ áo của Trí Văn, đôi mắt hừng lên cơn lửa giận dữ nói như thét: “Mày xem cô ấy là gì, mày dám vừa ôm nữ nhân khác vừa nói cô ta là vợ sắp cưới của mày.”

Lần này Trí Văn không đáp trả, chỉ bật cười thành tiếng... sau đó đẩy Uy Phong ra vừa chỉnh lại trang phục vừa nói: “Cậu nghĩ tôi có hứng thú với cô ta ư, lật bài ngửa thôi Uy Phong.”

- Mày muốn gì? - Uy Phong hét lên.

- Muốn gì ư? Mày còn nhớ người trong bức ảnh này. - Trí Văn đưa ra một bức ảnh.

- Cô ta là ai? - Uy Phong lắc đầu, không một chút ấn tượng.

Trí Văn hăng lên trong tức giận: “Con bé đã phải tự sát vì mày, còn mày lại không có một chút ấn tượng về nó ư?” - Trí Văn uống một hợp rượu mạnh mà nói tiếp: “Thứ tao muốn, chính là mạng của mày Uy Phong.”

Uy Phong vẫn ngẩng người nhìn vào bức ảnh, cố gắng nhớ ra nhưng không có chút ấn tượng nào... Cô ta vì sao vì anh mà tự sát.

- Ngày mai 9h sáng tại căn nhà hoang ở ngoại ô, một mình mày đến đó mà đón Ngọc Hân và đứa bé trong bụng cô ta. - Trí Văn cười khẽ. - Không được mang vũ khí, không được nói với bất cứ kẻ nào... nếu không cô ta và đứa con của mày sẽ không còn mạng sống.

Trí Văn rời đi, Uy Phong vẫn bất động ngồi tại chỗ... Hắn ta vừa nói Ngọc Hân đã mang thai ư, là đứa trẻ của anh và cô ư... Không được, anh không thể để cô gặp nguy hiểm.

Sáng hôm sau mà một ngày mưa rả rít từ lúc sáng sớm, cô mệt mỏi không muốn nhấc chân ra khỏi giường. Thời gian gần đây cô hết như một con heo nái, cứ ăn rồi ngủ ngủ rồi lại ăn không hoạt động chân tay gì cả. Cũng tại Trí Văn kia dùng bao nhiêu lời lẽ thuyết phục để cô ở lại nơi này không đi nữa. Ở lại đây cũng tốt, cô có nhiều thời gian suy tâm về mọi chuyện...

Nhìn thấy Trí Văn đang ăn sáng, cô liền hỏi: “Đêm qua anh về đây ư?”

Trí Văn gật đầu: “Hôm nay anh được nghỉ nên sẽ ở nhà cả ngày.”

Cô à một tiếng rồi ngồi vào bàn mà bắt đầu ăn sáng.

- Thiếu gia, bên thiết kế Venus đã thông báo họ đã chuẩn bị xong váy cưới. - Cô giúp việc nói.

Ngọc Hân đang ăn bánh mì thì ngẩng lên: “Anh sắp kết hôn ư?”

Trí Văn gật đầu không đáp.

- Cô gái nào lại xấu số như vậy. - Cô trêu chọc.

- Hôm nay anh sẽ đưa em ra ngoài mua sắm vài thứ. - Trí Văn nói. - Em ăn đi rồi chúng ta đi.

Cô có chút vui mừng, đã từ rất lâu rồi cô chưa được chạy nhảy trên khắp các con đường.

Trí Văn lái xe đưa cô vào trung tâm thành phố, anh mua rất nhiều thứ linh tinh trong nhà, sau đó là mua rất nhiều quần áo và váy... chỉ ước qua người cô nên cô nghĩ rằng anh mua cho người vợ sắp cưới kia, chắc tặng người cũng giống cô mà thôi.

- Khi nào thì anh sẽ kết hôn? - Cô hỏi.

- Không lâu.

- Tôi sẽ giúp anh chuẩn bị. - Cô mỉm cười.

- Không cần, em chỉ cần thật đẹp trong ngày hôm ấy. - Trí Văn đáp.

- Như vậy, tôi sợ mình sẽ đẹp hơn cô dâu. - Ngọc Hân trêu chọc.

Trí Văn không đáp, lắc đầu.

- Có chắc cô ấy thích không, anh mua nhiều quá rồi. - Ngọc Hân đã không thể đếm xuể.

- Đây chẳng phải là những món khi bước vào nơi này em đều nhìn qua sao. - Trí Văn đáp. - Lấy hết cho tôi.

Cô hơi ngơ ngàng... cô thích thì có liên quan đến vợ anh ta ư?

Hai người ra xe, mang rất nhiều túi sách nặng nề đặt vào phía sau cốp xe. Sau khi lên xe anh mới nhớ ra thẻ ngân hàng vẫn còn để ở shop thời trang chưa lấy lại, anh nhìn về phía Ngọc Hân mà nói.

- Tôi vào trong lấy lại thẻ ngân hàng, em nhất định không được ra khỏi xe, hiểu không?

Cô gật đầu: “Tôi đâu phải là trẻ con.”

Trí Văn vừa rời khỏi xe không lâu, bên ngoài xảy ra một vụ ẩu đả... một đám thanh niên cao to đang ức hiếp một ông lão. Nhìn ông ta co rúm người vì sợ hãi mà Ngọc Hân bất bình, không mán đến lời căn dặn của Trí Văn mà mở xe bước xuống. Không ngờ vừa bước xuống xe thì đã bị một người đàn ông từ phía sau bịt miệng lại bắt đi... Cô nhận ra phía trước chỉ là cái bẫy, cho đến khi chìm vào hôn mê.

Chiếc xe hơi màu bạc nhanh chóng chạy đi trước khi Trí Văn ra ngoài.

Không thấy cô đâu nữa, hỏi mọi người xung quanh cũng không ai hay biết... Trí Văn tức giận đá vào thành xe mà hét: “Chết tiệt.”

- Chính bà đã bắt cô ấy? - Trí Văn hét lên trong điện thoại.

- Trần thiếu gia, giết người phải giết tận gốc... cậu muốn nuôi con của kẻ thù để lớn lên nó báo thù cho cha nó ư. - Mẹ Minh Minh cười lớn.

- Bà dám động tới Ngọc Hân, tôi không tha cho bà. - Trí Văn hét lên.

- Vậy mời Trần thiếu gia đến đây một chuyến, để cô ta chết đi cũng biết bộ mặt thật của cậu.

Uy Phong đúng giờ hẹn, anh lái xe một mình đến căn nhà hoang theo bản đồ mà Trí Văn gửi đến. Đùng là nơi thuận tiện làm tội ác, chỉ có một căn nhà cũ kĩ nằm khuất bên trong, nếu không để ý kĩ sẽ không thể nhìn thấy.

- Đúng là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn như Phong Vũ, cậu thật đúng giờ. - Mẹ Minh Minh bật cười bước ra.

- Dì... dì là mẹ của Minh Minh... vì sao dì lại ở đây? - Uy Phong bất ngờ. - Ngọc Hân, cô ấy đâu?

Mẹ Minh Minh cũng không ích kỉ gì mà không cho đôi trẻ gặp nhau lần cuối. Bà cho người mang Ngọc Hân ra ngoài. Cô hiện tại vị trí hai bàn tay lại, dưới chân vẫn còn vết lằn do dây trói.

- Ngọc Hân. - Uy Phong thốt lên, nhìn cô ốm đi rất nhiều.

- Uy Phong, anh có thể bỏ mặc em mà. - Cô lắc đầu nói, nhìn bọn chúng trên tay cầm vũ khí còn anh thì không mà lo lắng.

- Dù em có đối với anh ra sao, anh sẽ mãi mãi không bỏ mặc em. - Uy Phong chạy đến ôm chặt lấy cô.

Mẹ Minh Minh nhìn thấy cảnh tượng này liền chướng mắt mà nói: “Cậu ta làm sao có thể để mặc cho đứa bé trong bụng cô, là cốt nhục của cậu ta. Yên tâm đi, tôi sẽ cho các người đi cùng một lúc.”

Lời mẹ Minh Minh nói khiến cô bất ngờ... đứa con trong bụng và cốt nhục của Uy Phong. Cô đã mang thai đứa trẻ của Uy Phong ư.

- Anh sắp làm cha, còn em sắp làm mẹ rồi. - Uy Phong ôm chặt cô không buông.

Cô mang thai... ai cũng biết chỉ một mình cô không hay không biết. Nhưng trong tình cảnh này, có phải là quá nguy hiểm cho đứa trẻ chưa thành hình yếu đuối.

- Giữ cô ta lại... - Mẹ Minh Minh ra lệnh tách bọn họ ra. - Còn chờ gì nữa... ra tay đi.

Bọn người của mẹ Minh Minh khổng chế Ngọc Hân nhào đến đánh tới tấp Uy Phong, anh ra tay chống trả khiến bọn chúng ngã nhào ra ngoài từng lên... không ai có thể động vào anh huống hồ chỉ là đánh chết. Bà ta cầm một con dao bấm sắc nhọn, chính con dao đã từng đâm vào tay cô, bà đưa lên phần bụng của Ngọc Hân mà thách thức: “Còn dám đỡ đòn.”

- Không được. - Uy Phong hét lên.

Từ phía sau, một khúc cây trong tay tên côn đồ đập vào đầu anh khiến anh té ngã xuống sàn... Ngọc Hân chỉ cò thể hét lên: “Cẩn thận phía sau.” nhưng đã muộn.

Thắng thế, bọn chúng càng hăng máu hơn mà tấn công Uy Phong... Ngọc Hân chứng kiến từng tên một đá vào người anh rất mạnh mà trong lòng đau nhói, cô khóc không ngừng cảm thấy chính bản thân đã làm hại đến anh.

Uy Phong không trả đòn chỉ nằm yên chịu trận, anh biết bản thân anh trả đòn thì Ngọc Hân và đứa bé kia sẽ gặp nguy hiểm.

- Uy Phong, em xin lỗi... em hại anh rồi. - Ngọc Hân hét lên.

Ánh mắt anh hướng về cô... từng cú đá giáng trời lên người anh chỉ khiến anh hơi nhúu cặp chân mày rậm... đôi môi vẫn khẽ mỉm cười nhìn cô.

Mẹ Minh Minh mang con dao thần thánh trong tay bà ta hướng về phía Uy Phong đang nằm gục dưới đất. Máu từ trên người anh thấm qua chiếc áo sơ mi một màu đỏ tươi... bà ta rê rê con dao trên bờ ngực anh: “Giết chết mày, xem lão già ta có đau lòng không?”

- Đừng mà, đừng giết anh ấy... tôi van xin bà mà. - Ngọc Hân hét lên trong hoảng loạn, con dao kia đang nằm trên bờ ngực anh.

- Bà vẫn mù quáng như vậy sao, Minh Minh chết đi không phải lỗi của ông nội tôi. - Uy Phong nhắm mắt lại mà nói. - Bệnh tình của cô ấy không thể nào qua khỏi, dù là tốn bao nhiêu tiền của.

- Mày... mày biết hết mọi chuyện ư? - Mẹ Minh Minh bắt ngờ.

- Tôi biết Minh Minh hiện tại là em gái của cô ấy... Tôi cũng biết âm mưu bà muốn gả con gái vào nhà họ Uy vì bà muốn phá hoại Phong Vũ. - Uy Phong nói. - Cái ngày bà bắt cóc Ngọc Hân, ông nội đã kể hết đầu đuôi sự việc.

- Mày biết mà vẫn đồng ý đính hôn với con bé ấy. - Bà ta nói.

- Vì tôi đã có lỗi với cô ấy. - Uy Phong đáp. - Để cô ấy những năm tháng cuối đời sống trong cô đơn đau đớn.

- Con gái tao... đáng ra vẫn còn có thể sống nếu tao có tiền để trị liệu hóa trị cho con bé. Tao đã đến cầu xin ông ta cứu sống con bé, dù sao con bé và mày cũng đang yêu nhau... cuối cùng ông ta đã từ chối giúp đỡ... khiến con bé chết đi vì không còn tiền cứu chữa. - Mẹ Minh Minh phẫn uất. - Tao phải giết chết mày, cho ông ta ném mùi mất đi người thân là như thế nào.

- Uy lão gia có lý do riêng của ông ấy, ông ấy không phải loại người đó. - Cô hét lên khi con dao trên tay bà ta đưa lên.

Từ phía xa, bóng dáng Uy lão gia bước vào bên trong ngôi nhà hoang, người của ông cũng đã khống chế toàn bộ những tên côn đồ lâu la. Ông nhìn mẹ Minh Minh mà nói: “Chính con gái bà đến gặp ta, yêu cầu ta không viện trợ tiền hóa trị nữa... vì bác sĩ nói rằng con bé sẽ không thể qua khỏi.”

- Vị mệnh thường quân đang giúp gia đình tôi nhưng ngưng lại... là ông ư? - Mẹ Minh Minh nói.

- Con gái bà là một đứa con gái ngoan ngoãn và rất yêu thương bà. Con bé sợ bà đau lòng nên luôn cho bà hy vọng cho đến giây phút cuối cùng. Thật ra bác sĩ đã nói con bé không thể qua khỏi, càng điều trị càng nhiễm trùng nên đã ngưng điều trị. - Uy lão gia trầm ngâm. - Tôi tự hỏi một người phụ nữ như bà, vì sao có thể sinh ra một đứa con gái như con bé ấy.

Mẹ Minh Minh khóc ngất... bà ngồi thừ xuống đất, con dao cũng không còn cầm nổi trên tay.

Uy Phong và Ngọc Hân được đưa đến bệnh viện... Uy Phong nằm trên xe dù mắt vẫn còn nhắm lại nhưng bàn tay anh vẫn nắm chặt bàn tay cô.

- Hứa với anh, đừng buông tay anh ra nữa. - Uy Phong nói nhỏ.

Cô gật đầu, nước mắt tuông rơi: “Em hứa, sẽ không buông anh ra dù một lần nào nữa.”

88. Chương 88: Thế Tử

Các bác sĩ nhanh chóng cấp cứu cho hai người bọn họ, cô nằm trên giường bệnh nhưng trong lòng luôn bất an lo lắng cho Uy Phong, trước khi anh vào trong phòng cấp cứu vẫn còn nắm chặt tay cô mà nói: “Hân, anh xin lỗi... anh có lỗi với em rất nhiều.”

Cô còn nhớ khi ấy, trước đi họ đẩy cô ra khỏi anh để đẩy anh vào phòng cấp cứu... bàn tay đó như muốn níu lấy cô, không hề có ý muốn buông ra. Cô nhắm mắt lại, giọt lệ rơi xuống khỏi bờ má rồi thấm vào lớp

áo bệnh viện vụn tan. Đưa bàn tay sờ vào bụng mình, cô đang mang giọt máu của Uy Phong trong người... Cô rút kim tiêm trên tay, cô muốn tìm Uy Phong... cô không thể ngồi yên nơi này được nữa.

- Ngọc Hân, em có sao không? - Trí Văn từ bên ngoài chạy đến ôm lấy Ngọc Hân.

- Trí Văn, sao anh biết tôi ở đây mà tìm đến. - Cô nhìn thấy Trí Văn thì kinh ngạc hỏi, lùi về sau một bước.

- Anh tìm em khắp nơi, anh có một người bạn làm trong bệnh viện nên họ báo cho anh. - Trí Văn nói tiếp.

- Anh đưa em về, theo anh.

Cô rút bàn tay mình ra khỏi tay Trí Văn, cô làm sao có thể đi theo Trí Văn khi chưa biết Uy Phong hiện tại ra sao.

- Uy Phong vì cứu tôi mà bị thương rất nặng, tôi phải qua xem anh ấy thế nào. - Ngọc Hân đáp.

Trí Văn kéo người cô lại mà ôm vào lòng một lần nữa: “Em đừng đi... Tôi biết nếu em đi tôi sẽ mất em mãi mãi... vì vậy xin em đừng đi.”

- Trí Văn... - Ngọc Hân bối rối.

- Em biết tôi yêu em mà, em và Uy Phong không thể được, hãy tin tôi đi... hai người không thể yêu nhau được.

Cô nhẹ người đẩy Trí Văn ra khỏi mình, cô không quan tâm đến lí do vì sao Trí Văn nói ra như vậy. Chỉ là cô nghe theo trái tim của mình, theo tình hay theo lý anh ấy vì cô mà bị thương, cô không thể bỏ mặc. Huống hồ gì, cô đã hứa rằng sẽ mãi mãi không buông tay anh.

- Để tôi đi. - Cô chỉ khẽ nói.

- Em sẽ hối hận. - Trí Văn nói.

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm với chuyện mình quyết định. - Cô né người Trí Văn mà bước ra khỏi cửa, hướng về phía nơi Uy Phong đang được các bác sĩ điều trị.

Trí Văn tựa lưng vào tường nhìn về dáng cô, anh bắt cười lớn... nụ cười đầy chua xót cho kẻ thủ ác lại đi yêu mỗi nhữ, chua xót cho kẻ thật bại trong tình trường.

- Rồi em sẽ hối hận vì đã chọn hắn ta... Em và hắn sinh ra đã không thể thuộc về nhau. - Trí Văn tự nói, sau đó ngược hướng cô bước đi như một con sói hoang cô độc.

Đến nơi, bên ngoài đang được người nhà họ Uy canh gác nghiêm ngặt để tránh các tay săn ảnh và phóng viên. Cô nhìn thấy Uy lão gia đang ngồi bên ngoài mà nói chuyện với một vài người, nhìn thấy cô liền bảo bọn họ rời đi rồi tiến về phía cô.

- Ngọc Hân, con không sao chứ. - Uy lão gia nhìn cô hỏi.

- Con không sao... nhưng Phong, anh ấy sao rồi ạ.?

Uy lão gia lắc đầu: “Bác sĩ vẫn chưa ra, cũng tại ta quá khinh xuất mà không đến kịp... như vậy thì Phong đã không thấm như vậy.” - Gương mặt đầy nếp nhăn của Uy lão gia chau lại, ông ta chỉ có hai đứa cháu... nhìn Uy Phong bị thương không khỏi xót xa.

Cô đưa mắt nhìn về phía cánh cửa màu trắng vẫn đóng: “Phong, anh đừng xảy ra chuyện gì... em sẽ hối hận cả đời.”

Có duyên ắt sẽ gặp, nhưng dù họ không còn duyên phận... bằng sự cố gắng của bản thân, anh cũng sẽ tạo ra duyên phận. Chính là một câu nói: “Cô có trốn đằng trời, anh cũng tìm cho bằng được.”

Không ai dám nghĩ, ở cái nơi rộng lớn như New York anh đã tìm ra cô... mặc dù là mất hết thể diện, mặc dù là làm những việc từ trước đến nay chưa từng làm, mặc dù là phải kiên trì (điều mà anh chưa từng nghĩ đến) nhưng cuối cùng anh đã thành công mỹ mãn, chính là đã bắt được cô gái gốc của mình.

Chuyện Uy Vũ đến tận New York để tìm kiếm Bích Trân khiến cô vô cùng cảm động, cứ nghĩ rằng sau chuyện đó anh đã không còn thời gian mà nghĩ đến cô nữa, lại nghĩ anh đang vui vẻ bên người đặc biệt kia nên cũng không muốn phiền anh. Lại nói, cha cô từng nói, cô mang căn bệnh này có thể rời đi bất cứ lúc nào... vậy nên đừng để người khác vì con mà đau lòng. Nghe thì thật xót xa, nhưng ngẫm lại cha cô nói đúng.

Bích Trân quay về bệnh viện điều trị, tim cô ngày càng có dấu hiệu suy yếu và phải túc trực bên cạnh cô mọi lúc mọi nơi, nếu không cô có thể lên cơn đau bất cứ lúc nào... và điều đó có thể đem cô đi mãi mãi. Bích Trân căn dặn các bác sĩ riêng và người của mình không được nói cho Uy Vũ biết điều đó, nếu anh có đề cập chỉ cần nói rằng cô vẫn ổn, chỉ kiểm tra một chút là được.

- Cháo đến rồi. - Uy Vũ mang cháo đến cho cô.

- Anh vẫn chưa chịu về nước.

- Anh nói rồi, đợi em điều trị xong thì sẽ về cùng em. - Uy Vũ vừa cười vừa đổ cháo ra chén nhỏ. - Còn nóng, ăn nóng sẽ ngon hơn.

- Em sẽ ở lại Mỹ, không về nữa. - Cô thờ ơ.

- Cũng tốt, anh cũng muốn di cư sang đây. - Anh đưa thìa cháo lên miệng cô. - Ăn xong đi, anh có quà cho em.

- Em có thể tự ăn. - Cô đành lấy chén cháo nóng, tự mình múc ăn. - Quà của anh đâu. - Tuy giận nhưng nghe có quà thì không khỏi tò mò, chính là tính cách vẫn trẻ con không thay đổi.

Anh lấy ra từ trong túi áo, chính là một chiếc kẹp hình chú mèo kitty mà cô yêu thích... Uy Vũ hất mái tóc Bích Trân kẹp vào cho cô, nhìn cô ăn cháo cũng không cẩn thận dính một ít ở môi trên liền lắc đầu, sau đó đưa lưỡi liếm sạch trên môi cô hơi cười nói: “Không nên lãng phí.”

Bị anh làm cho đứng hình vài giây, cô gượng đến đỡ mặt...

- Trước đây anh rất ghét con mèo ngu ngốc này, nhưng từ khi quen biết một cô gái thì khi nhìn thấy nó anh đều nghĩ đến cô ấy. Có lẽ em không tin nhưng chiếc kẹp này anh đã mua từ rất lâu trong một lần đưa Ngọc Diệp đi nhà sách, con bé đã cười lăn lộn và trêu chọc anh khi thấy anh mua thứ đó. - Uy Vũ hơi cười. - Bích Trân, anh xin lỗi... ngày hôm đó tại vì anh...

Bích Trân đưa bàn tay lên môi Uy Vũ, khẽ cười: “Chuyện hôm đó, em đã quên rồi.”

- Nhưng... anh vẫn còn nhớ... anh nhớ rất rõ, hôm đó là anh muốn nói: “Anh yêu em”.

Cô mở to đôi mắt to tròn nhìn anh, lời yêu từ anh nghe thật êm dịu, cô cũng đã mong chờ lời yêu ấy rất lâu. chỉ là vì cô cũng rất yêu anh, Bích Trân đưa tay lên tóc mình tháo chiếc kẹp xuống đặt vào trong lòng bàn tay của Uy Vũ trước sự ngỡ ngàng của anh.

- Nếu anh thật sự yêu em, hãy quay về VN đi. - Cô đáp. - Quên em đi, quên luôn con mèo ngu ngốc này đi. Em không yêu anh, không hề muốn nhìn thấy anh nữa... Uy Vũ, anh đừng đến nơi này nữa.

Cô từ chối thẳng thừng, khiến lòng tự tôn của anh bị tổn thương nghiêm trọng. Trước nay đều là anh từ chối phụ nữ, đều là người khác theo đuổi anh không đếm xuể. Vậy mà, cô gái này lại từ chối anh ư?

Những ngày sau Uy Vũ vẫn đến tìm nhưng vệ sĩ của cô không cho anh vào gặp cô nữa, anh vẫn ngồi bên ngoài phòng bệnh của cô mà chờ đợi, chờ đợi trong vô vọng... Cô chưa yêu anh cũng được, nhưng ít ra cũng phải để anh đeo đuổi để cô cảm động.

Nhận được điện thoại từ nhà họ Uy, Uy Vũ nghe tin Uy Phong bị thương thì nhanh chóng đặt vé máy bay quay về VN. Cô vẫn không chịu gặp anh, anh không tài nào liên lạc với cô... chuyện của Uy Phong gấp gáp, Uy Vũ nhanh chóng quay về VN.

Không nhìn thấy Uy Vũ đến nữa, Bích Trân mỉm cười khẽ nói: “Anh ấy cũng đã bỏ cuộc rồi, cũng tốt...”

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, một người vệ sĩ bước vào.

- Anh ấy đến nữa ư? - Bích Trân nghĩ Uy Vũ đến tìm.

- Không phải, là một cô gái đến tìm cô... nói rằng là người quen của người mang tên Trần Ngọc Thoa.

Cô hơi rung người... người quen của mẹ vì sao lại đến tìm cô. Bích Trân bước ra ngoài, nhìn thấy cô gái đến tìm mình lại là cô gái đặc biệt của Uy Vũ... vì sao cô ta lại đến tìm cô, và vì sao cô ta biết cô ở đây?

Hai cô gái ngồi trong một quán cafe sang trọng, Bích Trân vẫn nhìn về phía Minh Minh mà dò xét... cô ta đến tìm cô để đánh ghen???

- Chắc là em bất ngờ lắm. - Minh Minh mỉm cười.

Bích Trân gật đầu: “Chị... vì sao biết tên mẹ tôi.”

- Uy Vũ đâu, vì sao không có bên cạnh em. - Minh Minh thắc mắc, rõ ràng là khi cô hỏi anh nói là đang ở cạnh Bích Trân.

- Chị đến tìm Uy Vũ. - Giờ thì rõ ràng rồi, chị ta là đến tìm cô đánh ghen... nhưng cô có vệ sĩ mà, chị ta dám làm gì cô.

Minh Minh lắc đầu: “Chị đến tìm em.”

- Tìm tôi? Chúng ta có quen biết sao? Uy Vũ đã quay về VN rồi, tôi không tranh giành gì với chị đâu nên chị không phải lo lắng. - Cô đáp.

- Bích Trân, chị đến tìm em không phải vì Uy Vũ. - Minh Minh đưa bàn tay nắm lấy tay Bích Trân.

“Không lẽ bà này bị chuyển đổi giới tính” - Bích Trân nghĩ... vội rút tay mình về.

- Chị muốn nói với em một sự thật... sự thật này chị cũng vừa mới biết.

“Thôi chết rồi... chị ơi em là con gái 100%... em không thể đáp trả được đâu mà... Em dâng Uy Vũ cho chị luôn ấy, miễn là chị đừng nói chị yêu em là được.” - Suy nghĩ bản Uy Vũ của Bích Trân.

- Sự thật là... mẹ của em cũng chính là mẹ của chị.

- Chị... chị... nói... - Cô ấp úng.

Minh Minh mỉm cười: “Đúng vậy, chúng ta là chị em cùng mẹ khác cha.”

- Mẹ em, hiện giờ bà ấy đang ở đâu. - Bích Trân khóc òa, nỗi nhớ mẹ da diết.

- Mẹ đang ở VN. - Minh Minh đáp. - Mẹ cũng rất nhớ em nhưng không dám tìm gặp em... sợ em hận bà ấy.

Bích Trân lắc đầu: “Dù em không biết chuyện gì xảy ra, nhưng em không bao giờ hận mẹ... Em chỉ muốn mẹ quay về bên cạnh em mà thôi...”

- Nhưng em đang bị bệnh, chị sẽ đưa mẹ sang đây thăm em. - Minh Minh đáp. - Nếu mẹ biết em thương nhớ mẹ như vậy, mẹ sẽ rất vui mừng.

Bích Trân nghe Minh Minh kể lại chuyện ngày xưa của người mẹ sinh ra họ, mặc dù bà đã bỏ rơi cả hai nhưng bọn họ đều rất yêu thương bà. Cũng chỉ vì sóng gió cuộc đời xô đẩy, nay họ đã lớn... chỉ muốn được phụng dưỡng và sà vào lòng hưởng hơi ấm từ trước đến nay thiếu thốn.

- Em và Uy Vũ thế nào, cậu ấy thật sự rất yêu em. - Minh Minh khẽ hỏi.

- Anh ấy nói với chị rằng anh ấy yêu em ư?

Minh Minh gật đầu: “Vũ nói em chính là người đặc biệt của cậu ấy, vượt qua bao nhiêu ngàn cây số tìm kiếm em, em còn nghi ngờ điều gì?”

- Không giấu chị, tim em đang rất yếu... bác sĩ nói rằng em có thể đột quy vì cơn đau tim bất cứ lúc nào. - Bích Trân khẽ buồn. - Hiện tại em chỉ muốn gặp mẹ một lần cuối, còn những việc còn lại... em không quan tâm đến nữa.

Họ trò chuyện rất nhiều, về cuộc sống của họ trước đây ra sao... Hai kẻ đều cô đơn thiếu thốn tình cảm, chỉ là tình yêu của cả hai đều dành cho một người... Chỉ một mình Minh Minh biết, nhưng cô không nói ra, cô không muốn khiến Bích Trân khó xử.

Bác sĩ thông báo Uy Phong bị đa chấn thương, gãy chân và tay... tệ hơn chính là những cú va đập nổ đầu khiến não anh từng bị tổn thương nghiêm trọng trước kia chấn động. Hiện tại họ đã chữa trị ổn định, chỉ là khi nào bệnh nhân có thể tỉnh lại là điều chưa xác định được.

Cô ngồi bên cạnh anh, nhìn toàn thân anh bị băng bó mà khóc ngất xót xa...

- Uy Phong phúc lớn mạng lớn, sẽ nhanh chóng tỉnh lại. - Uy lão gia vỗ vai Ngọc Hân nhẹ nhàng. - Con còn yếu lắm, về nhà nghỉ ngơi đi.

- Con muốn ở bên cạnh chăm sóc anh ấy. - Ngọc Hân đáp.

- Con quên mình đang mang thai sao, phải nghĩ đến đứa bé trước. - Uy lão gia nói. - Mau quay về nghỉ ngơi.

Cô biết Uy lão gia muốn tốt cho cô, mặc dù không nỡ rời đi nhưng người lớn đã nói cô cũng không thể cãi lại. Ngọc Hân rời khỏi bệnh viện thì trời đã về đêm, cô nhìn lên trên cao từng ngôi sao sáng lấp lánh.

- Cô thấy ngôi sao kia không? - Một giọng nói vang lên khiến cô giật nảy mình.

- Ông... ông muốn nhốt tôi ư? - Ngọc Hân ôm ngực nói.

- Ngôi sao đang đứng một mình lẻ loi, từ từ mờ nhạt dần. - Ông ta nói tiếp. - Khi nó biến mất, sinh mệnh của người đó cũng sẽ chết.

- Ý ông muốn nói gì? - Cô quay đầu nhìn qua ông lão.

Ông ta quay mặt lại nhìn Ngọc Hân mà nói: “Duyên số mẹ con của cô và đứa bé trước kia cô đánh mất chưa dứt. Phần số của nó sinh ra chính là thể tử của nước Triệu, là một vị hoàng đế sau khi thiên tử băng hà. Cô rời Triệu quốc lại mang thể tử đi, lại không cẩn thận mà khiến thể tử không được sinh ra theo đúng ngày. Lần này cô mang thai, vẫn là đứa bé ấy làm kiếp con trai cô... cô phải mang thể tử trả về Triệu quốc.”

- Đây là con của tôi và Uy Phong... ông nói điều gì kì lạ. - Ngọc Hân không thể tin được.

- Thiên tử là con trời, số phận của nó sinh ra chính là hoàng đế. - Ông ta đáp. - Nếu cô không mang đứa bé về, cuối cùng cũng không thể giữ lại được... vì đứa trẻ ấy chỉ có thể sinh ra ở Triệu quốc.

- Vì sao ông lại bắt mẹ rời xa con, tôi rõ ràng là người ở hiện tại...con tôi cũng là người ở hiện tại... Tuấn Phong là vua một nước, chàng có rất nhiều phi tần sẽ sinh ra cho chàng rất nhiều con cái.

Người đàn ông nọ đặt lên tay Ngọc Hân quyển sách mà cô thường đọc và nghi hoặc: “Hoàng thượng vì thương nhớ cô gái tên Tịnh Yên... không lập thê thiếp, sau khi phát hiện hoàng hậu gian dối... truất phế tử. Sau đó trận chiến kéo đến, liều thân ra trận dù Triệu quốc có rất nhiều tướng.”

- Chàng sẽ chết ư? - Ngọc Hân rùng người.

- Ngày mai chính là thời điểm duy nhất để đi... cô hãy suy nghĩ kĩ càng, sau khi sinh ra thể tử... cô có thể quay về.

- Mọi người sẽ... thắc mắc tôi đi đâu? - Cô đáp. - Uy Phong tỉnh lại không thấy tôi, sẽ rất lo lắng.

- An tâm... cô đến Triệu quốc 1 năm... chỉ bằng 1 ngày ở hiện tại. - Ông lão nói. - Là vì thiên mệnh của thể tử, đành phải thay đổi thời khắc.

Nhìn ánh sao trên trời ngày càng lu mờ, Tuấn Phong ư, cô có ý nghĩa với chàng đến như vậy ư?

89. Chương 89:

Ngọc Hân dạo bước trên con đường phía trước, ánh mắt băng quơ suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra. Cô không quay về khách sạn, quay ngược về phía bệnh viện tìm anh. Cô nhìn anh, bàn tay sờ vào bụng mình, cô không muốn đứa trẻ này mất đi, cô muốn cùng Uy Phong nuôi nấng đứa bé này nên người. Nhưng là mệnh trời khó cãi, thế tử không thể sống một cuộc của thường dân, cô nắm lấy những ngón tay của anh mà nước mắt dâng trào.

Bàn tay anh khẽ động đậy, ánh mắt dần dần mở ra. Cô vui mừng khôn xiết reo lên: “Phong, anh nhận ra em chứ, là em đây, là Ngọc Hân.”

Anh hơi gắng cười, bàn tay muốn đưa lên chạm vào cô nhưng lại không thể nhấc vì quá đau nhức. Làm sao anh có thể quên được người phụ nữ này, giây phút đó anh chợt nghĩ rằng nếu sống mà không có cô bên cạnh thật không còn ý nghĩa.

- Hân, chúng ta mãi mãi đừng chia lìa nữa, được không? - Uy Phong khẽ nói từng câu. - Anh muốn nắm tay em.

Ngọc Hân đặt bàn tay mình vào tay anh bật khóc: “Em hứa, chúng ta sẽ mãi không lìa xa.”

Lời hứa của cô, khiến một ngôi sao trên bầu trời vụt tắt...

Sáng hôm sau, Uy Phong một mực ép buộc cô quay về nghỉ ngơi vì cô đang mang thai, không nên quá sức.

Khi cô bước ra khỏi bệnh viện liền gặp mặt Trí Văn, anh ta đi về phía cô và kéo cô lên xe nhanh như cắt khiến cô không kịp phản kháng. Cô không có chút đề phòng Trí Văn, vẫn thản nhiên ngồi lên xe dù có chút thắc mắc.

- Anh muốn đưa tôi đi đâu? - Ngọc Hân quay sang nhìn Trí Văn đang lái xe.

- Tôi chỉ muốn em biết một sự thật. - Trí Văn đáp. - Đến nơi, tôi sẽ nói cho em hiểu.

Trong lòng có chút kì lạ, Trí Văn và cô quen nhau được bao lâu.. anh ta biết gì về cô và sự thật anh ta muốn nói là điều gì. Cô biết dù có gắng hỏi anh cũng không nói, vậy nên cô lặng người ngồi trong xe mà chờ đợi.

Trí Văn đưa cô đến một nghĩa địa, anh ta muốn đưa cô đi thấp nhang cho ai ư, đây chẳng phải là nơi chôn cất cha mẹ cô sao?

Quả nhiên, Trí Văn đưa cô tới trước mộ phần của cha cô.

- Vì sao, anh biết...? - Cô kinh ngạc.

- Điều tôi biết, còn rất nhiều. - Trí Văn đáp.

- Anh mang tôi đến đây, chắc không phải chỉ để muốn tôi thăm mộ phần cha mẹ. - Cô nói tiếp, anh ta là đang muốn làm điều gì.

- Cái chết của cha cô, cô biết lí do gì không? - Trí Văn nhìn vào di ảnh cũ kĩ của cha Ngọc Hân mà nói.

- Ông ấy là đang thi công xây dựng tòa nhà Century tại nạn mà chết. - Cô đáp.

- Tòa nhà ấy là của ai? - Trí Văn hỏi tiếp.

- Tôi biết... đó là của nhà họ Uy. Nhưng năm đó là do cha tôi không cẩn thận té ngã, không thể trách nhà họ Uy được... anh muốn dùng cách này chia cắt tôi và Uy Phong ư?

- Cô nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. Năm đó là do nhà họ Uy muốn rút ngắn thời gian thi công, cha cô vì sức khỏe không tốt nên nhanh chóng bị sa thải. Ông ấy vì không muốn mất việc nên năn nỉ nhà họ Uy cho ở lại làm việc... và cuối cùng nhà họ Uy đã giao cho ông ta xây một bức tường trên cao trong vòng một ngày, nếu không được sẽ bị cho nghỉ việc.

Những điều mà Trí Văn nói, cô chưa từng nghe mẹ cô kể qua... trong lòng vô cùng đau đớn.

- Cuối cùng, cả một ngày cũng không thể xây xong... cho đến đêm cũng chỉ còn một mình ông ấy ở lại làm cho xong công việc, chỉ hy vọng không bị mất việc. - Trí Văn nói tiếp. - Cuối cùng là vì quá kiệt sức mà trượt chân té ngã từ trên cao dẫn đến cái chết thương tâm.

- Anh... vì sao anh biết những chuyện này? - Ngọc Hân thoái lùi về phía sau, cái chết của cha cô thấm như vậy... vì sao trước nay mẹ đều không nói ra, vì sao bọn họ không chịu trách nhiệm.

- Vì cha tôi chính kỹ sư thiết kế lên tòa nhà đó. - Trí Văn nói. - Sau cái chết của cha cô, tất cả mọi người biết chuyện đều nhận được một khoản tiền lớn và cho nghỉ. Chuyện của cha cô trở thành tai nạn thương tâm, nhà cô được đền bù theo đúng hợp đồng và mọi chuyện như thế lắng xuống.

- Tôi không tin, tôi không tin. - Cô hét lên.

- Cô nghĩ trước cha cô mà tôi dám đặt điều nói dối ư... Ngọc Hân, hãy nhìn kĩ người cha khắc khổ của cô đi... ông ấy vì muốn mua cho cô một chiếc xe đạp mới cho ngày nhập học nên đã liều cả mạng sống... cuối cùng bọn họ xem mạng ông ta như rác... cứ thế mang tiền ra đền bù.

Cô bật tai lại như không muốn nghe bất cứ lời nào từ Trí Văn, vì sao lại là nhà họ Uy, vì sao ông trời trở trêu khiến cô yêu Uy Phong, vì sao lại cho cô biết được sự thật cay đắng này vào lúc này, khi mà cô và anh đang hạnh phúc bên nhau.

Trí Văn đưa cô đến biệt thự nhà họ Uy theo yêu cầu của cô, cô chính là muốn xác nhận lại mọi việc... cô tin Uy lão gia sẽ không nói dối cô, không hiểu vì sao trong lòng cô có sự tin tưởng ở người đàn ông đó.

- Ngọc Hân, không phải con đã về nhà nghỉ ngơi rồi sao? - Uy lão gia nói.

Cô ngồi xuống đối diện Uy lão gia, đặt một bức ảnh của cha mình lên bàn đưa về phía ông liền hỏi: “Ông quen người đàn ông này chứ ạ.”

Nhìn qua bức ảnh, Uy lão gia cũng hiểu được phần nào câu chuyện... ông nhìn Ngọc Hân sau đó khẽ đáp: “Con muốn hỏi ta điều gì?”

- Tất cả, có phải là sự thật không ạ? - Cô bật khóc.

Uy lão gia gật đầu ngậm ngùi: “Giấy không bọc được lửa, xem ra con cũng đã biết.”

- Tại sao, ông lại làm như vậy với cha con... trong mắt con, ông là một người hiền lành và nhân hậu, trong mắt con ông là một người rất vĩ đại. - Cô bật khóc trong đau đớn, cứ như mất đi một người thân thiết.

- Hân... nghe ta giải thích. - Uy lão gia bước lại gần cô.

Cô nhanh chóng né tránh mà quay đi: “Không... con không muốn nghe... Ngọc Diệp đâu, con muốn mang con bé đi...”

Ngọc Diệp ngây ngô nghe tiếng ồn ngoài phòng khách, nghe giọng chị hai liền chạy ra ngoài... nhìn thấy chị hai khóc rất nhiều, còn ông nội thì rất trầm tư, nét mặt chứa đau buồn.

- Chị hai, chị đến thăm em sao, sao lâu rồi chị hai không đến thăm em. - Ngọc Diệp chạy đến chỗ Ngọc Hân.

- Chị khóc sao, ai ức hiếp chị.

- Nghe lời chị hai, chúng ta rời khỏi nơi này. - Cô ôm lấy em gái, trong lòng sự uất hận dâng cao..

Ngọc Diệp dẫn khỏi người Ngọc Hân chạy về phía Uy lão gia liền nói: “Không, em muốn ở bên cạnh ông nội.”

- Ngọc Diệp, em dám cãi chị... mau theo chị về. - Ngọc Hân nạt.

Ngọc Diệp lắc đầu: “Không... em không muốn đi đâu cả, em muốn ở bên cạnh ông nội.”

- Nghe lời chị con đi, Ngọc Diệp là một cô bé ngoan ngoãn phải không? - Uy lão gia ôm Ngọc Diệp vào lòng mà nói. - Ông sẽ đến thăm Ngọc Diệp chịu không?

Con bé cứ thế lắc đầu, nước mắt lưng tròng một mực nói: “Đánh chết Ngọc Diệp cũng không rời xa ông nội, cả đời ở bên cạnh ông nội.” - Con bé sợ bị ép đi, nhanh chóng bỏ chạy vào phòng khóa cửa lại.

Cô không thể ngờ, em gái cô một ngày không nghe lời cô nữa. Nơi này lại lưu luyến con bé như vậy, mặc cho cô dùng mọi cách thì Ngọc Diệp cũng không mở cửa, Uy lão gia cho người mở khóa thì bên trong đã bị chặn lại bởi những vật dụng như bàn ghế không thể đẩy vào.

- Con an tâm, rồi ta sẽ khuyên con bé về với con. - Uy lão gia nói. - Ta chỉ muốn nói một điều, cha con chính là một anh hùng... và ta đã có lỗi với cha mẹ con rất nhiều...ta xin lỗi.

Ngọc Hân lau nước mắt trên khóe mi mà nói: “Lời xin lỗi của ông, liệu còn quan trọng nữa hay không... khi cha mẹ của con... đã không còn nữa.”

Nỗi đau mất đi người mình thương yêu nhất... liệu ai có thấu hiểu nỗi lòng cô...

- Ngọc Hân, em muốn trả thù nhà họ Uy hay không? - Trí Văn hỏi cô.

Trả thù ư, cô phải bắt đầu từ đâu, sẽ trả thù ai...

- Em với Uy Phong kia sinh ra không phải dành cho nhau, vì vậy đứa bé trong bụng em cơ bản không nên tồn tại... Mất đi đứa con của mình, hẳn ta sẽ rất đau lòng.... nhìn thấy đứa cháu yêu quý của mình đau lòng, lão già đó chắc cũng chẳng chịu đựng nổi mà nhanh chóng ra đi sớm.

- Trí Văn, thì ra anh tiếp cận tôi chính vì mục đích muốn dùng tôi tấn công nhà họ Uy sao? - Cô khẽ đáp, anh ta biết cô có thai cũng không nói ra, lại nghĩ vì sao biết rõ mọi chuyện không nói ra ngay từ lúc đầu.

- Em cũng không phải là một cô gái ngốc nghếch. - Trí Văn đáp.

- Đứa bé này cũng là con của tôi, anh nghĩ tôi sẽ làm theo lời anh nói ư? - Cô đáp.

- Tôi không nghĩ em sẽ sinh con cho kẻ đã giết chết cha em. - Trí Văn nhún vai nói.

Cô không đáp, đưa ánh mắt nhìn ra cửa... những giọt mưa li ti rơi bên ngoài cùng một không gian u ám. Cô đưa bàn tay hứng lấy từng giọt mưa bên ngoài, gió mạnh thổi những giọt nước ướt cả vai áo Ngọc Hân, cô chỉ muốn mọi người nghĩ rằng... những giọt nước trên bờ mi cô chỉ là nước mưa mà thôi.

- Phong, em đến rồi. - Cô bước vào trong phòng bệnh, ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Uy Phong... bờ vai cô ướt sũng cùng đôi mắt đỏ hoe.

Anh dường như đang ngủ... anh không đáp, mắt vẫn nhắm lại.

- Anh biết không, em yêu anh... đó là điều không thể bàn cãi. - Cô hơi mỉm cười. - Em không biết rằng chuyện của cha mẹ em anh có biết không, nhưng dù sao thì nó cũng đã xảy ra và em và anh chính là không thể tuyệt nhiên như vậy mà yêu nhau, mà bên cạnh nhau như chưa từng có gì xảy ra.

Cô lau đi giọt nước mắt rơi ra mà nói tiếp: “Gia đình anh chính là... chính là kẻ đã gây ra cái chết của cha em, khiến em và Diệp từ một gia đình hạnh phúc thành những đứa trẻ không nơi nương tựa... Em phải đi, Uy Phong... em phải rời xa anh, nếu không em sẽ là một đứa con bất hiếu, em không thể làm hại gia đình anh được vậy nên cách em chọn lựa chính là ra đi.”

Cô hôn lên đôi môi anh, nước mắt hòa vào mặt đắng khê nói: “Uy Phong, tạm biệt.”

Cô quay lưng bước đi, giọng nói từ phía sau cô vang lên:” Anh sẽ đợi em, quay về.”

Cô bật khóc lớn...bước chân nặng nề đến phía trước.

Uy Vũ quay về thay thế anh trai tiếp nhận công việc, Uy lão gia từ khi nhường lại hết cho hai anh em nhà họ Uy đều không còn muốn dính đến Phong Vũ nữa. Uy Vũ tuy không muốn nhưng vẫn phải duy trì sự phát triển mà ông nội đã tốn bao nhiêu tâm huyết vào nó. Hiện tại lòng anh đang ở tận phương trời xa, chỉ muốn đến bên cạnh Bích Trân.

- Nam nhân luôn xem sự nghiệp làm trọng, không ngờ cậu cũng là một người trọng sự nghiệp. - Minh Minh bước vào phòng tổng giám đốc, mỉm cười nhìn Uy Vũ đang làm việc.

- Cậu đến sao không báo trước, gần đây cậu như mất tích. - Uy Vũ nhìn về phía Minh Minh mà đáp.

- Uy Vũ, cậu đã biết sự thật rồi chứ... rằng mình... - Minh Minh ngập ngừng.

- Minh biết. - Uy Vũ đáp. - Thật ra, mình nghi ngờ từ những thói quen thường ngày của cậu... cho đến khi nghe Phong và ông nội nói về cậu trước ngày cưới, mình đã biết sự thật.

- Vậy sao cậu lại...

- Đơn giản, vì cậu là em của Minh Minh. - Uy Vũ đáp. - Minh tin nếu cô ấy còn sống, cô ấy sẽ yêu thương cậu... mình chỉ làm thay Minh Minh thôi.

- Chị ấy thật may mắn. - Cô khẽ cười. - Nhưng cậu nói cậu đi tìm người, đã tìm ra chưa?

- Tìm được rồi, nhưng không bắt về được. - Uy Vũ nghĩ đến Bích Trân liền bật cười.

- Xem cách cười của cậu, xem ra không biết bệnh tình của con bé rồi. - Minh Minh lắc đầu. - Minh không thích nhất là làm việc tốt, nhưng vì cậu đối với mình không tệ... mình sẽ nói cho cậu biết một bí mật.

- Ý cậu là gì?

- Bích Trân của cậu đã về VN rồi. - Minh Minh nhún cười nói. - Nhưng cậu cũng biết bệnh tình của Bích Trân phải không, phải tránh mọi kích động.

- Cô ấy... hiện đang ở đâu. - Uy Vũ đứng bật dậy.

- Không vội. - Minh Minh đi về phía cửa, mở cửa kéo tay Bích Trân đi vào bên trong. - Cậu phải đối với con bé thật tốt, nếu không tôi không tha cho cậu.

Cô gái, trên người mặc một chiếc váy màu trắng đơn giản, trên mái tóc dài cột cao chính là chiếc kẹp hello kitty mà anh tặng, cô mỉm cười đứng trước cửa nhìn anh.

90. Chương 90

Bước ra khỏi bệnh viện, ngoài trời cơn mưa nặng hạt rơi như trút nước xuống mặt sân bắn tung tóe. Ngọc Hân đưa bàn tay đón lấy những giọt nước mưa khiến đôi bàn tay cô tê cóng và rất buốt, nhưng cô thích thế... cô muốn mình trở thành những giọt nước mưa này, vội vàng và nhanh chóng tan biến, không ưu phiền lo nghĩ.

Bụng cô đột nhiên co thắt lại, một cơn đau ở vùng bụng dưới khiến cô không còn đứng vững được nữa mà ngã quỵ trước bệnh viện.

Các y tá kịp thời nhìn thấy đã mang cô vào phòng cấp cứu, vị bác sĩ hơi nhíu mày nhìn cô dò xét: “Phải hút ra thôi, đứa bé của cô không tìm ra tim thai.”

- Bác sĩ, hãy kiểm tra lại một lần nữa đi a. - Cô hốt hoảng.

- Gần đây cô thường ra huyết màu hồng, lại hay bị đau thắt lại đúng không?

Cô gật đầu.

- Đó là dấu hiệu dễ nhận biết nhất. - Bác sĩ nói tiếp. - Nếu cô không nhanh chóng tiến hành hút bỏ, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Rời khỏi phòng cấp cứu, bàn chân cô như không thể nào đứng vững, cô ngồi lên chiếc ghế nhựa màu đỏ, nhìn bức ảnh siêu âm đứa bé trong bụng là rơi nước mắt... cô không muốn mất đứa bé này như vậy.

Một người đàn ông mặt một bộ đồng phục của bác sĩ, tiến về phía cô lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh: “Đó là do quyết định của cô, cô không có ý định đưa thể tử về Triệu quốc, thể tử sẽ không thể tồn tại ở hiện tại.”

- Nhưng đứa bé là con của Uy Phong, mang về Triệu quốc sẽ không đúng với Uy Phong, vả lại đây không phải là con của Tuấn Phong, sao có thể làm thể tử. - Cô lắc đầu. - Tôi đã rời khỏi Triệu quốc lâu như vậy, mang thai quay lại... không thể nói là con Tuấn Phong được.

- Trong vòng luân hồi thời gian, tôi có thể mang cô đến thời điểm khớp với tháng của đứa bé trong bụng... Đây là sự ai sót của tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức.

- Cho là ông có thể, vậy còn dòng máu... - Cô lại nói.

- Cô vẫn không biết, họ là một ư? - Ông ta đáp. - Thời gian chỉ còn vài giờ cho cô quyết định, ở Triệu quốc có một loại thảo dược tên Uất Thiên Hương có thể giúp cô giữ lại đứa bé... cô phải quyết định nhanh chóng.

Muốn giữ lại đứa trẻ này chỉ có thể là quay lại Triệu quốc, cô nhìn tấm hình trắng đen trên tay mà đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn: “Cô mặc kệ mọi thứ, cô muốn đứa con này sẽ khỏe mạnh là sinh ra, là thể tử cũng được, không phải cũng được... quan trọng là cô giữ được con mình.”

- Tôi sẽ đi. - Cô gật đầu.

Trước khi rời đi, cô đến phòng bệnh của Uy Phong, cô không bước vào tựa lưng vào cánh cửa phòng khẽ nói nhỏ: “Phong, đừng tìm em... em phải đi đến một nơi rất xa.”

Cô đến biệt thự nhà họ Uy nhưng Ngọc Diệp nhất định không chịu gặp cô, sợ cô bắt con bé rời khỏi Uy lão gia... Nhưng một hồi dỗi dành thì con bé cũng chịu mở cửa phòng cho cô vào, đúng là nhà họ Uy không đối xử tệ với Ngọc Diệp... căn phòng hết như một phòng ngủ của công chúa nhỏ tràn ngập màu hồng và đầy đủ tiện nghi.

- Chị... em không muốn rời xa ông nội đâu. - Ngọc Diệp ngẩn lệ lắc đầu. - Ông nội... ông nội đang bị ốm nặng, mặc dù luôn tỏ ra khỏe mạnh nhưng em biết ông không được khỏe.

- Được rồi, không được khóc nhè... Ngọc Diệp của chị đã lớn rồi mà. - Cô ôm em gái vào lòng. - Em là một đứa trẻ ngoan và thật có tình nghĩa...chị không thể ở bên cạnh chăm sóc em là chị đã có lỗi với em... Ngọc Diệp tha thứ cho chị chứ.

Ngọc Diệp lau đi giọt nước mắt trên mi cô mà nói: “Chị hai hư quá, bảo em không được khóc mà chị lại khóc nhè này.”

Cô hơi bật cười: “Em hãy nhớ một điều, dù ở bất cứ nơi nào... chị hai đều nghĩ về em.”

Không hiểu ngụ ý của chị mình, Ngọc Diệp chỉ gật đầu ngây ngô.

Rời khỏi nhà họ Uy khi bầu trời đen như mực, mưa vẫn rả rít rơi không ngừng. Cô bước lên một chiếc xe hơi màu nho, chiếc xe lăn bánh đến một nơi không ai hay biết.

- Tôi có thể hỏi ông một việc được không? - Cô quay người hỏi người đang ông đang lái xe.

- Nếu tôi có thể trả lời. - Ông ta không nhìn cô, vẫn tiếp tục lái xe về phía trước.

- Nếu tôi quay lại Triệu Quốc, liệu Tuấn Phong sẽ thoát được nạn kiếp mà không tử nạn chốn sa trường.

- Phần số con người là do trời định, ta không thể nói trước được điều gì. Nhưng ta chắc chắn một điều, nếu cô quay lại thì hoàng thượng sẽ không liệu mình ra trận. Và tất nhiên nạn kiếp đó sẽ vượt qua.

Cô có chút an tâm, dù sao Tuấn Phong cũng là một vị vua tốt... Cô chỉ hy vọng sự thái bình cho người dân nước Triệu, giặc ngoại xâm e sợ không xâm chiếm.

Ngoài trời mưa rơi càng nặng hạt, chiếc xe hơi màu nho dừng lại trước bệnh viện, cô nhìn sang người đàn ông ngồi bên cạnh, có chút ngạc nhiên: “Vì sao lại đến đây?”

- Cô không nhớ lần trước ư, lần này cũng dùng cách đó. - Ông ta nói.

Cô chợt rung người, lẽ như ông ta không canh đúng thời khắc thì quả nhiên một con người to lớn như cô sẽ hốt lại được một chén xương cốt. Vả lại lúc ấy là quá đau lòng chỉ muốn chết đi mới có cảnh đảm như vậy, bây giờ nhìn lên cao cũng đã thấy sợ.

- Ông đang đùa ư? - Cô xanh mặt.

Ông ta bật cười: “Đi theo ta.”

Thoảng một cái, cô mở mắt ra đã nhìn thấy mình đứng trên sân thượng của bệnh viện. Trên người cô bắt đầu thấm ướt vì những giọt nước mưa vẫn vô tư rơi xuống. Ngọc Hân nhìn xung quanh không thấy ai nữa... cô đi về phía hành lang nhìn xuống mà rợn người, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau.

- Thì ra cũng là một đứa trẻ nhất gan, cứ nghĩ cô rất kiên cường dũng mãnh. - Ông ta bất ngờ xuất hiện.
- Không còn cách nào khác ư? - Cô tỏ ra nghiêm trọng. - Ái da, cao quá. - Cô một lần nữa nhìn xuống, cảm thấy chóng mặt.

Ông ta lại đùa dai: “Cô không muốn cứu con mình ư?”

Một cơn gió nhẹ thổi qua hất nhẹ mái tóc cô, Ngọc Hân đưa tay sờ lên bụng, đôi mắt khê nhắm lại... Cô mang trong tim hình ảnh Uy Phong, tuy hai là một, nhưng đối với cô họ là hai con người khác nhau.

Ngọc Hân nhắm mắt bước về phía trước... bất ngờ lao xuống...

Ông lão không ngờ cô lại liều mạng nhảy xuống thật... Thật ra là chưa đến thời điểm chỉ muốn trêu chọc cô ta một chút, không ngờ cô ta lại nghĩ thật là làm liều. Nhưng khi ông bước đến định cứu cô, một đám mây đen nhanh chóng ôm trọn lấy Ngọc Hân khỏi bàn tay ông lão, sau đó mang cô đi thật nhanh khiến ông ta không thể nào không chế được nữa.

Sấm sét đánh rầm trời, màn đêm đen kịt không thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ. Dù ông ta có cố gắng đuổi theo xuyên qua không gian và thời gian, cuối cùng cũng không thể đuổi kịp đám mây chết tiệt kia đã mang Ngọc Hân đến đâu.

- Lần này thì thảm rồi, cũng tại cái miệng hại cái thân... phải nhanh chóng đến Triệu quốc đi tìm cô ta thôi.
- Ông ta than thở. - Ngọc Hân ơi là Ngọc Hân, là tôi mắc nợ cô ư?

Cánh cửa phòng của Uy Phong bật mở ra, Uy lão gia bước vào lặng lẽ ngồi bên cạnh cháu trai của mình khẽ nói: “Ta xin lỗi, vì ta mà con bé đã bỏ đi rồi... ta đã cho người theo nhưng họ nói rằng chiếc xe đó dường như đã biến mất.”

Uy Phong lắc đầu: “Hãy để cô ấy đi... đừng tìm cô ấy nữa, đến khi nào trong lòng nguôi ngoai, con tin chắc cô ấy sẽ quay về.”

- Còn đứa bé. - Uy lão gia lo lắng.

- Cô ấy là loại người vẫn có thể sống trong sa mạc, vẫn có thể tồn tại khi bị lạc vào rừng sâu. - Uy Phong cười đau đớn. - Nhưng chắc chắn, cô ấy sẽ đau lòng đến chết nếu ở bên cạnh con.

Uy lão gia không đáp, sau đó lại nói: “Vài ngày nữa ta sẽ đi Mỹ, lần này ta muốn nghỉ ngơi một thời gian dài. Việc công ty đã có Uy Vũ... con cứ an tâm nghỉ ngơi tận hưởng.”

Nói xong, Uy lão gia quay về biệt thự nhà họ Uy để chuẩn bị cho chuyến đi dài của mình. Còn một mình Uy Phong nằm trên giường bệnh, hình ảnh Ngọc Hân vẫn mãi giữ trong lòng anh, anh nhớ nụ cười, giọt nước mắt của cô: “Tôi sẽ đợi em, Ngọc Hân.”

3 tháng sau...

Từ ngày gặp lại Bích Trân, Uy Vũ lúc nào cũng túc trực bên cô, chăm sóc và lo lắng cho cô. Tình cảm của họ tiến triển thật tốt, chỉ là chính bản thân cô biết rằng bản thân mình không còn có thể sống được bao lâu nữa. Tim cô càng ngày càng yếu đi, cô có thể rời xa Uy Vũ bất cứ lúc nào. Thời gian qua được ở bên cạnh Uy Vũ là điều hạnh phúc cuối cùng của cuộc đời cô, như vậy cũng đã đủ... cô không thể nhìn thấy anh đau đớn khi cô chết đi, vậy nên cô quyết định hên gặp anh.

Ngồi trên chiếc taxi đi đến nơi trước kia cô và anh từng hẹn nhau và cô đã bị anh cho leo cây, cô đi bộ một vòng quanh đài phun nước chờ đợi anh.

Bỗng có một nhóm thanh niên mặc quần áo rất sành điệu tiến về phía cô, Bích Trân muốn né đi nhưng họ đã bao quanh lấy cô... bỗng nhiên tiếng nhạc nổi lên, bọn họ đồng loạt nhảy điệu nhảy flash mod, cô ngỡ người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rất đông người hiếu kì xung quanh đưa mắt nhìn về phía cô, cô cũng đang tự hỏi chuyện gì đang xảy ra? Cô là đang buồn đến mức muốn yên tĩnh, bọn họ lại quá náo nhiệt.

Bỗng nhiên bọn họ tách ra làm hai phía tạo thành một con đường trước mặt cô, Bích Trân cứ nghĩ họ đã thả cho cô thoát ra khỏi cái vòng vây này thì bước về phía trước. Không ngờ, từ phía trước Uy Vũ đang ung dung bước tới với nụ cười trên môi.

- Anh đây rồi, chúng ta đi nơi nào yên tĩnh nói chuyện đi... Em có việc muốn nói với anh. - Cô vội nói.

Tiếng nhạc lại vang lên... lần này là Uy Vũ cũng hòa nhịp cùng bọn người kia nhảy điệu gì rất buồn cười.

Sau đó, từ trong tay Uy Vũ hướng về phía cô một chiếc hộp, anh quỳ gối xuống khẽ nói: “Em đồng ý làm vợ anh chứ.”

Có chút ngạc nhiên và xen lẫn hạnh phúc. Là anh ta, là Uy Vũ, là soái ca của trường trung học Đại Uy hách dịch ngày nào cuối cùng cũng gục ngã dưới bàn tay và nhan sắc của đại tiểu thư Bích Trân này.

- Em... có việc muốn nói với anh. - Cô sực nhớ chuyện cần làm.

Uy Vũ ôm chặt Bích Trân vào lòng mà đe dọa: “Ở đây có trên hai trăm người chưa tính những người hiếu kì xung quanh, nếu dám làm anh bẽ mặt... em chết chắc.”

Anh đeo chiếc nhẫn vào trong tay cô không đợi cô đồng ý... ngang nhiên hôn vào môi cô, khi có cả hơn năm trăm con mắt đang nhìn về phía họ. Cô ngượng chín mặt, không còn tâm trí nào nghĩ đến việc phải chia tay cùng anh. Anh ta chỉ giỏi là cô chao đảo.

Mọi người xung quanh vỗ tay hoan hô, Uy Vũ kéo cô đi về phía chiếc xe hơi được sơn màu hồng có dán hình mèo Kitty mà cô yêu thích. Anh mở cốp xe ra, hàng ngàn bông hoa hồng tươi rói tỏa hương khiến cô càng bất ngờ hơn.

- Dù em có đồng ý hay không, quan trọng là anh đã quyết. - Uy Vũ đưa miệng vào tai cô mà nói.

Cô làm sao có thể nói ra điều cô vừa có dự định nói ra, làm như vậy là quá ích kỉ với anh.

Đưa Bích Trân về nhà sau buổi hẹn hò lãng mạn, Uy Vũ quay về biệt thự nhà họ Uy liền gọi cho Minh Minh trong sự hân hoan.

- Cảm ơn cậu, Bích Trân hôm nay dường như rất vui... cô ấy đã không nói ra điều tồi tệ ấy. - Uy Vũ hơi cười nói.

- Đừng cảm ơn suông... Cậu có thời gian không, mình có việc cần nhờ cậu giúp. - Minh Minh khẽ nói.

- Có chuyện gì sao? - Uy Vũ hỏi.

- Gặp nhau trước. - Cô cúp máy.

Là vì, cô nhớ anh, dù dặn lòng là không muốn làm kẻ thứ ba, nhưng trái tim cô không thể nghe theo lý trí.

- Cậu có việc gì cần mình sao? - Nghe Minh Minh có việc cần, Uy Vũ nhanh chóng lái xe đến nhà cô.

- À, là mình muốn nhờ cậu giúp mình sửa bóng đèn. Mình ở với mẹ, nhà lại không có đàn ông. - Cô vội đáp.

- Tưởng chuyện gì, được rồi để mình. - Uy Vũ xắn tay áo, nhanh chóng giúp Minh Minh sửa bóng đèn.

Cô nhìn theo dáng anh, đôi mắt đượm buồn nhưng rồi thu lại ánh nhìn kia khi Uy Vũ nhìn về phía cô.

- Trong sắc mặc cậu rất kém đó. - Uy Vũ quan tâm. - Cậu bị bệnh sao?

Cô lắc đầu: “Không, mình chỉ cảm nhẹ.”

- Mình mua thuốc cho cậu nhé. - Uy Vũ vội nói.

Minh Minh dùng tay kéo bàn tay Uy Vũ lại, tay chạm tay khiến cô có chút ái ngại buông ra. Cô khẽ nói: “Mình không sao đâu, không cần uống thuốc đâu... Uy Vũ, cậu có thể cho mình dựa một lát không... chỉ với tư cách một người bạn mà thôi, đừng nghĩ quá nhiều.”

Lời đề nghị của Minh Minh có chút kì lạ, nhưng nhìn thấy cô xanh xao mệt mỏi, có lẽ vì có quá nhiều chuyện xảy ra trên đôi vai một cô gái yếu đuối. Uy Vũ ngồi bên cạnh Minh Minh, để cô tựa vào vai mình.

- Vũ, cậu biết không... cậu là người đầu tiên cho mình cảm giác được quan tâm. - Minh Minh mỉm cười. - Cuộc đời mình được gặp cậu xem như là đã mãn nguyện.

- Cậu nói điều gì thật kì lạ, rồi sau này sẽ có một nam nhân ưu tú đến bên và quan tâm cậu còn hơn những gì mình đã làm. - Uy Vũ đáp. - Cậu là một cô gái tốt, cậu xứng đáng được nhận những điều như vậy.

- Cậu hãy giúp mình chăm sóc cho Bích Trân, giúp mình chăm sóc cho mẹ của mình nhé. - Minh Minh nói tiếp. - Mình chỉ có thể tin tưởng một mình Uy Vũ.

Uy Vũ quay mặt đối diện Minh Minh khẽ hỏi: “Hôm nay cậu nói những điều rất lạ, cậu sắp đi đâu ư?”

Minh Minh đưa bàn tay ôm chầm lấy Uy Vũ khẽ nói: “Một chút thôi, mình chỉ muốn ôm cậu một chút thôi.”

Có chút ngạc nhiên, nhưng Uy Vũ... không đẩy Minh Minh ra, vì trong câu nói kia có sự thê lương, có sự nao lòng khiến toàn thân anh bất động.

Bích Trân lặng người nép mình sau cánh cửa, nhìn thấy Uy Vũ và Minh Minh đang ôm nhau thân thiết, cô chợt nghĩ: “Là vì cô sắp chết, nên họ mới tạo ra một vở kịch để cô chết đi trong hạnh phúc... Sự thật, người quan trọng với Vũ... mãi mãi là Minh Minh.”

91. Chương Ngoại Truyện: Trân - Vũ.

Chap này sẽ kết thúc Vũ - Trân nhé.

Bắt đầu từ chap sau... Sẽ viết về cuộc sống của Ngọc Hân ở Triệu Quốc ra sao

Chương ngoại truyện: Trân - Vũ.

Cơn mưa dai dẳng khiến toàn thân Bích Trân ướt sũng, là cô đã bỏ chạy khỏi ngôi nhà của mẹ ruột khi nhìn thấy Vũ và chị gái mình thân mật bên nhau. Ngôi gác bên vệ đường, cô cảm ghét bản thân cô, cảm ghét căn bệnh đeo bám cô, cảm ghét cuộc sống vì sao lại đối với cô như vậy.

Tiếng chuông điện thoại Bích Trân reo lên, cô nhìn qua rồi vội tắt nguồn đi. Cô không muốn đối mặt với Uy Vũ, cô không muốn anh biết cô đã phát hiện là anh đang thương hại cô. Bích Trân ôm mặt khóc giữa đường phố vắng lặng dưới những cơn mưa mùa thu rả rích.

- Trân, con đi đâu mà toàn thân ướt sũng như vậy hả, người đâu mau lấy khăn cho tiểu thư. - Cho cô hoảng hốt khi nhìn thấy một con mèo ướt mưa như cô.

- Con không sao, ba... Nếu có ai đến tìm hãy nói con đã ngủ rồi. - cô căn dặn rồi đi về phòng.

Sau khi cô tắm trong làn nước ấm áp, tuy nhiên tâm trạng vẫn không một chút ổn định. Cô luôn nhớ đến hình ảnh vừa rồi lại chợt rơi nước mắt. Tiếng gõ cửa vang lên, Bích Trân vội lau đi giọt nước mắt vừa lăn khỏi bờ mi mà khe đáp: ” Cửa không khoá ạ.”

Cha cô đi vào bên trong, gương mặt ông hôm nay dường như gặp được chuyện gì đó rất vui nên rất hớn hở, ông ngồi xuống bên cạnh cô khẽ nói.

- Xem như là cha con ta ở hiền gặp lành, đã có người hiền tìm cho con rồi... Con gái của ta được cứu rồi. - ông xúc động nói.

- Là sự thật ạ. - Cô vui mừng. - Con sẽ không chết, con sẽ không phải đau đớn nữa phải không ba?

Ông ôm cô vào lòng mà vui sướng, thật không ngờ đứa con gái duy nhất của ông, đứa con mang căn bệnh quái ác kia cuối cùng cũng tìm được con đường sống. Thần chết đã không tìm đến cô, vì cô chính là một thiên thần đáng yêu.

Cô muốn gọi cho anh để thông báo cho anh, nhưng rồi lại chộtw khựng lại... Nếu như cô còn sống, cô không ra đi giống như mọi người nghĩ thì chuyện rắc rối giữa ba người sẽ ra sao. Cô đâu thể chen vào chuyện tình cảm giữa Uy Vũ và chị của mình.

- Ba, sau khi phẫu thuật xong... Con muốn định cư ở một nơi bí mật, con không muốn bất cứ ai có thể tìm ra con được nữa.

- Có chuyện gì đã xảy ra sao, không phải tình cảm giữa con và thằng nhóc Uy Vũ rất tốt sao? Vì sao lại muốn bỏ đi?

- Con có lí lẽ riêng của con, nếu ba không chấp thuận, con sẽ không làm phẫu thuật.

Ông cũng chịu thua đứa con gái cứng đầu này, chuyện tình cảm của Bích Trân cũng không muốn xen vào. Là để cho tự cô quyết định.

Cô và Minh Minh hẹn nhau đến một quán cafe khá vắng người để có chút không gian riêng tư. Cô ngồi xuống đối diện Minh Minh, không biết phải bắt đầu câu chuyện từ đâu.

- Chị...

- Em...

- Em nói trước đi. - Minh Minh hơi mỉm cười.

- Chị... Em được người tốt bụng hiến tim...em muốn mang tin vui này báo cho chị. - Cô chưa thể nghĩ ra cách để nói về việc của Uy Vũ.

- Thật sao? - Minh Minh ngạc nhiên. - Tốt quá rồi.

- Sắc mặt chị rất tệ. - Bích Trân nhìn chị co khẽ hỏi. - Chị bị đau ở đâu sao?

Minh Minh lắc đầu đáp: "Chị không sao, biết được tin em được người ta cho trái tim để cứu sống sinh mạng em gái chị, chị rất vui. Em nhất định phải trân trọng nó và sống thật hạnh phúc biết không" - Minh Minh đưa bàn tay lên gương mặt Bích Trân mà nói.

- Khi này chị muốn nói với em điều gì? - Bích Trân hỏi lại.

- Chị được một người bạn cũ ở Mỹ mời cùng anh ta đầu tư một dự án, có lẽ chị phải bay sang Mỹ và sống ở bên ấy luôn. Chị xin lỗi, nhưng ngày em phẫu thuật có lẽ chị không ở bên cạnh em được."

- Chị đi như vậy, còn anh Vũ sẽ như thế nào? - Cô không bình tĩnh mà thốt lên. - Chị không cần giấu em nữa, em biết hết mọi việc rồi... Chị và anh ấy yêu nhau vì sao không nói ra cho em biết, em biết hai người quan tâm em, không muốn làm em tổn thương.

- Trân, em nói gì chị không hiểu?

Cô tháo chiếc nhẫn mà Uy Vũ tặng mình đặt vào trong tay Minh Minh mà nói: "Em trả chiếc nhẫn này về chủ nhân đích thực của nó, em sẽ không ích kỉ chỉ nghĩ đến bản thân em nữa. Chị hãy ở bên cạnh anh ấy, yêu anh ấy luôn cả phần của em."

Nói rồi Bích Trân vội vã bỏ đi, không muốn Minh Minh nhìn thấy giọt nước mắt lăn dài trên mi.

Minh Minh nhìn chiếc nhẫn trong lòng tay mình, cô bật cười chua xót....

- Bác sĩ, tôi còn sống được bao lâu nữa... Tôi cảm giác càng lúc cơn đau càng nhanh đến và càng lúc càng đau đơn hơn.

- Cô không chịu uống thuốc sao? - Vị bác sĩ chau mày.

- Uống cũng vô dụng mà. - Cô cười buồn.

- Không còn nhiều thời gian nữa đâu. - ông ta chau lắc đầu. - Cô hãy chuẩn bị tinh thần.

Rời khỏi quán cafe sau khi thưởng thức một ly cafe capuchino ngọt ngào, không còn nhiều thời gian để tận hưởng cuộc sống này, cô muốn làm những gì bản thân cô mong muốn.

Đầu tiên, Minh Minh mua cho mẹ cô một số áo ấm cho mùa đông sắp tới, lựa chọn mãi cuối cùng cũng ưng ý một vài kiểu dáng.

Sau đó cô đến một công ty du lịch đặt một chuyến du lịch dành cho hai người.

Tiếp đến là đến ngân hàng gửi hết số tiền tiết kiệm có được cho người mẹ của mình.

- Vũ... Cậu đang ở đâu? - Minh Minh gọi điện thoại cho Uy Vũ.

- Mình đang ở công ty. - Uy Vũ đáp.

- Mình sẽ đến tìm cậu.

Cô tắt máy, lao chiếc xe hơi đến cao ốc Century của tập đoàn Phong Vũ. Được báo trước nên cô tự nhiên bước vào phòng tổng giám đốc không một ai ngăn cản.

- Có chuyện gì mà cậu đến tận đây tìm mình. - Uy Vũ vừa làm việc vừa hỏi.

- Cậu đang bận sao? - Cô hỏi.

- Đúng là rất bận. - Anh đáp.

- Cậu cứ làm việc của cậu, đừng để ý đến mình, mình cũng không vội.

Tập đoàn Phong Vũ hiện tại chỉ một mình anh đảm đương nên công việc quá nhiều. Anh mãi mê làm việc quên đi sự có mặt của Minh Minh trong văn phòng mình, cho đến khi trời nhá nhem tối thì mới phát hiện thì ra từ trưa đến giờ vẫn chưa ăn cơm.

- Minh Minh, xin lỗi... Quá nhiều việc khiến mình quên mất việc cậu đang đợi mình. -Uy Vũ áy náy.

- Không sao... Cậu xong việc chưa?

- Cậu nói xem, vì chuyện gì mà cậu đợi mình cả một buổi?

- Mình muốn đến một nơi, nhưng không có ai đi cùng, nghĩ mãi thì chắc chỉ có cậu mới chịu đi cùng mình.

- Cậu đúng là chưa lớn mà. Hôm nay không đi được thì hôm sau đi, phải nhất định ngồi đợi mình cả buổi sao? - Uy Vũ bật cười, mặc chiếc áo vest vào nguôi mà nói.

” Chỉ sợ cho đến ngày mai, sẽ không còn có thể cùng cậu đến nơi đó được nữa.”

Cô lái xe đưa anh ra bờ biển rộng, cô từng ước mơ sẽ được vùng người mình yêu cùng nhau nắm tay nô đùa thật vui vẻ trên bờ cát trắng mịn.

Tuy anh và cô không nắm tay nhau, họ chỉ đi cùng nhau ven theo bãi cát dài... Nhưng với cô là đã mãn nguyện.

- Vũ, thật ra thì mình từng ước mơ sẽ cùng người yêu của mình cùng nhau nắm tay bước trên bãi biển này. - cô mỉm cười nhìn anh. - Nhưng mình không đợi được nữa... Cậu có thể giả làm người yêu của mình, chỉ một chốc lát mà thôi,

Uy Vũ hơi khó xử...

- Nào, hãy nắm lấy tay mình... Chúng ta tiến về phía trước đón sóng biển.

Không đợi anh nắm lấy tay cô, cô kéo tay anh chạy thật nhanh theo từng cơn sóng. Uy Vũ không muốn cô tụt hứng, nhìn thấy Minh Minh mỉm cười vui vẻ khiến anh cũng an tâm.

Đùa giỡn một nhòai, họ ngồi trên bãi cát trắng. Minh Minh đột nhiên tựa đầu vào anh Uy Vũ khẽ nói: ” Biển đêm thật đẹp, từng cơn sóng cũng thật dữ dội,”

- Gió lạnh rồi, chúng ta về thôi. - Uy Vũ đáp.

Trên đường về trời đổ mưa rất lớn, họ không thể nào lái xe đi được nữa vì rất nguy hiểm. Ghé vào một khách sạn, đúng lúc hết phòng chỉ còn một phòng duy nhất.

- Không sao, chúng tôi lấy phòng đó. - Minh Minh đáp lời vị lễ tân.

- Nhưng... - Uy Vũ ái ngại.

- Mình không ngại thì cậu ngại điều gì chứ, mưa to thế này chúng ta đi tiếp rất nguy hiểm... Gần đây cũng không còn khách sạn nào.

Minh Minh bước vào nhà tắm, tắm xong cô mặc vào người chiếc áo choàng của khách sạn. Uy Vũ nhìn qua sau đó nhanh chóng quay mặt đi nơi khác.

- Cậua không tắm sao? - Cô hỏi.

- Có... Mình đi tắm đây.

Anh bước ra thì đã nhìn thấy Minh Minh đang nằm trên giường, chiếc giường này cũng không được rộng lắm. Minh Minh lại quá gọi cảm trước mặt anh, nói gì chứ ngày xưa cũng từng là một tay sát gái có tiếng...nhưng cô gái ngay trước mắt không giống những cô gái trước kia.

Rót một ly rượu, Uy Vũ đứng quay lưng nhìn ra cửa sổ ngắm từng giọt mưa rơi.

Một bàn tay luồn từ phía sau ôm lấy lưng anh mà khẽ nói ngọt ngào: " Cậu không thấy tôi rất hấp dẫn sao?"

Uy Vũ đáp: " Có."

- Vậy ví sao cậu lại lờ đi. Tôi hứa sẽ không nói với em gai tôi đâu.

- Tôi không muốn khiến cô ấy phải vì tôi mà đau lòng, không có sự thật nào có thể che giấu mãi mãi được.

Uy Vũ quay người lại, đẩy Minh Minh ra khỏi lưng anh rồi nói tiếp: " Và tôi đã thật sự tin tưởng cậu,"

Minh Minh mỉm cười, hai tay nắm lấy bàn tay Uy Vũ mà nói: "Tôi tin tưởng giao con bé cho cậu, nếu như hôm nay cậu động vào tôi... Tôi sẽ giết chết cậu trước khi cậu dám làm khổ em gái tôi." - Minh Minh đưa chiếc nhẫn vào tay Uy Vũ nói tiếp: " Con bé đang hiểu nhầm chuyện gì đó giữa tôi và cậu... Chiếc nhẫn này nhờ cậu trả lại con bé mà nhẫn với Bích Trân rằng... Chủ nhân của nó là ai không quan trọng, quan trọng là người có được có biết gìn giữ hay không."

Trời vừa dứt cơn mưa, họ đã nhanh chóng rời khỏi khách sạn và hướng về thành phố... Mỗi người mỗi mục đích khác nhau.

Bích Trân phẫu thuật thành công, thời gian này Uy Vũ đến và giải thích cho cô hiểu rõ về mối quan hệ giữa anh và Minh Minh. Họ chỉ nghĩ Minh Minh đang vui vẻ ở một phương trời nào đó, với dự định và mục đích của cô.

Bích Trân khoẻ lại, trái tim của cô tuy đã là của người khác nhưng vẫn rung động khi nhìn thấy Uy Vũ. Cô bỏ qua mọi việc và tất cả hiểu lầm trước kia, cô không muốn rời xa anh... Chiếc nhẫn mãi đeo trên ngón tay bé xinh của Bích Trân.

- Vé du lịch ư? - Bích Trân nhìn vào hai tấm vé du lịch trong bì thư.

- Em mua sao? Em muốn đi du lịch ư? - Uy Vũ hỏi.

- Không phải là anh ư?

Uy Vũ lắc đầu.

Họ đến công ty du lịch họ hỏi thì mới biết một cô gái đến đặt vé từ tháng trước để tặng hai người. Nhìn nét chữ họ liền nhận ra chính là của Minh Minh.

- Từ ngày em phẫu thuật thành công, em không liên lạc được với chị ấy.

- Có lẽ cô ấy muốn có một phương trời riêng.

- Em không nghĩ chị ấy lại bỏ mẹ một mình mà đi như vậy, em nhất định phải tìm cho ra chị ấy.

- Anh sẽ giúp em.

- Cảm ơn anh yêu... Cưng quá đi thôi. - Bích Trân nựng má Uy Vũ.

Chính là quen phải trẻ con, đành chịu trận.

Uy Vũ tìm được tài liệu bệnh án của Minh Minh thì hết sức ngỡ ngàng... Vì sao lại lặng lẽ ra đi không một lời từ biệt, lần đó cô hay nói những câu kì lạ, thì ra là cô biết cô sắp ohair rồi ra cuộc sống, rời xa mọi người.

Bích Trân khi biết đã khóc rất nhiều vì thương tiếc chị gái của mình....

Họ mãi mãi không thể biết rằng... Trái tim Minh Minh vẫn còn đập, trong lòng ngực của em gái mình... Có lẽ điều đó là điều cô mong muốn và di nguyện cuối cùng trước khi ra đi, chính là trái tim cô đập rộn ràng trước người cô yêu thiết tha.

Ngày Bích Trân mặc áo cô dâu... Một cánh bướm trắng đậu mãi trên bó hoa tươi của cô... Chứng kiến cô và anh bước bên nhau thật hạnh phúc.

92. Chương 91

Doanh trại chiến tướng Thế Xương đang tập trận binh lượt cho trận chiến sắp tới tấn công nước Triệu mở rộng đất nước. Một cơn gió mạnh thổi qua khiến bụi bay mù mịt, binh sĩ đều không thể nhìn thấy trước mặt đang xảy ra điều gì, hoang mang tột độ nhưng chưa có lệnh của chủ soái, không dám cả gan rời khỏi vị trí.

- Mau nằm xuống hết. - Giọng chủ soái hét lên, trước mắt đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng là trời yên biển lặng không có một cơn gió nhỏ nào bỗng nhiên xuất hiện khiến vị tướng soái trong lòng đầy mưu tính, có phải trời không muốn giúp chiếm nước Triệu.

Cơn gió mạnh kia rất lâu mới chịu ngưng, mọi thứ dường như bị nó phá hỏng hết, mặt mũi của bọn binh lính đều dính đầy bụi bẩn, gương mặt ai nấy đều lấm lem.

- Chủ soái, có cái gì đó ở phía kia. - Một tên lính hô to, chỉ về phía xa xa gần doanh trại.

Thế Xương nhìn về phía tên binh sĩ vừa nói, quả nhiên là có điều gì đó đáng nghi ngờ. Hắn ta bước đến gần, phát hiện thì ra lại là một cô nương, nhưng trang phục trên người cô nương ta rất lạ, không phải là người nước Triệu, cũng không phải là người nước Hoàng.

- Chủ soái, có khi nào là gián điệp không ạ. - Thân tính của Thế Xương là Lý quốc sư, ông ta nổi tiếng là đa nghi nhưng vô cùng mưu trí.

- Một cô nương chần yếu tay mềm, trang phục trên người cô nương ta cũng không phải là người nước Triệu. Mang cô ta vào doanh trại trước, khi tỉnh lại sẽ hỏi rõ.

Hai tên binh lính nghe lệnh, mang cán ra đặt cô lên và khiêng vào bên trong doanh trại. Đi xa nhà, nhìn thấy nữ nhân liền thềm thuồng... Cô nương này lại có nước da trắng nõn, gương mặt thanh tú... Nếu là người của nước Triệu xem ra bọn họ cứ vật giải trí.

- Cô nương ta vì sao lại bất tỉnh. - Thế Xương hỏi vị đại phu của mình.

- Là hỷ mạch, cô ta đang mang thai. - Vị đại phu đáp. - Nhưng theo tôi, thai của cô ta có vấn đề... Không nên giữ lại sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng. Mạch đập rối loạn, tim cũng không đều... Có lẽ ngắt đi vì quá hoảng sợ.

- Mang thai sao? - Thế Xương nhìn cô gái nằm trên giường.

Sau khi được chính tay chủ soái dứt từng miếng thuốc thì cô đã tỉnh lại, Ngọc Hân nhìn những người xa lạ bên cạnh liền hoảng hốt, không phải ông ta bảo cô nhảy xuống sẽ gặp lại Tuấn Phong sao? Bọn người trước mặt cô là ai?

- Tỉnh rồi sao? - Thế Xương hỏi.

- Người là ai? - Cô hoảng hốt, trang phục hần ta không giống người nước Triệu, không phải là xuyên nhâm thời điểm chứ, giống như cổ máy thời gian của Doremon bị trục trặc.

- Câu này chẳng phải là ta nên hỏi người mới đúng ư? - Thế Xương tiến đến gần cô hỏi. - Người là ai, vì sao ngất đi ở gần doanh trại của ta, có phải là gián điệp của tên Triệu Tuấn Phong hay không?

Nghe nhắc đến Tuấn Phong, Ngọc Hân thở phào nhẹ nhõm vì ít ra cũng không xuyên nhâm thời điểm, có lẽ là nhầm vị trí đáp. Cũng là do ông già chết tiết kia, luôn làm việc cầu thả.

Cô đưa mắt nhìn về phía Thế Xương, nhớ lại những gì hần vừa hỏi liền cảm thấy lo lắng, là cô đang ở trong tay địch đây mà.

- Tôi... Tôi là một người ở phương xa đến... Nước Triệu họ không chứa chấp tôi nên tôi cứ đi, cứ đi mãi. - cô vờ vịt. - Tôi hận nước Triệu không hết vì bọn họ xua đuổi tôi, vì sao lại làm gián điệp cho bọn chúng.

- Có gì để bốn tướng tin người. - Thế Xương vẫn chưa hết nghi ngờ.

- Tôi... À, trang phục tôi đang mặc không phải là của nước Triệu, tôi thật sự không có quan hệ gì với bọn họ cả.

Thế Xương vung kiếm, nhanh như cắt thanh gươm đã kề cận cổ cô. Ngọc Hân sợ xanh cả mặt, hần ta không phải đang thực hiện kế hoạch thả giết nhâm còn hơn bỏ sót chứ... Cô không muốn chết ở đây đâu, con trai cô còn chưa kịp chào đời mà.

- Quả nhiên nhà người không biết võ công. - Thế Xương thu gươm lại nói. - Cho người đi.

Bên ngoài, Lý quốc sư bước vào liền ngăn cản: " Chủ soái, cô nương ta vẫn chưa có thể xác định được có phải gián điệp của bọn chúng hay không, để cô ta đi nha thả hổ về rừng, chỉ bằng giam giữ lại đây để mọi sự theo kế hoạch."

Thế Xương nhìn dáng vẻ yếu đuối của Ngọc Hân cũng không nghĩ cô có thể đến đây làm gián điệp, nhưng lời Lý quốc sư nói quả không sai... Khi nào chiếm được nước Triệu, thả cô ta đi cũng không muộn, tránh mọi sự bại lộ.

Vậy là cô bị Thế Xương nhốt lại trong doanh trại không cho rời đi, cô cũng không thể nào tỏ ra muốn đi đến Triệu quốc tìm Tuấn Phong được, đành vờ như thuần phục hần ta. Hằng ngày cô nhìn bọn chúng rèn luyện binh sĩ thì lo lắng cho Triệu quốc nhiều hơn, nhưng nào dám thể hiện ra bên ngoài.

Tuy nói bị giam nhưng bọn họ đối với cô cũng không tệ lắm, cho cô tự do đi lại trong doanh trại chỉ trừ lầu của chủ soái là không được tới gần vì hần ta thường xuyên bàn bạc cùng rất đông người, cô biết chắc là đang âm mưu chiếm Triệu quốc rồi, bọn xấu xa này.

- Cô nương, sao ngồi buồn một mình thế này. - Bốn tên binh sĩ đi về phía cô buông lời trêu chọc.

Nhìn thấy ánh mắt dâm tà của bọn chúng, cô có chút không an toàn liền đứng lên toan bỏ đi nhưng lại bị bọn chúng chặn lại.

- Đi đâu mà vội vàng như vậy, ở lại đây cùng các anh trò chuyện nào. - Một tên kéo tay cô lại.

Cô hoảng sợ hất tay hần ra, chỉ biết lùi về phía sau.

- Cô nương cũng thật trắng trẻo xinh đẹp, đến đây vui vẻ cùng ta nào. - bọn chúng bắt đầu bộc lộ thú tính trong người, đưa tay chạm vào người cô.

- Các người không được động vào tôi, tướng soái sẽ không tha cho các người. - cô mang Thế Xương ra uy hiếp, vì nghĩ bọn chúng e sợ hần ta.

Bọn chúng không những không sợ lại cười hô lên đầy man rợ.

- Tướng soái đúng là ra lệnh không được động vào người cô, nhưng hiện tại tướng soái đang bận bàn bạc... Bọn ta vui vẻ cùng cô nương, dù có biết cũng chỉ trách phạt vì nơi này thiếu quân... Hâh, ngoan ngoan mà hầu hạ các đại huynh này đi.

Bọn người không biết liêm sĩ này, cô muốn mắng chửi nhưng nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng kia thì toàn thân lạnh run, cô không muốn thất thân cùng bọn ô hợp này, đứa bé yếu ớt trong bụng cô sẽ gặp nguy hiểm.

- Cứu... Cứu tôi với. - Bị bọn chúng kéo đến một lều trống, cô kêu cứu hết sức nhưng dường như tiếng động những thanh gươm va vào nhau áp đảo toàn bộ.

Bọn chúng xé rách chiếc áo binh mà Thế Xương cho cô thay đổi trang phục, nơi này thì không có trang phục nữ nhi nên cô đành chịu. Nay chiếc áo đã bị bọn chúng xé nát, trên người cô đầy vết xước khi phản kháng lại bọn người hèn hạ này, nước mắt lăn trào trên khoé mi...

Tấm màn che chiếc lều được tung lên, ánh sáng chiếu vào bên trong nhìn rõ ràng hình ảnh cô đang chống lại bốn tên binh sĩ đang muốn cưỡng đoạt cô. Cô như một con thỏ con, dù bị dày xéo nhưng vẫn tìm đường thoát đi.

- Chết tiệt, các nguoi dám khán lệnh bốn tướng. - Thế Xương tức giận vung gươm.

- Tướng quân ngài bình tĩnh lại. - Lý quốc sư ngăn Thế Xương lại, không cho hắn chém bốn tên binh sĩ. - Người đâu, mang bốn tên này nhốt lại bỏ đói ba ngày cho ta... Tướng quân sẽ xử trí bọn chúng sau.

Ngọc Hân đưa mắt nhìn Thế Xương, nước mắt rơi ra không còn ngưng lạ được. Cơn đau ở bụng bỗng nhiên lại kéo đến khiến cô quần quai ôm lấy thân mình.

Thế Xương dùng áo choàng che chắn người cô lại, nhìn thấy cô đau đớn trong lòng cũng cảm thấy có lỗi. Vì hắn giữ cô lại nơi này, cô mới xảy ra chuyện vừa rồi.

- Tướng quân, tôi đã từng nói... Cái thai đó là không thể giữ lại, nếu còn giữ lại sẽ khiến cô ta đau đến chết.

- Không còn cách nào giữ lại mạng hai mẹ con ư?

- Cách không phải là không có, nhưng... - Ông ta ấp úng.

- Là cách gì?

- Ở trên núi Hải Sơn, có một loại hoa quý là quý hiếm nằm trên đỉnh núi mang tên Uất Thiên Hương có thể cứu được hai mẹ con họ. Nhưng dãy núi đó rất cao và khó đi lại, bao nhiêu người đã đi nhưng không thấy về.

Ngọc Hân nằm trên giường nghe qua câu chuyện, cô cũng đã từng nghe người đàn ông kia nói về loại hoa kì diệu này, không ngờ lại khó khăn đến như vậy.

- Tướng quân, xin tướng quân cho tôi rời khỏi nơi này để tìm loài hoa ấy cứu con tôi, tôi nhất định không bỏ nó đi. - Cô bật khóc, vì đứa trẻ này cô đến đây, nếu nó mất đi còn ý nghĩa gì nữa.

- Không được, cô không được rời khỏi nơi này. - Lý quốc sư đáp. - Cô ở đây mấy ngày, đã biết quá nhiều rồi.

- Tôi đã nói tôi không phải gián điệp mà, ông đã xấu còn thích đo gs vai ác là sao hả... Tôi mặc kệ ông là ai, tôi phải rời khỏi đây để cứu con tôi. - cô ngồi dậy, vừa đứng lên liền ngã xuống vì bụng quặn đau,

Thế Cương bước tới bế Ngọc Hân lên giường, gương mặt hắn ta lúc nào cũng như vậy không một chút cảm xúc nào. Sau đó quay về phía vị đại phu mà nói: " Từ nơi này đến đỉnh núi và quay về lại sẽ mất bao nhiêu ngày."

- Khoảng năm ngày nếu như là người bình thường. - Vị đại phu đáp

Thế Xương quay qua nhìn Lý quốc sư liền nói: " Ta rời khỏi doanh trại ba ngày, người ở đây thay ta chỉ huy bọn binh sĩ... Cẩm tuyết đối không được xảy ra chuyện như vừa rồi."

- Người muốn đi hái hoa cho cô ta ư? - Lý quốc sư kinh ngạc hỏi.

Thế Xương gậy đầu.

- Chuyện này...

- Không bàn bạc gì nữa, ta đi nhanh về nhanh... Nhớ lời ta căn dặn cho kĩ, ai kháng lệnh giết không tha.

Ngọc Hân kinh ngạc khi nghe lời Thế Xương kia nói, hẳn ta với cô nào đâu có quan hệ nào vì sao hẳn lại vì cô mà đi hái loại hoa khó tìm ấy, xem ra hẳn cũng là người tốt... Nhưng nếu hẳn tốt như vậy, vì sao lại tấn công Triệu Quốc của Tuấn Phong.

Ba ngày trôi qua đối với cô quá là dài, từng cơn đau bụng đeo bám cô từng ngày. Vị đại phu chỉ biết lắc đầu chờ đợi tướng quân kia mang loài hoa quý ấy về, nếu không ngay cả hai mẹ con đều gặp nguy hiểm.

Ba ngày trôi qua, đến đêm thì Thế Xương cũng mang loài hoa quý hiếm kia về. Cô đưaw đôi mắt mờ mịt nhìn hẳn ta, trên tóc vẫn còn vương bụi bặm, có lẽ hẳn ta đã rất khó khăn và vất vả để giúp cô.

- Vì sao tướng quân lại giúp mẹ con tôi. - Cô quàn quại trong cơn đau, khe khẽ khi nhìn thấy Thế Xương.
- Thấy chết không cứu không phải là Thế Xương ta, cô nương ở trong doanh trại của ta... Chình là ta phải lo lắng cho cô nương.

Cô đầu đến ngất đi, vị đại phu mang hoa quý điều chế thành thuốc mang đến lều cô nhưng dường như cô đã đau đến ngất đi. Thế Xương tự mình dứt từng miếng cho vào miệng cô, mùi hoa toả ra khắp căn phòng thơm ngát trời,

- Mọi việc đã tốt rồi, không ngờ tướng quân lại vì một cô gái xa lạ mà bỏ công sức như vậy.

Hắn ta không đáp, chỉ đưa mắt nhìn về phía Ngọc Hân.

Sáng hôm sau, Ngọc Hân tỉnh lại thấy trong người khoẻ hẳn lên, bụng cũng không còn cảm giác đau đơn gì nữa. Cô bước ra khỏi lều, nhìn thấy Thế Xương đang trị tội bốn tên khốn kiếp lần đó muốn cưỡng bức cô... Tuy lòng thì thù hận như vậy, nhưng khi Thế Xương vung gươm muốn chém bọn chúng thì cô vội vàng chen vào.

- Khoan đã, đừng giết họ. - Cô hét lên.
- Không liên quan đến cô nương, mau vào trong đi. - Hẳn ta lạnh lùng nói.
- Người đừng giết bọn họ, cha mẹ người thân bọn họ sẽ rất đau lòng nếu biết tin con cái mình tác tệ bị giết. Người hãy nghĩ đến cha mẹ người, người thân trong gia đình sẽ giảm bớt căng thẳng. - cô thuyết phục.
- Cách bốn tướng dùng người, không đến lượt cô nương xen vào.

Cô biết mình thuyết phục không được, thôi thì tự ai làm người ấy chịu... Cũng là do bọn chúng làm bậy trước.

- Chỉ còn vài ngày nữa chúng ta sẽ tấn công vào nước Triệu. Ta muốn tất cả binh sĩ luôn trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, ta sẽ chiếm được nước Triệu nhỏ bé này. - Giọng Thế Xương vang vọng.

Cô có chút lo lắng và háo hức... cô sắp được gặp lại Tuấn Phong nhưng cũng khá lo lắng, liệu binh sĩ của Thế Xương mạnh như vậy, Triệu quốc có thể đứng nổi hay không???

93. Chương 92

Sa mạc đầy nắng và gió, từng cơn gió hanh khô thổi qua đụn cỏ vàng héo úa khô cứng. Cô một mình đứng nhìn về phía xa xôi, cô sẽ phải ở nơi này đến bao giờ, số phận cô sẽ trôi về nơi nào. Gặp Tuấn Phong thì sao, liệu cô có thể bỏ lại đứa trẻ mà khó khăn lắm mới giữ lại được, cuộc sống thật khó khăn.

- Gió khô hanh sẽ không tốt cho sức khỏe của cô. - Thế Xương nhìn thấy cô đứng một mình, bước gần về phía cô.
- Chủ tướng? - Cô quay người lại, nhìn thấy Thế Xương liền khẽ đáp.
- Sau khi trận chiến kết thúc, cô sẽ đi về nơi nào? - Thế Xương không nhìn cô, ánh mắt hướng về những bờ cát nóng.

- Chủ tướng, tôi có thể hỏi ngài một câu không? - Ngọc Hân đáp.

- Cô nương muốn hỏi ta điều gì? - Anh nhìn về gương mặt hốc hác của cô.

- Một trận chiến sẽ khiến đầu rơi máu đổ, bao nhiêu gia đình thương xót vì mất đi người thân, vì sao ngài lại muốn gây nên bao cảnh thương tâm như vậy.

- Đúng là suy nghĩ của nữ nhân các cô nương. - Thế Xương cười lạnh. - Sinh ra là nam nhân nước Hoàng vì nước diệt thân giống như một niềm tự hào, quân sĩ của ta đều là tự nguyện vì sự nghiệp nước nhà. Triệu quốc là miếng mồi thơm béo bở, ta không xâm chiếm thì các nước khác cũng sẽ chiếm nó.

Triệu quốc ngày cô đến là một quốc gia hưng thịnh, vì sao cô rời đi chưa bao lâu đã trở nên suy yếu như vậy. Không được, cô phải tìm cách gặp anh trước khi trận chiến xảy ra. Chẳng phải đứa bé này là thế tử, nhưng Triệu quốc mất đi thì con trai cô phải làm thế tử nơi nào???

- Chiến tranh loạn lạc, cô nương một mình ở chốn này thật quá nguy hiểm. - Nói xong Thế Xương tháo trên cổ mình một sợi dây màu đen, mặt dây là một miếng kim loại hình tròn được điêu khắc tinh xảo, khó nhận ra là hình dạng gì. - Ta tặng cô nương sợi dây này, nó chính là bùa hộ mệnh đã đi theo ta lâu nay.

- Chủ tướng, ngài để tôi rời đi sao? - Ngọc Hân đôi chút ngạc nhiên. - Nếu đã là bùa hộ mệnh của ngài, tôi làm sao dám nhận.

- Ta không biết cô nương từ đâu tới, cũng không biết cô nương là ai. Nhưng ta tin cô nương sẽ không phản bội lại lòng tin của ta. - Thế Xương mỉm cười. - Sau này nếu gặp khó khăn gì, hãy đến nước Hoàng tìm ta, ta hứa sẽ giúp đỡ cô nương.

Mặc cho sự ngăn cản của Lý quốc sư, cô được Thế Xương cho rời khỏi doanh trại, cho bốn tên binh sĩ thân tín đưa cô ra đến bờ rừng. Ngày cô rời đi, trong lòng muốn gặp Thế Xương một lần cuối để tạ anh đã cứu mẹ con cô, đã cứu mang cô thời gian qua. Nhưng cho đến khi cô rời khỏi nơi này, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Thế Xương.

Bốn tên binh sĩ đưa cô đi một đoạn khá xa doanh trại bỗng nhiên dừng lại, cả bốn nhìn về phía Ngọc Hân mà nói với nhau.

- Đến đây được rồi, chúng ta ra tay thôi. - Một tên vùng gườm về phía cô.

Ngọc Hân hoảng sợ lùi về phía sau, bọn chúng là muốn thủ tiêu cô ư?

- Khoan đã, dù sao cũng giết... Chúng ta vui vẻ trước. - một tên nhếch môi nhìn Ngọc Hân mà nói. - Người cũng đừng trách bọn ta, người nghĩ có thể mang bí mật quân trai rời đi sao?

Là Thế Xương ra lệnh giết cô ư, vì không muốn cô tiết lộ bí mật mà anh ta bày mưu tính kế thủ tiêu cô? Không đúng, muốn giết cô thì anh ta đã giết ngay ở doanh trại.

- Các người... Các người không được phép đến gần ta. - Cô nhìn xung quanh, chỉ là cây cối không một người để kêu cứu.

Bọn chúng cười rú lên, từng bước bước đến phía cô. Cô lùi mãi lùi mãi vấp phải rễ cây trôi lên phía sau mà té ngã.

- Tiểu mỹ nhân, trước khi chết hãy cùng bọn ta hưởng thụ một chút. - Bọn chúng kéo tay cô, giữ toàn thân không cho cô cử động.

- Buông tôi ra, cứu tôi với... Làm ơn, cứu tôi với. - Cô vừa khóc vừa hét, trong lòng là sự kinh hoàng tột cùng.

Y phục trên người cô bị bọn chúng xé nát, mặc cho cô kêu gào phản kháng trong vô vọng. Thân mềm sức yếu, cô không thể chống lại bốn tên binh lính sức khỏe dẻo dai được tập luyện bởi chế độ nghiêm ngặt dưới trướng Thế Xương.

- Các người là ai, mau buông cô gái kia ra. - Một giọng nói đầy tức giận vang lên phía sau lưng bọn binh sĩ đang giở trò sẵn bậy.

Triệu Tuấn Quốc cùng vị tướng quân đang đi dò thám quân giặc, không ngờ nghe được tiếng kêu cứu của nữ nhân. Càng tiến lại gần càng cảm thấy giọng nói này thật quen thuộc, nhưng trên đất nước Triệu dám làm điều tác tệ dù là ai cũng sẽ không bỏ qua.

Nghe giọng người đến phá đám chuyện tốt của bọn chúng, nhìn thấy Ngọc Hân đã hoảng sợ đến mức ngắt đi bọn chúng buong cô ra tiến về phía Tuấn Quốc.

- Bọn người không phải là người nước Triệu. - Tuấn Quốc dò xét, trên tay đã rút sẵn thanh gươm sáng bóng.
- Muốn giữ lại mạng thì rút đi nơi khác. - Bọn người nước Hoàng cười khẩy, bọn chúng bốn người không tin không đầu lại hai người.
- Tứ vương gia, trang phục bọn chúng chính là giặc nước Hoàng...thì ra bọn chúng đã tiến đến gần biên giới như vậy. - Vị tướng quân theo sau Tuấn Quốc nói.
- Bất sống, không được để chúng thoát. - Tuấn Quốc ra lệnh.

Không đợi Tuấn Quốc vung gươm, tướng quân nước Triệu rút gươm trên người lao về phía trước, bọn quân nước Hoàng cũng hung hăng vung gươm. Tuấn Quốc khoanh tay nhếch môi cười, thâm đánh giá võ công của bọn giặc ngoại xâm.

Quả nhiên không hổ danh là tướng quân võ công cao cường, anh vung gươm đánh cho bọn chúng mất hết binh khí, sau đó đều nhận một chưởng khiến bọn chúng chết không được nhưng bỏ chạy không xong.

- Tứ vương gia.
- Mau nói, tên Thế Xương mang bao nhiêu binh sĩ vào Triệu quốc. - Tuấn Quốc đưa gươm lên cổ tên anh cho rằng hung hãn nhất. - Chịu khai ra, ta cho con đường sống.
- Người có giết ta, ta cũng không phản bội tướng quân. - Hãn cương quyết.

Tuấn Quốc không đáp, đưa mắt nhìn qua người của mình.

Vị tướng quân liền hiểu ý, vung gươm giết chết tên đầu tiên trước mặt hãn ta.

- Vẫn còn chưa chịu nói ra. - Tuấn Quốc dõng thanh gươm từ cổ hãn, rê rê từ cô đến tim. - Ta khá khen người thật trung thành, nhưng thấy anh em chết mà không cứu thật không đáng mặt anh tài.
- Người giết ta đi. - Hãn ta tức giận hét lên, muốn lao vào gươm mà tự sát nhưng Tuấn Quốc nào cho hãn chết, nhanh chóng điểm nguyệt đạo không cho hãn hành động.

Triệu Tuấn Quốc đưa sát gươm mặt gần vào tai tên binh sĩ nước Hoàng sau đó lại khẽ nói:” Người không chịu phục tùng, ta sẽ cho người tận mắt nhìn thấy bọn chúng chết ra sao?”

Nói xong, Triệu Tuấn Quốc vung gươm giết chết tên thứ hai không một chút suy nghĩ, vì việc nước, vì hưng tồn Triệu quốc... anh có thể làm bất cứ việc tàn độc nào.

Gươm mặt hung hãn của hãn ta xanh đi, miệng không nói được liền ú ớ như muốn van xin. Tuấn Quốc cười nhếch môi như đạt được mục đích, giải nguyệt đạo cho hãn ta.

- Đừng giết Tiểu Bột, hãn ta còn mẹ già và vợ con nhỏ ở quê nhà... xin tướng quân, xin người đừng giết đệ ấy. - Hãn ta quỳ gối van xin.
- Mau khai ra, còn không đừng trách bọn ta độc ác. - Vị tướng quân đi theo Tuấn Quốc liền nói, thanh gươm đưa đến cổ của tên binh sĩ còn lại.
- Tôi nói tôi nói... Thế Xương tướng quân mang 5 vạn đại binh tiến vào lãnh thổ nước Triệu, ở doanh trại hiện tại là một vạn đại binh đang chuẩn bị dò thám địa hình... 4 vạn còn lại đang trên đường đến trong vài ngày nữa sẽ tiến đánh Triệu quốc. - Hãn vừa nói vừa lo lắng. - Tôi đã nói rồi, các người hãy tha cho bọn tôi.
- Lời của Tứ vương gia ta nói tất nhiên sẽ giữ lấy lời. - Tuấn Quốc thu gươm lại.

Hắn ta nhanh chóng chạy đến người anh em còn sống duy nhất cả hai đỡ lấy nhau nhanh chóng bỏ đi. Tuấn Quốc hơi cười, dùng dong tên một phát bắn chết cả hai tên giặc giống như săn mồi. Một tên trúng hai con nhạn.

- Tứ vương gia, chúng ta mau chóng quay về kinh thành báo lại cho Hoàng thượng... bọn chúng đã sắp tiến quân xâm chiếm. - Vị tướng quân nói.

Tuấn Quốc gật đầu toan bỏ đi. Nhưng khi quay đầu lại liền thấy một vị cô nương đang nằm gần một góc cây cao. Vì chuyện bọn người nước Hoàng mà không để mắt đến, anh bước chân đến gần. Gương mặt Triệu Tuấn Quốc từ thản nhiên sang hoảng hốt, sau nó nhanh chóng cởi chiếc áo choàng che lên người cô nhanh chóng bế Ngọc Hân trên tay.

- Tứ vương gia, ngài quen cô nương này sao?

- Nhanh lên, mau quay về kinh thành. - Tuấn Quốc không ngại đường núi khó đi, nhanh chóng bế cô quay về.

Cô như một cơn gió, đột nhiên biến mất rồi lại đột nhiên xuất hiện không ai có thể ngờ trước được. Gương mặt xanh xao, thân hình gầy gò cùng với nét hoảng loạn còn vờn trên gương mặt khiến Tuấn Quốc vô cùng xót xa.

Từ ngày cô biến mất, Tuyết Sương mang thai được lập hậu. Mọi việc trong triều đình hỗn loạn, thù trong giặc ngoài khiến dân chúng hoang mang. Giặc mạnh nhất muốn nhắm nhe bờ cõi chính là nước Hoàng, nay cứu cô từ trong tay quân giặc, e là có biến.

Mang cô quay về Hoàng cung, người kinh ngạc nhất là Tuấn Phong. Tuy nhiên cô mê man bất tỉnh, chưa thể hỏi rõ ngọn ngành.

- Muôn tâu Hoàng thượng, vị tiểu thư này vì quá hoảng sợ khi trong người đang có hài nhi nên ngất đi, khi tâm an lành sẽ tỉnh lại. Thần có kê toa thuốc dưỡng thai, bồi bổ khí huyết cho cô nương ấy. - Thái y sau khi bắt mạch cho cô liền báo lại.

- Người nói nàng ấy đang mang hài nhi sao? - Cả Tuấn Phong và Tuấn Quốc đều kinh ngạc.

- Muôn tâu Hoàng thượng, chính là cô nương ấy đang mang thai khoảng mười hai tuần.

- Cho người lui. - Tuấn Phong đáp.

Đợi thái y rời đi, anh và Tuấn Quốc đều khó hiểu nhìn nhau.

- Tịnh Yên, nàng ấy rời đi cũng được vốn vẹn năm năm, nay quay về lại mang hài tử trong người... Có phải ông trời đang trêu ngươi Tuấn Phong ta hay không?

- Hoàng thượng, xin người đừng quá bi ai, đợi nàng ấy tỉnh lại sẽ hỏi rõ ngọn ngành.

- Tứ đệ, đệ vẫn chưa nói Trẫm biết đệ gặp được nàng ta ở đâu?

Tuấn Quốc suy nghĩ đôi chút.

- Hoàng thượng, dù đã xảy ra chuyện gì đệ vẫn tin Tịnh Yên là một cô nương tốt. Cô ấy sẽ không phản bội Triệu quốc, không phản bội người.

- Đệ nói ra điều gì thật khó hiểu, mau nói Trẫm biết đệ tìm thấy cô ấy ở nơi nào?

Tuấn Quốc mang chuyện kể lại cho Tuấn Phong rõ ngọn ngành câu chuyện.

- Hoàng thượng, Tịnh Yên có lẽ đi ngang qua nơi hẻo lánh một mình mà bị ức hiếp, nhất định không liên quan đến bọn người nước Hoàng.

- Đệ lui ra ngoài, trẫm muốn một mình bên cạnh nàng.

Tuấn Quốc quay lưng bước ra ngoài, không ngờ cô nương ấy lại đang mang thai... Nếu biết trước có sự như vậy, anh đã để cô đi... Mang Tịnh Yên quay về như hiện tại, chỉ làm mọi chuyện thêm khó xử.

Cung Nguyệt Cát sáng đèn, Tuyết Sương đang đứng ngồi không yên khi nghe tin Tuấn Quốc mang một cô nương vào cung Thượng Uyển của Hoàng thượng. Chẳng lẽ đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này, Hoàng thượng lại muốn lập phi tần ư.

- Triệu Tuấn Quốc đáng chết, dám mang nữ nhân cho Hoàng thượng... Xem bổn cung sẽ xử tội người ra sao.

- Hoàng hậu bớt giận, nô tỳ đã cho người sang cung Thượng Uyển nghe ngóng...

Bên ngoài, một tiểu thái giám nhanh chóng chạy vào cung Nguyệt Cát hớt hải nói.

- Hoàng hậu, hoàng hậu.

- Mau nói đi, người nghe ngóng được chuyện gì hả?

- Nô tài đã tốn hết năm mươi đồng để Hà thái y tiết lộ cô nương bên trong cung Thượng Uyển đang mang thai. - Hắn ta vừa thở vừa nói. - Ông ta còn nói Hoàng thượng rất quan tâm cô nương ta.

Tuyết Sương kinh ngạc, trong lòng lo sợ vị trí thế tử của con trai cô ta. Chẳng lẽ Tuấn Phong ra ngoài phong lưu, nay cô gái kia đã mang thai và được đón về hoàng cung. Tuyết Sương tức giận trong lo lắng mà đi đi lại lại.

- Hoàng hậu, người đừng quá lo lắng. - A hoàn đi theo cô ta nói. - từ xưa đến nay bậc đế vương lập phi tử là chuyện bình thường trong thiên hạ, quan trọng người chính là Hoàng hậu Triệu quốc, con của người chính là Thái tử diện hạ.

- Không, ta nhất định không cho phép có bất cứ kẻ nào muốn tranh giành với con trai ta... Ta nhất định sẽ giết chết bọn chúng.

Tuyết Sương thầm nói, trong đầu đầy toan tính.

Cô từ từ mở mắt, cô cứ ngỡ như mình đã chết rồi khi rơi vào tay bọn thú dữ kia, nhưng trước mắt cô rất lạ nhưng cũng lại rất quen thuộc. Đây chẳng phải là cung Thượng Uyển sao, làm cách nào cô có thể đến nơi mà cô mong muốn sau khi trải qua một cơn mê man dài.

- Nàng tỉnh lại rồi sao? - giọng nói ấm áp nhưng đầy sự xa cách.

- Tuấn Phong..... - Cô nhìn về phía anh khẽ gọi.

- Thật may mắn khi nàng vẫn còn nhớ đến trẫm. - Tuấn Phong cười chua chát.

Là anh... mong nhớ, chờ đợi để tìm gặp cô. Năm năm, anh vẫn chưa một ngày tắt đi hy vọng, để rồi khi gặp cô nhận lấy một dự thật vô cùng chua chát.

- Tuấn Phong, một thời gian ngắn không gặp, chàng lại tỏ ra lạnh lùng xa lánh, khác với Tuấn Phong mà thiếp biết. - Cô nhận ra dự xa lánh này, chẳng phải theolaox già kia nói, cô chỉ rời đi đúng theo đứa bé... Chẳng lẽ chỉ sau bốn tháng, anh đã thay đổi.

Anh không nhìn cô, ánh mắt hướng về một phía xa xôi. Rượu trên ly uống cạn mà đáp: "Năm năm với nàng thật sự rất ngắn ư, nhưng với Trẫm đây nó rất dài. Nàng thật nhẫn tâm, quá nhẫn tâm." - Tuấn Phong uống cạn một ly lại thêm một ly.

Cô trợn mắt nhìn về phía anh mà nói: "Cái gì, năm năm ư."

Hiện tại, cô muốn gặp lão già vô dụng kia.

Nhưng... Nếu là năm năm đã trôi qua, đứa bé trong bụng cô biết giải thích làm sao với chàng đây??

94. Chương 93

- Hoàng thượng, người nói từ ngày Tĩnh Yên rời đi đã trôi qua năm năm rồi ư. - Cô nàng hoàng không dám tin vào sự thật.

Triệu Tuấn Phong buông ly rượu trên tay, hướng mắt về phía cô với một ánh mắt đầy sự ưu phiền. Anh từ từ đứng lên bước về phía cô, đưa bàn tay chạm vào gương mặt cô, đôi môi rung lên muốn nói điều gì nhưng tuyệt nhiên không nói ra một câu nào. Đôi mắt anh nhìn cô, sau đó lại ôm chầm cô vào lòng siết chặt đầy sự mong nhớ.

- Hoàng thượng, người làm Tĩnh Yên đau. - Cô nhắm mắt lại, Tuấn Phong giống như nén lại sự tức giận.

- Tĩnh Yên, nàng đừng nói lời nào nữa. - Tuấn Phong nói lỏng tay mình, nói nhỏ. - Năm năm trôi qua, không giây phút nào trầm không nhớ đến nàng.

Nhịp tim của anh, hơi thở nóng hổi từ anh...khiến trái tim cô đầy đau nhói.

Tuấn Phong tuyệt nhiên không hỏi cô bất cứ điều gì về đứa bé trong bụng cô, cả đêm chỉ ưu tư ngồi bên cạnh ôm lấy cô không nói thêm bất cứ điều gì.

- Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đang trên đường đến nơi này ạ. - Tiểu Lôi Tử đứng bên ngoài nói vào, giọng gấp rút.

- Nói với nàng ta, trầm đã ngủ rồi không cho bất cứ ai làm phiền. - Tuấn Phong không chút cảm xúc ra lệnh.

- Tuân lệnh Hoàng thượng, nô tài cáo lui.

Tiểu Lôi Tử vừa ra khỏi cửa, Tuấn Phong nhìn về phía Ngọc Hân, anh đưa bàn tay lên gương mặt cô, từ từ đưa đôi môi mình chạm vào môi cô, nhưng Ngọc Hân quay mặt đi từ chối nụ hôn kia.

- Nàng dám tránh né Trầm ư? - Tuấn Phong nắm cổ tay cô mà gằng giọng.

- Không phải... là vì... - Cô không biết phải lí giải ra sao.

Tuấn Phong nắm lấy hai cổ tay của Ngọc Hân, anh tức giận vì cô rời đi mãi không xuất hiện, anh tức giận vì cô mang thai đứa trẻ của người đàn ông khác, anh tức giận vì bản thân không tìm ra hướng đi để có thể giữ cô lại nên cạnh. Và điều anh tức giận ở cô, chính là anh sợ trái tim cô đã chứa một người nào khác không phải anh.

- Đừng Hoàng thượng, Tĩnh Yên không thể. - Anh điên cuồng hôn cô, không cho cô kịp phản ứng... Cô sợ anh không kìm chế mà làm càng hại đến đứa trẻ trong bụng cô.

Từ “không thể” của cô lại được Tuấn Phong hiểu theo nghĩa lý của xã hội thời ấy, nữ nhân đã xuất giá theo chồng nhất nhất phải giữ gìn cho chồng, thân thiết với người đàn ông khác chỉ có thể chết đi vẫn chưa rửa sạch như nhuốt.

Anh đẩy cô ra khỏi người anh một cách mạnh bạo, đường đường là vua một nước lại muốn cưỡng bức phụ nữ đã có chồng, thiên hạ biết được sẽ mất hết thể diện nhà họ Triệu. Nhưng anh không muốn cô rời đi, cũng không muốn biết nam nhân nào khiến cô yêu thương hơn anh, anh nhất định giữ cô bên cạnh.

Cô nàng hoàng nhìn sắc mặt khó đoán của Tuấn Phong, vì sao mọi chuyện không như dự tính, lão già chết tiệt kia không xuất hiện cô phải làm điều gì đây?

Vì anh không hỏi nên cô cũng không tài nào nói ra, những chuyện cô trải qua nếu như là Tuấn Phong sẽ nghĩ là chuyện hoang đường. Ngay cả với cô nó còn thật lạ lắm và hoang đường, điều Ngọc Hân đang lo lắng nhất chính là an nguy của tiểu tử, mà ngay cả cô nếu chọc giận Tuấn Phong, khó mà giữ được mạng. Cái xã hội cô đang sống, hoàn toàn khác xã hội nơi cô được sinh ra.

- Tĩnh Yên, nàng là ai? - Anh bước tới một bước, cô lại lùi về sau một bước. - Nàng là ai chứ, vì sao lại xuất hiện chế ngự trái tim Trầm, sau đó lại mang nó rời đi không một chút lương tâm. Tĩnh Yên, nàng là ai, nói cho Trầm biết, nàng là ai?- Trong lời nói anh là sự đau thương, mong nhớ, trách mắng và oán hận... nhưng thật sự quá bi ai.

- Hoàng thượng, xin người đừng rơi lệ vì Tịnh Yên, thiếp không xứng đáng. - Nhìn giọt lệ trên mi anh rơi ra, cô cảm nhận được sự đau khổ đó, bởi... cô và anh trước kia quá ngọt ngào, quá quyến luyến. Cô đau lòng đưa bàn tay như muốn chạm vào gương mặt anh, nhưng bàn tay anh vội nắm lấy tay cô đặt vào tim.

- Trẫm không ép nàng, đêm đã quá khuya, khí trời sương lạnh lẽo. Trẫm chỉ muốn ôm nàng yên giấc. Tịnh Yên, nàng đừng quá cự tuyệt, Trẫm không muốn làm đau nàng.- Tuấn Phong ôm cô vào lòng khẽ nói, sau đó dìu cô về phía long sán .

Đặt cô vào lòng, cơ thể cô ốm yếu được toàn thân Tuấn Phong bao bọc, anh không nói ra lời nào nữa, hiện tại lấy lại sự bình tâm mà ở bên người phụ nữ anh vô cùng thương nhớ. Sự ấm áp này, niềm vui khi tìm được cô, liệu còn có thể kéo dài được bao lâu.

Cô mệt mỏi, trong lòng tay anh quá ấm áp mà quên đi bao lo lắng muộn phiền. Cô thiếp đi, i trong vào tay anh, biết phía trước nơi này thật nguy hiểm nhưng bên cạnh anh, trong vòng tay anh thế này cô cảm thấy thật an toàn.

Một giấc ngủ sâu, đó là đêm đầu tiên kể từ khi cô lạc vào nơi này được trải qua một giấc ngủ ngon như vậy, không còn cảm giác lo sợ bị Thế Xương phát hiện sẽ nguy hại đến tiểu tử khó chịu trong bụng.

Buổi sáng, mặt trời vừa nhô lên mặt núi đỏ hừng, bên trong kinh thành Triệu quốc từng đoàn người mặc trang phục giáp sắt đang thị sát xung quanh, việc quân việc nước đang trong thế rối ren phải đề cao đề phòng và chuẩn bị sẽ chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tong buổi thượng triều, bệ quan văn võ ai nấy đều bàn luận về việc đêm qua một cô gái lạ mặt đã ở bên cạnh Hoàng thượng, tất nhiên tin tức chính là do người của Tuyết Sương phao ra.

- Muôn tâu Hoàng thượng, bọn quân nước Hoàng đang lâm le biên cương, theo do thám của thần bọn chúng sẽ kéo năm vạn binh tiến vào kinh thành, e rằng quân ta khó giữ nổi kinh thành. - Triệu Tuấn Quốc khởi tấu.

- Muôn tâu Hoàng thượng, nhi thần thiết nghĩ chúng ta nên cử người sang nước Triệu cầu hòa. Năm vạn binh không phải là con số nhỏ, nước Triệu ta e rằng khó giữ. - Binh bộ bước ra tham kiến.

Tuấn Quốc nhìn qua vị quan vừa đưa ra ý kiến cầu hòa liền không hài lòng, cầu hòa chẳng khác nào nhận thua, và nước Triệu sẽ thuộc về nước Hoàng một cách dễ dàng, lúc ấy có vua cũng như bù nhìn.

- Hoàng thượng, năm vạn quân tuy là rất mạnh nhưng thần nghĩ chúng ta không thể cầu hòa. Thần thiết nghĩ, thay vì đợi bọn chúng tấn công, ta mai phục tiêu diệt từng mảng binh. - Tuấn Quốc đáp. - Bốn vạn quân của chúng vẫn chưa đến, xin Hoàng thượng hạ chỉ có thần điều binh đến vùng đóng binh kia chiến đấu.

Triệu Tuấn Phong ngồi trên ngai vàng, nhìn về phía Binh Bộ lên tiếng: “Binh Bộ Đoàn đưa ra cao kiến cầu hòa, tất cả các ái khanh ai đồng tình bước về phía trước một bước.”

Câu nói của Tuấn Phong dứt lời, một vài vị quan trong triều nhanh chóng bước về phía trước. Trong đó, có cả Tế Tướng Triệu Khắc là thúc thúc của anh.

- Trong số các khanh, ai là người sẽ đi mang chiếu cầu hòa sang nước Hoàng. - Tuấn Phong đan tay vào nhau, hai ngón cái xoa vào nhau đầy mưu tính.

Nghe xong bọn chúng như rùa rút cổ, nếu nước Hoàng không đồng thuận thì bọn họ sẽ bị giết hoặc bắt làm tù binh. Công việc này e quá liều mạng.

- Hoàng thượng, thần xin phép được nhận nhiệm vụ này. - Tế Tướng Triệu Khắc cúi đầu tâu. - Thần không muốn nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi, thần sẽ mang chiếu cầu hòa sang nước Hoàng.

- Thật đáng khen cho sự dũng cảm của Tế tướng, không uổng lòng Trẫm tin tưởng khanh bấy lâu nay. - Tuấn Phong thâm sâu nhìn Triệu Khắc. - Trẫm cử thêm hai vị Thái bảo và Thiếu sư sẽ cùng Tế tướng đi một chuyến.

- Hoàng thượng anh minh. - Bọn chúng nhanh chóng quỳ xuống tung hô.

Tuấn Quốc như muốn nói ra không thể cầu hòa, nhưng Tuấn Phong nhìn anh lắc đầu, Tuấn Quốc liền không nói ra nữa.

- Hoàng thượng, theo luật lệ Triệu quốc, một nữ nhi thường tình không được phép vào cung, nếu vào cung sẽ bị xử tội chết. - Thái Sư lên tiếng. - Trong cung lại có kẻ cả gan giữ một nữ nhân bên ngoài, thần nghĩ không thể không trách tội.

Tuấn Phong nhếch môi cười: “Thái Sư, khanh nói điều gì Trẫm nghe qua không hiểu. Luật lệ Triệu quốc bao đời không thay đổi, kẻ nào lại cả gan làm sai.”

Tuấn Quốc hơi khựng người, thông tin Tịnh Yên quay về lại nhanh chóng lan nhanh ra ngoài như vậy.

“Có người nhìn thấy Tứ vương gia mang một nữ nhân không rõ lai lịch vào cung Thượng Uyển. Mong Hoàng thượng vì luật nước, mang cô gái ấy ra xử tội.”

- À..... - Tiếng à của Tuấn Phong dài ra, khiến Thái Sư có chút khó nghĩ.

- Xin Hoàng thượng đưa cô nương ấy ra. - Bá quan văn vô đồng loạt quỳ xuống xin.

- Trẫm dự định sẽ không nói ra chuyện này, nhưng nếu các khanh đã đồng lòng như thế Trẫm cũng không muốn giấu nữa. Đêm qua gió lạnh, Trẫm bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lạnh run, không còn chút sức lực.

- Tuấn Phong lắc đầu. - Việc quân đang rối ren, Trẫm ngã bệnh sẽ khiến mọi người mất đi tinh thần... vậy nên đã ra lệnh cho Tứ vương gia bí mật mang một đại phu vào cung bắt mạch cho Trẫm trong bí mật. Các khanh nghĩ, người khiến Trẫm khỏi bệnh có đáng xử tội chết hay không?

- Hoàng thượng, người... - Thái Sư cứng họng.

- Nếu không còn điều gì nữa, bãi triều. - Tuấn Phong đắc ý, đứng lên bỏ đi.

Tuấn Quốc theo chân Tuấn Phong quay về cung Thượng Uyển, một mặt là muốn hỏi Hoàng huynh rõ ràng về việc cầu hòa, một mặt muốn hỏi rõ Tịnh Yên vì sao rơi vào tay bọn binh lính nước Hoàng giữa chốn rừng sâu nguy hiểm.

Phải nói nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, cô trốn trong cung Thượng Uyển này chính là không kẻ nào dám lục soát, muốn bước vào cũng phải đợi lệnh của Hoàng thượng.

- Tịnh Yên cô nương, cô đã khỏe hơn chưa? - Tuấn Quốc nhìn thấy Tịnh Yên bước ra từ trong phòng liền hỏi.

- Tứ vương gia, Tịnh Yên không sao, đa tạ huynh đã quan tâm. - Cô đáp.

- Bao năm qua, Tịnh Yên, cô nương ở nơi nào.- Tuấn Quốc lại hỏi.

Tuấn Phong đưa mắt nhìn cô, cũng là đang mong đợi câu trả lời.

- Hoàng thượng, Tứ vương gia... chuyện này, Tịnh Yên có thể không nói được không? - Cô lảng tránh, vì biết dù nói ra sự thật cũng không ai có thể tin. Điều quan trọng, cô nghĩ cho Tuấn Phong.

- Nàng ấy không muốn nói, Trẫm và đệ cũng không nên ép nàng. - Tuấn Phong đoán biết câu trả lời này của cô.

Tuấn Quốc có quá nhiều thắc mắc về cô gái này. Anh lại nói: “Lần đó là ta cứu cô nương khỏi bọn người nước Hoàng, cô nương có thể nói vì sao bị bọn chúng ức hiếp giữa nơi vắng vẻ không người qua lại.

Tịnh Yên nghe nhắc đến nước Hoàng liền nhớ đến sự nguy hiểm của nước Triệu, cô nhanh chóng nói: “Hoàng thượng, Tứ vương gia... bọn người nước Hoàng đang muốn chiếm lấy Triệu quốc, binh sĩ của chúng rất đông và hiếu chiến, ngày đêm tập luyện sẵn sàng cho trận chiến.”

- Vì sao nàng lại biết điều đó. - Tuấn Phong hỏi.

- Hoàng thượng, Tịnh Yên không thể nói ra... nhưng hãy tin thiếp, mọi chuyện càng lúc càng nguy cấp, người nhất định phải có kế sách nếu không e rằng không thể giữ nước.

- Tịnh Yên cô nương, cô biết gì về nước Hoàng. - Tuấn Quốc nhanh chóng hỏi.

- Ở doanh trại bọn chúng có hơn hai vạn binh sĩ, tôi còn nghe Thế Xương nói rằng sẽ đợi tám vạn vệ binh đến nhanh chóng san bằng Triệu quốc.

Tuấn Phong nghe tin, tức tốc nhìn về phía Tuấn Quốc ra lệnh/

- Tứ đệ, nhanh lên đường. - Tuấn Phong nói.

Tuấn Quốc nhanh chóng đáp: “Còn chiều cầu hòa.”

- Những kẻ muốn dâng nước cho giặc trước sau cũng sẽ phản lại Trẫm, chi bằng cho bọn chúng thân chinh đến hàng cọp. Nước Hoàng đã háo chiến, chiều cầu hòa cũng chỉ là một tờ giấy vô nghĩa. - Tuấn Phong đáp. - Một vạn binh so với bọn chúng không thể sánh bằng, nhưng tiêu diệt càng nhiều càng tốt.

- Tịnh Yên.. Tịnh Yên có một kế sách, không cần tốn đến một vạn binh cũng có thể khiến hai vạn binh của nước Hoàng không thể ra quân chiến đấu.

Tuấn Quốc vừa quay lưng đi, nghe Tịnh Yên nói liền khựng người quay đầu lại, cả hai nam thanh niên khôi ngô tuấn tú đang ngờ vực.

95. Chương 94

- Chủ soái, nguy rồi... nguy rồi. - Thuộc hạ của Thế Xương xanh mặt lê đôi chân chạy đến tìm Thế Xương.

- Có chuyện gì? - Thế Xương nhìn về phía tên thuộc hạ, gương mặt hấn xanh xao, dường như đã không thể bước đi. - Quách An, người làm sao vậy?

- Chủ... tướng... không...xong...rồi... - Giọng hấn ngắt quãng, từ trong cuốn họng trào ra bọt có mùi hôi thối, sau đó tắt thở.

Thế Xương và Lý quốc sư không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhanh chóng bước chân ra ngoài liền kinh hoàng nhìn thấy tất cả binh sĩ rên la ôm bụng rồi xi bọt mép nhanh chóng tắt thở.

- Mau nói, chuyện gì đã xảy ra. - Thế Xương người gần nhất hỏi.

- Thức ăn... có độc. - Hấn nói xong, cũng không thể thoát khỏi bàn tay tử thần.

TMột số binh sĩ chưa trúng độc nhìn cảnh hàng ngàn thi thể nằm la liệt bên trong doanh trại mà sợ xanh cả mặt. Cơm trên bàn cũng không dám động vào, nước uống cũng không dám uống để bảo toàn tính mạng.

- Thưa tướng quân, trong cơm có độc... chắc chắn là trong cơm có độc. Buổi sáng bọn họ còn luyện binh không hề có gì khác thường. Vừa ăn trưa xong, liền xảy ra chuyện, cũng may chúng tôi đến trễ nên chưa kịp ăn.

- Nhà bếp do ai quản? - Thế Xuyên tức giận.

- Tướng quân, bọn người ở nhà bếp cũng đã trúng độc mà chết. - Lý quốc sư đáp. - Tôi nhìn thấy lương thực hôm nay sử dụng vừa được mang đến, có lẽ là một kế hoạch định sẵn.

- Khốn kiếp. - Thế Xương tức giận vung tay đập mạnh lên bàn, chiếc bàn gãy nát. - Là kẻ nào dám bỏ độc vào lương thực, kẻ nào có thể qua mặt ta mà lọt vào nơi này.

Lý quốc sư lắc đầu, đôi mắt ông ta nhìn một thi thể nằm dưới đất liền nói: “Theo bốn quan đoán, đây là loại độc “Huyền cân tán”, loại độc này không tác dụng ngay sau khi trúng độc mà ngấm từ từ vào cơ thể, cho đến khi phát độc sẽ chết không kịp cứu. Chủ soái, bốn quan đã xem qua lương thực vừa mang đến gần đây, phát hiện bên trong đều có độc.

Lý quốc sư vừa dứt lời, từ bên ngoài Tuấn Quốc mang theo một số ít binh sĩ bao vây doanh trại của Thế Xương, bên trong chỉ còn vài người sống sót, muốn chống lại chỉ là tìm con đường chết.

Hai vạn quân nước Hoàng chết dưới tay chưa đến một trăm quân nước Triệu, Thế Xương và Lý quốc sư bị bắt sống, mang về Triệu Quốc định tội.

Chiến thắng vẻ vang khó ngờ của Tuấn Quốc khiến thần dân và bá quan văn võ kinh ngạc, chỉ cử một trăm binh sĩ đi theo đã tiêu diệt bọn người hám chiến dưới trướng Thế Xương thật là đùa với lửa, ấy vậy mà Tứ vương gia đã oai phong bắt chủ soái bọn chúng quay về.

Vì Tuấn Phong đã công bố bá quan văn võ Tịnh Yên là thái y, con gái nuôi của Đồng Lập nên cô được cho quay về phủ của thái y Đồng Lập. Cô quay về, không ngờ sau ít lâu không gặp Tiểu Long ngày nào đã trở thành một thanh niên vô cùng cao to, giữ chức tướng quân đi theo Tuấn Quốc giữ gìn giang sơn Triệu quốc.

Tiểu Long sau vài ngày tiêu diệt quân nước Hoàng quay về phủ, gặp lại Tịnh Yên thì vô cùng vui mừng. Ngày trước vừa gặp chưa hàn thuyên tâm sự thì đã có lệnh của Tứ vương gia, nay quay về có rất nhiều chuyện muốn tâm sự cùng đại tỷ.

- Đệ lớn quá, tỷ không còn nhận ra nữa. - Cô cùng Tiểu Long ngồi trước sân, nhìn lên bầu trời cao vô tận.

- Lần này tỷ quay lại, sẽ không đi nữa phải không? - Tiểu Long hỏi.

Cô khẽ lắc đầu: “Điều đó không phải là do tỷ quyết định, nhưng tiểu tử trong bụng nhất định phải sinh ra ở nơi này.”

- Tỷ đã thành thân với ai, biểu ca ấy có tốt với tỷ không... Tỷ đi rồi, biểu ca chắc sẽ không vui. - Tiểu Long nói tiếp: “Tiểu tử của tỷ lớn lên sẽ khỏe mạnh như đệ và tài trí như Tứ vương gia, nhờ mưu kế của Tứ vương gia, hai vạn quân nước Hoàng chết không kịp trăn trở.”

Ngọc Hân giật mình, đưa mắt nhìn Tiểu Long: “Đệ vừa nói, bọn họ chết hết ư, cả hai vạn quân.”

Tiểu Long tự hào gật đầu: “Riêng tên chỉ soái Thế Xương và tên quốc sư họ Lý bị Tứ vương gia bắt sống đang nhốt trong ngục thất...theo đệ thấy sẽ khó lòng mà giữ toàn mạng.”

Ngọc Hân cả kinh, vì sao... mọi chuyện lại ra cơ sự thế này. Cô run sợ, nhìn đôi bàn tay của mình... chính cô đã giết hai vạn binh sĩ của nước Hoàng ư, cô không thể nói lên một lời nào quá xúc động mà ngắt đi.

Tiểu Long hoảng hốt nhanh chóng bế Ngọc Hân vào trong phòng cô, mạch cô đập mạnh chính là tâm trạng hỗn loạn bất định.

Khi cô tỉnh lại, Tuấn Phong đang ở bên cạnh, cô không dám nhìn anh, bàn tay run rẩy sợ hãi, đôi mắt cuối xuống không dám lộ ra nét sợ hãi.

- Tịnh Yên, nàng có biết đã làm Trẫm lo lắng thế nào không? - Tuấn Phong ôm lấy cô mà nói.

Tịnh Yên run rẩy, toàn thân không một chút sức lực.

- Tịnh Yên, nàng làm sao vậy, sao không trả lời Trẫm. - Tuấn Phong cảm thấy sự khác lạ, cô hiện tại giống như một xác không hồn.

Cô cúi đầu, lùi về phía sau không dám nhìn Tuấn Phong nói rất khẽ: “Hoàng thượng, vì sao... vì sao... người lại giết họ.”

- Người nàng đang nhắc đến là bọn người nước Hoàng ư? - Tuấn Phong hỏi lại.

Cô rơi một giọt nước mắt, nhìn bàn tay của mình ghê sợ: “Tịnh Yên nói với người và Tứ vương gia, chỉ cần phá hỏng lương thực của bọn họ, bọn họ không có thức ăn sẽ không còn sức mà chiến đấu nữa... Vậy vì sao, lại là giết sạch... vì sao Hoàng thượng lại nhẫn tâm như vậy?”

- Đồng Tịnh Yên, nàng phải hiểu rõ trên chiến trường nếu ta không giết chúng thì chúng sẽ giết ta. Nàng không muốn nhìn thấy bọn chúng chết, vậy binh lính nước Triệu hy sinh, dân chúng lâm thang đói khổ... nàng chọn điều gì? - Tuấn Phong đáp, ánh mắt anh nhìn xa xăm: “Vì Triệu quốc, Trẫm còn có thể nhẫn tâm và tàn độc hơn nữa.”

- Hoàng thượng, Tịnh Yên muốn ở một mình, xin người ra ngoài. - Cô xua đuổi, tâm trạng vô cùng bồn chồn.

Cô mang ơn Thế Xương, nhưng chính cô đã phản bội lại anh ta. Cô chỉ muốn cuộc chiến này chấm dứt, sẽ không còn cảnh đầu rơi máu chảy... nhưng bản thân cô đã suy nghĩ quá đơn giản.

Tuấn Phong không vui quay về, vừa quay về đến cung Thượng Uyển thì tức giận rồi xuống, uống một tách trà thượng đỉnh cũng cảm thấy đắng chát.

- Tịnh Yên, nếu không phải là nàng ta đã mang ra lời trù tử cả họ, nếu không phải là nàng ta đã xử nàng tội chết. - Tuấn Phong âm ỉ, trước giờ chưa có một nữ nhân nào dám đuổi anh ra ngoài.

Cũng phải nói, trong cung hiện tại cũng chỉ có một mình Hoàng hậu Tuyết Sương, còn lại là các tài nhân nhưng chưa một ai được ân sủng một lần từ Tuấn Phong. Họ cứ nghĩ Hoàng thượng nhất dạ thủy chung cùng Hoàng hậu, nhưng thật ra đâu ai ngờ... chính Hoàng hậu cũng phòng không lẽ bóng.

Thái giám kề cận Tuấn Phong cũng phải nói đây là vị vua ít ham mê nữ sắc nhất, không ngờ cái cô nương mang tên Tịnh Yên kia đã làm Hoàng thượng điên đảo không kiềm chế được tức giận.

- Bẩm Hoàng Thượng, Thanh Vân công chúa hồi cung xin thỉnh an người. - Tiểu Lôi Tử thở phào nhẹ nhõm, công chúa thật đến đúng lúc.

- Cho muội ấy vào. - Tuấn Phong đáp.

Thanh Vân bước vào bên trong, vừa nghe Tiểu Lôi Tử nói tâm trạng Hoàng thượng không được tốt, bước vào thấy gương mặt Tuấn Phong chau lại liền nheo miêng cười.

- Thanh Vân thỉnh an Hoàng thượng.

- Muội và Hán Thành lại tranh cãi sao? - Tuấn Phong nhìn Thanh Vân liền nói. - Hôm nay Trẫm không vui, không muốn nghe muội nói chuyện không ra sao của muội.

- Hoàng huynh, lần này Thanh Vân đến là có chuyện quan trọng.

- Nói Trẫm nghe, việc quan trọng của muội là gì? - Nhìn thấy gương mặt vẻ nghiêm nghị của Thanh Vân mà Tuấn Phong bật cười.

- Muội đã nghe Tứ ca nói lại mọi chuyện. - Thanh Vân lém lỉnh. - Muội đến đây để hiến kế giúp Hoàng huynh, nhưng xem ra Hoàng huynh không tin Thanh Vân.

Tuấn Phong ngồi vào bàn phê duyệt tấu chương, không quan tâm đến các trò nghịch ngợm của Thanh Vân lắm.

- Hoàng huynh..... - Thanh Vân bị Tuấn Phong ngó lơ liền réo dài.

- Được rồi, được rồi... Muội nói đi.- Tuấn Phong chịu thua.

Thanh Vân thích chí cười tủm tỉm: “Hoàng huynh, Tịnh Yên cô nương quay về, người dự định sẽ thế nào, người không muốn giữ cô nương ấy lại bên cạnh người sao. Lỡ như, cô ấy lại bỏ đi một lần nữa thì sao?”

- Nàng ấy muốn đi, Trẫm cũng không thể ngăn cản.

- Nữ nhân bọn muội chính là càn người đàn ông của mình cho mình một danh phận, theo muội nghĩ trước kia Tịnh Yên bỏ đi là vì huynh, vì huynh không cho cô nương ấy một danh phận.

- Danh phận ư? - Tuấn Phong khẽ nói. - Nhưng hiện tại nàng ấy đã mang hài tử của người khác, là nương tử của kẻ khác, trẫm có thể làm gì đây, danh phận gì cho nàng ấy đây?

Thanh Vân dùng tay che miệng cười, đưa tay từ phía sau ôm Hoàng huynh của cô mà nói: ” Giang sơn này chẳng phải là của Hoàng thượng sao, lại nói vì sao Tịnh Yên nếu đã thành thân vì sao chấp nhận ở lại nơi này cùng chúng ta, còn không muốn nhắc lại chuyện gì đã xảy ra, chẳng phải là một chuyện đau lòng nào đó xảy ra với cô nương ấy. Hoàng thượng, người không lập phi tần chẳng phải là người tình sâu nghĩa nặng với Tịnh Yên ư, nay chỉ vì một đứa trẻ người muốn mất đi cô nương ấy một lần nữa sao?”

Từng câu từng chữ Thanh Vân nói ra đều đi vào tâm trí của Tuấn Phong, cũng là điều anh đắn đo suy nghĩ, cách nào để giữ Tịnh Yên bên cạnh đường đường chính chính.

- Thanh Vân, muội nói mình có kế sách?

- Chẳng phải vài tháng trước Hoàng thượng có đến Hán phủ mừng tuổi của Thanh Vân, đêm đó quá say nên người đã nghỉ ngơi ở Hán phủ. Hoàng thượng, chỉ cần người nhận đứa bé là của người, Tịnh Yên có một danh phận, cô nương ấy sẽ ở bên người mãi mãi. - Thanh Vân nói. - Hoàng huynh, muội không muốn nhìn thấy huynh đau buồn nữa.

Tịnh Yên được Tuấn Phong lập thành phi tử, đặt hiệu Yên phi nương nương, đứa bé trong bụng được Tuấn Phong công bố thiên hạ là hài tử máu rồng thiên. Lệnh vua ban xuống, không thể từ chối, nếu không cả nhà họ Đồng sẽ liên lụy bởi cô.

Việc Thế Xương bị bắt, hai vạn quân nhà Hoàng bị Tứ vương gia Tuấn Quốc dùng vài trăm binh sĩ tiêu diệt nhanh chóng khiến ý chí quân Hoàng khiếp sợ, có chút nao lòng chưa biết phải tiến hay lùi.

Bên trong kinh thành, Tuấn Phong ra lệnh cho tất cả binh sĩ ra sức rèn luyện chuẩn bị chiến đấu mọi lúc mọi nơi, huy động toàn dân nước Triệu góp sức giữ nước, được rất đông đảo thanh niên trai trẻ hưởng ứng, khiến quân sĩ ngày càng tăng lên.

Tịnh Yên ở trong cung Thuỷ Cát nhưng trong lòng luôn không an, tuy nhà Hoàng gần như đã ngừng chiến nhưng Thế Xương vẫn ngày ngày trong ngục tù, là vì cô đã hại anh ta, hại ân nhân của mình.

- Nàng đang nghĩ điều gì, vì sao Trầm bước vào đã lâu cũng không hề hay biết. - Tuấn Phong từ phía sau ôm lấy cô.

- Tịnh Yên tham kiến Hoàng thượng.

- Tịnh Yên, Trầm luôn nghĩ đây là một giấc mơ, giấc mơ mỗi đêm đều có nàng cận kề, mỗi sáng người đầu tiên Trầm nhìn thấy là nàng. Và Trầm đã tham lam mong ước rằng, trong giấc mơ mỗi đêm, nàng cũng sẽ xuất hiện bên cạnh Trầm. - Tuấn Phong ôm Ngọc Hân vào lòng mà nói, là cảm giác hạnh phúc bao trùm.

Cô tựa vào lòng anh vô cùng ấm áp, khẽ nói: “Con người của chàng dù là hiện tại hay sau này đều giống hệt nhau, một khi đã yêu thì chỉ biết đến người ấy, dù có xấu hay tốt vẫn luôn muốn giữ bên cạnh.”

- Trầm có rất nhiều điều muốn hỏi nàng, nhưng một khi nàng không muốn nói, trầm sẽ không hỏi.

- Đa tạ huynh, Phong ca. - Cô mỉm cười. - Thật ra Tịnh Yên thích gọi người thế này, nó không có khoảng cách, không có đặt nặng địa vị, chỉ có hai người chúng ta.

- Vậy huynh đặc quyền cho muội, được phép gọi huynh là Phong ca. - Tuấn Phong cưng chiều nói.

Đối với Tịnh Yên là an phận sinh con, đúng như mục đích cô muốn quay lại nơi này để bảo vệ mạng sống của hài tử. Tuy nhiên, chốn hậu cung bao nhiêu sóng gió cô khó thể lường trước, nếu không đề phòng e là mất mạng.

96. Chương 95

Tuấn Phong và Tuấn Quốc cùng nhau uống trà ở ngự hoa viên, tinh thần Tuấn Phong kể từ khi lập phi tử bỗng trở nên rất tốt, vì vậy nên việc xử lý Thế Xương cũng tạm hoãn lại nay cũng đã đến lúc bàn luận. Buổi gặp mặt này là muốn hỏi ý kiến Tứ vương gia về cách xử tội hần ta.

- Hoàng đệ, nay bọn giặc Hoàng cũng đã khiếp sợ mà rút quân, về việc của Thế Xương, theo ý đệ sẽ xử lý hần ta và tên quốc sư ra sao?

- Thừa Hoàng thượng, theo thần nghĩ chúng ta nên chém đầu thị chúng cả hai tên, vừa rằng đe dọa phản quốc vừa nuôi ý chí của dân chúng tin tưởng vào đại Triệu quốc. - Tuấn Quốc đưa ra suy nghĩ, vì Triệu quốc mà nghĩ.

- Cứ theo ý đệ mà làm, việc này giao lại cho Tứ đệ. - Tuấn Phong đáp, đó cũng là suy nghĩ của anh.

Tịnh Yên vô tình đi ngang qua nghe cuộc trò chuyện của hai anh em nhà họ Triệu thì kinh động tinh thần, họ muốn giết chết Thế Xương ư. Cô hoảng hốt lắc đầu thoái lui về sau một bước, bọn tỳ nữ phía sau cũng hoảng hốt đỡ lấy cô kêu vang.

- Nương nương, nương nương có sao không? Người đâu mau gọi thái y.

Nghe tiếng ồn ào Tuấn Phong liền bước đến nhìn thấy Tịnh Yên gương mặt xanh xao, đồng tử như muốn tuông lệ, toàn thân không có một chút sức sống. Anh nhanh chóng đến bế cô trên tay vô cùng lo lắng.

- Tịnh Yên, nàng không sao chứ. - Tuấn Phong lo lắng hỏi.

- Hoàng Thượng, thiếp không sao. - Cô lắc đầu. - Chỉ vì gió hơi lạnh, thiếp cảm thấy một chút chóng mặt, giờ đã không sao.

Dù vậy nhưng Tuấn Phong nhất định tự tay mình bế cô quay về cung Thủy Cát nghỉ ngơi, gọi thái y đến xem bệnh tình. Cô vờ ngủ cho đến khi mọi người đều đi ra ngoài tránh kinh động cô, khi mở mắt ra thì đã không còn ai bên cạnh. Cô phải nghĩ cách để cứu Thế Xương, người có ơn cô nhất định phải trả ơn.

- Nương nương, người còn chưa khỏe, xin người nghỉ ngơi.

- Ta muốn đến cung Thượng Uyển tìm Hoàng thượng. - Cô đáp.

Bọn tỳ nữ nhanh chóng thay y phục mới và trang điểm lại cho cô, đúng là vợ của người đứng đầu đất nước có khác, mọi thứ đều không cần động đến kẻ tay, mọi việc đều có người hầu hạ.

Tuấn Phong đang ngồi trong thư phòng, đêm nay anh muốn đến thăm Thái tử rồi quay về cung Thượng Uyển tránh làm phiền Tịnh Yên nghỉ ngơi. Không ngờ thái giám vào báo tin tự mình đến tìm anh, trong lòng cảm giác có chút kì lạ nhưng vẫn tươi cười chào đón vị nương tử được cưng chiều.

- Tịnh Yên tham kiến Hoàng Thượng. - Cô thi lễ.

- Nàng không khỏe vì sao lại còn đến đây, mau lại đây ngồi cạnh Trẫm. - Tuấn Phong đưa tay đón lấy cô.

- Tịnh Yên có một việc cần nói riêng với Hoàng Thượng. - Cô nói.

Tuấn Phong hiểu ý, ra lệnh cho bọn nô tài trong cung lùi ra ngoài hết, sau đó tự mình đi tới bên cạnh cô khẽ hỏi: "Nàng có việc gì sao?"

- Phong ca à. - Cô vờ ngọt ngào. - Muội đến nơi này cũng lâu rồi, cảm thấy ở mãi trong cung Thủy Cát quá nhàm chán, muội muốn đi tham quan một vòng kinh thành, nhưng trong cung có quá nhiều quy luật, nơi được đến nơi thì không được đến.

- Vậy nàng muốn ta đưa muội đi. - Tuấn Phong ôm cô từ phía sau.

Cô lắc đầu: "Huynh là vua một nước trăm công nghìn việc, một mình muội đâu thể ảnh hưởng đến cả nước. Vậy chẳng há muội tựa đắc kỷ còn huynh là Trụ vương, làm dân chúng lầm than. Muội chỉ cần huynh cho muội một ý chỉ, được phép đến bất cứ nơi nào trong cung, muội sẽ tự mình tham quan."

Điều Tịnh Yên xin phép cũng không có điều gì đáng nghi ngờ, cô lại đang mang thai nên tâm trạng lúc buồn lúc vui thích tìm tòi. Vậy là anh chiều hết ý cô, ban cho cô một lệnh bài, có quyền ngang Tuấn Phong có thể đi đến bất cứ nơi nào trong cung, ra lệnh cho bất cứ kẻ nào.

Có lệnh bài trong tay, đôi mắt cô khẽ buồn bã, thâm tâm chỉ có thể thổ ra: "Tuấn Phong, xin lỗi."

Sáng hôm sau, khi cô thức giấc thì được nô tài báo lại Tuấn Phong đã ra ngoài trực tiếp xem xét binh sĩ luyện tập, cô nhanh chóng thay đổi xiêm y mà bước ra khỏi cung Thượng Uyển, cầm lệnh bài chắc trong tay mà bước đi. Cô phải nhanh chóng cứu Thế Xương trước khi Tuấn Quốc ra tay, bước chân ngày càng nhanh hơn.

Có lệnh bài trong tay, cô đi đến đâu đều có thể tự do ra vào. Cô đứng trước ngực thất của Hoàng cung, nơi này là nơi giam giữ các bật tham quan hoặc những kẻ phản quốc và ngoại xâm.

- Tham kiến Yên phi nương nương. - Bọn lính canh thi lễ.

- Miễn lễ, ta muốn vào trong. - Cô bước một bước.

- Nương nương xin dừng bước, nơi này dơ bẩn ảm thấp thật không có gì đáng xem. - Bọn họ có vẻ ngăn cản.

- Ta có lệnh bài của Hoàng Thượng, các người ngăn cản bốn cung chính là trái ý Hoàng thượng. - Cô đưa lệnh bài về phía bọn chúng.

Nhìn thấy lệnh bài như nhìn thấy Hoàng Thượng, bọn chúng nhanh chóng quỳ gối thỉnh an, sau đó còn không dám cản bước cô nữa. Đúng là mọi việc thật tốt, đúng như cô mong muốn.

- Nghe nói Tứ vương gia bắt sống được tướng sĩ người nước Hoàng, mau dẫn hắn ra cho bốn cung hỏi chuyện.

- Cô ngồi xuống bàn nói.

- Nương nương, đây là tử tội rất nguy hiểm... có lệnh cấm từ Tứ vương gia bất cứ ai cũng không được phép gặp.

Cô đặt tấm lệnh bài lên bàn khẽ lắc đầu: “ai da, xem ra lệnh của Hoàng Thượng không trọng bằng lệnh của Tứ vương gia rồi.” - Sau đó liền đứng lên: ” Không gặp cũng không quan trọng, ta sẽ quay về bẩm báo lại với Hoàng thượng sự việc này, xem bọn người các người còn gì giải thích.”

Bọn chúng cả kinh, nhanh chóng quỳ xuống van xin: “Xin nương nương tha mạng, nô tài sẽ đưa nương nương đến chỗ của bọn chúng.”

Cô bước chân qua những nơi ảm mốc đầy mùi hôi, từng tiếng rên la khiến cô xanh mặt, cô không dám nhìn hai bên chỉ cảm mắt đi thẳng. Khi đến nơi, cô không cảm được lòng mình khi nhìn thấy Thế Xương bị hành hạ khỉnh khiếp, bọn chúng cột anh ta vào một thứ giống như cây thánh giá, toàn thân máu me không rõ vết thương đã lâu hay mới nữa. Cô bước lên một bước, càng nhìn vết thương tay chân đều không còn sức sống.

- Là hắn ta, nương nương đang mang thai... quả thật không nên đến những nơi này. - Tên quan canh ngực nói.

- Cởi trói cho hắn ta. - Cô ra lệnh.

- Không thể, hắn ta võ công cao cường, sẽ khiến nương nương bị thương.

- Các người dùng hình khiến hắn sống không thể sống chết không thể chết, nguoi nghĩ hắn còn sức mà làm hại ta ư. - Cô đáp. - Mau cởi trói, ta muốn hỏi hắn vài chuyện.

Nghe động, Thế Xương tỉnh lại thì thấy bọn người nhà Triệu đang cởi trói cho mình. Hắn nhìn người phụ nữ đang đứng phía đầus diện liêng bất động vài giây rồi cười lớn.

- Hâh, Thế Xương ta cả đời thông minh mưu trí, không ngờ bị một nữ nhân qua mặt không hay không biết.

- Hắn ta nhìn cô nét mặt đầy thù hận.

- Người sắp chết đến nơi còn dám cười. - Tên quan phía sau nói.

Cô lấy hết sức bình tĩnh mà lên tiếng: “Người đã nhận ra rồi ư, thật đáng tiếc.”

- Lý quốc sư đã rất nhiều lần nhắc nhở ta về người, nhưng ta không hề có một chút nghi ngờ một cô nương bé nhỏ vô hại như người lại là tay sai của bọn chúng. Cô đến đây để nhìn thấy ta trông thảm hại thế nào sao, mau giết ta đi... giết chết ta chính là các người mong muốn sao.

Tịnh Yên không đáp, rút thanh gươm từ trên người tên quan đứng cạnh bên mình từ từ đi về phía Thế Xương, sau đó vung gươm lên cổ anh. Tịnh Yên ép sát người vào Thế Xương khẽ nói vào tai anh ta: “Mau đoạt gươm, đừng ta uy hiếp bọn chúng.”

Thế Xương nghe xong đưa mắt nhìn cô, không còn thời gian để suy nghĩ nữa nhanh chóng đoạt gươm từ tay Tịnh Yên kề vào cổ cô mà hét lên:” Bọn người các người không tránh ra, ta giết cô ta.”

Bọn binh lính cả kinh, Yên phi nương nương là người Hoàng Thượng vô cùng sủng ái lại đang mang long thai. Nay nương nương có mệnh hệ nào thì có lẽ bọn chúng sẽ nhận tội chết, cả bọn không dám động thủ khi Tịnh Yên đang trong tay Thế Xương.

Ôm cô trong tay, Thế Xương đưa gương vào cổ cô từ từ tiến về phía trước thì bọn gác ngục cũng từ từ lui về phía sau.

- Mau thả Lý quốc sư ra. - Thế Xương ra lệnh.

- Tên đó... tên đó hôm qua đã được giải đi rồi. - Bọn chúng vội đáp. - Người đừng làm tổn hại nương nương...nếu không ta giết chết người.

- Mau tránh ra xa, nếu không ta giết... Một mạng đổi hai mạng nương nương dũa các người, cũng rất đáng. Bọn chúng nhanh chóng thoái lui ra xa, cô vẫn ngoan ngỗn làm con mồi cho Thế Xương dù biết sẽ gặp nguy hiểm khôn cùng.

- Người rõ ràng biết ta có thể sẽ giết chết người, người còn dám làm con tin trong tay ta. - Thế Xương nói.

- Vì huynh là ân nhân của tôi, tôi muốn trả ơn cứu mạng cho huynh. Dù huynh là người nước Hoàng, nhưng trong tôi huynh vẫn là một hảo hảng đáng mặt nam nhi.

- Tên vua hèn mọn của người cũng thật kém cỏi, mang cả một cung phi đang mang giọt máu của hắc đế đi dò thám quân địch. Thật lỗ bịch.

Cô không vui, hắc đế đang chê trách Tuấn Phong sao, trong lòng cô Tuấn Phong vẫn là người tốt nhất vì anh ta và Uy Phong là một người là người cô yêu thương. Cô nhanh chóng biện minh: " Lúc đó là tôi bị lạc, tôi cũng chưa là cung phi, cũng không phải huynh ấy sai bảo."

Tuấn Phong và Tuấn Quốc nghe tin Tịnh Yên bị Thế Xương bắt giữ mang ra uy hiếp để tẩu thoát thì lo lắng chạy đến. Lúc đến nơi đã thấy quân lính vây quanh bọn họ nhưng không ai dám đến gần, còn Thế Xương vẫn kê gương vào cổ cô uy hiếp cảnh kinh thành.

- Thế Xương, ta sẽ để người đi... Người không được phép làm tổn hại nàng. - Tuấn Phong hoảng hốt nhìn Tịnh Yên đang gặp nguy hiểm.

- Nếu ta đi, ta sẽ mang theo nàng ấy... Nếu người chặn bọn ta lại, bọn ta sẽ cùng nhau chết. - Thế Xương nhếch môi nhận ra ánh mắt Tuấn Phong nhìn Tịnh Yên đoán biết hắc đế chính là Hoàng thượng si tình, mang một nữ nhân đã mang thai làm cung phi.

- Bọn ta, Tịnh Yên.. nàng quen biết hắc đế ư! - Tuấn Phong chực nhớ lời Tuấn Quốc từng kể khi mang cô về, lại sức nhớ chuyện cô biết đường đi của nước Hoàng... Là họ có quen biết trước.

Cô đưa mắt nhìn Tuấn Phong, không biết giải thích chuyện này ra sao... Là Thế Xương đang khích tướng anh ư.

- Không những là quen biết nàng ấy còn là người của ta... - Thế Xương nhìn nét mặt đau lòng của Tuấn Phong mà đáp.

- Thế Xương, nhà người không được phép lộng ngôn nói lời sấm bậy... Tịnh Yên ta từ khi nào là nữ nhân của người. - Cô tức giận.

Binh sĩ rối loạn trước lời của Thế Xương, bọn chúng nhanh chóng nói: " Hoàng thượng, bọn chúng là một phía, người mau ra lệnh giết chết cả hai."

- Câm miệng. - Tuấn Phong hét. - Người nói nàng là nữ nhân của người ư, người có điều gì có thể chứng minh.

Thế Xương đưa tay vào cổ Tịnh Yên tìm kiếm, chính là sợi dây mà hắc đế từng tặng cô mà nói: " Đây là vật hẹn ước giữa ta và nàng, ta rất vui vì nàng vẫn luôn giữ nó trên cổ... Tịnh Yên, cảm ơn nàng đã hy sinh bản thân vào tận ngục thất cứu ta, ta thật cảm động."

Cô không muốn nghe những gì hắc đế đặt nữa... Cô nhìn về phía Tuấn Phong đang nhìn cô...ánh mắt của anh, chứa đầy sự nghi ngờ đau đớn.

Tuấn Quốc ra lệnh cho quân sĩ tiến lên, không thể để Thế Xương này thoát ra. Còn về việc của Tịnh Yên bản thân Tuấn Quốc cũng không thể không nghi ngờ dưới những bằng chứng mà Thế Xương mang ra, và cả hành động của Tịnh Yên bên trong ngục thất mà anh nghe báo lại.

Thế Xương nhếch môi cười nhìn Tịnh Yên mà nói nhỏ: “Cô đừng trách ta, chính cô đã giết chết anh em binh sĩ của ta... Cô hãy sống trong ô nhục này cả đời không rửa sạch.”

Nói xong, hắn ta đẩy cô ra phía ra hét lên: “Tịnh Yên, ta phải đi rồi...nàng hãy chăm sóc con chúng ta thật tốt.”

Cô bị quan binh của Tuấn Phong kẻ gươm vào cổ khổng chế, Thế Xương tự sát giữa kinh thành...

Tuấn Phong không biết nói ra điều gì, cô nhìn anh lắc đầu: “Hoàng thượng, không phải... xin hãy tin Tịnh Yên.”

97. Chương 96

Tịnh Yên bị giam giữ vào trong lãnh cung, chờ điều tra phán xét của Hoàng thượng.

Cô biết đó chính là tình nghĩa mà anh dành cho cô, hoặc anh không tin lời Thế Xương nhưng khó xử trước bao nhiêu quần thần. Cô đưa tay xoa lên hài tử trong bụng, cô không trách Thế Xương vì anh ta nói đúng, cô đã giết hơn hai vạn quân Hoàng, cô phải trả giá cho tội ác của mình.

Nơi này vô cùng lạnh lẽo, cô từng xem phim và nghe kể về những lãnh cung vào các Triều đại, nơi này chứa nhiều oan hồn các phi tần tự sát vì bị nhốt vào. Vậy nên lúc nào cũng u ám lạnh lẽo như vậy.

Bị trút hết nữ trang nặng nề hằng ngày phải mang, trên người chỉ mặc một bộ áo thô màu trắng không hề kiêu sa như những trang phục của quý phi. Cô ngồi một mình tĩnh lặng, nhắm mắt lại chế ngự nỗi sợ hãi.

- Nàng thật bình thản. - Giọng nói thẳng thắn, nhưng kéo dài tỏ ra sự oán trách.

- Phong ca... - Cô nhìn Tuấn Phong khẽ gọi. - Cuối cùng huynh cũng đã đến.

- Trẫm chỉ muốn hỏi nàng một câu? - Tuấn Phong nhìn vào mắt Tịnh Yên nói. - Hài tử trong bụng nàng, có phải dòng máu của tên nước Hoàng ấy không?

Cô lùi về sau một bước phòng vệ: “Phong ca, huynh không tin muội ư?”

- Vậy nàng nói cho Trẫm biết, nó là của ai?

- Nếu muội nói nó là của huynh, huynh có tin không? - Cô làm liều, chẳng phải lão già kia từng nói 2 người họ là một, mang cùng một dòng máu.

Tuấn Phong bỗng nhiên cười lớn, sau đó tự mình lùi ra phía xa Tịnh Yên mà đáp: “Trẫm là vua một nước, cai quản con dân cả một đại Triệu quốc, nàng lại xem Trẫm là một đứa trẻ hay sao. Tịnh Yên, nàng thật sự muốn Trẫm phải xử tội nàng ra sao, còn dám loạn ngôn nói điều sần bậy.”

- Người đã không tin Tịnh Yên, còn hỏi để làm gì? - Cô đáp. - Người nhìn Tịnh Yên xem, thật sự không đáng tin tưởng ư?

Anh tức giận đập mạnh tay xuống bàn, chiếc bàn gãy làm đôi nói: “Bỏ hài tử này đi, Trẫm sẽ đưa nàng quay trở lại làm Yên phi bên cạnh Trẫm, chỉ cần nàng bỏ đứa bé không rõ lai lịch này đi.”

Cô vừa nghe qua lời Tuấn Phong liền không suy nghĩ mà tát thẳng vào mặt anh ta, không cả nể anh ta là vua hay quan. Cô liều mình đến nơi này, chịu bao nhiêu vất vả để giữ lại đứa bé, anh ta lại bảo bỏ đi ư. Vì cái chức Yên phi ư, cô đây không cần đến.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt tràn đầy lửa hận, sau đó lên giọng mắng chửi:” Người cút ra khỏi mắt ta, ta liều chết cũng bảo vệ con ta. Nếu người giết nó, xem như là chính tay người đã giết chết ta và đứa con của người.”

Vì Tịnh Yên cứ khăng khăng hải tử trong bụng là của Tuấn Phong và nhất quyết không nghe lời anh từ bỏ. Anh không thể ép cô và trong thâm tâm sợ nhất là mất đi cô mãi mãi, Tịnh Yên cứ thế bị nhốt trong lãnh cung, không một ai đến gần.

Tuyết Sương nắm bắt thời cơ, cô ta mang con trai là Thái tử đến ngự hoa viên vui chơi vì biết Tuấn Phong đang uống rượu tại nơi này. Đã từ rất lâu ngôi vị Hoàng hậu trong tay cô thà sự chỉ ra oai với đám nô tỳ thái giám, còn Hoàng thượng chưa một lần ghé qua.

- Hoàng nhi tham kiến phụ hoàng. - Con trai Tuyết Sương nhanh chóng chạy đến phía Tuấn Phong.

- Thần thiếp tham kiến bệ hạ. - Tuyết Sương cúi người.

Tuấn Phong đưa tay ôm lấy Thái tử, dù là anh không còn tình cảm cùng Tuyết Sương đã từ lâu nhưng là cô ta đã sinh con cho anh, anh tất nhiên không đối tệ. Thái tử càng lớn càng khôi ngô, học hành cũng khá chăm chỉ, không gây ra bất cứ sai phạm to lớn nào khiếm anh phiền lòng.

- Hoàng nhi của Trẫm, đã cao hơn chưa nào? Nói trẫm nghe, con đã học được gì rồi.

- Phụ hoàng, con đã đọc được kinh thư, mẫu hậu nói rằng một năm nữa sẽ cho con theo Tứ vương thúc học võ công.

Anh khẽ mỉm cười đáp:” Hoàng nhi của Trẫm, nhất định phải giỏi giang hơn người.”

- Thần thiếp sẽ cố gắng dạy bảo Hoàng nhi nên người, xin Bệ hạ đừng lo.

Lúc này, Tuấn Phong mới nhìn về phía Tuyết Sương nói:” Hoàng hậu, nàng ngồi xuống đi.”

Tuyết Sương nhanh chóng ngồi gần Tuấn Phong.

- Bệ hạ, thần thiếp nhiều chuyện muốn nói vài lời cùng người.

- Nàng cứ nói.

- Đạo gần đây triều đình hỗn loạn, bọn người bên phủ hình và bộ đã đến tìm thần thiếp để xin lệnh xử lý Yên phi. Đây là chuyện hậu cung do thiếp quản, nhưng thiếp biết bệ hạ có ý định riêng vậy nên...

Cô ta chưa kịp nói hết câu, Tuấn Phong khẽ cười buồn:” Cảm ơn nàng đã nghĩ cho Trẫm, nàng hãy chăm sóc Hoàng nhi thật tốt, việc của Yên phi ta sẽ tự mình phán xét.”

- Tuyết Sương chỉ muốn một lần lấy thân phận của Hoàng hậu đương triều, mong bệ hạ đừng vì tình riêng để ảnh hưởng đến quy định của cấm cung. Nếu Yên phi không phải mang trong người máu rồng thiên, xin người hạ lệnh ban cho nàng ta cái chết vì đã lừa gạt cả triều đình.

- Hoàng hậu, nàng...

Tuyết Sương nhanh chóng quỳ xuống chân Tuấn Phong mà cuối đầu nói tiếp:” Chỉ có giết nàng ta, người đời mới không còn gièm pha và kình nể bệ hạ.”

Là do Tịnh Yên nhất định không muốn bỏ đi đứa trẻ, chính là làm khó anh. Lời Tuyết Sương nói á cũng chỉ là quy luật của triều ca, không thể không tuân theo.

Tuy nhiên, kể từ khi Thế Xương chết ở kinh thành Triệu quốc khiến nước Hoàng vô cùng phẫn nộ. Thế Xương là vị tướng được vua Hoang vô cùng tin tưởng cả ân sủng, nay lại bị sát hại thật không thể bỏ qua.

Dù vậy hai vị quan cầu hoà đều an toàn quay về không chút sức mẻ liền khiến Tuấn Phong để mắt. Tin tức tám vạn quân Hoàng chuẩn bị kéo đánh nước Triệu khiến triều đình lần nữa khá căng thẳng, dù đây chỉ là một trận chiến cân sức.

Tuấn Phong ngồi trong ngự thư phòng bàn bạc cách đối phó giặc cùng Tuấn Quốc thì bên ngoài có tiếng gọi của Tiểu Lộ Tử.

- Hoàng thượng, có Đồng Long tướng sĩ xin cầu kiến.

Tuấn Phong có chút bất ngờ, cho gọi Đồng Long.

- Thần Đồng Long, tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Tứ vương gia.

- Miễn lễ, Đồng Long khanh cầu kiến có việc gì ư, liên quan đến đại tỷ của khanh sao?

- Hoàng thượng, xin người thả Yên phi nương nương ra, thiên hạ sẽ thái bình, không còn phải chinh chiến tổn hao binh lực.

Lời Tiểu Long nói rõ ràng nhưng anh nghe không hiểu, vì sao thả Tịnh Yên ra lại có liên quan đến việc chiến sự.

- Đồng Long, người nói chuyện thật không tỉnh táo, việc Yên phi và chiến sự có liên quan đến nhau sao?

Tiểu Long vẫn quỳ gối mà nói:” Từ khi Tịnh Yên tỷ tỷ rời đi, bọn phản loạn làm càn khiến dân chúng lầm than khốn khổ bị cướp bóc, bao nhiêu nước láng giềng muốn xâm chiếm. Từ khi Tịnh Yên tỷ tỷ quay về, bỗng nhiên quân Hoàng còn tám vạn nhưng sợ xanh mặt rút lui, bọn phản loạn cũng bị thu phục. Nay Hoàng thượng giam giữ Tịnh Yên tỷ tỷ trong lãnh cung chịu buồn bã khổ cực, quân Hoàng lại lâm le... Còn ở huyện Gia Ly bọn phản quốc lại đang nhen nhóm.”

- Có lẽ là trùng hợp. - Tuấn Quốc lắc đầu không tin.

- Tứ vương gia, tỷ ấy không phải người thường, tỷ ấy là thần tiên, là con gái của thần gió. - Tiểu Long nói.

- Nếu Triệu quốc làm tổn hại tỷ ấy, sẽ khiến thần gió tức giận. Người còn nhớ lần đó ở ngoài cung, khi đó chính thần gió đã mang tỷ ấy đi...

Tuấn Phong trầm trồ suy nghĩ, mọi việc với anh hiện tạo quá phức tạp. Cô khẳng khái nói hài tử là con anh, nhưng cô và anh đã năm năm không gặp, thời gian đó quá dài, rất dài. Anh không thể tin điều đó, nếu anh tin há chẳng phải anh không tỉnh táo.

Lãnh cung từ một nơi lạnh lẽo từ khi cô chuyển vào đã trở nên có sức sống hơn. Cô phải giữ vững tin thần, vì đứa bé còn chưa lọt lòng.

- Yên phi nương nương đây sao, đúng là loại phụ nữ lằng loàn. - Tuyết Sương bước vào lãnh cung nói.

Cô nhớ quyển sách mình đọc lần trước, cái kết của vị Hoàng Hậu này cung khá là bi thảm. Cô không đáp chỉ cười khẩy.

- Nghe nói trong bụng người là con của tên tướng quân nước Hoàng sao? - Cô ta che miệng cười. - Cảm giác cha đứa bé chết trước mặt cô, thấy ra sao?

- Đừng vội cười kẻ khác, biết đâu được họ sẽ cười lại cô, hoàng hậu. - Cô nhìn Tuyết Sương nói.

- Bồn cung đường đường là Hoàng Hậu, người muốn so sánh với ta ư, có mà nằm mơ. - Cô ta vuốt nhẹ mái tóc xoã của cô mà nói. - Cũng quá là đáng thương, còn chưa làm được nương nương vài ngày.

Cô hất bàn tay kia ra khỏi tóc mình, sau đó nhìn Tuyết Sương hỏi:” Hoàng hậu đến đây nói chuyện phím sao? tôi không tiếp.”

Cô ta vỗ tay ba cái thì bên ngoài có một cung nữ mang một chén nước trong trong màu trắng, đặt lên bàn.

- Bồn cung ban cho người, mau uống vào. - Tuyết Sườn gằn giọng.

- Tôi có quyền không nhận ân huệ này. - Cô xăm thấy đồ cô ta mang đến không có gì tốt.

- Ta ra lệnh, là Hoàng Hậu ra lệnh cho nhà ngươi. - Tuyết Sương hét lớn.

- Ngay cả vua ta còn không sợ huynh ấy, cô là gì chứ. - Cô quay đầu đi không thèm để mắt.

Bên ngoài có rất nhiều và béo cao to bước vào, bọn chúng tiến về phía cô nhanh chóng không chế cô. Cô muốn hét lên nhưng miệng đã bị bịt chặt lại, sau đó chúng mang ra những cây kim nhỏ bắt đầu hành hình với cô.

Rất đau...

Cô chỉ xem những thứ này trên màn ảnh, nay tụi mình trải nghiệm không thú vị chút nào.

- Nếu đau thì mau dongd dầu tay vào tờ giấy này, nhanh chóng uống chén thuốc vào. - Tuyết Sương hâm dọa.

Cô rất đau, tay chân bị kẹp chặt bởi những mụ già to béo mặc áo cung nữ. Từng cây kim châm vào da thịt nhưng cắt xé... Tuyết nhiên cô không tỏ ra gương mặt, nhìn vào bản thú nhận mình là kẻ tay sai của nước Hoàng thì nhếch môi cười.

- Bỉ ổi. - Cô chửi.

- Châm thêm cho bổn cung. - Tuyết Sương ra lệnh.

Cô vẫn không thay đổi nét mặt khe nói:” Hoàng hậu, kết cục của cô sẽ thê thảm hơn tôi hiện tại...”

Tuyết Sương cầm một cây kim dài nhất tiến về phía bụng Ngọc Hân đang trồi lên khe nhếch môi cười:” Là vì Triệu quốc, bổn cung tự tay mình giết chết đứa trẻ ô hợp này, con của kẻ thù trước sau cũng làm phản, chỉ bằng giết chết từ kho chứa chào đời.”

Ngọc Hân hoảng hốt nhìn cây kim dài kia đang giơ lên trước bụng cô, cô hét lớn nhưng miệng đã bị một tên cung nữ dùng tay bịt lại.

- Tĩnh Yên ư, Yên phi ư... Rồi sẽ thành tàn tro

98. Chương 97

Đôi mắt Ngọc Hân mở to mắt nhìn về cây kim dài ngọn hoắc, trên gương mặt Tuyết Sương là nụ cười ghê gợn nhần tâm. Cùng là phận nữ nhân, vì sao cô nương ta lại nhần tâm muốn giết đi đứa con của người khác. Trong đôi mắt cô ta ánh lên sự thù hận, ganh ghét, cô ta nhìn vào cây kim dài trên tay đôi môi màu đỏ đậm đà cười điệu nghệ.

- Hoàng hậu, để nô tỳ làm, bàn tay ngọc ngà của người không nên động vào con tiện nhân này. - Tỳ nữ đứng phía sau Tuyết Sương nói.

Tuyết Sương buông Ngọc Hân ra, người phụ nữ có gương mặt béo phệ như cái bánh bao chiều, cặp chân mày kẻ mỏng hệt như bà ta cạo sạch rồi lấy chút mực tàu vẽ lên trong khá là biến thái. Bà ta không cầm cây kim dài như Tuyết Sương, trên tay cầm chén nước đi về phía cô, đôi mắt híp lại nhe hàm răng đen đúa rít lên: “Yên phi nương nương, mời người dùng.”

Cô dầy dựa không chịu uống, chén nước trên tay bà ta rơi xuống đất. Bà ta nhìn cô, đưa tay tát mạnh vào gương mặt cương lý. Ngọc Hân sửng sốt, mụ ta chỉ là nô tỳ dám ủy quyền mà đánh cô ư, được lắm... bọn người này dám âm mưu giết con cô ư.

- Tiện nhân không nghe lệnh bổn cung, mau giết chết đứa con trong bụng ả cho ta. - Tuyết Sương ra lệnh.

Lần này mụ nô tỳ kia khá tức giận vì vừa nãy bị cô giầy đập vào bụng bà ta rõ đau, bà ta ra hiệu cho bọn tỳ nữ đang giữ người cô buông Ngọc Hân ra, tự mình cầm một con dao trong người lăm lăm về phía cô.

- Luật lệ đại Triệu quốc, thân làm phi tần của Hoàng thượng lẩn lộn với nam nhân thấp hèn làm ô danh triều đình phải xử tội chết. Nay Yên phi nương nương tự thấy bản thân phạm tội tày đình, quyền sinh tự sát. - Bà ta tiến về phía cô.

Cô đau đến mức dù bị bọn chúng buông ra nhưng không tài nào đứng lên được, từng cây kim vẫn ghim trên các nguyệt đạo khiến cô như bất động chỉ có thể dùng hết tất cả sự tranh đấu trong tâm trí mà lệch thân xác lùi về phía sau tránh né.

- Các người thật to gan, dám tự ý động đến nương nương. - Tuấn Quốc cùng Đòng Long vừa rời khỏi cung Thượng Uyển nghe người của mình báo lại nhanh chóng đi đến nhưng mọi chuyện đã chậm trễ.

Tuyết Sương từ bên trong bước ra nhìn Tuấn Quốc, mục nộ tỳ độc ác kia nhìn thấy Tuấn Quốc cũng ngưng lại, giấu con dao vào người.

- Bồn cung đang xử lý chuyện hậu cung, Tứ vương gia muốn xen vào ư?

- Hoàng hậu, thần không dám nhưng...

- Không dám là tốt, người đâu tiếp tục dùng hình cho đến khi nào Yên phi khai ra tội trạng. - Tuyết Sương đắc ý, Tứ vương gia đến thì sao, cũng không thể cứu được ả.

Nhìn thấy bọn nô tỳ ức hiếp biểu tỳ của mình, Đồng Long nóng lòng muốn giết hết cứu Tịnh Yên nhưng bị Tuấn Quốc ngăn lại.

Cô như một con cá đang nằm trên thớt không thể tự vệ, những vết thương không chảy máu nhưng quá đau nhức, chỉ một cử động nhỏ liền thấu tim gan.

- Còn chờ gì nữa, mau dùng hình. - Tuyết Sương ra lệnh.

Bọn chúng chưa kịp ra tay, bên ngoài đã nghe giọng truyền vào.

- Hoàng thượng giá đáo.

Nghe Tuấn Phong đến bọn nô tỳ nhanh chóng thoái lui về phía sau Tuyết Sương, khi anh bước vào cả đám người nhanh chóng quỳ gối thi lễ.

Anh đưa mắt nhìn Tịnh Yên đau đớn đang nằm dưới sàn, trái tim đau thắt lại nhưng là anh hận cô, vì sao lại không thú nhận, lại xem anh như một đứa trẻ.

- Hoàng hậu, thì ra nàng cũng ở nơi này sao?

- Thưa bệ hạ, chuyện chốn hậu cung là việc của thiếp phải quản, không dám phiền đến bệ hạ đang bận trăm công nghìn việc. Chỉ là một phi tần mắc tội, thiếp tự biết xử lý.

- Đúng là Hoàng hậu nghĩ cho Trẫm, nàng đã khỏi tâm nhiều rồi. - Tuấn Phong đáp. - Bọn các người, lui ra ngoài hết cho Trẫm. - đuổi bọn nô tỳ đi hết.

Anh bước về phía Tịnh Yên đang nằm dưới sàn, nhìn chiếc bụng nhô lên trong lòng đầy tức giận. Như anh không hay không biết nó là cốt nhục của kẻ nào, anh có thể đón nhận cô không chút suy nghĩ. Nhưng là con của tướng giặc, lại trước mặt bao nhiêu người hắt ta thừa nhận, anh là vua một nước, nuôi con của giặc chẳng phải cho thiên hạ chê cười.

- Trẫm hỏi nàng một lần nữa, nếu nàng chịu bỏ đứa trẻ này, trẫm sẽ không truy cứu nữa. - Tuấn Phong dùng giọng lạnh như đá.

Cô không đáp, cô nhìn Tuấn Phong rất lâu. Đôi mắt khế rơi hai dòng nước mắt, từ lúc bị hành hình cô đều không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng khi nghe anh nói ra con tim cô như tan nát, là anh đã không tin cô.

- Phong, chàng mãi không tin Tịnh Yên ư, sao chàng mãi ép Tịnh Yên bỏ đi cốt nhục của chúng ta. Phong, chàng quá nhẫn tâm, con người chàng quá độc ác. - Cô như hét lên.

- Tịnh Yên, nàng bắt trẫm tin ở nàng điều gì đây. Năm năm nàng mất tích không chút dấu vết, khi tìm thấy nàng đang trong tình trạng bị bọn người nước Hoàng đang giở trò, sau đó là một hài tử trong bụng. Ha ha, nàng nói đó là hài tử của trẫm ư... Tịnh Yên nàng thật khéo đùa.

- Ta nhất định khiến chàng ân hận cả đời, ta nhất định hận chàng cả đời. Chàng đã nói sẽ mãi tin lời ta, nhưng cuối cùng chỉ là lời đường mật mà thôi, ta hận chàng... Vô cùng hận.

- Vì sao nàng vẫn cứ ngoan cố như vậy?

- Bệ hạ, cô nương ta chắc chắn là người nước Hoàng cử đến dò la Triệu quốc. - Tuyết Sương nói vào.

Cô lắc đầu, nước mắt rơi rất nhiều... Toàn thân cô tài nào cử động được nữa.

- Yên phi nương nương, để đệ xem cho tỷ. - Đồng Long thấy nét mặt đau đớn của Tịnh Yên liền nhận ra cô bị ghim kim nhọn.

Đồng Long nhanh chóng lấy ra từ các huyết đạo vô số cây kim nhọn mỏng nhưng sắc bén. Tiểu Long bế Tịnh Yên tựa vào người mình, bỗng nhiên những cây kim đổi màu khiến Tiểu Long hoảng hốt nhanh chóng ngăn chặn độc tố di chuyển.

- Hoàng thượng, mau cho truyền cha của hạ thần, nương nương trúng độc rồi.

- Hoàng hậu, người đầu độc Yên phi sao? - Tuấn Quốc nhìn những cây kim thâm đen dưới sàn liền nhìn Tuyết Sương hỏi: "Lòng dạ người, thật thâm độc."

Tuyết Sương lùi về sau một bước, cô nhanh chóng rời khỏi lãnh cung... Trong lòng cũng thắc mắc vì sao những cây kim kia lại chuyển màu, cô rõ ràng không ra lệnh làm điều đó.

Đồng thái y xem qua độc tố trong người Tịnh Yên, khi vừa rút những cây kim trên người ra thì cô cũng ngất đi đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Ông lắc đầu, nhìn đứa con gái nuôi phải chịu nhiều đau khổ.

- Đồng thái y, Tịnh Yên thế nào rồi?

- Hoàng thượng, rất may Đồng Long đã kịp thời ngăn chặn dịch độc nên hài tử vẫn an toàn, còn về phần nương nương... - Ông ngập ngừng.

- Nàng ta thế nào?

- Yên phi nương nương có lẽ là không thể đi lại được nữa, thậm chí nếu không may bàn tay cũng không thể cử động. - Đồng Lập đáp. - Tất cả kinh mạch đều bị loại độc này lam tê cứng, chúng ta đã phát hiện quá trễ.

Tuấn Phong thất kinh, nghe lời Đồng Lập nói mà như bầu trời sụp đổ dưới chân, là khó khăn lắm anh mới tìm được cô sau bao nhiêu thời gian mong nhớ.

Anh bước đến chiếc giường trong lãnh cung lạnh lẽo, nhìn Tịnh Yên xanh xao trên gương mặt đầy nét đau đớn, nước mắt từ trong khoé mi chảy không ngừng, là do vết thương quá đau hay tim cô tan nát.

- Tịnh Yên, là Trầm có lỗi với nàng, Tịnh Yên... trẫm phải làm gì để nàng luôn nở nụ cười như trước kia, để cuộc sống nàng yên bình như cái tên Tịnh Yên.

Anh nắm lấy tay cô, cô vô hồn không còn chút cảm giác nào ngoài sự đau đớn thấu tim gan.

Tịnh Yên tỉnh lại, cô không nói không rằng cũng không nhìn Tuấn Phong lấy một lần. Mặc cho anh hằng ngày đều đến thăm nhưng cô vẫn mãi im lặng không nói nửa lời. Tịnh Yên không thể đi lại nhưng bàn tay vẫn có thể cử động nhẹ nhàng. Vì cô đã như vậy, bọn người bên ngoài cũng không muốn làm lớn chuyện, đặc biệt là Tuyết Sương.

Có những điều cả đời ta không bao giờ làm nhưng với người ta yêu thương nhất chính là không có gì là quan trọng nữa.

Tỳ nữ bên cạnh Tịnh Yên chỉ có một thân tính của Thanh Vân công chúa, ngoài ra để an toàn cho cô Tuấn Phong không muốn ai quấy rầy cô nếu chưa có lệnh của anh. Hằng ngày Tuấn Phong đều đến thăm cô, công việc anh thích thú nhất chính là rửa chân cho cô, sau là lại ngồi một bên trò chuyện cùng cô, nhưng tuyệt nhiên chỉ một mình anh nói, còn cô vẫn chỉ lặng im.

Ngày tháng trôi qua, Tịnh Yên ở trong cung Thủy Cát không rời nửa bước, cô thật sự muốn ra ngoài nhưng đôi chân không thể cử động được nữa. Lúc này cô mới hỏi Tiểu Mai.

- Giờ là mùa gì nhỉ?

Tiểu Mai cứ ngỡ mình nghe nhầm, bao lâu ở nơi này không hề nghe qua vị nương nương này nói một câu, nay lại mở miệng nói khiến cô ta bối rối: "Thưa nương nương, là mùa xuân ạ."

- Mở cửa sổ ra giúp ta, ta muốn nhìn bên ngoài. - Cô nói tiếp.

- Dạ thưa nương nương.

Cô nhìn những chiếc lá non bé xíu trong những chậu cây để bên ngoài cung Thủy Cát xanh mơn mớn báo hiệu mùa xuân đang tới. Nhìn những tia nắng đan xuyên qua chiếc lá lấp lánh trong lòng thêm chút thoải mái. Hài tử trong bụng cô cũng sắp đến lúc chào đời, thật là tốt quá, dù cô ra sao cũng được miễn đứa con này của cô bình an vô sự.

Tuấn Phong nghe tin báo lại rằng Tịnh Yên đã chịu mở lời thì tức tốc chạy đến cung Thủy Cát tìm cô, anh bước vào bên trong nhìn thấy cô đang đưa bàn tay ra phía cửa sổ như muốn đón những tia nắng ban mai.

- Tịnh Yên, nàng rất thích hoa đúng không, ta đưa nàng đến ngự hoa viên.

Nói rồi anh bế cô trên tay đi đến ngự hoa viên, đặt cô ngồi trên chiếc ghế bằng đá được điêu khắc tinh xảo, anh ngồi bên cạnh từ phía sau ôm lấy cô: "Huynh biết muội sẽ nói được mà, chỉ là muội còn giận huynh nên không muốn nói ra... Không sao cả, chỉ cần huynh biết muội vẫn nghe được những điều huynh từng nói."

Cô vẫn không đáp, cô đang chờ đợi anh nói ra một câu, nhưng mãi anh vẫn không nói.

Biết Tịnh Yên thích hoa, Tuấn Phong cho xây cả một khuôn viên ngay bên cửa sổ trong cung Thủy Cát để hàng ngày cô thoải sức ngắm nhìn.

Anh luôn tận tâm sai nhà bếp chuẩn bị những món ăn tốt cho thai nhi tự tay đút cho cô ăn.

Anh đối với cô rất tốt, nhưng cô tuyệt nhiên vẫn không nói cũng như không nhìn Tuấn Phong một lần.

Đêm đó, Tuấn Phong không đến như mọi khi, cô tự cảm thấy trong lòng mong ngóng anh, có lẽ là một thói quen được anh chăm sóc tận tình, nhưng trong thâm tâm thật sự thương nhớ anh.

- Tiểu Mai, người ra ngoài xem đã kéo màn chưa?

- Nương nương, nô tỳ đã kéo màn cài then cửa rồi ạ.

- Sao lại cài then, Hoàng thượng đến thì sao?

- Nương nương ở tại nơi này không biết, quân Hoàng đang vô cùng hung hãn tiến vào Triệu quốc, đêm nay Hoàng thượng và Tứ vương gia trực tiếp xuất chinh, có lẽ việc quân quá nguy cấp không đến thăm nương nương được.

Cô nhớ lại những gì đã đọc, trong lòng nóng như lửa đốt. Vội hỏi: "Khi nào thì Hoàng thượng rời đi?"

- Nô tỳ nghe nói là canh hai, cũng sắp đến lúc rồi.

Ngọc Hân nhanh chóng đứng lên, chạy ra khỏi cung Thủy Cát mà tìm Tuấn Phong. Xuất chinh lần này theo ghi lại chính là anh tử nạn, điều đó cô không hề mong muốn.

99. Chương 98

Tuấn Phong mặc trên người bộ áo giáp, phía dưới là hàng vạn binh sĩ đang chuẩn bị đợi lệnh Hoàng thượng thân chinh chỉ huy chinh chiến. Anh thấp một nén hương trầm cúng tổ tiên phù trợ cho Triệu quốc đại chiến thành công giữ được bờ cõi nước nhà.

- Triệu quốc bao năm được tổ tiên phù hộ, các bậc tiên vương nắm giữ biên cương bờ cõi vững vàng, nay bọn giặc Hoàng cả gan nhắm nhe Triệu quốc. Trẫm là người đứng đầu nước Triệu, đích thân trẫm sẽ sát cánh cùng toàn quân ra trận, quyết liều mình để bảo vệ biên cương.

Toàn quân reo hò hô vang khẩu khí: "Quyết tâm, quyết tâm."

Khi khẩu khí hô vang, Tịnh Yên từ bên trong vội vàng bước nhanh chân ra ngoài ra ngoài với bộ dạng vội vàng, cô tiến đến phía sau anh, vội vàng nói: "Bệ hạ, xin người đừng đi."

- Tịnh Yên, nàng có thể bước đi được ư? - Tuấn Phong quay đầu lại, nhìn Tịnh Yên bằng ánh mắt kinh ngạc.

- Người đầu, mau đưa nường nường vào trong... Ngoài trời lạnh ảnh hưởng đến sức khoẻ Yên phi. - Tuấn Quốc nhanh chí, không muốn quá nhiều binh sĩ nhìn thấy.

Bên trong cấm cung, Tuấn Phong tức giận ngồi trên long sà nhìn Tịnh Yên và Đồng Long đang quỳ gối dưới sàn. Tuấn Quốc đứng bên cạnh Tuấn Phong cũng nhìn về phía họ, một sự im laengj bao trùm cả gian phòng rộng.

Tuấn Phong hai mắt ánh lên lửa, đập mạnh xuống bàn nói lớn: " Nói, trẫm muốn nghe khanh giải thích, Đồng Long... Nhà ngươi cả gan qua mặt trẫm ư."

- Tội này là của một mình Đồng Long, xin Hoàng thượng định tội. - Đồng Long đáp.

- Không phải, là tội của Tịnh Yên... chính thần thiếp đã lừa gạt người. - Tịnh Yên lắc đầu nhìn Tiểu Long, vì cô mà liên lụy nhà họ Đồng.

- Không đúng, mọi chuyện là do một mình đệ bày ra... Chuyện đệ gây nên hãy để đệ tự mình gánh chịu. - Tiểu Long tự nhận hết tội.

- Không, là do tỷ... do tỷ đã hại đệ, hại cả nhà họ Đồng.

Tuấn Phong càng nghe càng tức giận, giọng nói như hét ra lửa:" Cả hai câm miệng cho Trẫm." Sau đó đứng lên đi về phía Tịnh Yên mà nói: " Là do Trẫm quá yêu thương nàng nên nàng nghĩ Trẫm không dám xử tội nàng ư. Nàng hết lần này đến lần khác dối gạt Trẫm... Tịnh Yên ơi là Tịnh Yên, cái mạng của nàng thật không muốn giữ nữa ư!"

- Hoàng Thượng, là do hạ thần lo sợ Yên phi gặp nguy hiểm nên đã bày ra chuyện Yên phi bị trúng độc. - Tiểu Long dập đầu. - Yên phi chỉ là muốn bảo vệ hài tử, cốt nhục của Triệu quốc nên đành lòng làm theo hạ thần.

Nhắc đến cái thai của Tịnh Yên, Tuấn Phong càng thêm tức giận hơn. Ngay cả Đồng Long cũng từng là một đại phu lại có thể tin những chuyện hoang đường mà cô nói, năm năm quay lại với một hài tử, thật nực cười.

- Bệ hạ, Tịnh Yên cam chịu tất cả hình phạt của người, chỉ xin người đừng tự mình xuất binh ra trận... Xin người đừng đi. - Cô cuối đầu nói.

- Chuyện chinh chiến bên ngoài, nàng biết điều gì mà xen vào. - Tuấn Phong không để tâm. - Đã đến giờ trẫm lên đường, chuyện của nàng sau khi về ta sẽ xử trí nàng sau.

Tịnh Yên vừa quỳ vừa di chuyển vừa phía Tuấn Phong mà ôn lấy chân anh: "Bệ hạ, Tịnh Yên van xin người đừng đi, bệ hạ, hãy nghe Tịnh Yên một lần thôi, xin người đừng đi."

Tuấn Phong không mán nữ nhân chắn đường, vả lại đây là chuyện liên quan đến an nguy xã tắc, không thể vì một câu của nữ nhân mà thay đổi.

Anh đi rồi, Tuấn Quốc bước theo sau nhưng dừng lại đỡ Tịnh Yên đứng lên mà hỏi: " Yên phi, vì sao người ngăn cản bệ hạ."

Cô vội nói trong nước mắt: " Tứ vương gia, người hãy ngăn cản bệ hạ, lần này ra trận lành ắt dữ nhiều... bệ hạ sẽ tử nạn nơi sa trường... Tứ vương gia, xin người tin ta, tin ta đi... Cản bệ hạ lại."

- Tứ vương gia, Yên phi đã không mán tội danh mà tự mình chạy đến nơi này ngăn cản Hoàng Thượng ắt là có nguyên nhân của nường nường... Nếu người lo lắng cho an nguy của Hoàng thượng, xin người ngăn Hoàng thượng lại. - Tiểu Long vội nói.

Tuấn Quốc bán tín bán nghi, điều Tiểu Long nói quả nhiên không sai, Yên phi cũng không thể vô duyên vô cớ khiến Hoàng thượng phát hiện, chuyện này còn liên lụy đến nhà họ Đồng, cô nường ra trước giờ sống tình nghĩa, vậy điều cô nường ta nói là sự thật?

Tuấn Quốc nhìn ra ô cửa sổ có rất nhiều bóng đen đang di chuyển, anh rút thanh gươm nhìn về phía Tiểu Long ra lệnh: " Bảo vệ nường nường."

- Có thích khách. - Một thái giám nhìn thấy bọn người mặc áo đen liền hô to.

Đội ngũ cấm vệ quân cùng Tuấn Quốc nhanh chóng vây đánh nhau với bọn chúng một trận. Binh sĩ nhanh chóng lập thành hàng rào chắn bảo vệ an nguy của Hoàng thượng. Võ công của bọn thích khách này khá cao cường, nhưng vệ quân quá đông khiến bọn chúng nhanh chóng bị thau tóm.

- Bẩm Tứ vương gia, bọn chúng là người nước Hoàng. - Vệ quân nhanh chóng chạy đến báo.

- Bọn người thật to gan, dám cả gan lên vào tận cung cấm. - Tuấn Quốc đưa gương lên cổ một tên thích khách.

Tuấn Quốc gỡ bịt mặt từng tên một, thì ra trong bọn chúng còn có nữ nhi. Anh nhếch môi cười, biết bọn chúng gan lì khó tra hỏi, nếu có con mồi này còn khó khăn điều gì.

- Nữ nhân nước Hoàng không ngờ thật xinh đẹp như vậy, lại còn võ công cao cường...bẩm vương ta thật ngưỡng mộ nha. - Tuấn Quốc chặn vào gương mặt cô nương nước Hoàng.

- Bỏ tay thôi nhà người ra khỏi người ta. - Cô nương ta tức giận nói.

Tuấn Quốc ồ lên một tiếng, buông tay ra khỏi người cô nương ta không quên kéo dây áo khiến lớp áo ngoài rơi xuống trước bao nhiêu ánh mắt của nam nhân xung quanh.

- Người...đê tiện, hèn hạ.

- Mau nói ra, các người lên vào cung với mục đích gì?

- Người giết cứ giết, có chết bọn ta cũng không nói.

Tuấn Quốc dùng gương đưa về phía cô nương khi này, cô ta lại không hề tỏ ra sợ hãi gương mặt vô cùng gan lì.

- Có chết ta cũng không nói.

Anh dùng gương chém nhẹ, cô ta không hề bị thương nhưng tấm áo rơi ra lộ bờ vai.

- Không nói cũng được, vậy các người cùng ta chiêm ngưỡng xem cô nương nước Hoàng liệu có gì khác nước Triệu hay không?

- Người...i... Người không được hạ nhục muội ấy. - một tên thanh niên trẻ tuổi, ánh mắt hằn ta nhìn vị cô nương này đầy sự xót xa.

Tuấn Quốc như con mèo lớn đang chơi đùa cũng những con chuột sa bẫy, anh lại đưa gương cô nương ta mà nói: "Chỉ cần một đường kiếm nữa, cô nương ta sẽ không mảnh vải che thân... Ta cho người ba tiếng đếm suy nghĩ."

Tuấn Quốc bắt đầu đếm nhưng chỉ vừa dứt câu thứ hai thì tên thanh niên trẻ tuổi kia đã lên tiếng: "Là quốc vương ra lệnh cho chúng tôi đến cứu cốt nhục duy nhất của chủ tướng Thế Xương, là người nước Hoàng không thể sống ở nước Triệu."

Thì ra tin xấu đồn xa, chuyện Thế Xương nhận con tự sát ở cấm thành đã đến tai nước Hoàng.

- Người đâu, đưa chúng bào ngục chờ ngày định tội. - Tuấn Quốc ra lệnh. Sau đó nhìn thấy cô nương bị anh ta mang ra làm con mồi đang run lên vì lạnh, anh cởi chiếc áo khoát che chắn cho cô nương ta khẽ nói: "Thất lễ."

Một đêm náo loạn không phải ngày tốt để xuất binh, lại còn việc bọn người nước Hoàng muốn đòi con cháu khiến Tuấn Phong suy nghĩ.

- Nàng không sao chứ. - Tuấn Phong nhanh chóng đi vào bên trong, chỉ sợ cô bị bọn thích khách làm bị thương.

- Tịnh Yên không sao, người vẫn bình an chứ? - Cô nhìn anh mà nói.

Bỗng nhiên Tuấn Phong ôm chặt lấy cô nói: "Thật tốt mà, thật tốt là nàng không làm sao nữa, nàng có thể nói có thể đi lại khỏe mạnh... Trầm thật sự rất mừng vì nàng cuối cùng đã không sao rồi."

Cô mỉm cười tựa vào lòng anh.

- Tỷ tỷ cười rồi, vậy là nước Triệu được cứu rồi... Se không phải đầu rơi máu đổ nữa.

Cô chỉ lắc đầu nhìn Tiểu Long lớn xác nhưng tâm hồn còn trẻ con... Thằng bé lớn xác ấy cứ luôn nói rằng cô là thần tiên tỷ tỷ.

Khi Tịnh Yên chớp mắt, hai anh em nhà họ Triệu cùng nhau bàn bạc ở ngự thư phòng.

- Tứ đệ, chuyện của Tịnh Yên xảy ra trong cung cấm, người trong cung lại không được phép ra ngoài... Vậy tại sao bọn chúng ở tận nơi xa xôi lại biết chuyện tên Thế Xương nhận đứa bé là con mình.

- Là có nội gián ư?

- Theo đệ thì là kẻ nào?

Tuấn Quốc đi qua đi lại, sau đó lại đáp: "Đệ chỉ nghi ngờ một mình Hoàng hậu."

- Hoàng hậu ư? - Tuấn Phong lắc đầu. - Hoàng nhi con trai nàng ta là thái tử, nàng ta không có lí do gì để làm như vậy.

- Tham vọng của Hoàng hậu rất lớn, chỉ là đệ suy đoán, Hoàng huynh không nên để tâm.

Bên ngoài có tin cấp báo, Tiểu Lộ Tử nhanh chóng mang vào dâng cho Tuấn Phong. Anh mở ra xem liền kinh ngạc nhìn về phía Tuấn Quốc.

- Tứ đệ, chỉ vì Tịnh Yên cười ư, nàng ấy cười thôi ư?

- Ý Hoàng huynh là gì?

- Tin báo bọn quân nước Hoàng rút hết tám vạn quân quay về nước, chuẩn bị cho người mang lễ vật qua nước Triệu.

Tuấn Quốc không tin vào mắt mình... Bọn người nước Hoàng muốn giở trò gì.

Sáng hôm sau đúng như trong mật báo. Nước Hoàng cho người đến mang rất nhiều vàng bạc châu báu, vải lụa gấm vóc dâng lên cho nước Triệu.

- Kính thưa Hoàng thượng, quốc vương chúng tôi có chuẩn bị những món quà để gửi cho Triệu quốc, mong sao tình thân giao giữa hai nước lập nên mối quan hệ ôn hoà không gây thù hận.

- Đa tạ quốc vương của khanh đã quá khách sáo. - Tuấn Phong ngồi trên ngai vàng, đợi yêu cầu của bọn chúng.

- Nhân tiện quốc vương ra lệnh cho thần đón công chúa quay về nhà, xin người mang công chúa trao trả.

- Công chúa của khanh vì sao lại hỏi thăm? - Tuấn Phong chau mày.

- Công chúa đem qua tình nghịch cùng vài người bạn muốn đi dạo trong hoàng cung, không may bị cấm quân giam giữ.

- Thưa Hoàng thượng, quả nhiên đêm qua có một nữ nhân. - Tuấn Quốc tâu.

Công chúa nước Hoàng được thả ra cùng những người nước Hoàng khác, bọn họ đã hạ mình thiết lập mối quan hệ hoà bình, cũng không muốn làm khó dễ bọn họ.

Công chúa nước Hoàng bước vào trong Hoàng cung liền nhìn thấy Tuấn Quốc thì nhìn anh chăm chăm, đôi môi cười nhếch lên nói: "Ta muốn hỏi hoàng thượng, vị này đã có nương tử hay chưa." - Chỉ tay về phía Tuấn Quốc.

- Là tứ vương gia ư?

- Ta muốn bắt rể, hẳn ta đã chạm vào người ta... Ta cả đời này bắt hẳn ta phải bên cạnh.

Cả triều đình sững sốt, còn Tuấn Quốc chết trân không biết đáp lời.

100. Chương 99

Chuyện công chúa nước Hoàng được quốc vương cưng chiều từ bé, là con gái của vị cung phi được sủng ái nhất trong số vô vàn cung phi, cô nương ta thừa hưởng nét đẹp sắc xảo và tinh nghịch, vả lại từ bé luôn theo quốc vương săn bắn nên lấy võ công làm niềm yêu thích. Không biết đàn hát thêu thùa như bao cô nương khác, công chúa chỉ biết đấu kiếm và đi săn.

Công chúa có một người bạn thanh mai trúc mã, nhưng tuyệt nhiên cô chỉ xem hân như huynh muội không hơn không kém. Chính là tên thanh niên đêm qua vì cô mà nói ra mục đích lên vào Hoàng cung, thật ra quốc vương không cho cô nương ta đi, chỉ là tò mò về kẻ có thể giết hết hai vạn quân chỉ bằng trăm quân nước Triệu.

Triều đình các bá quan văn võ nhìn nhau lúng túng trước lời đề nghị khiếm nhã không chút xấu hổ của công chúa nước Hoàng, khi Tuấn Quốc còn chưa kịp đáp lời thì tể tướng đã bước lên một bước cuối đầu trước Tuấn Phong mà nói.

- Hoàng thượng, nếu Tứ vương gia làm phò mã nước Hoàng, chẳng phải tình thâm giao giữa Triệu - Hoàng càng khắng khít, thêm bạn bớt thù. - Tể tướng đương triều tỏ bày đồng thuận.

- Từ xưa đến nay, phận nữ nhi lớn lên gả chồng ắt phải theo chồng, chẳng lẽ công chúa không hiểu đạo lý ngàn xưa này - Tuấn Phong đáp.

Tuấn Quốc bước đến một bước nói:” Thừa Hoàng thượng, công chúa là lá ngọc cành vàng nhi thần nào dám trèo cao với tới, vả lại người đã quên rằng thần và con gái của Tả Hữu Đô sát viện đã thề non hẹn biển. Nay vì công chúa mà phụ bạc nàng ta, đời đời sẽ không dung tha, trời đất sẽ không dung hòa.”

Công chúa nước Hoàng bị từ chối trước bá quan văn võ cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô nương ta từ nhỏ muốn gì được đó, một nam nhân như Tuấn Quốc dám cả gan từ chối một nữ nhân xuất sắc như cô.

- Xin công chúa lượng thứ, đêm qua chỉ nghĩ công chúa là thích khách đã mạo phạm. - Tuấn Quốc nói tiếp.

Lúc này, Tể Tướng đương triều lại xen vào, ngụ ý mún vun vén cuộc hôn nhân chính trị này. Ông ta nói: “Trai năm thê tứ thiếp là lẽ thường tình, cũng không thể nào là bội ước cùng con gái của Tả Hữu Đô sát viện.”

- Tể tướng, ngài quên công chúa là thân phận ra sao ư, bốn vương nào giám khinh suất. - Tuấn Quốc đáp.

Cô công chúa họ Hoàng nhanh nhẩu đáp: “Bốn công chúa không e ngại, người hà cớ gì phớt lờ.”

Tuấn Phong từ trên ngai vàng dò xét tình hình xem ra khá căng thẳng, nhưng dù nước Hoàng có mang mười vạn quân qua nước Triệu anh cũng không thể để Tuấn Quốc sang bên đó làm phò mã. Ấ chẳng phải bán đi vị huynh đệ cùng anh sống chết bao phen, Tuấn Phong lên tiếng: “Về việc của Tứ vương gia và công chúa Trầm sẽ suy xét, Tứ vương gia... Trầm giao cho khanh trách nhiệm chăm sóc chu đáo khác láng giềng, đặc biệt là công chúa. Bãi triều.”

Tuấn Phong chưa kịp đứng lên thì công chúa họ Hoàng lại không biết trước sau nguyên tắc mà lên tiếng: “Hoàng thượng, còn đứa bé mang dòng máu của Thế Xương, chúng tôi sẽ đưa cô nương ta cùng hài tử quay về.”

Tuấn Phong khựng người, bọn chúng muốn đưa Tịnh Yên đi.

Lý quốc sư đứng phía sau công chúa nước Hoàng tỏ vẻ băng khoăn, từ khi nào Thế Xương lại có nương tử, đã vậy còn mang hài tử. Suốt mấy tháng ở quân trường, không có một người phụ nữ nào bên cạnh thì làm sao có thể có hài tử. Ông ta chỉ e sợ có người tự nhận là có cốt nhục của Thế Xương mà vụ lợi, nhanh chóng nói: “Công chúa, có sự nhầm lẫn chẳng... Thế Xương tướng quân chưa có thể tử làm sao có thể có hài tử, những tháng ở quân trường, cũng không hề có phụ nữ bên cạnh, toàn tâm toàn ý cho cuộc chiến.”

Nghe lời Lý quốc sư nói xong, giống như mọi uất ức của Tịnh Yên được gỡ bỏ, hài tử trong bụng cô không phải là của giặc Hoàng. Là hân ta muốn cô mang nỗi nhục nhã trước khi chết, vì trả thù cho hai vạn quân.

- Mọi khuất mắc đã được gỡ bỏ, Yên phi vô tội, nay Trầm tuyên phong làm quý phi.

Bá quan văn vô đầu nghe rõ, không còn dám cả gan đưa ra ý kiến phản đối. Trước nay Yên phi chịu mọi oan ức, xem như Hoàng thượng đền bù.

Chuyện công chúa nước Hoàng muốn thành thân cùng Tứ vương tử cũng đến tai Trân Trân quận chúa, kể từ sau khi Ngọc Hân rời khỏi Triệu quốc thì tình hình Triệu quốc trở nên căng thẳng, Tuấn Quốc lại không màn đến chuyện riêng mà một mực phò trợ Hoàng huynh của anh. Và Trân Trân quyết định chờ đợi anh, đến một ngày anh sẽ nhìn về phía cô như vậy cũng đã là năm năm.

Tuấn Quốc đi đến phủ Tả Hữu Đô sát viện, lần này phải nhờ đến Trân Trân giúp anh, là một bậc trượng phu đâu thể thành thân cùng một cô nương ngạo mạn như công chúa nước Hoàng. Đã vậy cô nương ta còn quyết định ở lại nước Triệu một thời gian để tham quan, tất nhiên là anh không tiện từ chối.

- Tứ vương gia, đã lâu không tái ngộ. - Trân Trân đang luyện kiếm thì Tuấn Quốc bước vào.

Không ai nói với ai câu nào, Trân Trân đưa thanh gươm trên tay lướt một vòng nhắm về phía Tuấn Quốc, anh vội xoay người né nhất kiếm... Cô lại quay người tấn công anh một lần nữa, Tuấn Quốc tay không bắt đầu đấu với cô.

- Trân Trân, nếu ta thắng muội, muội phải đồng ý giúp ta. - Tuấn Quốc tránh né những nhất kiếm của cô, cẩn thận không muốn cô bị thương.

- Thắng rồi hãy nói. - Trân Trân lao đến. - Vương gia đáng chết, dám trêu chọc nữ nhân nước Hoàng.

- Ai nói với muội điều xằng bậy, ta nào có trêu chọc cô nương ta. - Tuấn Quốc phân bua. - Muội đã biết mọi chuyện rồi ư? Vậy càng dễ mở lời.

Tuấn Quốc không muốn đùa giỡn nữa, chuyện này là chuyện quan trọng cần bàn tính kỹ lưỡng, anh đưa tay xoay người lại, lợi dụng lúc cô dành kiếm thẳng mà luồn ra phía sau ôm lấy cô theo kiểu không chế.

- Trân Trân, muội đừng đùa nữa, ta cần nói chuyện quan trọng.

Tim cô đập mạnh, nhanh chóng đẩy Tuấn Quốc ra xa mà đáp:” Được rồi, huynh buồn muội ra trước.”

- Muội đã biết mọi chuyện rồi, ta đến đây để cầu xin muội giúp ta. Cô nương ta lắm mưu nhiều kế, không dễ dàng đối phó.

Trân Trân đưa mắt nhìn Tuấn Quốc lạ lẫm, trước nay người đàn ông này không sợ trời không sợ đất, vì sao lại trở nên lo âu vì một cô nương xa lạ. Cô nương ta là ai, ghê gớm đến như vậy.

- huynh cần muội giúp điều gì?

- Muội chỉ cần cùng ta diễn một vở kịch yêu đương, cô nương ta sẽ tức giận mà bỏ về nước, sẽ không còn chuyện cứ bám theo ta mãi.

Cô chợt cười buồn, là một vở kịch thôi ư... Thật ra điều cô muốn là sự thật.

Thấy cô không đáp, Tuấn Quốc đưa tay nắm lấy bàn tay Trân Trân mà nói:” Ta chỉ tin tưởng một mình muội, muội sẽ giúp ta phải không, Trân Trân?”

Cô gật đầu đồng ý... Cô biết, sau màn kịch đó trái tim cô sẽ vỡ nát nhưng dù sao có một chút ngọt ngào còn hơn cả dờn không thể nắm qua.

Tịnh Yên được phong làm quý phi và ban thưởng rất nhiều châu báu. Điều này vẫn chưa khiến Tuyết Sương cảm phần, cô ta tức giận vì theo bọn nô tài báo lại rằng đêm nào sau khi phê duyệt tấu chương Hoàng thượng đều đến cung Thủy Cát cùng Yên phi. Tuyết Sương ngồi trên ghế như ngồi trên lò lửa, cô nương ta được ân sủng như vậy, chỉ lo sợ một ngày đứa bé kia ra đời sẽ là mối đe dọa của con trai cô ta.

- Thưa Hoàng hậu, đêm nay Hoàng thượng lại đến cung Thủy Cát. - Tên nô tài đến bẩm báo. - Thần còn nghe bọn cung nữ bên cung Thủy Cát nói chuyện, không biết có nên nói ra hay không?

- Mau nói ra cho bản cung nghe. - Tuyết Sương tức giận.

- Bọn chúng nói dạo này Yên phi khó ở, đêm nào Hoàng thượng cũng phải bóp chân cho nương nương ngủ.

- Tên nô tài nói nhỏ.

Tuyết Sương trợn mắt, tách trà nóng trên tay rơi xuống đất nghe “xoảng” một tiếng.

- Người nhắc lại cho ta nghe, Hoàng thượng đã làm gì hả?

- Hoàng hậu bớt giận, nô tài sai rồi, là nô tài nghe bọn cung nữ nói lại... Xin Hoàng hậu tha mạng.

Tâm phúc của Tuyết Sương là Trúc Nhi bước lên một bước đứng phía sau Tuyết Sương khẽ nói:” Hoàng hậu người đừng quá tức giận, nô tỳ có một cách để khiến Hoàng Thượng không còn quá sủng ái Yên phi.”

- Là cách gì? - Tuyết Sương nói.

- Người là Hoàng hậu, nắm trong tay không ít quyền uy của chốn cung cấm. Nay người ra lệnh chọn các quý nhân lập phi cho Hoàng thượng, dòng dõi nhà họ Triệu có thêm giống rồng.

- Một mình cô ta chưa đủ ư, người bày ra kế sách nghe qua thật hàm hồ... Mang nữ nhân khác đến, lỡ như bọn họ sinh con cái, chẳng phải Thái tử càng bị lung lay.

- Hoàng hậu, người nghĩ xem, Hoàng thượng cũng là một nam nhân. Nam nhân nào lại không háo sắc. Người tự mình chọn trong số quý nhân một người, cô ta đứng về phía người là được. Còn chuyện sinh con, chỉ cần người ban một chén thuốc bổ, mọi chuyện êm thấm.

Tuyết Sương nghe qua cũng có lý, nếu có thêm người bên cạnh Hoàng thượng sẽ không còn quá sủng ái Tịnh Yên. Đám quý nhân vừa vào cung cũng không tệ, tự tay chọn một người dâng cho Hoàng Thượng, xem như vừa lấy lòng vừa loại bỏ Yên phi.

Trong số quý nhân vừa vào cung, có một quý nhân tên Tổ Như, cô nương ta có gương mặt bầu bĩnh, làn da trắng nõn nà và cũng là người nổi bật nhất trong đám quý nhân. Đêm đó, Tổ Như được cung nữ đưa đi gặp riêng Tuyết Sương. Cứ nghĩ cuộc đời mình sẽ sung sướng khi được Hoàng hậu nâng đỡ, không ngờ chính do nhan sắc của mình mà đã hại thân.

- Nhà người tên gì?

- Dạ, tiểu nữ tên Tổ Như.

- Tổ Như ư, cái tên rất đẹp, cả gương mặt người cũng đẹp. Các quý nhân bọn người vào cung chỉ có một mục đích chính là được làm phi tử của Hoàng thượng, được Hoàng thượng sủng ái. Chỉ là chuyện này không phải ai cũng có cơ hội đó.

Tuyết Sương bước đến gần Tổ Như, đẩy cằm cô nương ta lên nhìn về gương mặt sắc lạnh của mình:” Nói bốn cung biết, người có muốn làm nương nương hay không?”

Tổ Như sợ đến không thể nói ra lời.

- Chỉ cần nhà người nghe lời ta, ta sẽ giúp người làm nương nương, còn phần ta, cả đời chỉ có thể làm nô tỳ.

Tổ Như toàn thân run rẩy quỳ xuống nói:” Tổ Như nguyện sống là người của Hoàng hậu, chết là ma của Hoàng hậu.”

Tuyết Sương hài lòng cười lớn. Nhan sắc này của Tổ Như đầy nét thanh xuân và ngây ngô. Tịnh Yên đang mang thai, Hoàng thượng đã rất lâu không gần nữ nhi... Xem ra làn này có kích vui cho Yên phi xem.

101. Chương 100

Tịnh Yên tỉnh giấc liền nhìn thấy Tuấn Phong ngồi bên cạnh chống cằm ngắm nhìn cô say giấc. Đạo gần đây tiểu tử trong bụng cô liên tục quậy phá khiến Tịnh Yên vô cùng mệt mỏi, cô mỉm cười lấy chiếc chăn che ngang gương mặt chỉ chừa lại hai đôi mắt nhìn Tuấn Phong.

- Phong ca, nhìn người ta ngủ là xấu lắm.

- Mỗi khi bên cạnh nàng, Trẫm thường không hề muốn chớp mắt. Trẫm chỉ muốn ngắm nhìn nàng say ngủ trong lòng Trẫm, cả đời trọn kiếp muốn một mình Tịnh Yên bên cạnh.

Lời của Tuấn Phong nói ra, câu nào câu nấy đều rất thật lòng thật dạ. Cô xấu hổ chùn chấn kín mặt, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

- Tịnh Yên, nàng sắp làm mẫu thân rồi, lại hết như một đứa trẻ mới lớn. - Tuấn Phong bật cười trêu chọc.

Bên ngoài, Tiểu Lộ Tử bước đến gần màn che, đứng lên nói vọng vào: “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cho người sang báo Thái tử điện hạ đang sốt cao, mong người qua xem xét.”

Chuyện Hoàng hậu mang Thái tử ra để lấy được sự quan tâm của Tuấn Phong đã dùng nhiều lần khiến Tuấn Phong cảm thấy vô cùng ngán ngấm. Nàng ta muốn leo lên ngôi vị Hoàng hậu, anh cũng đã cho nàng ta rồi...

- Cho người báo lại, Trẫm không có thời gian. - Tuấn Phong đáp.

Đợi Tiểu Lộ Tử rời ra khỏi cửa, cô hé đầu ra khỏi chăn nhìn anh mà nói: “Thái tử bị ốm, sao huynh không đến thăm thái tử?”

- Là nàng ta muốn Trẫm đến hậu cung nên bày ra chuyện này mà thôi. - Tuấn Phong lắc đầu ngán ngấm.

- Lỡ như lần này là thật? - Cô khẽ hỏi, thái tử không phải con của Tuấn Phong, chỉ là trẻ con không có tội, cô không muốn luật pháp không có tình người.

- Tất nhiên Trẫm rất yêu thương Triệu Hàn, đứa trẻ này ngoan ngoãn và rất hiền lành. - Nghĩ đến con trai mà khẽ mỉm cười.- Nhưng là Trẫm không muốn gặp Hoàng hậu, nàng ta lần đó hành hạ nàng, nàng còn nói giúp cho nàng ta.

Cô đưa tay sờ vào bụng mình khẽ nói: “Những chuyện không vui không nên để bụng, hài tử sắp chào đời, Tịnh Yên chỉ muốn đứa trẻ này bình an chào đời và sống yên bình.”

Nơi đẹp nhất trong Hoàng cung có lẽ chính là cung Thủy Cát, Yên phi nương nương chính là được Hoàng thượng sủng ái nhất. Tính cách của Yên phi lại không mưu mô xảo quyệt, cũng không tranh giành quyền lực. Hằng ngày đều tự mình chăm sóc vườn hoa nhỏ mà Tuấn Phong cho trồng phía sau làm thú vui, mọi tranh giành bên ngoài đều bỏ mặc, chỉ đang đếm từng ngày đợi tiểu tử ra đời.

- Nương nương, nương nương, không hay rồi. - Tiểu Mai từ bên ngoài chạy về phía sau vườn hoa, trong giọng nói đầy sự gấp rút.

Cô đưa mắt nhìn Tiểu Mai, trên tay đang cầm một chậu xương rồng nhỏ:” Có chuyện gì, từ từ nói.”

- Nô tỳ nghe bọn thái giám trong cung đang tháo nhau, Hoàng thượng sắp lập thêm phi tần trong những quý nhân vừa vào cung. - Tiểu Mai vừa thở vừa nói.

Cô làm rơi chậu xương rồng trên tay xuống đất, những mảnh sành sứ tung toé dưới chân. Tịnh Yên nhìn những cây xương rồng tro tro nằm dưới đất liền nhặt lên thì bị gai xương rồng đâm đổ máu.

- Nương nương, người bị chảy máu rồi. - Tiểu Mai lo lắng. - Nô tỳ gọi thái y.

Cô ngăn Tiểu Mai lại, đưa đôi mắt khẽ buồn mà nói:” Không cần đâu Tiểu Mai, người xem vết thương này ta không có một chút đau đớn nào.”

- Nương nương, Tiểu Mai nhiều chuyện đã làm phiền lòng nương nương.

Cô không đáp, chỉ nhìn Tiểu Mai lắc đầu ý không phải là lỗi của cô ta. Cô có chút buồn nhưng nghĩ lại việc Tuấn Phong lập phi với thời điểm hiện tại là một việc quá bình thường, phận nữ nhi thời này thật bạc bẽo, chỉ một người đàn ông lại tranh giành nhau.

- Hoàng hậu nương nương giá đáo. - Giọng của thái giám vang lên.

Tuyệt Sương đến cắt ngang suy nghĩ của cô, Tịnh Yên theo nghi lễ mà chào hỏi tránh phiền phức.

- Từ ngày muội muội vào cung, bốn cung vẫn chưa đến thăm muội lấy một lần cho đường hoàng, xem ra muội muội cũng sắp đến ngày lâm bồn.

- Được hoàng hậu quan tâm, Yên phi vô cùng cảm kích. Tịnh Yên bụng mang dạ chửa, đi lại khó khăn không thể đến thỉnh an Hoàng hậu, mong Hoàng hậu bỏ qua.

Tuyết Sương ngồi xuống ghế nhìn xung quanh cung Thuỷ Cát mà ảm ức, nơi này xem ra tuy không rộng như hậu cung nhưng lại vô cùng mát mẻ và trang hoàng lộng lẫy. Cô nương ta so về sắc lại chẳng bằng ai, vậy vì có gì được Hoàng thượng ân sủng như vậy.

- Muội muội mau ngồi xuống, những hiềm khích trước kia mong muội bỏ qua hết, chúng ta cùng nhau hầu hạ Hoàng thượng để người an tâm lo chuyện giang sơn xã tắc. - Tuyết Sương nhỏ nhẹ.

- Chuyện trước kia Yên phi đã quên hết, Hoàng hậu đừng nói lời khách sáo.

Cô là không muốn chóng đổi Tuyết Sương nữa, cô ta nham hiểm cô phải bảo vệ hài tử.

- Ta đến đây là để bàn bạc với muội chuyện Hoàng thượng lập cung phi, bổn cung bận chăm sóc Thái tử còn nhỏ, muội lại sắp lâm bồn. Bổn cung thiết nghĩ bên cạnh Hoàng thượng cần phải có người hầu hạ, vậy nên tròn số quý nhân, cũng đã chọn ra được một người tài sắc vẹn toàn để hầu hạ Hoàng thượng.

- Hoàng hậu quả nhiên là mẫu nghi thiên hạ, việc này một mình người cũng có thể quyết định. Yên phi chỉ là một quý phi không dám xen vào.

Tuyết Sương nhướn miệng cười: "Bổn cung chỉ sợ muội không quen với cảnh phòng không lẻ bóng."

Cô cũng khẽ cười: "Đa tạ Hoàng hậu đã lo nghĩ giúp Yên phi, chỉ cần Hoàng thượng vui thì dù có phòng không lẻ bóng suốt mấy năm cũng không dám oán trách."

Tuyết Sương biết Tịnh Yên nói xéo cô ta về việc mấy năm qua Tuấn Phong không hề ngó ngang gì đến cô ta. Nhưng nếu tức giận hoá ra là thừa nhận, xung quanh bao nhiêu nô tỳ thái giám, bọn chúng còn coi uy nghiêm cô ta ra gì.

- Không phiền muội muội nghĩ ngợi. - Tuyết Sương đứng lên bước đi. - Hồi cung.

Tịnh Yên theo lễ đứng lên cuối chào.

Đi ngang qua cô, Tuyết Sương dừng lại khẽ nói rất nhỏ: "Đừng vội đắc ý, rồi người sẽ thê thảm hơn ta."

Màn đêm buông xuống, ánh nến le lói chiếu sáng khắp cung Thuỷ Cát, cô ngồi một mình bên ngoài vườn hoa của riêng mình. Cô hiện tại không thể hiểu nổi bản thân, rõ ràng là mục đích đến đây để đưa bé trong bụng được sinh ra, nhưng rồi cô chìm đắm trong vòng tay cưng chiều của Tuấn Phong. Nghĩ đến chuyện anh bên cạnh cô nương khác, liền cảm thấy đau buồn.

Đêm nay đã muộn, anh vẫn chưa đến bên cô. Cung Thuỷ Cát vắng lặng đầy cô độc, Tuyết Sương cũng thật đáng thương, cảm giác cô đơn này thật quá tệ hại.

- Nương nương, ngoài trời đêm rất lạnh, người không nên ngồi nơi này. - Tiểu Mai khẽ nói.

- Ta đang đợi Hoàng thượng, các người lui vào trong hết đi. - Cô đáp.

- Có lẽ hôm nay Hoàng thượng không đến, đã rất khuya rồi. Nương nương đang mang thai, mong người giữ gìn sức khỏe. - Tiểu Mai nói.

Cô nghe xong cũng không muốn nhiễm lạnh, cô đứng lên đi vào trong phòng. Bình thường trước khi ngủ đều được Tuấn Phong sưởi ấm, nằm trong lòng tay anh mà ngủ không lo không nghĩ.

- Nương nương, Tiểu Lộ Tử đến báo rằng đêm nay Thái tử bị sốt cao, Hoàng thượng đang ở bên cạnh thái tử, đêm nay không đến đây.

- Được rồi, gửi lời cảm ơn Tiểu Lộ Tử đã cất công đến báo. Nhấn với hân là ta đã ngủ rồi.

Tiểu Mai lui ra ngoài, cô nằm xuống chiếc giường lớn mông lung suy nghĩ, sau đó chìm vào giấc ngủ khi nào không rõ.

Sáng hôm sau cô tỉnh lại, khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Tuấn Phong đang nằm bên cạnh. Chẳng phải đêm qua huynh ấy không đến được

- Không phải Thái tử bị sốt sao?
- Nửa đêm đã hết sốt, hiện tại có thể chạy nhảy. - Tuấn Phong cười đáp.
- Huynh đến sao không gọi muội chứ, Phong ca.
- Ta sao nỡ đánh thức khi nhìn nàng ngủ say như vậy. - Tuấn Phong hôn lên trán cô. - Không có ta bên cạnh nàng cũng có thể ngủ ngon như vậy, xem ra thật không công bằng. - Tuấn Phong trách yêu.
- Vì sao lại không công bằng? - Cô hỏi.
- Vì không có nàng bên cạnh, ta không tài nào ngon giấc... Luôn có cảm giác nàng sẽ biến mất không một lí do.
- Cô tựa đầu vào ngực anh, sau đó ôm chặt lấy anh khẽ đáp:” Tịnh Yên sẽ không đi đâu cả, cả đời sẽ ở bên cạnh chàng và con chúng ta... Phong ca, chỉ cần chàng còn yêu Tịnh Yên, Tịnh Yên sẽ ở lại bên chàng.”
- Ta hứa, sẽ mãi mãi chỉ yêu nàng mà thôi.
- Lời hứa của Tuấn Phong, đất trời làm chứng... Và cô tin anh...
- Chuyện công chúa nước Hoàng ở lại Triệu quốc và nhất định ở trong phủ vương gia khiến nhiều người phỏng đoán rằng nhân duyên này trước sau cũng thành, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Nhưng đau đầu nhất vẫn là Tuấn Quốc, cô công chúa này rất ư là bướng bỉnh.
- Tứ vương gia, hôm nay ta đến tìm huynh đưa ta đi chơi. - Công chúa nước Hoàng chạy vào trong phòng khách không một chút nề nang, không màng có ai đang bên trong.
- Đây là vị công chúa huynh nói sao. - Trần Trần khoanh tay đi một vòng, sau đó nói tiếp. - Xin lỗi công chúa nha, hôm nay Tuấn Quốc đã hẹn cùng tôi.
- Người là ai dám hỗn láo với bốn công chúa, đáng chết. - Công chúa nước Hoàng vùng gươm.
- Trần Trần nhanh chóng né gươm, cô nương thấy vậy càng tức giận đưa lưỡi gươm sắc bén lao về phía Trần Trần. Không nhường nhịn, Trần Trần quyết tranh đấu với công chúa nước Hoàng, theo kiểu tranh giành nam nhân.
- Là công chúa gây chuyện, bị thương cũng đừng ăn vạ Tuấn Quốc. - Trần Trần vùng gươm đánh trả, hai người giao đấu khiến bàn ghế trong phòng đổ ngã.
- Để xem tài cán của nhà ngươi ra sao, dám đấu với bốn công chúa.
- Tuấn Quốc nhìn thấy cảnh tượng trên liền hoảng hốt, cả hai người đều không thể để ai bị thương, nếu không anh biết ăn nói ra sao với phụ thân bọn họ. Cuộc giao đấu có thêm Tuấn Quốc xen vào, nhất kiếm nào đều đỡ khiến cục diện vô cùng rối rắm.
- Người mau tránh ra, ta phải cho cô ta một bài học. - Công chúa tức giận vì đường kiếm nào cũng bị Tuấn Quốc cắt ngang.
- Huynh tránh sang một bên, muội phải khiến cô ta bớt kiêu căng. - Trần Trần xem ra lần này thật sự muốn tranh giành.
- Cả hai người bình tĩnh lại một chút, đao kiếm vô tình sẽ khiến các muội bị thương. - Tuấn Quốc nhìn về phía Trần Trần, nghĩ rằng cô dễ dãi dành nhất.
- Đến khi công chúa nước Hoàng dùng đường kiếm “xuyên tâm kiếm” đánh trực diện nhưng gây cho đối thủ cảm giác mơ hồ, không thể tránh né kịp khi kiếm tới cổ. Không ngờ Trần Trần lại nhanh như chớp phá giải, khiến thanh gươm trên tay công chúa rơi xuống.
- Cô nương vì sao biết kiếm pháp này. - Trần Trần hỏi.
- Sao cô nương có thể phá giải được chứ. - Công chúa cũng cùng lúc hỏi.
- Sư phụ cô nương là ai? - Trần Trần nghi ngờ.
- Là Xuất Yết kiếm, nổi danh khắp thiên hạ bởi đường kiếm đầy ma thuật.

- Thì ra là chúng ta cùng một sư phụ, đã lâu ta không gặp sư phụ, bà ấy khỏe không? - Trân Trân buồn gượng phần khởi hồi.

- Hoá ra cô nương cũng là đệ tử của Xuất Yết ư, thật không ngờ chúng ta lại học kiếm pháp cùng một người.
- Công chúa cũng vui vẻ nói. - Sư phụ đã lên núi để tìm ra kiếm pháp mới, cũng đã một thời gian không gặp.

Hai cô gái ngồi nói chuyện rôm rả về kiếm pháp của Xuất Yết, rồi tính xấu của sư phụ ra vẻ thân thiết từ khi nào, chẳng còn quan tâm đến Tuấn Quốc đang ngẩn người nhìn hai người họ khe tắc lưỡi:” Phụ nữ bọn họ, thật khó hiểu.”

Tổ Như được đưa đến cung Thượng Uyển cùng Tuyết Sương đến ra mắt Hoàng thượng. Chuyện lập phi tần này một tay Tuyết Sương bày ra, nhưng là đúng theo luật lệ đại Triệu quốc và được văn võ bá quan ủng hộ nên không thể không lập.

Mở đầu là màn múa lụa của Tổ Như làm say đắm lòng người, một mình cô toả sáng giữa các cô nương xung quanh. Từng nụ cười ánh mắt đều hướng về phía Tuấn Phong đầy tình ý.

- Bệ hạ, đây là quý nhân Tổ Như. Tài sắc vẹn toàn, con nhà gia giáo là người nổi bật nhất trong toàn bộ quý nhân vừa vào cung. - Tuyết Sương khẽ nói.

- Hoàng hậu đã quá lo nghĩ cho Trẫm rồi. - Tuấn Phong thờ ơ.

- Tuyết Sương biết bệ hạ sủng ái Yên phi, nhưng Yên phi cũng sắp đến ngày lâm bồn, cần có người bên cạnh hầu hạ bệ hạ, chuyện này thiếp cũng đã bàn qua với Yên phi, muội ấy cũng hoàn toàn tán thành không chút đắn đo.

Nghe tin Tịnh Yên đã biết chuyện anh sắp lập phi tử Tuấn Phong có chút nao lòng, chỉ sợ tính nàng ta hay suy nghĩ rồi tự đau buồn.

- Chuyện này Trẫm giao cho Hoàng hậu toàn quyền quyết định, Trẫm phải đến một nơi.

Tuấn Phong nói xong liền bỏ đi không nhìn qua Tổ Như một lần. Tuyết Sườn khẽ mỉm cười.

- Hoàng hậu, thần đã làm sai điều gì sao?

- Tốt lắm, tốt lắm... Từ nay người phải nghe lời bổn cung, bổn cung sẽ nâng đỡ người.

- Tổ Như nguyện nghe lệnh Hoàng hậu nương nương.

Tuyết Sương cười nhìn Tổ Như, để xem Tịnh Yên kia tốt số được bao lâu.

102. Chương 101: Hậu Cung

Tuấn Phong nhanh chân bước vào cung Thủy Cát, cô đưa mắt nhìn về phía anh có chút ngạc nhiên, chẳng phải giờ này anh đang cùng Tuyết Sương xem dung nhan của cô gái mà cô ta chọn lựa. Là Tuyết Sương muốn chọc tức cô nên cho người đến mời cô dự, cô đã viện có mang thai không khỏe trong người.

- Hoàng thượng, sao người lại đến cung Thủy Cát khi này. - Cô nhanh chóng hỏi.

- Chuyện Trẫm lập thêm phi tử, nàng đã biết rồi phải không? - Tuấn Phong dò xét, giọng điệu có chút không vui.

Cô nhìn về phía Tiểu Mai, ra hiệu cho cô ta lui ra ngoài. Chuyện Tuấn Phong lập thêm thê thiếp cô còn chưa tức giận với anh, anh lại đến đây hăm hực. Đợi Tiểu Mai lui ra ngoài, cô cầm bình trà trên bàn rót vào ly, vừa làm vừa nói.

- Phong ca, phi tử này là do hoàng hậu chọn lựa, về tình về lý đều thích hợp không thể không nạp. Tịnh Yên biết rõ chàng đang khó xử mà đối phó với Hoàng hậu, vậy nên thiếp không muốn bản thân làm cho chàng thêm phiền muộn. - Cô nhẹ nhàng đáp.

- Trẫm luôn tự hỏi tại sao lại yêu nàng nhiều như vậy. - Tuấn Phong mỉm cười quay lại ôm cô vào lòng.

Cô tựa vào ngực anh nói tiếp:” Cô nương ta đẹp không?”

tuấn Phong nhú mày, rõ ràng vừa nói là không muốn anh thêm phiền muộn, vừa dứt lời đã dò hỏi về Tố Như quý nhân. Anh đưa tay ngược mắt cô nhìn vào mắt anh khẽ hỏi:” Cô nương ta rất đẹp.”

Cô khẽ tức giận lại nói:” Chàng đúng là háo sắc.”

- Nhưng trong mắt Trẫm, Yên phi của Trẫm mới là nữ nhân duy nhất tồn tại. - Tuấn Phong cười nhẹ.

Tiểu Mai đứng bên ngoài nhìn thấy Thanh Vân công chúa hồi cung đến nơi này liền bước vào bên trong thông báo. Họ cùng nhau bước ra ngoài gian phòng chính, Thanh Vân cũng vừa bước đến cửa chính liền thi lễ thỉnh an.

- Thanh Vân công chúa thỉnh an Hoàng thượng, Yên phi nương nương cát tường.

- Muội muội bình thân. - Tuấn Phong đáp. - Thông tin của muội xem ra nhanh nhạy như vậy, Trẫm đang tự hỏi có nên cất chức Hán phò mã.

Thanh Vân vào cung chưa kịp hỏi rõ ngọn ngành việc Hoàng huynh lập thêm phi tử đã bị anh nắm đuôi cô mất. Suy nghĩ cả một đêm dài, bao nhiêu năm Hoàng huynh không lập phi tử vì thương nhớ Tịnh Yên, nay cô nương ta vừa quay về chưa bao lâu liền lập phi tử.

- Công chúa, đã lâu không gặp... Người và Hán Thành đã báai đường thành thân, thật tiếc Tịnh Yên đã không thể chứng kiến.

- Chuyện của Thanh Vân không quan trọng, quan trọng là chuyện trước mắt... Hoàng huynh, muội nghe người trong cung nói quý nhân Tố Như kia là người của Hoàng hậu. - Thanh Vân tỏ ra lo lắng. - Tịnh Yên của muội sẽ bị bọn họ cạy quyền cạy thế mà ức hiếp.

Đúng là Thanh Vân là một cô nương tốt chỉ đôi chút nghịch phá và lời nói ra không một chút suy nghĩ. Chuyện Tuấn Phong lập phi, tất nhiên không đến lượt Thanh Vân quản... đã vậy cô nương ta đã xuất giá theo chồng, chuyện trong cung đáng ra không nên xen vào.

- Công chúa, chuyện này Hoàng thượng là có liệu tính của người. Đa tạ muội đã quan tâm đến Tịnh Yên.

Tuấn Phong lúc này mới lên tiếng: “Chuyện muội cần lo lúc nay chính là chuyện của Tứ ca muội, còn Trẫm... chẳng lẽ chỉ một Yên phi cũng không thể bảo vệ ư? Muội có phải không tin tưởng Trẫm?”

Nghĩ tới chuyện của Tuấn Quốc, lúc này Thanh Vân mới nhảy lên. Lần này vào cung là muốn đến xem mặt mũi cô công chúa nước Hoàng mặt dày kia, còn chuyện của Hoàng thượng nếu đã nói vậy, cô tất nhiên tin tưởng Hoàng huynh.

- Không xong rồi, muội phải đến Tứ vương phủ giải cứu Tứ ca. - Thanh Vân nhanh chóng bỏ chạy.

Cô và anh nhìn cái dáng vội vã của Thanh Vân mà bật cười, Hán Thành vì sai lại chịu đựng được bao nhiêu ấy thời gian.

Ngày Tố Như được sách lập làm phi tần, đặt hiệu là Như phi nương nương, ban ở cung Vọng Cát, được ban vàng bạc châu báu cùng cung nữ thái giám hầu hạ.

Tuyết Sương cùng tỷ nữ bước vào trong cung Vọng Cát, trong cung đèn treo sáng khắp nơi, chuẩn bị đón Hoàng thượng đến. Tuyết Sương lại bước vào trước một bước, Tố Như nhìn thấy Tuyết Sương liền thi lễ.

- Tố Như thỉnh an Hoàng hậu nương nương.

- Không cần đa lễ như vậy. - Tuyết Sương liền tự tay đỡ Tố Như đứng lên, sau đó khẽ cười. - Từ giờ chẳng phải muội muội là đã là Như phi, chúng ta cùng là người của Hoàng thượng, phải biết thương yêu giúp đỡ nhau. - Cô ta đưa mắt nhìn về phía cung nữ phía sau.

- Thừa Như phi nương nương, đây là canh nhân sâm mà Hoàng hậu ban tặng Như phi nương nương. - Nô tỳ của Tuyết Sương dâng lên cho Tổ Như.

tổ Như nhìn chén canh, Tuyết Sương lại nói: “Đây là loại nhân sâm quý hiếm mà sứ giả nước Châm đã dâng cho Triệu quốc. Muội muội uống vào sẽ cảm thấy tinh thần thoải mái, rất tốt để giúp Triệu quốc sinh giống rồng.”

- Nương nương, loại canh này để nguội sẽ với đi tác dụng, mời người.

Tổ Như đưa hai tay cầm chén canh đưa lên miệng uống cạn, sau đó tạ ơn Tuyết Sương đã ban canh.

Tuyết Sương khẽ cười thầm, muốn sinh con cho Tuấn Phong ư, chỉ e cả đời cô không thể mang thai.

Tuyết Sương rời đi, Tổ Như đưa mắt nhìn theo Tuyết Sương khẽ cười nham hiểm.

Tổ Như được bọn tỳ nữ ngâm hoa hồng trong bồn tắm để chuẩn bị hầu hạ Hoàng thượng, theo luật lệ của Triệu quốc, Hoàng thượng dù muốn hay không đều phải đến cung của vị phi tần vừa sách lập.

Toàn thân Tổ Như thơm phức mùi hoa, trên người không mặc loại trang phục nào quần chắn nằm sẵn trên giường. Ấy vậy mà đã quá nửa đêm, Hoàng thượng vẫn chưa đến.

- Hoàng thượng, đã quá trễ rồi... người phải giữ gìn sức khỏe vì Triệu quốc. - Tiểu Lôi Tử khẽ nói, Tuấn Phong đang ngồi phê duyệt tấu chương không nghĩ ngợi.

- Còn rất nhiều tấu chương đang đợi Trẫm phê duyệt. - Tuấn Phong mắt vẫn nhìn về phía tấu chương.

Người bên cung Vọng cát đến báo rằng Như phi đã chuẩn bị xong, đang đợi Hoàng thượng. - Tiểu Lôi Tử khẽ nói.

Trong lòng Tuấn Phong hiện tại chỉ muốn đến với Tịnh Yên, nhưng làm như vậy chuyện này sẽ gây ra tai tiếng cho nàng ấy. Vậy nên anh chọn cách ở trong thư phòng là tốt nhất, ngày xưa tiên hoàng vì sao có thể san xẻ tình cảm cho rất nhiều cung phi như vậy. Còn anh, vì sao chỉ yêu một mình Đồng Tịnh Yên kia.

Hoàng thượng, nô tài mạn phép được nói.

Người nói đi. - Tuấn Phong đưa mắt nhìn tên thái giám thân cận.

nô tài đi theo Hoàng thượng từ khi còn bé, nô tài mãi mại tận trung vì Hoàng thượng, nếu hôm nay người không đến cung Vọng Cát, e rằng đã làm sai với luật lệ đại Triệu quốc... Chuyện này là không tốt.

Lời nói của Tiểu Lôi Tử không sai, anh càng cương quyết Hoàng hậu ắt sẽ càng gây khó dễ Tịnh Yên. Tuấn Phong dời bước đến cung Vọng Cát một cách nhàm chán.

Ngoài trời trăng thanh gió mát, không có Tuấn Phong bên cạnh cô không tài nào chợp mắt được. Nhưng nghe Tiểu Mai nói đêm nay Tuấn Phong phải đến cung vọng cát cùng phi tử vừa sách lập, đó là theo luật định. Cô có đôi chút buồn bã, ngày xưa các phi tần trong cung chịu chung cảnh đau buồn này, vì sao các cô gái lại tranh nhau để vào cung như vậy.

Cô đứng trước cửa ra vào nhìn cảnh vật u buồn, đưa bàn tay nhỏ bé xoa xoa phần bụng nhô cao. Cô và đứa trẻ này đã sắp được gặp nhau, khoảng thời gian đó vô cùng khó khăn và nhiều chong gai.

Trên mái nhà, một bóng đèn phi thân vô cùng điêu luyện, trên tay cầm một thanh gươm sắc bén, toàn thân là một màu đen hòa với bóng tối. Cô không nhìn rõ mặt vì hắn đã che khăn, thủ pháp liên tục, bước đi nhẹ nhàng không tạo ra một tiếng động.

- Người đâu.. - Tên thích khách đã nhìn thấy cô, cô hoảng hốt muốn gọi người đến cứu nhưng thanh gươm kia đã cận kề cuốn họng. Cô sợ phát khiếp, cổ họng không thể phát ra tiếng nữa.

- Người dám lên tiếng, đừng trách đao kiếm vô tình. - Giọng nam trầm, cô nhìn thấy đôi mắt hắc ta sắc lạnh.

- Mau đưa ta đến đó nếu còn muốn giữ lại mạng. - Hắn ta hất mặt về phía trước, ra hiệu cho cô bước đi.

Cô sợ hãi, chỉ lắc đầu không dám tạo ra một tiếng động nhỏ.

- Cung Vọng cát ở nơi nào? - Hấn ta lạnh giọng hỏi.

Cô lắc đầu, Tuấn Phong đang ở nơi đó, hấn ta không phải đến tìm giết chàng ư.

- Người ngoan cố, ta giết cả hai người.

Thanh gương sáng lóe làm đôi mắt cô mờ đi, Tịnh Yên đưa tay chỉ về hướng đông, sau đó khẽ nói: “Người... người đi về hướng đó gần nữa dặm, nhìn thấy một ngự hoa viên rẽ phía bên phải là đến nơi người cần tìm.”

Hấn ta nhìn Tịnh Yên, gương mặt cô có nét hiền hậu và chân thật. Không suy nghĩ nhiều, hấn thu gương lại, ra tay đánh vào nguyệt đạo khiến cô ngất đi.

Ti.

Khi tên thích khách bỏ đi, Tiểu Mai từ bên trong sau khi chuẩn bị giường ngủ cho cô xong liền ra ngoài mời cô vào nghỉ ngơi. Tiểu Mai hoảng hốt khi nhìn thấy Yên phi ngất đi ngoài hiên, sau đó hô to kinh động cả cung Thủy cát.

Tuấn Phong đến cung Vọng cát, anh đưa mắt nhìn về phía Tổ Như đang chờ đợi. Tuấn Phong bước về phía Tổ Như, gương mặt thanh tú xinh đẹp tràn đầy nét trẻ trung đầy sức sống, cơ thể mềm mịn trắng trẻo đầy mùi thơm. Tuấn Phong bỗng nhớ đến Tịnh Yên của anh, cơ thể cô gầy ốm không hề hấp dẫn, khi mang thai làn da cô cũng trở nên khô ráp và xanh xao. Trong thâm tâm lúc nào cũng nghĩ về Tịnh Yên, khi con người ta yêu... sẽ yêu tất cả những thứ xấu xí của đối phương.

- Hoàng thượng, có phải thần thiếp đã làm gì sai khiến người phạt ý. - Tổ Như đưa đôi mắt bi ai, cứ ngỡ rằng ngay đêm đầu tiên đã bị Tuấn Phong bỏ lại một mình.

Tuấn Phong lắc đầu đáp: “Không phải do nàng.”

- Tổ Như cứ ngỡ Hoàng thượng sẽ không đến, sẽ để mặc thiếp trong đêm trọng đại của cả một đời nữ nhi. - Cô tựa người vào ngực Tuấn Phong, ủy mị nói.

- Trời đã khuya rồi, nàng hãy nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai, Trẫm có buổi thượng triều sớm. - Tuấn Phong đáp. - Trẫm đã đến đây cùng nàng, đừng ưu phiền nghỉ ngơi mong lung.

Nếu Tuấn Phong không chủ động, Tổ Như nhất quyết chủ động. Là vì ai cũng biết Hoàng thượng chỉ sủng một mình Yên phi, đêm nay là cơ hội duy nhất cho cô, không thể bỏ lỡ, cả đời đơn độc như Hoàng hậu cũng có một Thái tử làm lẽ sống, cô cũng muốn sinh ra một hoàng tử cho Triệu quốc.

- Hoàng thượng, để thiếp hầu hạ người. - Tổ Như toàn thân không mặc gì, bàn tay cởi bỏ y phục của Tuấn Phong.

Không bàn về Tuấn Phong là hoàng đế của một đất nước, chỉ nói về anh chính là một nam nhân khỏe mạnh. Nhìn thấy một nữ nhân tuyệt sắc với đường nét cơ thể trước mắt cũng khiến anh có đôi chút khó chịu.

Tổ Như nhìn thấy Tuấn Phong đứng im bất động, cô ta nắm lấy bàn tay của Tuấn Phong đặt lên gương mặt mình sau đó khẽ nói: “Hoàng thượng, thiếp yêu người.”

Bị Tổ Như tấn công, cô ta đặt đôi môi mình vào môi anh hôn cuồng nhiệt, bàn tay tự cởi bỏ y phục màu trắng trên người anh. Tuấn Phong nhắm mắt lại, bỗng nhiên lại nhìn thấy Tịnh Yên liền đẩy Tổ Như ra khỏi người.

- Hoàng thượng, Tổ Như cầu xin người, xin người ban cho Tổ Như một cốt nhục. - Tổ Như bị khước nhưng không từ bỏ, dùng thân không được cô quyết tâm dùng nước mắt. Người xưa chẳng phải nói, không gì qua được nước mắt mỹ nhân ư?

Thâm tâm có chút động lòng, sinh ra làm phận nữ nhi đã thiệt thòi, lấy một phu quân không hề yêu thương lại càng bất hạnh. Mười câu hạnh phúc của con người rất lớn, việc nàng cầu xin một hài tử là việc dễ hiểu.

Tiểu Mai liền mạng chạy đến cung Vọng Cát để thông báo với Hoàng thượng rằng Yên phi bị ngất ngoài hoa viên, tất nhiên Tiểu Lôi Tử ngăn Tiểu Mai lại không cho kinh động đến Hoàng thượng cùng Như phi đang nghỉ ngơi.

Tuấn Phong nghe bên ngoài khá ồn ào. Giọng nói có chút quen thuộc, đây chẳng phải là giọng của tỳ nữ riêng của Tịnh Yên.

- Hoàng thượng, Yên phi nương nương bị ngắt ở hoa viên, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. - Tiểu Mai không được vào, đứng bên ngoài làm ồn, hy vọng Hoàng thượng nghe thấy.

Nghe Tịnh Yên bị ngắt, Tuấn Phong vội vàng chỉnh chu lại trang phục mà bước ra ngoài mặc cho Tổ Như ra sức cầu xin.

- Hoàng thượng, là Yên phi được người quá sủng ái không muốn người ở bên thân thiếp nên cho cung nữ sang Vọng cát nào loạn. Hoàng thượng, người không thể bỏ mặc Tổ Như.

- Tịnh Yên không phải là loại người như nàng nghĩ. - Tuấn Phong bước ra khỏi cửa. - Như phi, nàng nghĩ ngợi đi Trẫm phải đến xem Tịnh Yên làm sao.

Tổ Như bật khóc, đưa mắt nhìn bóng lưng Tuấn Phong đầy uất ức.

Thái y đến cung Thủy cát, đến khi Tuấn Phong đến cô vẫn chưa tỉnh lại.

- Yên phi vì sao lại ngắt đi? - Tuấn Phong hỏi.

- Muôn tâu bệ hạ, nương nương là bị một kẻ có võ công cao cường đánh phải nguyệt đạo mà ngắt đi, không có gì đáng lo ngại.

Tuấn Phong tức giận: “Tiểu Mai, kẻ nào đã ra tay với Yên phi.” - Trong cung, kẻ nào không biết Tịnh Yên là quý phi, vả lại đang trong Thủy Cát ai lại dám lộng hành.

- Là tội của nô tỳ. - Tiểu Mai quỳ xuống. - Nô tỳ ở bên trong chuẩn bị chỗ ngủ cho nương nương, lúc ra ngoài đã nhìn thấy nương nương ngắt đi, không biết kẻ nào đã ra tay... Nương nương đang mang long thai, thật sự quá nhẫn tâm.

- Kẻ nào đã ra tay với nương nương, có lẽ phải đợi nương nương tỉnh lại để hỏi rõ. - Chỉ huy đại đội thị vệ cuối đầu nói.

- Lần này Yên phi không sao, nếu Yên phi có mệnh hệ nào Trẫm không bỏ qua cho các khanh. - Tuấn Phong tức giận. - Cho các người lui, cho người lục soát toàn Hoàng cung, kẻ ra tay với Yên phi chắc chắn còn bên trong Hoàng cung này.

Hoàng cung sáng lửa, cấm vệ quân và thị vệ huy động toàn thể tìm cho ra kẻ dám động vào Yên quý phi.

Tịnh Yên tỉnh lại, nhìn thấy Tuấn Phong đang ngồi nắm lấy tay cô.

- Tịnh Yên, nói Trẫm biết kẻ nào dám ra tay với người Trẫm yêu thương nhất. - Tuấn Phong hỏi.

- Thiếp không biết, hắn ta che kín mặt. - Cô vẫn còn run sợ.

- Tịnh Yên, đừng sợ... Trẫm sẽ ở bên cạnh nàng, không phải sợ bất cứ điều gì nữa.

Cô chợt nhớ, khi nãy tên thích khách nói rằng muốn đến cung Vọng cát, cô sợ Tuấn Phong gặp nguy hiểm nên chỉ hắn ta đường đi đến cung Nguyệt cát. Ngay cả cô đang mang thai hắn cũng không tha, có khi nào hắn làm hại Tuyết Sương hay không, cảm thấy thật có lỗi với cô ta Tịnh Yên vội nói.

- Hoàng thượng, người mau cho người đến cung Nguyệt cát, hắn đang trên đường đến nơi ấy.

Tuấn Phong nhíu mày, trước mắt phải bắt được kẻ nào ra tay với Tịnh Yên, anh tự mình đến cung Nguyệt cát bắt người. Còn vì sao hắn đến nơi đó sẽ hỏi cô sau.

Tên thích khách theo lời chỉ dẫn của Tịnh Yên liền dùng khinh công di chuyển không một tiếng động trên mái nhà như một con mèo hoang màu đen. Khi đến cung Nguyệt cát được canh phòng nghiêm ngặt, hắn ta phải đợi một thời gian lâu khi bọn chúng sơ hở lên vào bên trong phòng ngủ của hoàng hậu.

Trong lớp màn mỏng, cùng ánh nến le lói nhạt màu, hắn cứ ngỡ Tuyết Sương là người hắn đang tìm kiếm nhanh chóng tiến đến ôm lấy Tuyết Sương từ phía sau.

Lạ kì, chính Tuyết Sương lại không lạ lớn vì có kẻ lạ mặt xông vào cung cấm, lại đưa bàn tay mình ôm lấy bàn tay hần ta đang ôm cô.

Tuyết Sương nhanh chóng đi thối tất hết nền trong phòng ngủ, chính là ám chỉ cô đã nghĩ ngợi không kể nào được làm phiền.

Tuyết Sương sà vào lòng hần ta ôm ấp như bao đôi tình nhân nhớ nhung đã rất lâu. Sau đó hôn lên đôi môi hần ta chuẩn bị thoả tràn dục vọng. Nhưng không may, bên ngoài tỳ nữ thân tính lại hô hoán Hoàng thượng giá đáo.

- Sao Hoàng thượng lại đến đây giờ này. Huynh mau chóng chốn đi, hẹn đêm mai gặp lại. - Tuyết Sương vội vàng đốt lại ánh nến trong phòng

Tên thích khách lưu luyến từ phía sau ôm lấy Tuyết Sương không muốn rời, ánh đèn thấp sáng cả dan phòng, Tuyết Sương quay đầu lại liền nhìn thấy mọi tên đàn ông xa lạ. Còn hần ta cũng cả kinh vì trước mắt không phải là Tổ Như của hần.

Tiếng hét của Tuyết Sương khiến Tuấn Phong vội vàng chạy vào phòng ngủ, là Hoàng hậu của đại Triệu quốc đang cùng một nam nhân khác ở trong phòng ngủ của nàng ta.

- Hoàng thượng... - Tuyết Sương nhanh chóng chạy về phía sau Tuấn Phong ra vẻ sợ hãi.

- Người là ai, có sao có mặt tại nơi này, chính người đã ra tay với Tịnh Yên?

- Thì ra đây là Hoàng hậu của đại Triệu quốc... Ha ha... Đến nơi này trước sau gì cũng sẽ chết, dù sao trước khi chết được phong lưu cùng Hoàng hậu, xem ra rất đáng. - Hần nhếch mép khinh thường.

Tuyết Sương xanh mặt sợ hãi: “ Người không được nói sắn bậy. Hoàng thượng người phải giải oan cho thần thiếp. Nỗi ô nhục này biết rửa mấy sông.”

- Người đâu bắt hần ta nhốt vào đại lao. Chờ ngày xét xử.

Sau khi bắt được tên thích khách. Tuấn Phong cũng không nhắc đến những chuyện liên quan đến những gì hần ta nói về Tuyết Sương. Nhanh chóng quay về cung Thủy Cát lo cho Tịnh Yên.

Tin xấu đồn xa, chuyện gần ta nói đêm đó từ khi nào đã truyền khắp cả Hoàng cung. Chỉ là mộ mình Tịnh Yên đều không hay biết chuyện gì vì cô sắp đến ngày sinh con, Hoàng thượng đã căn dặn Tiểu Mai không được nói chuyện gì khiến cô lo lắng.

Tuyết Sương rất tức giận vì tin đồn á miêng kia, cứ tự nghĩ mình oan ức. Lại càng tức giận hơn vì sao Tuấn Phong không có một chút thái độ gì khi nhìn thấy tên nam nhân kia trong phòng cô. Tuyết Sương cảm thấy không an tâm, đến cung Vọng cát một chuyến.

- Như phi thỉnh an Hoàng hậu.

- Thật là thiệt thòi cho muội muội. Ngay đêm đáng ra muội được chăm sóc bệ hạ, Yên phi lại bày mưu lập kế kéo Hoàng thượng về phía cô ta. Muội xem, Yên phi kia quá ích kỉ.

- Như phi chỉ biết trách bản thân vô dụng, không hầu hạ được Hoàng thượng nào đâu dám oán trách.

- Trong cung ai nấy cũng biết bốn cung và Yên phi có chút hiểu nhầm. Nay ta muốn ban cho nàng ta một chén canh bổ thai, chỉ e cô nương ta dị nghị. Ta thấy muội mới vào nơi này, mang đến cũng xem như là ra mắt quý phi, cô ta chịu nói tốt giúp muội trước mặt Hoàng thượng vài câu há người sẽ để mắt đến muội.

- Đa tạ Hoàng hậu nương nương chỉ dạy, thần thiếp xin nghe theo.

Tổ Như nhìn chén canh bổ đặt trong một gỗ giữ ấm đặt trên bàn. Chắc chắn cũng không có điều gì tốt đẹp. Bà ta muốn gấp lửa bỏ tay người ư, đâu có đơn giản như thế.

103. Chương 102

Chén canh đặt trên bàn là do Như phi mang đến để Tịnh Yên bồi bổ cơ thể. Tịnh Yên lại quá ngây ngô không đề phòng, cứ nghĩ cô nương ta và cô không thù không oán sẽ chẳng có lí do gì làm hại cô. Mặc dù Tiểu Mai ra sức ngăn cản nhưng đây là tâm ý của Như phi, cô không tiện chối từ.

Tổ Như xem như đã làm xong nhiệm vụ mà Tuyết Sương giao phó, hỏi thăm vài câu rồi quay về cung Vọng cát? Trong đầu liền suy nghĩ về Tịnh Yên, rõ ràng về tài sắc đều không thể sánh bằng, vậy lí do Hoàng thượng si mê cô ta là gì?

-Tiểu Mai, là Như phi có ý tốt mang canh đến cho ta, vì sao muội lại không muốn ta uống vào?

-Nương nương, người không biết Như phi là do Hoàng hậu nâng đỡ sao? Tâm địa Hoàng hậu đồ kị vì Hoàng thượng sủng ai người... Chỉ e Hoàng hậu sắp đặt hại người.

-Ta lại nghĩ khác muội, Như phi đó đã leo lên vị trí ấy tất nhiên là một người không thể đơn giản để cho Hoàng hậu đồ tội. Chính cô nương ta mang chén canh ấy đến, nếu ta có mệnh hệ nào người nhận tội chỉ có một mình Tổ Như. Muội nghĩ cô ta có dám ra tay trực tiếp hãm hại ta không, khi chức vị Như phi kia được ban chưa được bao lâu.

-Nương nương sáng suốt, là Tiểu Mai đã suy nghĩ quá nhiều.

Cô không dám nghĩ bản thân lại sẽ trải qua những mưu tính trong chốn thâm cung này, trước kia rất nhiều bộ phim nói về vấn đề này. Thật ra sinh ra ở thời nào cũng vậy, đó gọi là cuộc chiến sinh tồn và bảo vệ những người thân yêu bên cạnh.

Những năm tháng chờ đợi cuối cùng cũng qua đi, tiểu tử trong bụng cũng đã chào đời an toàn trong sự mừng vui khôn xiết. Cô bé đứa trẻ trên tay cứng chiều, gương mặt này thật đáng ghét và lì lợm, đã khiến cô phải chịu bao nhiêu cực khổ khó khăn.

Con trai của Tịnh Yên quý phi được phong làm nhị hoàng tử, đặt tên gọi là Triệu Dân, cả nước ăn mừng ba ngày ba đêm vì sự ra đời của Nhị hoàng tử, một điều mà chính Thái tử Triệu Hàn không hề có được.

Sau khi sinh ra Triệu Dân, cô bị lạc vào trạng thái bất an. Cô đến nơi này vì muốn Triệu Dân an toàn ra đời, nay Triệu Dân đã ra đời và khoẻ mạnh... Cô không thuộc về nơi này, nhưng...cô cũng không đủ dũng cảm mà quay về để đối diện với Uy Phong, người đã gây ra cái chết của cha cô, khiến gia đình cô như ngày hôm nay.

Nhưng thật ra còn rất nhiều lí do cô không muốn quay về, vì không muốn rời xa Triệu Dân, và cũng không muốn rời xa Tuấn Phong, cô không có quyền làm anh tổn thương, anh đối tốt với cô như vậy, cô không thể rời khỏi anh khi anh chưa chán ghét cô.

Công chúa nước Hoàng ở lại Triệu quốc cũng đã một thời gian dài, được lệnh của vua nước Hoàng đến đón công chúa quay về nhưng cô nhất định cương quyết ở lại, lần này không phải vì Tứ vương gia nữa, mà vì Trần Trần với cô tính cách thật hợp nhau, cả ngày cùng nhau trò chuyện về võ công môn phái, sau là chuyện nam nhân thiên hạ, cuối cùng lại nói về Tứ vương gia.

-Công chúa, người đã ở lại nơi này rong chơi quá nhiều, quốc vương sai hạ thần nhất định đưa công chúa về nước. - Vị quan nước Hoàng xuống nước.

-Ta vẫn còn rất thích thú nơi này, không thể quay về. - Cô lắc đầu nhất quyết không muốn theo bọn họ về.

-Công chúa xin đừng ép hạ thần, đây không phải là nước Hoàng, công chúa không thể ở mãi nơi này sẽ khiến người đời dèm pha. - Hắn ta nói tiếp. - Chuyện công chúa bị vương gia Triệu quốc từ chối, bọn người nước Triệu đang xem là trò cười."

-Ai nói ta bị hắn từ chối chứ? - Công chúa ta tức giận.

-Không phải là từ chối nhưng Tứ vương gia bọn họ đã có vị hôn thê, người đường đường là công chúa nước lớn, không thể làm thê thiếp của vương gia bọn họ. Vậy nên xin mời công chúa theo hạ quan quay về.

Không còn cái lại được nữa, bọn chúng được huấn luyện dày công ở trong nước, cô có muốn chạy thoát cũng chạy không lại chúng. Thật ra chính là cô thích Tuấn Quốc ngay lần đầu tiên gặp gỡ, mặc dù anh ta trêu đùa cô như vậy nhưng cử chỉ nhẹ nhàng khoác chiếc áo lên người cô trước khi cô bị giải đi liền khiến trái tim cô dao động.

Một nam nhân giỏi võ công, bề ngoài vô cùng tuấn tú và phong trần. Nhưng chỉ tiếc là đó lại là chậu đã có hoa cắm vào, lại là một cô nương xuất sắc như Trần Trần cô tám phúc khẩu phúc.

-Công chúa, người yêu Tứ vương gia phải không?

Công chúa nước Hoàng đưa đôi mắt buồn bã trước khi rời đi nói: “Chuyện đó thì có ý nghĩa gì khi người huynh ấy thích là muội.”

Trần Trần nắm lấy tay Công chúa liền nói: “Trái tim huynh ấy làm bằng băng, không phải là loại người dễ rung động bởi bất kì ai. Công chúa, thật ra muội và huynh ấy không hề có hẹn ước cũng không hề có tình cảm... Nếu người thật lòng với huynh ấy, hãy ở lại nơi này bên cạnh huynh ấy.”

-Muội nói thật ư, muội và Tứ vương gia không phải là một đôi thật sao? - Công chúa nước Hoàng nhảy cẫng lên: “Trần Trần, muội đúng là muội muội tốt của tỷ mà.”

Trần Trần mỉm cười... Sau một thời gián ngắn ở cùng công chúa, cô nhận ra công chúa này là một von người đơn giản và có lẽ rất thích anh, bởi cô luôn hỏi Trần Trần mọi thứ về Tuấn Quốc và tủm tủm cười. Cô lại nghĩ, Tuấn Quốc thành thân cùng công chúa thì Triệu quốc sẽ bớt đi một kẻ thù muốn lấn chiếm đại Triệu quốc, cô nương ta là người tốt... Cô thật an tâm khi anh thành thân cùng công chúa.

Tuyết Sương thân chinh đến cung Thuỷ cát để thăm Yên phi kia vừa mới lâm bồn, lại là sinh ra con trai cho Tuấn Phong thì lấy làm lo lắng. Hoàng hậu đến, Tịnh Yên do sức khoẻ còn yếu lại không xuống giường thỉnh an. Hoàng hậu đến cũng không phải chuyện tốt, cô lệnh cho Tiểu Mai mang hoàng tử đến cho cô, không muốn Hoàng hậu tìm cách khó dễ, lại một mặt cho người đi tìm Hoàng thượng.

-Cho ta xem nào, tiểu Hoàng tử của Triệu quốc như thế nào? - Tuyết Sương nhìn về phía đứa trẻ trên tay Tịnh Yên liền nói.

-Hoàng tử vừa mới chợp mắt, mong Hoàng hậu thứ tội, chỉ e trao sang tay người Hoàng tử giật mình khóc lớn. - Cô đáp.

-Không sao, không sao... Ta xem nào, thật là đúng là dòng giống của Triệu quốc, Hoàng nhi của muội thật là khôi ngô tuấn tú. - Tuyết Sương chạm vào bàn tay Triệu Dân đáp.

Tịnh Yên cũng ngắm nhìn đứa trẻ trong tay mình. Là Uy Phong hay Tuấn Phong cũng là rất giống, cô mỉm cười cứng nựng. Bên ngoài, Tuấn Phong đến, nhìn thấy Tuyết Sương mỉm cười cùng Triệu Dân cảm thấy vô cùng bình an, nếu trong chốn cung cấm này, các phi tần đều sống hòa bình cùng nhau, không âm mưu thâm sâu như khi phụ hoàng anh còn tại vị, tốt biết bao.

- Tuyết Sương tham kiến bệ hạ. - Tuyết Sương thấy Tuấn Phong đi vào liền thi lễ.

- Hoàng hậu bình thân. - Tuấn Phong đi về phía Tịnh Yên đang ngồi tựa vào thành giường, trên tay vẫn bế Triệu Dân đang thiếp ngủ.

- Tịnh Yên tham kiến Hoàng thượng, Hoàng nhi đang ngủ say thần thiếp không thể buông Hoàng nhi là thi lễ. - Cô cúi đầu.

Tuấn Phong xua tay lắc đầu, nhìn Triệu Dân này có nét mặt sáng láng, trong thâm tâm Tuấn Phong tất nhiên không thể nghĩ Triệu Dân thuộc dòng máu họ Triệu. Vì anh đã sắp lập Triệu Hàn chính là thái tử, vậy nên cho con trai Tịnh Yên một danh phận hoàng tử cũng không đáng lo ngại mất nước Triệu. Tất nhiên anh tin Tịnh Yên, con người cô không toan tính, không tham danh vọng.

- Tịnh Yên, vất vả cho nàng rồi. - Tuấn Phong đáp.

Tuyết Sương nhìn cách mà Tuấn Phong nhìn Tịnh Yên trong lòng vô cùng tức giận, vì cô ta mà Tuấn Phong từ yêu thương cô hết mực đã quay sang không ngó ngang đến cô nữa. Tất cả là vì Tịnh Yên kia mà ra, đã vậy đứa trẻ kia lại là nam nhi, nó chính là mối nguy lớn nhất của thái tử con trai cô.

Sau khi Tịnh Yên sinh Triệu Dân, đất nước thái bình, khí trời mưa thuận gió hòa, nhân dân được mùa sống trong ấm no hạnh phúc. Tưởng chừng như trời yên bể lặng, trong ngoài đều yên ổn, nhưng con người đầy toan tính khó lòng ngồi yên. Tuấn Phong sủng ái một mình Yên phi, không ngó ngang đến Hoàng hậu, lại càng không một lần nhìn về Như phi. Lại nói, Tịnh Yên tính tình hiền lành, các quan thần theo Hoàng hậu muốn tìm cách phế cũng không thể phế Tịnh Yên.

Trong ngự hoa viên, nhìn thấy một mình Tổ Như đang đứng yên lặng đứa mắt nhìn những nụ hoa mai còn chưa chớm nở, con đường cô nương ta chọn, quả không tốt đẹp như cô ta hy vọng.

- Muội muội, một mình đứng ở ngự hoa viên này, lẽ nào là có tâm sự. - Tuyết Sương nắm tay Triệu Hàn đi vào trong ngự hoa viên, nhìn thấy Tổ Như đang đứng một mình, gương mặt buồn bã.

- Tổ Như tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến Thái tử điện hạ. - Như phi thi lễ.

- Nay Yên phi đã hạ sinh hoàng tử cho Triệu quốc, Hoàng thượng lại càng sủng ái nàng ta hơn... Ta hiểu cảm giác của muội muội hiện tại, chỉ tiếc muội muội tài sắc vẹn toàn lại bị ghẻ lạnh.

- Tổ Như thân phận thấp bé nào dám so sánh với Yên quý phi. Chỉ mong Hoàng thượng vui vẻ khỏe mạnh, phận làm phi tử như thần thiếp cảm thấy yên lòng.

- Nhớ lần đó, ta nhờ muội mang chén canh đến cho Yên phi. Muội có tận mắt nhìn thấy Yên phi uống hay không? - Tuyết Sương không nghĩ rằng Tổ Như dám tráo chén canh, Tịnh Yên uống vào vì sao lại sinh Triệu Dân kia ra một cách bình an vô sự.

- Tổ Như tận tay mang đến cung Thủy Cát, nhưng Yên phi bảo thần thiếp đặt trên bàn rồi quay về. Không dám cãi lời, thân phận của Tổ Như chỉ là một phi tần bé nhỏ.

Tuyết Sương nhướn cười, đưa bàn tay chạm vai bờ vai nhỏ nhắn của Tổ Như phẩy nhẹ. Bờ môi đỏ tươi đầy quyến rũ khẽ nói thật nhỏ: “Không sao, không sao... một mình cô nương ta sao có thể đấu lại chúng ta. Chỉ cần muội muội theo ta, ta hứa sẽ không để muội thiệt.”

Tổ Như lúc này hơi rùng mình thật khẽ, gương mặt có một chút biến sắc nhưng nhanh chóng quay đầu lại nhìn Tuyết Sương bình thản đáp: “Nương nương, Tổ Như hiểu bản thân mình là nhờ nương nương mới có ngày hôm nay, Tổ Như sẽ không quên ơn của người.”

Cuộc sống trở nên yên bình kể từ khi Triệu Dân ra đời, Tuyết Sương cũng không còn gây khó dễ gì cho cô, Tuấn Phong lại hết sức thương yêu không đêm nào không lui đến cung Thủy Cát.

Cuộc sống hiện tại, bên cạnh con trai và Tuấn Phong, khiến cô càng lưu luyến, càng không muốn quay về vị trí của mình. Nhưng lại nói, lão già chết tiệt đó cũng không xuất hiện cô làm sao có thể quay về, đúng là mang con bỏ chợ... thật tức trách.

Trong buổi thượng triều, tưởng chừng như giữa Tứ vương gia và quan nhất phẩm Thiếu bảo tôn chính xảy ra mâu thuẫn lời qua tiếng lại. Cũng là nhầm đến việc hôn sự của Tứ vương gia và công chúa nước Hoàng, cũng là do vua nước Hoàng vừa muốn con gái có được phu quân tài giỏi lại vừa không muốn xa con gái. Một phía muốn đẩy Tuấn Quốc khỏi Triệu quốc, một phía lại muốn giữ lại vị vương gia văn võ song toàn.

- Tứ vương gia, công chúa nước Hoàng ở lại Triệu quốc một thời gian, lại nhất nhất ở trong phủ vương gia. Bên trong bên ngoài ai ai cũng hiểu rõ, chính là công chúa nước Hoàng ở lại nơi này chính là vì Tứ vương gia. Nay người nhất quyết không chấp nhận, lời này đồn ra ngoài thanh danh công chúa mất đi, quốc vương họ tức giận... Á chẳng phải là gây-chiến tranh thù hận, chẳng phải làm cho máu đổ thành sông, quân lính thương vong. - Thiếu bảo nhất phẩm chấp vấn.

- Thiếu bảo đại quan, Tuấn Quốc cảm thấy thật cảm kích khi ngài nghĩ cho Triệu quốc và vô cùng xúc động khi ngài đã suy nghĩ cho hôn sự của bốn vương. - Tuấn Quốc đáp lời, sau đó nhìn về phía Tuấn Phong. - Muốn tâu Hoàng thượng, việc hôn sự giữa thần và công chúa thần xin chấp thuận, nhưng việc đến nước Hoàng ở rể nhất định không được. Thân sống là người nước Triệu, chết cũng phải ở lại nước Triệu.

Lời nói của Tuấn Quốc chắc như đinh đóng cột, khẳng khái tuyên bố khiến bọn người của Thiếu bảo nhất phẩm cũng e ngại không dám nói ra câu nào. Tuấn Phong nghe lời nói của Tuấn Quốc tỏ ra có chút ngạc nhiên, Triệu quốc nay cũng không cần lấy hôn sự này ra để hoà hoãn nếu Tuấn Quốc không yêu thương cô nàng công chúa kia.

-Truyền công chúa nước Hoàng. - Tuấn Phong đáp.

Từ bên ngoài, công chúa bước vào trong cung điện nguy nga của buổi thượng triều, lần đó là Trân Trân khuyên cô ở lại nếu thật lòng yêu Tuấn Quốc nên cô đã cãi lời cha mà ở lại. Thời gian qua, quả thật cũng không có điều gì tiến triển.

-Công chúa Hoàng Yến Anh tham kiến hoàng thượng. - Công chúa nước Hoàng thi lễ.

-Công chúa bình thân, hôm nay trăm triệu công chúa đến là có một vài điều muốn tỏ tường. - Tuấn Phong ngồi trên ngai vàng, tinh ý nhìn công chúa nước Hoàng.

-Xin hoàng thượng chỉ dạy.

-Công chúa ở Triệu quốc cũng một thời gian, nàng thấy Triệu quốc ra sao?

-Triệu quốc là một vương quốc rất đẹp và yên bình, con người ở nơi này lại vô cùng hiếu khách và ấm áp. Không giấu gì Hoàng thượng, thần đã kết tình tỷ muội cùng một nữ nhân vô cùng xinh đẹp và tốt bụng. - Công chúa hào hứng.

-Thật cảm tạ tấm chân tình của công chúa dành cho Triệu quốc chúng tôi, thời gian công chúa ở trong Tứ vương phủ, cảm nhận ra sao về Tứ vương gia Triệu Tuấn Quốc?

Công chúa khẽ đưa mắt nhìn về phía Tuấn Quốc, nhưng ánh mắt anh không nhìn về phía cô vẫn hướng về phía trước.

-Tứ vương gia đã chăm sóc thần rất tốt, lại là một anh tài hiếm có văn võ song toàn... Đúng là bất tượng phu của thiên hạ.

-Nếu đã như vậy, Trẫm sẽ tác thành cho công chúa và Tuấn Quốc... Nhưng là theo quy luật của họ Triệu, nữ nhân lấy chồng là phải theo chồng, mời công chúa quay về hỏi ý Quốc Vương, nếu không còn khuất tất, Trẫm sẽ mang sinh lễ đón công chúa về nước Triệu.

Từng lời nói của Tuấn Phong khiến tâm trí công chúa bấn loạn, là tác thành sao? Cô nhìn về phía Tuấn Quốc, không hề có ý định từ chối cũng không tỏ ra thái độ gì. Trên gương mặt anh chỉ là sự lạnh băng, không một chút cảm xúc.

Bãi triều, bá quan văn võ ra về chỉ còn lại công chúa và Tuấn Quốc vẫn đứng im không cử động. Cô vẫn đưa mắt nhìn anh, anh vẫn đứng im ngay vị trí từ ban đầu. Cho đến khi Tiểu Lôi Tử đến mời anh đến ngự thư phòng thì anh mới dịch chuyển đồng tử về phía cô.

-Công chúa, nàng về phủ đợi ta.

Giọng nói anh nhẹ nhàng nhưng không chứa tình cảm, cô lại ao ước anh hầu cầu gắt, nói chuyện trông không như trước kia.

Tin tức về hôn sự truyền đến tai Trân Trân, lại chính do chính miệng cha cô nói ra sau buổi thượng triều. Cô chỉ cười trừ, anh cũng không yêu cô... nay lại chấp thuận hôn sự kia một cách tự nguyện cô càng chắc chắn hơn, vì yêu anh nên cô hiểu rõ, khó ai có thể ép anh những chuyện anh không muốn.

Trước khi công chúa quay về nước Hoàng để chuẩn bị cho hôn lễ, Trân Trân và Tuấn Quốc cùng đi tiễn công chúa. Sau khi công chúa rời đi, Trân Trân cũng không nói một lời nào mà bỏ đi, ánh mắt cũng không còn hướng về Tuấn Quốc, cô không có được trái tim anh, cô chấp nhận.

-Trân Trân, nàng đã hài lòng chưa? - Tuấn Quốc từ phía sau khẽ nói.

Khá bất ngờ, cô quay đầu lại, gương mặt của Tuấn Quốc trước nay đều khô ngô tuấn tú, cũng đã rất lâu rồi cô không nhìn thẳng anh như hiện tại, cảm giác quen thuộc kia vẫn không thay đổi.

-Ý của Tứ vương gia là gì?

-Chẳng phải nàng muốn ta thành thân cùng công chúa sao? Đã toại ý nguyện của nàng rồi.

Cô hơi ngây người lắc đầu.

-Lần đi dạo bên hồ vì sao muội lại biến mất để một mình ta và cô nương ấy ở lại?

-Là vì... Là vì... Muội chợt nhớ có việc phải làm.

-Vậy còn tại sao hẹn đến xem múa rối nước, muội lại không đến.

-Muội...do muội quên mất.

-Trùng hợp như vậy ư, lần muội hẹn ta đến chùa Thiên Phước, vì sao cuối cùng lại là cô ta?

Trần Trần không thể chối cãi ra sao? Là vì công chúa nhờ vả cô vì muốn có chút riêng tư với Tuấn Quốc, cuối cùng đã bị anh ta nhìn ra. Nhưng điều đó thì cô đã làm gì sai, là chuyện tốt của bọn họ.

-Đúng, là do muội cố tình... Nhưng...

-Muội muốn ta thành thân cùng cô nương ta ư, thật tâm chúc phúc chứ? - Tuấn Quốc nhìn thẳng vào đôi mắt Trần Trần hỏi.

Cô bối rối... Sau đó liền bỏ chạy khỏi vòng tay anh thật nhanh.

Trong màn đêm thanh vắng, một bóng đen vụt qua đoàn thị vệ, trời tối đen như mực không có một tiếng động. Bóng đen dần tiến vào cung Nguyệt Cát như chốn không người, vì hôm nay Hoàng hậu đã cho người hầu lui ra ngoài từ rất sớm.

-Là ta đây, Tuyết Sương.

Giọng nói quen thuộc khiến Tuyết Sương mừng rỡ nhưng vội khẽ nói ý giọng đầy giận hờn: “Ta cứ ngỡ huynh không còn quan tâm đến ta, đã từ bao lâu huynh không đến thăm ta.”

-Sao ta có thể nào quên một giai nhân như muội, chuyện động trời lần trước không khiến muội lo sợ ư. Ta cũng phải để mọi chuyện lắng xuống mới đến tìm nàng.

Tuyết Sương khẽ cười, tựa đầu vào lồng ngực nam nhân sẵn chặc: ‘Huynh đó, có biết muội rất cô đơn không?’

Đôi tình nhân lao vào nhau như thú đói tìm được mồi thơm, không màng đến lễ nghi thiên hạ, không màng đến phép tắc Triệu quốc.

Khi đã thỏa mãn sự thèm muốn nhục dục, trên chiếc giường lộng lẫy của Hoàng hậu nước Triệu, Tuyết Sương trên người không một mảnh vải che thân nằm rút vào lồng ngực nam nhân kia.

-Tuyết Sương, đại sự sắp đến... Muội đã nhớ lời ta dặn.- Nam nhân đưa bàn tay vuốt ve trên bờ vai mảnh mai.

-Cô nương ta thật sự có vấn đề sao? Thật sự phải giết chết ư?

-Muội lại thương người rồi, chẳng phải vì cô nương ta mà tên hoàng đế ấy bỏ rơi muội ư, không phải cô nương ta sinh con sẽ đe dọa đến ngôi vị Thái tử của con trai muội. Muội nên nhớ, giang sơn này sẽ thuộc về chúng ta và con trai chúng ta, những kẻ khiến muội đau khổ sẽ phải trả giá.

Tuyết Sương nắm chặt đôi bàn tay lại, đúng vậy... Giang sơn này phải thuộc về cô ta.

-Đồng Tĩnh Yên, bốn cung sẽ cho mẹ con nhà người biết thế nào là sống không bằng chết, sẽ lấy đi cái mạng nhỏ bé của các người.

Ngọc Hân đang nằm bên cạnh Tuấn Phong bỗng giật mình tỉnh giấc, trên trán cô mồ hôi đổ đầm đìa chạy đến chiếc nôi bên cạnh nhìn thấy Triệu Dân đang say ngủ mới yên lòng.

-Nàng gặp ác mộng ư? - Tuấn Phong từ phía sau quan tâm ôm lấy.

-Phong ca, hứa với Tĩnh Yên, dù có ra sao người cũng phải bảo vệ Triệu Dân, chăm sóc cho Triệu Dân trưởng thành nên người. - Cô bật khóc lo lắng.

-Đừng khóc Tịnh Yên, được rồi Trầm hứa sẽ bảo vệ Triệu Dân và cả nàng nữa...Trầm yêu nàng, duy nhất chỉ một Tịnh Yên mà thôi.

Nhưng mà, liệu anh đứng trên vạn người, có thể nào vì một mình Đồng Tịnh Yên mà làm mất lòng tin của thiên hạ hay không? Bao đời vua sủng ái ái phi, bị thị phi, bị bá quan thiên hạ phản đối, cuối cùng kết cục cũng chỉ có một, chính là cái chết.

104. Chương 103: Chấn Chỉnh

Trong tấm cung Triệu quốc, những thướt vải lụa màu trắng bay phất phới trong những cơn gió lùa lạnh lẽo. Khi nhắc tới nơi này những cung nữ trong cung đều khiếp sợ, trước đây có biết bao niêu cung phi vì mắc tội mà bị giam vào, kết quả đều là tự vẫn bằng tấm vải trắng, treo cổ tự tử. Tất cả lời đồn đoán đều cho rằng nơi đây các oan hồn của các cung phi vẫn còn lay lắt, hễ bất cứ ai bị nhốt vào sẽ bị hù dọa cho đến khi tự mình tìm đến cái chết.

Trong một lần đi dạo bên ngoài ngự hoa viên, cô chạm mặt Như phi nương nương cũng đang có mặt trong ngự hoa viên. Từ vóc dáng cho đến gương mặt vô cùng thanh tú, Tổ Như như một đoá hoa ban mai chớm nở, trên gương mặt cô gái ấy là một nét đượm buồn vô định.

-Yên quý phi đến. - Tiểu Mai hô vang.

Tổ Như nhanh chóng thi lễ cuối chào: “Tổ Như thỉnh an Yên quý phi.”

-Muội muội không cần đa lễ. - Cô đáp, sau đó bước về phía Tổ Như liền hỏi: “Đường như muội không được khoẻ sao? Gương mặt muội thật xanh xao.”

-Kính thưa nương nương, dạo gần đây Như phi nương nương luôn trong trạng thái buồn bã không muốn ăn uống bất cứ món nào. Nếu cứ tiếp diễn, nô tỳ e rằng Như phi sẽ ngã bệnh mất. - Cung nữ đi theo Tổ Như liền nói.

Tổ Như nhìn tỷ nữ của mình nói: “Tiểu Ngọc, không được nhiều lời.”

Nhìn thấy cung nữ kia cuối đầu không dám nói nữa, cô khẽ lên tiếng: “Muội có tâm sự sao? Có thể nói cho tỷ nghe hay không?”

Tổ Như rơi lệ sầu, đưa mắt nhìn cô có vẻ van lơn: “Trong cung cảm thật sự quá vô tình, là một phi tử nhưng chưa một lần được hầu hạ Hoàng thượng cho đúng danh đúng phận. Có phải do Tổ Như quá vô dụng hay không, có phải là vì Tổ Như ẵm điều gì phật ý Hoàng thượng?”

-Không đâu, Hoàng Thượng vẫn thường khen muội với ta.

Những lời Tổ Như thốt ra, tất nhiên cô hiểu là nàng ta đang buồn bã vì điều gì. Thật ra nếu đặt cô vào tình thế của Tổ Như cũng sẽ có chung một tâm trạng, thật đáng thương.

-Thần thiếp biết rõ Hoàng thượng sủng ái Yên quý phi, một lòng một dạ yêu thương người. Tổ Như chỉ co danh nhưng không có phận, mãi mãi cô đơn trong chốn uy nghiêm. - Tổ Như nói tiếp.

Cô muốn đáp nhưng Tiểu Mai lại ngăn cô lại: “Nương nương, đã đến lúc Nhị hoàng tử uống sữa, xin người hồi cung.”

-Muội muội, ta phải hồi cung, khi khác gặp lại ta sẽ tâm tình cùng muội nhiều hơn.

Khi cô dời bước ra khỏi tầm mắt của Tổ Như, lúc này mới hỏi Tiểu Mai: “Vì sao khi nãy muội ngăn ta?”

-Nương nương, người lại quá nhân từ rồi. Những vị cung phi bên cạnh Hoàng thượng đều có mưu đồ riêng của họ, người nhất định phải cẩn thận trước khi bị bọn họ bày trò hãm hại.

-Muội lại quá đa nghi rồi.

-Hoàng thượng đang sủng ái người, người phải giữ chặt lấy Hoàng thượng... Nhất định không được để Hoàng thượng để mắt đến các cô nương khác, nếu không bọn người không thích người sẽ hãm hại người...con đường cuối cùng chỉ có cái chết.

Nghe Tiểu Mai nói cô hơi rùng mình run sợ, không phải là nguy hiểm như cô ta nói chứ. Nghĩ đến Tuấn Phong, liệu anh có giống bao nhiêu vị hoàng đế khác, quá ư là phong lưu đa tình.

Tiểu Mai kể lại chuyện đêm động phòng của Như phi, vì chuyện của cô mà hoàng thượng bỏ mặc Như phi không động tới, ý Tiểu Mai muốn nói chính là tình cảm Hoàng thượng dành cho Yên phi, nhưng lại thành ra cô cảm thấy có lỗi với Tổ Như, chỉ vì cô mà Tổ Như chịu cảnh thương tâm như vậy. Ấy vậy Tổ Như muốn oán trách cũng không dám nói ra, thấp cổ bé họng ôm chặt buồn đau.

Sau khi Triệu Dân ngủ say, cô cùng Tiểu Mai đi đến ngự thư phòng tìm Tuấn Phong, không ngờ lại gặp Tuấn Quốc cũng đang ở trong ngự thư phòng.

-Tịnh Yên, nàng đến nơi này có chuyện gì tìm Trẫm sao? -Tuấn Phong có chút bất ngờ.

-Muội nghe người trong cung nói rằng, đêm huynh động phòng với Tổ Như, vì muội mà không thể động phòng nữa. - Lời Tổ Như nói khiến cô nghĩ mãi, hỏi Tiểu Mai mới hiểu ra có sự.

Tuấn Phong và Tuấn Quốc hơi bất ngờ nhìn cô, sau đó Tuấn Phong đáp: “Chuyện này, vì sao nàng lại nhắc đến?”

-Huynh thành thân cùng người ta, lại không động phòng cùng cô nương ta. Huynh nghĩ xem, cô nương ta sẽ đau buồn thế nào, nghĩ huynh chê bai cô nương ta. - Cô không vui nói.

-Trẫm là vua một nước, chuyện có động phòng hay không đợi nàng quyết sao? Trẫm ban cho Tổ Như chức vị, sống trong nhung lụa ấm êm, cô nương ta hà cớ gì lại cảm thấy đau buồn.

-Muội không quyết, nhưng huynh thật quá đáng... vì sao là một đáng trọng phu lại đối với nữ nhân của chàng như vậy. Đến một khi nào huynh chán ghét cũng sẽ đối với muội vô tâm vô tình như vậy ư? Muội nghi ngờ cách đối nhân xử thế của huynh. - Cô không e sợ uy quyền của anh.

-Nàng... - Tuấn Phong tức giận.

-Tịnh Yên là nữ nhân của huynh và hy vọng phu tử của mình là một người trọng tình trọng nghĩa.

Tiểu Mai không ngăn Tịnh Yên lại được, hối hận vì đã kể chuyện đêm đó cho Tịnh Yên biết nhanh chóng quỳ xuống: “Hoàng thượng bớt giận, nương nương mới sinh xong tính khí thất thường... Mong hoàng thượng bỏ qua..”

Tuấn Phong chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì cô đã bỏ ra khỏi ngự thư phòng.

-Người lui ra ngoài, mau đi theo Yên phi cho Trẫm.

Nhìn nét mặt Hoàng huynh, Tuấn Quốc cảm thấy rối rắm, ngày xưa các cung phi tranh nhau sự ân sủng của đế vương, nay cái cô gái kì lạ kia lại nhảy lên vì hoàng thượng không động phòng cùng phi tử, thật ngược đời.

-Hoàng huynh bớt giận.

-Đệ xem, nàng ta... Thật ra nàng ta muốn gì chứ.

-Hoàng huynh, có lẽ Yên phi nương nương cũng là phận nữ nhi nên cảm thông cho Như phi. Yên phi lưu lạc bên ngoài không hiểu gì về cung cấm, cũng không dè chừng những kẻ xấu xung quanh...

-Vậy nên trẫm hết mực thương yêu nàng ta, vậy mà hôm nay lại đến đây làm loạn, thật là đáng chết.

Tuấn Quốc bật cười, xem hoàng huynh sẽ xử Tịnh Yên ra sao.

-Đệ cười điều gì, vì trẫm quá nuông chiều nên nàng ta làm loạn... Lần này ta sẽ xử lý nghiêm minh. - Tuấn Phong đáp: “người đầu, cho mời Yên quý phi.”

Đợi một chút Tiểu Lộ Tử một mình vào trong ngự thư phòng một mình.

-Người đâu? - Anh hỏi.

-Hoàng thượng, Nương nương nói không muốn gặp con người vô tâm vô tình như...

Tuấn Phong đập bàn đứng lên khiến Tiểu lộ Tử giật thót tim muốn ngất xỉu, vẻ mặt của Tuấn Quốc vẫn bình thản.

-Trẫm đích thân đến xử tội nàng ta.

Lời Hoàng thượng nói là làm, đích thân Hoàng thượng đến cung Thuỷ Cát tìm trị tội Yên phi, theo sau là Tứ vương gia và thái giám Tiểu Lộ Tử. Gương mặt vẫn lộ vẻ tức giận ai nhìn thấy cũng khiếp sợ cuối đầu.

-Hoàng thượng giá đáo. - Thái giám cung Thuỷ cát nhìn thấy Hoàng thượng vội vàng thông báo.

Tiểu Mai trong lòng như lửa đốt, khi này Tiểu Lộ Tử đến triệu Yên phi đã biết có chuyện không hay xảy ra. Không ngờ đích thân Hoàng thượng lại đến nơi này, lớn chuyện, lớn chuyện rồi.

-Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng. - Tiểu Mai vội quỳ xuống khi Tuấn Phong bước vào cửa.

-Yên phi đâu? - Tuấn Phong lạnh giọng.

-Bẩm Hoàng thượng, Yên phi đang ở bên trong cùng Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử đang ngủ trên tay nương nương vì vậy nương nương không nghênh đón người tốt. - Tiểu Mai hy vọng mang Nhị hoàng tử ra để Hoàng thượng bớt nóng giận.

Tuấn Phong không màng lời Tiểu Mai nói, bước vào bên trong phòng ngủ của cô. Quả nhiên cô đang bế Triệu Dân trên tay ru ngủ, nhìn thấy Tuấn Phong cũng rời mắt như không màng. Anh bước vào bên trong nói: “Tiểu Mai, mang Nhị hoàng tử ra ngoài.”

-Không cần, Triệu Dân sẽ giật mình tỉnh giấc. - Cô giữ chặt Triệu Dân.

-Trẫm nói mang Triệu Dân ra ngoài. - Lời nói uy nghiêm, như hét ra lửa.

-Nô tỳ tuân lệnh. - Tiểu Mai nhanh chóng đi về phía cô khê nói: “Nương nương, người đừng cãi lời Hoàng thượng, sẽ không tốt cho cả người và Hoàng tử.”

Cô một phần tin tưởng giao Triệu Dân cho Tiểu Mai, dù sao anh ta cũng là hoàng đế, không thể làm khó Tiểu Mai. Cô buông Triệu Dân để Tiểu Mai bế ra ngoài, khi này mới nhìn về phía Tuấn Phong đang nghiêm mặt nhìn cô.

-Hoàng thượng đến tìm Tịnh Yên có chuyện gì sao?

-Hoàng cung này là của Trẫm, Trẫm muốn đến nơi nào là đến, phải có chuyện mới được đến nơi này ư? - Tuấn Phong bước về phía cô.

-Nếu đã như vậy, Hoàng thượng ở lại vui vẻ, Tịnh Yên ra ngoài cùng Triệu Dân. - Cô muốn bỏ ra ngoài.

-Đứng lại. - Tuấn Phong kéo tay cô lại. - Trẫm nuông chiều nàng đến hư rồi, nàng dám làm loạn ư... Trẫm triệu nàng đến ngự thư phòng, nàng dám kháng chỉ Trẫm ư. Tịnh Yên, nàng nghĩ Trẫm không dám xử tội nàng ư?

Tịnh Yên trừng mắt nhìn lại Tuấn Phong, cổ tay đang bị anh nắm chặt lại nói: “Tịnh Yên không có tội, không cần phải sợ.”

- Cãi lời Trẫm chính là mang trọng tội.

- Hoàng Thượng, người là một kẻ độc tài.

- Nàng dám... - Tuấn Phong không kìm được tức giận hét lên. - Người đâu, nhốt Yên phi vào tẩm cung, cho đến khi Yên phi nhận ra lỗi không được phép bất cứ kẻ nào gặp mặt khi chưa có lệnh của Trẫm.

- Bệ hạ mãi mãi là một kẻ độc tài, không bao giờ có thể làm một đấng minh quân.

- Trẫm không trị tội nàng, chính là không phải minh quân. - Tuấn Phong hét lớn. - Mang đi cho Trẫm.

Quân lính bên ngoài nghe lệnh nhanh chóng bắt lấy cô, Tuấn Quốc cảm thấy hiện tại Hoàng huynh đang rất nóng giận không vội xen vào. Nếu Yên phi còn nói ra thêm lời nào, e rằng đầu còn khó giữ.

-Hoàng thượng, xin người tha cho Yên phi... Nhị hoàng tử còn nhỏ, không thể không có Yên phi bên cạnh. Là lỗi của nô tỳ đã nhiều lời, xin hoàng thượng ban tội, xin hoàng thượng khai ân cho nương nương. - Tiểu Mai quỳ xuống trước mặt Tuấn Phong van xin.

-Không liên quan đến Tiểu Mai, Triệu Dân là con trai của Tĩnh Yên, con không thể xa mẹ, người hãy để Tĩnh Yên mang Triệu Dân đi cùng. - Cô bé Triệu Dân trong lòng.

Tuấn Phong tức giận không yên, dọa giam nàng ta vào tẩm cung cũng cương quyết không nhận sai mà cầu xin, còn cam chịu bị giam. Tuấn Phong nhìn Triệu Dân, đứa trẻ này chính là điều quan trọng nhất của nàng ta, được...

-Người đâu, mang Triệu Dân đến cung Nguyệt Cát. Hoàng hậu từng chăm sóc thái tử rất tốt, để Nhị hoàng tử cho Hoàng hậu chăm sóc tốt hơn một phi tử mạng trọng tội khi quân phạm thượng. Người đâu, y lệnh.

Cô không thể tin lời Tuấn Phong thoát ra, là anh ta muốn giao con cô cho người phụ nữ nhân tâm kia khác nào giết chết con cô.

-Không, Hoàng thượng... Người không thể làm như vậy. - Cô hét lên khi bị người khác bắt lấy Triệu Dân.

-Hoàng thượng... Xin người... - Tuấn Quốc lên tiếng.

-Lời trẫm nói ra không thể rút lại, người đâu đưa đi. - Tuấn Phong nói xong cũng rời khỏi cung Thuỷ Cát.

Tuyết Sương nhìn thấy bọn nô tỳ mang Triệu Dân đến thì vô cùng lo lắng, chuyện lần này chẳng phải chuyện tốt lành gì. Tĩnh Yên kia bị bắt giam ở tẩm cung, Triệu Dân do cô ta chăm sóc... Làm mọi kế hoạch của cô ta thất bại, còn mang thêm cục nợ trên mình.

-Mẫu hậu, nhị đệ thật đáng yêu. - Triệu Hàn nhìn Triệu Dân nói.

Tuyết Sương nhìn con trai cô ta, chỉ biết lắc đầu. Trò ném đá giầu tay thì dễ dàng, nay chính cô ta chăm sóc tiểu tử này, lỡ có chuyện không hay, hậu quả cô lãnh không nổi.

Triệu Dân nằm trên tay Tuyết Sương, không biết có phải vì quá thoải mái mà tè lên người Hoàng hậu. Tuyết Sương nhăn mặt: “Ta không biết đâu, vì sao ta phải chăm cho tiểu tử này chứ.”

Tuấn Quốc theo chân Tuấn Phong quay về ngự thư phòng, chuyện lần này xem ra do Tĩnh Yên không hiểu phép tắc trong cung, lại từ trước đến nay chỉ xem Hoàng thượng là nam nhân bên cạnh, không nghĩ đến uy nghiêm của anh.

-Hoàng huynh, đừng quá nóng giận. - Tuấn Quốc nói.

-Hoàng đệ thấy Trẫm sai ở chỗ nào?

-Người không sai, chỉ là quyết định trong lúc nóng giận quá nhanh, về sau chỉ e...

-Đệ đang muốn nói về chuyện ta nhốt Tĩnh Yên!

Tuấn Quốc lắc đầu: “Là việc người giao Nhị hoàng tử để Hoàng hậu chăm sóc, người cũng biết Hoàng hậu luôn muốn ngôi vị của thái tử vững vàng.”

-Đệ nghĩ ta quyết định mà không suy nghĩ ư, Tuyết Sương dù không thích Triệu Dân ra sao cũng không dám làm hại đứa trẻ đó, Triệu Dân do nàng ta chăm sóc, Triệu Dân xảy ra điều gì, Trẫm sẽ hỏi tội ai đầu tiên?

-Hoàng thượng anh minh. - Tuấn Quốc thán phục, suy nghĩ lại cách này hoá ra lại tốt. Giao cho kẻ khác Triệu Dân càng nguy hiểm hơn. - Nhưng còn Yên phi nương nương, xin người suy xét.

-Trẫm phải chỉnh lại nàng ta, ngoài cung khác, trong cung khác... Không thể cứ xử không đúng phép tắc mãi. - Tuấn Phong lắc đầu. - Cho người mang thêm chăn và gối đến tẩm cung, nơi đó rất lạnh.

Tuấn Quốc cáo lui, rõ ràng là quan tâm không dứt, lại muốn làm khổ nhau.

105. Chương 104: Thay Đổi

Hù hù hù

104: Thay đổi

Tắm cung lạnh lẽo, trên người cô lại bị trút hết trang sức và áo lụa chỉ còn một bộ áo trắng mỏng manh che phủ tấm thân nhỏ nhắn. Từng tiếng gió lùa qua những tấm màn trắng bay phất phơ u buồn, những tiếng rít rùng rợn qua khe cửa sổ, cái lạnh thấu xương từ sống lưng lan toả toàn thân.

Lời đồn đại không hề sai về nơi được cho là kinh hãi nhất Hoàng cung này, không một bóng người, không có chút sinh khí chỉ toàn là sự u ám đến ghê sợ. Kể từ khi bước vào nơi này, cô chỉ một mực lo lắng cho Triệu Dân không chút run sợ về không gian hiện tại. Mang con cô giao cho Tuyết Sương không phải là mang mỗi vào miệng hổ, đứa trẻ còn nhỏ bé như vậy, chính là do cô ương bướng mà hại con.

- Nương nương, Hoàng thượng sai nô tài mang chăn đến cho người. - Tiểu Lộ Tử mang chăn bước vào.

Cô quay người nhìn tên thái giám thân cận bên cạnh Tuấn Phong, vội hỏi: “Tiểu Lộ Tử, người nói bốn cung biết, hoàng tử đã mang đến cung Nguyệt Cát trao cho hoàng hậu ư?”

Tiểu Lộ Tử cúi đầu, giọng hơi run, ái ngại mà đáp: “Nương nương, đừng trách nô tài nhiều chuyện, người nói một câu biết lỗi với Hoàng thượng, nô tài nghĩ Hoàng thượng sẽ nguôi giận. Hoàng hậu bảo vệ thái tử điện hạ, hoàng tử của người sẽ khó lòng yên ổn.”

Cô liền đáp: “Người về nhắn với Hoàng Thượng, là chàng làm càn, ta không khuất phục.”

Tiểu Lộ Tử cuối đầu rồi đi, xem ra lời khuyên mà Tứ vương gia căn dặn dành cho Yên phi không có tác dụng, hẳn đi ra khỏi tắm cung liền nhìn xung quanh mà cảm thấy ớn lạnh, luôn khí lạnh từ đâu thổi tới phía sau gáy, không phải suy nghĩ nhiều bỏ chạy về hoàng cung.

-Mang rượu lên cho Trẫm. - Tuấn Phong gọi dâng rượu, không biết đã cạn bao nhiêu chung.

Tuấn Quốc hầu rượu hoàng huynh, xem ra người không yên lòng nhất là vị hoàng huynh này. Khá khen cho một Tịnh Yên bé nhỏ, khiến cho người bình tĩnh điềm đạm kia tức giận đến mức uống mãi không ngừng.

-Hoàng huynh, đêm đã khuya người nên nghỉ ngơi sớm. Đã uống quá nhiều rồi. - Tuấn Quốc ngăn lại.

-Đệ mau cạn chén với Trẫm. - Tuấn Phong vốc toàn bộ chén rượu vào miệng.

-Là Yên phi nương nương không nghĩ thấu đáo, người không nên là một quân tử lại đi chấp một nữ nhân thường tình. Hoàng huynh, người là Hoàng thượng của Triệu quốc, lại đi chấp một Yên phi nhỏ bé. - Tuấn Quốc khuyên can. - Ngày mai thượng triều sớm, người không được để bá quan văn võ nhìn thấy sự mệt mỏi này, chỉ có sự uy nghiêm của người mới khiến bọn loạn thần run sợ.

Tuấn Phong thắm men say gục trên bàn, bọn nô tài cùng Tuấn Quốc dìu anh đến long sán an giấc. Trên gương mặt kia vẫn hằn lên sự lo lắng không nguôi dành cho Yên phi.

Sáng sớm tỉnh mơ, mặt trời chưa kịp qua đỉnh núi đã nghe thấy tiếng Tiểu Lộ Tử chạy vào bên trong phòng ngủ của anh cả gan làm ồn.

-Hoàng thượng, Như phi nương nương đến đây, nhưng vì người đang yên giấc nên đã quỳ phía trước chỉ mong cầu kiến Hoàng thượng.

Tuấn Phong mắc lên người tấm long bào, chỉnh tề nhìn về phía tên thái giám hỏi: “Nàng ta đến để làm gì?”

-Là cầu xin cho Yên phi.

Tuấn Phong nhíu mày, từ khi nào hai người này có tình cảm tốt đẹp như vậy. Kể thì ra mặt lên lớp anh, kể thì đến quỳ trước cung mà cầu xin.

-Thượng triều. - Tuấn Phong tỏ ra không quan tâm mà đáp.

Anh bước ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Tổ Như đang quỳ phía trước, nhìn thấy anh liền lên tiếng vang xin: “Hoàng thượng, lỗi là ở Tổ Như đã nói ra những lời không nên nói với tỷ tỷ, xin người tha cho Tịnh Yên tỷ tỷ, tất cả là lỗi của thần thiếp.”

-Xem ra Trầm đã đối với nàng rất tệ, khiến nàng ảm ức như vậy. - Tuấn Phong không nhìn Tổ Như, sau đó bước tiếp ngang qua Tổ Như: “Tiểu Lộ Tử, đưa Như phi về cung.”

Chuyện Tịnh Yên làm loạn đã lan truyền đi khắp cung cấm. Một quý phi được hoàng thượng sủng ái nhất nhất nay lại bị nhốt vào cấm cung sau một đêm, buổi thượng triều trở nên căng thẳng khi nét mặt của Tuấn Phong chau lại, trên gương mặt toát ra sự lạnh lẽo. Nét mặt này, kể từ khi Yên phi nương nường quay về, từ lâu đã không xuất hiện.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, nhi thần cả gan xin Hoàng thượng xem xét chuyện của Yên phi nương nường. - Tể tướng bước lên một bước, lần này có lí do để lật đổ vị quý phi kia, ngôi vị của Hoàng hậu mới vững vàng.

- Chuyện của Yên phi, Trầm tự mình có quyết định. - Tuấn Phong sắc mặt không đổi, trong lòng hiểu rõ tể tướng muốn điều gì.

- Hoàng thượng, Yên phi nương nường loạn ngôn, nói năng không phép tắc, xin Hoàng thượng thánh minh phân xử. - Tể Tướng nhanh chân quỳ gối. - Thần cuối xin hoàng thượng làm gương cho thiên hạ, theo luật lệ Triệu quốc mà phán quyết.

Những kẻ nịnh thần theo phe lão tể tướng già đông loạt quỳ xuống cúi xin Tuấn Phong xử tội cô, Tuấn Quốc biết lần này khó nghĩ, lần này không thể nhắm mắt cho qua được nữa, nhưng xử đúng luật đúng tội, xem ra Yên phi kia khó thó tội chết.

Tuấn Phong thần sắc điềm tĩnh, gương mặt không thể hiện chút cảm xúc. Nhìn bọn người đang quỳ dưới chân mà cất tiếng: “Tể tướng khanh là không tin vào quyết định của Trầm ư, Trầm đường đường là vua một nước, lại không hiểu rõ ràng luật lệ đại Triệu quốc ư. Khanh có ý nghi ngờ lời Trầm?”

-Nhi thần không dám, nhi thần đáng chết đã mạo phạm đến Hoàng thượng. Nhi thần không dám có ý nghi phạm thượng. - Nghe giọng nói đánh thếp, Tể tướng liền hốt hoảng.

-Nếu khanh không có ý như thế, về phía Yên phi Trầm đã có dự tính, bãi triều.

Nói là nói có ý định, nhưng đã trôi qua hai tuần nhưng không có một ý chỉ nào đưa ra để định tội Tịnh Yên. Tịnh Yên bị nhốt trong cấm cung nhưng hằng ngày Tiểu Mai mang cơm đến đều thông báo về nhị hoàng tử được chăm sóc rất tốt và khoẻ mạnh thì một phần an tâm.

-Nương nường, người nên ăn một chút để còn có sức... Nô tỳ để ý, cả tuần nay người chỉ ăn vài đũa, thức ăn cũng không động đến.

-Tiểu Mai, ta nhớ Triệu Dân, con trai ta ở bên cạnh Hoàng hậu tuy người nói không có gì đáng lo ngại nhưng trong lòng ta luôn nơm nớp lo sợ. Nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn nhốt ta cả đời ở nơi này, nếu muốn giết vì sao không hạ lệnh.

-Nương nường, người đừng quá lo lắng mà hao tổn sức khoẻ. Hoàng thượng yêu thương nương nường như vậy, nô tỳ tin rằng Hoàng thượng sẽ không còn tức giận mà tha tội cho người.

-Nghĩ lại, hôm đó vì sao ta lại kích động như vậy. - Cô khẽ lắc đầu.

Tiểu Mai cũng ngây ngô nói: “Nô tỳ cũng cảm thấy kì lạ, nữ nhân trên đời nếu được một nam nhân chỉ yêu một mình mình thường sẽ rất vui mừng, huống chi là người được hoàng thượng sủng ái như vậy. Nương nường, nô tỳ nghe đâu Như phi hằng ngày đều đến cung Thượng Uyển quỳ gối phía trước cầu xin cho nương nường.”

Cô khá bất ngờ. Về thâm tình cô và Như phi kia không hề có thâm tình tốt đẹp. Chuyện này cho là cô ra mặt giúp cô ta nhưng cô không tin Như phi kia tốt đến mức vì cô mà không ngại quỳ gối cầu xin và kiên trì như vậy. Cô đưa mắt nhìn Tiểu Mai nói: “Ta nhờ muội một chuyện.”

Tiểu Mai đưa tay vào miệng cô, đôi môi cô khẽ mấp máy nói điều gì đó, Tiểu Mai chăm chú lắng nghe nhanh chóng gật đầu rồi đi.

Cung Thượng Uyển...

-Hoàng thượng, Như phi nương nương đang quỳ bên ngoài, nhưng trời dường như sắp mưa.- Tiểu Lộ Tử khẽ nói.

Tuấn Phong nhìn ra ngoài trời mây đen đang kéo đến, Như phi này xem ra cũng kiên nhẫn. Tuấn Phong nhìn Tiểu Lộ Tử mà nói: “Truyền Như phi.”

Tổ Như được Tiểu Lộ Tử truyền vào bên trong. Tuấn Phong ngồi trên ghế rồng đang đọc sách đưa mắt về Tổ Như.

-Tổ Như tham kiến Hoàng thượng.

-Nàng quỳ trước nơi này lâu như vậy, là muốn Trẫm tha cho Yên phi?

-Tổ Như đã suy nghĩ cạn kiệt, việc tỷ tỷ làm ra nếu nói tha chính là làm khó bề hạ, nhưng thần thiếp có một phần lỗi nên muốn đến nơi này xin nhận tội, để tỷ tỷ bớt một phần hình phạt. - Tổ Như cuối đầu nói.

Tuấn Phong đưa mắt nhìn về Tổ Như. Xem ra cô nương này tuy nhỏ tuổi nhưng thấu tình đạt lý, cũng là một cô gái lương thiện.

-Đem đó, Trẫm bỏ nàng lại một mình, nàng có oán trách trẫm?

-Tổ Như được Hoàng thượng cho danh phận phi tử mang ơn vạn kiếp nào đâu dám oán trách nữa lời. Chỉ cảm thấy tự trách bản thân vô dụng không hầu hạ người tốt như tỷ tỷ.

Lời nói của Tổ Như nhẹ nhàng bao bọc không cao không thấp truyền vào lòng người. Tuấn Phong nhìn thấy một cô nương e lệ trước mặt, không dám ngẩng mặt nhìn anh. Lại nghĩ đến Tịnh Yên, không hiểu phép tắc luôn ngông cuồng.

-Tiểu Lộ Tử, mau truyền ý chỉ của Trẫm. Yên quý phi vì vừa sinh hoàng tử tâm tình không tốt có lời mạo phạm, thương tình hoàng tử còn bé miễn tội chết, cắt hiệu quý phi, đưa về cung Thủy Cát cấm túc ba tháng không được ra ngoài.

-Nô tài sẽ nhanh chóng đi ngay. - Tiểu Lộ Tử nhanh chóng rời đi.

Tổ Như quỳ xuống dưới chân anh khẽ nói: “Tổ Như tạ ơn Hoàng thượng đã bỏ qua cho tỷ tỷ, Hoàng thượng quả như lời đồn đại chính là một người nhân từ đức hậu.”

Tuấn Phong lại nói: “Mọi việc đã xong, trẫm còn nhiều tấu chương cần phê duyệt, nàng quay về cung nghỉ ngơi đi, thời gian qua đã vất vả rồi.”

-Hoàng thượng, người phê duyệt tấu chương, Tới Như xin được phép mài mực cho người.- Tổ Như bước đến ngồi gần Tuấn Phong mài mực.

Tuấn Phong cũng không hẹp hòi với nữ nhân, im lặng để Tổ Như ngồi một bên. Khung cảnh trước mắt nên thơ nên tình, chàng viết chữ nàng mài mực, để khiến người khác hiểu nhầm.

-Nét mực không dày không mỏng vô cùng đều đặn, xem ra nàng rất quen thuộc việc này. - Tuấn Phong nói.

-Trước khi nhập cung, hằng ngày thiếp đều mài mực cho cha viết chữ nên thành một thói quen, cha thiếp lại rất kỹ tính về mực viết, cha thường nói con người sinh ra quan trọng nhất là nét chữ họ viết ra, nhìn vào nét chữ có thể đoán được con người.

Tuấn Phong gật đầu: “Vậy nét chữ của Trẫm, nàng đoán xem.

-Thần thiếp không dám. - Tổ Như lắc đầu.

-Miễn nàng tội chết, cứ nói ra suy nghĩ của nàng.

Cô ta nhìn qua nét chữ của Tuấn Phong một lúc lâu liền nói: “Nét chữ của người không cao không thấp chứng tỏ người là một con người kỹ càng, tuy nhiên trong suy nghĩ người quá cầu toàn nên thường tự bản

thân mang ưu phiền. Người xem, một dòng đều thẳng tắp không chút sai lệch, người rất nguyên tắc nhưng thiệp đoán tâm trạng hiện tại của người rất hời hợt, người đang mong đợi.”

Tuấn Phong khẽ cười: “Xem ra cũng bị nàng đoán trúng.”

Tổ Như mỉm cười, đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, bắt cẩn một vệt mực lem trên mặt. Tuấn Phong bật cười đưa tay chạm vào gương mặt Tổ Như lau đi.

-Đa tạ Hoàng thượng. - Tổ Như đưa mắt nhìn cào mắt Tuấn Phong, đôi mắt long lanh đầy sức hút.

Bốn mắt nhìn nhau, bất chợt giọng Tiểu Lộ Tử vang lên: “Hoàng hậu nương nương xin được phép gặp Hoàng thượng.”

Tuấn Phong bất chợt rời tay ra khỏi gương mặt Tổ Như quay về thực tại: “Cho vào.”

Tuyết Sương nhìn thấy Tổ Như đang ngồi bên cạnh Tuấn Phong liên bật cười, xem ra hoàng thượng nhà ta cũng như bao nhiêu nam nhân thường tình trên đời.. Cứ ngỡ yêu thương Yên phi kia sâu sắc ra sao, cũng bị run động trước một giai nhân khác.

-Tuyết Sươngw thỉnh an Hoàng thượng.

-Tổ Như thỉnh an Hoàng hậu nương nương.

-Nàng đến tìm Trẫm có việc gì sao?

-Thần thiệp nghe tin người đã đưa Yên phi về lại cung Thuỷ Cát, nay đến xin người cho người mang Nhị hoàng tử về cùng Yên phi cho mẹ con họ gần nhau. - Tuyết Sương xem ra không chịu nổi Triệu Dân nữa.

Tuấn Phong hơi nhếch cười: “Vất vả cho nàng rồi, hoàng hậu.”

-Thời gian vừa rồi thiệp luôn lo lắng Người phạt tội Yên phi ai sẽ chăm sóc bệ hạ, không ngờ là thiệp lo lắng dư thừa. Muội muội, muội phải thay ta chăm sóc bệ hạ cho thật tốt. - Tuyết Dương nhìn Tổ Như mà nói. - Tốt nhất là nên sinh một hoàng tử hoặc công chúa như Yên muội muội, có nhị hoàng tử rồi, cũng không bị định tội.

-Lời Hoàng hậu dạy bảo, Tổ Như xin ghi nhớ.

-Trẫm đang mệt, các khanh lui hết đi. - Tuấn Phong không muốn nghe phụ nữ xỏ xiên. Đặc biệt là Tuyết Sương kia luôn mưu đồ thâm độc, chỉ e lại muốn làm hại Tổ Như vô tội.

Trên đường Tuyết Sương và Tổ Như quay về, bọn họ ghé qua cung Thuỷ Cát để thăm Tịnh Yên nhưng thật ra muốn xem cô ta sống chết ra sao, bị mất chức quý phi kia thân phận cũng giống như Tổ Như hiện tại.

Vào bên trong đã nhìn thấy Tịnh Yên đang nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, Tiểu Mai ngồi bên cạnh khóc lóc ra vẻ hoảng sợ. Thái y ra vào đều không đoán được bệnh.

-Đồng thái y, Yên phi bị bệnh gì?

-Bẩm hoàng hậu nương nương, Yên phi nương nương cơ thể suy yếu, lại thường hay suy nghĩ lo âu mất ngủ nên cơ thể không chịu nổi.

-Các người có báo Hoàng thượng chưa? - Tổ Như liền hỏi.

-bẩm Như phi nương nương, trước khi ngắt Yên phi nương nương có căn dặn không được mạo phạm đến Hoàng thượng tránh cho người lo lắng, phiền muộn. - Tiểu Mai đáp.

-Vậy ta không làm phiền Yên phi nghỉ ngơi, người đâu hồi cung. - Tuyết Sương bữu môi bỏ đi, Tổ Như không tiện ở lại cũng bước theo sau.

Khi bọn họ đi xa, Tiểu Mai nhanh chóng đi đến giường ngủ của Tịnh Yên khẽ gọi.

-Nương nương, bọn họ đi xa rồi.

Cô mở mắt nhìn Tiểu Mai, sau đó nhìn Đồng đại phu khẽ nói: “ Con cảm ơn cha, vất vả cho cha rồi.”

-Nương nường đừng nói vậy, được giúp nương nường là chuyện đáng nên làm. Nương nường, ví sao phải giả bệnh với hoàng hậu và Như phi.

-Con muốn xem một trong hai người bọn họ, kẻ nào muốn hãm hại con.

-Bọn chúng là một bọn, nương nường không biết Như phi là do Hoàng hậu tự mình tuyển vào?

-Cô nương ta, không một chút đơn giản.

Cô nhìn về phía Triệu Dân đang trên tay Tiểu Mai liền gọi Mang đến ôm trọn Triệu Dân trong tay khẽ nói: “Tiểu tử, có nhớ mẹ không, mẹ rất nhớ con.”

Cô ôm Triệu Dân khóc như mưa, thời gian sắp tới của cả cô và Triệu Dân sẽ khó mà êm đẹp. Cô xem phim cổ trang nhiều nên hiểu rõ, loại phi tần càng tỏ ra hiền lành càng thâm độ và cơ hội. Mà chính Tổ Như kia chính là hình tượng trong phim, xem ra cô nương ta còn nguy hiểm hơn con người của Tuyết Sương.

-Tiểu Mai, muội đã làm theo lời ta căn dặn..?

-Nương nường, nô tỳ đã làm xong rồi.

Cô khẽ gật đầu... Muốn cuộc sống yên ổn, trước tiên phải loại bỏ những kẻ muốn hãm hại ta trước, ít nhất là trước khi bọn chúng ra tay

106. Chương 105: Tư Tình

105: Tư Tình

Cung Thượng Uyển lẻ bóng một trái tim cô đơn, kể từ ngày Yên phi quay về cung Thủy cát Hoàng thượng đều không ghé qua, chẳng phải là trong lòng không muốn, chỉ là sự tôn nghiêm của bậc đế vương lấn át, không thể nhúng nhường. Nhưng xử tội cô, e rằng anh không nỡ ra tay.

Tuấn Phong ngồi trong thư phòng đọc sách, gần đây Như phi lại hay ghé đến tâm tình bầu bạn, lại nói tài nghệ mai mực của nàng ta khiến anh vô cùng hài lòng, cộng sự mềm dẻo trong từng câu nói đều không chê vào đâu được. Vậy nên, chuyện Như phi nghỉ tại cung Thượng Uyển truyền đi khắp hoàng cung, xem ra vị trí của Như phi ngày càng chắc chắn.

- Nương nường, nương nường... - Giọng nói của Tiểu Mai vang khắp cung Thủy cát, Tĩnh Yên đang uống trà ngược mắt nhìn ra phía ngoài.

- Tiểu Mai, hoàng cung cháy ư. - Tĩnh Yên trêu chọc.

- Nương nường, nô tỳ ra ngoài nghe ngóng được, đêm qua Như phi nương nường ở cả đêm trong cung Thượng Uyển. - Tiểu Mai vừa nói, vừa thở gấp, gương mặt đầy nét vội vàng.

Tĩnh Yên nâng chén trà, đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ. Chuyện tranh giành trong chốn hoàng cung này cô còn lạ lẫm điều gì. Lại càng nghĩ không ngờ Tuấn Phong cũng như bao vị hoàng đế khác, không thể nào nằm thê bầy thiếp, chốn cung cấm cả ngàn vị phi tử.

- Bỏ cung không vội, muội vội cái gì. - Co đáp. - Đừng để ý chuyện khác, muội cứ chú tâm làm những gì ta căn dặn.

- Nhưng nương nường, người không thể ngồi yên được. Rõ ràng là Như phi lợi dụng lúc người và Hoàng thượng trạng thái không tốt liền nhảy vào... Nô tỳ rất tức giận thay người. - Tiểu Mai âm ức, nếu như không vì Như phi kia thì chủ nhân của cô không thất sủng như hiện tại.

- Vậy muội nói ta phải làm sao, cũng không thể đến tận nơi bắt ghen. - Cô chóng cằm nói, nếu là thời hiện đại thì có lẽ chỉ có Tuyết Sương mới có tư cách.

- Nương nường, hay người đến nhận lỗi với Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha lỗi. Nô tỳ nghe Tiểu Lộ Tử nói trong một lần trò chuyện cùng Tứ vương gia đã nói rằng chỉ cần người mở miệng nhận lỗi sẽ quên hết những chuyện cũ. - Tiểu Mai khuyên giải. - Chỉ cần một câu nhận lỗi của người mà thôi, không cần phải thực hiện kế sách.

- Tiểu Mai, khi bị nhốt trong tấm cung ta đã có một quyết định. Vậy nên muội đừng khuyên ta nữa, thử thách lần này nhất định phải thực hiện, nếu không ta mãi mãi không thể nghĩ ra ta và Hoàng Thượng là loại tình cảm gì, càng không thể phân bài rõ ràng mọi việc.

- Người nói điều gì, nô tỳ nghe qua đều không thể hiểu. Nhưng nô tỳ là người của nương nường, nô tỳ sẽ làm bất cứ những gì nương nường sai bảo.

Trong cung Vọng cát, tiếng đàn ngân nga đi vào lòng người được vang ra bằng đôi bàn tay uyển chuyển và khéo léo của vị phi tử của Hoàng đế Triệu quốc. Nét mặt chăm chú, từng ngón tay di chuyển trên từng phím đàn vang lên ngọt ngào làm say đắm lòng người.

Từ bên ngoài, tiếng vỗ tay vang lên, một đoàn người bước vào cung Vọng cát với thái độ không hề kiêng dè, Tổ Như dừng lại nhìn về phía Tuyết Sương đang bước vào, nhanh chóng thi lễ.

- Tổ Như tham kiến Hoàng hậu nương nường.

- Xem ra, trong mắt của muội muội cũng còn có hoàng hậu này. - Tuyết Sương cười khẩy, ngồi xuống chiếc ghế phía trên.

Tổ Như nhanh chóng tự tay mình rót trà vào ly, dâng lên tận tay Tuyết Sương khẽ nói: “Trong lòng Tổ Như khi nào cũng kính trọng và biết ơn nương nường, nương nường có điều gì không hài lòng về thần thiếp xin người chỉ dạy.”

Tuyết Sương nghe những lời nhẹ nhàng ngọt ngào này càng cảm thấy tức giận. Không ngờ đưa cô gái này đến với Tuấn Phong tuy đã hắt Yên phi kia ra nhưng đối với Tổ Như cũng khó thu phục được ả.

Tuyết Sương đưa tay nhận chung trà, cố tình hắt đổ chung trà nóng lên tay Tổ Như. Tổ Như bị phỏng liền kêu lên một tiếng, bọn nô tỳ nhanh chóng chạy đến.

- y da, ta không cố tình, muội muội có đau không. - Tuyết Sương nhếch môi cười, nắm chặt bàn tay bị phỏng kia bóp mạnh.

- Tổ Như không sao, xin hoàng hậu đừng phiền lòng. - Tổ Như cắn răng chịu đựng. - Các người lui hết, ta không sao. - Quay về phía bọn cung nữ vừa chạy đến.

Bọn cung nữ tản ra, nhìn Hoàng hậu cũng khiếp sợ, rõ ràng biết chủ nhân đang bị ức hiếp nhưng thấp cổ bé họng không thể phản kháng.

- Muội xem, đã đổ lên hết cả rồi. - Tuyết Sương thổi vào bàn tay đỏ ửng vì nước sôi của Tổ Như. - Chỉ là một vết thương nhỏ trên tay muội bao nhiêu bọn tỳ nữ đều hốt hoảng lo lắng, chính là vì muội là thê tử của Hoàng thượng. Trong đám tú nữ, bao nhiêu kẻ ước ao muốn được như muội, vậy nên phải cẩn thận một chút, bốn cung nghĩ muội hiểu bốn cung đang nói điều gì?

Tổ Như cuối đầu: “ Những lời vàng ngọc của người, Tổ Như mãi khắc ghi trong lòng.”

- Khắc ghi là tốt, khắc ghi là tốt. - Tuyết Sương buông bàn tay đỏ ửng kia ra khỏi lòng bàn tay đầy lực.

Đợi Tuyết Sương hồi cung, thái y băng lại vết thương trên tay Tổ Như lại. Nàng ta ngồi trên chiếc ghế nhìn vết thương trên tay mình khẽ mỉm cười, bị thương rất tốt, bị thương rất tốt.

Ở cung Thủy cát, cô nghe Tiểu Mai thuật lại chuyện vừa rồi xảy ra với Như phi liền lắc đầu, xem ra Tuyết Sương kia càng đắc ý càng sắp bị Tổ Như đánh cho đến chết. Lần này, những gì xảy ra cho cô, cô phải trả lại cho bọn họ.

- Tiểu Mai, muội mau giúp ta thay sim y, ta đến cung Thượng Uyển một chuyện.

- Nương nường, người nghĩ lại rồi sao. - Tiểu Mai mừng rỡ.

- Muội đừng nhiều chuyện, mau lên. - Cô kí nhẹ vào đầu Tiểu Mai mà nói.

Tuấn Phong đang cùng Tổ Như trong thư phòng, anh đang nhìn vào bàn tay bị băng lại của Tổ Như mà khẽ nhú mồm.

- Tay của nàng? - Tuấn Phong hỏi.

- Là thiếp bất cẩn, Hoàng thượng đừng bận tâm. - Tổ Như cúi đầu nói.

Tuấn Phong nhìn thái độ của Tổ Như không tự nhiên, trong lời nói có chút u buồn, lại nhìn thấy Tổ Như như đang muốn khóc, xem ra có việc gì ầm ứ.

- Mau nói Trẫm biết, tay của nương nương người vì sao bị thương. - Tuấn Phong nhìn tỳ nữ đi theo Tổ Như mà hỏi.

Tiểu Hồng nhanh chóng quỳ xuống, giọng nói ầm ứ kể lại chuyện xảy ra vừa qua ở cung Vọng Cát với giọng điệu khóc nức không thành lời, xem ra chủ nhân của cô ta rất đáng thương.

Tuấn Phong tức giận, vừa muốn đứng lên đi tìm Tuyết Sương hỏi chuyện, chẳng phải Tổ Như là chính nàng ta cho tiến cung, đúng là thâm tâm Tuyết Sương càng ngày càng thâm độc.

- Hoàng thượng bớt giận, thiếp nghĩ Hoàng hậu chỉ là lỡ tay làm rơi chung trà, không hề cố tình. - Tổ Như quỳ dưới chân Tuấn Phong mà nói.

- Trẫm làm chủ cho nàng, có Trẫm bên cạnh, nàng không cần e sợ Hoàng hậu. - Tuấn Phong kéo tay Tổ Như đi. - Trẫm đưa nàng đến cung Nguyệt Cát hỏi rõ.

Tổ Như hơi cười, tỏ ra không muốn đi nhưng Tuấn Phong cứ thế kéo đi.

Vừa đi đến cửa, Tịnh Yên cũng vừa bước tới. Tuấn Phong không ngờ ngay lúc này Tịnh Yên lại đến tìm anh, không ngờ lại để cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

- Tịnh Yên tham kiến Hoàng thượng. - Cô cúi đầu thi lễ, nhìn thấy bàn tay Tuấn Phong đang nắm chặt bàn tay Tổ Như.

Tuấn Phong nhìn thấy Tịnh Yên nhanh chóng buông bàn tay Tổ Như ra, Tổ Như vì vậy mà không hề hài lòng, tuy nhiên nét mặt vẫn không có gì thay đổi, chỉ trách Tịnh Yên lại đến quá đúng lúc. Chỉ cần một chút nữa, Tổ Như và Tuyết Sương cũng đã xem ai tranh được uy quyền.

- Miễn lễ, nàng đến đây có chuyện gì muốn nói sao? - Tuấn Phong nhìn Tịnh Yên mà nói.

Tịnh Yên nhìn về phía Tổ Như liền nói: “Thiếp chỉ nghe đồn Như phi bị thương muốn đến thăm muội ấy, người xem, bàn tay ngọc ngà để hầu hạ người đã thành ra thế này, người cũng nên làm chủ cho muội muội, đúng không bệ hạ.”

- Tổ Như đã không sao, không muốn phiền lòng Hoàng thượng và tỷ tỷ. - Tổ Như nhanh chóng đáp.

- Không thể nói là không sao, tỷ nghe thái y nói lại tuy là bông nhẹ nhưng có thể để lại vết sẹo. Tỷ có một ít thuốc mang đến cho muội, rất tốt, sẽ không để lại bất cứ vết tích nào.

- Tổ Như đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm cho muội. - Tổ Như nhận lấy.

- y da, tỷ nghe nói khi tỷ bị trách phạt muội đã quỳ mấy ngày liền tại nơi này mà cầu xin cho ta, nhờ vậy mà tỷ tỷ đây mới được tha cho cái mạng nhỏ này. Tỷ còn chưa có cơ hội nói lời đa tạ muội, vì lần nào đến tìm cũng được thông báo muội đang ở cung Thượng Uyển này. Tỷ lại không muốn phá không gian ngọt ngào của muội. - Cô vỗ về bàn tay Tổ Như mà nói. - Đến khi nghe chuyện muội bị thương, thì rất lo lắng mà nhất định phải đến thẳng nơi này tìm gặp muội.

Tuấn Phong càng nghe lời Tịnh Yên nói càng cảm thấy nóng trong lòng, chẳng phải cô đang muốn ám chỉ rằng anh bỏ mặc cô để ở cùng nữ nhân khác. Cô muốn nói rằng cô đã tố tường mọi chuyện và đang rất là bình thường bình tĩnh.

- Nàng đã xem xong rồi chứ, Như phi đã không có gì nghiêm trọng, nàng đã có thể quay về cung Thủy cát.

- Tuấn Phong nói.

- Hoàng thượng đừng vội vàng như vậy, thiếp sẽ nhanh chóng ra về. - Tịnh Yên nhìn về phía Tuấn Phong.
- Nhưng Hoàng thượng, chàng có thể không nhìn thiếp nhưng hoàng tử, chàng cũng không muốn nhìn ư. - Giọng nói của cô thay đổi âm tiết, đầy ý trách móc. - Thần thiếp cáo lui, chúc Hoàng thượng người, đêm nay trải qua mộng đẹp.

Giọng nói của Tịnh Yên khiến tâm trạng Tuấn Phong trùng xuống, cũng không còn nghĩ về vết thương của Tổ Như nữa, cho người đưa Tổ Như về cung, muốn một mình tĩnh lặng. Anh ngồi một mình trong thư phòng, ánh mắt khi này của Tịnh Yên chứa đầy sự oán trách. Rõ ràng là cô có lỗi, đến gặp anh cũng không một câu nhận lỗi còn dám trách móc anh, nhưng vì sao, anh lại không thể không nghĩ đến ánh mắt của cô.

- Nương nương, không phải hoàng thượng sắp đến trị tội hoàng hậu, vì sao người lại xuất hiện ngay lúc ấy.
- Tiểu Mai đi phía sau thắc mắc.

- Trị tội Hoàng hậu ư, cũng chỉ là trách phạt. - Tịnh Yên đáp. - Vả lại, ta không muốn Tổ Như kia đắc ý quá lâu.

- Nô tỳ đã đưa tiền cho bọn thị vệ rồi, bọn chúng sẽ không đi ngang qua cung Nguyệt cát nửa bước. Nương nương, nô tỳ vẫn không hiểu sao người lại phải làm như vậy.

- Đừng hỏi nhiều, muội làm tốt lắm. Ta không thể nào rời khỏi cung mà tìm gặp Tứ vương gia được, muội thay ta mang lá thư này đến trao cho ngài ấy. - Cô đưa bức thư vào tay Tiểu Mai.

Tiểu Mai vâng lời nhanh chóng rời đi đến phủ vương gia, còn cô quay về cung Thủy Cát, không may bị người của Tổ Như nhìn thấy.

Sáng hôm sau, khi cô tỉnh lại liền tìm kiếm Tiểu Mai nhưng không thấy Tiểu Mai ở đâu. Đêm qua đi đến phủ vương gia không phải vẫn chưa về chứ. Cô gọi bọn cung nữ hỏi nhưng không ai nhìn thấy Tiểu Mai.

- Yên phi nương nương, Yên phi nương nương, nguy rồi. - Tiểu Lộ Tử từ bên ngoài chạy vào, nói không ra lời.

- Tiểu Lộ Tử, có chuyện gì xảy ra với Hoàng thượng ư? - Cô lo lắng.

- Không phải là Hoàng thượng, nhưng là Tiểu Mai. Đêm qua Tiểu Mai đã bị thị vệ bắt giữ, trong người thu được một bức thư tình, đang bị nhốt trong đại lao. Hoàng thượng đã giao cho hình bộ xử lý. - Tiểu Lộ Tử nhanh chóng nói. - Hoàng thượng đang trong thư phòng, tiểu nhân liền chạy đến báo cho nương nương.

Cô từ đang ngồi trên ghế nhanh chóng đứng lên, Tiểu Mai là tâm đắc của cô, vì cô sai bảo mà bị bắt, chuyện này cô phải giúp Tiểu Mai. Nhưng bọn họ nhìn thê nào lại nghĩ là thư tình, thật là tức chết cô.

Cô nhanh chóng đi đến cung Thượng Uyển mà tìm gặp Tuấn Phong, chỉ sợ chậm trễ Tiểu Mai sẽ càng gặp nguy hiểm. Trong cung cấm, nghiêm cấm các tỳ nữ tư tình, nay mang phải tội này, chẳng khác gì tội chết còn làm ô danh một nữ nhân.

- Tịnh Yên tham kiến Hoàng thượng. - Cô cúi đầu thi lễ.

- Hôm nay không có Như phi ở nơi này. - Tuấn Phong không nhìn cô.

- Là thiếp tìm người, Hoàng thượng. - Cô nói.

- À, thì ra là tìm Trầm. - Tuấn Phong đưa mắt nhìn cô. - Nàng có điều gì muốn nói.

- Hoàng thượng, người không thích thần thiếp, người muốn phạt thần thiếp, thần thiếp xin nhận hết hình phạt, chỉ mong đừng làm khó những người vô tội bên cạnh thần thiếp. - Cô đáp.

- Ý nàng nói đến chuyện của Tiểu Mai. - Tuấn Phong nhíu mày. - Chuyện của Tiểu Mai, hình bộ vẫn còn đang điều tra lá thư ấy.

Tịnh Yên còn chưa kịp xin tha tội, từ bên ngoài Tiểu Lộ tử đã chạy vào hoảng hốt: “Hoàng thượng, không hay rồi.” - Nhưng nhìn thấy cô ở đó liền không dám nói nữa.

- Có chuyện gì, mau nói. - Tuấn Phong nói lớn.

- Bên hình bộ đang cho người đến cung Thủy cát để tìm Yên phi nương nương. Vì... vì.. trong khẩu cung Tiểu Mai đã điểm chỉ rằng bức thư ấy chính là thư tình mà Yên phi nương nương nhờ cô nương ta gửi cho Tứ vương gia. Còn khai rằng... khai rằng...

Tịnh Yên mắt như nổi lửa nói lớn: “ Nói như thế nào?”

- Còn nói, Nhị hoàng tử là cốt nhục của Yên phi và Tứ vương gia. Tứ vương gia muốn cướp ngôi vua nên cùng Yên phi nương nương bày mưu thôn tính Triệu quốc.

- Tiểu Mai... Tiểu Mai nhất định không thể nói ra những lời đó. Chắc chắn bọn chúng đã ép cung muội ấy, chắc chắn muội ấy đã không thể chịu được nữa rồi. - Cô rơi nước mắt lo cho Tiểu Mai. - Triệu Tuấn Phong, cũng chỉ tại chàng, là vua một nước lại đặt ra những cách ép cung man rợ đó, chàng không xứng đáng là cha của con dân nước Triệu.

- Tịnh Yên, lá thư đó là của ai?

- Là của thiếp, nó chính là của thiếp. - Tịnh Yên tức giận, thì ra Tuấn Phong xem trong bức thư kia của của ai hơn sinh mạng của Tiểu Mai.

- Nàng đã giao phó Tiểu Mai gửi cho kẻ nào. - Tuấn Phong hỏi.

- Là Tứ vương gia. - Cô trừng mắt nhìn Tuấn Phong, đôi mắt đỏ lên đầy nước và sự tức giận.

Người của hình bộ tiến vào bên trong cung Thượng Uyển. Nhưng có Tuấn Phong nên không ai dám động vào Yên phi nương nương. Bọn chúng mang ra tờ khai do chính tay Tiểu Mai điểm chỉ nhận tội, chuyện lần này, không chỉ một mình Tịnh Yên còn liên lụy đến cả Tứ vương gia. Xem ra kẻ bày ra chuyện này thân phận không bé.

107. Chương 106: Hại Cho Thê Thảm

106: Hại cho thê thảm

Bức thư được Tiểu Lộ Tử dâng lên cho Tuấn Phong, chỉ là nhìn không ra trong thư Tịnh Yên đang muốn nói điều gì. Tất nhiên Tịnh Yên làm sao biết viết tiếng nho ngày xưa, viết tiếng Việt chắc rằng Tuấn Quốc sẽ chẳng thể hiểu được cô muốn nói gì, vậy nên dùng kí hiệu chính là thuận tiện nhất.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, lá thư này nội dung đã được tỳ nữ của Yên phi nương nương khai rõ, chỉ là những điều tư tình thô tục của Yên phi nương nương và Tứ vương gia Tuấn Quốc. - Quan hình bộ khời tâu.

- Dám hỏi ngài, nếu ngài đã nói đó là thư của bọn cung gửi cho Tứ vương đệ, một tỳ nữ như Tiểu Mai lại cả gan đọc thư của chủ nhân giao phó ư, lại nói, bức thư kia không ghi nội dung, ngoài chủ nhân của nó không dễ cho người ngoài hiểu rõ. - Tịnh Yên liền đáp.

- Chuyện này... chuyện này... - Quan hình bộ ấp úng.

Tuấn Phong nhìn bên trong bức thư, sau đó liền đưa cho Tiểu Lộ Tử cất đi. Ánh mắt Tuấn Phong nhìn về phía cô, còn cô nhìn anh không một chút e sợ.

- Truyền Tứ vương gia vào cung. - Tuấn Phong nói. - Tạm thời phế truất Yên phi, giam vào ngục thất. Về phần nhị hoàng tử, Trẫm sẽ có phán xét sau.

Binh lính đưa Tịnh Yên đi, cô từ khi nghe anh tuyên chỉ đã như bất động, xem ra anh muốn đẩy cô đi thật xa anh, anh là một đương kim hoàng thượng, sủng ai và chán ghét chỉ cách nhau một tấm màn mỏng. Cô sai, thật sự đã sai khi nghĩ rằng anh và cô là tình yêu, đã yêu sẽ không có bất cứ san sẻ. Nhưng rồi, hiện tại ngiệt ngã đến mức cô nhận ra, anh là vua, sống trong thời đại đa thê đa thiếp, anh có rất nhiều chọn lựa, và khi đã chán ghét cô, anh sẽ đẩy cô đi nếu như cô không biết ngoan ngoãn như bao nhiêu vị vương phi khác.

Trong thư phòng, hiện tại chỉ có Tuấn Phong và Tuấn Quốc. Hai anh em nhà họ Triệu trước nay tình thân không ai sánh bằng, Tuấn Quốc một lòng phò trợ Hoàng huynh giúp Tuấn Phong không biết bao nhiêu phen nguy hiểm.

- Tứ đệ, đây là bức thư mà Tịnh Yên gửi cho đệ, trong thư là nàng ấy đang muốn nói điều gì? - Tuấn Phong giao bức thư cho Tuấn Quốc.

Tuấn Quốc nhìn vào bức thư, sau đó liền nhíu mày khi nhìn thấy những nét vẽ nguệch ngoạc khó hiểu. Nghe tin từ hình bộ mà trong lòng cảm thấy khó nghĩ với quyết định của vị hoàng huynh, không lẽ là hoàng huynh tin vào những lời xàm tấu đó.

- Hoàng thượng, thật sự đệ không hiểu được Yên phi muốn nói điều gì? - Tuấn Quốc đáp. - Nhưng, chuyện đệ và nương nương có tư tình là hoàn toàn bịa đặt.

Tuấn Phong không đáp, rút thanh gươm từ trên giá đỡ gươm vút về phía Tuấn Quốc đã kề tận cổ, đôi mắt lạnh lùng nhưng đầy sát khí hỏi: “Đệ nói xem, tại sao Tịnh Yên hôm đó lại bỏ đi không một lý do, tại sao khi quay về lại đi cùng đệ.”

Xem ra khuất mắc trong lòng Tuấn Phong một lần nữa phải nghĩ đến, Tuấn Quốc lại e sợ Tuấn Phong bị bọn gian thần lợi dụng ảnh hưởng của Tịnh Yên là trực lợi. Tuấn Quốc nhắm mắt lại đáp: “Hoàng thượng, dùng người không tin tưởng, thà một nhát gươm đoạt mạng.”

~~~~~  
Tịnh Yên giam vào ngục thất, cô cũng không phải lần đầu tiên bước vào nơi này. Nghĩ tới liền hối hận không kịp, lần trước trong vai một tiểu tử không một lý do bị Tuấn Phong ban cho ly rượu độc mà suýt chết, quay lại nơi này chính vì sinh con, sinh con cũng đã sinh ra... cô muốn đưa Triệu Dân quay về hiện tại, ít ra... Uy Phong cũng không muốn lấy mạng cô như tên cuồng bạo ấy.

Lại nói, lão già chết tiệt đó vì sao đến giờ này vẫn còn chưa xuất hiện, cô không còn vấn vương điều gì ở cái nơi mà không có công lý, cái nơi mà phụ nữ như cô lại thấp cổ bé họng, nói ra điều gì cũng phải suy nghĩ, cũng lo sợ bị chém đầu lúc nào không hay. Bị nhốt trong ngục tối này, cô cũng không sợ điều gì, chỉ lo sợ vì một mình cô mà những người khác liên lụy. Không biết giờ này Tiểu Mai đáng thương đã như thế nào.

- Không ngờ lại tái ngộ người tại nơi này. - Người đàn ông ngồi thẳng lưng, đôi mắt đang nhắm lại ở bên cạnh nhà giam của cô nói.

Cô quay đầu nhìn về phía hắn ta, trên người hắn ta vô cùng dơ bẩn cùng những vết thương chi chít chưa kịp lành lặn. Mái tóc dài bù xù, râu ria trông mất vệ sinh chết được, ấy vậy mà hắn nói đã từng gặp gỡ cô ư. Nghĩ tới nghĩ lui là chưa hề gặp mặt.

- Ta và ngươi đã gặp nhau ư? - Cô đáp.

- Cũng đúng, lúc đó ta bịt kín mắt. - Hắn ta đáp. - Chẳng phải làm phi tử rất tốt sao, lại còn sinh hoàng tử cho hắn ta, cũng bị nhốt vào nơi này.

- Khẩu khí lớn. - Cô cười lớn. - Cả gan gọi Hoàng thượng một cách không phép tắc.

- Xem ra không một chút e sợ, nữ nhân như ngươi cũng là loại hiếm thấy. - Hắn ta mở mắt quay về phía Tịnh Yên.

- Nhưng vì sao ngươi bị nhốt tại nơi này? - Cô tò mò.

- Xem ra ngươi vẫn không nhận ra ta, ta chính là người đã đột nhập Hoàng cung, còn ra tay đánh ngươi ngất đi. - Hắn cười khẩy.

Tịnh Yên à một tiếng, thì ra hắn ta chính là tên thích khách hôm đó. Nhìn thân xác hắn ta thê thảm như vậy cũng biết được bọn người bọn chúng đã tra tấn tù nhân ra sao, cô lại lo lắng cho Tiểu Mai hơn, đúng là bọn ác ôn.

- Tổ Như, vẫn khỏe chứ. - Giọng nói hắn ta trầm xuống, trong lời nói đầy nét quan tâm.

- Người quen nàng ta sao, nàng ta thì khỏe nhất rồi, được Hoàng thượng sủng ái đến thế mà, hằng đêm đều ở lại cung của Hoàng thượng. Ngay cả Hoàng hậu cũng khó lòng làm khó dễ nàng ta. - Cô nghĩ tới vẫn thấy đáng ghét, rõ ràng là hồ ly tinh mà.

Hắn ta không đáp, tự mình nằm xuống đóng gươm bên cạnh quay lưng về phía Tịnh Yên. Cô nhìn dáng lưng chi chít vết thương của hắn ta khẽ gọi: “Này, người còn chưa trả lời ta, người và nàng ta quen nhau sao?”

Hắn ta vẫn im lặng, cô cũng không quan tâm nữa. Ngồi đếm xem căn phòng giam này có bao nhiêu cây cột, còn muốn đo đạc nơi này dài rộng bao nhiêu. Xem ra hoang cung quá rộng lớn mà, một căn phòng giam tội phạm cũng đủ xây một căn nhà trọ thời hiện đại.

Đêm tới, nơi này còn xuất hiện thêm một vài bạn nhỏ vô cùng tự do chạy lung tung cả phòng, bọn quan sai đi một tốp về hướng phòng giam của cô, nhưng không phải giải cô đi mà chính là tên hàng xóm của cô. Hắn ta giống như một thói quen, đứng lên đi về phía trước không cần bọn chúng nói ra một lời nào.

Đến khi hắn ta quay lại, trên người ướt sũng, những vết roi quật trên người ướm máu, cái mới chòng lên cái cũ, nhìn thôi cũng đủ hoảng sợ. Nếu bị tra tấn như vậy, thôi thì chết đi có lẽ còn hạnh phúc hơn.

Bọn chúng vừa đẩy tên hàng xóm của cô vào trong ngã gục xuống liên mở cửa phòng của cô. Làn này nói không sợ là không được, bọn chúng mà tra tấn cô như thế, cô làm sao chịu nổi.

- Các người, muốn đưa ta đi đâu, buông ta ra... ai cho phép các người lôi ta... Ta không đi, á á á ta không muốn. - Cô hoảng hốt hét.

Một mình cô không thể phản kháng lại đám quan sai, cô được đưa tới một căn phòng sáng, bên trong đã nhìn thấy rất nhiều dụng cụ tra khảo. Cô hơi xanh mặt ngồi đối diện tên quan sai, gương mặt vẫn khá ương bướng.

- Nương nương, chỉ cần người điểm chỉ vào tờ giấy này.- Hắn ta đưa một tờ giấy trên bàn.

Cô nhìn qua, tất nhiên không hiểu bọn chúng viết điều gì.

- Người nói bốn cung nghe, nếu ta không điểm chỉ vào tờ giấy này, người sẽ làm gì ta? - Cô hỏi.

- Tiện chức làm sao cả gan mạo phạm người. - Sau đó hắn quay đầu về phía sau, ra hiệu cho bọn lính phía sau.

Bọn chúng từ bên ngoài đưa Tiểu Mai vào bên trong, Tiểu Mai thân thể như không còn sức lực, hai bàn tay ướm máu nhìn thấy Tịnh Yên liền bật khóc nhưng toàn thân không còn đứng vững ngã nhào xuống đất.

Cô không ngồi yên được nhanh chóng chạy đến ôm lấy Tiểu Mai mà nói: “Tiểu Mai, là ta đã liên lụy muội.”

- Nương nương, Tiểu Mai là người của nương nương, được làm việc cho nương nương là phúc phần của nô tỳ. Nương nương, Tiểu Mai không nói gì cả, có chết cũng không nói ra một câu nào.- Tiểu Mai nói từng câu khó khăn.

- Nương nương, nếu người không điểm chỉ nhận tội, nô tài e rằng vị cung nữ này khó lòng bình an. - Tên quan bệnh hoạn cười khẩy nói.

- Các người dám. - Cô tức giận.

- Người đâu, mời Yên phi nương nương an vị, bắt đầu dùng hình với cung nữ Tiểu Mai.

Bọn chúng ép cô ngồi lên ghế, sau đó giải Tiểu Mai đến dùng nhục hình trước mặt cô. Cô đau lòng đến mức không thể nào chịu đựng nổi, hét lên: “Mau ngừng lại, ta điểm chỉ là được chứ gì?”

- Nương nương, nô tỳ không sao, người đừng điểm chỉ... bọn chúng không chỉ hại chết người còn muốn hãm hại nhị hoàng tử, nô tỳ cầu xin người đừng vì nô tỳ mà đau lòng. Mạng nhỏ của nô tỳ không có chút giá trị, người và nhị hoàng tử mới là đại sự. - Tiểu Mai hét lên.

Tên quan sai tát mạnh vào gương mặt Tiểu Mai khiến cô đau đến mức không còn sức lực mà ngất đi.

- Người đâu, tạt nước cho cô ta tỉnh lại. Mang than lửa đến đây.

- Không cần, ta sẽ điểm chỉ, các người không được phép hành hạ Tiểu Mai. - Cô đưa bàn tay điểm chỉ trên tờ giấy bọn chúng đặt sẵn trên bàn nhưng rồi rút lại.

Đã sinh ra cõi đời này chính là có cái quyền sống, quyền hạnh phúc ngang nhau, cô và Tiểu Mai cũng là phận nữ nhi làm sao để Tiểu Mai gặp nguy hiểm mà bảo toàn mạng cho bản thân cô.

- Ta có một điều kiện. - Cô nói.

- Nương nương cứ nói.

- Trả tự do cho Tiểu Mai, ta sẽ nhận hết tội trạng mà các người mong muốn. - Cô trừng mắt nhìn tên quan sai.

Hắn ta vẫn giữ cái điệu cười khẩy đó ra lệnh: “ Thả cung nữ Tiểu Mai ra.”

Cô ấn điểm chỉ trên bàn, không một chút lưỡng lự.

~~~~~  
- Hoàng thượng, Yên phi nương nương đã điểm chỉ nhận tội. Hoàng thượng, hình bộ đang xem xét xử tội nương nương. - Tiểu Lộ Tử hốt hoảng chạy vào. Không ngờ nhìn thấy Hoàng thượng đang dùng gương đặt trên cổ Tứ vương gia.

Tiểu Lộ Tử biết tình hình căng thẳng, thông báo xong nhanh chân bước ra khỏi thư phòng, ở trong cung cấm này muốn giữ cái đầu chắc chắn phải thông minh ứng biến,

- Nàng ấy đã nhận tội, còn đệ, đệ có lời nào nói với Trẫm. - Thanh gương trên tay Tuấn Phong vẫn nằm trên cổ Tuấn Quốc.

- Vẫn chỉ một câu, nếu hoàng huynh không tin đệ, ngay tại nơi này hoàng huynh một nhát có thể giết chết kẻ phản bội.

Tuấn Phong nhếch môi cười, sau tiến ghé sát tai Tuấn Quốc nói một vài câu sau đó hét lên: “ Người đâu, mang Tứ Vương gia giam vào ngục, đợi ngày xử tội.”

Tuấn Quốc nhìn Tuấn Phong gật đầu, sau đó bị bắt đi.

Sau khi Tuấn Quốc bị mang đi, Đồng Long vội cung xin diện kiến Hoàng thượng. Xem ra lần này Đồng Long tướng quân đến đây là vì chuyện của Yên phi. Tuấn Phong cho triệu Đồng Long.

- Hoàng thượng, xin người xem xét... chuyện Yên phi nương nương thông đồng Tứ vương gia là không thể. Xin người soi xét lại. - Đồng Long quỳ xuống van xin.

- Chuyện này Trẫm tự mình đã có cách giải quyết, Đồng ái khanh, khanh đừng quá khích động. - Tuấn Phong đáp.

- Hoàng thượng, có lẽ những lời thần nói người nghe qua đều không tin tưởng, nhưng những lời trước kia thần nói đều là sự thật. Chỉ e một khi Yên phi không muốn ở lại nơi này, sẽ không bao giờ quay lại. - Đồng Long lo lắng, chỉ sợ Tịnh Yên một lần nữa quay về với thần gió, cậu luôn tin vào mắt mình.

- Là khanh đang uy hiếp Trẫm.

- Nhi thần ngàn lần không dám. - Đồng Long nói tiếp. - Hoàng thượng, nước Hán đang rèn luyện binh mã, theo nhi thần thám thính bọn chúng sẽ chinh phục từ hướng bắc với khẩu khí rất hùng mạnh, sẽ diệt bất cứ nơi nào bọn chúng đi qua. Nhi thần cuối xin Hoàng thượng, Tịnh Yên tỷ tỷ càng gặp nguy hiểm, Triệu quốc càng gặp khó khăn.

Tuấn Phong ngồi trong thư phòng suy nghĩ, đây chẳng phải là một chuyện trùng hợp nữa hay những lời Đồng Long nói là sự thật. Trước mắt để cô chịu cực khổ một chút, chỉ là anh muốn dụ hổ ra khỏi rừng.

- Tổ Như tham kiến Hoàng thượng. - Tổ Như hôm nay ăn mặc lộng lẫy, trên người nức hương thơm.

- Ái khanh, nàng đến thật đúng lúc, Trẫm đang cần một ai đó bên cạnh, quả nhiên có quá nhiều chuyện xảy ra. - Tuấn Phong uống chung rượu lên môi.

- Hoàng thượng, người phiền muộn chuyện Tịnh Yên tỷ tỷ ư, thần thiếp biết người tuy ngoài lạnh nhưng luôn sủng ái tỷ tỷ nhất, Nhất định người đã rất phiền não. - Tổ Như rót thêm rượu vào trong ly của Tuấn Phong.

- Theo nàng nghĩ, Tịnh Yên dám cả gan làm điều đó ư? - Tuấn Phong uống thêm một ly.

- Hoàng thượng, Tịnh Yên tỷ tỷ là một thực nữ hiền lành không bao giờ toan tính thiệt hơn, tâm tính vô cùng được lòng trên dưới. Theo như thiếp nghĩ là có người gấp tâm hãm hại tỷ tỷ, thần thiếp suy nghĩ nhiều lần cũng không nghĩ ra được lý do tỷ tỷ lại làm như vậy.

- Ý nàng là, có kẻ đứng phía sau chuyện này ư? - Tuấn Phong lại nói.

- Người nghĩ xem, nếu Tịnh Yên tỷ tỷ bị truất ngôi vị, nhị hoàng tử tất nhiên sẽ phải theo mẫu thân rời khỏi cung, người nào sẽ có lợi ích nhất. - Tổ Như mỉm cười, lại rót rượu vào ly.

Tuấn Phong nắm chặt tay Tổ Như liền hỏi: “Nàng đang nhắc đến hoàng hậu ư?”

- Tổ Như nào có ý đó, lời này đồn đến tại Hoàng hậu, chỉ e mạng nhỏ của thần thiếp khó mà giữ lại. - Vò lo sợ.

Tuấn Phong nắm bàn tay mình ra khỏi tay Tổ Như mà nói: “Đêm nay trẫm không muốn uống một mình, ái khanh, mau cạn chén cùng Trẫm.”

Không quen uống mem say, Tổ Như cạn được vài chung đã say khướt mà gục xuống bàn. Tuấn Phong bế nàng ta lên giường nhìn nét đẹp trên gương mặt mà say đắm lòng người.

~~~~~

Đêm đó tại cung Nguyệt Cát, Tuyết Sương và nhân tình đang say đắm bên nhau. Trước khi bị bắt giam Tịnh Yên đã cho tiền bọn thị vệ không cần đi qua cung Nguyệt cát nên hắn ta lại ra vào như chốn không người.

- Nàng quả thật cao tay, nghe nói Tịnh Yên kia đã nhận tội, thái tử như vậy là không còn ai tranh giành ngôi vị.

- Chàng nói điều gì kì lạ, chuyện lần này không liên quan đến thiếp. Là cô ta tự làm tự chịu, thiếp tốt nhất không nên nhúng tay vào. - Tuyết Sương tựa đầu vào bờ ngực săn chắc mà nói.

- Không phải do nàng, vậy là ai?

- Chàng nói giống như trên đời này chỉ có một mình thiếp là kẻ gian ác. - Tuyết Sương nhún mày không hài lòng. - Thiếp đã nói cô ta tự làm tự chịu.

- Cô ta không phải loại người đó.- Hắn ta khẳng định. - Kể cả tên tứ vương gia, chắc chắn không phải loại phản bội lại Triệu đế.

- Mặc kệ bọn chúng đi, miễn chúng ta có lợi là được, quan tâm đến làm gì. - Tuyết Sương khẽ cười.. tấn công tên nhân tình.

Quả nhiên... Tuyết Sương kia cũng chỉ có thể suy nghĩ đến như vậy. Ngay cả Tịnh Yên kia còn hại cho thê thảm được... huống hồ chỉ một kẻ thất sủng như nàng...

108. Chương 107.1: Vượt Ngục

107.1: Vượt ngục

Trong căn phòng đầy mùi hôi, chuột, gián và những tiếng rên la của những kẻ bị tra khảo, cô nhìn về phía cửa thông ra bên ngoài, nhìn thấy bầu trời đầy ánh sao đêm lấp lánh. Còn nhớ khi ở cung Thủy cát, hằng ngày đều cùng Tuấn Phong ngồi bên ngoài hoa viên mà thưởng trăng, anh ngâm thơ, cô rót rượu, mem tình

mem rượu hòa vào nhau. Khi cô bị giam giữ tại nơi này, với tư cách một phi tử của một người đứng đầu một đất nước, lại cảm thấy có quá nhiều yếu kém, quá nhiều oan ức mà không thể nói ra lời.

- Người còn thần nhiên ngẩng trắng, không sợ cái chết đang đến gần. - Hàng xóm của cô lên tiếng, phá tan những suy nghĩ trong đầu cô.

Tĩnh Yên xoay người, nhìn hắn ta sau đó ngồi tựa vào tường đá lạnh lẽo mà đáp: “Chết có gì đáng sợ, theo ta nghĩ nó rất nhẹ nhàng.”

- Xem ra là có nhiều phiền não. - Hắn ta lắc đầu, cũng tựa lưng vào tường đá lạnh nhắm mắt lại. - Người cũng bị ép gả vào cung ư, đã sinh con cho hắn, lại bị nhốt vào nơi này, là không khuất phục điều gì?

- Nhắc mới nhớ, người quen biết ra sao với Như phi kia. - Cô sức nhớ. - Liều mạng đột nhập hoàng cung là tìm cô ta ư. y da, xem ra là nhà người yêu nàng ta rất nhiều, không tiếc cả tính mạng.

Hắn ta vẫn nhắm mắt, đôi môi hơi nhếch cười: “Yêu... chỉ e không còn chút ý nghĩa.”

Cô không hiểu lời hắn ta nói, cũng không muốn hiểu nhiều. Chỉ là, cô thật ganh tỵ với Tổ Như kia, một người không tiếc mạng sống để đến tìm gặp cô ta ngay đêm cô ta được phong phi tử. Vậy mà cô ta bên ngoài vui vẻ cùng Tuấn Phong, không một chút suy nghĩ đến sinh mạng của người đàn ông này. Nói về tình thì xem ra, con người ấy quá vô tâm... tình yêu mà hắn nói, xem ra không chút ý nghĩa nữa.

Tuấn Quốc được đưa đến giam chung một phòng cùng tên hàng xóm của Tĩnh Yên. Cô lúc đầu khá kinh ngạc nhưng Tuấn Quốc ra hiệu cho cô im lặng, xem như không quen không biết. Cô cũng lờ đi, nằm xuống đồng gờm bên cạnh nghe ngóng.

- Vị huynh đệ này, có thể chia cho ta chút gờm để nằm được không? - Tuấn Quốc lên tiếng.

Hắn ta mở mắt nhìn Tuấn Quốc, sau đó bỏ sang một góc nằm xuống, nhường tất cả gờm cho Tuấn Quốc. Anh ngồi xuống đồng gờm kia, không nói gì nằm xuống liền ngủ một giấc dài cho đến sáng.

Vài ngày sau, Tuấn Quốc dù làm đủ mọi cách nhưng hắn ta vẫn không chịu mở miệng nói lấy một câu. Tuy cô không hiểu vì sao Tuấn Quốc lại hành động kì lạ như vậy nhưng dù sao anh ta cũng có ơn với cô, lần này cô sẽ giúp Tuấn Quốc. Nhìn cái vẻ đáng thương của một vương gia như anh ta, bị giam tại nơi thấp kém này thật là thiệt thòi.

- Ta nói người đừng cố gắng che giấu nữa, ta đã biết vì sao người bị bọn chúng nhốt vào nơi này. - Cô nói lớn, cố tình cho tên bên cạnh nghe.

- Cô nương đang muốn nói ta ư? - Tuấn Quốc đáp.

- Ngoài người ra, còn ai có thể làm chuyện động trời như vậy. Ta là phi tử của Hoàng thượng lại không biết chuyện người đã gây nên sao. - Cô nói tiếp. - Tú nữ Thực Trân con gái của quan ngũ phẩm Trần Thực chính là ý chung nhân của nhà người. Lần này cả gan giả thái giám tìm gặp nàng ta, nhưng thật không may... thật không may mà. - Cô vừa nói vừa xua tay. - Cả hai người, đều thật là vì nữ nhân mà mất cái mạng lớn.

- Ta và nàng ấy thề non hẹn biển, cũng chỉ vì Triệu đế mà ta mất nàng... Ta hận ta không có quyền cao chức trọng khiến cha nàng nhất quyết không gả. - Tuấn Quốc vờ như rất đau lòng.

Cô nhìn sang tên tù nhân hàng xóm. Nét mặt hắn đã dần ra, đôi mắt cũng nhìn về phía Tuấn Quốc mà cảm thông. Sau đó hắn ta đứng lên mà vỗ vai Tuấn Quốc: “Triệu đế dùng quyền tuyền không biết bao nhiêu tú nữ, làm không biết bao cặp nhân tình đều chia ly... Nay nước Hân đang chuẩn bị tiến vào Triệu quốc, vị huynh đệ này có muốn góp phần lật đổ Triệu quốc, giành lại người phụ nữ của mình.”

Cô hơi kinh ngạc, thì ra... người hàng xóm này của cô chính là phản quốc ư, chỉ vì Tổ Như kia mà muốn tiêu diệt cả nước Triệu... Ôi... cô thật là ganh tỵ mà. Đúng rồi, mỹ nhân khuynh thành, chính là cô ta.

- Ta sẽ làm tất cả, để giành lấy Thực Trân. - Tuấn Quốc vỗ vai hắn ta, ánh mắt không chút lộ điểm yếu nào.

- Ta là Mịch Chân. Còn đệ. - Hắn ta nói.

- Đệ là Vân Thúc. - Tuấn Quốc đáp.

- Chúng ta là những kẻ bị Triệu đế ép vào bước đường cùng, nay ta và đệ không có rượu dùng tạm chén nước này kết tình huynh đệ... Quyết tâm giết chết Triệu đế, giành lại nữ nhân và đất nước.

Cô khoanh tay nhìn bọn họ, Mộc Chân ơi là Mộc Chân... Người đang thề nguyện với sói dữ ư... Xem ra, trận đánh lần này, chưa đánh đã chiến thắng, lại nói... Tuấn Phong đã biết trước mà đưa Tuấn Quốc giả dạng để làm gián điệp.

Bọn họ uống chén nước thề nguyện tình huynh đệ, cô lại ngồi xuống dựa lưng vào tường. Dù sao Mộc Chân kia cũng chỉ vì một chữ tình, Tuấn Quốc sau khi đạt được mục đích sẽ khó lòng tha mạng. Ôi cô đang lạc vào cái thời kì mà, luật pháp chính là trong tay kẻ thắng, giết một mạng người.. thật đơn giản.

Đêm hôm sau, khi cô đang yên giấc thì nghe tiếng kêu của những thanh kim loại chói tai, khi tỉnh lại liền nhìn thấy một cảnh náo loạn trước mắt. Bọn binh lính nằm dưới đất khắp mọi nơi máu me đầy người, Tuấn Quốc và Mộc Chân cả hai đang cùng nhau song kiếm để vượt ngục ư?

- Đệ ra ngoài trước đi. - Mộc Chân đẩy Tuấn Quốc đi.

- Vì sao huynh không đi cùng đệ? - Tuấn Quốc thắc mắc, chẳng phải anh bày ra trò vượt tù để hấn thoát thân.

Mộc Chân không nói gì, quay lại dùng gươm chặt đứt cộng dây xích khóa phòng giam của cô. sau đó nhanh chóng bước vào bên trong kéo tay cô đi theo hấn: “ Mau đi thôi.”

Cô tròn mắt nhìn hấn ta... Hấn ta và cô đâu có thân, lại còn trong lúc nguy nan mà cứu cô khỏi nơi này.

Tuấn Quốc và Mộc Chân cùng nhau đưa cô ra khỏi hoàng cung một cách an toàn, nhìn qua là biết cục diện này chính là do Tuấn Quốc bày ra.

- Vì sao huynh phải cứu cô nương ta, có nữ nhân đi cùng thật dễ hỏng đại sự. - Tuấn Quốc nói.

Cô lườm Tuấn Quốc, cái tên vong ơn này... rõ ràng nhờ cô mà hấn ta mới tiếp cận với Mộc Chân, nay lại nói cô làm hỏng đại sự của hấn. Dù về thân phận, cô cũng là chị dâu hấn dù kiếp này hay kiếp sau cũng là hơn một vế.

- Cũng không thể nhìn thấy cô ta chết mà không cứu. - Mộc Chân nhìn Tịnh Yên mà đáp. - Những huynh đệ khác đang ở cách đây không xa, chúng ta tới đó trước.

- Còn cô nương ta. - Tuấn Quốc chỉ e sợ cho Tịnh Yên, nếu bị phát hiện một mình anh có thể chóng lại bọn chúng, có cô... sẽ thất thế.

- Tạm thời để cô nương ta đi theo chúng ta.

Cả ba người cùng nhau bước đi trên con đường vắng bóng người... mỗi người đang có một suy tính riêng. Chỉ riêng Ngọc Hân, cô nhớ Triệu Dân của cô... Nhưng hiện tại Triệu Dân ở trong cung là an toàn nhất, bên ngoài bọn phản quốc này nếu biết thân phận Triệu Dân thì càng nguy hại cho con trai cô hơn.

~~~~~  
Trong cung, Tuấn Phong ngồi trên ngai vàng, đôi mắt nhìn về phía trước.

- Bẩm hoàng thượng, theo như hình bộ báo lại Yên phi và Tứ vương gia đã cùng nhau cao chạy xa bay... Bọn người đó, thật là đáng chết không xem luật lệ Triệu quốc ra gì. - Quan Tể tướng trình tấu.

- Bẩm Hoàng thượng, xin người cho người truy lùng đôi gian phu dâm phụ bọn chúng về quy án, để làm gương cho trăm họ.

Tuấn Phong lắc đầu đáp: “Chuyện Yên phi và Tứ vương gia Trẫm xem ra đã tin sai người, đêm qua đã cho người thanh lý môn hộ, chuyện này là điều xấu của họ Triệu, Trẫm đã giải quyết trong im lặng, tránh dân chúng bàn tán không hay về dòng tộc.”

- Tội của Yên phi nương nương là tội khi quân, chiếu theo luật lệ là chu di tam tộc. - Tể tướng lại nói.

- Tể tướng, luận về tội... Tứ đệ Tuấn Quốc của Trẫm cũng tội không nhỏ. Chiều theo luật lệ cũng là chu di tam tộc, ý khanh muốn nói Trẫm phải giết hết dòng họ Triệu quốc này ư? Đã lưu tình, cũng là nên công bằng... Ai làm, người đó chịu... Trẫm nói ra điều này, các ái khanh đều hiểu rõ chứ?

Lời nói Tuấn Phong hiện tại, không ai dám nói sai. Lỡ như nói ra câu nào không đúng, chỉ e nhận ngay tội mưu đồ soán ngôi.

- Chuyện của Yên phi khép lại, nay nước Hoàn đang rèn binh dưỡng lính muốn xâm chiếm không những nước Triệu ta còn bao gồm nhiều nước phương bắc. Các ái khanh liệu có cao kiến gì?

- Hoàng thượng, thần xin được điều binh ra trận, dẹp tan giặc Hán. - Đồng Long quỳ xuống nói. - Cũng xem như, dùng sức mà chuộc lại lỗi của Yên phi.

- Tốt. - Tuấn Phong đáp. - Trẫm ban cho khanh 30 vạn đại binh... tiến về phía bắc cùng với Đại Đô tướng quân, và Thượng Hà tướng quân. Chúng ta quyết tâm giữ vững bờ cõi.

- Hạ quan tuân lệnh. - Đồng Long đáp.

Bãi triều, Tể tướng đại nhân liền khẽ cười ngắm nhìn chiếc ngai vàng kia. Nay bên cạnh Tuấn Phong đã không còn ai bên cạnh nữa... thời cơ, đây chính là thời cơ đã đến.

109. Chương 107.2: Anh Đoạn Tình, Cô Đoạn Nghĩa.

107.2: Anh đoạn tình, cô đoạn nghĩa.

Mộc Chân đưa cô và Tuấn Quốc đến một tửu lầu, bên ngoài tuy là một quán trọ chân bình thường nhưng đó chính là trụ sở của những kẻ theo Hán quốc như Mộc Chân. Bọn người này rõ ràng mang dòng máu nước Triệu, ăn cơm của lúa gạo nước Triệu lại mang lòng phản quốc, Tuấn Quốc thật là một vị vương gia trung thành yêu nước, một mình anh ta liều mình vào hang cọp.

Họ đến nơi thì trời cũng đã gần sáng, cô cũng khá là mệt mỏi vì những ngày qua bị giam giữ ở nơi không có chút ánh nắng mặt trời. Mộc Chân đã đi vào bên trong để gặp huynh đệ của hắn nói chuyện, trên bàn chỉ còn cô và Tuấn Quốc đang dùng trà.

-Tứ... - Cô không nhìn thấy người lạ nào, định gọi Tuấn Quốc thì Tuấn Quốc nhanh chóng che miệng cô lại khẽ lắc đầu.

-Đợi thời điểm thích hợp, đệ sẽ đưa người quay về cung... Nơi này không thích hợp ở lâu, chúng ta trước tiên cứ xem nhau như những kẻ mới vừa gặp gỡ. - Tuấn Quốc buông tay ra khỏi miệng cô, nói rất khẽ như sợ ai đó nghe thấy.

Cô gật đầu, đúng là nơi này thật sự nguy hiểm. Cả Mộc Chân cũng đã biết cô là phi tử của Tuấn Phong, liệu hắn cứu cô ra nơi này là có mục đích gì, con người thật không đơn giản.

Ngồi một lúc, Mộc Chân cùng ba người đàn ông từ bên ngoài bước vào phòng trà. Đó là một người đàn ông cao to, dáng vóc thô kệch, gương mặt đầy râu ria tên là Tống Tử, hai người thanh niên còn lại xem ra chắc tuổi Mộc Chân, dáng vẻ ra vẻ thư sinh nho nhã hơn, một kẻ tên là Thanh Thư, một kẻ tên Phàm Y.

-Giới thiệu với các huynh đệ, đây là Vân Thúc, là một bạn hữu mà ta vừa quen trong nhà giam của Triệu đế. Còn đây là một tiểu cô nương không sợ trời không sợ đất, vô tình cứu ra mang đến nơi này. - Mộc Chân không nói ra thân phận của cô.

-Chào các vị huynh đệ, tại hạ là Vân Thúc, lần đầu gặp gỡ xin kính các vị một ly. - Tuấn Quốc nâng ly lên sau đó uống cạn.

-Được, đã có duyên gặp gỡ chính là huynh đệ, ta cũng kính đệ một ly. - Tống Tử cũng nâng ly uống cạn.

Cô ngồi nhìn bọn họ uống rượu, bọn nam nhân uống rượu cũng thật là có phong cách, uống chén nào cạn chén đó. Cô nhàm chán nhìn từng tên bọn chúng, lại thấy tên Mộc Chân trong ngực kia sau khi cạo sạch râu ria và mặc lại trang phục tử tế xem ra cũng được gọi là một nam nhân có chút nhan sắc không giống như cô tưởng tượng. Vậy nên mới thấy, hẳn ta yêu thương Tổ Như cũng không gọi là đĩa đeo chân hạt, nhưng vì cô nương ta mà phản lại cả đất nước, thật tiếc cho một trang nam tử.

-Mộc Chân đại ca, vị cô nương này khi nãy có nói với đệ muốn quay về quê nhà, trốn tránh kinh thành cả đời không muốn quay lại. -Tuần Quốc tìm đường lui cho cô. - Làm chuyện đại sự có nữ nhân bên cạnh quả thật bất tiện.

-Ai nói là nữ nhân không thể làm chuyện đại sự. - Một giọng nói từ bên ngoài vang lên, một thanh gươm sắc bén đặt lên cổ Tuần Quốc. - Cả gan dám xem thường nữ nhi, người đáng chết.

-Đại tỷ à, ai dám xem thường tỷ tỷ... Chỉ là bọn đệ không xem tỷ là nữ nhân nữa thôi. - Tên Y Phàm khoái trá cười lớn, xem ra bọn họ rất thân thiết.

-Tiểu Phàm, người chết với ta. - Cô nương ta thu gươm, tiến về phía Y Phàm.

Cô nương này xem ra tuổi hơn cô vài tuổi, gương mặt tuy không phải sắc nước hương trời nhưng cũng có chút nhan sắc, bọn họ từ khi cô nương ta bước vào đều nhìn theo cô nương t mỉm cười.

-Bội Nhi, nếu muội không hiền lành từ tốn lại, ca ca đây cũng không biết nam nhân nào dám thành thân cùng muội. - Tổng Tử kéo Tổng Bội Nhi lại, không cho đánh Y Phàm nữa.

-Đại ca, là Y Phàm trêu chọc muội... Muội phải dạy hắn ta bài học. - Cô nương ta nhất quyết không bỏ qua.

-Chúng ta đang có khách, muội đừng làm loạn nữa. - Mộc Chân chậm rãi nói.

Lúc này Tổng Bội Nhi mới nhìn về phía Mộc Chân, sau đó đôi mắt như tuông lệ chạy đến ôm Mộc Chân mà nói: “Huynh chịu về rồi ư, muội tưởng huynh đã cùng Tổ Như cao chạy xa bay, bỏ lại bọn muội.”

Mộc Chân nghe nhắc tới Tổ Như đôi mày liền nhíu lại, không đáp.

-Cũng là đã quay về an toàn rồi, không những quay về mà còn mang cả một huynh đệ hiểu chuyện như vậy. Xem ra lần này là đi không tốn công sức, chúng ta hôm nay uống say một bữa... Ngày mai có đại sự cần làm. - Tổng Tử nói.

Mộc Chân lúc này mới nhìn sang phía cô, sau đó dường như gạt đi chuyện của Tổng Tử đang nói mà hỏi cô.

-Gặp gỡ nhưng ta vẫn chưa được biết tên của cô nương.

-Ta tên là Tịnh Yên. - Cô đáp.

-Quê nhà cô nương ở nơi nào?

-Ta lớn lên ở huyện Thái Hoà. Có lẽ sáng sớm ngày mai nên khởi hành, trước khi bọn quan huyện đưa lệnh truy nã. - Cô đáp.

-Huyện Thái Hoà cách kinh thành cũng hơn 300 dặm, một mình cô nương làm sao có thể quay về nơi đó. Lại nói, Hán đế từ phương bắc đánh vào sẽ nhanh chóng sang bằng huyện Thái Hoà bé nhỏ, ta thiết nghĩ cô nương không nên quay về nơi đó.

Cô hơi bối rối, hẳn ta đã nói như vậy phải tìm lí do gì để rời đi đây.

-Theo đệ nghĩ cứ để Tịnh Yên cô nương ở lại nơi này cũng không sao? Thân gái dặm trường thật sự rất nguy hiểm. Đến khi nào Hán đế bình thiên hạ, cô nương lúc ấy muốn đi đâu tại hạ sẽ đưa cô đi. - Thanh Thư lên tiếng, từ đầu ánh mắt đã nhìn đến cô.

Tuần Quốc đưa mắt nhìn Thanh Thư, hẳn ta dường như có ý đồ không tốt với Tịnh Yên, lại khiến lòng anh càng lo hơn.

-Đâu dám phiền đến vị đại ca này. - Cô né tránh ánh mắt của hắn ta.

-Huynh đó, nhìn người ta khiến cô nương ta sợ huynh rồi. - Bội Nhi đi về phía cô mà nói. - Tịnh Yên cô nương đừng sợ, ở đây ai ức hiếp cô nương cứ nói ta một câu, ta sẽ dạy cho bọn họ một bài học.

Cô khẽ cười, sau đó Bội Nhi kéo tay cô ra bên ngoài. Bội Nhi đưa cô về phòng của cô nương ta, bên trong không giống như cái vẻ bên ngoài của Bội Nhi, trong phòng có rất nhiều sơn phấn và trang sức, căn phòng có một hương thơm nhẹ nhàng dễ chịu, đúng là nữ nhân tuy bên ngoài hung hãn ra sao, trong thâm tâm cũng rất nhẹ nhàng.

-Tĩnh Yên, cô nương có lẽ cũng mệt rồi, mau nghỉ ngơi một chút. - Bội Nhi trải sẵn chăn trên giường.

-Đa tạ Bội Nhi cô nương, nhưng cô nương sẽ nghỉ ngơi ở đâu? - cô hỏi.

-Ta sẽ ngủ dưới sàn, hiện tại khách điểm đã hết phòng nên đành vậy, ngày mai sẽ có phòng riêng cho cô nương. - Bội Nhi nói. - Đừng lo, ta là người học võ công, sẽ không dễ bệnh như các cô nương chân yếu tay mềm đâu.

Cô cũng khá là ngại ngần những bị Bội Nhi ép lên giường, đã lâu không trải qua cảm giác ấm áp êm ái này liền cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhắm mắt lại liền ngủ không một chút lo sợ nguy hiểm đang bên cạnh. Cô cũng không muốn lo nữa, phó mặc cho số phận.

-Đại ca, cô nương ta ngủ rồi, xem ra ngủ rất say không một chút dè chừng. - Bội Nhi mở cửa cho Mộc Chân.

-Con người cô ta thì sợ điều gì. - Mộc Chân hơi cười. - Mọii cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm...

Mộc Chân quay đầu đi thì giọng của Bội Nhi khẽ trùng xuống hỏi nhỏ: “Huynh có gặp được Tố Như chưa?”

Mộc Chân dừng bước, khẽ lắc đầu rồi đi tiếp.

~~~~~  
Trong cung Thượng Uyển, Tuấn Phong nhận được mật báo từ Tuấn Quốc thì càng đứng ngồi không yên, vì sao bọn chúng là giữ Tĩnh Yên ở lại. Nếu như anh cho người đến đưa cô đi chẳng khác nào bức dây động rừng, mọi kế hoạch sẽ bị thất bại, còn nguy hại đến cả ztuws hoàng đế.

Anh đi tới đi lui trong cung Thượng Uyển, vẫn không nghĩ ra cách nào đó vẹn toàn. Tuấn Phong viết mật thư gửi cho Đồng Long nắm rõ tình hình biên ải, bọn chúng muốn phản quốc, anh cho bọn chúng thua thê thảm, bước lên ngôi vị hôm nay, là một quá trình rèn luyện và gian nan... Bọn chúng lại cả gan xem thường anh.

-Hoàng thượng, Đồng đại phu đến. - Tiểu Lộ Tử báo.

-Cho mời. - Anh đáp.

Đồng đại phu thi lễ: “Hôm nay Hoàng thượng khó chịu nơi nào, hạ thần xin phép được bắt mạch.”

-Hôm nay Trẫm gọi khanh đến không phải để xem mạch, Trẫm muốn hỏi về Nhị hoàng tử, Triệu Dân có khỏe hay không?

-Bẩm hoàng thượng, nhờ phúc của người Nhị hoàng tử vẫn khỏe mạnh và ngày càng lớn nhanh hơn.

-Sắp tới Trẫm có quá nhiều việc chỉ e không thể chăm sóc tốt cho Triệu Dân nên quyết định mang về Đồng phủ nhờ Đồng phu nhân chăm sóc. Đợi sau khi mọi việc tốt đẹp, Trẫm nhất định đích thân đi đón Triệu Dân. - Tuấn Phong nói. - Nhờ Đồng đại nhân chăm sóc tốt cho Triệu Dân.

-Hạ quan được Hoàng thượng tin tưởng chính là phúc phần.

-Trẫm còn một chuyện muốn nhờ đến Đồng đại phu. - Tuấn Phong khẽ nói.

-Xin Hoàng thượng sai bảo.

Tuấn Phong khẽ nói nhỏ vào tai Đồng đại phu nói nhỏ. Đồng đại phu hơi nhíu mày nhưng là ý chỉ của Hoàng thượng, khó lòng mà từ chối.

-Hạ quan tuân lệnh.

Tuấn Phong hài lòng, cung Thượng Uyển hôm nay chỉ một mình anh... Giữa đất nước và cô... Xem ra anh đã phân chọn rõ ràng, hy sinh cô để chọn đất nước này, xem ra anh có quá nhẫn tâm.

Buổi sáng khi mặt trời đã lên đỉnh nhà, lúc này cô mới chịu tỉnh lại sau một giấc ngủ dài sau bao nhiêu mệt mỏi, cô nhận ra xung quanh không một ai. Đến khi bước ra khỏi phòng cũng chỉ nghe thấy tiếng ồn ào phía bên dưới, cô muốn đi tìm Tuấn Quốc để bàn bạc với anh ta một chút, nhưng xem ra bọn họ đã ra ngoài.

-Tĩnh Yên cô nương, cô đã thức dậy rồi ư? - Bội Nhi từ dưới lầu đi lên. - Bọn họ ra ngoài cả rồi, chỉ còn ta và Thanh Thư huynh ở lại.

Nhắc đến tên Thanh Thư cô còn ái ngại, kể từ khi hắn ta lên tiếng cô mới nhìn về phía hắn ta. Ánh mắt hắn ta nhìn cô không chớp mắt khiến cô vô cùng khó chịu, cũng may còn có Bội Nhi ở cùng, nếu không có lẽ cô không biết né tránh ánh mắt đó ra sao.

-Mộc Chân và mọi người đi đâu vậy?

-Là đưa tên Vân Thúc đi gặp Hội chủ, hắn ta nhất quyết muốn được vào hội Tam Thân, vậy nên các đại ca đưa hắn ta đi. - Bội Nhi nhún vai. - Nhưng theo ta thấy các đại huynh quá vội vàng rồi, tài nghệ hắn ta cũng tầm thường, thật không xứng đáng.

Bàn về tài nghệ thì Tuấn Quốc khó ai sánh bằng, cô nương ta có lẽ chưa được lãnh giáo nên buông lời chê trách. Bọn người này còn lập ra cả một hội nhóm mà phản quốc, xem ra là phản quốc có kế hoạch đường hoàng không thể xem thường.

-Bên ngoài, bọn họ có truy nã ta và Vân Thúc hay không, Bội Nhi?

-Vân chưa thấy động tĩnh gì, cả Mộc Chân cũng không đã động đến. Xem ra tên Triệu đế kia đang có người run sợ khi Hán đế đang tiến dần vào Triệu quốc, chẳng còn để tâm nổi chuyện vài ba tên tội nhân vượt ngục. - Bội Nhi nói giọng đầy xem thường.

Nhớ đến Tuấn Phong cô lại phân vân, không thể hiểu anh là đang dối với cô ra sao? Ngay cả cô đã bỏ đi khỏi tầm tay anh, anh cũng không muốn tìm cô về ư? Hoặc giả như anh biết cô đến nơi này cùng Tuấn Quốc, anh không lo lắng mà đến cứu cô ư. Là anh đang nghĩ gì và muốn làm gì, hoặc anh không hề muốn làm gì... Có phải, mỹ nhân bên cạnh đã có, cô với anh là đã thất sủng. Là lời Tiểu Mai từng nói rất đúng, cô không cố gắng níu giữ chân Hoàng thượng, khi Hoàng thượng sủng ái một phi tử khác cô sẽ không còn giá trị gì.

-Tĩnh Yên, cô nương nghĩ điều gì mà ngây người ra như vậy? - Bội Nhi lay người cô.

Cô đang đắm chìm trong suy nghĩ rồi ren, bừng tỉnh lại: “Bội Nhi cô nương, cô từng yêu ai chưa, nam nhân trên cõi đời này, đều phũ phàng như vậy sao?”

Cô băng quơ hỏi... Có lẽ đến lúc cô nên rời đi, đã đến lúc anh đoạn tình cô cũng đoạn nghĩa.

110. Chương 108: Mười Đồi.

108: Mười đồi.

Cô ngồi một mình trong phòng trà, trong lòng từ lúc nghĩ đến Tuấn Phong đều suy tư nhìn về một hướng, cho đến khi Thanh Thư bước vào cũng không hay không biết. Cho đến khi hắn rót một tách trà vào chung đặt trước mặt cô, đôi mắt hắn ta nhìn cô giống như hắn muốn xuyên thấu cô.

-Tĩnh Yên cô nương, chẳng hay tại hạ có thể trò chuyện cùng cô nương. - Hắn ta nói, đôi mắt vẫn nhìn cô.

-Huynh có điều gì muốn nói với tôi ư? - Cô đưa mắt nhìn về phía Thanh Thư, cô khá là khó chịu với ánh mắt của hắn.

-Chỉ là tại hạ nhìn cô nương rất quen, dường như đã từng gặp gỡ... Chẳng hay cô nương đã từng ở trong doanh trại của Thế Xương chủ tướng, là cô gái nhỏ đã được chủ tướng rất xem trọng.

Nhắc tới Thế Xương cô lại nhớ lần đó vì cô mà anh ta phải tử nạn, cũng vì cô mà cả doanh trại bị Tuấn Quốc tiêu diệt không còn mảnh giáp. Nhưng tên Thanh athuw này có mối liên hệ gì với nước Hoàng ấy, xem ra hẳn ta rất căm phẫn Triệu đế, quyết tâm tiêu diệt họ Triệu.

-Trước giờ chưa từng nghe qua cái tên Thế Xương, thân nữ nhi chân yếu tay mềm đến nơi doanh trại đầy gươm giáo ấy thật không thích hợp, xem ra vị đại huynh đây đã nhìn nhầm người. - Giờ thì cô đã hiểu vì sao hẳn ta nhìn cô với ánh mắt đó.

-Có lẽ tại hạ đã nhìn nhầm, bởi vì cô nương bên cạnh Thế Xương chủ tướng chính là tay sai của Triệu đế, vì cô nương ta mà nước Hoàng thu thảm hại, thiệt mạng không biết bao nhiêu binh sĩ. - Hẳn ta uống cạn chén trà, giống như nuốt cục tức vào trọng bụng, giọng nói đầy sự căm phẫn. - Hiện tại có lẽ đang sung sướng làm phi tử bên cạnh Triệu đế, sau những chuyện tày trời cô ta đã gây ra.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy ảm ức, hẳn ta là đang thâm thù cô mà. Chuyện cô làm ra xem như cô có lỗi với nước Hoang, với Thế Xương, nhưng nghĩ lại đang yên đang lành bọn chúng muốn xâm chiếm Triệu quốc... Cô không làm như vậy, chiến tranh xảy ra sẽ còn nhiều cảnh tượng thê lương hơn.

-Ha ha, ý ngài nói tôi giống thê tử của Triệu đế sao...

-Không những giống mà chính là rất giống. - Hẳn ta đưa mắt nhìn cô, như muốn lột trần sự thật.

Cô hơi e dè, hẳn ta hận cô như vậy, cô có chết cũng không nhận, sinh mạng của cô không thể kết thúc ở nơi này được. Cô muốn tìm Triệu Dân, muốn ôm con quay trở lại...

-Hai người đang nói về chuyện gì vậy? - Bội Nhi như cứu tinh của cô.

-À, không có gì đâu. Thanh Thư huynh, Bội Nhi tỷ, tôi có việc phải về phòng, hai vị từ từ nói chuyện.

Cô nhanh chóng bước đi như muốn bỏ chạy, vừa ra khỏi phòng khách liền một mạch chạy về phòng đưa tay lên ngực nghe tim đập loạn xạ, khi nãy một chút nữa là nguy hiểm chết người. Từ nay trở đi, cô phải thật cẩn thận và nhanh chóng tìm cách rời đi, nhất quyết phải đi càng sớm càng tốt.

Tiếng bên ngoài gõ cửa, cô khẩn trương nhìn ra bên ngoài là bóng của một nam nhân, không phải là Thanh Thư muốn đuổi cùng giết tận cô chứ. Cô rung giọng hỏi: "Ai đấy!"

-Là tôi, Vân Thúc. - Tuấn Quốc lên tiếng.

Cô nhanh chóng mở cửa cho Tuấn Quốc, thật là may mắn khi anh ta đã quay về... Vừa nhìn thấy Tuấn Quốc cô liền đẩy anh vào trong mà khoá trái cửa lại.

-Nương nương, sắc mặt không được tốt lắm...- Tuấn Quốc nói.

-Không xong rồi, bọn chúng đang nghi ngờ tôi... Tôi không muốn ở đây nữa, huynh nghĩ cách giúp tôi rời đi càng sớm càng tốt. - Cô nhanh chóng nói. - Huynh nói xem, huynh tâu với Hoàng thượng tôi muốn quay về cung Thủy cát, tôi không thể chết khi Triệu Dân còn quá nhỏ, bọn họ sẽ ức hiếp Triệu Dân của tôi.

-Không thể quay về được nữa rồi. - Tuấn Quốc lắc đầu. - Nơi này không tiện nói nhiều, người phải nhớ rằng dù chết cũng phải che giấu thân phận, Mộc Chân tuy biết thân phận của người nhưng không hiểu vì lý do nào đó không nói ra, nhưng tốt nhất có cơ hội người phải mau trốn đi. Khi rời khỏi nơi này hãy đến Hán phủ, ở đó Hán Thành và Thanh Vân sẽ chăm sóc người.

Không đợi cô đáp lời, Tuấn Quốc đã nhanh chóng rời đi. Cô còn chưa kịp hỏi lý do vì sao không thể quay về, Tuấn Quốc thật sự đã chán ghét cô rồi ư, cô thật sự đã không còn hy vọng điều gì ở nơi này ư. Cô lưu luyến Triệu quốc chỉ vì chàng, nay liệu cô ở nơi này còn chút ý nghĩ gì.

Cũng đã hơn hai tuần trôi qua, thế lực của quân nước Hán rất hùng mạnh, các nước lân cận đã bị nước Hán sang bằng bình địa, đặt cờ Hán quốc. Chỉ còn vài ngày nữa đại quân nước Hán sẽ kéo sang xâm chiếm Triệu quốc, đây xem như là trận đánh mà Triệu quốc nắm chắc thảm bại, quân Hán quá đông trong khi đội quân của Đồng Long chỉ vỏn vẹn ba mươi vạn. Thật đáng lo ngại.

Ấy vậy mà, xem ra Triệu đế vẫn không một chút lo ngại, tin tức Như phi nương nương mang long thai truyền đi khắp kinh thành. Tin này truyền ra không chỉ một mình cô buồn, ở tửu lầu này cũng có người đau lòng không kém.

Đêm đó cô khó ngủ, tin tức Tổ Như mang thai cứ vang vọng trong đầu cô. Nước sắp mắt tới chân lại không lo, đúng là kẻ chỉ ham mê tư sắc, bất tài vô dụng. Cô rời khỏi phòng ngủ đi xuống phía dưới lầu, nhìn thấy Mộc Chân đang ngồi một mình uống rượu, hẳn ta và cô xem ra là cùng một tâm trạng.

-Co nương chưa ngủ ư?

-Trời hôm nay hơi nóng. - Cô ngồi xuống đối diện hẳn ta, vờ đưa tay quạ quạt lên người như đang rất nóng.

- Còn huynh, đêm đã khuya lại ngồi một mình uống rượu, nhìn vào liền biết huynh đang thất tình.

Hắn ta cười nhạt, lại rót thêm rượu vào chén mà nói: “Thất tình ư, nực cười... Tổ Như mãi mãi chỉ yêu tôi, hẳn có được thể xác nàng nhưng không thể có được con tim nàng.”

Cô chóng cảm nhìn hẳn ta, đã là nam nhân thì tự tin cũng là điều tốt... Nhưng mà, cô không tin Tổ Như kia tốt giống như hẳn ta đang suy nghĩ.

Cô không nói gì, nhìn hẳn uống rượu như nước lã cũng thử uống một chén. Mùi rượu nồng thơm sắc lên cuốn họng vị cay xè, đắng chát. Bọn nam nhân lại thích uống như vậy, mùi vị thật khiến cô muốn nôn ra hết.

-Huynh vì sao lần đó lại đưa ta theo, rõ ràng biết ta là ai? - Cô hơi lơ dờ, chóng cảm nhìn Mộc Chân hỏi.

-Tôi không muốn cô chết, chỉ vậy thôi. - Hẳn nhúng vai.

-Vì sao huynh nghĩ tôi sẽ chết.

-Tôi nghe bọn quan sai nói, Triệu đế đã ban cho cô cái chết... Chỉ đợi đến ngày giờ sẽ mang rượu độc đến.

Cô cười lớn, cười đến hai dòng nước mắt chảy xuống, cô một lần nữa uống thêm một chén rượu đập bàn nói: “Đàn ông các người, đi chết hết đi.”

Cô hất nguyên bàn rượu đổ xuống đất, trong men say cô muốn đập tan phá nát mọi thứ, kẻ bạc tình kia thì ra chính là muốn ban cho cô cái chết, thì ra cô lỡ may thoát đi liền không muốn cô quay về nữa, là Triệu Tuấn Phong kia không xứng đáng làm cha Triệu Dân, cô phải mang Triệu Dân của cô... Hiện tại và nơi này đều trở treu như vậy... Hai con người tên Phong đều đối với cô quá tàn nhẫn.

-Chuyện gì đã xảy ra.

Mọi người nghe tiếng động mạnh liền tỉnh giấc chạy xuống, nhìn thấy cô gái mọi ngày luôn kiêu ngạo nay lại đang quỵ phá, Mộc Chân cũng say khướt cảm nguyên bình rượu uống như không có chuyện gì xảy ra.

Cô nhìn thấy Tuấn Quốc nhanh chóng chạy đến với bước chân xiêu vẹo tóm lấy áo anh: “Mau nói cho ta biết, vì sao không cho ta quay về... Mau nói đi, ta rất nhớ mà... Có biết ta rất nhớ hay không hả... Vì sao các người không cho ta quay về hả, vì sao muốn lấy mạng ta... Ta đã làm gì sai hả, vì sao lại đùa giỡn với ta như vậy?”

Tuấn Quốc đỡ lấy cô, nhìn cô vừa hét lên vừa khóc liền khó xử...

-Tĩnh Yên cô nương, cô muốn quay về đâu, người cô nương nhớ là ai? - Thanh Thư bước tới hỏi.

Cô nhìn qua Thanh Thư, buông cổ áo Tuấn Quốc ra liền quay sang nắm lấy cổ áo Thanh Thư mà nói: “Người hỏi làm gì hả, chẳng phải người rất thèm lấy mạng ta sao... Ta đã nói ta không phải nhưng người luôn nhìn ta bằng con mắt như tội nhân. Người mà còn dám nhìn ta, ta sẽ không tha cho người, có hiểu rõ chưa hả?”

Cô đứng không vững buông Thanh Thư ra ngồi xuống đất mà khóc lớn: “Vì sao các người đối xử với ta như vậy, ta đã làm gì sai chứ.”

Tổng Tử nhìn thấy phụ nữ khóc liền cảm thấy phiền toái thì lên tiếng: “Bội Nhi, muội đỡ cô nương ta về phòng đi... Ngày mai hỏi rõ cô nương ta muốn đi đâu, đưa cô ta một ít tiền lộ phí, chuyện đại sự sắp tới cũng không tiện để cô ta ở lại.”

-Dạ, đại ca. - Bội Nhi đi tới đỡ cô, ánh mắt nhìn Mộc Chân đang sầu nào ngồi ung dung uống rượu, không quan tâm những chuyện đang xảy ra.

Bội Nhi đưa cô về phòng, Thanh Thư và Phạm Y cũng đưa Mộc Chân về phòng nghỉ ngơi. Bọn họ không trách móc cũng như hỏi nguyên do, bởi ai cũng biết rõ vì sao tâm trạng của hần ta như vậy. Chỉ e chuyện đã kích này, khiến hần không lo chu toàn đại sự.

Đúng như lời Tống Tử nói, hôm sau sau khi cô uống chén canh giải rượu thì hần ta liền hỏi cô hiện tại muốn đi đâu. Cô quả nhiên không nhớ đêm qua cô đã phá phách ra sao, nhưng những chuyện Mộc Chân nói đều nhớ như in trong đầu.

-Quê nhà sắp xảy ra chiến tranh cũng không tiện quay về, tôi có một người dì ở trong ki h thành, có lẽ sẽ đến đó tá túc trước khi quyết định. -Có cơ hội cô liền muốn rời đi.

-Tuỳ ý cô nương. Đây là chút lộ phí, cô một thân một mình ra đường nhất định phải cẩn thận.

-Đa tạ Tống đại ca.

Tuấn Quốc nhìn cô đi cũng có chút an tâm, cô đến phủ của Hán Thành và Thanh Vân sẽ rất an toàn, anh ở nơi này dễ bề hành động không phải lo nghĩ cho cô nữa. Những ngày pử nơi này đều không tiện nói ra điều gì, chỉ e lộ tẩy không những anh và cô chết... cả Triệu quốc sẽ suy vong vào tay nước Hán.

Tin tức cô đã rời khỏi tửu lầu mà đến phủ Hán Thành đến tay Tuấn Phong, anh liền thở phào nhẹ nhõm, là không cần phải nơm nớp lo lắng cho an nguy của cô. Cũng đã rất lâu không gặp mặt, anh muốn được nhìn thấy cô.

Đêm đó Hoàng thượng xuất cung với lí do đến phủ Hán Thành thăm công chúa đã lâu rồi gặp, vậy nên anh đi không một ai dị nghị, không một chút đề phòng.

-Người đâu rồi, vì sao Trẫm không thấy nàng? - Tuấn Phong nhìn xung quanh, không thấy cô ra đón tiếp.

-Ý Hoàng Thượng là người nào, trong Hán phủ có bao nhiêu người đều ra nơi này để cúi đầu trước người. - Hán Thành nói.

-Tĩnh Yên, không phải nàng ta đến đây ư?

-Hoàng huynh à, tìm thê tử sao lại đến nhà muội tìm chứ. - Thanh Vân liền nói.

Tuấn Phong một phen lo lắng, nàng ta đã thoát khỏi hang cộp lại không đến nơi này như dự tính lại muốn đi đâu. Anh đi qua đi lại khiến Thanh Vân chóng mặt liền hỏi: “Nương nương có lẽ quên đường, cũng đã lâu không đến đây mà.”

-Mau... Cho người đi tìm Tĩnh Yên.

Sau khi cô rời đi không đến Hán phủ, cô đi trên đường đông đúc cũng không biết đi về đâu. Cô nhìn xung quanh nơi xa lạ này, chỉ muốn mọc một đôi cánh bay vào hoàng cung kia bắt Triệu Dân rồi cùng nhau quay về, hai mẹ con cô sống cùng nhau, cô sẽ dạy atrieeuj Dân lớn lên trở thành một người đàn ông tốt, không giống như con người tên Phong kia.

Cô đang đi trên đường luôn cảm giác như có người theo dõi mình, ghé hàng gương lược cô nhìn qua gương quả nhiên là tên Thanh Thư kia đang muốn theo dõi cô, hần ta nhất quyết không tha cho cô ư? Cô quay đầu đi như không biết hần đang theo mình, không ngờ từ phía sau một bàn tay vỗ vai cô, cô giật mình muốn bỏ chạy thì một chiếc khăn che miệng cô lại, Tĩnh Yên chìm sâu vào giấc ngủ không thể gét lên một lần.

Việc Tĩnh Yên mất tích khiến Tuấn Phong hoang mang nghĩ đến câu nói của Đồng Long, có phải cô đã muốn rời đi khỏi anh. Chiến sự sắp tới, anh phải thật tỉnh táo để giữ nước, muốn đích thân đi tìm cô cũng không thể.

Tuấn Quốc được bọn chúng rất tin tưởng, chuyện lớn nhỏ đều nằm trong tay anh. Tuy nhiên không vội hành động, phải đợi thời cơ bắt một mẻ cá lớn.

-Tống Tử, ta giao cho huynh nhiệm vụ đi đến phía bắc, lựa thời cơ giết chết tên tướng soái họ Đồng. Con rắn đứt đầu, bọn chúng sẽ mất đi ý chí.

-Xin cứ tin tưởng ở Tống Tử.

-Thanh Thư và Phàm Y, hai đệ tiêu diệt bọn quân cứu viện, chúng ta không dùng sức... Ta tin hai đệ có cách để một lượt mà tiêu diệt.

Thanh Thư và Phàm Y cười đắc ý.

-Còn Mộc Chân và Vân Thúc, hai người đã từng độ nhập Hoàng cung chắc hẳn biết đường đi hơn bọn ta... Vậy nên ta giao cho hai đệ nhiệm vụ giết Triệu đế. Hẳn ta là một kẻ võ công không thể xem thường, nhưng với công phu của hai người, ta tin hẳn khó lòng thoát được. Ngay mà nước Hán tiến quân ta đã nhận được tin Triệu đế điều động toàn bộ binh sĩ nghênh chiến, vậy nên chuyện này sẽ không làm khó hai người.

-Tôi sẽ lấy đầu họ Triệu kia treo ở tường thành. - Mộc Chân đáp.

Tuấn Quốc cũng cúi đầu tuân lệnh.

Tuấn Quốc và Mộc Chân rời khỏi ngôi nhà chính điểm, Tuấn Quốc đi phía sau nhìn cề phía Mộc Chân chỉ cảm thấy đáng tiếc, con người tài đức như hắn ta vì sao lại trở thành kẻ phản quốc...

-Vân Thúc, chuyển đi sắp tới lành ít dữ nhiều. Đệ có hối hận khi theo ta không?

-Mộc Chân, vì sao huynh lại quyết định đi theo con đường này, vì Tổ Như cô nương ư. Nếu Tổ Như cô nương quay về bên huynh, huynh còn muốn giết Triệu đế hay không?

-Con đường huynh chọn không hẳn vì Tổ Như. Cha huynh ngày xưa là quan trong triều đình, ông ấy là một vị quan thanh liêm, liêm chính... Nhưng vào một ngày nọ ông ta bị hàm oan, Triệu đế không tra rõ ngọn ngành đã ban án tử, mẹ huynh cũng tử tử theo ông ấy... Từ đó ta và Tổ Như không còn duyên nợ, cha cô ấy nghiêm cấm không cho huynh qua lại nữa.

-Cha huynh tên gì?

-Cha huynh là Mộc Thái, làm quyền ngũ phẩm ở thời Triệu Tông.

Tuấn Quốc thầm nhớ đến vụ án nhà họ Mộc này, năm đó là phụ thân còn tạ thế đã không tra rõ ngọn ngành mà giết chết trung thần.

-Sau đó huynh được hội chủ cứu mang, nên dù không có chuyện của Tổ Như, huynh vẫn sẽ giết Triệu đế để báo thù cha mẹ, một phần báo ơn hội chủ.

Tuấn Quốc gật đầu: "Huynh an tâm, đệ sẽ theo sát cánh bên huynh."

111. Chương 109: Ưu Thế Hay Thất Thế

109: Ưu thế hay thất thế

Triệu Tuấn Phong một mình đứng trong hoa viên cung Thủy Cát, nhìn những nụ hoa u rũ không người chăm sóc. Anh nhớ đến Tịnh Yên, trong nỗi nhớ nhung kia xen lẫn sự lo lắng khôn nguôi. Cô vì sao lại một lần nữa biến mất, là cô đang gặp nguy hiểm hay bản thân cô đã muốn từ bỏ tất cả mà rời đi.

Nhớ lần đó, Đồng Long đã từng nói Tịnh Yên không phải người phạm trần, anh sợ dĩ không tin nhưng rồi hiện tại, anh buộc phải tin... Cô lại biến mất, đất nước lại lâm vào thế nguy nan hết như lần trước cô đã biến mất.

- Hoàng thượng, người đang thương nhớ Tịnh Yên tỷ tỷ sao? - Tổ Như nghe tin Tuấn Phong đang ở một mình trong cung Thủy Cát liền xuất cung tìm đến.

- Nơi này trước đây khi nàng ấy còn sống, trăm hoa đua nở tràn đầy sức sống. Nay không ai chăm sóc đều trở nên hoang tàn, những nụ hoa kia cũng u rũ chờ ngày khô héo. - Tuấn Phong đáp.

- Nếu Hoàng thượng thương tiếc nơi đẹp đẽ này, thiếp sẽ cho người đến chăm sóc. - Tô Như nâng một nụ hoa rũ xuống mà đáp. - Hoàng thượng, người cũng đã không còn, xin người đừng quá bi lụy.

Tuấn Phong không đáp, rời bước khỏi cung Thủy Cát quay về cung Thượng Uyển, Tố Như muốn đi theo nhưng Tiểu Lộ Tử nói rằng Hoàng thượng tâm trạng không tốt không muốn gặp ai đành quay về cung Vọng Cát. Hiện tại trong người đang mang long thai, ở bên cạnh chỉ e nguy hiểm đến hài nhi này.

Tuấn Phong quay về cung Thượng Uyển, trên đường đi gặp gỡ Thái Tử đang tiểu công chúa và tiểu thái giám chơi đùa. Nhìn thấy Tuấn Phong đi qua, bọn nô tài nhanh chóng quỳ xuống thi lễ, Thái Tử gặp được phụ hoàng liền chạy đến bên cạnh.

- Thần nhi tham kiến phụ hoàng.

- Thái Tử bình thân. - Tuấn Phong nhìn Thái Tử hỏi: “Dạo gần đây Trẫm bận rộn chuyện triều chính không đến thăm con thường xuyên, Thái Tử của Trẫm đã lớn thế này. Nói cho Trẫm biết, gần đây con đã học được điều gì?”

- Phụ hoàng, gần đây con đã học được cách phê duyệt tấu chương, nước Hán đang xâm chiếm biên cương nước ta... Nhi thần mong muốn lớn thật nhanh để phụ giúp phụ hoàng giữ nước. - Thái tử đáp. - Phụ hoàng, nhi thần có một việc muốn cầu xin người.

- Thái tử cứ nói.

- Là chuyện của Nhị đệ, con xin người đừng đuổi Nhị đệ ra khỏi cung. Con và Nhị đệ là huyết thống tình thâm trên người cùng chảy cùng một dòng máu, xin phụ hoàng mang Nhị đệ về lại Hoàng cung.

Tuấn Phong nhìn Thái Tử sau đó cưng chiều xoa đầu Thái tử, đứa trẻ này thật nhân từ, sống cùng Tuyết Sương nhưng không hề toan tính như mẫu thân, lại còn ra mặt cầu xin cho Triệu Dân, chỉ hy vọng tình cảm huynh đệ giữa chúng giống như anh và Tứ đệ.

-Trẫm hứa sẽ suy nghĩ về điều mà Thái Tử cầu xin, Thái Tử chỉ cần học thật chăm chỉ, rèn luyện võ công chính là phụ giúp Trẫm một tay giữ nước. - Tuấn Phong đáp.

-Thần nhi tạ ơn phụ hoàng.

Tuấn Phong dời bước về cung Thượng Uyển, có quá nhiều điều muộn phiền nhưng nhìn thấy Thái Tử ngoan ngoãn chăm chỉ trong lòng cũng an tâm đôi chút. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, dù là anh cùng Tuyết Sương kia không còn tình nghĩa nhưng đâu thể phủ nhận giọt máu kia, lại nói Thái tử thông minh lanh lợi, đâu thể vì Tuyết Sương mà không ngó ngàng đến Thái tử.

Mật báo từ Tuấn Quốc được trao đến tận tay Tuấn Phong. Chuyện lần này xem ra bọn chúng đang rất tự tin thực hiện, thù trong giặc ngoài một lần tấn công để tiêu diệt họ Triệu anh. Điều anh hoài nghi quả nhiên là không thể sai được. Anh nhếch môi cười, bọn chúng quá xem thường trung thần nước Triệu, anh viết một mật thư gửi tới doanh trại Đồng Long, đồng thời ra lệnh cho quân tiếp viện đổi hướng, tiêu diệt bọn người phản loạn, phá bầy trước mặt.

Đúng như lời của Hội chủ ban lệnh, bọn người của Thanh Thư và Phàm Y đặt bẫy trên con đường mà quân tiếp viện đang tiến về phương bắc trợ giúp đại quân của Đồng tướng quân. Thanh Thư và Phàm Y núp phía sau một tán cây, trời đêm lạnh căm căm, trong rừng cây lại vô vàn sinh vật gây khó chịu. Chỉ sợ bọn chúng chưa kịp bắt con mồi, đã làm con mồi của mồi.

-Thanh Thư, sao bọn chúng còn chưa đến.

-Đệ đã hỏi câu này lần thứ mười rồi. - Thanh Thư nhàm chán nói.

-Huynh còn nói đệ, đêm nay có khi nào chúng ta phải đợi ở đây cả đêm không chứ, theo như tính toán đáng ra bọn chúng đã phải đến từ vài canh giờ trước rồi.

-Ta làm sao biết được, đệ đừng ồn ào nữa... Bọn chúng có đến cũng do đệ làm ồn mà phát hiện. - Thanh Thư bực dọc.

Phàm Y đã chịu khổ lại còn bị Thanh Thư mắng cũng cảm thấy vô cùng ảm ức, nhưng không dám lên tiếng gây ồn nữa. Bọn chúng đợi thêm một canh giờ nữa, đêm nay trời trăng thanh trên cao soi sáng in bóng từng tán cây xuống mặt đất. Phía dưới những lớp lá cây dày đặc là những cái bẫy gai chết người đặt sẵn quyết tâm giết hết bọn quân tiếp viện.

-Ào, ầm... - Tiếng sập bầy vang lên.

Thanh Thư nghĩ bọn chúng đã đến liền cung anh em xông ra, không ngờ trước mặt chỉ có đôi ba tên quân nước Triệu, đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì từ xung quanh quân mặc y phục quân Triệu đã bao vây nơi này khi nào, chỉ đợi con mồi mất bình tĩnh mà gom chung lại một ổ bắt gọn.

-Bọn phản tặc, giết không tha.

Một cuộc chạm trán không cân sức khi mà quân Triệu đông quá đông còn quân của hội Tam Thân lại không thể so sánh. Thanh Thư dùng gươm đánh trả, nhìn thấy Y phạm bị đại tướng nước Triệu ép vào thế tử nhanh chóng đánh trả cùng vị huynh đệ thâm tình thoát thân, chỉ là kế hoạch này thất bại, giữ lại cái mạng chờ kế sau báo thù cho anh em đã hy sinh.

Không ngờ bấy do bọn chúng làm nên lại là nơi chôn chôn bọn chúng. Quân đội của Triệu quốc thất thoát không đáng kể, lại tiếp tục lên đường đi về phương bắc tiếp viện bao vây bờ cõi giang sơn.

Phạm Y bị thương khá nặng vì quyết đấu cùng đại tướng nước Triệu, Thanh Thư đưa hắn ta vào một ngôi miếu bỏ hoang gần đó. Không ngờ kế hoạch hoàn hảo tưởng như quy không hay thần không biết lại bị bọn chúng phát hiện, nghĩ không ra lý do chúng thất bại.

-Thanh Thư, có phải đệ sẽ chết phải không? - Phạm Y vừa khóc vừa nói.

-Mau cầm miệng lại cho ta, ta sẽ không để đệ chết, hiểu không, ta không cho phép đệ chết. - Thanh Thư xé chiếc tay áo của mình, băng vào vết thương của Phạm Y, sau đó tìm củi đốt thành một đống lửa nhỏ.

-Thanh Thư, đệ lạnh lắm... Huynh có thể ôm đệ không?

Thanh Thư nhìn Phạm Y toàn thân đổ mồ hôi ướt đầm nhưng liên tục kêu lạnh, nơi này vắng vẻ, gió đêm lại ngày càng thổi mạnh. Đường đường là một nam tử lại ôm ấp nam nhân truyền ra ngoài thật không còn mặt mũi, nơi này cũng không ai nhìn thấy, nghĩ tới thâm tình bao lâu nay giữa hai người, Thanh Thư ôm Phạm Y vào trong lòng tay rộng lớn truyền hơi ấm cho nhau.

-Thanh Thư, có huynh bên cạnh đệ yên tâm rồi... Cả đời này đệ sẽ theo huynh.

-Đệ bớt nói lại đi, mau ngủ một giấc... Sáng mai ta sẽ đưa đệ về báo cáo hội chủ, và chăm sóc vết thương cho đệ.

Tại tửu lầu, hội chủ của hội Tam Thân đang chờ đợi kết quả của Thanh Thư và Phạm Y càng lúc càng nóng lòng, bởi ánh trăng đã lên cao vì sao bọn họ vẫn chưa quay về. Bên cạnh còn có Mộc Chân và Tuấn Quốc, nếu thành công sẽ đến lượt bọn họ.

-Hội chủ, người đã về rồi.- Tên lính gác báo

-Bọn họ đâu rồi, sao chỉ có một mình người quay về. - Hội chủ nhìn thấy chỉ một tên quay về liền hỏi.

-Đã thành công rồi thưa hội chủ, bọn quân tiếp viện sập bầy và bị anh em giết không thừa một tên. Hai đại sư huynh vì thắng lợi mà đưa anh em đi uống một bữa... Sai đệ quay về thông báo.

-Tốt, tốt lắm, để bọn chúng uống say một bữa, cũng là lập được công lớn. - Hội chủ cười lớn. - Mộc Chân, Văn Thúc... Ta tin tưởng vào hai đệ.

Mộc Chân cầm gươm đứng lên khẳng khái: "Huynh an tâm, đệ nhất định mang thủ cấp Triệu để về."

-Được rồi, thời cơ đã đến.. Hai đệ hãy mau lên đường.

Tuấn Quốc và Mộc Chân dùng khinh công mà đi trên mái nhà, từ từ tiến đến hoàng cung. Hai bóng đen di chuyển nhẹ nhàng nhanh như chim bay không gây ra một tiếng động, bọn họ đột nhập Hoàng cung không chút khó khăn.

-Văn Thúc, đệ không rành lối hãy đi phía sau ta. - Mộc Chân khẽ nói.

Tuấn Quốc gật đầu, gương mặt đã bị kín nên không nhận ra cái nhếch cười của anh.

Không ngờ Mộc Chân lại dẫn lối anh đến cung Nguyệt Cát, nơi ở của Hoàng hậu... Nouw này xem ra không một bóng dáng thị vệ canh trực, chỉ có đôi ba tên tiểu thái giám ngủ gục trước cửa, thật không ra thể thống gì.

-Huynh chắc chắn nơi này là nơi Triệu đế ở ư?

-Đệ nghĩ xem, trong cung hiện tại Tổ Như đang mang thai, hẳn ta nghĩ nơi chắc chắn sẽ tìm đến phi tử còn lại chính là nơi này. Ta đã một lần nhìn thấy cô ta rồi, cũng phải nói là mỹ nhân trong tranh. - Mộc Chân suy đoán.

Tuấn Quốc lắc đầu, xem ra hẳn ta không biết gì về chuyện trong cung, Hoàng hậu thất sủng ai ai cũng hiểu rõ. Dù Tuấn Phong chưa lập phi cũng không màng đến. Nhưng anh xem như đứa trẻ không biết gì, dù sao cũng ghé thăm vị hoàng tẩu này một chuyến.

Bọn họ tiến vào phòng ngủ bên trong cung Nguyệt Cát còn dễ hơn đi vào phòng của mình khi tên thái giám ngoài cửa đang ôm cột ngủ say như chết. Đến phòng ngủ của Hoàng hậu không ngờ trên chiếc giường lớn, dưới ánh trăng mờ ảo hai con người không mảnh vải che thân đang ân ái mặn nồng.

-Đệ xem huynh đoán có sai bao giờ. - Mộc Chân đắc ý.

Tuấn Quốc lúc này lửa giận như đang đốt cháy trong lòng, muốn thiêu đốt cả cung Nguyệt Cát này, muốn băm đôi giang phu dâm phụ kia ra thành trăm mảnh. Nhưng anh kiềm nén lại, vì đại sự... Chính là vì đại sự.

-Không ngờ trong đêm nay nước Hán tấn công phương bắc, nàng còn tâm trí gọi ta đến đây, nàng không sợ nước Hán đại thắng, mạng của nàng và Thái tử khó lòng mà giữ.

-Vì Triệu Tuấn Phong đàn ngồi trên đống lửa không còn chú tâm đến ta, ta mặc sức mà hưởng thụ. Chàng xem, phụ thân ta đã đi một bước trước Hoàng thượng rồi, nước Hán vào thành, phụ thân ta sẽ được trọng dụng,

-Xem ra Tể tướng đại nhân thật nhìn xa trông rộng.

Mộc Chân nhìn về phía Tuấn Quốc liền hiểu rằng người đàn ông kia không phải là mục tiêu bọn chúng muốn tìm. Mộc Chân ra hiệu cho Tuấn Quốc rời đi tránh phí phạm thời gian. Tuấn Quốc rời đi nhưng mắt nhìn về phía bọn chúng, anh sẽ phen thay bọn chúng, dám xem thường phép tắc Triệu quốc, sẽ không dung thứ.

Lần này Tuấn Quốc cố tình dẫn lối Mộc Chân đi đến cung Thượng Uyển để nhanh chóng kết thúc chuyện bọn phản quốc, sau đó thanh lý môn hộ Tuyết Sương cùng gia tộc nhà cô ta.

-Nơi này canh gác cẩn mật, huynh nghĩ chính là nơi Triệu đế nghỉ ngơi. Vân Thúc, đi thôi.

Mộc Chân nhanh như cắt phi thân bay vào cửa sổ mở sẵn, anh không nhận ra nơi này hết như đang chào đón anh. Mộc Chân bước vào bên trong di chuyển nhẹ nhàng, Tuấn Quốc cũng theo phía sau.

Trên giường, một bóng người đang nằm ngủ say không hay biết có kẻ đã len vào phòng. Mộc Chân vung gươm chém về phía trước, người nằm trên giường liền lăn vào tròng né tron nhất gươm, vung ngồi dậy thì không phải là Tuấn Phong.

-Người... Người không phải là Triệu đế.

-Người tìm Trầm ư? - Tuấn Phong từ phía cửa bước vào, phía sau là cấm vệ quân đang đứng phía sau bảo vệ.

-Vân Thúc, xem ra chúng ta đã bị đặt bẫy. - Mộc Chân nhìn xung quanh nói.

Tuấn Quốc vung gươm lên cổ Mộc Chân, hẳn ta kinh ngạc nhìn anh không hiểu lý do: “Thật ra chỉ một mình người bị đặt bẫy, cái bẫy này lại chính là do ta tạo nên.”

-Vân Thúc, đệ...

-Mang người vào. - Tuấn Quốc ra lệnh.

Bên ngoài, Tống Từ bị bắt giữ trước khi ra tay với Đồng Long, bị quân lính dẫn vào.

-Mộc Chân, hắn ta không phải là Vân Thúc, hắn là Triệu Tuans Quốc, là atuwv vuobgw gia của Triệu quốc... Chúng ta đã bị hắn lừa gạt, mọi kế hoạch đều thất bại.

Tuấn Phong bước lên một bước: “Sinh ra là con dân nước Triệu, ăn cơm của nước Triệu lại đi giúp nước Hán xâm chiếm, các người thật không biết suy nghĩ.”

-Ta khinh. - Mộc Chân cười lớn. - Muốn chém muốn giết cứ ra tay... Mộc Chân ta đã nhìn sai người, tin tưởng sai người, còn nhận kẻ thù giết cha là huynh đệ, mau giết ta đi tên hôn quân.

Tuấn Quốc bị mắng chửi, bị xem như kẻ phản bội, nhưng việc nước là việc quan trọng, bọn chúng muốn hận, khi xuống cửu tuyền tiếp tục hận.

-Giam bọn chúng vào đại lao, xích hết tay chân đề phòng trốn chạy. - Tuấn Phong ra lệnh.

Sau khi bọn chúng được giải đi, trong phòng chỉ còn một mình Tuấn Phong và Tuấn Quốc... Trên gương mặt Tuấn Quốc trùng xuống không còn cương quyết như khi nãy, tâm trạng đan xen nhiều cảm xúc.

-Tứ đệ, vất vả cho đệ. - Tuấn Phong vỗ vai nói.

-Hoàng huynh, bọn chúng huynh sẽ xử lý ra sao?

-Hội Tam Thân là hội phản quốc dưới trướng của tên Hội trưởng Xuất Lập, hắn ta danh tính không rõ, cũng xuất hiện xuất quỷ nhập thần không thể nào truy nã. Lần này trẫm sẽ dùng hai tên này mà nhử hắn ta. Đệ ở nơi đó một thời gian, đệ nghĩ hắn ta sẽ xuất hiện để cướp pháp trường?

-Trong hội Tam Thân, Tống Từ và Mộc Chân là hai nhân vật đạo cội, nếu hai bọn họ bị công khai hành hình... Nếu hắn ta không ra tay cứu pháp trường, mặt mũi nào ăn uống với anh em trong hội... Đệ nghĩ hắn ta sẽ xuất hiện.

-Được, chúng ta sẽ dùng mỗi nhỏ câu cá lớn... Nước Hoàng đã chịu bắt tay chúng ta cùng nhau chống lại con ngựa điên đại Hán. Cũng nhờ có công chúa nước Hoàng, đệ nên đối tốt với nàng ta hơn.

Tuấn Quốc muốn tâu việc của Hoàng hậu nhưng nhìn thấy nét phiền mao trên gương mặt Tuấn Phong thì quyết định im lặng, đến khi dẹp xong giặc Hán xử lý nàng ta cũng chưa muộn. Đã lâu không quay về Tứ vương phủ, không biết bọn người trong phủ đã sống ra sao, cô công chúa lý lợm cũng không chịu về nước, xem ra lại nhức đầu rồi.

~~~~~

Thanh Thư và Phàm Y quay về gặp hội chủ thì đã biết mọi sự đã thất bại hoàn toàn, bên ngoài dân cáo thị sẽ hành hình hai tên phản tặc chính là Mộc Chân và Tống Từ khiến toàn bộ hội Tam Thân chấn động, anh em nhiệt huyết đều muốn đến pháp trường cứu hai đại huynh.

Tên hội chủ biết rõ là cái bẫy của Tuấn Phong nhưng chuyện này không thể không cứu, nếu quay lưng với hai người bọn chúng thì lòng tin của anh em trong hội này với hắn sẽ tiêu tan, hắn ta quyết định sẽ tự mình đi cứu pháp trường, giải cứu Tống Từ và Mộc Chân.

Ngày hành hình hai tên bọn chúng, dân chúng trong kinh thành đổ ra đồn như hội muốn xem mặt hai tên bán nước phản quốc. Bao nhiêu rác bẩn đều được dân chúng chọi về phía họ tỏ lòng tức giận, không nghĩ đến an nguy của bao nhiêu con người đang sinh sống trên đất Triệu.

-Thanh Thư đâu rồi? - Hội chủ hỏi.

-Huynh ấy nói muốn đến một nơi trước khi đến nơi này.

Chiếc xe đẩy đến pháp trường, chỉ cần đợi đến giờ sẽ hành hình cả hai. Người của hội Tam Thân chưa kịp ra tay thì thánh chỉ đã tới, ra lệnh dời ngày thi hành lại, mang cê đại lao... Chuyện này khiến Tuấn Quốc kinh ngạc, kế hoạch vạch ra không phải như vậy.

Tuấn Phong trên người mặc bộ thường phục, một mình phi ngựa rời khỏi hoàng cung mặc cho quân lính ngăn lại, hoàng thượng xuất cùn không một ai theo bảo vệ là điều không thể được.

112. Chương 110: Yêu Hay Không Yêu

110: Yêu hay không yêu

Trời quang mây tạnh, màu nắng vàng ươm soi xuống mặt nước tạo thành những dòng lấp lánh. Hàng cây nghiêng mình soi xuống mặt nước tĩnh lặng, đàn cá từng đàn nô đùa đớp mồi tạo thành từng vòng cung to dần to dần.

Sau khi bị Thanh Thư tẩm thuốc mê bắt giữ, cô bị hắn ta nhốt vào một nơi rất tối, ngày cũng như đêm không nhìn thấy bất cứ thứ gì xung quanh. Cho đến rất lâu sau, hắn ta cầm một cây đuốc đến cô mới nhìn ra đây giống như một hang động, còn cô lại giống như thú hoang bị nhốt trong một cái lồng cây rất lớn. Hắn ta mang cho cô thức ăn và nước uống, đến rồi lại đi tuyệt nhiên không nói một câu nào, dù cho mắng chửi hay hỏi hắn lí do, vẫn không nhận được một câu trả lời.

Cho đến một ngày, hắn ta mang nước đến, cô vừa uống một ngụm liền cảm thấy toàn thân choáng váng, sau đó ngất lịm đi. Đến lúc tỉnh lại, ánh sáng chen vào khe mắt... nhưng đây lại là tình trạng gì đây, hắn ta một lần nữa muốn chơi đùa cô ư.

- Đã tỉnh sao, cũng rất đúng thời điểm. - Hắn ta nhìn thấy cô ngồi dậy nhếch môi cười khẩy.

Cô nhìn Thanh Thư, trên tay hắn ta đang nắm chắc thanh gươm, cô bị hắn trói chặt vào gốc cây không thể cử động được. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu được, giết không giết, tha không tha là hắn đang âm mưu điều gì?

-Ta còn tưởng ngươi bị câm rồi, không ngờ cũng đã biết nói chuyện. - Cô không khuất phục nhìn hắn.

-Xem ra còn rất mạnh miệng. - Hắn đưa thanh gươm lên cổ cô cười lớn. - Chỉ cần ta hạ thủ, cô nương xem còn dám mạnh miệng.

Cô không có chút run sợ nào, đã sinh ra trên đời này ai chẳng phải chết, quan trọng là sớm hay muộn thôi. Số kiếp cô đến đây đành chịu, cũng không có gì đáng sợ.

-Nếu ngươi muốn ra tay đã ra tay từ rất lâu, tổn cơm tổn sức một thời gian dài, hắn là người không thể hạ thủ. - Cô khẽ cười.

-Xem ra lời Mộc Chân nói không sai, cô nương không sợ nhất là cái chết. Ha ha nhưng cô nương an tâm đi, ta làm sao có thể hạ thủ với cô, mạng cô không đáng một đồng, nhưng làm mỗi câu thật là hấp dẫn nha. - Hắn ta thu gươm cười lớn.

Từ mỗi thớ từ trong cổ họng hắn tuông ra khiến cô chột dạ, hắn ta muốn cô làm mỗi để nhử ai, con người gian xảo này xem ra biết nhiều chuyện hơn cô nghĩ.

-Nói cô nương biết Triệu đế của cô nương có lẽ cũng đã sắp đến. Cô nương sắp được tái ngộ người trong mộng, đây là Thanh Thư ta ban ân huệ lớn cho hai người các người. - Hắn ta nói tiếp. - Tịnh Yên cô nương, đừng nhìn ta bằng ánh mắt căm hận đó

Cô nhếch cười quay mặt đi, liệu Tuấn Phong có đến đây vì cô trong khi chính anh ta còn muốn giết cô, cô muốn đẩy cô ra khỏi anh. Thanh Thư ư là Thanh Thư, người mưu tính thế nào, cũng không ngờ còn người tuyệt tình lắm. Cô cười lớn thành tiếng nhưng trong lòng đầy vết ni ai.

-Người một mực khẳng định là Triệu đế sẽ đến ư? Giả như ta thật sự là thê tử của Triệu đế, trong tam cung người biết có bao nhiêu tài nhân, bao nhiêu mỹ nữ luôn sẵn sàng hầu hạ Triệu đế... Người nghĩ chỉ vì một phi tử bé nhỏ, Triệu đế sẽ liều sống chết mà đến ư. - Cô lắc đầu. - Thanh Thư huynh này, huynh lại sai rồi, thật sự quá sai.

Thanh Thư nhìn Tịnh Yên không một chút run sợ, lời nói khẳng khái đầy nội lực. Nhưng thế cờ đã đánh, hắn ta liệu theo cho tới cùng, không hề lung lay ý định.

Cô nhìn ra mặt nước tĩnh lặng lại càng đau buồn hơn, hiện tại cô chỉ mong Ruấn Quốc chính là Tuấn Quốc như cô đang nghĩ, vô tâm lạnh lùng, ham mê tửu sắc, cô chính là một phi tần thất sủng. Bỏ mặc cô cũng được, chỉ hy vọng anh ta đừng đến... Cô sợ nhất mối nhân duyên giữa cô và người đàn ông mang gương mặt phong trần kia... Cô sợ là cô hiểu nhầm họ.

Tiếng ngựa phi nhanh đến gần, Triệu Tuấn Phong xuống ngựa trên người cầm một thanh gươm đi về phía Tịnh Yên đang bị trói, nhìn Thanh Thư đang từ từ phía sau cô mà xuất hiện, trên tay thanh gươm đã đặt sẵn trên cổ cô,

-Xem ra cô nương đã sai rồi, hắn ta còn đến nhanh hơn ta dự liệu. - Thanh Thư nhếch cười.

Cô nhìn anh... Anh nhìn cô... Vì sao anh lại đến đây, vì sao con người họ Triệu này lại khiến cô khó nghĩ như vậy. Rõ ràng muốn cô uống rượu độc mà chết, rõ ràng nói cô không được phép quay về cung nữa, rõ ràng anh đã sủng cô nương tên Tố Như kia không suy nghĩ cho cảm nhận của cô... Vậy mà anh đến nơi này để làm gì, cô không thể nghĩ ra.

-Triệu đế, cuối cùng người cũng đã đến. Ta đang tự hỏi thanh gươm trên tay người là ý gì? - Thanh Thư kê sát gươm vào cổ Tịnh Yên.

Triệu Tuấn Phong buông gươm... Thanh gươm văng ra xa.

-Dừng lại, người không được làm nàng đau. - Tuấn Phong từ tốn nói. - Chỉ cần đừngwf làm tổn thương đến nàng ấy, người muốn làm gì cũng được.

Thanh Thư đưa gươm đưa giỡn trên cổ Tịnh Yên khẽ cười: “Thật ư?”

-Tuấn Phong, huynh đi đi, đừng lo cho muội, làm ơn đi đi. - Cô hét lên, vì sao trong lòng cô lại đau đớn như vậy, nếu Thanh Thư kia đoạt mạng anh trước mặt cô, cả đời này cô làm sao tha thứ cho bản thân mình,

-Tịnh Yên, nàng đừng khóc, ta sẽ bảo vệ nàng. - Tuấn Phong đáp.

-Nếu Hoàng thượng đã nói vậy, vậy người nhanh chóng quỳ xuống cho ta. - Thanh Thư ra lệnh.

Bật đế vương, ngoài trừ trời đất không thể quỳ xuống trước mặt ai, Thanh Thư chính là muốn xúc phạm đến Tuấn Phong.

-Gương mặt xinh đẹp này, vẽ thêm vài vết có lẽ càng xinh đẹp hơn nhỉ? - Hắn ta dùng mũi gươm kê vào gương mặt cô hét lên. - Còn không mau quỳ xuống.

Tuấn Phong nhìn thanh gươm trên gương mặt cô không còn suy nghĩ được nữa mà quỳ gối xuống trước mặt Thanh Thư. Hắn ta tú lên cười hèn hạ, Tịnh Yên khóc hết nước mắt...

-Tuấn Phong, chàng đứng lên... Chàng là bậc đế vương không thể quỳ trước tên thường dân hèn hạ này. Đừng vì một nữ nhân như Tịnh Yên, chàng đứng lên, cầm gươm giết chết hắn cho thiếp.

-Xem xem, người là hoàng đế nước Triệu ư, người đang quỳ trước mặt Thanh Thư ta sao... Vậy gọi một câu “lão tổ tông” cho phải phép nào? Mau gọi đi trước khi ta không còn kiềm chế.

-Ta có một điều kiện. - Tuấn Phong nói. - Dù người muốn ta làm gì cũng được, nhưng người hãy thề rằng sẽ để Tịnh Yên an toàn rời đi.

-Được, là lời người nói... Mau gọi một tiếng “lão tổ tông”.

Tuấn Phong vào thế bị động, nếu không làm theo lời hắn thì Tịnh Yên sẽ gặp nguy hiểm, anh chết đi Triệu quốc còn Tuấn Quốc, nhưng Tịnh Yên mất đi, anh sống không bằng chết.

-Trên đời này ta từng gặp gỡ qua nhiều nam nhân, chưa thấy qua kẻ nào lại hèn hạ như người. Người biết vì sao hội Tam Thân các người không bao giờ đánh thắng quân triều đình hay không, bởi vì đã dụng những kẻ hèn hạ yếu ớt và vô dụng như nhà người. Thân là nam nhân học võ công, mở miệng luận về võ công thượng thừa, lại dùng một cô gái để ép người khác khuất phục. Thanh Thư người, dù hôm nay Tuans Phong bỏ mạng dưới tay người, người đời muốn kiếp sẽ đem pha, thiên hạ chê cười loại hèn hạ nhà người. - Cô mắng chửi, một phần muốn khích hấn ta.

-Tịnh Yên cô nương, cô không thể dùng lời nói là kích động được ta, tốt hơn các người nên phối hợp một chút... Nếu không, cô nương chết, ai sẽ là kẻ đau lòng nhất... Ta cũng muốn xem.

Cô lườm hắn ta, dùng những lời cay độc mắng chửi cũng không thể khiến hấn tức giận.

-Thanh Thư, người muốn giết cứ ra tay hà cớ gì lại như mèo vờn chuột, đây không phải là trò chơi của một nam nhân. - Tuần Phong khẽ cười. - Trừ phi nhà người không phải là nam nhân.

Nói hấn không phải nam nhân lại chạm đến bí mật thầm kín của hấn ta liền chột dạ, chẳng lẽ bọn chúng nhìn thấy hấn ta và Phạm Y ôm nhau mà hiểu nhầm, rõ ràng là chính nhân quân tử, bọn người này thật đáng chết.

-Triệu Tuần Phong, nhà người tới số rồi. - Thanh gươm rời khỏi người Tịnh Yên mà tiến về phía Tuần Phong.

Tuần Phong né được lưỡi gươm sắc bén, thấy hấn ta lại rời gươm ra khỏi người Tịnh Yên lao về phía mình, một tay dùng nội cung mà bóp mạnh vào vai hấn ta, một tay chưởng vào bụng khiến hấn như không đứng vững. Không ngờ Tuần Phong bị thanh gươm chém một nhát nhủ vào cánh tay bật máu... Anh hất Thanh Thư ra phía xa, dùng thanh gươm của mình ở dưới đất chém đứt đầu trời trên người cô.

-Tuần Phong, chàng có sao không?

-Chỉ là vết thương nhẹ, huynh không sao...

Thanh Thư bị trúng chưởng pháp, ngã xuống dưới đất về phía xa phun máu nhưng vẫn cười lớn: “Ha ha, Triệu Tuần Phong, ta xem người còn đứng vững được bao lâu.”

Tuần Phong cảm thấy choáng váng toàn thân không đứng vững nữa, lùi về phía sau một bước ngã xuống đất ôm cánh tay bị vết thương nhỏ nhưng vô cùng đau nhức. Anh khé nhứ mày, vận công tổng khứ độc ra ngoài.

-Tuần Phong, Tuần Phong... Huynh sao vậy? - Cô kinh ngạc, rõ ràng là vết thương nhỏ... Vì sao gương mặt anh trắng bệch không còn tý máu, đôi môi từ hồng hào trở nên thâm tím lại.

-Ha ha vận công vô ích, loại độc được trên thanh gươm của ta một khi đi vào trong máu sẽ khiến toàn thân đau nhức như xẻ thịt lóc xương, đau đến cho tới chết ha ha.

Tuần Phong toàn thân đổ mồ hôi ướt đầm cả áo, vết thương khiến anh không còn tỉnh táo.

Cô xé chiếc áo của mình, nhanh chóng bó hai bên vết thương cột thật chặt không cho máu truyền đi nữa... Sau đó tự mình đưa miệng hút độc ra ngoài... Thật ra đây là cách hút độc rắn nhưng hiện tại cô không biết làm gì hơn, cô vô cùng hoảng loạn...

Thanh Thư cũng không khá hơn, xem ra hấn bị nội thương khá nặng, kể từ khi cười lớn liền nằm yên bất động, cô cũng chẳng còn tâm hơi lo cho hấn, miệng cô dính đầy máu của Tuần Phong, cô thật vô dụng không biết làm gì hơn.

-Tịnh Yên. - Tuần Phong tỉnh lại, đưa bàn tay nắm lấy tay cô.

-Hoàng thượng. - Cô bật khóc, gương mặt anh hiện tại giống hệt như khi Uy Phong bị tai nạn... Cô không muốn không muốn anh có chuyện gì.

-Trẫm đã rất sợ, sợ một lần nữa nàng biến mất... Vậy nên khi biết tin nàng ở trong tay bọn chúng Trẫm thật sự rất vui... Vì ít ra... trẫm... Trẫm... Còn có thể gặp lại nàng.

-Người đừng nói như vậy, Tịnh Yên ở đây sẽ không đi đâu cả. - Cô lắc đầu, nước mắt không ngừng.

-Câu nói nàng của nàng, ta yên tâm rồi. - Tuần Phong nắm chặt tay cô, khẽ nhắm mắt lại.

Cô hốt hoảng ôm chầm lấy anh mà khóc thét: “ Tuần Phong, anh đừng chết mà, xin Nh đừng bỏ lại mẹ con em như vậy. Triệu Dân còn quá nhỏ bé trong thời đại đầy sự bất công này, không có anh ai sẽ bảo vệ đứa trẻ của chúng ta. Tuần Phong, xin anh mà đừng bỏ lại em, xin anh đừng ra đi nhanh như vậy.” - Cô vừa khóc vừa hét lên trong lòng Tuần Phong.

-Tĩnh Yên, nàng yên lặng một chút được không? Vết thương bị nàng làm cho lan nhanh hơn rồi. - Tuấn Phong khẽ nói. - Trầm chưa chết được đâu, chưa dẹp được bọn phản loạn, chưa đánh đuổi giặc ngoài... Triệu Tuấn Phong trầm sẽ không gục ngã.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, hừ cô một chút nữa là đau lòng đến chết.

-Huynh hừ muội sợ chết khiếp, nhưng chúng ta cứ nằm đây mãi sao? Tên Thanh Thư mà tỉnh lại e rằng sẽ rất nguy hiểm.

-Yên tâm đi, hần ta nhận một chương của Trầm, nếu không có người có nội công cao hơn Trầm xem ra khó lòng tỉnh lại. Trầm đã để lại ám hiệu cho Tứ đệ, đệ ấy sẽ nhanh chóng tới đây thôi.

~~~~~

Không lâu sau thì Tuấn Quốc đến và đưa cô cả Tuấn Phong quay về lại hoàng cung. Nhưng khi Tuấn Quốc đến thì dường như Tuans Phong đã bất tỉnh nhưng anh nói gạt cô là anh đang ngủ. Cho đến vài ngày sau, cô ở trong cung Thủy Cát đứng ngồi không yên lo lắng liền tự mình đi tới cung Thượng Uyển nhưng bị chặn lại không được phép vào.

-Nương nương, Tứ vương gia ra lệnh không ai được phép ra vào nơi này. - Tiểu Lộ Tử nói. - Tứ vương gia và Hoàng thượng đã ở bên trong hai ngày hai đêm không kể nào được phép bước vào nữa bước.

Cô lo lắng đi đi lại lại bên ngoài ngóng chờ xem bọn họ rút cuộc bên trong đang làm gì. Vết thương có độc kia đã được giải chưa. Không ngờ đến nơi này lại gặp cố nhân, chính là Tổ Như dạo bước đến.

-Tỷ tỷ, nhìn thấy tỷ tỷ bình an quay về Tổ Như thật sự cảm tạ trời đất.

-Đã phiền muội muội lo nghĩ rồi, chỉ là ta bị kẻ hãm hại mà thôi. Muội biết không, ta dường như bị yểm phải bùa nên đâm ra lú lẫn, vậy nên trong người hiện tại lúc nào cũng đeo theo thứ này. - Cô lấy trong người hai củ coi đưa về phía Tổ Như. - Muội cũng nên mang thứ này vào người, không lại giống tỷ tỷ.

-Tỷ tỷ thật thích đùa. - Tổ Như che miệng cười.

-À, muội đến tìm Hoàng thượng sao? Không phải mấy ngày hôm nay đều không muốn gặp ai?

-Hài nhi quấy đạp nên muội muốn tìm Hoàng thượng để giải bầy, mong Hoàng thượng nghe thử.

Cô che miệng cười lớn: “Tổ Như muội muội, cái thai trong bụng muội còn chưa đầy hai tháng tuổi, muội nói nó quấy đạp xem ra không phải là hài nhi phá phách rồi. Ta nghĩ muội nên tìm thái y xem lại, xem con giun con lãi nào thành tinh trong bụng muội hay không?”

-Tỷ tỷ nói những điều thật kinh khủng và kỳ lạ. - Tổ Như tỏ ra sợ sệt.

-Muội sợ ư?

Tổ Như gật đầu.

Cô bước đến khẽ nắm lấy tay Tổ Như đặt củ tỏi vào trong lòng bàn tay mà nói: “Ta tặng muội, còn dùng nó trừ tà hay chiêm cơm là tùy muội... Nhưng tỷ thiết nghĩ, tà nào dám lại gần muội... Vậy nên sai nhà bếp chiêm cơm cho muội thì hay hơn.”

Cô rời đi để lại Tổ Như ngơ người đứng đó, dù không hiểu rõ lời Tĩnh Yên nói nhưng cô ta một phần nào hiểu thâm ý sâu sắc.

113. Chương 111: Gả Trâm Trâm

111: Gả Trâm Trâm

Tuấn Quốc sau khi dùng nội công đẩy cực độc ra ngoài, chỉ là chất kích độc này xem ra ở nước Triệu không thể tìm ra thuốc giải, là Thanh Thư lấy từ nước Hoàng. Nhưng chuyện Tuấn Phong bị trúng độc tất nhiên

không thể lan truyền ra ngoài khi tình hình biên ải đang rối ren, sẽ gây cho dân chúng nỗi lo sợ, mất đi niềm tin vào triều đình nhà Triệu. Tuấn Quốc hiện tại chỉ đang ngăn lại sự di chuyển của chất độc, nhìn thấy Hoàng huynh cần rằng chịu đau đớn, tuy là không còn tỉnh táo nhưng cái nhúu mày kia cũng đủ thấy anh đau đớn như thế nào.

-Đồng đại phu, chuyện của Hoàng thượng, để lâu e không thể. - Tuấn Quốc lau vết thương trên tay Tuấn Phong mà nói. - Ta e sẽ phải thân chinh sang nước Hoàng để tìm thuốc giải cho huynh ấy.

-Tứ vương gia, bệnh tình của Hoàng thượng nguy cấp, thần nghĩ ngài mau chóng lên đường sớm, thuốc hạ thần mang đến chỉ giảm đi sự đau đớn cho người, không thể giải được loại độc này.

Tuấn Quốc dùng khăn lau giọt mồ hôi trên trán Tuấn Phong mà nói: “ Hoàng huynh, đệ đi tìm thuốc giải cho huynh.”

Tuấn Quốc vừa đứng lên thì bàn tay của Tuấn Phong đã kéo Tuấn Quốc lại, đôi môi khô rát thâm tím, khó khăn nói từng lời: “Đệ không được đi, Triệu quốc không thể một ngày không có vua... Trẫm có mệnh hệ nào còn có đệ gánh vác, Tuấn Quốc, trẫm ra lệnh cho đệ không được phép rời khỏi kinh thành.”

-Hoàng huynh... Nhưng...

-Không nhưng gì cả, Tuấn Quốc... gọi Tịnh Yên cho Trẫm, Trẫm muốn gặp nàng. - Tuấn Phong nói. - Và hãy hứa với Trẫm, dù Trẫm bạc mệnh không còn trên cõi đời này nữa, đệ nhất định phải chăm lo cho nàng, hãy thay ta cho nàng hưởng cuộc sống an vui hạnh phúc.

-Hoàng huynh, người sẽ không sao cả... đệ sẽ dùng mọi cách tìm thuốc giải độc cho người.

Tuấn Quốc cho người mời Tịnh Yên vào trong cung Thượng Uyển. Cô vội vã chạy đến cung Thượng Uyển không màng quy tắc trong cung chính là không được chạy nhảy, trang phục phải chỉnh tề nhưng vì quá vội vàng mà cô còn chưa kịp cho Tiểu Mai chải lại tóc.

-Yên phi nương nương cát tường. - Đồng đại phu nhìn thấy Tịnh Yên chạy vào liền thi lễ.

-Cha, Hoàng thượng như thế nào rồi, đã qua cơn nguy hiểm chưa cha? - Cô vội hỏi.

Nghe giọng nói của cô, Tuấn Phong từ từ mở mắt, khẽ gọi: “Tịnh Yên, nàng đến đây.”

Cô bước đến bên Tuấn Phong, nhìn gương mặt gầy gò xanh xao, đôi môi thâm ráp hiểu sức sống, cô nắm lấy bàn tay anh, bàn tay lạnh lẽo không còn chút hơi ấm. Cô cảm thấy xót xa. Chỉ vì cô mà anh ra thế này, vậy mà cô còn nghi ngờ anh, còn cho rằng anh là kẻ trắng hoa không chung thủy. Cô ôm bàn tay anh mà khóc nức nở, cô đáng ư... Cô đáng để anh hy sinh cả mạng sống ư?

-Tịnh Yên, nàng đừng khóc. - Tuấn Phong đưa bàn tay lau nước mắt cho cô.

-Hoàng thượng, là lỗi của thiếp, vì thiếp mà chàng đau đớn thế này. - Cô nấc lên nghẹn ngào.

-Tịnh Yên, nàng không có lỗi, là do Trẫm yêu nàng quá sâu sắc, cũng may người bị thương là Trẫm, nếu lần đó nàng bị tổn thương dù chỉ một chút, Trẫm còn đau gấp ngàn lần vết thương này. - Tuấn Phong ôm cô vào lòng. - Tịnh Yên, thật tốt, thật tốt khi nàng vẫn bình an.

-Hoàng thượng, thiếp sai rồi, thiếp đã sai khi trách nhầm chàng.- Cô đau đớn nói.

Chất độc phát tác một lần nữa khiến Tuấn Phong không thể chịu được, cặp chân mày anh nhíu lại, bàn tay buông tay cô ra mà bám chặt vào cạnh giường... Sau đó lịm đi bất tỉnh... Cô chứng kiến cảnh này lại càng đau lòng hơn, dù có gào khóc ra sao, cũng không với đi cho anh bớt sự đau đớn nào.

-Tứ vương gia, không có thuốc giải cho Hoàng thượng sao? - Cô nắm lấy tay anh, vừa nhìn anh vừa nói mà nước mắt tuông rơi.

-Chỉ có người chế ra nó mới có thuốc giải.

-Người biết người đó là ai không?

-Thần đệ không rõ, chỉ biết xuất phát loại độc này từ nước Hoàng, nước Hoàng là nơi làm ra những loại kịch độc khó trị nhất hiện nay. - Tuấn Quốc đáp. - Thần đệ muốn đi đến đó một chuyến, nhưng...

-Người không thể rời đi khi đất nước đang lâm nguy như hiện nay. Hoàng thượng đã không được khoẻ, người cũng đi thì ai sẽ là người lãnh đạo ba quân. Tứ vương gia, chính bốn cung sẽ là người đi tìm thuốc giải cho người.

-E là không được, nước Hoàng tuy họ không ra mặt nhưng vẫn còn nhớ câu chuyện của Thế Xương. - Đồng đại phu nói. - phải tìm cách khác thôi.

Tĩnh Yên nhìn Tuấn Quốc nảy ra một ý: “Tứ vương gia, chúng ta nhờ công chúa nước Hoàng... Cô nương ấy dường như rất có tình cảm với Triệu quốc.”

Tuấn Quốc chợt nhớ đến công chúa nước Hoàng vẫn còn đang ở lỵ trong phủ vương gia không chịu rời đi. Hằng ngày đều xem cô nương ta như không tồn tại, nay mở miệng nhờ vả thật không giống phong thái của anh, nhưng... Chuyện lần này còn cần gì đến phong thái, sinh mạng của Hoàng thượng, của Triệu quốc đang nằm trên cán dao tử thần.

Anh quay về lại Tứ vương phủ liền đi tìm công chúa nước Hoàng nhưng cô nương ta dường như không còn ở trong phủ vương gia nữa. Hỏi người hầu trong phủ thì bọn họ đều lắc đầu không rõ, công chúa đi đi về về cũng thất thường. Anh đợi cả ngày cũng không thấy cô về, thật sự rất nóng lòng.

-Tứ vương gia, nô tài để đi tìm khắp kinh thành nhưng không ai nhìn thấy công chúa cả. - người làm trong phủ quay về báo.

-Vài hôm trước nô tài nhìn thấy một vài người đến tìm công chúa, có lẽ họ đến đưa công chúa quay về. Gần đây công chúa cũng hay hỏi khi nào ngài sẽ quay về... Có lẽ muốn nói lời từ biệt.

Tuấn Quốc đứng phắt dậy, không phải là khi cần giúp đỡ trùng với lúc cô nương ta quay về lại nước Hoàng chứ. Anh vừa đi ra cửa như muốn chạy theo ngăn cô lại thì Công chúa nước Hoàng cũng vừa chạy vào cửa.

-Công chúa. - Cả bọn há hốc miệng nhìn cô nương ta.

-Huynh thấy lạ lắm sao, ta mặc trang phục của Triệu quốc cũng ra dáng nữ nhi nước Triệu đúng không. Là Trần Trần muội đã sai người may cho ta, các người thấy đẹp không.

Bọn nô tài là trời, thì ra bọn chúng đi hỏi khắp nơi có nhìn thấy một cô nương mặc trang phục khác lạ đi ngang qua, ai nấy cũng lắc đầu không thấy, thì ra cô nương ta đã thay đổi trang phục của nước Triệu.

-Công chúa, không còn thời gian nữa, người mau quay về nước. - Tuấn Quốc kéo lấy công chúa ra ngoài.

-Này, ta không đi... Trừ khi huynh cùng ta quay về xin phụ hoàng lấy ta làm thê tử, ta sẽ ở lỵ trong phủ của huynh, không cho huynh lấy thê tử. - Công chúa kéo tay mình lại.

-Được, mọi yêu cầu của công chúa ta đều chấp thuận, chỉ mong công chúa mau quay về nước Hoàng một chuyến, tìm người chế ra loại độc Xuất Thất xin thuốc giải, người là công chúa của nước Hoàng, ta nghĩ bọn chúng sẽ nể mặt mà trao cho người.

-Tứ vương gia, vì sao lại cần thuốc giải loại độc đó... Huynh bị trúng độc à. - Cô lo lắng hỏi.

-Không phải ta, mà là một người vô cùng quan trọng... Công chúa, là Tuấn Quốc cầu xin người. - Tuấn Quốc quỳ xuống, không nghĩ đến thể diện mà van xin, đối với anh không gì là quan trọng hơn thuốc giải cho Tuấn Phong.

Công chúa nước Hoàng cũng quỳ xuống đối diện Tuấn Quốc mà nói: “Lời huynh nói khi này vẫn còn giá trị chứ, huynh sẽ thành thân với ta, sẽ lấy ta làm Tứ vương phi nếu ta có thuốc giải loại độc Xuất Thất.”

Tuấn Quốc gật đầu.

Công chúa nước Hoàng quay về phòng, sau đó bước ra nhưng không mang theo hành lý. Bọn họ có chút ngạc nhiên, cô nương ta không muốn giúp Tứ vương gia ư?

-Hành lý của công chúa đâu? - Tuấn Quốc hỏi.

-Ta nói rồi, ta chỉ muốn quay về nước khi có huynh đi cùng để xin phụ hoàng thành thân cùng ta. Còn đây là thuốc giải loại độc mà huynh đang tìm. Người bị trúng độc chỉ cần uống vào, sẽ nhanh chóng khoẻ lại.

-Công chúa, vì sao lại có sẵn thuốc giải trong người...

-Huynh đoán xem, loại độc này chính là do tự tay ta tạo nên. Huynh quên rằng nước Hoàng chính là cái nôi của các loại độc được ư? Từ bé phụ hoàng đã cho ta học về y thuật, đến khi lớn một chút ta đã có thể tạo ra độc được giết được bọn chuột đáng ghét, và thành công lớn nhất chính là Xuất Thất này.. Huynh thấy ta...

Công chúa quay đầu lại sau một hồi luyên thuyên chỉ thấy 2 tên gia nhân liền hỏi: “Tứ vương gia đâu rồi.”

-Tứ vương gia sau khi nhận được thuốc giải đã lập tức rời đi rồi thưa công chúa.

Cô khoanh tay nhìn ra cửa, người ta còn chưa nói hết đã đi mất không còn hơi gió. Nhưng huynh ấy đã hứa, chắc chắn sẽ làm... Cô tin Tuấn Quốc, bởi vì nam nhân cô thích chắc chắn là một đáng quân tử.

~~~~~

Chuyện Tứ vương gia và công chúa nước Hoàng sẽ thành thân ban bố khắp thiên hạ, đây chính là một tin vui của cả thiên hạ, bởi vì vậy mà nên hoà bình hai nước càng được khẳng định.

Càng tốt hơn chính là Đồng Long ở biên ải thắng trận vẻ vang, đánh lui bọn quân xâm lược khiến thiên hạ thái bình, không còn nơm nớp lo sợ bọn giặc giết chóc. Một người yên vui hưởng cuộc sống thái bình.

Tể tướng bị đày ra biên ải vì tội cấu kết với quân giặc, Tuấn Quốc được rửa sạch tội trạng quay về chức vị. Bọn quan về phe Tể tướng cũng bị cách chức, thay vào những vị trí ấy là những trung thần ái quốc, một lớp thế hệ trẻ tài ba qua các kì thi kinh sử.

Tuyết Sương bị Tuấn Phong đưa vào chùa để hằng ngày tụng kinh niệm phật mà sám hối những lỗi lầm, tẩy bớt hoen ố bụi trần, không cho phép bước ra khỏi chùa nữa bước. Tên lăng loàn cùng Tuyết Sương bị xử trảm, tịch thu ruộng đất nhà cửa, toàn họ không được ứng thí, cả đời làm dân đen. Về phần thái tử con trai của Tuyết Sương, vì không mang trong mình dòng máu hoàng tộc, trẻ con lại không có tội Tuấn Phong cất vị Thái tử, gửi cho Đồng đại phu chỉ dạy nên người. Triệu Dân được đón về lại hoàng cung, lập Yên phi nương nương là Hoàng hậu.

Cung Thuỷ Cát lên đèn, từng ánh đèn soi xuống hồ nước trong veo, sau bao nhiêu chuyện xảy ra, cô nhìn về một nơi xa xôi, hiện tại thật sự quá tốt rồi. Cô, Tuấn Phong và Triệu Dân sống hạnh phúc bên nhau... Còn phương trời nào đó, cô cũng đã bỏ qua hết mọi thứ cho Uy Phong, trong lòng không còn chút thù hận nào, có lẽ vì Tuấn Phong, vì kiếp trước anh đã quá tốt với cô.

-Tĩnh Yên, nàng đang nghĩ gì, Trầm đứng bên cạnh nàng đã một lúc rồi. - Tuấn Phong khẽ hỏi.

-Thiếp đang nghĩ về kiếp sau của thiếp và chàng. - Cô mỉm cười.

-Nàng thật là. - Anh khẽ cười nghĩ rằng cô quá đa cảm. - nhưng nếu thật sự có kiếp sau, Trầm hy vọng sẽ được gặp lại nàng.

-Nếu kiếp sau hết như hiện tại, vì thiếp mà chàng một chút nữa mất mạng, chàng còn muốn gặp lại không?
- Cô trêu chọc.

-Nếu thật sự giống như hiện tại, nàng mãi mãi là của Trầm... Chịu chút thiệt thòi, cũng đáng chứ. - Tuấn Phong tặc lưỡi. - Chỉ e kiếp sau Trầm là một nam nhân vô cùng tài giỏi văn võ song toàn lại còn khôi ngô tuấn tú, lúc ấy nàng sẽ mê mết mà bám theo không buông...

Cô bật cười: “Không đâu, kiếp sau cũng là chàng theo đuổi thiếp. Vả lại còn rất khó khăn.”

-Được rồi, được rồi, là Trầm say mê nàng dù muôn kiếp. Nhưng Tĩnh Yên, ngày mai khi thượng triều, Trầm sẽ phong Triệu Dân lên ngôi vị Thái tử.

-Hoàng Thượng đã suy nghĩ kĩ càng hay chưa?

-Hiện tại Trầm chỉ có một mình Triệu Dân là nhi tử, ngôi vị Thái Tử cũng không thể để trống. Nàng không vui sao, ta nghĩ nàng sẽ rất vui?

Cô quay người nhìn Tuấn Phong mà nói: “Những thắc mắc trong lòng chàng đã tận tường hay chưa, thiếp không muốn Hoàng tử của thiếp cùng chung số phận với Thái tử...”

-Nàng đừng lo lắng, Trẫm đã làm việc gì đều có sự tính toán của riêng mình.

Triệu Dân được sáp phong làm Thái tử đương triều, đẩy nước yên lành mưa thuận gió hoà, thời kì hưng thịnh nhất của Triệu quốc chính là lúc này.

Trong phủ Tứ vương gia, tuy công chúa nước Hoàng muốn thành thân cùng Tuấn Quốc nhưng cha của cô lại nhất quyết muốn bắt rể vậy nên không thể thống nhất được. Chuyện lần này không bên nào chịu nhường bên nào, cuối cùng trong buổi thượng triều cũng tìm ra cách.

-Muôn tâu bệ hạ, hạ quan thiết nghĩ vua nước Hoàng quá cô đơn vì công chúa là nữ nhi duy nhất của ngài ấy nên muốn Tứ vương gia sang nước Hoàng sinh sống là cái lý của ngài ấy, luật lệ đại Triệu quốc cũng quy định nữ nhân thành thân phải theo chồng là cái lý của chúng ta... Vậy nên, chúng ta mang một cô dâu sang thành thân cùng ngài ấy, chẳng phải hết cô đơn, sẽ không bắt rể nữa.

Tuấn Phong xem ra lời của lễ bộ nói cũng thấu tình đạt lý.

-Muôn tâu bệ hạ, lời lễ bộ nói ra vô cùng có lý. Với cương vị của ngài ấy, nên chọn một công chúa hoặc quận chúa, hoàng thân sẽ dễ dàng ăn nói và tỏ sự tôn trọng.

-Vậy các ái khanh nghĩ ai là thích hợp nhất.

-Hạ quan nghĩ chính là Trân Trân quận chúa, con gái của Phó Đô Sát. Là một cô nương tài sắc vẹn toàn, cũng là đã đến tuổi nên gả đi rồi.

Tuấn Quốc nghe qua liền ái ngại, cô nương Trân Trân đó không thể nào gả đi được, chuyện này là không thể được.

114. Chương 112: End

112: end

Trân Trân được tin bản thân phải gả sang nước Hoàng xa xôi, lại nghe tin Tứ vương gia và công chúa tỷ tỷ sẽ nhanh chóng thành thân. Cô lại nghĩ đến nhân duyên giữa cô và Tuấn Quốc, cũng không thể biết nó là gì, nay lại trở thành nhạet mẫu của anh, trở thành mẫu thân của công chúa tỷ tỷ xem ra thật đáng nực cười. Nhưng ý chỉ của thánh thượng khó lòng làm khác, dấu sao người cô yêu thương cũng không đáp trả lại tình cảm, thành thân cùng ai cũng không còn quan trọng nữa.

-Trân Trân, tỷ nghe tin từ bọn người trong vương phủ, chuyện này không phải đã làm khó muội sao? - Công chúa ghé thăm phủ Phó đô sát, tìm Trân Trân hỏi rõ chuyện vừa nghe được.

-Là ý chỉ của Hoàng thượng, e rằng muội không có quyền quyết định, vả lại muội cũng là không có ý trung nhân, là Hoàng thượng nghĩ tốt cho muội mà thôi, sang đất nước của tỷ chẳng phải trở thành thê tử của phụ thân tỷ, là mẫu nghi của đất nước.

-Nhưng mà sao tỷ tỷ lại không hiểu muội, một đoá hoa như muội lại lụi tàn tuổi thanh xuân bên cạnh phụ thân ta. - Công chúa lắc đầu nắm lấy tay Trân Trân mà nói. -Muội an tâm, chuyện lần này ta sẽ làm chủ cho muội.

Trân Trân không biết phải nói ra lời nào, chuyện lần này chính là nếu cô không gả sang bên ấy thì hôn sự giữa công chúa và Tuấn Quốc có thể gián đoạn, quan trọng lại là mối quan hệ giữa hai nước sẽ không còn tốt đẹp như hiện tại.

Tuấn Quốc cùng Tuấn Phong và Tịnh Yên dùng trà trong ngự hoa viên, nơi này khung cảnh như tranh, trăm hoa đua nở ong bướm bay lượn nô đùa. Trên gương mặt của Tuấn Quốc lại đầy suy tư, Tuấn Phong nói ra điều gì đều không để tâm được.

-Hoàng huynh, nhất định phải gả Trân Trân ư? - Tuấn Quốc hỏi.

-Chuyện này trong buổi thượng triều đã định rõ, chẳng phải đã quyết rồi sao? Sứ giả cũng đang chuẩn bị sang nước Hoàng ngổ ỷ. - Tuấn Phong đáp. - Hoàng đệ còn điều gì khuất mắc trong lòng sao?

-Không phải, chỉ là đệ thuận miệng mà hỏi. Chuyện này liên quan đến hoà khí giữa hai nước, chúng ta nên lấy đại cuộc làm trọng.

-Tuấn Quốc, mẫu thân sinh ra Trẫm và đệ, hai huynh đệ chúng ta từ bé đã nương vào nhau mà sống, chịu không biết bao nhiêu sự ghê lạnh của chốn thâm cung. Kể từ khi Trẫm là Thái tử, Trẫm đã tự nhủ với lòng sẽ không để ai ức hiếp đệ. Tuấn Quốc, Trẫm không vì triều đình mà hy sinh hạnh phúc của đệ, không vì mối quan hệ kia mà cho phép đệ đánh mất điều quý giá nào đó.

-Hoàng huynh, những lời này của người... - Tuấn Quốc áp ứng.

-Hoàng đệ, ta nghĩ là đệ đang nghĩ đúng những gì Hoàng thượng vừa nói, lúc này chính là lúc đệ phải làm theo những gì trái tim muốn, đừng dùng lý trí rồi một ngày nào đó đệ sẽ hối hận,

Tuấn Quốc nghe xong thoái lui rời đi, nơi này chỉ còn lại Tuấn Phong và Tịnh Yên. Cô rót một chén chè nóng vào cốc trà của anh, sau đó rót vào ly của mình nâng lên thưởng thức. Cái mùi vị trước đắng sau ngọt, hương thơm toả ra khắp một vùng khiến con người mê đắm.

-Hoàng thượng, người bận trăm công nghìn việc, cũng có thể nhìn ra những việc nam nữ thường tình kia sao?

-Nàng nghĩ hoàng đế như Trẫm không phải là người ư, Trẫm cũng là một con người bình thường có hĩ nộ ái ố, vả lại Tuấn Quốc là đệ đệ duy nhất của Trẫm, cảm xúc của đệ ấy ra sao Trẫm sao có thể tùy tiện không để tâm.

-Nhưng Hoàng thượng đã nói để tâm, lại còn bày ra có sự hiện tại, nếu Hoàng đế nước Hoàng thích thú với Trần Trần, người xem sẽ giải quyết chuyện này ra sao?

-Nàng không cần phải lo lắng, Trẫm tất nhiên có sự sắp xếp. Hoàng hậu, Trẫm có thể hỏi nàng một câu?

Cô đưa mắt nhìn anh, vì sao lại tự dưng có cảm giác bất an.

-Hoàng thượng muốn hỏi thần thiếp điều gì?

-Vì sao Triệu Dân lại mang dòng máu hoàng tộc, trong khi...nếu thuận theo tự nhiên thì đây là điều không thể. - Tuấn Phong hỏi.

Cô thật sự không biết phải giải thích điều đó ra sao? Nói Triệu Dân là con trai của kiếp sau của anh ư, chắc anh nghĩ cô điên rồi, hay nói cô là thần thánh phương nào ban xuống ư, anh bảo cô dùng phép thuật cô chắc chui xuống đất mà trốn, hoặc nói cô mang thai mays năm liền, thế chẳng khác gì nói Triệu Dân có vấn đề. Nói tóm lại, nói kiểu nào cũng không xong.

-Hoàng thượng, thần thiếp không phải người nước Triệu, cũng không phải người của thời đại này. Có lẽ người không tin thiếp, vì những điều thiếp nói xem ra rất điên rồ. - Cô quyết định thành thật, nói thật mọi chuyện dù anh không tin cô cũng không cảm thấy bất an.

-Vậy là những lời Đồng Long nói là sự thật? -Tuấn Phong đôi chút ngạc nhiên.

Cô cũng không rõ là Tiểu Long đã nói những gì với Tuấn Phong nhưng nếu anh tin những điều đó thì cứ cho nó là sự thật đi, cũng không quan trọng lắm vậy nên cô gật đầu xác nhận.

Tuấn Quốc rời khỏi ngự hoa viên nhưng không quay về Tứ Vương phủ, xe ngựa của anh rẽ lối sang phủ Phú Đô Sát để tìm gặp Trần Trần. Những lời Tuấn Phong nói khiến anh bận lòng rất nhiều, ngồi trên xe mà nhớ đến những kỉ niệm giữa anh và Trần Trần, tuy mơ hồ nhưng anh hiểu rõ ràng, đây là loại tình cảm không thể để mất đi, nếu anh không muốn cả đời hối hận.

-Tứ vương gia, người đến đây tìm tiểu nữ ư?

-Ta muốn nói chuyện riêng với nàng.

Cô cùng anh ngồi trong khuôn viên trong phủ, nơi này chỉ còn cô và anh đang ngồi đối diện nhau. Cô châm trà vào ly anh, từng giọt nước rơi xuống nghe tí tách tí tách.

-Chẳng hay Tứ vương gia tìm tiểu nữ có việc gì muốn nói.

-Ta đến nơi này chỉ muốn hỏi nàng một câu, về chuyện Hoàng thượng muốn gả nàng sang nước Hoàng. Nàng đồng thuận, nhưng lòng nàng có muốn đi hay không?

-Hôm nay Tứ vương gia lại quan tâm đến chuyện của tiểu nữ sao? Hoàng thượng đã ban lệnh, bắt bề tôi tiểu nữ đâu dám khi quân. - Trân Trân cười buồn. - Vả lại, đó chẳng phải là nhật phụ của ngài, chúng ta xem ra cũng có chút duyên.

Tuấn Quốc nghe cô nói ta cái nghịch duyên này liền cảm thấy chua chát. Anh đưa bàn tay khẽ chạm vào tay cô, nhưng cô vội rút lại.

-Tứ vương gia, xin người tự trọng. Tiểu nữ dù sao cũng sắp trở thành thê tử của nhật phụ người.

-Trân Trân, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện giữa ta và nàng, nàng đều phải bỏ sao? Điều ta cần nàng trả lời chính là lòng nàng có muốn đi, trái tim nàng có hướng tới.

Cô đứng lên quay mặt bước về phía cánh mai phía trước mặt khẽ đáp: “Phải bỏ ư, chính là người đã phải bỏ tất cả giống như một cơn gió hất những cánh mai yếu ớt lìa khỏi nụ hoa. Tình còn chưa chớm nở người đã không một chút lương tâm mà lạnh nhạt. Người lạnh lùng đến vô camr, người hiểu rõ tình cảm của Trân Trân nhưng phớt lờ như không hay biết. Tứ vương gia, hôm nay người đến đây hỏi những điều này còn nghĩa lý gì khi mọi chuyện với Trân Trân đã không còn nghĩa lý.”

Tuấn Quốc nhìn bóng lưng cô, thời gian qua là anh quá lạnh lùng ư, cô nói đúng, chính là anh không nghĩ cho cảm nhận của cô, không nghĩ cho tình cảm của cô dành cho anh ra sao. Nếu như hôm nay Tuấn Phong không giải bày, anh chỉ mãi nhìn về một hướng chính là vì Triệu Quốc mà xử tệ với cô.

-Trân Trân, ta xin lỗi, thật sự xin lỗi nàng. - Tuấn Quốc bước về phía cô.

-Người hãy quay về cùng công chúa đi, xin người... Công chúa là một nữ nhân tốt, tỷ ấy là một lòng một dạ yêu huynh. Một vị công chúa được cưng chiều lại hạ mình sang Triệu quốc chỉ để được ở bên cạnh huynh... Trân Trân không muốn Tứ vương gia lại một lần nữa vụt mất người yêu huynh thật lòng như vậy.

-Ta... - Anh nghĩ về công chúa... thật lòng quá là khó xử.

Anh bước đến gần cô, nhìn thấy trên mi mắt cô đẫm lệ rơi. Bàn tay Tuấn Quốc đưa lên bờ mà cô lau đi giọt lệ kia. Anh nhìn thấy cô khóc, ôm cô vào lòng chỉ vì những đau khổ hiện tại của cô do anh mà ra.

Từ bên một cây cao lớn, công chúa nước Hoàng bước ra nước mắt lưng tròng. Cả Tuấn Quốc và Trân Trân đều bất ngờ trước sự xuất hiện của cô ta, cuối cùng mọi việc cũng nên phôi bày.

-Ta đã hỏi muội rằng muội và Tứ vương gia là mối quan hệ gì, chính miệng muội đã nói rằng không hề có mối quan hệ nam nữ. Vậy mà xem hai người đang làm trò gì trước thanh thiên bạch nhật, hai người xem bốn công chúa là gì hả, trong mắt các người còn xem ta là một vị biểu tỷ, một vị hôn thê hay không? - Công chúa vừa khóc vừa nói xong liền chạy đi.

Trân Trân đẩy Tuấn Quốc ra khỏi cô, công chúa với cô tình như tỷ muội, cô nhìn Tuấn Quốc mà nói: “Huynh còn đứng ở đây, còn không đuổi theo công chúa.”

-Tứ vương gia, tình cảm của công chúa dành cho huynh không hề thua kém Trân Trân... Người đánh mất công chúa, chính là hối hận cả đời.

Tuấn Quốc khó xử... Nhớ lại những hành động đáng yêu của công chúa khi đeo theo bên cạnh anh, cái me nheo khi bị anh cộc cằn khó chịu. Công chúa là một cô nương tốt, anh không thể khiến công chúa tổn thương như vậy.

-Công chúa, công chúa. - Tuấn Quốc quay về phủ tìm người nhưng gia nhân nói rằng cô còn chưa quay về.

Công chúa đến Triệu quốc ngoài phủ Tứ vương gia và nơi ở của Trân Trân thì không đi đến nơi nào, nay cả hai nơi đều không tìm thấy liền khiến người khác lo lắng. Cả anh và Trân Trân đều lo lắng mà chạy khắp kinh thành để tìm nhưng không một ai nhìn thấy cô. Đến những nơi Trân Trân thường đưa cô đến cũng không trông thấy.

Màng đêm buông xuống, công chúa vẫn không quay về khiến Tuấn Quốc vô cùng lo lắng. Cô là công chúa nước Hoàng, lẽ như xảy ra chuyện gì phải ăn nói ra sao với phụ thân cô, nhưng trên ai hết, anh không muốn cô xảy ra chuyện gì cả.

-Trân Trân, muội có tìm thấy công chúa hay không?

-Muội đã đi đến tất cả những nơi bọn muội hay lui tới đều không thấy, công chúa có thể đi đâu chứ. - Cô lo lắng.

-Chúng ta chia nhau đi tìm tiếp thôi, huynh có linh cảm không hay. - anh nhìn xung quanh, bóng tối đã che phủ nhiều nơi.

Đến hôm sau, cả một đêm lang thang bên ngoài vẫn không tìm thấy công chúa. Bọn họ quay trở về lại phủ vương gia, Tuấn Quốc đang ra lệnh cho binh sĩ chia nhau tìm kiếm, còn Trân Trân thì đi về phía cửa khi nhìn thấy một đứa trẻ đang lấp ló.

-Tiểu đệ, đệ muốn tìm ai?

-Có người nhờ đệ mang lá thư này đến cho Tứ vương gia, tỷ có thể chuyển giúp đệ không?

-Được rồi, tỷ sẽ chuyển nó giúp đệ.

Trân Trân cầm trên tay tờ giấy mở ra đọc, cô nhìn về phía Tuấn Quốc rồi vò nát tờ giấy mà bỏ đi.

Công chúa nước Hoàng sau khi rời khỏi phủ Đô Sát vừa đi vừa khóc trông rất thảm hại, cô tìm đến một quán rượu mà tìm men say. Cô không thể trách hay giận bất cứ ai, bởi chính bản thân cô nhìn rõ ánh mắt mà bọn họ trao cho nhau, chỉ do cô tự mình cố chấp.

-Cô nương, tửu lượng rất tốt nha. Tại hạ có thể mời cô nương một chung.

-Được, trước sau cũng uống, cùng với nhà người cũng không mất giọt rượu nào của ta.

-Rất có khẩu khí... Một cô nương xinh đẹp như hoa lại một mình uống rượu, là có chuyện ưu sầu sao?

-Xinh đẹp ư, xinh đẹp để làm gì khi hắn ta chẳng hề nhìn ta một lần. Nam nhân các người, đều là bọn mù mắt, là bọn vô tâm lạnh lẽo... Là ta hận bản thân ta vì sao lại hạ mình yêu thương hắn. - Công chúa như say khướt, vừa uống vừa nói.

Đến khi cô say không biết gì, nam nhân khi nãy liền đưa cô đi, bọn họ uống rượu chung nên không ai để mắt tới.

Khi cô tỉnh lại đã thấy mình bị trói trong một ngôi miếu hoang, còn tên nam nhân xa lạ kia đang ngồi một mình uống rượu. Cô và hắn không quen không biết, hà cớ gì lại bắt cô.

-Người là ai, lại dám trói ta.

-Cô nương không cần biết ta là ai, chỉ cần tại hạ biết cô nương là công chúa nước Hoàng, hôn thê của Tứ vương gia Triệu Quốc

-Vậy nhà người có thù với nước Hoàng hay nước Triệu. - Cô nhàm chán nói.

-Cô nương nghĩ xem, công chúa nước Hoàng bị giết chết ở Triệu quốc, hai bên sẽ có thù hằn... Ha ha, lúc đó Triệu quốc e là khó lòng giải thích.

-Người đợi ta tỉnh lại để nói lí do vì sao người giết ta rồi mới ra tay sao? Cũng thật thú vị. - Cô cười lớn, có tình châm chọc.

-Đợi hôn phu người đến, ta giết cả hai... Cho các người đoàn tụ dưới địa ngục.

Cô nhìn hắn ta, từ đầu tới chân đều mặc một màu trắng giống như một bạch mã công tử nhưng lại trốn chui trong cái miếu hoang này. Chuyện triều chính nước Triệu cô không quan tâm, nhưng Tuấn Quốc xem ra cũng sẽ vì quốc gia mà đến cứu cô.

Đến sáng đợi mãi Tuấn Quốc cũng không thấy đến, chỉ thấy từ phía xa một bóng nữ nhi cưỡi ngựa vô cùng điệu nghệ. Cô ta từ trên lưng ngựa nhảy xuống không chút trùng gối, xem ra không phải nữ nhi thương tình mà chính là một hiệp nữ.

-Cô nương là ai, mau đi chỗ khác... Nơi này không có chỗ cho cô. - Hắc ta nói.

-Một nam nhân lại bắt trói một cô nương chân yếu tay mềm liệu có đáng mặt là nam nhi. Thả cô nương ta ra trước, nếu không đừng trách ra không khách sáo. - Trần Trần vỗ như không quen công chúa.

-Ta mới nói, nếu cô nương không rời đi, ta sẽ không nương tay với nữ nhân đâu, hiểu không? - Hắc ta mím môi nói.

-Được, vậy người tới số rồi. - Trần Trần rút gươm lao đến.

Phạm Y thán thủ không kém Trần Trần, cũng là một người có kiếm pháp cao cường. Trần Trần thất thế, không ngờ cô lại thất thế trước một nam nhân không tên không tuổi. Phạm Y vung gươm về phía Trần Trần liền nghe tiếng động phía sau mà quay người lại. Công chúa từ khi nào đã thoát khỏi dây trói, cũng đang cầm thanh gươm mà Trần Trần bị đánh rơi đưa về phía Phạm Y.

Trần Trần nhanh chóng đứng lên, lùi về phía sau một bước muốn tìm binh khí.

Phạm Y đấu kiếm với công chúa nước Hoàng, lại nói công chúa về kiếm pháp cũng là ngang Trần Trần, ngay cả cách dụng kiếm cũng không khác nhau nhiều. Nhưng khi cả hai cùng song kiếm, Phạm Y khó lòng đánh trả lại.

-Ta không cần muội giúp. - Công chúa nói.

-Muội không giúp tỷ, chỉ là muốn trả thù tên đáng chết kia. - Trần Trần hướng thẳng thanh gươm về phía Phạm Y.

Loại kiếm pháp này Phạm Y từng nghe qua, không ngờ hôm nay hai người này lại kết hợp khó lòng hắc ta đấu lại, hắc ta đưa tay vào trong áo nắm bột Hoả Hắc tung về phía bọn họ. Công chúa vừa nghe mùi đã biết độc tính liền bịt mũi nín thở, còn Trần Trần đã ngất đi.

-Trần Trần, đừng hít vào. - Công chúa nói, nhưng đã muộn.

Phạm Y cười khẩy một cái, loại kiếm pháp này chỉ khi có song mới lợi hại, nay chỉ còn một người... Thật không khó đối phó.

Công chúa ngăn độc phát tác bên trong Trần Trần, hắc ta muốn dùng độc đấu với cô ư, thật là biết tìm người. Công chúa nhìn Phạm Y, sau đó phóng kim về phía hắc ta, những cây kim cực kì nhỏ bé đâm vào không có cảm giác gì nhưng độc tính bên trong mới là mất mạng.

Phạm Y rút ra một vài cây kim nhỏ ghim trên người cười nhạo, nghĩ đây là trò chơi trẻ con. Lúc này công chúa không quan tâm đến Phạm Y nữa mà ôm Trần Trần trong lòng...

Thanh gươm chém về phía công chúa liền bị một thanh gươm khác hắt đi đầy uy lực, Tuấn Quốc đẩy nhẹ nhưng Phạm Y đã ngã xuống đất không thể cử động. Anh có đôi chút kinh ngạc.

-Là người, Phạm Y.

-Người ngạc nhiên ư.

-Thì ra bao nhiêu lâu nay nhà người trốn ở nơi này. Những tên phản loạn ở hội Tam Thân đều đầu hàng triều đình, vì sao người còn lăm đường như vậy?

-Ta không phải làm chuyện này vì Tam Thân, mà là vì người đã giết chết Thanh Thư... Người đã từng thề sống chết, nhận là huynh đệ lại ra tay hại chết Thanh Thư. Ta cũng muốn người hiểu được cảm giác đau đớn khi mất đi người người yêu thương quý trọng.

-Ta đã nghĩ rồi, thì ra chính là nó thật. - Công chúa nước Hoàng nhìn Phạm Y mà nói.

-Nhà người câm miệng, ta không giống như nhà người nghĩ.

-Thanh Thư và những người trong hội Tam Thân đều là xử đúng người đúng tội, xác người sinh ra và ăn cơm của Nước Triệu lại đi giúp nước Hán. Hoàng thượng đã nhân từ không chỉ du toàn tộc đã là đại ơn của người.

Tuấn Quốc nhìn thấu Phàm Y bất động, nhìn qua Trân Trân cũng đã bất tỉnh nằm trong lòng công chúa.

-Là độc Hoả hoắc. Mau đưa muối ấy về phủ, ta sẽ nhanh chóng chế thuốc giải.

-Ha ha, loại độc này chính là do một vị cao thuật chế ra, chỉ có vị ấy có thể chế ra thuốc giải, cô nương ngửi mình là ai, thật đáng cười. -Phàm Y cười lớn.

-Lo cho cái mạng nhà người trước, Tứ vương gia chúng ta về phủ thôi, còn chần chừ sẽ muộn mất.

Công chúa nước Hoàng chính là cao y bất lộ tướng của nước Hoàng, độc trong người Trân Trân cũng được giải ra ngoài, tính mạng không còn nguy hiểm.

-Trân Trân, ngày mai tỷ sẽ về nước.

-Không, muối mới chính là người phải đến nơi đó. - Trân Trân lắc đầu.

-Tỷ nhận ra tình cảm không thể đến từ một phía, từ đầu đến cuối cùng Tứ vương gia cũng không để mất đến tỷ, tỷ quay về nước làm con gái cưng của phụ thân tỷ, không tốt hơn thành thân với một phu quân không yêu thương mình sao?

-Tỷ tỷ, ai nói Tứ vương gia không yêu tỷ, huynh ấy yêu tỷ... Hãy tin muối. - Trân Trân khẳng định.

-Đừng gạt tỷ. - Công chúa lắc đầu.

Ngày công chúa chuẩn bị lên đường quay về nước Hoàng, buổi tối đến phủ của Trân Trân ngủ lại, từ sáng sớm đã có người đến trang điểm và mặc lên người cô một bộ y phục rất đẹp và lộng lẫy, họ nói đến diện kiến Hoàng thượng trước khi rời đi.

Hộ đưa cô vào trong kiệu rồi khiêng đi, cô cũng không thắc mắc chỉ nghĩ đến cáo từ với Hoàng thượng. Cô đến khi cô bước xuống, đã nhìn thấy trước mặt là phủ Tứ vương gia đang nô nức người ra kẻ vào, kèn trống rộn ràng.

-Tân nương đến rồi. - Một bàn tay nắm lấy tay công chúa, là bàn tay của Trân Trân.

Bên trong Tuấn Quốc mặc trang phục Tân lang đang đứng đợi cô, sau đó Trân Trân mỉm cười trao tay cô cho Tuấn Quốc.

-Chuyện này là sao? Vì sao lại trở thành thế này? - Cô hỏi Tuấn Quốc.

Anh không trả lời, mỉm cười dẫn tay cô vào bên trong. Bên trong là cha cô đang ngồi cùng một cô nương mà cô chưa từng gặp qua, trên người là trang phục phi tử của nước Hoàng.

-Phụ thân, đây là.

-Ha ha, đây là công chúa nước Triệu, vài ngày trước ta đã lập nàng ấy là phi tử.

Người nước Triệu mang đến nước Hoàng không phải là Trân Trân mà là vị cô nương này ư, thông tin kia là không chính xác sao. Nhưng dù vậy, cô và Tuấn Quốc thành thân, Trân Trân sẽ rất đau buồn, khi này xem thái độ của muối ấy không hề tỏ ra buồn bã.

-Trân Trân nói rằng sẽ tác thành ta và nàng, đó là quyết định của nàng ấy... - Tuấn Quốc nói.

Công chúa nước Hoàng bỏ chạy khỏi buổi lễ ra ngoài kéo tay Trân Trân vào bên trong đặt tay Trân Trân vào trong tay Tuấn Quốc mà nói: “Muối gọi ta một từ tỷ tỷ thì ta chính là tỷ tỷ của muối, vậy nên những lời ta nói muối phải nghe cho rõ. Ta tác thành muối và Tứ vương gia, hai người phải sống với nhau thật hạnh phúc.”

-Không, hôm nay là hôn lễ của tỷ và Tứ vương gia... Xin tỷ đừng khiến mọi chuyện thêm phần rắc rối.

-Chuyện gì mà thật là phiền phức, ta đây không thể hiểu. - Hoàng đế nước Hoàng lên tiếng. - Nếu cả hai đều tác thành cho nhau, vậy một mình Tứ vương gia thành thân cùng hai thê tử là xong chuyện, cần gì phải ồn ào.

Cả ba đưa mắt nhìn ông ta.

-Phải không nương tử. - ông ta cười lớn, quay qua nhìn vị nương tử vô cùng hài lòng vừa thành thân để tránh sự truy kích của con gái.

-Quyết định vậy đi, ta và muội xem ra là có duyên cũng nhận một sư phụ, nay thành thân một phu quân, tỷ muội ta nhường nhau hoà thuận mà sống.

-Tỷ tỷ, tỷ thật thương muội. - Trân Trân ôm chặt công chúa.

Đó là một hôn lễ khá kì lạ, hai tân nương chỉ một tân lang... Chỉ là đang thắc mắc họ đang phòng thể nào? Nhưng đây là chuyện riêng của họ, chúng ta không nên tìm hiểu quá kĩ càng :)))

Năm năm sau...

-Hoàng thượng, hoàng hậu đã có hỷ mạch... Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng hậu.

Dạo gần đây cô lại thấy trong người vô cùng khó ở, thì ra là đã mang thai. Triệu Dân ngày càng lớn khôn, cô cũng quên mất chuyện có nên quay về hiện đại hay không, nhưng muốn quay về thì phải làm sao, lão già chết tiệt đó chẳng lẽ bỏ rơi cô không muốn tìm nữa. Nhưng rồi, quan trọng chính là cô không muốn quay về, cô đã hứa với Tuấn Phong, sẽ ở bên anh mãi mãi.

Năm đó thái tử lên sáu tuổi, bụng cũng to hơn nên di chuyển khá vất vả. Cô đang ngồi trong hoa viên ở cung Thủy Cát, thái tử liền chạy đến ôm lấy bụng lớn nói.

-Mẫu hậu, là tiểu muội hay tiểu đệ ạ.

-Thái tử của ta thích có em trai hay gái.

-Thần nhi thích em trai, sẽ giống như phụ hoàng và Tứ hoàng thúc. - Triệu Dân nói.

-Nếu là một tiểu công chúa thì sẽ thế nào?

-Thần nhi sẽ cưng chiều tiểu công chúa, không cho bất cứ ai ức hiếp công chúa của con.

-Ngoan lắm thái tử của ta. - Cô ôm con trai vào lòng.

Cô hạ sinh một tiểu công chúa đặt tên là Triệu Hân, công chúa vừa sinh ra đời, đất nước gặp phải trận hạn hán lớn, trong cung ngoài cung đều cho rằng công chúa là vận đen, là quỷ sứ đầu thai, điều tiết dị nghị càng ngày càng lan rộng.

Nay khi hạn hán kéo dài, trời không một ngọn gió không một cơn mưa. Dân chúng lâm than đói khát, Tuấn Phong đêm ngày ưu phiền việc nước việc dân, cô cũng đôi phần lo lắng.

-Hoàng thượng, chàng hãy uống chén canh trước đã, nhìn chàng thật tiêu tụy.

-Trẫm có thể ngồi đây uống canh, còn ngoài kia dân chúng của Trẫm đang chết dần vì không có nước. - Anh sầu não.

-Chàng đừng quá lo lắng, nắng mưa là chuyện của trời... Chàng cũng không thể trái ý trời, nhưng bệ hạ, liệu người có tin những tin đồn về công chúa.

Tuấn Phong khẽ cười lắc đầu: “Triệu Hân là công chúa xinh đẹp, Trẫm tuyệt đối không cho phép kẻ nào làm hại tiểu công chúa.”

Cô an tâm, chỉ cần... Anh không tin vào những chuyện hoang đường là được.

Thượng triều, các bá quan văn võ vì hạn hán kéo dài đều khẩn cầu Hoàng thượng mang công chúa tế trời đất để trời đất không oán giận mà ban mưa ban gió. Tuấn Phong hết lần này đến lần khác đều tức giận gắt đi. Nhưng khi mời một thầy chiêm tinh về lại nói rằng vận mệnh của Triệu quốc bị một bóng đen quỷ ám, nên mưa gió đều bị nó hút hết khỏi nơi này... Cần phải tiêu diệt trước khi trưởng thành và nhận thức được.

-Hoàng hậu, hoàng hậu không xong rồi, không xong rồi. - Tiểu Mai chạy vào cung Thủy cát mà nói.

-Là chuyện gì?

-Các bá quan văn võ đang ép Hoàng thượng mang công chúa đi tế trời đầy cầu mưa, lần này có một nhà chiêm tinh đến chỉ rõ ràng. Công chúa đang gặp nguy hiểm.

Cô tức giận, bọn họ hạn hán thì liên quan gì đến con cô, còn dám mang con cô đi tế trời đất ư, Cô phải tìm anh hỏi cho ra lẽ.

-Hoàng thượng, chuyện này là ý gì?

-Tịnh Yên, chỉ là một buổi cầu mưa thôi. Không ảnh hưởng đến công chúa. - Anh nói.

-Ý người là người tin những chuyện hoang đường này ư?

-Hãy hiểu cho Trẫm, là dân chúng đã quá cơ cực vì không có nước... Dù không tin nhưng hãy cứ thử làm, để người dân biết rằng chúng ta đã cố gắng.

-Thiếp không hiểu và cũng không muốn hiểu. Người muốn làm gì thiếp mặc kệ, thiếp nhất định bảo vệ tiểu công chúa.

Cô tức giận rời đi, nước mắt đã lưng tròng. Tiểu công chúa là con của anh, mang dòng máu của anh đang chảy, vì sao anh nỡ lòng nhìn công chúa làm vật tế, thật không thể chấp nhận được.

Cô quay về lại cung Thủy cát, vừa bước vào liền giạt mình nhảy thót tim ra ngoài vig gặp phải cổ nhân. Lão già này, đến bây giờ mới tìm ra cô ư, thật là vô dụng.

-Thì ra cô trốn ở nơi này, tôi tìm cô vất vả lắm biết không hả? Tôi già rồi mà, vì sao lại vất vả như vậy.

-Ông đến để làm gì nữa, tôi không có nhu cầu quay về. Ông đừng hòng ép tôi, tôi không về.

-Làm sao có thể không quay lại được, cô không thuộc về nơi này... Cô làm như vậy tôi sẽ rất khó xử, tôi sẽ bị trách phạt rất nặng đó, có thể là hồn phi phách tán.

-Đó là vấn đề của ông. - Cô không tin.

-Xem như tôi cầu xin cô.

-Không đi là không đi. - Cô đã hứa với Tuấn Phong.

Mấy ngày sau đó ông ta cứ đi theo nài nỉ cô quay về nhưng cô nhất định không chịu quay về. Nghĩ tới đã sáu năm trôi qua, cô ở lại nơi này cũng luyw luyến không muốn rời, vả lại hai đứa trẻ của cô làm sao có thể bỏ đi.

Buổi lễ cầu mưa đang thực hiện gấp rút bên ngoài hoàng cung, thì ra là bọn họ vẫn nhất quyết xem con gái cô là sự xui xẻo ư.

-Người... Người.. Vì sao người lại đối với công chúa như vậy, sau này công chúa sao còn dám ngẩng mặt nhìn thiên hạ. - Cô tức giận nói.

-Nàng đừng kích động như vậy, là Trẫm tin công chúa không như bọn họ nghĩ... Phải thực hiện một lần để bọn họ không còn mồm ra nói vào.

-Hoàng thượng, chàng cần mưa hay cần mẹ con thiếp.

-Chuyện này... Vì sao có thể mang ra so sánh.

-Chàng trả lời đi. - Cô hét lên.

-Mọi chuyện Trẫm đã quyết, nàng về cung đi, Trẫm còn nhiều việc phải làm.

Lời Tuấn Phong nói ra, như cô đã hiểu tất cả. Cô nhất định phải giữ danh dự cho con gái cô, con gái cô sao có thể giống bọn chúng nói.

-ông có thể khiến cơn hạn hán này kết thúc chứ?

-Đơn giản thôi, chỉ cần cô giúp tôi... Tôi sẽ giúp cô.

Cô gật đầu, cô phải bảo vệ công chúa.

-Nhưng cô rồi đi cũng nên có một lí do thuyết phục để kết thúc mọi chuyện. - Ông ta nói. - Ngày cô rời đi, tôi sẽ cho người bắt cóc cô đi, sau đó biến một hình hài giả... Bọn họ cho rằng cô đã chết.

-Như vậy cũng tốt.

Cô tuyên bố thiên hạ, cô sẽ làm kết thúc hạn hán lần này nên dẹp bỏ lễ cầu mưa dâng tế lễ của bọn quan lại. Tịnh Yên chủ thấp nhang cho trời đất, cảm tạ vì đã cứu mang cô sáu năm qua. Cầu mong cho hai đứa trẻ kia được Tuấn Phong nuôi dạy nên người. Cô hiểu anh, là vua một nước anh phải có trách nhiệm...để tiện cho kế hoạch, cô chọn ngoài cung.

Cô vừa cảm nhang vào lư, một cơn gió nổi lên, bầu trời âm u mưa rơi nặng hạt khiến mọi người một phần vui mừng một phần kinh ngạc, không ngờ Hoàng hậu có thể làm được chuyện này.

-Tạm biệt Triệu quốc, tạm biệt Tuấn Phong.

Một đám người bịt kín mặt đồ đen bao vây buổi cầu mưa của cô, bọn chúng dễ dàng bắt được Tịnh Yên bởi vì cô không một chút chống cự, binh lính triều đình bỗng nhiên tê cứng tay chân không thể cứu hoàng hậu.

Tuấn Phong là chân mệnh thiên tử, ông lão không thể điều khiển nên nhanh chóng lên ngựa đuổi theo...

Bọn chúng thả cô tại một vách núi cao, theo lời ông ta chỉ cần cô nhảy xuống chính là có thể quay về. Nghĩ đến ông ta không chọn phương thức nào nhẹ nhàng hơn được ư, nhảy thế này có ngày đau tim mà chết mất.

Cô đứng từ trên vách núi gieo mình xuống dưới, cơn mưa lớn và sấm sét ngang trời gió lùa theo từng cơn lốc xoáy...

~~~~~  
01/2016

Ngoài trời mưa trái mùa bất chợt, sấm chớp nguy hiểm, các phương tiện tham gia giao thông hết sức lưu ý, di chuyển chậm tránh tình trạng tai nạn giao thông

Phòng Vip, bệnh viện trung tâm.

Tiếng máy đo nhịp tim bỗng nhiên chạy loạn xạ, hơi thở đứt quãng gấp rút... Uy Vũ nhanh chóng gọi bác sĩ xem cho anh trai mình.

Cô tỉnh lại, nhìn xung quanh máy móc hiện đại cô biết mình đã quay về. Xa rồi Triệu quốc, xa rồi Tuấn Phong và hai đứa trẻ của cô.

-Ngọc Hân, cậu tỉnh rồi. - Uy Vũ bước vào phòng mỉm cười.

y da, đây là Tuấn Quốc sao, sành điệu quá mức rồi.

-Cậu đã kết hôn chưa? - Cô hỏi.

Uy Vũ đi đến sờ lên trán cô, sau đó lắc đầu: "Cũng không nóng lắm, chúng ta không gặp nhau chính xác là sáu ngày, cậu nghĩ tôi kết hôn nhanh như vậy?"

-Sáu ngày ư. - Cô hỏi.

-Hôm nay có lẽ là ngày thứ bảy. - Uy Vũ khê tính toán.

Cô méo mặt, sáu năm vất vả ở Triệu Quốc là sáu ngày nhàn hạ ở hiện tại.

-Bác sĩ nói cậu đang mang thai, vì vậy nên cẩn thận một chút. Lão ta đã tỉnh lại đêm qua rồi, cũng nên đến báo tin mừng.

-Tỉnh rồi sao, mang thai sao?- Chuyện gì đã xảy ra, vẫn còn mang thai ư, chẳng lẽ sáu năm vừa qua là một giấc mơ.

-Đừng nói với tôi, cậu lại bị mất trí nhớ nhé.

Cô lắc đầu: “Không, tôi vẫn nhớ cậu là tên Uy Vũ đại hách dịch mà.”

Uy Vũ thở phào: “Tôi đi hẹn hò đây, cô tỉnh rồi thì sang cùng anh tôi đi.”

Vừa nói vừa mở cửa đưa tay chào ngược.

Cô mở cửa phòng của Uy Phong, anh đang ngồi tựa lưng vào thành giường, nghe tiếng động anh nhìn về phía cô.

-Ngọc Hân.

-Ừm..

-Cảm ơn em, vì đã đến gặp anh.

Cô đưa bàn tay nắm lấy tay anh khẽ mỉm cười, xem ra những chuyện vừa qua là một giấc mơ... Cô tỉnh lại, trước mắt vẫn là Uy Phong, đứa bé trong bụng vẫn tồn tại.

Cô không muốn oán trách thù hận nữa, tương lai hãy nhìn về phía trước...

Không lâu sau Uy Phong xuất viện, chuyện cha cô tuy cô nói không cần nhưng Uy lão gia cũng đã làm rõ là vì bên công ty xây dựng chịu trách nhiệm, tuy nhiên ông cũng vô cùng hối lỗi. Trải qua bao nhiêu chuyện, cô nghĩ bản thân nên lấy lòng vị tha bao dung mà đối với mọi người.

-Ngọc Hân. - Anh gọi từ phòng tổng giám đốc.

-Vâng thưa tổng giám.

-Tối nay, chúng ta hẹn hò nhé.

Cô khẽ mỉm cười sau có gập máy.

Trợ lý Hà nhìn hai người họ tình tình tứ tứ... Thật không có tác phong công việc.

Tối, cô đợi anh trước cổng... Đợi mãi đợi mãi anh vẫn không đến, gọi điện cũng không ai nghe máy... Trong lòng đầy sự lo lắng...

Từ phía xa nhìn thấy bóng anh đang cầm áo vest đi bộ tới, cô cảm thấy kì lạ, xe anh đâu rồi nhỉ?

-Phong, anh bị cướp ư, xe đâu, vì sao quần áo lại thành ra thế này.- Cô chỉnh lại cà vạt cho anh.

-Tĩnh Yên, ta tìm nàng mãi... Thì ra đây là nơi nàng sinh sống sao?

Cô đơ người bất động nhìn người đàn ông đối diện, sau đó khẽ mỉm cười.

## 115. Ngoại Truyện

Tác giả đang đi bộ trên đường, gặp một nhóm mặc áo đen, bịt kín mặt đằng đằng sát khí tiến tới phía Song Tử ( một cô gái ngây thơ vô tội)

“Cô là ng viết bộ soái ca,...”

Tác giả gật gật

“Tôi là người của Phong Vũ, mời cô đến biệt thự nhà họ Uy.”

Tác gia bị ép bước đi theo với tâm trạng hoang mang tột độ.

Tác giả ngồi đối diện Uy lão gia, ông ta nhìn qua cô rồi đập bàn hét ra lửa: “Nhóc con, chỉ vì mê trai mà cô cho cháu trai quý giá của ta vừa tỉnh lại chưa thoải 10 câu đã biến mất, mau viết lại cho ta.”

Song Tử nhếch môi đúng điệu của Hàn Thế Bảo mà nói: ” Ta không thích.”

Ông ta mang một đàn trai đẹp bước vào bên trong để hạ tinh thần của ST. Với ý chí chắc như thép, T đã cho ra thêm... Ngoại truyện :))))))

Soái ca, em đến đây để anh ngược

Ngoại truyện.

Người ta nói số kiếp nhân duyên là những điều không thể làm trái được ý trời. Cô lại suy nghĩ về mối nhân duyên của cô và hai người đàn ông trong một hình hài. Họ yêu cô, bản thân cũng vì cô mà không ngại hy sinh. Cô sinh ra số kiếp không tốt, nhưng từ khi gặp gỡ Uy Phong, anh đã khiến cô tin tưởng hơn vào cuộc sống này, và từ khi lạc vào nước Triệu, tình yêu của Tuấn Phong khiến cô rung động không nguôi.

Những chuyện kì lạ đã xảy ra xung quanh cuộc sống cô quá nhiều, cô cũng không quá ngạc nhiên với hiện tại. Trước mắt cô, là Hoàng thượng Triệu quốc trong hình hài của Uy Phong.

-Là người ư, hoàng thượng. - Cô hỏi.

-Tĩnh Yên, đây là đâu? Trẫm đã nhìn thấy nàng trong giấc mơ. Rõ ràng là nàng mỉm cười với Trẫm, nàng nhìn Trẫm nhưng là Trẫm không thể đáp, không thể điều khiển được bản thân.

Cô đưa bàn tay lên gương mặt anh, nước mắt cô khẽ rơi, tuông trào không dứt. Tuấn Phong, sự xuất hiện của anh ở nơi này có nghĩ lý gì đây. Anh thấy cô khóc, lại dang bàn tay ôm cô vào lòng, dỗ dành mái tóc cô.

-Hoàng Thượng, vì sao người lại ở đây. Vì sao người không ở Triệu quốc để chăm sóc con chúng ta, hài tử của chúng ta còn rất bé nhỏ.

-Trẫm không biết, Tĩnh Yên... Khi trẫm phi ngựa đến vách núi đã thấy nàng từ trên cao rơi xuống... Trẫm đã gọi nàng, nhưng quá muộn màng. Cả đời Trẫm chỉ yêu thương nàng, nàng lại rời bỏ Trẫm, là Trẫm có lỗi với nàng... Trẫm sẽ theo nàng, chúng ta sẽ đoàn tụ dưới suối vàng. - Tuấn Phong ôm cô vào lòng, nước mắt anh tuông rơi khi nhớ đến cảnh cô nhảy xuống vực, anh sợ sẽ không còn gặp lại cô. -Tốt rồi, nàng đã không sao là tốt rồi.

Cô đập mạnh vào ngực anh oán trách: “Vì sao chàng ngốc như vậy, chàng là vua một nước muốn bao nhiêu phi tần lại không thể. Vì sao lại phải vì thiếp mà lạc lại chốn này. Hoàng Thượng, đây là cơ thể kiếp sau của chàng ở Triệu quốc. Thiếp là người ở hiện tại, chàng là người ở quá khứ... Thiếp yêu chàng, nhưng không thể vì sự ích kỉ của bản thân mà bắt công với Uy Phong. Hoàng thượng, người hãy quay về đi, quay về nơi của người trong quá khứ.”

Tuấn Phong tuy không hiểu rõ ràng lời Tĩnh Yên nói, nhưng anh hiểu rõ đây không là anh, từ y phục đến vẻ bề ngoài đều không phải là anh.

Cô đưa Tuấn Phong đi một vòng thành phố, chỉ cho anh những thay đổi mà tương lai con người sẽ đạt được, cho anh thưởng thức những món ăn mà trong cung cả đời bọn họ cũng chưa từng được ăn. Cô không muốn suy nghĩ quá nhiều, cô đã gắn bó với người đàn ông này bao nhiêu năm, cũng từng ngọt ngào bên nhau, có với nhau hai tiểu thiên thần đáng yêu. Ngọc Hân hiểu rõ ràng tình cảm bản thân dành cho Tuấn Phong, nó không giống như cô buộc phải đến vì Triệu Dân, thật ra cô muốn ở Triệu quốc, với nôi lòng của người mẹ và người vợ, cô không muốn xa cái gia đình nhỏ ấy.

-Hoàng thượng, ngày mai thiếp sẽ đi tìm người đã đưa chàng đến đây. Hôm nay mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi. - Cô nói.

-Tĩnh Yên, nàng về Triệu quốc cùng trẫm được không?- Tuấn Phong xoay mặt nhìn cô nói.

-Hoàng Thượng, thiếp đã giải thích bao nhiêu lần rồi. - Ngọc Hân nghiêm mặt.

-Không có nàng, Trẫm sẽ không đi đâu cả. - Tuấn Phong ôm chặt lấy cô mà nói.

-Chàng cứ không nghe lời như vậy, thiếp mặc kệ chàng. - Cô xoay lưng về phía anh.

Anh đưa bàn tay vào bên trong áo cô, nhẹ nhàng sờ vào bụng cô. Cô giật mình bởi hành động của Tuấn Phong, nói gì thì nói, con người Tuấn Phong cũng còn chút phong kiến cổ xưa, cái gì cũng có trình tự, sẽ không sơ sài như vậy.

Cô xoay người về phía anh, nhìn đôi mắt tinh anh của anh đang mỉm cười nhìn cô, sau đó ôm cô vào lòng. Ngọc Hân tựa đầu vào lòng anh, trong lòng đôi chút cảm thấy kì lạ, người đàn ông này hiện tại không giống Tuấn Phong mà cô quen biết.

-Hân, anh xin lỗi, hôm nay công việc ở Phong Vũ khá nhiều, anh ngủ quên không đến cuộc hẹn của chúng ta. - Uy Phong ôm cô vào lòng mà nói, không hiểu vì sao lại có thể ngủ quên mất cuộc hẹn.

-Thời gian của chúng ta còn dài, không vội. - Cô nhìn anh nói, Uy Phong trở lại ư.

-Nhưng anh lại cảm thấy quá ngắn, dường như khi nào ở bên cạnh em thời gian đều trôi qua rất nhanh, vậy nên Ngọc Hân, anh nhất định phải trân trọng tất cả những phút giây khi chúng ta bên nhau. - Uy Phong vuốt mái tóc dài mượt của cô, hôn nhẹ lên tóc.

Cô nhắm mắt lại, cảm giác của cô bên cạnh Uy Phong cũng rất mãnh liệt. Cô không hiểu bản thân mình là yêu ai, hai con người tuy giống nhau nhưng họ là hai người hoàn toàn khác biệt về tính cách và thể hệ. Cô cứ ngỡ Tuấn Phong là một giấc mơ, nào ngờ giấc mơ ấy có thật.

-Phong, cảm ơn vì anh đã yêu em đến thế. - Cô bật khóc, cô thương nhớ Triệu Dân và Công chúa nhỏ, cô nhớ Triệu quốc và cả Tuấn Phong.

-Ngốc, nhưng Ngọc Hân, anh có món quà muốn tặng em. - Uy Phong lấy từ bên trong túi áo khoác một chiếc hộp nhỏ khẽ cười. - Đáng ra hôm nay anh đã đặt nhà hàng, anh sẽ cầu hôn em thật lãng mạn, nhưng lỗi là do anh, anh sẽ bù đắp tổn thất này cho em bằng cả đời còn lại của anh, Ngọc Hân, cho phép đứa bé trong bụng em mang họ của anh được không?

Cô nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, anh đang cầu hôn cô thật ngọt ngào. Tuấn Phong dường như đang nhìn thấy điều này, cô nhìn chiếc nhẫn một lúc rất lâu. Ngọc Hân cầm lấy cặp nhẫn mà đóng lại nói: "Phong, cho em thời gian suy nghĩ, em sẽ trả lời anh sớm nhất."

Uy Phong hơi bất ngờ, nhưng đó là quyết định của cô, dù tưởng chừng không còn rào cản nào ngăn cách bọn họ, cô vẫn khuất mắc điều gì trong lòng. Cô không muốn nói, anh không ép, chỉ muốn mang sự chân thành từ anh cảm hoá cô. Anh chỉnh lại mái tóc trên bờ trán khẽ mỉm cười: "Anh hy vọng sẽ sớm nhận được cái gật đầu từ em."

~~~~~  
Những ngày sau đó, buổi sáng anh trở thành một tổng giám đốc tài ba ở Phong Vũ, buổi tối khi chợp mắt nhìn Tuấn Phong lại thoát ra, và đi tìm cô. Cô biết điều đó nên lúc nào cũng ở ngay bên cạnh, tránh cho Tuấn Phong ra ngoài sẽ lạc mất. Cô lại không thể nào tìm được lão già vô trách nhiệm đó, để linh hồn Tuấn Phong lạc ở đây, lại không có hướng giải quyết.

Gương mặt Uy Phong ngày càng hốc hác, là do anh không ngủ đủ giấc, hằng ngày vẫn thường than đau đầu và phải dùng thuốc. Cô càng lúc càng nghĩ chuyện này không thể kéo dài, bản thân cô cũng không thể chịu nổi khi hằng đêm đều thức cùng Tuấn Phong trò chuyện.

-Uy Phong, em có chuyện muốn nói với anh. - Cô bước vào phòng làm việc của anh nói.

-Cho anh câu trả lời ư. - Uy Phong hỏi.

Cô lắc đầu nói: "Có thể những gì em nói với anh sắp tới anh sẽ cho rằng em đang suy diễn, nhưng nó là sự thật. Đó là lí do dạo gần đây anh luôn mệt mỏi như thiếu ngủ, gương mặt gầy đi, cũng không còn tươi tỉnh."

Uy Phong buông cây viết trên tay đặt xuống bàn, lắng nghe cô nói.

-Là vì một linh hồn khác đã thức tỉnh khi anh ngủ say, vậy nên anh luôn mệt mỏi.

Anh vẫn không đáp, gương mặt không chút thay đổi.

-Uy Phong, người đó em có quen biết. - Ngọc Hân lại nói.

Cô nhìn anh, xem ra anh không hề tin cô, trên gương mặt anh không một chút tỏ ra ngạc nhiên. Cô không biết phải làm gì nữa, nhưng rồi anh bước đến gần cô, đưa bàn tay vuốt mái tóc dài mượt mà, đôi môi hơi mỉm cười.

-Cảm ơn em, vì đã nói ra. - Uy Phong khẽ nói.

-Anh...đã biết ư? - Cô kinh ngạc đưa mắt nhìn anh.

-Lúc đầu anh nghĩ mình đang mơ, vì anh không thể nào điều khiển được cơ thể chỉ nhìn thấy bóng dáng em, nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trong mắt em với một người là anh nhưng không phải anh. - Uy Phong nói. - Nhưng rồi, anh từ từ nhận ra đó không phải là một giấc mơ, anh biết bản thân mình đang bị điều khiển và anh đã cố tình để người đó điều khiển.

-Phong, em xin lỗi. - Cô cúi mặt, hiện tại tâm trạng của cô chính là một kẻ phản bội.

-Ngọc Hân, anh không muốn ngày này sẽ diễn ra, bởi anh biết em yêu người đàn ông đó. Anh chỉ muốn cứ như hiện tại, em vẫn mãi mãi ở bên anh, dù con người đó có ở trong thân xác anh cũng được, chỉ cần em ở bên anh. - Uy Phong ôm chặt cô.

Cô hiểu tâm trạng của anh, cô hiểu cô đã khiến Uy Phong tổn thương ra sao.

Những ngày mùa hè trời mưa rả rít, Ngọc Hân ngồi trong một quán cafe sang trọng. Cô uống từng hớp cafe đắng chát nhưng lại cảm thấy vô cùng lạ lẫm không một chút vị giác. Nhìn ra phía cửa, bóng dáng quen thuộc bước vào, anh đang xếp lại dù và đưa mắt tìm kiếm cô.

-Phong, em ở đây.

Anh mỉm cười bước đến bàn cô đang ngồi đợi, một tách cafe đen đặt xuống bàn khói vẫn còn nghi ngút bên cạnh là một cốc chanh nóng. Mùi hương cafe phảng phất thơm nồng, cảnh vật trầm buồn, những hạt mưa rơi nặng trĩu, giống như nỗi lòng hiện tại của cô.

-Em không nên uống những chất kích thích như vậy. - Anh đẩy cốc chanh nóng về phía cô.

-Phong, anh thật tốt với em, dù em không có được anh cũng là do em không xứng đáng. - Cô khẽ nói.

-Anh không hiểu ý em?

-Chúng ta, chia tay thôi. - Cô đặt chiếc nhẫn trên bàn, mkhoong dám nhìn vào mắt anh.

Uy Phong nhìn chiếc nhẫn trên bàn, kể từ khi anh phát hiện mọi chuyện đã biết ngày này nhất định xảy ra. Người con gái mang tên Ngọc Hân đã không còn như cô gái ngày nào. Cô diễm đạm, ít nói, hay ưu phiền. Cô không oán trách, không chịu nói ra suy nghĩ của bản thân tự một mình dằn vặt.

Cô rời đi khỏi quán cafe khi trời vẫn còn đang mưa rơi rả rích. Cô chạy thật nhanh như muốn trốn tránh hiện tại, cô có lỗi với Uy Phong, có lỗi với tất cả những người đã yêu thương cô.

-Ông ra đây cho tôi, mau ra đây cho tôi. - Cô đứng trên sân thượng bệnh viện, nước mưa làn toàn thân cô ướt sũng, đôi mắt đỏ ửng, nước mắt hoà cùng nước mưa.

-Ông mau ra đây, vì sao ông lại trêu đùa với tôi như vậy. Mau ra đây cho tôi. - Cô gào lên, tiếng mưa rơi áp cả giọng cô.

Cô ngồi quỳ xuống mà khóc lớn, vì sao ông trời lại ép cô vào đường cùng như vậy.

~~~~~

Một tuần sau...

Ngọc Hân rời khỏi bệnh viện khi kết quả siêu âm thai nhi khỏe, phát triển tốt khiến cô vô cùng vui mừng. Kể từ ngày hôm ấy cô không gặp lại Uy Phong và cả Tuấn Phong, cô cảm thấy bản thân mình đến bên ai cũng gây đau lòng cho người còn lại, vậy nên cô quyết định sẽ rời xa mãi mãi. Vết thương trong lòng sẽ nguôi ngoai, rồi Tuấn Phong sẽ quay về thế giới của anh, Uy Phong sẽ yêu một cô gái khác.

Cô đi trên con đường đông người qua lại, vạn vật đều không thay đổi, chỉ là lòng cô không yên, cảm thấy mọi thứ trầm buồn. Cô đến nhà sách lần đó, hy vọng sẽ tìm được một quyển sách hay để bớt đi những suy

ngĩ lo âu. Không ngờ, bàn tay cô lại lướt qua một quyển sách quen thuộc. Cô dừng lại, tìm bỗng nhiên đập mạnh, từ từ mở quyển sách ra, cô lại mở ngay trang mà lần trước đọc dang dở.

Đọc hết một lần, cô chạy đến tập đoàn Phong Vũ mà tìm Uy Phong, mọi người nói anh một tuần qua đã không đến công ty làm việc. Cô đến biệt thự nhà họ Uy, quản gia lại nói anh không có nhà. Cũng may là gặp được Uy Vũ, cậu ta nói anh đã để lại một lời nhắn nous rằng sẽ đi du lịch mọi thời gian, đừng làm phiền anh.

Hàng ngày cô đều đứng trước Phong Vũ mà chờ đợi anh, chờ từ sáng đến tối, anh vẫn không xuất hiện. Đến ngày thứ ba, cô vẫn không từ bỏ ý định, nhất nhất chờ đợi anh.

-Nghe nói, em tìm anh? - Uy Phong lịch lãm xuất hiện, phong thái đã vô cùng tươi tỉnh.

-Anh là...? - Cô nghi vấn.

-Anh tên là Phong. - Anh cười nham hiểm, sau đó đến kéo tay cô bước đi.

Cô đi theo anh, vô cùng ngờ vực.

-Con trai chúng ta đã đăng cơ rồi, một thanh niên vô cùng ưu tú và tài giỏi hệt như cha của nó. - Anh nhìn về phía bầu trời xanh trong mà nói.

-Anh là Tuấn Phong? - Cô hỏi nhưng phong thái nay, chắc chắn không phải.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, anh ung dung bấm nút nghe rất điệu nghệ: “Dời cuộcj họp lại nữa giờ, tôi có việc quan trọng cần giải quyết.” - Sau đó cúp máy.

-Anh là Uy Phong? - Cô chắc chắn.

Anh cười khê, lại nói: “Tiểu công chúa càng lớn lại càng nghịch ngợm giống hệt Thanh Vân, khiến Triệu Dân đau đầu không kém anh ngày trước.”

Cô hiện tại đang không hiểu, con người trước mắt cô là ai?

“Sau khi hoàng hậu quy tiên, Hoàng thượng bị thương được thái y tận tình cứu chữa đã tỉnh lại và tiếp tục giúp thái tử tuổi còn nhỏ đại trị vì đất nước. Vì thương nhớ Hoàng hậu nên không lập thêm thê thiếp sống trọn chữ tình với người đã khuất. Triệu Tuấn Phong trong một buổi đi săn đã té ngã xuống vách núi mà quy tiên bảy năm sau đó. Khi ấy Thái tử đã đủ trưởng thành trị vì đất nước, thống nhất thiên hạ, trở thành một vị vua lỗi lạc.”

-Một tuần qua, anh đã đi đâu? - Cô hỏi.

-Anh có một chuyến đi khá thú vị, anh có thể nhìn thấy những thứ tưởng chừng như chỉ có trên phim ảnh. Anh cũng đã hiểu được tình cảm anh và em ở kiếp trước mặn nồng ra sao, dù kiếp này hay kiếp trước anh chưa yêu em, chỉ một mình em.

-Làm sao có thể xảy ra. - Cô như không tin.

-Anh đã nói chuyện với vị hoàng đế nước Triệu. - Anh đáp. - Và có một ông lão đến tìm anh, muốn đưa linh hồn kia quay về.

-Còn anh, vì sao lại đến nơi ấy.

-Đó là chuyện của đàn ông, em không nên biết. - Anh lắc đầu. - Còn em, vì sao lại đến tìm anh? Nghe bọn họ nói đã ba ngày liền.

Cô cũng không biết rõ lý do, vì khi đọc xong quyển sách kia, cô lại muốn đến tìm anh. Chỉ là muốn xác nhận anh vẫn ổn, không xảy ra chuyện gì không hay, bởi lão già đó thật sự rất không cẩn thận.

-Chỉ là em thấy lo lắng. - Cô cúi đầu nói. - Dù sao anh cũng đã an toàn, em đi đây.

Anh kéo tay cô lại ôm vào lòng: “Kiếp trước anh đã sai lầm để mất em, kiếp này anh nhất định không để chuyện ấy xảy ra. Ngọc Hân, Uy Phong cũng là Tuấn Phong, vì anh đã nhớ tất cả kỉ ức về chúng ta. Anh yêu em, Triệu Dân đã đăng cơ và bảo vệ công chúa, chúng ta hãy sống một cuộc sống không lo nghĩ đến việc quân triều nữa, ung dung tự tại tại nơi đây.”

-Phong, em nhớ anh.

Dù là nghĩ thoáng qua, cô lại không thể nghĩ rằng chuyện kì lạ này có thể xảy ra.

Cô cùng anh đứng nhìn về phía xa xôi, mỗi người một suy nghĩ. Kiếp trước, kiếp này hay kiếp sau chỉ hy vọng được ở bên nhau trọn đời trọn kiếp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soai-ca-em-den-day-de-anh-nguoc>